

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE THREE SERIES BOOK THREE

Wild AND Free

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VahŖi ve Özgür
Kristen Ashley
Yayınlayan: Kristen Ashley

Kobo Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2014 Kristen Ashley İlk
e-kitap baskısı: Aralık 2014

İçindekiler

Yazarın Notu	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Yedinci Bölüm	
On Sekizinci	
Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi	
İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm Yirmi	
Beşinci Bölüm Yirmi	
Altıncı Bölüm	
Epilog	
Yazar Hakkında	
Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin	
Kristen ile çevrimici bağlantı kurun	

Yazarın Notu

Amerika Birleşik Devletleri renk ve kültür açısından muhteşem bir canlılığa sahiptir ve romanlarımı okuyanlar, bunu eserlerimde yansıtmayı sevdiğimi bilirler.

Wild and Free romanında Abel bana geldiğinde Çinli (daha sonra Çinli-Amerikalı olan) bir ailesi vardı.

Çince lehçesini bilmediğim için, Abel'ın ailesi sayesinde bir keşif yolculuğuna çıktım. Bir kelime ustası olarak, bu çok heyecan vericiydi. Ancak, ihtiyacım olan ifadeler için Mandarin kelimeleri bulmaya çalışırken, bu körlemesine yapılan yolculuk sonunda sinir bozucu bir hale geldi.

Çince'de (tüm dillerde olduğu gibi, bu da şaşırtıcı olmamalı), erkek veya kız adı, soyadı veya ilk adı için hangi ismin uygun olduğu konusunda tam bir uzlaşma yoktur. Ayrıca arkadaşlar, aile üyeleri veya sevgililer arasında hangi sevgi sözcüklerinin uygun olduğu konusunda da bir uzlaşma yoktur.

Bunu araştırırken (ve araştırıp, daha fazlasını araştırıp, daha da fazlasını araştırıp), cevapları internette bulamayacağımı biliyordum. Gerçek hayattan bir kaynak bulmam gerekiyordu. Facebook sayfamda bu kaynağı sordum ve her zamanki gibi hızlı ve cömert yardım teklifleri aldım. Bu kitapta kullandığım Çince isimler ve Mandarin dilindeki sevgi sözcükleri hakkında yardım teklifinde bulunan birkaç kişiyi ankete tabi tuttuk ve —şunu dinleyin—tek bir kişi bile sevgi sözcüklerini kullanım şeklimi onaylamadı!

Bunu çok seviyorum. Dilin dinamik ve esnek olmasını seviyorum. Ayrıca, araştırmam sırasında tamamen aptal olmadığımı kanıtlamasını da seviyorum (çünkü aynı şeyi kendim de bulmuştum). Tabii ki, bunu daha önce görmemiş değilim (örneğin, *At Peace'de* kahramanımın kahramanına "buddy" demesini ve *Lady Luck'ta* "mama" demesini anlamayanlar).

Bu yüzden sevgi sözcüklerini olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Konuyu bilenler, benim kullandığım şekliyle aynı fikirde olmayabilirler. Ben sadece başkalarının aynı fikirde olacağına inanıyorum.

Mandarin bilmeyen ve bu kelimeleri anlamayanlar için, burada benim kesinlikle uzman olmayan çevirilerimi paylaşacağım:

Qīn ài de: sevgilim/canım

Tian xīn: iyi ve güzel

Bao bei: değerli/kıymetli (İngilizce'de "bebeğim" sevgi sözcüğü olarak kullanılır)

Yardım teklifinde bulunan ve yardımlarını esirgemeyenlere çok teşekkür ederim.

Şimdi umarım gidip Abel, kardeşleri Xun, Wei ve Chen, kızı/kız kardeşi/annesi Jian-Li ve *Wild and Free*'deki diğer insanlar, vampirler ve kurtadamların keyfini çıkarırsınız.

Önsöz

*Benim
Delilah*

Aman Tanrım, beni avlıyorlardı.

Peşimdeydiler!

Koştum, nefesim kesik kesikti, yan tarafımda keskin bir ağrı hissediyordum, onların yaklaştığını duyuyordum. Yaklaşıyorlardı.

Hızlı.

Çok

hızlı.

Ben bir kızdım ve belki Jackie Joyner-Kersey kadar hızlı değildim, ama formda da değildim. Beni yakalayacaklardı, ama o kadar hızlı değil.

Olmaz.

Bu, o kadar hızlı yaklaşmadıkları anlamına gelmiyordu. Yaklaşıyorlardı.

Ve ben çok korkmuştum.

Onları karanlıkta kaybetmeyi umarak bir sokağa döndüm ve kalan tüm gücümle koştum.

Doğruca bir çıkmaza.

"Siktir," diye nefes nefese, dönerek, onların bana yaklaştığını hissederek mırıldandım.

Sonra *birdenbire üzerime* çullandılar. Göz açıp kapayınca kadar sırt üstü yatmıştım, içlerinden biri vücudumu kendi vücuduyla bastırırken, diğeri kollarımı başımın üstünde tutuyor, bir diğeri de bacaklarımı ayak bileklerinden tutuyordu. Ben ise inanamadan yana bakarken, iki devasa, korkunç *köpek* etrafımda dönüp duruyor, keskin, ürkütücü dişlerini bana doğru göstererek hırılıyorlardı.

"Boğazını parçala ve işini bitir," diye bir ses başımın üstünden geldi ve dikkatim, üstüme uzanmış, nefes almamı engelleyen ve beni hiç *hoşlanmadığım bir şekilde* bakan devasa adama geri döndü.

Mücadele etmeye çalıştım, ama bileklerimi ve ayak bileklerimi tutan eller o kadar güçlüydü ki, doğaüstü bir güçtü. Sıkıştırılmamıştım. Tamamen hareketsiz kalmıştım.

"Bir dakika," diye homurdandı, gözleri benimkilerden ayrılmadan. "Tanrım, kokla onu. Muhteşem. Siktir, kesinlikle muhteşem." Yüzü daha da hoşlanmadığım bir ifadeye büründü ve sözlerini bitirdi: "Önce besleneceğim."

Beslenecek miydi?

Oh tanrım. *Bu* ne anlama geliyordu?

Bilmiyordum. Tek bildiğim, bunun iyi bir şey olmadığıydı.

"Sen deli misin?" diye sordu ayaklarımdan gelen bir ses, sanki beni tutan adam gerçekten deliymiş gibi. Aslında, *çok* deliymiş gibi. Aynı anda, her iki köpekten de çirkin ve korkutucu hırıltılar geldi.

Bana bunlar uyarı gibi geldi, ama üstümdeki adam, büyük, vahşi, hırlayan köpeklerin uyarılarını görmezden geldiği için açıkça deliydi. Başı bana doğru eğildi, yana doğru eğildi, sonra ağzı boynuma geldi.

Oh, lanet olsun. Oh, *lanet olsun!*

Bu *kesinlikle* iyi değildi.

Geç kalmış bir şekilde ağzımı açıp çığlık attım.

İlk ses, aniden hareketsiz kalmadığım için çıkmadı.

Üzerimde hiçbir şey yoktu, beni tutan hiçbir şey yoktu.

Hâlâ hareket etmiyordum.

Bunun nedeni, karanlık olduğu için değil, her şeyin *çok hızlı olduğu* için göremediğim bir şeyin etrafımda dönüyor olmasıydı.

Bunun ne olduğunu, mide bulandırıcı, sıcak kan fışkırmaları göğsüme ve boynuma sıçradığında anladım, yaklaşık yarım saniye sonra ise bir köpek kafası (vücudu yoktu) önümdeki asfaltta yuvarlanırken gördüm. Daha fazla kan, korkunç bir dalga halinde yanımdaki kaldırıma sıçradı ve cansız bedenlerin yere düşerken çıkardığı iğrenç sesleri duydum.

Sonra ayağa kalktım, vücudum sanki havada uçuyormuş gibi sallanıyordu, ama ellerin beni tuttuğunu hissettim. Saçlarımdan bir esinti geçiyordu, çok hızlı hareket ediyordum ve sonra sırtım, sokağın yanındaki binanın tuğla duvarına çarptı.

Gözlerimi kırptım, arkamdaki duvarı hissetmedim, ama önümde ve gözlerimin önünde, kaslı ve sıcak bir vücut bana bastırıyordu. Bir adam.

Siyah saçlı.

İlgi çekici bir şekilde eğik gözler, karanlıkta rengini ayırt edemediğim, ama şaşırtıcı bir şekilde, birinin renginin açık, diğerinin ise kesinlikle koyu olduğunu görebiliyordum.

Güçlü çıkıntılı çene, keskin elmacık kemikleri, kalın kaşlar.

Alnından sol kaşına uzanan, sonra kopuk bir şekilde elmacık kemiğine bağlanan ve yüzünün aşağısına doğru kayarak çenesinin etrafında kıvrılıp kaybolan öfkeli bir yara izi.

Kan lekeli yüzüne nefes nefese baktım.

O da benim yüzüme yoğun ve korkutucu bir şekilde baktı, bakışları, *yemin ederim*, dokunmak gibiydi.

Nefes almayı bıraktığım için nefes nefese kalmayı bıraktım.

Yüzü yaklaştı ve midem kasıldı, kaslarım gerildi, göğsüm yandı, ama başı yana döndü ve şakağını benimkine değdirdi, geri kaydırıldı ve saçlarımı okşadı.

Nefesimi tuttum, ama elleri koltuk altlarımdan ayrıldığında tekrar nefesimi tuttum. Bir eli yanımdan aşağı indi ve sonra kıvrılarak sırtıma dolandı, beni o kadar sıkı tuttu ki, göğsüne yapıştım. Diğeri omzumun üzerinden yukarı çıktı ve boynumun yanına sıkıca ve tuhaf bir şekilde sıcak bir şekilde dolandı.

Çenesi eğildi ve dudaklarını kulağımda hissettim.

"*Benim*," diye derin, boğuk ve güçlü bir sesle homurdandı. Ne olup bittiğini hiç anlamayan ben bile, bundan hiç hoşlanmadığımı biliyordum.

"Benim" derken *beni* kastetti. Eyvah.

Birinci Bölüm

Daha Yeni Başladı

Delilah

Beni yatağa attı.

O odanın diğer ucuna doğru uzaklaşırken, ben de onu izleyerek zıpladım.

Mücadele etmeliydim. Kaçmaya çalışmalıydim. Elimi tutup beni motosikletine sürüklemesine izin vermekten başka her şeyi yapmalıydim.

Ama yapmadım.

Oraya vardığımızda, motosiklete binerken bile beni bırakmadı. Sonra beni önüne çekti, motosikleti çalıştırdı ve yola çıktık.

Babam motosikletçiydi. O kadar sık motosiklete binerdim ki, her bindiğimde bir kuruş alsaydım, milyoner olurum. Hatta motosiklet ehliyetim ve babamın garajında kendi motosikletim bile vardı.

Ama başka biri sürerken hiç ön koltukta binmemiştim.

Beni motosikletine götürdüğünde direnip kaçmamışsam, bizi Çin restoranının arkasında bulunan karanlık, nemli ve pek de iyi kokmayan başka bir sokağa çektiğinde bunu yapmalıydim.

O zaman yapmadıysam, büyük bir çöp konteynerini ayakkabı kutusu kadar hafifmiş gibi kenara itip, altındaki ızgarayı kaldırıp, beni merdivenlerden aşağı karanlık bir koridora, çelik bir kapıya ve oradan da bu odaya sürüklediğinde yapmalıydim.

Çöp konteynerinin altındaki bir sokakta, korkunç bir bodrum odasında kimse yaşamazdı. En azından benim tanımak isteyeceğim kimse.

O yatakta otururken, belirsiz bir şekilde, canımın yandığını fark ettim. O adam beni yere düşürdüğünde omuzlarım kaldırırma sürtünmüştü. Ama acı hissini görmezden geldim, çünkü açıkça *başımın belada olduğunu* biliyordum, bu durumun ne kadar ciddi olduğunu neon ışıklarla yazılmış büyük harflerle belirtmek gerekirdi. Yanıp sönen neon ışıklarla. Kocaman harflerle.

Annemin sesi birdenbire kafamın içinde yankılandı. "Sen delisin. Sen hep deliydin."

Tatil günlerimde ne yapacağımı ona söylediğimde böyle demişti.

Buna inanıyordu ve bunu biliyordum çünkü dört yaşımdan beri bana bunu defalarca söylemişti.

Annemle pek yakın olmadığımı söylemek yanlış olmazdı.

"Küçük kızım bir maceraya atılıyor," dedi babam, ona anlattığımda. Yüzünde gurur ve onay dolu büyük bir gülümseme vardı ve başımın yanına şefkatle bir tokat attı. "Aferin sana, Lilah. Artık yola çıkıp, içindeki boşluğu dolduracak şeyi bulmanın zamanı gelmişti."

Babam anlıyordu.

Babam her zaman
anlardı. Ben
anlamazdım.

Ve şimdi daha da az anlıyordum.

Adam elinde bazı malzemelerle bana doğru yürüdüğünde zihnim odaya geri döndü. Bunu yaptığında, zihnimin dalmasına izin verdiğime inanamadım.

Hareketlerini dikkatle izledim.

Uzundu. Uzun ve zayıftı. Omuzları geniş, kalçaları dar, bacakları uzundu.

Kaslıydı, ama fazla değildi. Yine de, yarım saat önce yaşadıklarımı yaşamamış olsam bile, ona bir bakışta gücünü anlayabilirdiniz. O yara izi. Kendini tutuşu. Hareketlerinin ekonomikliği. Fitness meraklısı olduğu ya da dikkat çekmek istediği için spor salonuna giden bir adam değildi. O, çiğ yumurta içip bisikletini park ettiği sokağın asfaltında tek kol şınav çekmek yerine spor salonuna giden bir adamdı, bunu kimse onunla uğraşmasın diye yapıyordu, çünkü uğraşırlarsa onları mahvedecekti.

O yara izi vardı ve çok çirkindi.

Ama diğer adamın daha kötü durumda olduğuna bahse girerim.

"Duş al," diye homurdandı ve malzemeleri yanımdaki yatağa attı, ben ise ona bakmaya devam ettim. "Onların kokusu sinmiş sana."

"Ben... ah" diyebildim sadece, çünkü bu garip bodrum odasında, tanımadığım ve beni korkutan bir adamın yanında duş almamın *imkanı yoktu*.

Ve bu, kanla kaplı olduğumu ve hayatımda hiç bu kadar duş almak istemediğimi düşünürsek, bir şey ifade ediyordu.

"Şimdi," diye homurdandı.

"Kimsin sen?" diye
fısıldadım. Cevap vermedi.

O zaman gözlerini gördüm ve odanın ışığında renklerini ayırt edebildim.

Biri şaşırtıcı bir açık maviydi. Diğeri ise derin, zengin bir kahverengiydi. Hayatımda hiç böyle gözler görmemiştim.

Onlar büyüleyiciydiler.

"Sen nesen?" diye sordum, hala fısıltıyla, bu sefer nefes nefese.

"Duş," diye tekrarladı.

Gözlerimi kırptım, kendimi topladım ve biraz geriye yaslandım. Yakınımda olmasa da, sadece yatağın yanında duruyordu, bu da yeterince yakındı. "Beni bırakmanı istiyorum."

"Fark etmediysen, dışarısı senin için güvenli değil."

Uh.

Ne?

"Ben... onlar..." Kekeleyerek başladım, onların sadece kötü şeyler yapmak isteyen kötü adamlar olduklarına ve benim de onların hedefine girdiğime inanmak istedim, ama içimden bir ses bunun farklı bir şey olduğunu söylüyordu.

Çok farklı.

Tuhaf bir şekilde farklı.

"Seni avlıyorlardı," diye benim yerime cümleyi tamamladı. Bunu nereden biliyordu?

"Onlar sadece..." Tekrar denedim ama bu sefer o bana doğru hafifçe eğildiğinde sözümü kestim.

"*Seni avlıyorlardı*," diye sertçe söyledi.

"Öyle hissettim," dedim sessizce.

"Çünkü öyleydi," diye cevapladı, doğruldu. "Neden?"

Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Sen... sen" — yatakta birkaç santim geriye kaydurdım — "az önce üç adam ve iki köpeği öldürdün."

O başını salladı. "Köpek değil. Kurt."

Ne?

"Kurtlar mı?" diye sordum, sesim yükseldi. "Kurtlar şehirde ne arıyor?"

"Seni avlıyorlar," diye cevapladı, sabrını yitirerek. Ses tonunda, yüzünde, hatta vücudunun hatlarında bunu duydum, gördüm ve odada hissettim. "Şimdi duş al."

"Onları sen öldürdün," diye tekrarladım.

"Öldürdüm," dedi kayıtsızca, sanki her gün bu saçmalığı yapıyormuş gibi. Ve yapabiliirdi.

Muhtemelen öldürdü.

Evet, neon, yanıp sönen, kocaman harflerle "*Başın Belada*".

"Neden yaptın bunu?" diye ısrar ettim. "*Nasıl* yaptın bunu? Sen tek başınaydın, onlar ise beş kişi."

"Tanrım, duş alman lazım," diye kesti.

"Duş almayacağım!" diye bağırdım. Durumun korkunç çılgınlığı sonunda üzerime çöktü ve kendimi kaybettim - benim düşünceme göre haklı olarak. "Az önce üç adam ve iki kurt öldürdün! Kanla kaplısın. *Ben de* kanla kaplıyım ve çöp konteynerinin altındaki çılgın bir bodrum odasındayım ve burada... *olmak... istemiyorum!*"

"Ölmeyi mi tercih ederdin?" diye karşılık verdi.

"Hayır," diye bağırdım, sonra alaycı bir şekilde devam ettim, "ama biliyorsun, beş canlıyı parçalamaktansa polisi aramak daha iyi bir seçenek olabilirdi."

"Evet, iyi fikir," diye karşılık verdi, benim alaycı tavrımı taklit ederek. "Polisi ararsam, gelirler ve sonra o mavi üniformalı adamların hepsi ölür, çünkü o şeyler seni öldürmeden durmayacaklardır. Bunu yapmalarını engelleyen her şeyi yok ederler. Bunu vicdanına yüklemek ister misin? Çünkü ben kesinlikle istemem."

"Polislerin silahları var," diye işaret ettim.

"Ve o şeyler kalplerine kurşun yese bile hayatta kalabilirler."

Delirmiş miydi?

"Bu delilik," diye alay ettim.

Aniden yüzü benimkinden bir santim uzaklıkta oldu. Ama hareket etmedi.

Ya da ben onun hareket ettiğini görmedim. Yine de oradaydı.

Tam orada.

Nefesimi tuttum.

Konuştum.

"Nefes almalısın. Bu işe yaramazsa, bir kez daha almalısın. Sonra hissetmelisin. *Hisset*. Ve ne demek istediğimi *çok iyi* biliyorsun. Hissettiğinde, bunun delilik olmadığını anlayacaksın. Bu başka bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bunun yüzünden ölmeyeceğini biliyorum, çünkü senin için üç ömür bekledim ve şimdi sana kavuştum, seni bırakmayacağım."

Gözlerine bakakaldım, gözlerimi kırpmadan, konuşmadan, kalbim deli gibi atıyordu, sözleri beni... *korkutuyordu*.

"Ben gidiyorum," diye bitirdi. "Sen duş al. Döndüğümde kokuları gitmiş olsun istiyorum."

Sonra da öyle yaptı. Gitti, sanki ince kontrplaktan yapılmış gibi büyük çelik kapıyı açtı ve arkasından kapattı.

Kapıya baktım.

Senin için üç ömür bekledim.

Bu ne anlama geliyordu?

Seni tutacağım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve hiç hoşuma gitmemişti.

Sonra, yıldırım hızında hareket edebilen ve göz açıp kapayıncaya kadar insanları ve hayvanları parçalayabilen çılgın, katil bir adamın işgal ettiği bodrum odasında, yapılmamış bir yatakta oturduğumu fark ettim.

O anda yataktan fırladım ve kapıya koştum.

Tüm gücümle çekmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

"Kahretsin," diye tısladım ve tekrar denedim.

Yine olmadı.

"*Lanet olsun!*" diye bağırdım ve odayı gözden geçirerek döndüm.

Oda ne küçük ne de büyüktü. Zemini betondan yapılmıştı. Bir duvarın aşağısında, uzak köşede, cam bloklarla çevrili bir duş görebiliyordum. Duş perdesi yoktu. Yanında, sırt kısmı eğimli, pençeli ayaklı bir küvet vardı. Şu anki durumumda olmasaydım, bu küveti oldukça havalı bulurdum. Onun iki yanında, duvara yaslanmış, havlu ve tuvalet malzemelerini tutan dar tel raflar vardı, ikisinden de çok fazla yoktu, rafların çoğu boştu. Onun yanında bir lavabo, altında açıkta borular, üstünde kullanışlı bir ecza dolabı vardı. Onun yanında, tuvaletin her iki yanında cam blok duvarlar vardı. Kapı yoktu. Mahremiyet yoktu. Ya yalnız yaşıyordu ya da şirketi çeşitli mahrem şeyleri paylaşmayı umursamıyordu.

Döndüm ve başka bir duvara dizilmiş süt kasalarını gördüm, çoğunun açıklıkları dışarıya bakıyordu, üsttekilerin açıklıkları tavana bakıyordu. Kot pantolonlar, kazaklar, tişörtler, botlar, koşu ayakkabıları, Henley tişörtleri, termal içlikler, hepsi yan yatırılmış kasaların içine tıktırılmıştı, katlamaya çalışılmıştı ama başarısız olmuştu. Kemerler, çoraplar, iç çamaşırları üsttekilerin içine tıktırılmıştı.

Karşıya baktım ve banyo alanının karşısındaki duvarda küçük bir mutfak gördüm. Tezgah alanı çok geniş değildi ve mevcut alan kahve makinesi, ekmek kızartma makinesi, mikrodalga fırın ve bulaşık kurutucu ile doluydu. Kurutucuda temiz bulaşıklar vardı. Lavabonun üzerindeki raflarda yiyecekler ve çeşitli

uyumsuz tabak takımları vardı. Bir tarafta eski, şişkin önlü, beyaz bir buzdolabı, diğer tarafta dar bir ocak vardı.

Onun ötesinde, ön kapı kolları zincirle birbirine bağlanmış ve asma kilitlerle kilitlenmiş iki ahşap dolap vardı. O kapıların ardında sırlar vardı ve benim şu anki durumumda, sırları pek sevmezdim.

Süt kasalarının karşısındaki duvarda, duvarın kenarına dayalı yataktaydım. Demirden yapılmış, eski ve çirkin bir yataktı. Yine de şilteler iyiydi. Çarşafklar açık maviydi. Yorgan pas rengindeydi. Bir sürü yastık vardı. Başucunda bir abajur, yanında bir komodin vardı.

Mutfak köşesinde, üç sandalyeli çirkin, eski, yuvarlak bir metal masa vardı, sandalyelerin hiçbirisi birbirine uymuyordu.

Bunu tamamlayan, rahat görünümlü ama yine de eski püskü bir koltuk, yanında küçük bir yuvarlak masa, masanın yanında bir ayaklı lamba ve odanın tam ortasında, lambanın fişi duvara uzanan bir uzatma kablosuna takılıydı. Eğer bir tehlike varsa, bu tam da o idi.

Ama neyse. Takılıp düşecek kadar uzun süre burada kalmayacaktım.

Odayı gözden geçirdim ve duvarlarda rock konseri posterleri olmadığını fark ettim. Camaro'ları veya Porsche'lerin üzerine uzanmış az giyinmiş kızları gösteren takvimler yoktu. Silahlarla dolu raflar yoktu. Duvarın her santimetresine küçük, düzgün bir el yazısıyla yazılmış çılgın manifestolar yoktu. Tüm bunlar, o adamın odasını nasıl dekore edeceğini tahmin etmemi sağladı.

Kitap da yoktu. Stereo yoktu. CD yoktu. Televizyon bile yoktu.

Ama bahçe seviyesinde iki uzun, dar pencere vardı, içlerinde parmaklıklar vardı ve karartılmışlardı.

Eğer tahminim doğruysa, bu pencereler sokağa bakıyordu. Saat geç olmuştu; sabahın birinden sonra olmalıydı. Ama denemeliydim.

Mutfağa koştum, tezgahın üzerine dizlerimin üzerine çöktüm ve pencereye uzandım.

Onu açmak için bir mandal bulmaya çalıştım, ama yoktu. Diğerine baktım ve onda da mandal olmadığını gördüm.

Yine başarısız oldum!

Pes etmeden, kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya başladım: "*İmdat! İmdat! Burada tutsakım! Çöp konteynerinin altındaki ara sokaktaki bodrum odasında! Beni duyuyorsanız, lütfen yardım edin! Polisi arayın! Adım Delilah Johnson! Yardım edin! Lütfen!*"

Vurmaya ve bağırmaya devam ettim ama hiçbir ses duymadım. Sesim kısılmaya ve elim ağrımaya başlayana kadar bir süre bunu yaptım.

Arkamdaki kapının açılmaya başladığını duyana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Kapıyı yumruklamayı ve bağırmayı bıraktım, tezgahı atlardım ve etrafımı telaşla aradım. Lavabonun iki yanındaki dolaplardan birinin çekmecesini açtım ve bir bife bıçağı aldım.

Fazla bir şey değildi, ama yine de bir şeydi.

Kapıya doğru döndüm ve içeri giren kişiyi görünce donakaldım.

Küçük, yaşlı bir Çinli kadın ve onunla birlikte, hiç de yaşlı olmayan, küçük olmayan, çok yakışıklı bir Çinli erkek.

Kadın bir metre kadar içeri girince durdu. Adam kapıyı kapattı ve içeri girip etrafa bakındı.

Sonra mırıldandı, "Tanrım, Abel'in nesi var böyle? Burası teröristlerin sığınağı gibi görünüyor."

Ben de aynı fikirdeydim.

"Tuvalet bir kapı takması onu öldürür mü?" diye devam etti.

"Chen, sessiz ol," diye uyardı kadın.

Adam ağzını kapattı, tuvalet alanına eğlenceli bir tiksintiyle bakmayı bıraktı ve bakışlarını bana çevirdi. Gözleri, önümde tuttuğum bıçağa düştü. Sırttı, yerleşti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kadın bir adım öne çıktı ve ben bıçağı olduğu yerde tuttum ama ona doğru bir santim yaklaştırdım.

Kadın durdu.

"Ben Jian-Li, Abel'in yeğeni, kız kardeşi ve annesiyim," dedi tuhaf bir şekilde, sonra arkasındaki adama işaret etti. "Ve bu da oğlum Chen, Abel'in yeğeni ve kardeşi."

Ne kadar da zekice! Çinli adamın açılış konuşmasından sonra, bu ikisinin aklı başında olduğunu ve kaçmama yardım edebileceklerini ummuştum.

Ama onun mantıksız tanımlarından sonra, öyle olmadığını düşündüm.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Gitmek istiyorum," diye cevapladım. "*Hemen şimdi.*"

Kafasını yana eğdi ve dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Abel bize geldi ve bu akşamki olaylar yüzünden sıkıntılı olduğunu söyledi. Bana gelip sana birkaç şeyi açıklamamı istedi, belki beni biraz daha az... *korkutucu* bulursun diye düşündü."

Haklıydı.

Ama deli olduğu için yanılıyordu da.

"Ve annem kapıyı açamadığı için ben buradayım," diye ekledi oğlu. Ona baktım ve hala sırtıyordu. "Oğlumuzla ilgili anlamadığım bir başka şey de, neden kaldığı her çukura çelik kapılar taktırdığı. Bu çok saçma."

Gözlerimi kırptım.

Kaldığı her çukurda mı?

"Chen, şu anda senin görüşlerine ihtiyaç yok," dedi kadın. "Anne, ona bir bak." Bana doğru kolunu uzattı. "Korkmuş durumda."

"Görüyorum, sen sessiz olursan ben bir şeyler yaparım," diye karşılık verdi kadın.

Yine kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu ve "Bu iyi olacak" diye mırıldandı.

"Chen!" diye bağırdı kadın.

"Anne, şaka yapma, söyleyeceğin şey onu daha da korkutacak," diye karşılık verdi Chen.

Harika.

"Uh, araya girebilir miyim?" diye araya girdim, "*oğlun* beş ciddi suç işledikten sonra beni kaçırdı, bu yüzden daha fazla korkabileceğimi sanmıyorum."

Çıplak elle bir kurdu öldürmenin ağır suç olup olmadığını bilmiyordum, ama ben bir yasa koyucu olsaydım, öyle olurdu.

Bunu söyledikten sonra, kadının yüzünde bir değişiklik oldu ve bu beni hazırlıklı hale getirdi. Zaten tetikte ve saldırıya hazır olduğum için, bu, vücudumdaki her kasın gerginleştiği anlamına geliyordu.

"*Qīn ài de*," dedi sessizce. "Belki de oturmalısın." "Oturmak istemiyorum," diye cevap verdim. "*Gitmek* istiyorum."

"Bu mümkün değil ve nedenini biliyorsun," diye nazıkçe cevap verdi.

"Tek bildiğim," diye karşılık verdim, "teröristlerin sığınağı gibi görünen bir bodrum katında olduğum. Buraya kendi isteğimle gelmedim. Kanlar içindeyim. Ve bir saat önce bir adamın üç adamı ve iki kurdu öldürmesini izledim. Polis karakolunda olmam gerekirdi. Kibar görünen ama *o adamla* bir şekilde bağlantısı olan ve beni çok korkutan iki Çinliyle konuşmamam gerekirdi."

"Abel sana asla zarar vermez," dedi kadın.

"Belki de," diye cevapladım, "ama o diğer insanlara zarar vermekten çekinmiyor... hem de *çok*. *Ölene* kadar."

"O diğer insanlar vampirlerdi," dedi ve ben ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım. "Ve tabii ki kurtadamlardı."

Yavaşça ağzımı kapattım ve ona bakmaya devam ederek fısıldadım, "Harika. Harika. Lanet olsun, *muhteşem*. Sen ondan daha delisin."

"İnanması zor biliyorum, ama doğruyu söylüyor," diye araya girdi Chen.

"Harika, sen de delisin," diye mırıldandım, bakışlarımı ona çevirerek.

O yine sırtıttı, başını salladı ve "Abel senin önünde dönüşmek zorunda kalacak" dedi.

Dönüşmek mi?

"Ne?" diye sordum.

"O da bir kurt adam," dedi Chen.

Gözlerimi kırptım.

"Ve bir vampir," diye bitirdi

Chen. Hiçbir şey söylemedim.

Onlar da bir şey söylemedi, ikisi de beni izliyor, tepkimi değerlendiriyordu. Sonunda, onlara tepkimi gösterdim.

"İkiniz de tamamen delisiniz."

"Değiliz, biz..." kadın başladı ama bana olanlar yüzünden durdu.

O bunu kaçırmadı, ama zaten kaçırması imkansızdı. Acı iç organlarımı keserken, yanaklarımı içime çektim, geriye doğru sendeledim, ikiye katlandım ve bıçağı düşürdüm, böylece acıyı bastırmak için boşuna bir çabayla kollarımı karnıma dolayabildim.

"Ne oldu?" Jian-Li, Chen'in "Hey, iyi misin?" diye sorduğu anda sordu.

Ağzım tükürükle doldu ve acı daha da şiddetlendi, beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Chen bir anda yanıma geldi, yanıma diz çöktü ve elini sırtıma koydu. "Hey, hey, hey," diye mırıldandı. "Ne oluyor? İyi misin?"

Başım geriye doğru savruldu. Başıma geldi; ben yapmadım. Sonra ağzım hareket etti.

"O tehlikede."

Chen içinden küfretti.

"Nerede?" diye sordu Jian-Li, o da artık yakındaydı.

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum," diye tekrarladım, acı hissederken aynı zamanda o kadar aşırı bir panik hissediyordum ki, neredeyse beni tüketiyordu. Elimizi uzattım ve Chen'in pazılarına sıkıca tutundum, onu kendime doğru çekerek ona doğru eğildim. "Ona ulaşmalıyız."

"Bana yol gösterir misin?"

diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

"Gidelim," dedi, doğrulup beni de yanında sürükleyerek. İkimiz de kapıya doğru koşarken, annesine seslendi. "Xun ve Wei'yi ara."

"Tabii," diye cevapladı annesi acil bir ses tonuyla ve biz kapıdan çıkıp merdivenleri çıktık ve sokağa indiğimizde beni bir motosikletin yanında durdurdu.

Abel adındaki adamın bir Harley Sportster'ı vardı.

Chen'in ise bir crotch rocket'ı.

Babam da Harley kullanıyordu. Babam ben doğmadan önce de Harley kullanıyordu. Babam on üç yaşında bir işe girmiş ve çalışarak her kuruşunu biriktirmiş, on beş yaşında ilk bozuk Harley'ini satın almıştı. Babam, Chen motosiklete binip kontağı çevirdikten sonra onun arkasına atladığımı bilseydi beni reddederdi.

Kollarımı onun düz karnına doladım ve eğildim, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Sokaktan sola, bir sonraki caddede sağa. Acele et!"

Sokaktan çıktık ve Chen sola, sonra da bir sonraki caddede sağa döndü.

Rüzgar saçlarımı savuruyordu, Chen hiç vakit kaybetmiyordu, nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum, kulağına "Sola sinyalde sağa."

Işığa vardık ve alçaldık, vücudumuz gökyüzüne doğru gerildi, o ışıktaki dönüş yaparken dizlerimiz neredeyse asfaltta değecekti.

"Sokak, sokak, sokak!" diye bağırdım, o dönüşü yapıp bizi ve motosikleti düzeltince, sonra, "Sola!"

Bizi sola çevirdi ve o kadar hızlı fren yaptı ki, arka tekerlek asfaltta kaydı ve ben motosikletin arkasından neredeyse uçup onun başının üzerinden geçecektim.

Onun etrafına baktım ve neden bu kadar hızlı durduğunu anladım. Abel üç adamla dövüşüyordu. Üç iri adam.

Kılıklı üç iri adam.

"Tamam, gecem resmen çılgınca bir hal aldı," diye nefes nefese söyledim.

Chen hızla motosikletten indiğinde, kulağında telefonla konuşurken, neredeyse motosikletten düşüyordum. "Guzman'ın arkasındaki sokak. *Acele et.*"

Adamlardan birinin kılıcı, Abel'in kendini savunmak için kullandığı uzun boruya çarptığında yüksek bir çınlama duydum. Chen kavgaya doğru koşarken o tarafa baktım.

Silahsız.

"*Chen!*" diye bağırdım.

Ve tam o anda, gölgelerden kocaman bir kurt fırladı. Chen'e doğru geliyordu.

Ona ulaşamadı.

Çünkü Chen son anda inanılmaz bir sıçrayışla binanın tuğlasından dışarı çıkan bir boruya tutundu. Yatay çubukta erkek jimnastikçi gibi bir takla attı, uçtu, sonra düştü ve yere inmeden önce kurtun çenesine şiddetli bir tekme attı. Kurt köpek gibi uludu ve bir metre geriye sıçradı.

Chen, toparlanmak için bir saniye bile kaybetmedi. Bir bacağı dışarıda, iki eli asfaltta derin bir çömelme pozisyonunda yere indi ve bir anda ayağa kalktı. Bacaklarını ve açıkça dövüş sanatları hareketlerini kullanarak, acımasız tekmelerle kurdu geri püskürttü, hatta momentum kazanmak için tam bir dönüş yaptı, vurdu ve kurt yana doğru uçtu, yanağı asfaltta yere çarptı ve kayarak uzaklaştı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Chen!" Abel, hala kendini savunurken ve üç kılıcın saldırısı altında korkutucu bir şekilde geri çekilirken bağırdı. "Onu güvenli bir yere götür!"

"Burada biraz meşgulüm kardeşim," diye cevapladı Chen, hala kurdu tekmelemeye devam ederek.

"Onu..." diye bağırdı Abel, borusunu döndürerek saldırganlardan birinin kafasına vahşice vurdu ve kan fışkırdı. Adam bir elini yere koyarak diz çöktü. "*Güvenli bir yere!*"

Orada durup bu çılgınlığı izlediğimi ve hiçbir şey yapmadığımı fark ettim.

Bu yüzden bir şey yaptım.

Ama o bir şey kaçmak değildi. Hayır.

O şey, yardım edebilmek için etrafta bir silah aramaktı. Abel

"Çekil!" diye bağırdığında henüz bir şey bulamamıştım.

İçgüdüsel olarak, bana seslendiğini hissettim ve bir binanın duvarına doğru atladım.

Tam zamanında yaptım. İki motosiklet, sokağa girdi ve çok hızlıydılar.

Ve durmadılar.

Biri yan yattı, sürücü yuvarlandı, motosiklet kontrolsüz bir şekilde kayarak Abel'in saldırganlarından ikisini devirdi.

Diğeri ise ani bir frenle durdu. Üzerindeki adam, sırtındaki kın içinde çaprazlanmış iki kılıçtan birini çekip

onu savurdu ve hala dizleri yerde olan üçüncü saldırganın kafasını kesti.

Duvara yapıştım.

Kayarak duran adam Chen'e doğru koşuyordu. Yüksekçe zıpladı, uzun atlamacı gibi havada tekme attı, kurtun üzerine indi ve Chen canavarı tekmelemeye devam ederken, kurtun başı ve boynuna karate vuruşları yağdırmaya başladı.

Çaba sarf ettiğini gösteren bir homurtu duydum ve Abel ile diğer adama baktım. Diğer adam ikinci kılıcını kınından çıkarmış ve onu vücudunun etrafında o kadar hızlı çeviriyordu ki, bıçakların havayı kesen sesini duyabiliyordum. Bu iyi bir şeydi, çünkü Abel'in saldırganlarından biri insanüstü bir hızla etrafında dolanıyor, duruyor, kılıcını hedefine doğru sallıyordu, ancak bıçaklar onu savuşturuyordu. Sonra başka bir yere dolanıyor ve tekrar deniyordu.

Bu sırada, Abel'in bir şekilde ölen adamın kılıcını aldığını gördüm ve fırsatını bulunca, kılıcı diğer adamın midesine sapladı. Adam yarasına eğilirken, Abel kılıcı bıraktı, ellerini adamın kafasına kaldırdı, çevirdi ve kafasını vücudundan kopardı.

Aman *Tanrım*.

"Bu olamaz," diye fısıldadım ve duvara daha da yapıştım.

"Çık!" diye bir kükreme duydum. Gözlerim Chen ve kurtlu arkadaşına döndü, ancak kurt dönüşümün ortasındaydı ve koyu saçlı, iri yapılı, çıplak, devasa bir *adama* dönüşüyordu.

"Hayır," diye soluklandım. "*Bu* olmadı."

Yumruk yumruğa kavga başladı ve bir dövüş sanatları şampiyonunun ağır sıklet boks şampiyonunu nasıl yenebileceğini anında anladım, çünkü bu olay *gözlerimin önünde* gerçekleşiyordu.

Bir başka güçlü kükreme duyuldu ve Abel'a baktığımda, onun ortaya çıkıp kaybolduğunu, tekrar ortaya çıkıp kaybolduğunu gördüm. Son silahlı saldırganıyla ölümüne bir kılıç dövüşü yaparken, sokak arasında bir oraya bir buraya koşuyordu.

Abel kaybolup arkadaşının yanında yeniden ortaya çıktığında nefesimi tuttum. Saldırgan ortaya çıktı ve darbeyi vurmaya hazırlandı, ama Abel'in arkadaşı adamı iki kılıcıyla sırtından bıçakladı, bunun üzerine Abel anında yüksek bir vuruş yaptı ve adamın kafasını kopardı.

Kıçım ayak bileklerime kadar düştü.

Gözümün ucuyla bir alev gördüm. Chen ve arkadaşına baktım ve adamın tekrar kurda dönüştüğünü ve sokağın dışına koşarak çıktığını gördüm.

"Ona ihtiyacımız var!" diye bağırdı Abel.

"Anlaşıldı," diye bağırdı Chen ve bisikletine doğru koşmaya başladı.

"Sen değil," dedi Abel, hala kanlı kılıcını taşıyan Chen'e doğru yaklaşarak. "Xun ve Wei gidin."

"Bisikletim bozuk olabilir, kardeşim," diğer adamlardan biri dedi.

Abel başını adama çevirdi. "Chen'inkini al."

"Zaman kaybediyoruz," dedi *diğer* adam, motosikletinin motorunu çalıştırarak.

Sonra bir saniye daha kaybetmemeye karar verdi ve kurtun peşinden dar sokağı terk etti.

Xun ya da Wei, Chen'in motosikletine koştu, üzerine atladı, çalıştırdı ve dar sokakta çılgın bir hızla döndü, yanımdan hızla geçip giderken, hiç şaka yapmadan, bana sırtarak gülümsedi.

Onu bir nanosaniye boyunca izledim, sonra kolumdan tutularak yukarı çekildim.

"Onu tehlikeye attın mı?" Abel, Chen'e sertçe sordu ve kolumu bırakabileceği pozisyona gelene kadar beni sertçe tuttu, ama sonra kolunu bana dolayarak ön tarafımı kendi yanına yapıştırdı.

"Senin tehlikede olduğunu hissetti ve sana nasıl ulaşacağını biliyordu," diye açıkladı Chen.

Abel'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Yavaşça ve dikkatlice başımı geriye eğdim. Evet, bana bakıyordu.

"Tehlikede olduğumu hissettin mi?" diye sordu daha sakın bir sesle ve kendimde olsaydım, ki *değildim*, ses tonunda inkar edilemez bir şefkatle karışık inanılmaz bir damar olduğunu fark ederdim.

Ama kendimde değildim.

Titreyerek dağınık bir haldeydim.

Bu yüzden, cevap olarak, "Tamam, öncelikli olarak, zihinsel olarak tamamen çökebileceğim bir yer bul" dedim.

"Bize..." diye başladı.

"*Şimdi!*" diye bağırdım, vücudum kaskatı kesilmiş, onu keserek.

O, katil bir sert adam olabilir, ama aptal değildi. Histerik bir kadının gözlerine baktığında ve bir saniye bile tereddüt etmeden omuzlarımı bırakıp elimi tutup beni Sportster'ına sürüklediğinde bunun doğru olduğunu anladım.

"Xun'un motosikleti ve silahlar," dedi basitçe giderken, kılıcını yana attı.

"Anladım," diye cevapladı Chen.

Sokak kenarına park edilmiş Sportster'a bindi.

Çılgınca bir nedenden dolayı kaçmak yerine, onun arkasına bindim ve yola çıktık.

Yine, bizi Çin restoranının arkasındaki sokağa götürdüğünde kaçmadım, kavga etmedim, hatta tek kelime bile etmedim. O bisikletten indiğinde, ben de indiğimde elimi tuttu ve beni hala açık olan ızgaraya, merdivenlerden aşağıya ve bodrum odasına götürdüğünde de hiçbir şey yapmadım.

Ancak, oraya vardığımızda elimi ondan çekip hızla odaya girdim, dönerek "Kurtadamlar mı var?" diye sordum.

Beni dikkatle inceledi ama hemen cevap verdi. "Evet." "Sen kurt adam mısın?" diye sordum.

Cevabı daha yavaş geldi, cevap verirken vücudu gözle görülür şekilde gerildi, ama sonunda "Evet" dedi.

"Senin kafalarını kestiğin kişiler mi?" dedim, ama bu bir soruydu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı ve imkansız, mantıksız ama görünüşe göre doğru olan bilgileri vermeye devam etti. "Ama benim gibi hareket ediyorlar ve benim gücüm var, ancak dönüşemiyorlar. Bu yüzden tahminim... vampirler."

"Yani sen de vampirsin."

Bir kez daha tereddüt ettikten sonra "Evet" dedi. "Bu imkansız," dedim.

Ağzını açtı, dişlerini gösterdi ve iki keskin diş, köpek dişlerinin üzerinden çıkınca bir adım geri atladım.

"Hay sıçayım," diye fısıldadım, elim boğazımı kavramak için yukarı doğru kıvrıldı.

Dişleri geri çekilmeden önce, "Endişelenecek bir şey yok. Ben zaten beslendim," dedi.

"*Kanla* mı?" diye yutkundum.

Kafasını salladı ama "Evet, şimdi..." dedi.

"*İnsan* kanı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi ve bana doğru ilerledi. O konuşmaya devam ederken ben geri çekildim. "Şimdi..."

"İnsan kanıyla besleniyor musun?" Sesim yükseliyordu.

"Siktir," diye tısladı. Bana doğru ilerlemeyi bıraktı ama konuşmaya devam etti, hem de keskin bir sesle. "Evet. Öyle. Ben bir kurt adam vampirim. Kurda dönüşüyorum ve insan kanıyla besleniyorum. Az önce birlikte olduğum kaltak hiçbir şey hissetmedi, ben ona yaparken orgazm oldu, tıpkı diğerleri gibi. Onu daha önce de becerdim, ama sen devreye girdiğin için, bir daha becermeyeceğim. Ve ona zarar vermedim."

"Yani bu geceki kurbanlarına bir tane daha eklemeyeceksin?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı rahat bir şekilde.

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "O da zevk aldı mı?"

"O sırada onu sikiyor olmam yardımcı oldu, ama evet, orgazm oldu. Kaltak, onu ısırmam için yalvarıyor. Kan ihtiyacım olduğu için, bu benim için sorun değil."

Söylediklerinin çoğu beni etkiledi. "*Ben* de resimde miyim?"

"Olan biten onca şey arasında kaçırmış olabilirsin, ama sana açıkça söyledim, sen benimsin."

Öyle demişti.

Bunu yaptı.

Daha önce her şey yolundaydı.

Şimdi ise büyük, buharlı, kokuşmuş bir "*uh-oh*" yığının.

İki yana baktım, hala geri çekiliyordum, şimdi fısıldayarak, "Bu iş çılgınlık."

"Öyle. Kesinlikle," diye onayladı ve bu sözleri beni durdurup ona bakmamı sağladı. Ben baktığımda, devam etti, "Bu geceye kadar benim gibi başkaları olduğunu bilmiyordum. Belli ki var. Ve belli ki bir şeyler oluyor, çünkü bu dünyada yaşadığım onca yıl boyunca benim gibi birini hiç görmedim. Sen şehre geldin ve onlar her yerdeler."

"Ben mi?"

"Sen."

"Neden?"

"Benim tehlikede olduğumu hissettin mi?"

Kafamı salladım ama "Evet" diye itiraf ettim.

"Karnına saplanan bıçak, bir saniye içinde kan kaybından öleceğinden emin olacağın kadar şiddetli bir acı?" diye ısrar etti.

Tanrım, bunu nasıl bildi?

"Evet," diye fısıldadım.

"Bu gece, o adamlar seni kovalarken ben de öyle hissettim. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum ama nasıl bildiğimi bilmiyordum. Seni gördüğüm anda tam olarak ne olduğunu anladım. Sakin ol, sana söylediğim gibi nefes al, sen de anlayacaksın."

Nefes almıyordum ve *hiçbir şey* hissetmeye çalışmıyordum, bu yüzden başımı salladım. "Sadece buradan çıkmak istiyorum. Buradan çıkıp eve gitmek istiyorum."

Orası benim dairem değil, babamın malikanesiydi.

Aslında tam olarak bir malikane değildi. Ama sahip olduğu silahların sayısı, "hiçbir pislik işime karışmasın" diye etrafına diktiği yüksek çit ve sahip olduğu araziye (çünkü işine kimsenin karışmasını istemediğini söylediğinde ciddiydi) düşününce, ona malikane diyerek takılıyordum.

Beni vampirlerden ve kurtadamlardan koruyup koruyamayacağını bilmiyordum.

Sadece bunu yaparken öleceğini biliyordum. Ve bu savaşı bir süre sürdürmek için yeterli mühimmatı vardı.

"Adın ne?" diye sordu Abel.

Düşüncelerimden sıyrılıp ona odaklandım. "Lütfen beni otel odama götür, böylece..."

Yine sözümü kesti: "O vampirleri ateşe verdikten sonra, riske girmeyeceğim için, senin eşyalarını almak için oraya gittim. Her yerini kaplamışlardı, kokumu aldılar ve peşimden geldiler. Sonunda bir ara sokakta kılıçlar ve borularla kapıştık. Yani otel odana gitmeyeceksin."

Kahretsin!

"Hangi otelde kaldığımı nereden bildin?"

Bakışları üzerimde dolaştı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Sen bir motorcu sürtüğü müsün?"

Bu doğru tahmin, onun da clairvoyant güçleri olduğunu kanıtlamıyordu, sadece dedektiflik yetenekleri olduğunu gösteriyordu. Deri bir gerdanlık, tüy küpeler, bir kolumda deri bileklik, diğer kolumda bolca gümüş bilezik, Harley tişörtü, soluk kot pantolon ve motosiklet botları giyiyordum - iş dışında giydiğim üniformamdı (gerçi her zaman tüy küpeler ya da bilezikler takmazdım).

Ve tesadüfen, o da hemen hemen aynı kıyafeti giyiyordu. Kot pantolonu daha yıpranmış, tişörtü daha eski, soluk ve tamamen havalıydı ve tabii ki gerdanlık, küpe veya bilezik takmıyordu. Ancak kemerine takılı bir zincir cüzdanı ve parmaklarında bir dizi yüzük vardı.

"Ben 'motosiklet meraklısı' terimini kullanırdım," diye tersledim. "Ama evet." "Motosikletçiler Serpentine Bay'de tek bir yerde kalırlar."

Haklıydı. Babamla daha önce oraya gitmiştim. Orası motosikletçilerin mekânıydı. Motosikletçi olarak adlandırılmaya layık her motosikletçi, ölmeden önce en az bir kez Serpentine Bay'e giderdi. Babam beni on sekizinci doğum günümde oraya götürmüştü, ama kendisi oraya beş kez gitmişti.

Serpentine Bay'deyken, motosikletçiler iki yerden birinde kalırlardı: kasabanın kuzeyindeki kamp alanları veya yine kasabanın kuzeyinde, The Chain adında motosikletçilere uygun bir otel.

Bunu vazgeçip, "Benden ne istiyorlar?" diye sordum. "Adın ne?" diye sordu.

Kafamı salladım.

"Bunu bütün gece yapabilirim ve yapacağım da, bana adını söylemezsen," diye uyardı.

"Lilah," diye pes ettim. "Uh... Delilah Johnson."

Bana bir saniye baktıktan sonra elini kaldırdı, koyu renk saçlarını okşadı ve yere bakarak mırıldandı, "Harika. Benim adım, öldürülen kardeşimin adını taşıyor ve senin adın, erkeğinin gücünü çalan ve onu düşmanlarına ihanet eden kaltağın adını taşıyor. Siktir." Gözleri tekrar benimkilere döndü ve elini indirdi. "Mahvolduk."

"Ben asla böyle bir şey yapmam,"
diye tısladım. "Bunu bilmek güzel,"
diye mırıldanmaya devam etti.

Konuşmamız konudan *çok* sapmıştı, bu yüzden konuyu tekrar ana konuya döndürmeye başladım.

"Cidden, lütfen beni dinle." Ona doğru eğildim. "*Gitmek istiyorum.*"

Aniden, on adımdan daha az bir mesafedeydim.

Aniden, duvara yapıştırıldım ve vücuduyla beni orada tuttu.

"Arayış," diye fısıldadı, farklı renkli gözleri benimkilere bakıyordu. "Hayatım boyunca bir şey aradım, bir şeyi özledim, bilmediğim bir şeyi. Ta ki seni bulana kadar. Ve hayatım, bulamadığım bir şeye ihtiyaç duyduğum uzun bir hayat."

Uzun bir hayat mı?

Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu.

"Öyleyse Delilah," diye devam etti, "gitmeyeceksin. Öldürülmeyeceksin. Seni güvende tutabileceğim burada kalacaksın. Ve ilk yapacağın şey, lanet olası bir düş almak olacak, böylece sana elini süren ve ben sana ilk öpücüğümüzü vermeden önce seni benden almaya çalışan o pislikler gibi kokmayı keseceksin."

İlk öpücüğümüz mü?

Evet.

Büyük, şişman, buharlı bir *uh-oh*

yığını. "Beni korkutuyorsun," dedim.

"Bunu yapmayı bırakacağım, bana alışsın," diye cevapladı. Bu şüpheliydi.

Ellerimi yanlara doğru kaldırdım (hareket ettirebileceğim tek yer orasıydı) ve bıraktım. "Bütün bu olay beni korkutuyor, her şeyi, ve her şey çok fazla, *bir gecede benim gözümün önünde* yedi kişinin hayatını aldığın gerçeği de dahil."

"Ölmek istemediğini söyledin. Benim ölmemi mi istiyorsun?"

Onun sözleriyle, o acı yine içimi parçaladı, yüzümü buruşturmamı engelleyemeyeceğim kadar.

"Evet," diye fısıldadı, sessiz sözleri, onun hayatta olduğunu, nefes aldığını ve konuştuğunu kanıtlayan o basit parçanın sahip olduğu güç gibi acıyı ortadan kaldırdı. Bu arada, bu beni *çok* korkuttu. "Senin ölmeni istediler," diye devam etti. "*Benim* ölmemi istediler. Ama *onlar* öldü. Umarım Wei ve Xun o kurdu yakalarlar, böylece belki bazı cevaplar alabiliriz. Şimdi oraya gidip onlara yardım etmem gerekiyor, bu yüzden sen duş al, benim tişörtümü giy ve biraz dinlen, çünkü ne olursa olsun, tek bir şey biliyorum... bu daha yeni başladı."

Ona baktım ve buradan uzaklaşmak, babamın yanına gitmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum, çünkü babam beni *benim için* güvenli bir şekilde koruyacak kişiydi, ama bunu yapmayacağımı da biliyordum.

Duş alıp, onun tişörtünü giyip, biraz dinlenmeye çalışacaktım. Çünkü onun yanılmadığını hissediyordum.

Ve bütün gece boyunca, onun tehlikede olduğunu bildiğim, buna şiddetle tepki gösterdiğim ve nasıl yaptığımı bilmeden Chen'i ona götürdüğüm, hiç de önemsiz olmayan bir bölüm vardı.

Serpentine Bay'e bir arayış için gelmiştim ve Kutsal Kase'mi bulduğumu hissediyordum.

Sadece Kutsal Kase'm çok korkutucuydu.

"Babamı aramam lazım," dedim sessizce.

O, üç santim uzaklaştı, arka kot cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Telefonu bana uzattı.

Telefonu aldım ve başımı eğip elimdeki telefona baktım, çünkü bu beni şaşırtmış ve kendimi çok daha güvende, kaçırılan bir kurban gibi hissetmemi sağlamıştı.

"Saat sabahın ikisini geçti," dedi ve ben ona baktım. "Doğru," diye fısıldadım.

"Onu ararsan, onu korkutursun. İkiniz yakın mısınız?"

"Çok."

"Kendi başının çaresine bakabilir mi?"

"Kesinlikle," diye kesin bir şekilde cevap verdim.

"Takviye istiyorsun." Bu bir ifade olduğu kadar bir tahmin deydi.

Başımı salladım.

"Anlıyorum," dedi. "Ama sana bu gecenin geri kalanını bana vermeni rica edeceğim, çocuklar o kurdu yakaladılar mı, ondan bir şey öğrenebildik mi diye bakacağım, böylece babana daha fazla bilgi verebileceksin ve o da neye bulaştığını anlayacak."

Babama, bir kurt adam vampirle takıldığımı ve Serpentine Bay'e yaptığım tatil gezisi sırasında beklenmedik bir saldırıya uğradığımı söyleme fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Bunun iyi yanı, babamın bana tamamen inanacağıydı. Kulağa saçma geldiğini biliyordum, ama inanacaktı. O öyle bir adamdı.

Ve beni o kadar çok seviyordu.

Kötü yanı ise, babamın tamamen çıldırıp kardeşlerini toplayarak Serpentine Bay'e gidip, bana tehdit oluşturan doğal ya da doğaüstü her türlü varlığı ortadan kaldırmak için savaşmaya hazır olacağıydı.

"Sabaha kadar bekleyeceğim," dedim.

"İyi," diye mırıldandı. "O telefonu sakla. Her ihtimale karşı yanında olması iyi olur. Çocukları bulmadan önce Jian-Li'nin telefonunu alacağım."

Onun "her ihtimale karşı" yorumunu görmezden gelerek başımı salladım. "Çantayı nereye bıraktın?" diye sordu.

"Ben, şey..." O akşamki olayları düşündüm ve o barda tuvalete gittiğimde çantamın yanımda olduğunu hatırladım. Tuvaletten çıktığımda da çantam yanımdaydı ve koridorun başında duran adamları gördüğümde içgüdüsel olarak onların peşimde olduklarını anladım (beni korkutan bir başka şey de, sadece peşimde olmaları değil, bir bakışta bunu anlamış olmamdı). Diğer tarafa dönüp arka çıkıştan kaçtığımda da çantam yanımdaydı.

Çantayı kaçarken bir yere attım.

"Mad Helmet ile beni bulduğun yer arasında bir yerde," dedim ona.
O da başını salladı. "Bulabilir miyiz bir
bakayım." "Teşekkürler," dedim yumuşak
bir sesle.
"Duş al."
Bu sefer başımı sallayan
bendim. "Dinlen," diye devam
etti.
Bu imkansızdı. Yine de
başımı salladım.
Gözlerime bakarak, "Güvendesin, Delilah," dedi. Derin
bir nefes aldım.
O da bunu izledi, gözlerime baktı, geri çekildi ve bir anda çelik kapının
önünde belirdi ve kapıyı açtı.
O içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattığında geriye bakmadı.

İkinci Bölüm

İşkence

Abel

Abel restoranın arka kapısından içeri girdi. Onun kokusunu aldı ve sola baktı.

Jian-Li ofisindeki koltuğunda oturmuş çay içiyordu, koltuğun üzerinde duran ayaklı lamba, karanlığı zar zor kesen yumuşak bir ışık yayıyordu.

Oğullarını bekliyordu.

Onu bekliyordu.

O tarafa döndü, kapıda durdu ve kapı çerçevesine yaslandı. "Herkes güvende mi?" diye sordu.

"Şimdilik," diye cevapladı Abel sessizce.

Kadın bunu sindirmek için bir an durdu.

"Başkaları da var," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı.

Kadın burnundan nefes aldı, çayından bir yudum aldı ve "Ve onlar kötü" dedi.

Çenesinin sertleştiğini hissetti, ama cevap vermedi.

Cevap vermesi gerekmiyordu. Delilah'a ne olduğunu biliyordu ve oğullarının şu anda nerede olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Bunu biliyorduk," diye devam etti.

"Sanırım içgüdülerim haklıymış. Bu bokun gerçekleşmesi iki yüz yıl sürdü."

Kafasını bir kez salladı ve "O zaman hazırlıklı olmamız iyi olmuş" dedi.

Abel hiçbir şey söylemedi. Bu konuyu konuşacaklardı, ama şimdi değil. Avlayacağı bir kurt vardı ve onu bulursa, umarım başarılı bir şekilde sorgulayabilecekti.

"Hazırız, Abel," dedi kadın tekrar.

"Evet," diye cevapladı Abel, ama daha fazla konuşmadı. Bunun yerine, "Telefonumu Delilah'a verdim. Seninkini ödünç almam lazım," dedi.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Adı Delilah mı?"

Abel başını salladı.

"Çok güzel," dedi kadın.

Öyleydi. Aynı zamanda çok uygun bir isimdi. O bir baştan çıkarıcıydı.

Ama o bunu biliyordu. Yüz yıldan fazla bir süredir onu hayal ediyordu.

Gerçeklik daha da iyiydi.

Düşüncelerine takılıp kalmış olsa da, Abel hala Jian-Li'nin yüzündeki değişimi görüyor ve bunu gördüğünde midесinin sıkıştığını hissediyordu.

"Doydun mu?" diye sordu kadın.

"Doydum, tatlım," diye nazikçe cevapladı.

Kız bir yudum daha çay içti, ama o fincanın arkasına saklanamayacağını biliyordu.

Abel'in içindeki, hiç doldurulmamış boşluğu biliyordu. Abel bunu onunla, Jian-Li'yle, küçük kızıyla, kız kardeşiyle, onun sırdaşı olan altı kadından sonuncusuyla paylaşıyordu.

Adamın bir şey aradığını biliyordu, yıllardır bunun bulunamayacağını biliyordu.

Ta ki otuz yıl önce, boşluk hissi başka bir şeye dönüşene kadar. Yıllar geçtikçe giderek güçlenen, içini kemiren bir his, sonunda görmezden gelinemeyecek bir noktaya geldi. Acıyı dindirecek şeyi bulana kadar motosikletine atlayıp yollarda sürmeden gün be gün yaşamak için aşırı bir irade gerektirdi.

O gece, acı sona ermişti.

Abel, kırk beş yıl önce Jian-Li'nin o boşluğu doldurmak için her şeyi feda edeceğini biliyordu. Doğduğundan beri, hayatında onunla birlikte büyümüştü. O duyguyu anladığından beri onu seviyordu. O ise, o daha doğmadan önce onu seviyordu.

Ama o, yirmili yaşlarında ona aşık olmuştu.

O boşluğu dolduracak kişi o değildi ve Jian-Li onu büyötmeye yardım etmiş, onun büyümesini, güzelleşmesini, yaşlanmasını ve ölmesini izleyeceğini biliyordu. Bunu daha önce de çok sık yapmıştı. Bu yüzden ona bunu veremedi, ona verebileceği daha az bir şekilde bile olsa.

"Senin adına mutluyum, Abel," dedi.

O, kapı pervazından doğruldu. "Jian-Li..."

Kız elini kaldırıp sallayarak onu kesmişti. "Ona sahiptim."

Adam göğsünde bir sıkışma hissetti. "Biliyorum."

"Senden bunu istiyordum, ama o çok uzun zaman önceydi," diye devam etti. "Ama biliyorsun, bunu başka bir yerde buldum. Sadece o bu dünyada fazla kalmadı." Sonraki sözlerini, gözleri hala nazik ama keskin bir şekilde ona bakarak söyledi, sözlerinden daha fazlasını ifade ediyordu. "Zaman alır, ama bir zamanlar buna sahip olduğun için şanslı olduğunu kabul edersin."

Ming, iyi bir adam bulmuştı. Onu mutlu etmişti. Ona üç güçlü, zeki ve sadık oğul vermişti. Jian-Li'nin annesinin kocası, ondan önceki annesinin kocası ve ondan önceki annesi, onu bulup yavruyken büyüten ilk kişi gibi, Abel'ı olduğu gibi kabul etmişti.

Ama Ming yirmi yıl önce ölmüştü ve Jian-Li'yi kimsenin düzeltemeyeceği bir şekilde yıkılmış halde bırakmıştı. Bu, onun ikinci kez yaşadığı bir deneyimdi. İlki, Abel ile olmuştu ve Ming ile tanışana kadar onu asla elde edemeyeceğini bilerek günlerini geçirmişti.

Üç oğullarının annelerinin yanında durmaları, güçlü ve sadık olmaları, kendi hayatlarını yaşamaları ama annelerinin bir daha asla iyileşmeyecek acı verici bir ayrılık yaşamaması için aileyi bir arada tutmaları, bu adamın ve karısının değerini gösteriyordu.

"Şimdi buna sahip olduğuna sevindim," diye devam etti.

Abel gözlerine bakarak fısıldadı, "Seni her zaman sevdiğimi biliyorsun. Kollarımda tuttuğum andan itibaren, *tian xin*, seni sevdim. Ve biliyorsun, bu dünyada ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, bu sevgi asla ölmeyecek."

Kız, hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi: "Biliyorum. Annemi ve büyükanne mi sevdiğin ve yas tuttuğun gibi. Biliyorum, Abel."

Söylenmesi gerekiyordu, bazen ölümsüzlük berbat bir şeydi. Aslında, ölümsüzlük hemen hemen her zaman berbat bir şeydi. Sadece bazı zamanlar diğerlerinden daha kötüydü.

Bu da o zamanlardan biriydi.

"Çocuklara yardım etmem gerek," dedi, ikisini de bu üzüntüden çıkarmak için.

Kız yine başını salladı. "Telefonum masanın üzerinde."

O tarafa gitti, telefonu aldı ve arka cebine koydu.

Sonra ona doğru yürüdü, eğildi ve şakağını onun şakağına sürttü. "Yatağa git," diye kulağına fısıldadı. "Yarın görüşürüz."

Ondan uzaklaşmadı, sadece kadının bakışlarını yakalayacak kadar uzaklaştı ve kadın "Tamam. Dikkatli ol. Oğullarıma iyi bak" dedi.

"Her zaman."

Kadın ona yine yumuşak bir gülümseme attı.

Parmağını kaldırıp kadının çenesine dokundu. Kadının gözleri yumuşak ama hüzünlü bir ifadeye büründü. Son günlerde ona bu şekilde dokunduğunda gözleri hep böyle olurdu. Kadın daha gençken, bir bebekken, küçük bir kızken, bir genç kızken, gözleri zevkle parıldardı.

Ama şimdi, onu kaybettiğini, her zaman kaybettiğini, sonra Ming'i kaybettiğini ve şimdi de Abel'ı nihayet bulduğunu bilerek, melankoliyi görmek zordu.

Yine de, kendini bundan alıkoyamadı. O, ona aitti, ama daha da önemlisi, deneyimlerinden biliyordu ki, onu almaya çalışmak durumu daha da kötüleştirirdi.

"İyi dinlen, *tian xin*," diye mırıldandı.

"İyi dinleneceğim."

Gözlerine gülümsedi, dikleştirdi ve uzaklaştı. Xun ve Wei gelince, o ara sokaktaki bisikletinin yanındaydı. Onun yanına yaklaştılar ve Xun, onların yanında kurt olmadığını gördü.

Motorları durduğunda, Xun, "Onu kaybettik. Seni izlemeye ihtiyacımız var," dedi.

Abel motosikletine atlayarak "Gidelim" diye cevap verdi.

Abel de aynı şeyi yaparken motosikletlerini tekrar çalıştırdılar ve Abel önde olmak üzere yola çıktılar.

Kokuyu alabilmesi için kavganın olduğu sokağa geri döndüler, ama Abel sokağın biraz gerisinde durdu, Xun ve Wei de onun arkasında durdu.

Yanıp sönen ışıklarıyla polis arabaları sokağı kapatmış, sarı polis şeridi ile çevrelemişti. Polis araçlarının yakınında, sokakta park etmiş siyah bir SUV ve siyah bir Porsche vardı. Ayrıca, saat geç olduğu ve burası bir iş bölgesi olduğu için az sayıda seyirci vardı. Abel'in vampirlerin öldüğünden emin olmak için yaktığı ateş söndürülmüştü.

Kokuyu alabilmesi için arabayla geçmekten başka çareleri yoktu.

Abel başını kardeşlerine çevirdi, çenesini kaldırdı, iki karşılık hareketi aldı, sonra motosikletine gaz verdi ve olay yerinden uzaklaştı. Abel, kimsenin onlara bakmamasını umuyordu. Koyu renkli giysilerindeki kan lekeleri kurumuş ve koyulaşmıştı, gecenin karanlığında fark edilemezdi (vampir ya da kurt olup kokusunu alabilenler hariç), ama o ve iki kardeşi hala derilerinde lekeler vardı. Geçerken sokağa baktı ve iki koyu saçlı, iyi giyimli düzgün giyimli, polis olmayan iki adam gördü.

Biri polis memuruyla konuşuyordu.

Diğeri telefonla konuşuyordu.

Ama gözleri Abel'ı takip ediyordu.

Abel ikisinin de kokusunu aldı ve o gece kokularından öğrendiği şeyin onlar olduğunu anladı.

Vampirler.

Öyle oldukları için, şüphesiz onun kokusunu alacaklardı. Ve onun ve kardeşlerinin üzerlerine bulaşan kanın kokusunu. Siktir.

Olay yerinden iyice uzaklaşana kadar daha fazla gaz basma isteğini bastırdı.

Ama kokuyu aldı ve onu takip ederek doğrudan körfeze gitti. Polis arabaları onları takip etmeden ve başka kimse eşlik etmeden oraya vardılar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama buna güvenmedi ve gardını düşürmedi.

Kayalık sahilin yanındaki ıssız otoparkta motosikletini durdurdu, indi ve Xun ve Wei'nin onu takip ettiğini hissederek kayalıkların üzerinden suya doğru ilerledi.

Yumuşak dalgaların kıyıya vurduğu kenarda durdu, burası aynı zamanda kokunun kaybolduğu yeri.

"Yüzmeye mi gittin?" diye sordu Wei.

"Evet," diye cevapladı Abel.

"Yani onu kaybettik," dedi Xun, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Evet," diye tekrarladı Abel, boğazını kemiren huzursuzlukla birlikte hayal kırıklığı da hissediyordu.

"Bu gece olanlarla ilgili herhangi bir rüya, önsezi ya da başka bir şey gördün mü?" diye sordu Wei.

Bu yerinde bir soruydu.

Abel rüya görürdü. Her gece rüya görürdü ve hatırlayabildiği kadarıyla bunu uzun zamandır yapıyordu.

Hayaleti canlıydı ve çoğu tekrarlanan hayallerdi. Son yüz yıldır hayallerinin çoğu Delilah hakkındaydı, onu sikmek, onu yemek, onun ona oral seks yapması, parmaklayarak ya da sikerek onu orgazma ulaştırırken beslenmesi, vahşi, sınırsız, sanki onun nasıl yaşadığını hissediyor gibi.

Ayrıca onun güldüğünü, yüzünü göğsüne gömdüğünü, koyu renk saçlarının etrafını sardığını, neşesinin derisini, etini titreterek doğrudan kalbine ulaştığını hayal etmişti. Ve bisikletinde arkasında oturduğunu, göğüslerinin sırtına derinlemesine bastırdığını, saçlarının etrafında uçuşarak yüzünü okşadığını, yanağının omzuna yaslandığını hayal etmişti. Ve onun arkasına yaslanıp, ayaklarını masanın üzerine koyduğunu, ayak bileklerini çaprazladığını, elinde çubukları tuttuğunu, beyaz kartonu önüne tuttuğunu,

ağzından erişte sarkarken ona, kardeşlerine ve Jian-Li'ye gülümsediğini hayal etmişti.

Ve son olarak, onu bilmediği bir sokakta ölürken izlediğini hayal ederdi, vampirler tarafından kanı emildikten sonra kurtlar tarafından parçalanırken.

İki yüz beş yıllık hayatında, kendisi gibi başka bir varlığı hiç hissetmemiş, hatta kokusunu bile almamıştı.

Ama onları hayal etmişti. Onların temsil ettiği tehlikeyi hayal etmişti. Onların ailesine zarar verdiğini hayal etmişti. Onların Delilah'ı kaçırdığını hayal etmişti. Onların, o gece neredeyse olacak olan gibi, Delilah'ın boğazını parçaladığını hayal etmişti.

Şimdi oradaydılar.

"Hayır," diye cevapladı.

"Harika," diye mırıldandı Xun.

Bir zamanlar oğulları gibi olan, ama artık babaları olacak olan kardeşlerine döndü. Hayatın sonsuz döngüsü, kederle sona eriyordu. Bu döngü, hiç rahatlamadan devam ediyordu. Rahatlamadan devam edecekti, ama artık Delilah da bu döngünün bir parçası olacaktı.

Onu alacaktı. Onu sevecekti.

Sonra onu kaybedecekti.

Zaman alır, ama bir zamanlar ona sahip olduğun için şanslı olduğunu kabul edersin.

Jian-Li'nin haklı olmasını umuyordu.

"Delilah'ın yanına dönmem gerek," dedi.

Xun'un kaşları ve dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. "Delilah mı?"

"Onu makasın yanına yaklaştırma," dedi Wei, gözleri Abel'in çok uzun saçlarına takılıp, dudakları da gülümserken.

"Onun adaşı makası kullanan kişi değildi," diye Abel onu bilgilendirdi.

Wei kardeşine bakarak, "Her neyse," diye mırıldandı.

Abel, annelerinin rahminde büyüdüklerini izlediği iki adamı evine aldı. Onların emeklemeyi, yürümeyi, konuşmayı öğrenmelerini izlemişti. Uzuvlarını koordine edebildikleri anda eğitmeye başladığı adamlar. Annelerine gösterdikleri körü körüne bağlılığı ona da gösteren adamlar. Bu gece bunu ilk kez göstermiyorlardı, ancak hayatları ilk kez tehlikeye girmişti.

Ve bir sonraki hamlesini biliyordu.

Zaten biliyordu. On yıllardır biliyordu. Hiç hoşuna gitmemiştir.

Ama şimdi bu hamle ona düştüğünde, ondan nefret ediyordu.

"Olay yerinde polislerle birlikte vampirler de vardı," dedi onlara. "Harika," dedi Xun iç çekerek.

"Chen'e söyle ve bir gözün açık uyu," diye emretti Abel.

Onlar başlarını salladılar, sonra motosikletlerine dönüp, şehre geri döndüler. Ama Abel, doğrudan eve gitmek yerine, onları Mad Helmet'in dışında Delilah'ın kokusunu ilk kez aldığı yere götürdü.

Onu avlayan ve artık ölü olan yaratıkların izlerini takip ederek, kaldırımda çöp tenekelerinin yanında kokuyu takip etti ve onu gördüğünde durdu. Xun ve Wei de onunla birlikte durdular ve o motosikletinden inip çantaya doğru yürüyerek onu aldığında beklediler.

Minimal çivili ve maksimum saçaklı siyah süet çantanın uzun askısını başının üzerinden geçirdi ve o gece ilk kez gülümsedi.

Delilah Johnson.

Tam bir motorcu
sürtüğü.

1922'de ilk Harley'ini satın aldığından beri hiç motosikletsiz kalmadığını düşünürsek, Delilah Johnson'ın onun için yaratılmış olduğu izlenimini edindi.

Kardeşlerinin sırtışlarını görmezden gelerek bacağını motosikletinin üzerinden attı ve eve doğru yola çıktı.

Hepsi ara sokağa park ettiler, Wei doğrudan restoranın arka kapısına yöneldi, orada merdivenleri bulup annesinin yaşadığı üst kattaki daireye çıktı.

Kardeşleri başka yerlerde yaşıyordu. Bu gece annelerine bakacaklardı. Ve Abel'e.

Xun, Abel'i ızgaraya kadar takip etti.

Abel durdu ve ona döndü. "The Chain'de çalışan, senin yattığın o sürtük?"

Xun başını salladı.

"Onunla bağlantı kurman lazım. Delilah'ın odasına girip eşyalarını toplayıp dışarı çıkarabilir mi diye bak, kimse fark etmeden. Hizmetçi arabası falanla. Bunu doğru düzgün yapması için bir teşvik lazım, ona beş yüz dolar vereceğim."

Xun gülümsedi. "Muhtemelen başka bir teşvik ister."

Abel başını salladı ve cevap verdi, "O zaman ona onu ver. Ne verdiğin umurumda değil. Sadece Delilah'ın eşyalarını al. Soyadı Johnson. Ne kadar çabuk alırsa, o kadar mutlu olurum."

"Anlaşıldı."

Abel elini kaldırdı ve Xun onu sıktı, sonra ön kollarını çarpıştırıp ayrıldılar.

Abel merdivenlere doğru yürüdü ve aşağı indi. Kafası merdivenlerin üstünden çıktığında, Xun ızgarayı indirdi ve çöp konteynerini üzerine yuvarladı.

Chen, şehirden şehire, gittikleri her yerde, ailenin yaşlandığını ama Abel'in yaşlanmadığını kimsenin fark etmemesi için sık sık aldığı önlemler yüzünden ona sataştı.

Ama Chen'in onun hayalleri yoktu.

Ve muhtemelen, o geceden sonra, Chen'in Abel'in "zindanları" olarak adlandırdığı şey hakkındaki eleştirileri sona erecekti.

Kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve odasına girdi. Sandalyenin yanındaki ışık yanıyordu, odanın geri kalanı karanlıktı.

İlk yaptığı şey, insan hızıyla yatağın yanındaki yerde duran giysi yığınının doğru gitmekti. Sessiz olmak, rüzgâr çıkarmamak ve Delilah'ı uyandıracak herhangi bir şey hissettirmemek için yavaşça hareket etti.

Giysileri toplarken ona bakmadı, kapıya geri döndü, kapıyı açtı ve giysileri dışarı attı. Kapının eşiğinde durdu, kendi kanlı giysilerini ve botlarını çıkardı ve Delilah'ın giysileriyle birlikte dışarı attı.

Kapıyı kapattı, ona kurt olmaya ya da dişlerini gösterip beslenmek niyetinde olmadan bir şeye batırmaya karşı neredeyse karşı konulmaz bir dürtü veren kokuyu dışarıda bıraktı.

Bunu yaptıktan sonra masaya gidip çantasını oraya attı. Sonra lavaboya gidip derisindeki kanın geri kalanını sessizce temizledi ve kapıya geri dönüp kanlı bezle giysileri dışarı attı.

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra, başka bir tişört ve kot pantolon giyip tekrar yatağa geçti.

O, Delilah Johnson'a bakarak yanında duruyordu.

Delilah yan yatmış uyuyordu, saçları hala ıslaktı ve yastığın üzerine yayılmıştı. Bir eli yanağının altındaydı, yanağı avucunun içindeydi. Diğer eli ise uyurken battaniyenin içine kıvrılmış, sanki kendini korumak istercesine göğsüne sıkıca bastırıyordu.

Koyu kirpikleriyle süslenmiş süt yeşili gözleri kapalıydı, ama karanlıkta bile, doğaüstü görüşüyle, kusursuz soluk teninde yanaklarında beliren gülü görebiliyordu.

Adamın tişörtünü giyyordu. O soluk tenine adamın tişörtünü giymiş, onu bol göğüslerini, dolgun kalçalarını, yuvarlak kışını örtmek için kullanıyordu.

Penisi sertleşmeye başladı.

Onunla ilgili rüyalarında geçirdiği bir asırdan sonra, sonunda ona sahip olunca, onunla yavaş hareket etmek zor olacağını düşünürdü.

Onun yanında, ağzını alamadığı, penisini amına sokamadığı her anın işkence olacağını asla tahmin edemezdi.

Bir tarafı - kurt, vampir ya da muhtemelen her ikisi de - ona onunla birleşmesini, onu sahiplenmesini, onu vahşice sikmesini ve tohumunu onun içine dökmesini, sonra da çekip onu onunla kaplamasını söylüyordu. Orada yatarken, uyurken kokusunu alabiliyordu. Rüyalarından tanıdığı vahşi kokusunu tadabiliyordu. Ve testislerinin derinliklerinde, onun sıvıları ile kendi menisinin karışmasının, hayatında kokladığı ya da koklayacağı en güzel koku olacağını biliyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Vücudu bunu istiyordu. İçindeki hayvan, tıpkı içindeki canavarın dilinde onun kanını arzuladığı gibi, buna can atıyordu.

Koltuğa doğru yürüdü, üzerine çöktü ve ışığı kapatmak için elini uzattı.

Bacaklarını önüne doğru düzeltti, ayak bileklerinden çaprazladı. Ellerini uyluklarının üstüne gevşekçe koydu. Başını koltuğun arkasına yasladı.

Ve gözlerini kapatmaya zorladı.

Üçüncü Bölüm

Kibirli

Delilah

Sırt üstü yaprakların üzerinde yatıyordum, başımın üstünde yıldızlar parlıyordu, Abel'in elleri kaburgalarımı kavrayıp beni aşağı çekiyordu, yüzü bacaklarımın arasındaydı.

Klitorisimi derin ve açgözlü bir şekilde emiyordu.

Muhteşemdi.

Durdu ve dilini içime gömdü.

Dudaklarım açıldı ve sırtım kavislendi. Parmakları sıkılaştı ve beni ağzına daha sertçe bastırdı.

Evet.

Ağzı tekrar klitorisimin üzerinde açıldı, dili yaladı, sonra emmeye başladı.

Topuklarımı sırtına gömdüm, geldiğini hissettim, bunun muhteşem olacağını biliyordum.

Durdu, üzerime atladı, dili boynumu yaladı, penisi içime girdi.

Dişlerinin beni parçaladığını hissettim, kanım ağzına akıyordu ve orgazmım gelmişti.

"Abel, bebeğim," diye inledim.

* * *

"Ne?"

Gözlerimi açtım ve başımın dayandığı bilinmeyen yastık kılıfına hemen gözlerimi kırptım.

"Ne?"

Soru tekrar geldi. Yastık kılıfının ötesine baktım ve onu koltukta otururken gördüm, yanındaki ışık açıldı, bacakları düz, ayak bilekleri çapraz, başı yukarıda, gözleri açık ve bana bakıyordu.

Ve ilk kez, onun her bir ince, yaralı, muhteşem santimetresinin ne kadar güzel olduğunu fark ettim.

"Ne?" uykulu bir şekilde tekrarladım.

O, dizlerini büküp dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi, gözleri benden hiç ayrılmadı.

"Adımı söyledin," dedi bana.

"Öyle mi?" diye
sordum. "Evet."

"Uyuyordum."

Hâlâ uykulu zihnimle, niyet, eğlence ve acı karışımı bir bakışla beni
inceledi.

Ama tek söylediği "Evet" oldu.

Ön kolumu kaldırarak, yüzümdeki saçları çekmek için elimi kaldırdım,
onun elimi izlemesini ve yüzündeki acının yoğunlaşmasını izledim.

Garip.

Elimi indirdim ve gözleri elime takıldı, sonra tekrar yüzüme döndü.

Gözleri yüzüme döndüğünde, "Uykumda mı
konuşuyordum?" diye sordum. "Abel, bebeğim" dedin.

Kahretsin.

Başını yana eğdi. "Güzel bir rüya mıydı?"

"Ben... hatırlamıyorum." Hatırlamıyordum, bu yüzden mutluydum, ama bir
yandan da değildim.

"Yazık," diye mırıldandı, ayağa kalkıp banyo tarafına doğru ilerledi.

Yatağın kenarına doğru kayarak, üstümdeki onun gömleği bana çok büyük
gelse de ve beni mükemmel bir şekilde örtse de, yorganı göğsüme kadar
çekerek kendimi örttüm.

Bu pozisyonda, onun ilaç dolabına gidip onu açmasını, bir şey çıkarmasını,
sonra dönüp bana doğru yürürken konuşmasını izledim.

"Kuruşunu yakalayamadım. Körfezde izini kaybettim. Bu sabah babanla
konuş, ona verecek başka bir şeyim yok."

"Bu iyi haber değil," diye cevap verdim.

"Hayır." Yatağın yanında durdu ve üzerine bir şey attı. O konuşmasını
bitirirken gözlerim ona kayd, "Değil."

Ama ben, yatağın üzerinde duran, ambalajında yeni bir diş fırçasını
izliyordum, zihnim her şeyden boşalmıştı. Kesinlikle her şeyden. O *lanet* diş
fırçası dışında her şeyden.

"Sana on dakika veriyorum," dedi.

Başımı kaldırdım, o dönmeye başladığını izlerken, pençeleri aniden
boğazımı içten sıkıştırarak beni boğmaya başladı.

Bu yüzden zorla "Yeni bir diş fırçası mı?" diye sormak zorunda kaldım.

Dönmeyi bıraktı ve bana baktı.

"Evet, tabii benimkini kullanmak istemiyorsan, ki kullanmamamı tercih ederim."

Onu o kadar sıkı bir şekilde yakaladım ki, plastik avucumda büküldü.

"Yeni bir diş fırçası mı?" diye sordum, sesim aşırı öfkeyle titriyordu.

Yüzündeki ifade yumuşadı, ama dikkatini daha da artırarak yavaşça ve dikkatlice "Uh... evet" dedi.

O zaman önceki gece söylediği sözler kafamda yankılandı.

O sırada onu sikiyor olmam yardımcı oldu, ama evet, yaptı. Orosu benden onu ısırmanın için yalvarıyor. Kan ihtiyacım olduğu için, bu benim için sorun değil.

"Çok misafir ağırlıyor musun?" diye sordum, öyle ki onun tek cevap seçeneği kesin ve tereddütsüz bir "Hayır, sıkım yok" olacaktı.

Ne yazık ki, o şekilde cevap vermedi.

Dudaklarından "Siktir" dediğini duyduğumda vücudunun gerildiğini gördüm.

Yorganı geri attım ve yataktan atladım, ona doğru eğildim ve "Yanlış cevap!" diye bağırdım.

"Delilah..."

Kolumu kaldırıp diş fırçasını ona fırlatarak söyleyeceği şeyi kesip geçtim. Diş fırçası göğsünden sekip yere düştü, ben de bağırmaya başladım.

"Dün tanıştığımız gün, yattığın birinden kan emdin! Bana dokunacakmış gibi ellerini kaldırdı, ben de bir elimi uzatıp onun elini iterek "Bana dokunma!" diye bağırdım.

"Dün seni tanı mıyordum," dedi. "Ne olmuş?" diye bağırdım.

"Nefes al, Delilah," diye emretti.

"Siktir et," diye karşılık verdim, sonra "Neden fazladan bir diş fırçası var?" diye sordum.

"Bunun cevabını duymak istemezsin," diye cevapladı.

"Ding, ding, ding!" diye bağırdım. "Yine yanlış cevap!" Sonra devam ettim.

"Dün gece senin başka kadınlarla seviştiğin yatakta mı uyudum?"

"Bir daha olmayacak," dedi. Aman

Tanrım!

"Tabii ki olmayacak!" diye yüksek sesle karşılık verdim.

"Kendi başıma bela alsam bile, bu noktada senin ciddi bir kıskançlık krizinde olduğunu ve ben seni henüz öpmedim bile, belirtmek yerinde olur diye düşünüyorum."

Ağzımı kapattım.

O da bunu izledi ve sonra sıırttı. Midem altüst oldu.

Evet, o çok yakışıklıydı.

"Her zaman kötü bir ruh haliyle mi uyanıyorsun, yoksa sadece benim başka bir kadını becerdiğimi düşündüğünde mi?" diye sordu.

Son dört kelimesi beynimi delip geçti, acı o kadar şiddetliydi ki, irkildim ve midem bulandı.

"Hey," sesi bana yumuşak geldi. Yumuşak ve yakındı.

Gözlerimi açtım ve onu benim alanımda gördüm, yüzü benimkine eğilmişti.

"Bana ne oluyor?" diye fısıldadım, son zamanlarda kontrol edemediğim ve Tamamen mantıksız davranışlar bilincime sızıyor ve beni korkutuyordu.

"Sen benim olduğun farkında mısın?" diye sordu bana cevap vermek yerine. Bunu sözlü olarak kabul etmeye hazır değildim, bu yüzden sadece ona baktım.

O bunu geçıştirdi ama konuşmaya devam etti.

"Sen benimsin, ben de seninim. Başka bir erkeğın ellerinin sana dokunduğunu düşünmek bile istemiyorum, başka bir şey düşünmekten bahsetmiyorum bile." Konuşmaya devam ederken çenesi gerildi ve çoğunlukla dişlerinin arasından konuşuyordu. "Eğer yaparsam odayı paramparça ederim."

"Bu çılgınca, Abel, ve iyi anlamda çılgınca değil." Kaşları çatılırken başı seğirdi.

"Çılgınca mı?" diye sordu.

Bir kez başımı salladım. "Ve iyi anlamda değil."

Kafasını salladı, ama yüz hatları yumuşadı, özellikle de ağzı. Aman Tanrım. Kesinlikle.

İnanılmaz.

Güzel.

Uh-oh.

"Buradayım," dedi.

"Görüyorum," diye cevap verdim. "Ve sen buradasın."

"Öyleyim," diye gereksiz yere onayladım.

Yüzü bana yaklaştı. "Biz birlikteyiz Delilah, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Bunun üzerine, hafifçe nefes aldım ve nefes aldığımda, sanki sessiz olmasına rağmen bunu duyabiliyormuş gibi gözleri ağzıma kaydı.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Şimdi on dakikan var. Bugün vaktim var, perde falan asarım, burada olduğumuz sürece sana biraz mahremiyet sağlarım.

Ama o zamana kadar, odayı sana bırakacağım."

Bunu söyledikten sonra, döndü, mutfığa gitti, o alanı aydınlatan ışık düğmesini açtı, sonra kapıya gitti ve dışarı çıktı, odayı bana bıraktı.

O zaman onun banyo alanından bahsettiğini anladım.

Sabahın ilk saatlerinde psikopatça davranmama neden olan diş fırçasını almak için eğildim ve sabah işlerim için mahremiyet fırsatını kaçırmamak için aceleyle banyo alanına gittim.

Ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım, yüzüme su sıçrattım ve odaya döndüm, raflarından aldığım temiz bir havluyla yüzümü kurulamaya devam ediyordum.

O anda çantamı gördüm ve vücudum dondu.

Yüzüme bastırdığım el havlusunun üzerinden çantama baktım ve dün geceki tüm olaylar, her bir çılgın, imkansız ama yine de gerçekleşmiş olanlar, zihnimde canlandı.

O benim hayatımı kurtarmıştı. Beni tecavüzden kurtarmış olabilir, ama kesinlikle hayatımı kurtarmıştı.

Beni korumuştı ve benim bile farkında olmadığım bir içgüdüyle, onu korumak için elimden geleni yaptım.

Dün gece ikimiz de neredeyse ölüyordum ve duş alıp yatağa girmeden önce bildiğim son şey, onun arkadaşlarıyla birlikte lanet olası bir kurt adamı avlamaya çıktığıydı.

Ama eve dönmeden önce çantamı buldu.

Cüzdanımı bulmuştu.

Bir an bile inanmasam da, fark etmediğim bir şey o anda netleşti. O kadar büyüktü ki, havluyu düşürdüm ve koltuğa sendeleyerek gittim, elimi ağır bir şekilde koltuğa dayadım, ağırlığımı koluma vererek kendimi tutmaya çalıştım, gözlerim çantamdan hiç ayrılmadı.

Çanta yoktu.

"Kahretsin, gitmiş," diye fısıldadım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla onunla yaşamıştım. "O", annemin beni deli ettiğine inandığı şeydi. Onu, beni üç psikoloğa götürmeye ikna edecek kadar ikna etmişti, hepsi de benim dikkat çekmeye çalıştığımı ve bu nedenle yeme bozukluğum olduğunu ve uzun süreli psikolojik bakım ve ilaç tedavisine ihtiyacım olduğunu söylediler.

Sağlıklı bir kilodaydım. Kendimi aç bırakmıyordum, aşırı yemiyordum, kusmuyordum. Ayrıca iyi bir çocuktum. Küstah olabilirdim. Başımı belaya sokabilirdim, ama

kötü bir şey yapmazdım.

Sadece sürekli "onu" hissediyordum, ama "onun" ne olduğunu bilmiyordum.

Annem on bir yaşındayken bana terapi ve ilaç tedavisi zorlamaya çalıştığında, babam devreye girdi ve imkansızı başardı: antisosyal, sisteme karşı çıkan bir motorcu, kızının velayetini kazandı.

Bunu başarmak için dört yıl ve üç temyiz süreci gerekti, ama başardı. Ve bunu yaparken, annemin bana ilaç vermesini engellemek için mahkeme kararıyla engeller koymayı başardı (ama ne yazık ki, terapiye zorlandım; ancak bu, anneme katlanmak zorunda olmadığım haftada bir saatti ve terapistim iyi biriydi, bu yüzden beni travmatize etmedi).

"İçindeki o açlık, küçük kız, onu gidereceksin," diye söylemişti bana bunu onunla paylaştığımda. Kemiren acı, ondan kurtulmak için çaresizlik, onunla gün be gün yaşamayı öğrenmek için ömür boyu süren mücadele, tıpkı kronik bir hastalığı olan birinin, zayıflatıcı semptomlar hiç geçmese de bununla başa çıkmayı ve hayatı yaşamayı öğrenmesi gibi. "Onu bulduğunda anlayacaksın ve ben Lilah'ımı tanıyorum. Onu elde edeceksin, onun için savaşacaksın, onu kazanacaksın, onun için yalvaracaksın, ama sonunda onu kazanacaksın ve bütün olacaksın."

Babam yanılmıştı.

Bulduğumda bunu bilmiyordum.

Çantama baktığımda anladım.

Acı gitmişti.

Bulmuştum.

Tanrım, *onu bulmuştum*.

Sandalyeden masaya geçerek çantamı kaptım, kıcımı bir sandalyeye yöneltip üzerine çökmüşken çantanın içini karıştırmaya başladım.

Telefonumu çıkardım, açtım, tuşlara bastım ve aramayı yaptım.

Kulağıma dayadım.

"Selam, küçük kız, Vaat Edilen Topraklar'da işler nasıl gidiyor?" Babamın boğuk, biraz uykulu (kuşkusuz onu uyandırmıştım, genellikle saat ondan önce kalkmazdı), günde iki paket sigara içen sesi bana ulaştı.

"Baba," diye fısıldadım.

Anında cevap verdiğinde sesi uyanık geliyordu: "Neredesin? Beş dakikaya motosikletimle gelirim. Çocukları da getirmemi ister misin?"

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı kontrol etmek için nefesimi tuttum. "Gitti," dedim ona.

"Ne?" diye sertçe sordu.

"Ağrı."

Sessiz kaldı.

Kolumu karnıma doladım, kendimi sıkıca sarıp, karnımın dolgunluğunu hissettim. "Ben tamam, baba," diye fısıldadım.

"Adı ne?" diye sordu babam sert bir sesle. Gözlerimi kapattım ve bir damla daha gözyaşı düştü. Babam her şeyi anlamıştı.

"Abel."

"Harika bir isim," diye mırıldandı babam.

Gülümsedim ve gözlerimi açtım. "Bir Sportster'ı var."

"Onu şimdiden sevdim."

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi ama onu yuttum.

"Dahası var," dedim ona.

"Siktir. O pislik evli, sikini koparacağım." "O evli değil."

En azından tüm işaretler bu gerçeği gösteriyordu. Bununla birlikte, Abel hakkında, onun şimdiye kadar yeryüzünde yürüyen kurgusal bir yaratık olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Bunu şimdilik babamla paylaşmamaya karar verdim.

Ama şunu söyledim: "Aslında... sanırım çocukları arayıp buraya gelmen gerekiyor."

"Neden?" diye sorduğunda sesi yine keskinleşti.

"Abel dün gece hayatımı kurtardı sayılır."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı ve sözlerinden hareket ettiğini hissedebiliyordum, ya televizyonda bir şey izlerken (ya da porno izlerken) uyuyakaldığı koltuğundan kalkıyordu ya da yataktan yuvarlanıyordu, eğer yanında biri varsa onu yatakta bırakıyordu.

Genelde ikinci seçenek olurdu. Babam ne kadar antisosyal olsa da (bu "çocuklar" için geçerli değildi), bir kadını, en azından ihtiyaçlarını karşılayıp kahvaltısını hazırlayana kadar, evinden kovmadan önce, yeterince idare edecek kadar severdi.

Bu sırada, arkamda kapının açıldığını duydum ve o tarafa baktım.

Abel gözlerimi yakaladı ve yarım saniye sonra üzerime eğildi, yüzü bir santim uzaklıktaydı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, sonra cevabımı beklemeden elime aldığı telefonu benden aldı, dikleşti, kulağına dayadı

ve "Onu ağlattın" diye bağırdı. Bir süre sessizlik oldu, sonra "Evet, ben oyum" dedi. Bir süre daha sessizlik oldu, sonra gözleri bana kaydı ve "Tamam. Bilmiyordum. Az önce geldim, yüzünde gözyaşları gördüm. İşte burada" diye mırıldandı.

Sonra telefonu bana uzattı.

Telefonu aldım, dudaklarımı araladım, gözlerimi ondan ayırmadan kulağıma dayadım.

Bunu yaptığımda, babam bunu babalık sezgisiyle hissetmiş olmalı ki, "Bu adamı şimdiden seviyorum" dedi.

Abel mutfağa doğru ilerlerken, "Ben... şey, bu iyi." dedim.

"Orospu çocuğu, ben bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Onu geri ver. Seninle neler olduğunu bilmek istiyorum ve bunu ondan öğrenmek istiyorum."

"Aslında bilmiyoruz," dedim ona. "O ve arkadaşları kaçan adamlardan birinin peşine düştüler, ama onu yakalayamadılar. Bu yüzden ne yapacağımızı bilmiyoruz."

"Onun peşine mi düştü?" diye sordu

babam. "Evet," diye onayladım.

"Polis yok

mu?" Hay

aksi.

"Baba..."

"O da senin baban gibi kanun kaçağı mı?"

Emin değildim, ama öyle olduğunu hissediyordum.

Ya da dün gece kesin olarak öyle olmuştu.

"Sadece yetkili makamlara haber verilmedi diyelim," dedim ve Abel'ın her iki elinde birer şey ile buzdolabının kapısından çıkmasını izledim.

İlki bir paket domuz pastırmasıydı.

İkincisi ise kanla dolu bir plastik torba.

Yutkundum.

Pastırmayı tezgaha attı, mikrodalgayı açtı ve kan dolu poşeti içine attı.

Gluk.

Baba bu sırada güldü. Sonra

"İyi misin?" diye sordu.

"Korkmuşum ama iyiyim," diye cevapladım.

"Sana olanlar yüzünden kafayı mı yiyeceğim?"

"O kadar da kötü değildi baba. Ya da en azından Abel, o kadar kötüye gitmeden durdurdu."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Hala Körfez'de misin?" "Evet."

"Tamam. Çocukları toplayıp oraya gitmek en az iki gün sürer. O senin için halleder mi?"

Abel mikrodalgadaki düğmelere basarken, "Evet. O oldukça, şey... *yetenekli*." dedim.

"Ha!" Babam burnunu çektirdi. "Bunu bilmek iyi oldu. Ama ona, küçük kızımın kafasındaki tek bir güzel, parlak saç telinin bile zarar görürse, boğazını sıkacağımı söyle."

Babam kırk sekiz yaşındaydı ve evini ve arazisini elinde tutabilmek için gereğinden fazla vergi ödememek için nakit ödeme yapılan geçici işlerde çalışıyordu. İçki içerdi. Eğlenirdi. Bisiklete binerdi. Kadınlarla yatardı. Kardeşleriyle iletişim kurardı. Beni korkutacağı için benim hiç bilmediğim şeyler yapardı. Ve beni severdi.

Aynı zamanda spor da yapıyordu. Tabii, bazen ağzında sigara ile ağırlık kaldırıyordu, ama yine de yapıyordu.

Abel onu hala paramparça edebilirdi.

"Bu sorun olmaz. Onu çok uzun süredir tanımıyorum, ama şimdiye kadar bana çok iyi baktı."

Abel döndü ve gözlerini bana çevirdi.

Gözlerindeki bakışın meme uçlarımda, klitorisimde ve kalbimin etrafında dolandığını hissettim.

Babam tekrar konuştuğunda, gözlerimi ondan ayırdım ve kucağıma baktım.

"Tamam, canım kızım, Charlene'i kov, çocukları topla ve yola çık. Sabırlı ol. Akşam seni arayıp yarın ne zaman geleceğimizi haber vereceğim."

"Tamam, baba."

"Seni seviyorum, Lilah."

"Ben seni daha çok
seviyorum."

"Seni en çok seviyorum,
bebeğim." Gerçekten de
öyle.

Denedim, çok denedim, ama o kesinlikle beni en çok
seviyordu. "Hoşça kal."

"Görüşürüz," diye cevapladı ve telefonu kapattığını duydum.

Mikrodalga ses çıkardı ve ben o tarafa baktım.

"Torbalı kan mı içiyorsun?" diye sordum.

Abel poşeti çıkardı ve bana döndü. "Miden bulanacak mı?" "Ben, şey...
muhtemelen."

Yani, *o kan idi*.

"Koridorda içebilirsin," diye önerdi.

"Burası senin evin, Abel," dedim, ama burası bir evden çok bir odaydı.

"Salonda içebilirsin, Delilah," diye tekrarladı.

Ben onun gibi tekrar etmedim. Bunun yerine, "Sevdiğim insanlar bana Lilah der," dedim.

Bana yine o bakışı attı, benim çok iyi yanlarımı hissettiğim bakışı. "Kanını iç" dedim, nasıl olur da bunu ciddi bir şekilde söyleyebildiğimi merak ederek

"Pastırmayı pişirmeye başlayayım."

Sandalyeyi iterek kalktım, ona bakmaktan kaçınarak mutfağa doğru yürüdüm.

Dolapta bir tava buldum ve bıçakların yerini zaten biliyordum, bu yüzden bir tane alıp paketi açtım.

Şeritleri yerleştirirken onun hareket ettiğini hissettim, bu yüzden yana baktım ve fırının diğer tarafında fark etmediğim çöp kutusunu botunun burnuyla açtığını gördüm. Boş poşeti içine attı.

Bu çok uzun sürmedi.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Mavi kan, Lilah," dedi sessizce ve ben tekrar ona odaklandım. "Beyaz normal çöp. Tamam mı?"

Geriye yaslandım ve iki çöp kutusu olduğunu gördüm, biri mavi, biri beyaz. Kendimi düzelttim, dudaklarımı sıkıştırdım ve başımı salladım.

Bana doğru yaklaştı ve yakınımnda durup tavaya baktı. "Daha fazla," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Bana baktı. "Daha fazla domuz pastırması. Orada sadece dört dilim var ve ben en az dört dilim yiyeceğim."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "İnsan yemeği mi yiyorsun?"

Gözlerimin içine baktı, sonra bana uzandı, elimden pastırmayı aldı ve daha fazlasını çekip tavaya koydu, tüm bunları konuşurken yaptı. "Doğru. Hızlı bir eğitim. Gündüzleri dolaşırım. Güneşle bir sorunum yok. Geceleri uyurum, ama ben gece insanıyım, sabah insanı değilim, ama bu sadece geç yatıp geç kalkmayı sevdiğim anlamına gelir, geceye ihtiyacım olduğu anlamına gelmez. Ve uyuduğumda, tabutta uyumam."

"Tamam," dedim o durduğunda, tüm bunların iyi haber olduğunu düşünerek, özellikle tabut kısmı, çünkü, şey... *iğrenç*.

Paketi tezgahın üzerine attı ve kalçamın yanındaki çekmeceye uzandı. O çekmeceyi açarken ben kenara çekildim.

Bir çatal aldı, çekmeceyi kapattı ve bana baktı.

"Gümüşle sorunum yok. Kutsal suyla sorunum yok. Sarımsakla sorunum yok. Haçlarla da sorunum yok. Kimsenin evine davet edilmeye gerek yok. Aslında, hayatta kalmak için kana ihtiyaç duymam dışında, vampirler veya kurtadamlar hakkında bildiğin hiçbir şey doğru değil. Buna dolunayda kurda dönüşmemem de dahil. İstedğim zaman dönüşebilirim ve istemediğim sürece asla dönüşmem. Ayrıca insanları dönüştüremezsin. Denemedim ama bildiğim kadarıyla ben böyle doğdum."

"Bildiğin kadarıyla mı?" diye sordum, o da artık cızırdayan tavada pastırmayı karıştırmaya başladı.

"Bir ara sokakta bulundum. Yavruydu. Dönüşmüştüm ve kontrol etmeyi öğrenmediğim için istediğim zaman yapıyordum. Beni bulan kadın, beni sokak köpeği ya da terk edilmiş bir köpek yavrusu sanarak eve aldı. Daha sonra bana, bir çocuk haline dönüştüğümde onu çok korkuttuğumu söyledi, ama o kelimeleri kullanmadı."

Bu son derece üzücü hikayeyi dinlerken, dudaklarım "Aman Tanrım" diye fısıldarken içim dondu.

Pastırmayı karıştırmayı bırakıp bana baktı. "Evet." "Ne yaptı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ailemi bulmaya çalıştı, ama başaramayınca beni büyüttü."

"Öylece mi?" diye ısrar ettim.

"Onun düşünce sürecini bilmiyorum. Bunu benimle paylaşmadı. Tek bildiğim, onun varlığıydı. Sevgisi. Şefkati. Anlayışı. Koruması. Ondan önceki hatıralarım yok. Ben tutarlı bir düşünce oluşturabilecek duruma gelmeden, benim ne olduğumu anladı. Fareleri yakalayıp kanlarını emdiğimi, fırsat buldukça ona yapışmaya çalıştığımı, dişlerimi gösterdiğimi gördü. Yapmam gerekeni öğrenene kadar beni hayatta tutmak için bana hayvanlar getirdi ve ancak o zaman dışarı çıkıp insanları bulmama izin verdi."

Bunu duyduğuma inanamıyordum.

Ama duyuyordum ve itiraf etmeliyim ki, çok üzücü olsa da, son derece büyüleyici ve olağanüstüydü.

Yani, ne tür bir insan evine bir kurt adam vampir alır ve onu büyütür ki?

Buna *gerçekten* iyi bir cevap dışında başka bir cevap yoktu. "O Jian-Li miydi?" diye sordum.

Derin bir hüznün yüzüne yansıdı ve domuz pastırmasına bakarak "Hayır" dedi.

Tamam, bu konuyu daha fazla derinleştirmek için uygun bir zaman değildi.

"Yapman gerekeni yapmayı öğrendin mi?" diye sordum, o da pastırmayı çevirirken.

Bana baktı. "Dişleri keskindir, Lilah. Seni mahveder. Acı verir ve o acı çok kötüdür. Ama ben buna karşı korunmayı başardım. Tesadüfen keşfettim. Isırmadan önce derisini yalarsam bir şey oluyor. Bu, kanını emdiğim kişiye acı vermez demek oluyor."

"Bu iyi," diye mırıldandım.

"Evet." O sıırıttı. "Ve senin yeşil gözlerinden hikayesini anlatan vahşi kediyi uyandırmaktan çekiniyorum, ama bu da kötü bir şey. Beslendiğimde ağzımda bir şey oluyor, bu yüzden aynı anda başka bir şey yapıyorsam, bu, bazı şeyleri uyuşturabileceğim anlamına geliyor."

Kafam karıştı. "Duygularımı uyuşturmak mı?"

"Uyuşmak..." Durdu ve hafifçe bana doğru eğildi. "*Her şeyi.* Uyuşmasını istemediğin şeyleri, çizim yapmaya ara verip ağzımla başka şeyler yaparken."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve fısıldayarak "Oh" dedim. "Evet." Gözleri ağzıma kaydı. "Oh." Yutkundum.

Gözlerini bana çevirdi.

"Gerçek yemek yerim," dedi, konuşmayı nazikçe sıcak bölgeden uzaklaştırarak. "Uçmam. Öyle bir şey yok. Yarasa değil, sadece kurt olurum. Ama bildiğin gibi, ortalama bir adamdan çok daha hızlı ve güçlüyüm. Daha iyi duyarım, daha iyi görürüm, daha iyi koklarım, tüm o şeyler."

"Bu harika," dedim ona yumuşak bir sesle, çünkü bu yeni bir şey değildi ve beni heyecanlandırmıyordu, kesinlikle öyleydi.

O tekrar pastırmaya döndü. "Bu bir yük ve bir nimet."

Yine kafam karıştı. "Nasıl bir yük olabilir ki?"

Bana baktı ve ben gözlerindeki ifadeye nefesimi tuttum.

"Hayatın boyunca herkesten farklı yaşarsın, Lilah, işler boktan hale gelebilir. Çirkinleşebilirler de. İnsanlar pisliktir. İyi olanları bulmak zordur. Jian-Li, Xun, Wei, Chen ve şimdi de sen dışında kim olduğumu bilen kimse yok."

"Ama... peki ya eskiden beslendiğin kadınlar ne olacak?"

"Eskiden" kelimesini vurguladığımda dudakları kıvrıldı, sonra arkasını dönüp rafta duran bir tabağı almak için elini uzattı. Ben de kendi elimi uzatıp kağıt havlu rulosunu aldım ve tabağı kaplamak için biraz kopardım.

Bütün bunlar o konuşurken yapıldı.

Yeterince açıklamadı. "Ben hallederim."

Tabağı kaplamayı bitirip ona baktım. "Nasıl?" Bacon'ı tekrar çevirdi, ama konuşmadı.

Uh-oh.

"Nasıl, Abel?" diye ısrar ettim.

Ocağı kapattığında bunun olacağını anlamalıydım.

Ama onu bir gün bile tanımadığım için bunu bilemezdim.

Ama onun hakkında söyleyebileceğim bir şey vardı, bana doğruyu söylemişti. "Zihinleri kontrol edebilirim."

Gözlerimi kırptım, ona baktım, sonra bir adım geri çekildim. Ancak o zaman nefes alabildim, "Ne?"

"Zihinleri kontrol edebilirim," diye tekrarladı. "Aman Tanrım."

"Jian-Li'ye ya da kardeşlerime bunu yapma. Asla. Sana da yapmayacağım."

"Ama sen... sen... *insanları büyüleyebilirsin*, değil mi?"

Kaşları birleşti. "Ne?"

"Büyü," diye bağırdım. "*True Blood*'daki gibi."

Çenesi gerildi, sonra gevşedi ve cevap verdi, "Sana söyledim Lilah, vampirler veya kurtadamlar hakkında bildiğini sandığın hiçbir şey doğru değil."

"Ama zihinleri kontrol edebildiğini söylemiştin," diye karşılık verdim, paniklemiş gibi konuşuyordum, muhtemelen paniklemiş olduğum için.

"Bu dizi nereden çıktı?"

Bu beni şaşırttı. "*True Blood*'ı izlemedin mi?" "Tabii ki hayır."

"Neden olmasın?" diye sordum. "Yani, senin yerinde olsam, en azından merak ederdim." "Lilah, odaklan. Bu diziden bahsettiğin şey nedir?"

Başımı salladım, nefes aldım ve açıkladım: "Bak, vampirler kurbanlarının... şey... gözlerine bakarak onları hipnotize ederler ve ne düşüneceklerini, ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını söylerler, ya da belki bir şeyi unutmalarını söylerler. Sonra onlar da öyle düşünürler, söylerler, yaparlar ya da, bilirsin" — elimi salladım — "unuturlar."

Bakışları tekrar pastırmaya döndüğünde tedirgin görünüyordu ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Aman Tanrım, sen bunu yapabilirsin," diye fısıldadım.

Bana baktı. "Hayır ve evet. Bunu yapabilirim, hepsini yapabilirim, ama gözlerine bakmam gerekmez. Onlarla aynı odada olmam bile gerekmez. Sadece bir ara onlara bakmış olmam, nasıl göründüklerini hatırlayabilmem ve nispeten yakın olmam gerekir. O zaman yapabilirim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, bunun harika mı yoksa korkunç mu olduğunu bilmeden. "Ne kadar yakın olman gerekiyor?"

"Bir blok mesafede."

Ağzım açık kaldı.

Ağzıma baktı, sonra tekrar gözlerime. "Seninle asla olmaz," dedi.

Ağzımı kapattım, ama hemen açıp sordum: "Olursa anlar mıyım?" Kısa bir tereddütten sonra "Hayır, pek sayılmaz" dedi.

Pek sayılmaz, hayır mı?

Bu hoşuma gitmedi.

Bir adım daha geri attım.

Bana tamamen döndü ve yüzü sertleşti. "Söz veriyorum." Aniden, çılgınca etrafa bakındım. "Bu... tüm bunlar...?" Ağzımı kapattım ve iki adım daha geri çekildim.

"Siktir, Lilah," diye bağırdı. "Buraya gelmen için zihnini kontrol etmedim." "Dostum, bu, hepsi..." İki elimi de havada salladım. "Bu çok garip." "Aynı

zamanda

gerçek."

"Bunu nereden

bileceğim?" "Bana

güveniyorsun."

Sesim yükseldi. "*Bunu* nasıl yaparım?" "Asla yapmayacağın şey nedir?" diye sordu aniden.

"Ne?"

"Asla ne yapmazsın?"

Bir adım daha geri çekildim ve neredeyse bağırarak, "Sana bunu söylemeyeceğim!" dedim. Sonra aniden köpek gibi havlamaya başladım.

Üç kez havladım, sonra kafamın içinde onun sesi "*Dur*" dedi.

Durdum, ellerimi kaldırdım, ağzımı kapattım ve üç adım daha geri çekildim.

"İşte böyle hissedilir," dedi dikkatlice, yavaşça bana doğru yaklaşarak. "Bunu bir kez yapmak zorundaydım, sadece bu seferlik, böylece nasıl hissedildiğini anlayabilirsin ve şu anda olanların öyle olmadığını bilirsin."

Ellerimi ağızımdan çekip, "Ama ben hiçbir şey hissetmedim" dedim.

Yine köpek gibi havlamaya başladım, bu sefer iki kez havladım, sonra yine kafamın içinde sesi duyuldu ve bana durmamı söyledi.

"Yine mi?" diye

sordu. Sadist miydi?

"Hayır!" diye

bağırdım.

Sonra havladı.

Sonra durdu.

"Hissediyor musun, Lilah?"

Yatağa uzandım, hareket etmeyi bıraktım ve elimi ona doğru uzattım.

"Benden uzak dur."

"*Her şeye dikkat et, çok dikkat et,*" diye emretti. "Lütfen benden uzak dur," diye fısıldadım.

Sonra

havladım.

Ve durdum.

Ama o zaman duydum. Hissettim. Kafamın içinde ne yapmam gerektiğini fısıldayan sesi ve boynumun arkasında hissettiğim zar zor algılanabilir ürperti, ikisi de bir kalp atışından daha kısa sürede başladı ve bitti.

İki adım önümde durdu ve sessizce konuştu. "Beslendiğim kadınlar beni tanıyor, beni hatırlıyor, birlikte yaptıklarımızı hatırlıyor. Beslenmem dışında her şeyi hatırlıyorlar. Bu olduğunda onları bu engelden kurtarıyorum, böylece bunu isteyecekler, isteyecekler, içine girecekler, ama onlarla işim bittiğinde bu engeli tekrar koyuyorum. Gençken, sürekli aptalca şeyler yapardım, itiraf ediyorum, bazen kötü şeyler de yapardım. Ama bundan ders aldım. Bu, sana zarar verebilir ve sandığın kadar tatmin edici değildir, onlar bunu hak etseler bile."

Bir adım daha yaklaştı.

Yatağa yaslandım.

Hareket etmeyi bıraktı ama bana bakmaya devam etti.

"Yaptığım aptalca şeyler, bunu yaptığım insanlar, neden yaptıklarını ya da benim onlara bunu yaptığımı bilmiyorlardı. Onların yapmadığını biliyorlardı, ama yine de yaptılar. Onlara yaptırdığım şey çok kötüydü, ama onların kendilerine ait olmadığını bildikleri bir şeyi yaparken verdikleri tepkiyi izlemek *daha da* kötüydü. Kadınların zihinlerinden ısıruk izlerimi siliyorum. Onlar bunu özlediklerini biliyorlar ve geri aldıklarında unutmuş olduklarını, istediklerini,

sahip olmak istiyorlar, ben tekrar elinden almadan önce. Sadece bunu yapanın ben olduğumu bilmiyorlar."

"Tamam, peki, *bunu* bana bir daha asla yapma," diye tısladım.

"Korkmuşsun ve anlamam gerekiyordu," diye açıkladı. "Beni köpek gibi havlattın!" diye bağırdım.

Ellerini havaya kaldırdı ve sabırsızca salladı. "Delilah, cidden, *senin* zihnini kontrol etmek isteseydim, zihinleri kontrol edebildiğimi söyler miydin?"

Bu mantıklıydı.

Ki bu çok kötüydü.

"Beni köpek gibi havlatmışken bana mantıklı davranmaya çalışma," diye tersledim.

"Sana zarar vermedim," diye cevapladı, ellerini indirerek. "Bu önemli değil."

"Sana *asla* zarar vermem."

Sesi beni bir anda dikleştirdi, söylediği sözler ruhuma sonsuz bir yemin gibi kazınmış gibi içime işledi.

"Beni tanıman gerek," dedi, sesi yumuşayarak. "Ne olduğumu, neler yapabileceğimi, *kim* olduğumu anlamam gerek. Sana bunu veriyorum. Dürüstçe yapıyorum. Hiçbir şey saklamıyorum. Buna ihtiyacın var. Buna ihtiyacımız var."

Haklıydı. Bu da berbattı.

"Bence tüm bunlara alışmak biraz z a m a n alacak," diye savunmamda belirttim.

"Evet, anlıyorum," diye cevapladı.

"Bu kadar tuhaf olmasaydı ve bizi öldürmeye çalışan insanlar olmasaydı, bu gerçekten harika olurdu."

Vücudunun gevşediğini ve ağzının yumuşadığını gördüm, sonra sessizce "Evet" dedi.

"Dürüstlük istiyorsan, sana dürüstçe cevap vereceğim," diye başladım. "Tüm bunlar beni tamamen çıldırtıyor ve ben burada bir ipin ucunda asılı duruyorum."

"Buna nasıl yardımcı olabilirim?"

Soruyu doğrudan ve anında sordu ve sorduktan sonra gözlerim masadaki çantama takıldı.

Kahretsin.

Ona baktım. "Biz birbirimize bağlıyız, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır, çünkü hayatımda ilk kez, sonunda sen varsın ve kendimi tam hissediyorum."

Aman Tanrım, o da benim gibi hissediyordu.

O da benim gibi hissediyordu.

Gözlerimi kapattım ve kendimi hissetmeye bıraktım, ona kadar hayatımda hiç hissetmediğim bir şeyi.

Tamamlanmış.

Tüm bu çılgınlık içinde bile, bu *harika*

bir duyguydu. Gözlerimi tekrar açtım.

"Dünya hakkında bilmediğim başka şeyler var mı? Mesela, Süpermen var mı?" diye sordum.

"Vampirler ve kurtadamlar dünyada dünyada dünyada dolaşıyor.

Bu bir olasılık," diye cevapladı.

Gülümsedim ve sordum, "Onu yenebilir misin?"

"Kesinlikle," diye cevapladı.

"Kibirli," diye mırıldandım.

Başını yana eğdi. "Pastırma ve yumurta ister misin?"

"Yumurtaları çiğ mi içmem gerekiyor?"

Kaşları birleşti. "Tabii ki hayır." "O

zaman evet."

Ağzı hala yumuşak bir şekilde, başını salladı ve elini bana uzattı. "Sen pastırmayı al, ben yumurtaları alayım. Kahvaltı yapalım, yiyelim ve bana babanı anlat."

Gözlerine baktım. Sonra

eline baktım.

Sonunda, kendi elimi uzattım.

Elini benimkine doladı ve beni nazikçe mutfağa çekti.

Yumurtaları almam için beni bıraktı.

Ben pastırmayı hallettim ve ona babamdan bahsetmeye başladım.

Dördüncü Bölüm

*Bildiğiniz Her Şeyden Daha Büyük
Delilah*

Kahvaltıdan sonra Abel bulaşıkları yıkadı, ben kuruladım.

Ben son bulaşığı kaldırırken, o süt kartonlarının yanına doğru yürürken konuşuyordu.

"Yukarı çıkıp Jian-Li'nin evinde duş alacağım, sonra dışarı çıkıp bir şeyler alacağım..." Konuşmayı kesti ve ben ona döndüm, gözleri kapıya bakıyordu.

O tarafa doğru yürüdü, kapıyı açtı ve kapının önünde durdu. Birkaç saniye sonra, kardeşleri, hepsi birden içeri girdi, içlerinden biri mucizevi bir şekilde benim çantalarımı taşıyordu.

çantalarımı taşıyordu.

Hallelujah.

"Bir motosikletçi kız için, senin kadın çok fazla eşya getirmiş," dedi kardeşlerden biri içeri girip çantalarımı yere bırakırken. Kısa kesilmiş saçlarının üstünde sarı uçlu sivri uçlar vardı ve kot pantolon ve üzerinde "*Uyan. Kick ass. Repeat*" yazan bir tişört giyiyordu. Abel'dan daha kısaydı (ama Abel'ın en az 1,93 metre olduğunu düşündüğüm için, ondan kısa olmamak zordu). Chen'den uzundu, ama diğer kardeşi ondan uzundu. Benden de uzundu. Hepsi de uzundu, çünkü ben 1,68 metreydim.

Ve dün gece o adamın kafasını kesen de oydu. Gözleri bana doğru geldi. "Selam, ben Xun."

"Selam, Xun," diye cevap verdim.

"Ben Wei." Duyduğumda gözlerim, henüz tanışmadığım son kişiye kaydı. Kardeşini kurtarmak için iki vampiri öldürmek için bisikletini feda etmiş olabilecek kişi.

Sahte bir mohawk saç modeli vardı ve ona çok yakışıyordu. O da kot pantolon giyiyordu, ama tişörtünden Korn grubunu sevdiği anlaşıyordu.

"Selam Wei."

"Selam Delilah," diye seslendi Chen ve ben ona baktım.

Chen'in de diken diken saçları vardı, ama onun saçları alnını kesen dağınık bir kakül içeriyordu. Bu sabah, daracık kırmızı bir Under Armour tişörtü ve siyah eşofman altı giyiyordu.

Seçmek zorunda kalsam, en çok Xun'un tişörtünü seçerdim, ama Chen'inki en seksi olanıydı.

Diğerlerine gelince, hepsinin annelerinden aldıkları belirgin elmacık kemikleri vardı. Ayrıca Jian-Li'den almadıkları aşağı doğru eğimli çeneleri vardı, bu yüzden babalarından aldıklarını tahmin ettim. Xun ve Chen'in keskin, düz burunları ve geniş burun delikleri vardı. Eğer bana seksi bir burun nasıl olur diye sorsaydınız, onların burunlarını gösterirdim. Wei'nin burnu daha yuvarlaktı ve kanatları geniş değildi, ama kardeşlerinin burunları harika olsa da, onunki de hiç çirkin değildi.

"Hey, Chen," diye seslendim.

"Evet, gerçekler," dedi Abel ve ben ona baktım. "Xun en büyüğü. Aynı zamanda kendini beğenmiş ve kibirli. Dahası, neredeyse her zaman yüzüne karşıdır, ve 'yüzüne karşı' derken, *herkesin* yüzüne karşı olduğunu kastediyorum."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim ve Xun'a baktım. O, bu sözlerden rahatsız olmamış gibi, bana selam vermek için elini alnına kaldırdı.

"Wei ikinci sırada," diye devam etti Abel. "Kendini beğenmiş, kibirli ve bir şekilde hayatta kalması mucize olan bir cesaret timsali."

Bisiklet manevrasından anladım.

Wei'ye baktım ve o da bana resmi bir selam verdi, bir kolunu uzattı, diğer elini göğsüne koydu.

Dudaklarım daha da kıvrıldı.

"Chen'i tanıyorsun," diye devam etti Abel. "En küçüğü o. Duyarlı olan da o. Aynı zamanda komedyen de o. Ama bu, onun da kendini beğenmiş, kibirli ve kendi tarzında baş belası olmadığı anlamına gelmez."

Chen başını sallayıp gözlerini devirdiğinde ona açıkça gülümsedim.

"Burada olman iyi," diye devam etti Abel. "Delilah'ın eşyalarını Jian-Li'nin odasına taşıyabilirsin, böylece temizlenip üstünü değiştirebilir. Ben dışarı çıkıp duş ve tuvaleti bitirmeye çalışacağım. Ben giderken o yukarıda kalacak ve birinizin sürekli onun yanında olmasını istiyorum."

"Bu çöplüğü gerçekten kısmen yaşanabilir hale mi getireceksin?" diye sordu Chen. "Duş perdesi ve tuvalete kapı takacağım" diye cevapladı Abel Cevap verdi.

Chen bana baktı. "Mucize."

Ona tekrar gülümsedim.

"Bu, zindanın havasını bozacak," dedi Wei.

"Bu, Lilah için burayı daha konforlu hale getirecek," diye cevapladı Abel.

Bu beni mutlu etti.

"Sonunda. Bir aydır buradayım ve burası hala bok çukuru gibi," dedi Xun ve bana baktı. Ama sözlerine devam ettiğinde, ben

sadece yarı dinliyordum. "Kablolu televizyonu bile yok ve hala annesinin boş yatak odalarından birinde stereo ve CD'leri dahil olmak üzere bir sürü ıvır zıvır var. Müzik olmadan yaşayabilen bir adam tanımıyorum, ama bir adamın televizyon olmadan yaşaması imkansız."

"Bir ay mı?" diye fısıldadım.

"Evet," diye cevapladı Wei, içeri doğru ilerleyerek buzdolabına doğru yöneldi. "Her zamanki gibi. Annem ve Chen erken geldiler, restoranı kurdular, işleri hallettiler. Sonra ben geldim. Sonra Xun. Abel Daytona'daki işleri bitirip yaklaşık bir ay önce buraya geldi."

Korkmasaydım, "olağan prosedür" hakkında meraklanırdım.

Ama korkmuştum.

Korkmuştum çünkü bir ay önce Serpentine Bay'e gitmek için deli gibi bir istekle uyanmıştım. Bu deli gibi istek, serin bir sahil kasabasında tatil yaparken motosikletçi dostlarımla bir araya gelmekle ilgili değildi. Başka bir şey için deli gibi bir istek vardı; sadece (o zaman) ne olduğunu bilmiyordum.

Doğruca işe gittim ve izin alabildiğim anda patronumdan tatil izni istedim.

Bu da bir ay boyunca Serpentine Bay'e gitme ihtiyacıyla yaşadığım anlamına geliyordu. Annemin (her zamanki gibi) bana sataştığı, babamın (yine her zamanki gibi) beni anladığı ve ben de yola çıkabilmek için dakikalarımı saydığım bir ay.

Dün vardım, otelde valizlerimi boşalttım ve dışarı çıktım. Arayış içindeydim.

Ne aradığımı bilmiyordum.

Ama buldum.

"Lilah?"

Abel'in adımı söylemesi, gözlerimin yavaşça ona kaymasına neden oldu. Beni yakından inceliyordu.

"Ne var?" diye sordu.

Seyircilerimiz vardı. Bu adamlarla çok yakın olduğu belliydi. Benim bildiğim anlamda bir aileydiler, yani kan bağı yoktu ama yine de bir aileydiler.

Yine de, o anda, olan bitenin en son tuhaf ayrıntılarını Abel dışında kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Belki de onunla bile

paylaşmak istemiyordum.

Henüz.

Bu yüzden "Hiçbir şey" diye cevap verdim.

Abel bana keskin bir bakış attı. Bana asla zarar vermeyeceğine dair yemin etmemiş olsaydı, bu bakış korkutucu olabilirdi, ama ona inanıyordum, gerçekten *inanıyordum*. Sonra, konuyu daha fazla zorlamayıp sadece başını sallayıp kardeşlerine baktığında rahatladım.

"Çantalarını al ve onu yukarı çıkarın, ben de işimi halledeyim," diye emretti.

"Özetle," dedi Xun, attığı çantalara geri dönerken, "Abel en büyüğü. Kendini beğenmiş, kibirli ve sert biridir ve emir vermeyi bu kadar çok sevdiğine göre, motorcu değil, general olmalı."

"O kadar baş belası ki," diye başladı Abel. "Onun eşyalarını yukarı çıkaracağım."

"Ben götürürüm," diye mırıldandı Xun, sapları tutarak.

"Ben bu güzel bayanı annemin evine götüreceğim," dedi Wei yanımdan. Ona baktım ve Abel'in buzdolabından bir parça peynir çaldığını ve onu kemirdiğini gördüm. Elimi tuttu, kaldırdı ve kolumu göğsüne yakın bir şekilde kıvırdı.

O anda olanlar oldu.

Oda kötü bir kokuyla doldu ve herkes gerildi. "Ona dokunma."

Abel bu sözleri hırsla söyledi ve gözlerim ona kaydı.

Wei beni bıraktı.

"Kardeşim," diye mırıldandı.

"Sadece ben söylediğimde ona dokunabilirsin," diye homurdandı Abel. Kahretsin.

"Elinde hiçbir şey yok, biliyorsun..." diye başladı Wei.

"Wei." Abel onu kesti. "Cevap vermen gerekmez. Tamam mı?" "Tamam, tamam. Sakin ol dostum," dedi Wei.

Abel ona kaşlarını çatı, sonra derin bir nefes aldığını gördüm.

Gözleri bana geldi. "Kimse sana dokunamaz, Lilah. Anladın mı?"

"Ben... şey..." Onun ciddiyetini *fark ederek* ona baktım, bana asla zarar vermeyeceğine dair yeminini tamamen unuttum ve sonra "Evet" dedim.

"Tamam," diye öfkeyle mırıldandı, kardeşlerine baktı ve "Gidin" diye emretti.

Abel'in delice koruyucu davranışından hiç etkilenmemiş gibi görünen Chen, "Annem üst kattaki özel odada aile yemeği istiyor" dedi.

"Olur, ama saat neredeyse on bir oldu, ben kışımı kaldırıp o bokları almaya gitmezsem, akşam yemeğine dönüşebilir," diye cevapladı Abel.

Saat neredeyse on bir mi olmuştu?

Dün gece geç saatlere kadar uyumadığım için, uyuyakalmıştım.

"Haydi bakalım, gidelim," diye mırıldandı Chen, bana sırtıarak ve son yaşanan tuhaf olaydan sonra kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Bir erkekte ne istediğimi hiç düşünmemiştim. Bir kız için bunu yapmamak garipti, ama ben yapmadım.

Bunu yapmamamın birkaç nedeni vardı.

Birincisi, annem ve babamın iyi bir ilişkisi olmamıştı, en azından benim hatırladığım kadarıyla birlikte oldukları dönemde ve kesinlikle ayrıldıktan sonra. Kavga ederlerdi. Birbirlerinden nefret ederlerdi. Ve ikisi de bunu bana bir şekilde belli ederdi, bu da bir kızın hayatına bir erkeği sokma konusunda temkinli davranması için yeterli bir sebepti.

İkincisi, başka endişelerim vardı. İş bulmak. Daire kurmak. Daire için eşya almak. Arkadaşlarımla eğlenmek. Ve hayatımda eksik olan, asla bulamayacağımdan korktuğum bir şey olduğunu unutmaya çalışmak ve dahası, belki de annemin haklı *olduğunu* ve benim kafamın karışık olduğunu düşünmek.

Sonuncusu ise, yirmi dokuz yaşındaydım ve kendimi toparlamayı düşünmem gereken bir yaşa gelmeme rağmen (çocuk istediğim için, onlarla birlikte bir ilişki istediğimden emin değildim), hala gençtim. Annem ve babam *çok* erken yaşta bir araya gelmişlerdi. Babam bunun hayatının en büyük hatası olduğunu açıkça söyledi ve bunu sonsuza kadar pişmanlık duyacak şekilde pişman olmamış olmasının tek nedeni, beni bu durumdan kurtarmış olmasıydı. Bana defalarca hayatımı yaşamamı, tadını çıkarmamı, kim olduğumu ve ne istediğimi bulmamı ve ancak o zaman dışarı çıkıp onu aramamı söyledi. Ve bulduğumda, daha azıyla yetinmememi söyledi.

Ama bir erkekte aradığım özellikleri düşünürsem, koruyuculuk gerekli özellikler arasında en üst sıralarda yer alırdı. Babam koruyucuydu. Erkek kardeşlerim de koruyucuydu. Annem velayetimi almış olsa bile, babamla birlikteyken de, onunla birlikte değilken de bu koruyuculuğu hissediyordum. Bildiğim tek şey buydu ve kesinlikle daha azıyla yetinmeyeceğim bir özellikti.

Ancak, bir erkeğin kardeşinin bile elimi tutmasına izin vermeyecek kadar aşırı koruyuculuk tamamen abartılıydı.

O anda oradan uzaklaşmanın en iyisi olduğunu düşündüm ve kapıya doğru yürüdüm. Chen, ben yaklaşınca kenara çekildi. Wei ve Xun'un arkamdan geldiğini hissettim.

Sonra Abel'in sesini duydum.

"Lilah."

Durup ona baktım. "Sonra görüşürüz," dedi.

"Evet. Sonra görüşürüz, Abel."
Gözlerime baktı.

Yutkundum ve odadan çıktım.

Çocuklarla birlikte koridordan geçip merdivenleri çıktık ve sokağa çıktık. Bu durumdan hiç hoşnut değildim çünkü burası hiç de hoş bir yer değildi — gün ışığında bile karanlık ve nemliydi — ayrıca sadece Abel'in tişörtünü giyiyordum ve ayakkabım yoktu.

Şikâyet etmedim. Burası Abel'in mekanıydı. Garip bir şekilde ona yakışıyordu, ama "zindandan" çıktığıma sevindim.

Restoranın arka kapısında, mutfak hareketli bir şekilde çalışırken, Chen sağa döndü.

Bir kapı açtı ve ben onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım, arkamda Wei ve Xun'u hissediyor ve duyuyordum.

Yukarıda Chen eşofmanının cebine uzandı, bir anahtarlık çıkardı, kapıyı açtı ve bizi içeri aldı.

Chen konuşmadan önce etrafa bakma fırsatım olmadı. "O farklı."

Ona baktım, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Biliyorum." "Bazen çok yoğun olabiliyor," diye devam etti Chen.

Vay be, bu konuda hiç de yanılmıyordu. "Fark ettim," diye cevap verdim.

Chen bana doğru yaklaştı, çenesini eğerek gözlerime bakmaya devam etti, ama birkaç adım ötede durdu. "O, senin bildiğin her şeyden daha büyük bir sevgiyle seviyor. Mantiğın ötesinde sadık. Her birimiz için ölür, en kötü işkencelere katlanır ve ölür. Her birimiz için öldürür. Eğer bize zarar verilirse, intikamımızı alır ve bunu hayal edebileceğin her şeyden daha acı verici ve kanlı bir şekilde yapar. Tanıyabileceğin en iyi erkek... en iyi evlat, en iyi kardeş... elli bin kat daha fazlası. Bunu bilerek, onun yoğunluğunu anlayabilirsin. Bunu bilerek, sonunda her şeyi anlayacaksın."

Konuşmasını bitirdiğinde, kendimi daha iyi mi yoksa daha garip mi hissettiğimden emin değildim.

Bu yüzden sadece "Tamam" dedim.

"Tanrı'dan, hayatımda asla unutmayacağım birçok gün olmasını diliyorum," diye devam etti Chen. "Bana uygun kadını bulduğumda. Onu benim yaptığımda."

Bana çocuk verdiğinde. Ama kalbimin derinliklerinde bir şeyi biliyorum. Kardeşimin acısını dindirmek için ihtiyacı olan şeyi bulduğu dünkü günü asla unutmayacağım."

Gözlerim yanarken tekrar yutkundum ve başımı salladım. *Bu* beni daha iyi hissettirdi.

"O bizi korur. Annemi korur... aşırı derecede," diye devam etti Chen. "Senin için bunun on kat daha fazla olması hiçbirimiz için sürpriz değil."

"Tamam," diye tekrarladım.

"O yüzden bu saçmalıkların seni korkutmasına izin verme," diye bitirdi Chen. Ben yine başımı salladım.

Chen bir süre gözlerime baktıktan sonra başını salladı ve uzaklaştı.

Xun ve Wei'ye baktım ve gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Beni dikkatle izliyorlardı, yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

Bunun bir sınav olduğunu düşündüklerini biliyordum. Geçmem gereken bir sınav.

Kardeşlerini olduğu gibi kabul etmeli, ona biraz müsamaha göstermeli, onu tanımalı ve anlamalıydım.

Ve bunu yapabilirdim, çünkü babamın dediği gibi, ihtiyacım olan şeyi bulduğumda, bunu nasıl yapmam gerekirse gereksin, bu üç sadık kardeşe bunu yapabileceğime inandırmak da dahil, kazanacaktım.

"Haydi ama çocuklar, bana biraz zaman verin," dedim. "Hayatım boyunca beklediğim adamı buldum ve o, kahvaltıda poşet kan içen, on adamın gücüne ve bir süper kahramanın hızına sahip, aşırı koruyucu bir kurt adam vampir. Üstelik bizi öldürmek isteyen insanlar da var. Bu, bir kızın kolayca kabulleneceği bir şey değil. En azından öğle yemeğine kadar bana zaman verin."

Bu sözlerim üç gülümseme ve odadaki gerginliğin biraz azalmasını sağladı.

"Senin saçmalıklarını tuvalete götüreceğim," diye mırıldandı Xun.

"Anneme yukarıda olduğunu söyleyeceğim," dedi Wei, dönüp kapıdan çıkmadan önce.

"Ben televizyonun önüne oturacağım," dedi Chen, kanepeye doğru ilerlerken. O anda odayı gözlemledim ve aynı zamanda nefes aldım. çünkü restoranın üstündeki daire, bir restoranın üstündeki daire gibi görünmüyordu, daha çok Asya dekorlu bir sergi salonu gibiydi (hem de çok şık bir sergi salonu).

Çok güzeldi. Zengin ahşaplar. Daha da zengin malzemeler. Lake. Kakma. Karmaşık oymalar. Çarpıcı şekilli menteşeler ve kulplar. Şaşırtıcı antikalar — yeşim, emaye ve cilalı ahşaptan yapılmış foo köpekleri, ejderhalar ve fillerin heykelleri.

Duvar süsleri, resimler ve bir köşede dört panelli bağımsız bir paravan, bunların hepsi narin kuşlar ve çiçekler tasvir ediyordu.

Dağınık, havasız ve abartılı değildi. Zarif ve şıktı. Çok beğendim.

"Vay canına, annen iç mimar olabilir," dedim Chen'e.

"Evet, gittiğimiz her yeri harika yapıyor," diye cevapladı Chen, televizyonu açarak. "Ama henüz onun yemeklerini tatmadın." Koyu renkli, dokunmuş kumaşla kaplı, yanları ve arkası kırmızı ipek damasko ile kaplı görünen kanepeye baktı. Ayakları ve süslemeleri oyulmuş ahşaptan yapılmıştı. Bu, oturup televizyon izlemek için oturacağım türden bir kanepede değildi. Muhtemelen onu mahvetmekten korktuğum için üzerinde yemek yemekten çekineceğim türden bir kanepede idi. "Yediğinde, onun yeteneklerinin gerçekte nerede olduğunu anlayacaksın."

Bu, aniden öğle yemeğini ciddi ciddi ipe çekmeye başladığım anlamına geliyordu. "Ben gidiyorum," dedi Xun, salondan odaya geri dönerek. "Kuzeye mi?" diye sordu Chen gizemli bir şekilde.

"Evet. Wei'yi güneye göndereceğim."

"Güney olmayacak, kardeşim," dedi Chen. "Bir adam körfezden çırılçıplak çıkar, bir motorcu ona bir çift kot pantolon ve bir şişe Jack verir ve hiçbir soru sormaz. Bunu güneyde yaparsa, polisi ararlar."

Bu, Serpentine Körfezi hakkında bildiğim bir şeydi. Motosikletçilerin mekânı olduğu kadar, aynı zamanda eski bir kuzeybatı sahil kasabasıydı, hem de çok güzel bir kasaba, bu yüzden lüks bir tarafı da vardı. Ama lüks tarafı ve orada yaşayan kibirli insanlar, güneydeki lüks restoranlar, butik dükkânlar ve uçurum kenarındaki malikanelerde kalırken, motosikletçiler ve onların takımı kuzeydeki barlarda, bیلardo salonlarında ve poker odalarında işlerini yapıyordu.

"Hâlâ onun peşinde misiniz?" diye sordum, sözlerinden kurt adamı aramaya devam edeceklerini anladığım için.

"Şimdiye kadar gitmiş olabilir," dedi Chen. "Ama denemeliyiz."

"Tamam," mırıldandım.

"Kardeşlik budur," dedi Xun ve ben ona döndüm. "Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Abel ile gel. Onun için her şeyi yaparsan, şimdi senin için de her şeyi yaparım," dedi Xun. Sonra, onun sözleri ile kalbimi dolduran sıcaklık için daha fazla teşekkür etmeden kapıdan çıktı.

"Git, kardeşimin tişörtünden başka bir şey giy," dedi Chen ve gözlerim yine ona kaydı, gülümsediğini gördüm. "Giymazsan, kardeş katili olmama neden olabilecek saf olmayan düşüncelerim başlar."

"Bunu istemeyiz," dedim. "Hayır,
istemeyiz," diye onayladı Chen.
Ona gülümsedim.
O da gülümsedi, sonra başını koridora doğru çevirdi.
Onun gösterdiği yöne doğru gittim.

Beşinci Bölüm

Mucize ve Canavar

Abel

Abel, kapıya ulaşmadan çok önce onu duydu ve sesin tanıdık gelmesinden kimin geldiğini anladı.

Bu yüzden, ayak sesleri yaklaşıp çelik kapı açıldığında, sonunda tuvaletin kapısına takılacak olan menteşeye vidayı takmaya devam etti.

"Hey!" Wei matkabın sesini bastırarak seslendi. "Çorba hazır ve annem seni yukarı çağırıyor."

Abel matkabı durdurdu ve kardeşine baktı. "Bunu bitirmem lazım." Wei menteşeye baktı, sonra tekrar Abel'a döndü. "Sonra bitirebilirsin."

Yemek masada ve annem sinirlenmeye başladı."

"Bu iş bittiğinde yukarı çıkacağım," diye tekrarladı Abel.

Wei'nin kaşları kalktı. "Jian-Li'nin öfkesini mi çekeceksin?"

Normalde bunu yapmazdı. Ondan daha büyüktü, onu büyötmeye yardım etmişti, ondan çok daha güçlüydü, ama kadının öfkesi vardı. Aynı zamanda dört oğlu olan bir aile reisiydi ve hepsi de bir şekilde asiydiler (o da dahil). Bu yüzden Abel'in ondan yüz kırk yaş büyük olması önemli değildi; gerektiğinde Jian-Li, Abel'e bile demir yumruklu davranırdı.

Yine de, oraya gitmeye niyeti yoktu.

Durumu kontrol altına alana kadar.

Delilah'ın orada olduğunu bildiği için, durumu kontrol altına almaya yakın değildi. Uyandığında, uykusunda çıkardığı seslerden onun ne rüya gördüğünü tam olarak anladıktan sonra değil. Sanki orgazm olmak üzereymiş gibi "Abel, bebeğim" dediğini duyduktan sonra değil.

O sandalyede oturup yatağa gitmemek, onu yatırıp üzerine çıkmamak, uyurken bile, onu neredeyse deliye çevirmişti.

Ama kesinlikle daha fazlası vardı. Onun içindeki, kendisinin de anlamadığı bir şey, onu Delilah ile bu şekilde bağlanmaya itiyordu ve o, buna karşı koyma mücadelesini kaybediyordu. Bu o kadar güçlüydü ki, bunu yaparken ona zarar vereceğinden korkuyordu. Ama eğer zarar verirse, en azından onu çok korkutacağını biliyordu.

Ona, ipin ucunda olduğunu söyledi ve o bunu anladı. Onun öğrendiği, gördüğü ve yaşadığı şeyler... Onun bunlarla bu kadar iyi başa çıkabildiğine çok şaşırdı (ve çok sevindi). Ve onun da, kendisini de içeren kaderinin, onun da açıkça hissettiği bir şey olduğunu bilmek onu daha da mutlu etti.

Ama onu daha güvende hissettirmesi, ona kendisini ve ailesini güvenmesi için rehberlik etmesi, hepsini, özellikle de onu tanımak için zaman vermesi gerekiyordu; ona saldırmamalı, zorla kendini kabul ettirmemeli, onu incitmemeli ve bunları yaparak onun güvenini kazanma şansını yok etmemeliydi.

Bu yüzden onu tekrar görmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu.

"O sorun etmiyor," dedi Wei, Abel'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Ne?"

"Ona dokunmam konusunda çıldırıyorsun. Chen senin çok yoğun olduğunu açıkladı. Bunu zaten fark ettiğini söyledi ve sonra bir şaka yaptı. O sorun etmiyor."

En azından bu bir şeydi.

"O sadece sorun etmiyor," dedi Wei, yaklaşarak. "Ma, Chen ve Xun ile özel odada, dün gece olanlar hakkında şakalar yapıyor ve bize yarın babasının geleceğini söylüyor. Lanet olası bir deli gibi görünen bir baba." Abel'in yanında durdu, Delilah'ın "lanet olası deli" babasına onaylayarak gülümsedi, ama sessizce sözlerini bitirince gülümsemesi kayboldu. "Alışıyor dostum, hepimizin beklediğinden çok daha kolay. Endişelenmene gerek yok."

Tüm bunlar harika haberler olsa da, Abel kardeşinin gözlerine bakarak açıkça söyledi.

"Onu sikmem lazım."

Wei sırıttı. "Anlıyorum. Kaderindeki kadının ciddi anlamda seksi olduğunu görmek güzel, dediğimde kafamı koparma, kelimenin tam anlamıyla."

"Hayır, Wei," dedi Abel yavaşça, "Onu sikmem lazım." Wei ona baktı, yüzündeki mizah kayboldu.

"Bu düşünceyle tükendim, kardeşim," diye fısıldadı Abel.

"Siktir," diye mırıldandı Wei.

"Ona dokundun, Tanrı şahidimdir, neredeyse kendine zarar verecektin. *Sen*. Neredeyse dürtünü kontrol edemiyordun," diye itiraf etti Abel.

"Kurt," dedi Wei ve Abel başını salladı.

"Düşünüyorum da... evet. Sürü özellikleri, alfa erkek ve dişi. Bu bağlantı kuruyor."

"Hepimiz dikkatli olacağız," diye söz verdi Wei.

"Biliyorum. Ama onunla tekrar birlikte olmadan önce kendimi sakınleştirmem lazım." Wei başını yana eğdi. "O kadar mı kötü?"

Abel, kollarını göğsünde kavuştururken elindeki matkabı tutmaya devam ederek tamamen ona döndü. "O kadar kötü. Onunla sevişmek istemiyorum. Onu öpmek istemiyorum. Ona dokunmak istemiyorum. Onu *sikmek* istiyorum kardeşim. Sertçe. Onu al. Onu sahiplen. Beni bir günden az bir süredir tanıyor ve işler hiç de iyi gitmiyor, hiç de iyi gitmiyor, bu yüzden bunu yapamam. Ona zaman tanımalıyım. Ona kendimi vermeliyim, ama o şekilde değil. Ve bunun ne olduğunu bilmiyorum... kurt, vampir, ikisi de... ama onunla kahvaltı yaptım, onunla kahvaltı ettim, önemli şeyler hakkında konuştuk, önemli şeyler, onun bilmesi gereken şeyler, bana kendisi hakkında anlattığı, benim bilmek istediğim şeyler, ve bunu yaparken sürekli onu masamın üzerine yatırma dürtüsüyle mücadele ettim."

"Siktir," diye fısıldadı

Wei. "Evet," diye onayladı Abel.

"O zaman kapıyı kapatmalısın," dedi Wei.

"Evet, ve onunla birlikte olmanın ve ona ihtiyacı olanı vermenin bir yolunu bulmalısın, benim ihtiyacım olanı ondan almadan, onu benden uzaklaştırmadan. Çünkü ben gitmem gereken yoldan gidersem, onu kaybedeceğim."

"Bunu kafandan çıkarmalısın," diye tavsiye etti Wei.

Bunu denemişti, Delilah için mekanını daha rahat hale getirmek için ihtiyaç duyduğu şeyleri almaya gitmeden önce duşta mastürbasyon yaparak.

Kendi kendine orgazm olması berbat bir fikirdi. Açıkçası bunu onu hayal ederek yapmıştı ve bu durumu daha da kötüleştirmişti.

Çubuğu ve perdeyi asmak ve kapıyı takmak da yardımcı olmuyordu, çünkü tek düşünebildiği şey, onun duşta çıplak hali, onunla birlikte olması ve o durumda ne yapacağıydı.

"O kurdu bulamadım," dedi Wei ve Abel tekrar ona odaklandı.

"Ne?"

"Xun ve ben etrafta dolaştık, biraz soru sorduk, gizlice insanları gözetlemeye aldık ve Chen telefonlar etti. Şu ana kadar bir şey yok. O buhar oldu."

Bir yerden başka bir yere taşınmalarının bir nedeni vardı. Anlaşılır bir şekilde, Jian-Li önce gelip restorani için ihtiyaç duyduğu ve yaşamak istediği yeri bulmalı ve hazırlamalıydı. Bunu yaparken her zaman Abel'in da ona yakın bir yere ihtiyacı olacağını düşünüyordu ve Chen'in yardımıyla tüm bunları buldu.

Chen arkadaş canlısı, sosyal ve hatta herkese bakışta anlaşılacağı üzere ciddi bir şekilde kendine bakabilen biriydi, bu yüzden tehditkar görünmüyordu. Ağlarını kurmadan hiçbir yere gitmediler ve bu işi başlatan Chen'di, böylece bulundukları yer hakkında her şeyi biliyorlardı. Yerel politikacıları ve iş adamlarını araştırdılar, suç oranlarını ve bunları kimin işlediğini araştırdılar ve kanunun her iki tarafında da bağlantılar kurdular.

Xun ve Wei daha sonra geldiler ve daha fazla zemin hazırladılar. Bu çoğunlukla kendilerini hazır hale getirmek, hizmet sunmak, iyilik yapmak, güven oluşturmak, çeşitli konularda yetenekli olduklarını kanıtlamak ve bir sürü iyilik biriktirmekti.

Abel en son geldi, yaptıkları hiçbir şeyin ön yüzü olmadı ve insanlarla çok az bağlantı kurdu. Gelmeden önce brifing aldı, ancak geldikten sonra tam brifing aldı.

Ama sessizce çalıştı. Kimsenin göremeyeceği, yapılması gereken işi yaptı. Ve bunu iyi yaptı.

Bütün bunları yaptı çünkü eninde sonunda bir şeylerin olacağını ve o zaman geldiğinde ellerinden gelen her şekilde hazırlıklı olmaları gerektiğini biliyordu.

Bir şey oldu ve şans eseri, bu olduğunda hazırlıklıydılar. "Öğle yemeğinden sonra hepimiz geri döneceğiz," dedi Abel.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu Wei. "Yani bizimle geleceksin. Daha fazla vampir hissettiğini söylemiştin. Eğer senin yeteneklerine sahiplerse, Abel, seni de tespit edebilirler."

"Dikkatli olacağım."

"Delilah'tan uzaklaşsın," diye tahmin etti.

"Ve umarım aklımı da değiştirir."

Wei, telefonu çalarken başını salladı.

Ama telefonu, Abel'in telefonu ile aynı anda çaldı.

İkisi de gerginleşti, birbirlerinin gözlerine bakarak telefonlarını aldılar.

Abel önce gözlerini ekranından ayırdı ve arayanın Xun olduğunu gördü. Telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Ne?"

"Sorun var, kardeşim. Biz hallediyoruz ama Ma'nın dairesine gelmen lazım. Hemen."

Wei telefonda konuşuyordu, ama Abel beş saniye içinde kapıdan çıkıp Jian-Li'nin dairesine girmişti.

Oraya vardığında Delilah'ı kanepede otururken gördü, gözleri ona doğru açılmıştı, hızına ve bulanık bir görüntüden net bir görüntüye dönüşmesine tepki gösteriyordu (hayatında bu konuda bolca deneyimi olduğu için bunu görmezden gelebilirdi). Ama onu bir kez gördüğünde, penisi seğirdi, çenesi sıkıldı ve bakışlarını Chen'e çevirdi.

"Ne?" diye bağırdı.

"Garsonlardan biri onları fark etti ve bana söyledi. Baktım. Dışarıda iki adam var. Xun'a göre dün geceki gibi bir SUV. Ve burayı gözetlediklerini hiç saklamıyorlar."

Chen pencerenin yanında durmuş, perdelerin arkasından etrafa bakınıyordu, ama kimse onun baktığını görmesin diye dikkat çekmeyecek şekilde yapıyordu.

O sırada Jian-Li'nin yoğun bir şekilde tütsü yakmakla meşgul olduğunu fark etti. Çok fazla tütsü. Kendi kokusunu maskeleyerek için.

Doğal hızıyla pencereye doğru ilerledi ve Chen'in arkasına geçti. Chen ise kenara çekildi.

Ve onları gördü.

Vampirler. Bunu biliyordu çünkü dün gece onlardan birini görmüştü. Polis memuruyla konuşan, Abel'ı gören ve telefonla konuşan değil. Ama bugün yanında başka biri daha vardı, iri yapılı, sarışın.

Aşağıdayken onları hissetmediğine inanamıyordu. Jian-Li'nin evinde, o tütsünün etkisiyle görebiliyordu. Ama tehlikeyi algılama konusunda çok keskin bir yeteneği vardı.

Siktir. Delilah'a olan ihtiyacı onu çeşitli şekillerde mahvediyordu.

Pencereden dışarı baktı.

İkisi de güzel takım elbiseler giymişti ve ikisinin de gözleri restorana dikilmişti, sarışın olan SUV'nin arkasına rahatça yaslanmış, esmer olan ise kaldırımında duruyordu, sanki kışına sopa sokulmuş gibi sert duruyordu.

"Sence kokunu aldılar mı?" diye sordu Chen sessizce ve Abel ona baktı.

"Evet."

"Siktir," diye fısıldadı Chen.

"Diline dikkat et," diye uyardı Jian-Li.

Kapı açıldı ve Wei içeri girdi. "Izgara kapatıldı," dedi ve kapıyı kapattı. "Gördüğüm kadarıyla, sokakta kimse yok. Ama kokunu aldıkları için buradalar, kokuyu takip ederse, sığınağını bulurlar."

"Siktir," diye tekrarladı Chen.

"*Sözlerine dikkat et,*" diye tısladı Jian-Li. "Xun nerede?" diye sordu Abel.

"Restoranda," diye cevapladı Jian-Li.

"Bu iyi, Ma, çünkü harekete geçtiler," dedi Chen. "Ön kapıya doğru gidiyorlar."

"Oh adamım," diye fısıldadı Delilah.

"Her şey yoluna girecek," diye Jian-Li güven verici bir şekilde mırıldandı.

"Chen, salonu koru. Wei, dışarıda. Sokağı gözetle. Biriniz Xun'a, onun artık bir garson olduğunu ve tek masasının onların oturduğu masa olduğunu söyleyin."

"Anlaşıldı," dedi Wei ve dışarı çıktı.

Chen hiçbir şey söylemedi, sadece dışarı çıktı.

"Jian-Li?" diye seslendi Abel ve kız ona baktı.

"Restoranda denetlemeyi ben yaparım," dedi.

Abel başını salladı.

Oğullarının peşinden gitti ve kapının arkasında kayboldu. "Abel?"

Siktir. Onun sesi bile, alçak ve tatlı, içinde garip bir boğuklukla, onun sikinde hissediliyordu.

Gözlerini ona çevirdi.

Kokusunu alabiliyordu, hatta amının kokusunu bile alabiliyordu, ama kokusundan başka bir duş aldığını anladı. Yine motorcu kız kıyafetleri giymişti — tatlı kot pantolon, göğüslerini sıkıca saran daha da tatlı Harley tişörtü — uzun, koyu saçları dağınık ve vahşi bir şekilde aşağıya sarkmıştı. Çin restoranında takılıp kimse görmesin diye, motosikletçi kızların taktığı en fazla takıyı takmıştı, bolca gümüş, deri ve çiviler. Yüzü makyajlıydı, göz çevresi kalındı, bu da irislerinin açık yeşil rengini öne çıkararak parıldıyor gibi görünmesini sağlıyordu.

Onu ilk kez becerdiğinde, gözlerine bakamayacaktı. Onu ilk kez becerdiğinde, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Bir *sonraki* sefer onu becerdiğinde, gözlerine bakarak yapacaktı.

"Uh," diye başladı, onu düşüncelerinden kopardı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Otur ve sessiz ol," diye kısa bir cevap verdi, pencereye bakarak SUV'yi gördü ama iki vampir yoktu, aynı zamanda daha fazla tehlikeyi veya herhangi bir tehlikeyi algılayabilmek için duyularını açmaya çalışıyordu.

"Şey, başka bir şey demek istedim."

"Hayır," dedi kısa bir şekilde, ona bakmadan.

"Sen..." diye başladı ve sesinden ve kokusundan, kanepeden kalkıp ona yaklaşmak niyetinde olduğunu anladı.

Onu daha fazla yaklaştırmamalıydı.

"Bana yaklaşma," diye dişlerini sıkarak söyledi, onun durduğunu hissetti, ayrıca ruh halinin değiştiğini de hissetti, ve iyi yönde değil. "Odaklanmam lazım," diye yalan söyledi, çünkü gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Saklanmak zorundaydı. O da saklanmak zorundaydı. Ve o vampirlerin tütsü kokusunun içinde onun kokusunu alamamalarını ve harekete geçmemelerini ummak zorundaydılar, çünkü Jian-Li'nin restoranında katliam istemiyordu ve ailesinden kimseyi kaybetmek istemiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı, kafası karışmış gibi, bu ses onun sikini titretmedi; kalbini acıttı.

Pencereden uzaklaştı ve kelimenin tam anlamıyla kafese kapatılmış bir köpek gibi volta atmaya başladı, ailesini düşündü, aç olduğunu düşündü, kadının kanının muhtemelen *harika* tadı olduğunu düşündü.

Gözlerini sıkıca kapattı, açtı, volta atmaya devam etti ve yavru köpekleri düşünmeye başladı. Daha doğrusu, sevimli, buruşuk yavru shar-pei'leri.

Kapı açıldı, o da volta atmaya bıraktı ve Jian-Li'nin içeri girmesini izledi.

"Gidiyorlar," dedi Jian-Li, kapıyı kapattıktan sonra onun hoşuna gitmeyen bir ses tonuyla.

Pencerenin önüne hızla gitti ve onun doğru söylediğini gördü. "Çocuklar yerlerinde kalıyorlar," diye devam etti.

Ona baktı. "Neden korkmuş görünüyorsun?" diye sordu.

"Restoranın sahibiyle konuşmak istediler ve ben yanlarına gittiğimde doğrudan seni istediler," diye cevapladı.

Boğazı düğümlendi. "Adınla mı?" diye ısrar etti.

"Hayır." Jian-Li başını salladı. "Sarışın olan vampir istedi." "Siktir," diye homurdandı Abel. "Sana mı?"

Kız başını salladı. "Bana."

"Peki sen ne dedin?"

"Doktor görmesi gerektiğini söyledim ve ne demek istediğini anlamadığımı söyledim." Odaya bir adım daha attı, gözleri Delilah'a kaydı, ona hafifçe gülümsedi, sonra tekrar Abel'a döndü. "Bilmiyorum, ama sarışın olan bunu sorduğunda, esmer olan sinirlenmiş gibi görünüyordu."

"Bu ne anlama geliyor...?" diye sordu Abel.

"Gerçekten bilmiyorum, *tian xin*," dedi yumuşak bir sesle. "Ama esmer olanın bu temasın biraz daha az agresif olmasını istediği izlenimini edindim."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Delilah.

Jian-Li ona baktı. "Hiçbir fikrim yok, ama umarım öyledir."

"Hepsi bu mu?" Abel dikkatini tekrar kendisine çekti. "Sordular, sen bilmediğini söyledin ve gittiler mi?"

"Evet, gittiler, ama karanlık olan bana bunu vermeden önce," dedi Jian-Li, Abel'e doğru ilerleyerek, bir kartvizit gibi görünen şeyi kaldırdı.

Abel onu aldı ve ne olduğunu gördü. Krem rengi, kalın, pahalı bir karttı. Üzerinde kalın harflerle şöyle yazıyordu:

*Gregor
Councilman
Dominion*

Bu Abel için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sonra arka tarafına baktı ve nefesini tuttu.

Arka tarafta, kalemle yazılmış şöyle yazıyordu:

*Sana ve eşine zarar vermek niyetinde değiliz.
The Biltmore. Süit 1013.*

Eşi.

Eşi.

Delilah'a baktı.

O, onun *eşiydi*. Onun türünün onlara verdiği isim buydu.

Abel'in güvenmediği bir şey içgüdülerine yerleşmişti, çünkü bu iyi hissettiriyordu.

Ama yine de, boğazı daha da sıkıştı çünkü onun bir eşi olduğunu biliyorlardı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Delilah.

Kartı arka cebine soktu. "Anamlı bir şey yok."

Onun hareketlerini takip eden kadın, onun kalçasından gözlerine baktı ve adam, kadının kendisine inanmadığını anladı. Kadının yüzünde sadece hafif bir incinme vardı, ama bu, kadının kendisinden bir şeyler saklanmasından hoşlanmadığının açık bir göstergesiydi.

Bunu görmezden geldi ve Jian-Li'ye baktı. "Aşağıda işimi bitirmem lazım, sonra da gitmem gerek."

"Tabii ki," dedi kadın yumuşak bir anlayışla.

"Delilah'a iyi bak," diye devam etti.

"Sormana gerek yok," diye cevapladı Jian-Li. O da bunun farkındaydı.

"Öğle yemeği için üzgünüm," diye mırıldandı, ona doğru yaklaştı ve eğilerek, kapıya doğru yönelmeden önce şakaklarını onun şakaklarına sürttü.

"Abel?" diye seslendi Delilah.

"Sonra görüşürüz," dedi Abel arkasına bakmadan. Sonra kapıyı kapattı.

* * *

Abel, kasabanın güney ucundaki en yüksek uçurumda kurt olarak oturmuş, körfez boyunca uzanan ışıkları seyrediyordu. Dikkatini, şehirdeki en yüksek ve en çekici binalardan birine vermişti.

Biltmore Oteli.

Bir ay önce Körfez'e taşındığında, tekrar bir araya gelmelerini kutlamak için tüm aile oradaki restoranda akşam yemeğine çıkmıştı. Steakleri mükemmeldi ama restoran snoblarla doluydu.

Vampirler sık otellerde kalırdı.

Hırladı.

Yine hırladı, döndü ve giysilerini çıkardığı yere doğru hızla koştu, bu vampirlerin kendisine veya *eşine* zarar vermeyeceklerine hiçbir şekilde güvenmediğini düşündü. Dokuz doğaüstü varlıkla tanışmıştı ve her biri kendisine veya Delilah'a zarar vermek istemişti.

Ve onu lanet olası bir kapıyı takması için bırakıp kaçmıştı.

Bunu yapması gerekiyordu, inkar edilemezdi. Her zaman kaçması gerekiyordu, ama bir şey onu rahatsız ettiğinde, buna daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Kardeşlerini eğitmiş, yetenek seviyelerini olağanüstü derecede yüksek tutmuş, *onunla* dövüşerek kendi türünün hızı, gücü ve çevikliğinden hiçbir şekilde korkmamalarını sağlamıştı. Hatta, dün gece görüldüğü gibi, hepsi son derece başarılı savunma taktikleri geliştirmişti. Ama Delilah'a göz kulak olmak onun sorumluluğuydu.

Ve saatler önce onu bırakıp bir kapı takmak için gitmiş, sonra da kurt olarak koşmaya çıkmıştı.

Geç olmuştu. Koşmak, *eşini* sahiplenme dürtüsünü yatıştırmıştı, en azından bu olumlu bir şeydi.

Ama şimdi eve, Delilah'ın yanına dönme zamanı gelmişti.

Giysilerine ulaştı, adama atladı, giysilerini giydi, ormanda bisikletine doğru koştu ve bisikletine atladı.

şehre doğru sürdü ve duyularını açık tutarak, çoğunlukla insan ve hayvanları, yiyecekleri, çöpleri ve dışkıları algıladı, ama vampirleri veya kurtları algılamadı.

Restorana yaklaşırken üzerinde gözler olduğunu görmedi veya hissetmedi. Arabalardan değil. Binalardan değil. Çatılardan değil.

Onun bu yeteneği olduğunu bilmeleri gerekiyordu, bu yüzden bu kadar tamamen geri çekilmelerinin, ona güvenmesini sağlamak için yaptıkları bir şey olup olmadığını merak etti.

Onlara güvenip doğrudan bir tuzağa düşmesini.

Bisikletini park ederken Chen'in sokakta olduğunu biliyordu. Kardeşi, o bisikletten inerken gölgelerin içinden çıktı.

"Her şey yolunda," dedi Chen
yumuşak bir sesle. "Evet,"
diye cevapladı Abel.
"İyi misin?" diye sordu Chen.
"Evet," diye yalan söyledi
Abel.

Chen, sokağın loş ışıkları altında ona baktı, sonra başını salladı ve "Tetikte olmak ister misin?" diye sordu.

Abel'in Chen'in sokağı gözetlemesini isteyip istemediğini soruyordu.

Abel başını salladı. "Yalnız savaşmıyoruz kardeşim. İçeri gir. Biraz uyu."
Chen yere baktı ve restoranın arka kapısına doğru yöneldi. Abel onu takip etti.

Chen, annesinin dairesine çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, "İyi geceler anne" diye seslendi. Annesi ofisinden, "İyi geceler oğlum" diye cevap verdi. Abel, önceki gece olduğu gibi onu görmek için doğrudan oraya gitti. "Geç oldu," dedi annesi, yumuşak bir sesle değil, keskin ve sinirli bir tonla.

"Aklımda bazı şeyler var," diye açıkladı.

"Delilah aşağıda, Xun ile film izliyor, senin ailenle kafa karıştırıcı ve biraz da korkutucu bir öğleden sonra ve akşam geçirdi."

Abel'in çenesi sertleşti.

"Otuz yıl boyunca onu özleyip sonra onu elde edip terk etmenin bir nedeni var mı?" diye ısrar etti.

"Var, ama bunları paylaşmayacağım," diye cevapladı Abel. "Sadece kabullenip beni desteklemelisin."

Ona sert bir bakış attı.

O da bunu kabul etti ve hiçbir şey söylemedi.

Kadın hafifçe homurdandıktan sonra sordu: "Biltmore'a mı gidiyorsun?"

"Hayır, gitmiyorum."

Kafasını yana eğdi. "Bu akıllıca değil, Abel'ım." "Tuzak kurulan bir yere girmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ailemin yetiştirdiği iyi, nazik, güçlü, harika bir kurt adam vampir yaratarak onun doğasını bastırdığı gerçeğini anlamamanın verdiği muazzam tatmini hissetmek isterim. Ancak mantıklı olarak, bunun mümkün olmadığını ve senin gibi varlıkların, yani iyi, nazik, güçlü yanları olan varlıkların olabileceğini düşünüyorum."

"Biltmore'a gitmeden önce bunu öğrensek nasıl olur?" diye önerdi.

"The Biltmore'a girersen, yüzyıllardır süren soruların cevaplarını bulma olasılığını düşünmeye ne dersin?" diye karşılık verdi.

Bu onun dikkatinden kaçmadı.

Kendi türleri hakkında kesin olarak bildiği bir şey vardı: vampirler partnerlerine eş derlerdi.

Tek bildiği buydu.

Ve soruları vardı — davranışları, duyguları, içgüdülerini, *her şey* hakkında. Hayatı boyunca soruları olmuştu.

Aslında, onlardan kan emmeden önce onları uyuşturmanın yolunu bulması bir mucizeydi. Bu, ona yıllarını almıştı. Mei'nin tahminine göre, insan gelişiminde sekiz yaşındayken bunu başarmıştı, ama kırk yıldır hayattaydı. (Çünkü görünüşe göre kurtlar, vampirler ya da her ikisi de çok yavaş yaşıyor ve insan gelişiminde otuzlu yaşlarında yaşlanmayı bırakıyorlardı - bu da onun bildiği bir şeydi, ama sadece bunu deneyimlediği için.)

Bunun dışında, kendi türünün doğası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu yüzden, Biltmore'a gidip cevapları bulma dürtüsü çok güçlüydü. Özellikle de Delilah ile yaşadıklarıyla.

Bu aynı zamanda aptalcaydı.

"Dün gece ne olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor, tatlım?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı kız hemen. "Ama dün gece sekiz kişi öldürüldü ve hiçbir polis memuru kapımıza gelmedi, bu aklına geldi mi?"

Aklı Delilah'la meşgul olduğu için (diğer şeylerin yanı sıra), aslında aklına gelmemişti.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bu olay şehir sokaklarında meydana geldi," diye hatırlattı ona. "Gece karanlığında oldu, ama bu hiçbir şey ifade etmez, özellikle de Serpentine Bay'de. Şimdi, Abel, söyle bana, polis soruşturmasını ne durdurabilir?" diye sordu ama cevap vermesi için ona zaman tanımadı. Kendisi cevapladı. "Güçlü bir varlık."

"Bu iyi bir şey olmayabilir," diye sessizce belirtti.

"Bu aynı zamanda, sana ve Delilah'a olan her ne ise, güçlü müttefiklerin olacağı anlamına da gelebilir," diye karşılık verdi.

Siktir. Ama Delilah'ı sikmenin bir yolunu bulmalıydı, böylece zihni bu konuyla meşgul olmazdı ve bu kadar basit bir şey onun gözünden kaçmazdı.

"Delilah'a odaklanmam gerek," dedi ona, ve o da başını salladı.

"Bu konuda sana katılıyorum, Abel. Ancak sen de bunu yapmıyorsun."

"Senin anlamadığın şeyler var."

"Onu ömür boyu beklediğini biliyorum ve şimdi ona kavuştuğun halde huysuz ve sabırsız davranıyorsun. Bu yüzden sabırsızlığının nedenini oldukça doğru bir şekilde tahmin edebileceğimi düşünüyorum."

Jian-Li ve onun soyundan gelenler aptal değildi. Genelde bu iyi bir şeydi. Ama şimdi sinir bozucuydu.

"Bu konuda bir tavsiyen var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "O burada," diye cevapladı Jian-Li.

"Biliyorum," diye sabırsızca çıkardı.

"O burada," diye tekrarladı Jian-Li. "Dün gece olanlardan sonra, senin gibi hissetmeseydi, akli başında hangi kadın senin yanına yaklaşırdı ki?"

Kafasını salladı. "O benim gibi hissetmiyor."

"Emin misin?"

Eğer öyle hissetseydi, o anda sevişiyor olurlardı. Yani hissetmiyordu.

"Eminim."

"Onu oraya götür, *tian xin*," diye sessizce tavsiye etti. "O bir insan. Zamana ihtiyacı var."

"Evet," dedi, hala sessizce konuşarak. "Ama şunu söyleyeyim, bu sabah banyomdan çıktığını gördüğümde kendinden çok emin görünüyordu. Benimle, Xun, Wei ve Chen'le rahat görünüyordu. Çekiciydi. Konuşkandı. Eğlenceliydi. Tereddütleri vardı, bu anlaşılabilir bir şey, ama bulunduğu yeri olağanüstü bir şekilde kucaklıyordu ve bu bana büyük bir rahatlama verdi. Sen gidene kadar."

Abel'in kalbi sıkıştı.

"Sen yokken, o da giderek daha fazla kafası karışık ve kendinden ve bu durumdan emin olamayan bir hale geldi," diye devam etti. "Ve sonunda, benim Abel'im, gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu."

Abel omurgasının düzeldiğini hissetti. "Acı mı?"

O başını salladı. "Sanki senin sürekli yokluğun, yüzyıllardır hissettiğin şeyi onda da yaratmış gibi."

"Siktir, ona gitmeliyim," diye mırıldandı ve ayrılmak için harekete geçti. "Biltmore'u düşün," diye ısrar etti ve o da ona baktı. "Düşüneceğim."

Kadın, onun istediğini yaptığı için memnuniyetle gülümsedi.

Adam başını salladı, elini kaldırdı ve kapıya doğru ilerlerken "İyi uykular" diye seslendi.

"Sen de," diye cevapladı kapı kapanırken. Bir anda odasına ulaştı.

"Tanrım, kardeşim," diye fısıldadı Xun, Abel, Xun'un oturduğu koltuğun yanında sallanarak durduğunda. "İnsanı korkutuyorsun, neden yapıyorsun bunu?"

Abel yatağa baktı.

Delilah, onun tişörtüyle değil, kendi tişörtüyle uyuyordu. Pembe ve tişört benzeri bir şey giyiyordu, ama Abel iki yüz beş yıldır pembe renkli tek bir giysi bile sahibi olmamıştı.

Gözleri odayı taradı.

Jian-Li'nin evinden getirdiği kutular, kendisi ve kardeşlerinin silahlarının çoğunu sakladıkları dolapların yanındaki köşede duruyordu. Stereosu yere kurulmuştu, CD'leri yanında yığılmıştı. Kitapları, yatağın başındaki arka duvara yığılmıştı. Gitarını da getirmişlerdi.

Jian-Li'nin evinden bir masa getirilmişti, üzerinde düz ekran televizyonu ve Blu-ray oynatıcısı vardı. Televizyon açıktı, sesi kısılmıştı. Abel'in bilmediği bir film Blu-ray oynatıcısında oynuyordu, çünkü kablolu televizyonu yoktu ve o yerde net bir yayın alamıyordu.

Ailesi çok meşgul olmuştu.

"Mesaim bitti mi?" diye sordu Xun, Delilah uyuduğu için hala fısıldayarak, Abel de ona baktı ve ayağa kalktığını gördü.

"Evet, kardeşim. Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Sorun değil," diye cevapladı Xun, sonra yanına gelip omzuna bir şaplak attı ve odadan çıktı.

Abel kapıya gitti ve kapıyı kilitleyen menteşelerden çelik çubuğu çıkardı.

Derin bir nefes aldı ve yatağa doğru yürüdü, Delilah'ı dün gecekiyle aynı pozisyonda gördü, ancak elini yanağına koymamıştı, o kolu dışarıya doğru uzanmıştı.

Bir kez daha nefes aldı, onun kokusunu içine çekti, tüm gücüyle onu görmezden gelmeye çalıştı ve elini uzatarak boynundaki ağır ipeksi saçları kenara çekti.

Bunu da yapmamalıydı. Saçları hayal ettiğinden daha yumuşaktı ve saçlarından gelen koku doğrudan penisine gitti.

Kendini topladı ve kadının gözleri titreyerek kapalı kalırken bunu görmezden geldi.

"Evdeyim, Lilah," diye fısıldadı.

"İyi, bebeğim," diye mırıldandı, dudakları hafifçe kıvrıldıktan sonra hareket etti ve sırtını ona dönerek diğer tarafa döndü.

O kadar çok kadın tarafından "bebeğim" diye çağrılmıştı ki, saymak imkansızdı.

Hiçbiri Delilah'ın söylediği gibi hissettirmemişti.

Delilah'a dokunmamak için tüm kontrolünü kullanmış olan adam, buzdolabına gidip bir torba kan çıkardı ve içinde sadece iki tane kaldığını gördü. Sıcak, lezzetli bir yemek ve ona eşlik edecek seksin yakın gelecekte mümkün olmayacağını bilseydi, stok yapardı.

Ama yapmamıştı.

Yarın bununla ilgilenmesi gerekecekti.

Torbayı mikrodalgada ısıttı ve içini emdi. Beslenip sevişse bile, günde en az üç torba içmesi gerekiyordu. Koşmaya çıkmadan önce bir torba içmişti. Ama o torba, şu anda içtiği torba gibi, onu aç bırakmıştı.

Kesinlikle daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Mavi çöp kutusuna gitti, ayağıyla açtı ve poşeti içine attı, içindekileri görünce çenesini sıkıttı.

Beslenmek için buna ihtiyacı olmasına rağmen gördüğü şeyden hoşlanmamıştı. Bildiği tek şey buydu, hep bildiği tek şey buydu, ama bu, her açıdan tamamen iğrenç olduğunu anlamadığı anlamına gelmiyordu. Ailesi bunu gizlemeye çalıştığı için nadiren onların önünde beslenirdi, ama onun duyuları onlarınkinden çok daha üstündü ve bunu hissediyordu. Bunun onları tiksindirdiğini biliyordu. Ve Delilah,

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kahvaltısını yaparken gözlerini bir kez bile ona kaydırmamıştı.

O, Hui'nin ve Mei'nin çabaları sayesinde, beslenirken bir insanı öldürmemiş ya da incitmemişti. Ve Delilah'ın ihtiyaç duyduğu kanı emerek bu bokun başına gelmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, onu oraya götürdüğünde, belki haftada bir kez onu sikerken ona bunu verebileceğini düşündü.

Bununla birlikte, torbalar berbattı. İşe yarıyorlardı, ama berbattılar. Altında kıvranan, amı sırlıklam, kokusu burnunda, kanı ağzında bir kadın kadar iyi bir şey yoktu. Bu iğrençti, ama aynı zamanda gerçektir.

Onlarca yıldır çantalar taşıyordu. Onlarca yıl daha taşıyacaktı. Asırlarca.

Hui onun ilk annesiydi; Mei ise ikinci annesiydi ve Hui'yi kaybettikten sonra onu insan olarak ergenlik yıllarında büyütmişti. Mei, ikinci yarım yüzyılında ona hayatta birçok şey yaşayacağını söylemişti.

"Ama asla unutma, *bao bei*," demişti, elini çenesine koymuş, gözleri onun boyuna bakarak. "Sen bir mucizesin. *Bir mucize*. Bu aileye gelen bir mucize. Bu dünyaya gelen bir mucize. Asla unutma, yoksa acı çekersin."

Onlar bir mucizeydi, altı nesildir onu olduğu gibi kabul eden bir aile.

O bir mucize değildi.

O bir canavardı.

Yatağa baktı.

Başka bir mucize, koyu saçlı, yeşil gözlü bir baştan çıkarıcı, rüyalarında ona geliyor, sonra hayatında belirliyor, onu ve etrafındaki deliliği kabul ediyor, hayatının bir parçası olarak ikinci gecesini onun yatağında uyuyarak bitiriyordu.

Mucize ve canavar. Abel bu düşünceye yüzünü buruşturdu.

Ama bu düşünceyi gömmek çok daha kolaydı ve o da bunu hiç çaba harcamadan yaptı. Ve bunu hiç çaba harcamadan yaptı çünkü bu konuda çok fazla pratik yapmıştı.

Altıncı Bölüm

Şimdi iyi misin?

Delilah

Gözlerimi açtım ve koltuğuna yaslanmış Abel'in üzerine parlayan ışığı gördüm, gözleri tıpkı önceki sabahki gibi bana bakıyordu.

"Hey," diye uykulu bir sesle seslendim.

"Selam," diye cevapladı, sesi garip bir şekilde gergindi.

"İyi misin?" diye sordum, kıpırdamadan, başımı yastığa dayayarak, gözlerimle onun iri cüssesini süzerken, önceki günün anıları anında zihnime geldi.

Anlaşılır bir şekilde gergin ve korkmuştu. Ama neden gitmesi gerektiği, bilmiyordum.

Dün akşam geç saatlerde Xun beni odasına geri getirdiğinde, duş kabinini kapatan basit beyaz duş perdesi ve tuvalete mahremiyet sağlayan kapıyı görünce çok duygulandım. Bu, çanta gibi çok şey ifade ediyordu. Öncelikle, o gitmiş olabilir, ama düşünceleri benimle birlikteydi.

İhtiyacım olan şey buydu.

Belki garip değil, ama sinir bozucu bir şekilde, o yokken ve nerede olduğunu ya da *nasıl* olduğunu bilmediğim sürece, karnımdaki o boşluk tekrar açılıyordu. Ve açıldı, açıldı, açıldı. Sonra acı geri geldi.

Sonunda o kadar kötüydü ki, nasıl uyuduğumu bilmiyordum. Buna alışmış olacağımı düşünebilirsiniz, ama bir ara yok oldu, sonra tekrar geri geldi, her şey yeni gibi görünüyordu.

Ve dayanılmazdı.

Abel saçlarıma dokunduğunda ve eve geldiğini söylediğinde, pek uyanık değildim ama acının geçtiğini hissettim.

Bir erkeğe bağlanmak zorunda olmak hoşuma giden bir şey değildi ve bunun onun mesafeli davranışından değil, durumdan kaynaklandığını umuyordum.

"Tamam," diye cevapladı Abel, düşüncelerimi dünkü halinden bugünkü haline geri getirerek.

"Emin misin?" diye sessizce sordum.

"Evet, Lilah," diye cevapladı sessizce. "Tuvalet için teşekkürler," dedim.

Kafasını salladı ve dudakları yukarı kıvrıldı, ama hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

"Babam aradı," dedim. "O ve çocuklar iyi gidiyorlar, ama bugün saat ikiye kadar buraya varamayacaklar."

"Jian-Li'ye söyledin mi?" diye sordu.

Yastıkta başımı salladım. "O hoş geldin ikramlarını hazırlar."

"Öğle yemeğinden sonra restoranı kapatacağını söyledi," dedim. "Dediğim gibi, hoş geldiniz ikramları hazırlayacak."

Ona gülümsedim.

Gözleri ağızma kaydı ve bana kaşlarını çattı. Bu garipti.

Ama yine de tuhaf görünüyordu. Normal bir adam olduğu için değil, normalden daha tuhaf görüldüğü için.

Başımı elime koymak için yukarı doğru ittim, dirseğimi yastığa dayadım.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Hayır."

Hay aksi.

"Ne?" diye sordum. "Dün bir şey mi buldun?" "Dün hiçbir şey olmadı, Lilah."

En azından bu iyiydi.

Yine de onu inceledim, sandalyesinde uzanmış, ayak bilekleri çapraz, elleri kalın uyluklarının üzerinde gevşekçe duruyor, boynu sandalyenin arkasına yaslanmış, ama başı dik, gözleri bana bakıyordu.

Bunda doğru olmayan bir şey vardı, sahte görünen bir rahatlık ve bu hoşuma gitmedi.

"Neden iyi değilsin?" diye sordum.

"Dün yalan söyledim."

Harika.

Bunu sevmedim.

Yalan söylemek berbattı. Ben yalan söylemezdim. Babam bana yalan söylemememi öğretmişti ve bu ders sayesinde sadece bir kez yalan söylemiştim, çünkü yalanımı yakaladığında (yalanın ne olduğunu hatırlamıyorum, sadece onun tepkisini hatırlıyorum) benden hayal kırıklığına uğramıştı ve bu beni çok üzmüştü.

Bana hayal kırıklığına uğradığı zamanları üç parmağımla sayabilirdim.

İlki, ailesinin eski Mercedes'ini süren bir preppy ile çıktığım zamandı. Ailesinin safkan atları ve kocaman bir evi vardı ve o omuzlarına pastel renkli kazaklar giyiyordu (sadece beş kez çıkmıştık, ama bu babam için beş kez fazla idi).

İkincisi, zayıf bir anımda ona annemin haklı olabileceğini ve kafamın karışık olduğunu söylediğim zamandı.

Ve sonuncusu, yalan söylediğim zamandı.

Bir daha asla yapmadım. Bildiğim kadarıyla, babam da bana karşı hiç yapmadı. Bana her şeyi anlatmayabilir, ama bu birinin yüzüne yalan söylemekle aynı şey değil.

Ve bir erkekte aradığım özelliklerin listesini yapsam, bu da gerekli özellikler sütununda yer alırdı.

En azından Abel bunu itiraf ediyordu. Bu da bir şeydi.

"Ne hakkında yalan söyledin?" diye sordum, yatakta çapraz bacaklı oturmak için kendimi yukarı iterek, battaniyeyi kucağıma örttüm.

Ama bunu yaptığımda, vücudu gözle görülür şekilde gerildi, gözleri kucağıma indi ve çenesi sertleşti.

Onu izledim.

O da neydi?

"Abel?"

Gözlerini bana çevirdi ve yanağında bir kasın seğirdiğini gördüm, sonra şöyle dedi: "Vampirlerin bana verdiği kartta bir şey yazıyordu."

"Tahmin etmiştim," diye cevap verdim.

Bir kez başını salladı ve devam etti, "Bize zarar vermeyeceklerini ve beni Biltmore'a davet ettiklerini yazıyordu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, bunu iyi bir şey olarak görmedim.

"Evet," diye onayladı.

"Gidecek misin?" diye

sordum. "Düşünüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sesim iki oktav yükseldi, "*Neden?*" diye bağırdım.

Bunu yaptım çünkü tek bir iyi doğaüstü varlık tanıyordum: Abel. Geri kalanlar, ikimizin de ölmesini istediklerini düşünürsek, pek de iç açıcı değillerdi. Bu nedenle, onlarla hiçbir ilgim olsun istemedim.

Ama daha fazlası vardı. Abel'in onlarla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordum. O güçlüydü, desteği vardı, ama sayıca azınlıkta olup da galip gelebileceğin bir sınır vardı.

Nefes aldı ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ama önceki sabah yaptığı gibi gözlerime bakmaya devam etti.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kalbimi kırmaya başladı.

"Ben bir canavarım, Lilah."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Ben bir kurt adam vampirim. İnsan kanıyla yaşıyorum. Bir adamın kafasını koparabilirim ve bunu yaptım. Ben bir canavarım."

"Sen..."

"Öyleyim," dedi düz bir sesle. "Ve tüm bu yıllar boyunca neden böyle olduğumu anlamak için ilk fırsatım o lanet otele gitmek."

Ona baktım, sonra vücudumu düzelterek ona tam olarak dönmüş oldum. Bu, çenesinin tekrar sertleşmesine neden oldu, ama ben bunu görmezden geldim ve "Tamam, bunu bir çözelim" dedim.

"Çözülecek bir şey yok."

"Beni memnun et," diye tersledim, başını salladı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Devam et," diye mırıldandı.

"Teşekkürler," dedim. "Öncelikle, kaç kişinin kafasını kopardın?" "Dört kişinin ve iki kurtun."

"Hepsi bu mu?" diye sordum. "Evet."

"Bu, tanıştığımız gece," dedim. "Evet," diye tekrarladı.

"Bazıları beni, diğerleri ise seni öldürmeye çalıştıkları gece."

Buna hiçbir şey söylemedi.

Devam ettim, "Yani, hiçbir şeyden haberi olmayan vatandaşların kafalarını, sırf zevk için ya da psikotik bir öfkeyle koparmadın, değil mi?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve bunun mizahını gizlemek için olduğunu anladım, çünkü dudaklarını açmadan önce gözleri mizahla parladı ve "Hayır" dedi.

"Tamam," dedim keskin bir sesle. "Hiç psikotik bir öfke nöbeti geçirdin mi?" Başını salladı.

"O zaman insan kanı kısmına geçelim," dedim. "Sen," durakladım, "eski sevgililerinden birinden kan alırken, hiç birini öldürdün mü?"

"Hayatta olmaz."

"Fazla alıp onları hasta mı edelim?" "Hayır."

"Kimsenin rızası olmadan mı yapacaksın?"

Gözleri ihtiyatlı bir ifadeye büründü, ama "Hayır" dedi.

Elimi kaldırdım. "Peki, sorun ne o zaman?"

Gözlerini kırptırdı, sandalyesinde dikleşti, ama yine hiçbir şey söylemedi.

"Cidden," diye devam ettim, "Bir sürü vampir filmi ve dizisi izledim ve iyi vampirler bile hata yapıp aşırıya kaçabiliyor. Jessica bile açgözlü bir saldırıda üç periyi öldürdü. Genç bir vampir olarak sorunları olabilir, ama o zamana kadar tamamen iyi birine dönüşmüştü."

Kaşları birleşti. "Periler mi?" "Periler."

"Sen ne diyorsun lan?"

İki elimi de havaya kaldırdım ve sinirlenerek bağırdım, "*True Blood!*" "Tanrım, Lilah," diye mırıldandı.

"Hayır, cidden, Jessica çok tatlıdır."

"Lanet olsun," diye homurdandı, sabrını yitiriyormuş gibi geliyordu, ki bunun iyi bir şey olmadığını düşünüyordum.

"Tamam, konuya geri dönelim," diye başladım. "Anlat bana. Hayatında gerçekten bir canavar gibi davrandığın bir örnek ver."

"Seni sikmek istiyorum," diye

homurdandı. Ona baktım.

"Evet," diye homurdandı. "Seni sikmek istiyorum, Delilah. Bu ihtiyaç beni tüketiyor ve nedenini bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum, sanki sen kızgın bir orospuymuşsun gibi, ben de kokunu alan ve zihni silinen bir köpek gibiyim... her şey silinmiş... ama seni sikme ve" — öne eğildi — "*çiftleşme* ihtiyacı *hariç*."

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Evet," dedi yine. "Bu seni güvende hissettiriyor mu?"

"Abel..."

"Korkunu

koklayabiliyorum."

Yutkundum.

"Bu beni tahrik ediyor," diye devam etti. "Boğazını parçalamak, seni sikmek ve senden beslenmek istememe neden oluyor. Şimdi, *bu* seni güvende hissettiriyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadım, çünkü gerçekten

hissettirmiyordu. "Doğru. Hayır," diye kesti. "Yani ben bir canavar değilim?" "Bu... bu..." diye kekeleydim.

"Evet? Ne?" diye sordu, ben cevap veremediğimde.

"Sen misin?" diye fısıldadım, çünkü öyleydi, her ne kadar çok korkutucu olsa da.

"Kesinlikle haklısın," dedi kısa bir şekilde, sonra tiksintiyle, "Benim," diye ekledi. Sonra anladım.

"Dün bu yüzden gittin."

"Evet," diye onayladı. "Evet, çünkü seninle bir dakika daha kalsaydım, istesen de istemesen de seni dizlerinin üzerine çöktürüp sikimi yalatırdım."

"Abel," diye fısıldadım, aniden anladım ve kalbim kanamaya başladı.

Evet, beni koruyordu, aşırı koruyordu, güvende hissetmemi istiyordu, beni güvende tutmak için doğasına karşı mücadele ediyordu.

"Kalbin o kadar hızlı atıyor ki, göğsünden fırlayacakmış gibi geliyor. Bunu sana ben yaptım. Ve ben bir canavar değil miyim?"

"Kalbim hızlı atıyor çünkü şu anda çok şey hissediyorum ve bunların hepsi korku değil, Abel," dedim ona.

"O zaman pek akıllı değilsin, çünkü ben burada otururken tek düşünebildiğim şey, sikimi senin içine gömmek."

Kahretsin.

Şimdi *ben de* tahrik olmaya başlamıştım.

"Sence diğer kurtadamlar... sence onlar...?" Sözümü bitiremedim, ama o anladı.

"Sen kurt adam değilsin. Belki bunu anlayan kadınlar vardır, ama sen onlardan biri değilsin."

"Ama ben seninim," diye işaret ettim.

"Hiç kurda dönüştün mü?"

Kafamı salladım, ona zaten bildiği cevabı verdim.

"Hayır," dedi. "Peki bununla nasıl başa çıkacağım, Delilah? Bu benim doğam, çocukluğumdan beri hayatımda ilk kez içimdeki canavar beni kontrol ediyor. Bunu anlamıyorum ve senden uzak durmaktan başka bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ya da Biltmore'a gidip bu pisliklerle konuşup, umarım düşündüğüm gibi değildir ve bununla nasıl başa çıkabileceğimi ve seni nasıl koruyabileceğimi bana anlatabilirler."

"Ya onlar iyi vampirler değilse?"

"İki seçeneğim var... içimdeki dürtüye boyun eğip kaderimde olan kadına tecavüz etmek ya da Biltmore'a gidip öğrenmek."

"Ya da beni sikebilirsin," diye patladım ve oda bir anda gerildi.

Siktir.

"Yapma," dedi basitçe, ama her iki kelime de sert ve tizdi, kulaklarımı acıttı.

Adamım, *oh adamım*, o *benimle sevişmek zorundaydı*.

"Gidersen ve yaralanırsan ya da ölürsen, Jian-Li seni, Xun'u, Chen'i ve Wei'yi kaybeder." *Ben*, düşündüm ama söylemedim. "Bu bizim seks yapmamızdan daha mı iyi?"

"*Çiftleşme*, Delilah."

Bacaklarımın arasındaki bölgenin ıslandığını hissettim.

Tanrım, yine garip, ama bu da beni tahrik etti.

"Tamam, çiftleşme," diye fısıldadım.

"Sana zarar verebilirim," dedi.

"Bunu yapmamaya çalış," diye cevapladım.

"Ya kontrol edemezsem?" diye sordu.

"Ben... bilmiyorum," diye cevapladım.

"Ve yine de bu riski almaya hazır mısın?"

Gözlerimi ona doğru genişlettim ama hiçbir şey söylemedim.

"Kokunu alabiliyorum," diye fısıldadı. Siktir.

"Abel."

"Bunu istiyorsun."

"Şey..." diye başladım ve durdum, bu gerçeği çok tahrik edici buldum, o kadar ki, bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissettim.

"Bilemezsin, asla bilemeyeceksin, ama bir ipin ucunda asılı kalmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun galiba, Delilah. Ben şu anda bunu yaşıyorum. Ve şu anda, tek bir kelime söylersen, 'git', ben kendimi toparlayana kadar beni bir daha görmeyeceksin. O kelimeyi şu anda söylemezsen, bu olacak."

"Git" demeliyim.

Demeliyim.

Ama kalbimin derinliklerinde bir ses, aslında gitmemem gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden gitmedim.

Kalbim göğsümde çarparken ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Siktir," diye homurdandı, sandalyesinden fırlayarak bir anda üstüme atladı.

Bir saniye sonra, beni döndürdü, dizlerimi yatağa dayadı, geceliğimi başımdan yırttı, avucunu sırtıma koydu ve beni yatağa itti.

Tanrım.

Sonra o külotumu yırtıp attığında kalçalarım şiddetle sarsıldı.

İnlememi bastırmak için dudağımı ısırdım çünkü bu çok... lanet olası... *ateşliydi*. Sonra içime girdi ve beni doldurdu. Tanrım, Tanrım, çok dolmuştum.

Onu içine almak için gerilmenin verdiği acı vardı, ama çoğunlukla zevkti, çünkü o *çok* büyüktü.

Başım geriye doğru gitti ve dudaklarımdan çıkan derin iniltiyi tutamazdım.

O, kalçalarını benimkilere çarptırırken, elini yatağa dayayarak üzerime eğildi ve ben onun devasa sikinin vahşi darbelerini aldım, her birini... seviyordum... her birini...

"Abel," diye inledim.

"Dayanabileceğini söyle," diye homurdandı, yatağa koymadığı eli saçlarıma uzandı, ensemin arkasından saçlarımı yumruğuyla topladı.

Sırtımı kavisledim, kalçalarımı yukarı kaldırdım ve daha fazlasını aldım. *Olağanüstüydü.*

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Bunu *kesinlikle* kaldırabilirim."

"Siktir, siktir, çok şükür," diye inledi, saçımı bükerek başımı geriye çekti. *Olağanüstü.*

"Bebeğim," diye fısıldadım, dizlerimi kaydırarak ona daha iyi erişim sağladım.

"Tanrım," diye dişlerini sıktı, saçımı o kadar sertçe geri çekti ki ellerimden kayıp, amımın onun sikini sıkıca kavradığını hissettim, bu çok *iyi* hissettiriyordu.

Beni göğsümden yakaladı, kendine doğru çekti, hala içime girmeye devam ediyordu. Eli göğsüme kaydı, onu avuçladı; diğer eli bacaklarıma arasına girdi, parmağı klitorisime dokundu, nabız gibi atıyordu, sıkı, sert, sert.

Lanet olsun.

"Evet, Abel, durma," diye ısrar ettim. Ağzı boynuma gitti.

"İç," diye hırıltıyla söyledim.

"Lilah, *bao bei*," diye fısıldadı boynuma, hala içimde pompalıyordu.

"Benden her şeyi al," diye cesaretlendirdim, bir elimi kaldırıp göğsümü tutan elini kapattım, diğer kolumu arkama uzatıp parmaklarımı kıkına geçirerek, içimde vururken gücünü hissettim.

Elini göğsüme sıkıca bastırdı. Sırtımı tekrar kavisledim, kalçalarımı onun kalçalarına doğru ittim ve parmağı klitorisime daha sert bastırdı ve "*Evet, sik beni*" diye inledi.

Sonra dilini boynumda hissettim, ve tekrar. Tanrım, *çok güzel.*

"Tanrım, senin amın," diye boynuma doğru homurdandı. "Ecstasy," diye bitirdi ve boynumu tekrar yaladı, sikini yukarı doğru vurup içimde sürtündü.

Başım geriye düştü ve omzuna çarptı, parmağı klitorisimde, başparmağı ve parmağı şimdi meme ucumu sertçe çekiyordu, penisi içimde sürtünüyordu - hepsi üzerime çöktü, gücünden korkutucu, beni yutmaya, yok etmeye hazır. Vücudum gerildi, onu karşılamak için değil, onunla savaşmak için, çünkü aniden korkutucu hale gelmişti.

"Abel," diye nefes nefese, bileklerini tuttum.

Dişlerinin etime battığını hissetmedim, ama kanın fişkırdığını hissettim.

Ve bunu hissettiğimde, orgazmım geldi, vücudum onun kollarında kıvranırken, o tekrar hareket etmeye başladı, kanım her itişte pompalanıp ağzını dolduruyordu, her itişte doruk noktası içimi yakıyordu, dalga dalga saf sıcaklık. Ağzım açıldı ve sessiz bir zevk çığlığı çıktı, onu hızlı ve derin bir şekilde içime alırken beni süpürüp götürdü.

Hala orgazm olurken, kanın akışının durduğunu ve dudaklarının kulağıma fısıldadığını hissettim, "Beni ellerin ve dizlerin üzerinde alman lazım, kedicik."

Beni öne eğdi. Ellerimi uzattım ve o içime girmeye devam ederken, doruğum yavaşça uzaklaşırken ellerimin üzerine yerleştim.

Ellerinin kalçalarımın kaburgalarımaya kayarak beni sabit tuttuğunu hissettim, o ise daha derine, daha hızlı, daha sert girmeye devam ediyordu, aman Tanrım, çok güzeldi.

"Buna mı ihtiyacın var, bebeğim?" diye sordum, sözlerim onun darbelerine takılıyordu. "Evet," diye homurdandı, bir eli kaburgalarımaya kalırken, diğer eli

omzumaya dolanarak beni geri çekip içime girmeye devam etti. "Al şunu, tatlım," diye mırıldandım.

"Siktir, Lilah."

Daha hızlı. Daha

sert. Evet.

"Al şunu," diye ısrar

ettim. "Siktir," diye

homurdandı.

Omzumdaki eli saçımı tutmak için hareket etti. Geri çekti. Ben de ona izin verdim, onu içimde sıkıca sıktım. O, sert, uzun ve şiddetli bir şekilde içimde boşalırken, parmaklarını kaburgalarımaya batırarak inledi, vücudumu sarsarak bana sahip olduğunu ilan etti.

Ben bir motorcu fahişesiydim. Bir motorcunun kızıydim. Babamla birlikte hemen hemen her şeyin mümkün olduğu bir ortamda büyümüşüm (ama o bir ezik değildi, ben küçükken beni korkutabilecek her şeyden korurdu, sadece büyüdükçe o "her şey"in listesi kısaldı).

Ama ben kolay bir kız değildim.

Bir keresinde tek gecelik bir ilişkim olmuştu ve bunun bana hissettirdiklerini pek sevmemiştim, çünkü adam yatağımdan tek bir kelimeyle ayrılana kadar bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünmemiştim: "Teşekkürler." Sonra gitti ve numaramı istemedi.

Bunun onu ciddi bir pislik yaptığını düşündüm ve onu yatağıma almayı seçmiş olmam hiç de iyi hissettirmedi.

Ama o anda, Abel hala derinlerde gömülü, eli saçlarımı kavrarken, pişmanlık duymadığımı söylemek güvenliydi.

Hiç.

Hiç bile.

Hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetli orgazm olmamıştım, bu yüzden bitkin düşmüştüm. Bu yüzden saçımı çekerek, ön kollarımın üzerine düşebilmem için beni bırakmasını istediğimi belirttim.

Sesi kaba ama nazikti, ama elini hiç gevşetmedi ve "Ayağa kalkman lazım, bebeğim" dedi.

"Tamam."

"Bana katlan," diye mırıldandı.

"Tamam, tatlım."

"Siktir. Tatlım," diye fısıldadı ve sonra içimden çıktı.

Onun kocaman penisinin kaybı, bir parçamı kaybetmek gibiydi, ihtiyacım olan bir parçayı, bu yüzden inledim.

"*Siktir*," diye inledi. "Tatlı."

O parmaklarını saçlarımdan çıkardığında bile ellerimin üzerinde durdum.

Sonra bacaklarımda elini hissettim. Islanıyordum — onunla, kendimle

ama uzun sürmedi.

Çünkü beni bizimle kapladı, uyluklarımda içini, kıcıma, kıcımın arasına, cinsel organımın üstüne, karnıma, yukarı, yukarı, derine, göğüslerimin arasına, uzun kolunu uzatabilmek için göğsünü kıcıma dayadı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kaldım, bunun tuhaf olmadığını düşündüm, ve bunun nedeni bu tür şeylerden zevk alan erkekler olduğu için değildi.

Hayır, çünkü Abel'in bunu yavaş, tatlı, nazik ve saygılı bir şekilde yapması, bunun anlamlı, derin ve benim anlamadığım, belki onun da anlamadığı bir şekilde önemli olduğunu gösteriyordu, ama ikimiz de aynı şeyi hissediyorduk.

İkimiz de.

Dudakları belimin alt kısmındaydı ve "Teşekkür ederim, *bao bei*" diye mırıldandı. *Bao bei'nin* ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece kulağa çok tatlı geldiğini biliyordum. "Rica ederim" diye fısıldadım.

Sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde değil, sırt üstü yatıyordum, başım yastıklara yaslanmış, Abel bacaklarımda elini hissettim, üzerimize battaniyeyi çekiyordu.

Çıplaktı, bu beni şaşırttı, ama sanırım insanüstü bir hızla bir erkek göz açıp kapayıncaya kadar soyunabilirdi.

Bunu bilmek iyi oldu.

O battaniyeyi örtmeyi bitirip elini benimkinin yanına getirdiğinde, orta parmağı saç çizgimi takip ederken, gözleri onu izlerken, ben onun yüzüne odaklandım.

"Şimdi iyi misin?" diye sordum, sonra onun iki renkli gözleri benimkilere baktığında, kalbim ve nefesim bile tamamen durdu.

Ve hareketsiz kalmadım çünkü açık mavi gözünde iristen dışarı çıkan koyu kahverengi çizgiler gördüm, maviyi silip süpürüyorlardı, her ikisini de zengin, sıcak çikolata rengine dönüştürüyorlardı ve bu tuhaf ve harikaydı.

Hayır, bunu yaptım çünkü her şey onun gözlerindeydi. Hayatın anlamının cevabı. Aşkın gerçek olup olmadığına dair gerçek (gerçekti, hem de çok). Aileden daha önemli hiçbir şeyin olmadığına dair vazgeçilmez kanıt. Benim için öleceğine dair bilgi. Benim için öldüreceğine dair anlayış (gerçi bunu zaten biliyordum).

Her şey.

Önceden, gözlerinin büyüleyici olduğunu düşünürdüm.

O anda onlara baktığımda, kendimi onların içinde kaybedebileceğimi anladım. Sonsuza kadar.

"Evet, Lilah, şimdi iyiyim," diye fısıldadı. Oh, tanrım.

"Ama bu fırsatı değerlendirip, şimdi öğleden sonra saat ikiye kadar bunu tekrar tekrar yaparak çok daha iyi olacağım," diye devam etti.

Gözlerinde parıldayan mizahı gördüğümde, artık onun gözlerinden etkilendiğimi hissetmiyordum.

Gülümsedim ve "Bir kurt adama bir parmak ver, bir kol alır" diye mırıldandım.

Bana sırtıttı ve iki saniye önce tüm kartlarını açmamış olsaydı, ona verdiğim şeyin karşılığını almış olacaktım (bana yaşattığı muhteşem orgazmın ötesinde).

Eli boynuma kaydı ve orada hareket ettiğini hissettim, ama hissetmedim.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

Kahretsin, benden beslendiğini unutmuşum.

Ama bunun *harika* olduğunu unutmadım.

"Evet, ben... Yani, kanıyor muyum?"

Boynumdan bana baktı. "Hayır, Lilah. Yaraların çoktan kapanmış. Baban buraya geldiğinde, izleri kalmamış olacak."

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

Omuz silkti. "Evet. Yapabileceğim başka bir şey. Garip, ama kullanışlı."

"Vay canına," diye nefes aldım, sonra gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve "Ne kadar havalı!" diye bağırdım.

Bir süre gözlerime baktı, garip bir şekilde şaşırmış ve biraz da şaşkın görünüyordu, sonra sözlerini pek içten söylemiyormuş gibi cevap verdi, "Evet. Harika."

Onun tepkisine girmeye karar vermedim ve bunun yerine, "Gözlerin kahverengiye dönmüş," dedim.

"Evet," diye cevapladı.

"Bu ne?" diye sordum.

Yaklaşıp, beni ilk bulduğunda yaptığı gibi, önceki gün Jian-Li'ye yaptığı gibi, şakağını benim şakağıma sürttü.

Karnım eridi ve kulağıma fısıldadı, "Sihir."

Tamamen uydurmaydı, ama yine de cevabı tatlıydı, bu yüzden ona izin verdim.

Uzaklaştı ve boynuma rastgele desenler çiziyordu, ama (maalesef) ben bunları sadece belli belirsiz hissedebiliyordum. Düşüncelere dalmış gibiydi, gözleri boynumdan dudaklarıma, çeneme, saçlarıma kayıyordu, ben de bu fırsatı değerlendirip elimi kaldırdım ve yüzündeki kötü ama seksi yara izini izlemeye başladım.

Ona dokunmadan önce, başını geriye attı ve bana odaklandı, boynumdaki parmakları durdu ve an bozuldu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissederek, omzuna bakıp elimi indirdim.

"Uzun zaman önce oldu, Lilah," dedi nazikçe. "Ve hala yüzüme yaklaşan şeyleri sevmiyorum."

Bu mantıklıydı.

Hâlâ kendimi yoksun hissediyordum. Sanki bir şey paylaşmış, bir anlayışa varmış, farklı bir düzeye geçmiştik ve o hepsini elimizden almıştı.

Aniden ondan uzaklaşmak ve duş almak istedim. Bir şeyler yemek. Yukarı çıkıp Jian-Li ve çocuklarla birlikte olmak istedim, sırf onlar tampon görevi görsünler diye.

"Ben yara izi bırakmam."

Bunu söylediğinde bakışlarım onun yüzüne kaydı.

"Ne?"

O bana daha da yaklaştı ve sesi daha da alçaldı. "Ben yara izi bırakmam, kedicik." "Tamam," diye fısıldadım, kedicik kelimesinin anlamını bilerek ve onun bana

beni öyle çağırmasını sevdim.

"Yara izi kalmaz, çabuk iyileşir," diye devam etti. "Barda idim." Daha da yaklaştı, burnunu burnuma yaklaştırdı, gözleri gözlerime bakıyordu. "Yemek bulmak için," dedi çok sessizce.

" diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim ve geri çevirdiğimde, o sırtıyordu ve biraz uzaklaştı.

"Ve bir kaltak bana uyuşturucu verdi." Ona baktım.

Bakışımı okudu ve "Evet. Beni tamamen korkuttu. Uyuşturucular bana bir şey yapmaz, ihtiyacım da yok. Baş ağrısı, kas ağrısı, soğuk algınlığı gibi şeyler yaşamam. Ama kilise korosu çocuğu gibi bir hayat yaşamadım. Bazı şeyleri denedim. Bana bir şey yapmadı. Bana verdiği şey beni mahvetti."

"Aman Tanrım," diye soluklandım.

"Hissettim," diye devam etti. "Oradan sendeleyerek çıktım. Otoparkta, o üstüme çullandı. Beni yere yatırdı." Kafasını salladı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bana binmiş halini gördüm, gözlerindeki deli gibi bakışları, elindeki tuhaf bıçağı. Ayrıca bıçağıyla beni kestiğini gördüm ve hissettim. Hareket edemedim. Tamamen onun merhametine kalmıştım."

Çenesi, benim midem gibi sıkılaştı.

"Abel," diye zorla seslendim ve o bana geri döndü.

"Son hatırladığım şey, bıçağı başının üzerine kaldırdığıydı. Onu kalbime saplayacağını düşündüm."

"Yapmadı mı?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Bayılmışım."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyor musun?"

"Çabuk iyileş, Lilah. Kendime geldiğimde hala o otoparkın yakınında yatıyordum, ama biri beni otoparktan, arabalardan, ışıklardan uzak bir çimlerin üzerine sürüklemişti. Yüzümde bir acı hissettim ama bunun iyileştiğini biliyordum. Başka bir şey hissetmedim. Kendimi eve götürdüm, kafam çok karışık. İyileştim, ama bir yara izi kaldı. Birkaç çizik ve çukur vardı, ama önemsiz şeylerdi. Ama bana ne yaptıysa, beni mahvetti."

"Bu delilik."

"Bu..." diye başladı, ama durdu ve büyük vücudunun her santimini gerginleştirdiğini hissettim.

Ama daha fazla bir şey söylemedi.

"Abel?"

Gözlerini kırptı ve bana baktı. "Ming öldükten bir hafta sonra oldu."

"Ming mi?"

"Jian-Li'nin kocası. Dallas'taydık. Soygun sırasında bıçaklandı. Cüzdanını aldılar. Bir hafta sonra, o lanet olay bana da oldu ve Jian-Li için bu çok fazlaydı. Taşındık. Çocuklar küçüktü, bu yüzden bir günde taşındık."

"Tamam," tereddütle başladım, "ama sen sadece bir an yaşadın."

O başını salladı. "Kötü şans her an gelebilir. Ayrım yapmaz. Ama Ming öldü ve bir barda bir kaltak, bir kurt adam vampiri uyuşturmayı biliyor ve ona iz bırakan bir bıçak kullanıyor, bunu hiç düşünmemiştim. O benim gibi kokmuyordu. O bir insandı. Onun sadece bir kaltak olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi..." Sesi kesildi.

"Vay canına," diye fısıldadım, bana ne demek istediğini anladım. "O bıçağı bana saplasaydı, ölmüş olurum."

Kollarımı onun etrafına doladım ve sıkıca sarıldım. "Bebeğim."

Başımın üzerinden bakarak, "Neden Ming'in peşine düşesinler ki?" diye mırıldandı. "Emin misin?"

Bana baktı. "Tasadüf olabilir. Ama tasadüflerle ilgili bazı sorunlarım var, sanki sonsuza kadar seni bekledim ve sonra sen şehre geldiğinde hayatımda ilk kez kurtadamlar ve vampirlerle karşılaştım."

"Yani, her ne sebeple olursa olsun, bizi ortadan kaldırmak isteyen biri o zamanlar bunu denedi mi sence?"

"Öyle düşünüyorum," diye onayladı. Harika.

"Neden onun yapmadığını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Şu anda, yapmadığını düşünmüyorum. Şu anda, birinin onu engellediğini düşünüyorum. Beni uyuşturduğu için yere düşürdüm. Ama o minyon ve zayıftı. Ben ölü ağırlıkta olduğum halde beni otuz metre sürüklemesi imkansızdı. Bununla birlikte, bulunduğum bar zorlu bir yerdi. Ben bir kurt adam vampirim, ama aynı zamanda bir motosikletçiyim. O tür yerlerde takılırım. Birisi dışarı çıkmış, onu görmüş, onu durdurmuş, beni güvenli bir yere sürüklemiş olabilir, ama polisi arayarak olaya karışmak istememiş olabilir, ya da bunu yaparak ya da beni otoparkta buldurarak bara sorun çıkarmak istememiş olabilir."

"Bu durum hoşuma gitmiyor, Abel," dedim ona.

"Ben de pek hoşlanmıyorum Delilah, çünkü ben ölemiyorum. Ama yüzüme yaptığına bakılırsa, o bıçak benim sonum olurdu."

Başım yastıkta birden hareket etti. "Ölemez misin?"

Gözleri benimkilere bakarken yumuşadı. "*Bao bei*, ben bir kurt adam vampirim. Ölümsüzüm. Kesin olarak bilmiyorum, ama Jian-Li'nin büyük büyük büyükannesi beni bulduğundan beri iki yüz yıldır yaşadığımı biliyorum."

Ciddi miydi?

"Ne?" diye

bağırdım.

Başını yana eğdi. "Bunu açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." "*Hayır, etmedin,*" diye karşılık verdim.

"Delilah, sana üç ömür boyunca seni beklediğimi söyledim, ve bu sadece üç çünkü bir zamanlar küçük bir çocuktum, şu anki halimle bile, bu yüzden birkaç ömür boyunca yeşil gözlü, motosikletçi sürtük bir kadına özlem duyduğumu bilmiyordum."

Motosikletçi sürtük kısmını görmezden geldim ve "Bunu kelimenin *tam anlamıyla* kastettiğini bilmiyordum" diye tersledim.

"Ama öyle demek istedim."

"Bu da delilik," diye tısladım.

"Son birkaç günde öğrendiğin diğer şeylerden daha az delice mi?" diye karşılık verdi.

Ağzımı kapattım. O sırttı.

Ağzımı kapattım. "Bana sırtıma, Abel. Beni asılı bıraktığın ipi hatırlıyor musun?"

Gülümsemeye devam ederek cevap verdi. "Evet."

"O ipi sağlam tutman gerekiyordu, çözmemelisin."

Yüzünü tekrar yaklaştırdı ve "Nasıl sağlam tutacağım?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde vücuduna doğru itildim ve cevap verdim, "Bilmiyorum. Bunu *senin* bulman gerekiyor."

"Senden çizim yapmayı bitirdiğimi düşünüyorum, seni ağzımla uyuşturmayacağım."

Başım yine yastığa sertçe yaslandı. "Ne?" Cevap vermedi.

Başını diğer tarafa eğdi ve beni öptü. İlk öpücüğümüz.

Dillerimiz birbirine değdi. Yavaştı. Uzundu. Tatlıydı. Nazikti. Sonra öyle olmadı. Sonra sert ve tüketen ve *inanılmaz bir hale* geldi, o kadar ki, ağzını ağzımdan ayırdığında, nefes nefese kalmıştım ve onu kollarıma ve bacaklarıma sarılıp tutuyordum.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu ve sözlerim böyle geri geldiğinde midem düğümlendi.

"Daha iyiyim," dedim keskin bir sesle, ama bu sadece göstermelikti ve o da bunu biliyordu, çünkü sesim de nefes nefeseydi.

Bana yine sırtıttı. Sonra bana
bir öpücük daha verdi.

Bunu yaparken, beni üstüne çevirdi. O
zaman ben de onu öpmeye başladım.

Ve kendimi daha iyi hissettim.

Sonra öpüşmeyi bıraktım ve onun vahşi ve güzel gözlerine baktım, o anda daha da güzeldi çünkü gözlerinin tembel ama tahrik olmuş olduğunu görebiliyordum, mavi renk kısmen geri dönmüştü, ama kahverengi yine onu kaplamıştı.

Ve onu daha iyi hissettirmek için uğraştım.

"Ne yapacaksan yap, bunu istiyorum. Kendimi tanımak için yirmi dokuz yılımı harcadım, bu yüzden daha önce verdiğim şeyi ve şimdi vereceğim şeyi bir canavara vermeyeceğimi biliyorum. Canavarlar, senin ailende uyandırdığın gibi sadakat uyandırmazlar. Ve canavarlar, birine zarar verse bile, hissettikleri dürtülere boyun eğmekten çekinmezler."

Gözlerindeki ifade değişti, yumuşak ama yoğun bir hale geldi, mavilik tamamen kayboldu.

Ancak ben henüz bitirmemiştim.

Parmaklarımla boynunun yan tarafını kavradım. "İki yüz yılını kendini tanımak için harcadığın ve tek vardığın sonucun bir canavar olduğun olması kalbimi kırıyor. Sen canavar değilsin, Abel. Seni iki günden az bir süredir tanıyorum ve bunu kesin olarak biliyorum. Seni buna ikna etmek için hayatımın yirmi dokuz yılı daha gerekebilir, ama eğer bu benim düşündüğüm şeyse, o zaman o kadar zamanım var ve sana söz veriyorum, denemek için elimden geleni yapacağım."

Konuşmam bittiğinde, elini boynuma kaldırdı, parmaklarını kıvrıp saçlarıma doladı ve beni tekrar yuvarladı. Gözleri artık nazik değil, tamamen yoğundu.

Hiçbir şey söylemedi.

Beni öptü, nazik ya da yavaş değil, sert ve tutkulu bir şekilde.

Ağzımı ele geçirirken hiçbir şey söylemedi, elleri üzerimde dolaşıyordu ve her şey yeniden başladı. Öncekinden farklıydı. Yavaş ve nazikti, acele etmiyordu, yavaş yavaş tırmandırıyordu, elleri sonunda dudakları ve dilinin de katılımıyla boynuma kaydı, meme ucuma doğru bir yol çizdi, sonra

diğerine, karnıma indi, sadece dili bacaklarımın arasındaki üçgen şeklindeki kılların üstünden kayıp tekrar kuzeye dönmek için.

Tüm bu süre boyunca elleri hala üzerimde hareket ediyor, hislerimi yoğunlaştırıyordu, bu yüzden ağzıma geri döndüğünde, onun penisine hazırdım.

Bu çok iyiydi çünkü bana onu verdi, yavaşça içeri girerken, gözleri gözlerime bakıyordu, yüzü yakındı, nefesleri hızlanmıştı, benimkilerle karışıyordu.

Yarıya kadar girmişken eğilip beni öptü. Vücudunu yana doğru eğdi, bir kolunu yatağa koyarak dizini kaldırabilmek için destek aldı ve geri kalanını da içeri soktu, ben de diline karşı inledim.

Beni öperken, derin ve tatlı bir şekilde itmeye başladı, diğer eli boynumu, göğüslerimin arasını, karnımı okşadı.

Hâlâ beni alırken başını kaldırdı.

Gözlerimi açtım, onun gözlerine baktım ve tam o anda, "Delilah, sen benimsin?" diye sordu.

Elimi göğsüne kaydurdım ve boynuna doladım, onu kullanarak gövdemizi birbirimize bastırmak için yukarı çektim. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve tamamen çılgınca olduğunu bildiğim, ama kalbimin derinliklerinde inkar edilemez bir gerçek olduğunu da bildiğim şeyi fısıldadım.

"Evet, Abel, ben seninim."

Onun şiddetli, vahşi homurtusu dudaklarımdan, cildimden geçerek bacaklarımın arasında patladı. Elini saçlarıma soktu, beni örtmeye başladı, dizleri hala bacaklarımın arasında, derin ve tatlı hareketlerini bırakıp beni sert ve vahşi bir şekilde sikmeye başladı.

Dilini dilimle dolaştırmadan önce, onun diline karşı nefes nefese kaldım. Kısa bir süre sonra, orgazmımı onun ağzına inleyerek boşaldım.

Kısa bir süre sonra, Abel boynumun derisine karşı homurdandı.

Ve biz doruk noktamızdan uzaklaşırken bizi birbirimize bağlı tuttu, yüzü boynumda, vücudum onu yastıklarken, uzuvlarım onu bana sıkıca sarıyordu.

Ve onunla ilgili her şey, yaptığımız her şey, dönüştüğümüz her şey içimde yerleşmeye başladığında, aşırı yoğun, gülünç derecede aşırı koruyucu ve yatakta olağanüstü olan bir erkeğe sahip olmanın süper iyi şeyler olduğuna karar verdim.

Yedinci Bölüm

Potansiyel Kanlı

Savaş Abel

Abel dışarıdan gelen gürültüyü duydu. Delilah'ın kalın, parlak siyah saçlarının etrafına dolanmış yuvarlak bir fırçaya saç kurutma makinesini doğrulttuğu banyo lavabosuna baktı ve gürültünün üstüne çıkacak şekilde yüksek sesle bağırdı: "Geldiler."

Saç kurutma makinesi hala çalışırken, gözlerini ona dikip bağırdı: "Siktir, lanet olsun, siktir, lanet olsun, siktir, siktir, *siktir!* Hala dalga geçmem lazım!"

Sonra aynaya geri döndü ve fırçayı çıkardı, saç tutamı yumuşak bir dalga halinde yüzüne düştü. Abel dudakları yukarı kıvrılırken bile penisinin seğirdiğini hissetti.

Penisi yine seğiriyor olabilir, ama eskisi gibi değildi. Onun için duyduğu yakıcı ihtiyaç gitmişti, ya da en azından ona zarar vereceğinden korktuğu tehlikeli kısmı gitmişti.

Hâlâ onu istiyordu, ama şimdi bunun nedeni onun muhteşem güzelliği, yatakta harika olması, muhteşem bir vücuda sahip olması ve son derece duyarlı olmasıydı. Tüm bunların yanı sıra, doğal tatlılığı, cömertliği, alaycı tavırları, nezaketi, eğlenceli kişiliği ve hoşgörülü olması da cabasıydı.

Ve bunu biliyordu çünkü o sabah uyandıklarından beri ilk dört seferin hepsini yaşamıştı ve onunla tanıştığından beri sonuncusunu da yaşamıştı.

Onun arkasındaki yere baktı ve duş aldıklarından beri iki çantasının patladığını gördü, ardından kız hazırlanmaya başladı.

Xun'un yanılmadığını da gördü. Kadın hiç de az eşya getirmedi, aksine çok fazla eşya getirmişti. Serpentine Bay'de ne kadar kalmayı planladığını bilmiyordu. Ama kadının eşyaları karıştırırken gördüğü giysiler, ayakkabılar, tuvalet malzemeleri ve makyaj malzemeleri içeren kozmetik çantalarına bakılırsa, oraya taşınacak gibi görünüyordu.

İçinde hoş olmayan bir his uyandı, ama bunu bastırdı ve bunun yerine, tanıştığı tek motosikletçi sürtük olan kadının, birkaç temiz tişört ve külot, bir göz kalemi ve maskara ve ortalığı karıştırmak için fazladan bir çift küpe ile seyahat edemediğine gülmeye devam etmeye karar verdi.

Bisikletçi bir kadını olduğu için değil. Hui'yi, sonra Mei'yi, ondan sonra Sying'i ve onlardan önce ve sonra daha fazlasını kaybettikten sonra, aile dışındaki insanlara bağlanmamayı öğrenmişti. Sadece ailesiyle birlikte olmak bile, sonunda yürek parçalayan bir kayıp yaşayacağını biliyordu, bu yüzden daha fazlasını istemiyordu.

Bu, son elli yılda bu hayatı yaşayan, kadınları motosikletlerinin arkasında, deri ceketler giyen, erkeklerinin "mülkiyeti" olduklarını gururla ilan eden arkadaşları olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu kadınlar, heybeye sığdırabildikleri şeylerle yaşıyorlardı.

Bu, Abel'in o anda sahip olduğu şeye hiç sahip olmadığı anlamına geliyordu: bir kadının, kadının, *eşinin* kokusu, onun alanını kaplıyordu. Onun tüm kokuları, her nüansı, şampuanından vücut şampuanına, losyonuna, parfümüne, saçını şekillendirmeden önce saçına sürdüğü şeye ve onun tümünü, cildini, amını, özünü yansıtan altta yatan kokuya kadar.

Ve o her notayı, her izi çok seviyordu. Çantasının arkasında patlamış olmasını seviyordu. Aynada saçını telaşla düzeltmesini, babasını görmek için heyecan ve telaşla ayaklarını değiştirmesini izlemeyi seviyordu (ikisini de koklayabiliyordu ve ikisi de *harika* kokuyordu).

O gece onun yanında uyuyacak olmasını da seviyordu. Yarın sabah da onun yanında uyanacaktı.

Ve ertesi gün de. Ve
sonraki gün de

Kadınları evine getirir, onlarla yatardı, onlarla uyanırdı, sonra onları evlerine götürür ve nerede olduklarını zihinlerinden siler, onlara farklı anılar verirdi. Bunlar, onları becerip yataklarında uyuduğu anılardı, böylece onun nerede yaşadığını hatırlamazlardı.

Delilah, bunu yapmak zorunda kalmayacağı ilk kadın olacaktı. Delilah, her gün bunun yaşadığı ilk kadın olacaktı.

Ve o da bunu çok sevdi.

Ama Abel bunun ötesini düşünmedi. Günlerin aylara, sonra yıllara dönüştüğünü, tüm bunların onu yine içini boşlukla dolduran, ihtiyacı olan şeye sahip olmamanın acı verici acısıyla ve daha da kötüsü, o bu dünyadan ayrıldığında hayatında bırakacağı boşlukla baş başa bırakacak kaçınılmaz bir sonuca varacağını düşünmedi. O, onun *hayatındaki* tek kadındı. Ona ihtiyacı olanı verebilecek tek kadın, onu yüzyıllar boyunca bunu özleyecek ve geri kazanma şansı olmayacak şekilde bırakacaktı.

Çünkü o, vampir dizileriyle ilgili konuşmaları, kaderini kabullenmesi ve onun ailesiyle kurduğu bağlarla, daha birkaç gün içinde hayatını doldurmuştu.

Ve o sabah ona verdiği şey. Tanrım, ona verdiği şey.

Korkusunu hissetmiş, koklamıştı, ama o yatakta oturmuş, onun gücünü görmüş olduğu için, ona zarar verebileceğinin çok gerçek bir tehdit olduğunu biliyordu. Ve ona gitmesini söylemedi.

Bunun yerine, Adam penisini kadının içine soktuğunda, kadının vajinası onu sıkıca kavradı, onu derinlemesine karşıladı, kadının başı geriye doğru eğildi, saçları her yere dağıldı.

Tanrım. O hissettiği muhteşemliği, o muazzamlığı asla unutmayacaktı.

Sonra ona kanını verdi.

Sıçan kanı, inek kanı, domuz, tavuk, keçi, koyun ve son olarak da insan kadını kanı içmişti. Hiç erkek kanı içmemişti; kokusu hoş değildi ve onu içme fikri midesini bulandırıyordu.

Ama Delilah'ınki kadar sıcak, zengin ve tatlı bir kan içmemişti. Ona özgürce verilmiş, tek seferde tümünü vermiş, ilk kez onun penisini ağzına aldığı anda ihtiyacı olan her şeyi vermişti...

Siktir.

Onun kaderinde olduğunu biliyordu. Bunun duygusal bir şey olacağını da anlıyordu.

Ona bu kadar çabuk aşık olmasına hala şaşıırıyordu. Tarakı betona düştü.

Kadın küfretti ve Abel tekrar ona odaklandı, eğer orada daha uzun süre kalacaklarsa (ki kalmayacaklardı), küvetin diğer tarafına bir lavabo daha koyacağını düşündü, böylece güne başlamak için ihtiyaç duyduğu minimum hazırlığı yapabilecekti. Bu, daha önce yapmakta zorlandığı bir şeydi, kadın lavaboya eğilip yüzüne makyaj yaparken, o da yan tarafa sıkışıp dişlerini fırçalamak zorunda kalıyordu.

Ayrıca ona, hazırlanırken tüm eşyalarını koyabileceği kocaman bir makyaj masası da alacaktı.

O bunu burada istemiyordu. Ama nereye yerleşirlerse yerleşsinler, o bunu onun için bulacaktı. Hayatının geri kalanında, ihtiyacı olan her şeyi ona bulacaktı.

Kız, tarağı almak için eğildi ve ona tatlı kıcının dolgun kıvrımlarını tam olarak gösterdi, bu manzara yine onun sikiinde bir his uyandırdı. Sonra saçına geri döndü.

O, botlarını giymeyi bitirip giyindiği süt kartonlarının yanından ayrıldı.

Arkadan ona yaklaştı, dokunacak kadar yaklaştı, ama kız sa spreyi kutusunu kapıp nişan alıp pskrtnce gövdesini geriye doğru eğdi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Kız spreyi püskürtmeyi bıraktı, gözleri aynada onun gözlerine gitti ve "zgnm" diye mırıldandı.

"Senin her şeyin güzel kokuyor, kedicik. Ama bu bok mu? Hayır," dedi kız sprey kutusunu gürültüyle lavaboya atarken ve o da yaklaşıp ellerini kızın kalçalarına koyarken.

"Tutmam lazım," dedi kız, parmaklarını kaldırıp saçlarını düzeltirken, gözleri aynadaki kendine döndü.

Gözleri, tişörtünün gergin olduğu göğüslerine düştü, penisi onun kot pantolonunu ve külotunu aşığı çekip onu lavabonun üzerine eğmenin zamanının geldiğine karar verdi. Neyse ki, Delilah'ın ona daha önce verdiği şey sayesinde, zihni penisini tekrar kontrol altına almıştı ve babası ve arkadaşları o sırada restoranın önüne motosikletlerini park ederken bunu yapmadı.

"Saçlarım çok gr," diye devam etti. "Saçlarımın bu kadar güzel görünmesi için otuz dakika uğraşmıyorum ki, sonra dökülüp çöp gibi görünsün."

"Bence baban saçının nasıl göründüğünü umursamıyor," dedi ve kızın gözleri aynada onun gözlerine kaydı.

"Bunu babam için yapmıyorum," diye cevap verdi. "Uzun boylu, yakışıklı bir kurt adam vampirle ıkıyorum. Onun yanında en iyi halimle olmalıyım."

Abel donakaldı ve aynada ona baktı.

Onun tarafında olmak ve elimden gelenin en iyisini yapmak.

"Abel, biraz daha parfüm sıkmam lazım," dedi ona. Abel kıpırdamadı.

Onun tarafında ol ve elimden gelenin en iyisini yap.

"Sana kokunun gelmesini istemiyorum, tatlım," dedi.

Ellerini karnının üzerine koyarak kollarını çaprazladı, onu kendine doğru çekti, başıını eğdi ve çenesini kullanarak saçlarını kenara itti, böylece yüzünü boynuna gmebilsin.

Orada sa spreyi kokmuyordu.

Orada Delilah gibi kokuyordu, taze, tatlı ve keskin.

"Onlar çoktan içeri girdiler, Lilah. Acele etmelisin," dedi yumuşak bir sesle, onu öptü ve bıraktı.

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı, sonra sprey sıktı, hızla döndü, çömeldi, çantaları karıştırdı ve takılarını taktı. Sonra kışının üstüne oturdu ve çoraplarını ve botlarını giydi.

O, ona yaklaştı ve elini uzattı.

O elini uzattı ve adam onu tuttu, onu yukarı kaldırdı, çok yukarı, onu ayaklarından kaldırırken onu şaşırtarak sessiz bir çığlık attırdı. O otomatik olarak bacaklarını adamın kalçalarına doladı, kadınsı kısımları adamın kalçasının yanına bastırdı, adam elini bırakıp kolunu onun sırtına dolayarak onu kendine yakın tuttu.

Kız kollarını onun omuzlarına doladı. Adam başını çevirip ona baktı, kızın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

"Sıkı tutun, *bao bei*," diye mırıldandı. Kız başını salladı.

Adam hareket etti.

Çelik kapıyı ve restoranın arka kapısını açıp kapatarak, olabildiğince hızlı bir şekilde onu yukarı çıkardığında, onun nefesini tuttuğunu duydu.

Tüm bunlar saniyeler içinde oldu.

Mutfakta sallanarak durduklarında, Jian-Li'nin öğle yemeğinin kokusunu aldı. Ayrıca motosikletçilerin kokusunu da aldı. Beş kişi.

Delilah'ı hafifçe salladı ve Delilah bacaklarını onun kalçalarından çözdü.

Onu ayağa kaldırdı ve ona baktı.

Saçları hafifçe dağınıktı ve gözleri kocaman ve parlaktı. "Bu... *harikaydı*," diye nefes nefese söyledi.

Adam sıırttı.

Delilah ona doğru eğildi, eli onun karnına değdi. Yüzüne gülümseyerek, göz kamaştırıcı ve muhteşem bir şekilde, "Hadi ailemle tanışalım," diye fısıldadı.

Ailemle tanışmak.

Bunu bir kez yaşayacaktı. Onunla. Bir insan için doğal olan bir şeyi yapacaktı, Abel'in ondan önce asla sahip olamadığı bir şeyi, kendisi için doğru kadını bulduğunu bilerek ve hayatına, ailesine insanları katarak, ona daha fazlasını vererek.

Daha fazla aile, uzun hayatında sahip olduğu tek gerçek mutluluktı. Ya da en azından bu mutluluk bir süreliğine sürecekti.

Abel bu nedenle ve başka nedenlerle de onu öpmek istedi.

Öpmedi. Kız onu bırakması için yer değiştirdi, ama elini tutup onu restorana götürdü.

Bunu yaptığında, Jian-Li'nin hostes modunda olduğunu, başını salladığını, gülümsediğini ve içeride toplanan motosikletçileri selamladığını hemen fark etti. Xun, Wei ve Chen yakındaydı ama kenarda duruyorlardı, ona işini yapması için alan tanıyorlardı.

Delilah'ın ailesini gördü ve onların sert tipler olduğunu hemen anladı. Onlar motosikletçi değildi.

Onlar *motosikletçiler* için yaşıyor, nefes alıyor, yiyor, içiyor, sevişiyor, kanıyor ve ölüyorlardı.

Ve öndeki kişinin Delilah'ın babası olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu çünkü kızın saçları ve gözleri babasına benziyordu ve babasının kokusu da kızda hafifçe hissediliyordu. Erkek kokusuydu, ama altında kızın kokusu da vardı. Kızın soluk gül ve krem rengi teni başka birinden gelmişti, ama ciddi iyiliği babasından almıştı.

Boyu belki 1,80 metre civarındaydı. Tıknazdı ve hafif bir göbeği vardı. Deri giysiler giyiyordu: kot pantolonun üzerine deri pantolon, ceket ve hatta süet gömlek.

Koyu renkli ama tuzlu saçları kızıninkine kadar uzundu, ama sadece arkası. Üst kısmı kesilmiş ve dikleştirilmişti. Sadece onun gibi bir adamın taşıyabileceği, tüm mullet saç kesimlerini geride bırakan bir mullet saç kesimi.

Yüzü yıpranmıştı. Güneş ve rüzgâr, içki ve yemek, muhtemelen uyuşturucu ile hiçbir sorunu olmadığı belliydi. Hayatını, her lanet dakikasını yaşadı ve bundan büyük zevk aldı, tüm bunlar yüzünde yazılıydı.

Sonra Abel ve Delilah'ın odaya girdiğini fark ettiğinde yüzünde başka bir şey daha yazıyordu.

Sevgi ve neşe. Saf. Mutlak.

Delilah elini onunkinden çekti, odanın karşısına koştu ve Abel kendini durdurup o pozisyonda donakaldı, çenesini sıktı, Delilah babasının kollarına atılırken yanağındaki kasların dans ettiğini hissetti.

Delilah'ın anlattıklarından, ikisinin çok yakın olduğunu biliyordu. Delilah babasını çok seviyordu, ona güveniyordu, ona olan sevgisi aşırıydı. Abel, babasının yüzünde gördüğü ifadeden, onun da bu sevgiye karşılık verdiğini anladı.

Bu yüzden o adam ona asla zarar vermezdi.

Abel hala onlara doğru koşup, kadını babasının kollarından koparmak için dayanılmaz bir dürtü hissediyordu.

"Baba!" diye bağırdı kız, babası onu kucaklayıp sallarken, ayakları yerden kesilmiş, kolları babasının omuzlarına dolanmış, yüzü babasının boynuna gömülmüş, babasının yüzü gülümsemeye kaplıydı.

"Benim küçük kızım," dedi boğuk sesiyle, sesi kısık olmaktan öte, parçalanmış gibiydi.

Sonunda onu indirdi ama bırakmadı, sadece bir adım uzağa koydu, elleriyle onun önündeki kollarını tuttu.

O anda Abel harekete geçti, hemen yaklaştı, parmaklarını kızın koluna doladı ve kendini zorlayarak onu nazikçe uzaklaştırdı. Kızın gözlerinin kendisine döndüğünü hissetti, babasının gözlerinin kendisine kaydığını gördü. Ama kızı istediği yere getirdiğinde, tereddüt etmeden kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu sıkıca kendine çekti, kızın göğsünü kendi yanına dayadı.

"İşler çok gergin," dedi babasına sessizce. "Lilah için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Bana anlattı. Ama onu ilk gördüğümde, durumu pek iyi değildi. Bu yüzden erkeklerin ona dokunmasına tahammülüm yok. *Hiçbir* erkeğin. Bu his zamanla geçebilir. Ama geçene kadar, umarım beni anlarsınız."

Delilah'ın kolları beline dolanırken, onun yanında rahatladığını hissetti. Bunun üzerine babası gözlerini dikti.

Sonra "Siktir!" diye bağırdı. Arkasındaki adamlara dönerek, "Bu adamı seveceğimi söylemiş miydin?" dedi. Abel ve Delilah'a dönerek, "Bu adamı çok seviyorum!" diye bağırdı.

Abel'in davranışlarının odaya yaydığı gerginlik, Delilah'ın tanıtımları ile ortadan kalktı. "Baba, bu Abel."

"Evet, küçük kızım, anladım galiba," diye cevapladı kızına kocaman bir gülümsemeyle ve sonra Abel'a elini uzattı.

Abel kızın elini bıraktı, kız da aynısını yaptı ve adamın elini tutmak için hareket etti. Ancak adam elini sıkmak yerine Abel'ın kolunu kavradı ve güçlü bir şekilde çekti, Abel'ı öne doğru iterek göğsünün yan tarafını Delilah'ın babasının göğsüne çarptırdı.

İki adam da geriye doğru eğildi, ama Delilah'ın babası diğer elini kaldırıp Abel'ın omzuna defalarca vurdu, ona gülümseyerek baktı, sonra elini tekrar kaldırıp yanağına defalarca hafifçe vurdu, bunu babacan bir sevgiyle yaptı.

Bunun üzerine Abel gerildi, Delilah'ın yanında gerildiğini hissetti, ama adam kısa süre sonra durdu ve onu bıraktı.

Kızına baktı. "Bu kadar yakışıklı bir savaşçı bulacağına güveniyordum. Lanet olsun, küçük kız, hayatımda gördüğüm hiçbir erkek sana layık değildi, bu orospu çocuğu hariç," dedi, başparmağıyla Abel'ı işaret ederek.

Delilah kıkırdadı ve tekrar Abel'a yaklaştı, gülerek "Kesinlikle" dedi.

Kızının kollarını kendine dolamasına izin verdi ve babası dikkatini tekrar Abel'a çevirirken, o da kızının omuzlarına kolunu dolayarak karşılık verdi.

"Hook," dedi. "Hooker Johnson. Ailem bana David adını verdi, ama bu aptalca bir isim ve biri bana böyle seslenirse, boğazını

boğazını parçalarım. O yüzden Hook."

"Hook," diye cevapladı Abel ve Delilah araya girdi.

"Jian-Li ve diğerleriyle tanıştın mı?" diye sordu. Hooker yerinden kıpırdadı ve bakışlarını Abel'in ailesine çevirdi.

"Bu sevimli bayanla tanıştık. Oğullarını henüz tanıyamadık."

"Doğru," diye cevapladı Delilah. "Onlar Xun, Wei ve Chen. Harikalar, baba."

"Selam," diye seslendi Hooker.

"Selam," dedi Xun ve Abel ona baktığında ağzının seğirdiğini gördü.

"Selam," dedi Wei, gözleri Hooker'dan Abel ve Delilah'a kaydı.

Onların pozisyonlarını gördü, rahat yakınlıklarının ne anlama geldiğini hemen anladı ve kardeşine bilmiş bir gülümsemeyle baktı, kaşlarını oynattı, dudaklarıyla "Doğru" dedi.

"Burada olmana sevindim," dedi Chen.

"Ve çocuklar, bu benim babam Hook ve onun adamları Poncho, Snake, Moose ve Jabber."

Abel, Hook'un arkasındaki adamlara baktı ve hangisinin hangisi olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Aralarında kesinlikle Hispanik kökenli biri vardı ve o kişi gerçekten saçaklı, süet bir panço giyiyordu, yani o Poncho olmalıydı.

Bir diğeri uzun ve sırık gibi zayıftı, bu yüzden o adam Snake olmalıydı.

Bir diğeri ise devasa bir göbeği, geniş ama eğimli omuzları olan, Abel kadar uzun boylu, kahverengi-gri renkli dağınık saçlı biriydi, yani Moose.

Sonuncusu ise kısa boylu, zayıf, sinirli, gözleri kaypak ve uyanık biriydi, açıkça Jabber'dı.

"Umarım beyler açsınızdır," dedi Jian-Li bu noktada.

"Açlıktan ölüyoruz," diye cevapladı Hook, sonra özür dilercesine elini kaldırdı ve sırtıttı. "Kaba konuşmam için özür dilerim."

Jian-Li gülümsedi ve cevapladı, "Önemli değil, ben de hep erkek çocuk yetiştirdim." Bu söz Hook'un onaylayan bir gülümsemesini aldı, ama Abel kardeşlerine baktığında, büyük ikisi gözlerini deviriyordu ve Chen ayaklarının dibinde sırtıyordu. Bunun nedeni, aralarından küfür etmesine (bazen) izin verdiği tek kişinin Abel olmasıydı. "Şimdi, içeceklerle başlayalım," diye devam etti Jian-Li. "Ne alırsınız?"

"Bira," dedi Hook.

"Herkes," diye homurdandı Moose arkadan.

"Tercihiniz var mı?" diye sordu Jian-Li.

"Bizi bayıltsın," dedi Hook. "Bizi heyecanlandıracak, içkimizi içmemizi sağlayacak bir şey varsa, içeriz. Yeter ki ıslak ve soğuk olsun. Boğazımdan uzun bir yol geçiyor ve bu her zaman iyi gelir, ama şimdi onu yıkamanın zamanı geldi."

"Bunu yapabiliriz," dedi Jian-Li gülümseyerek.

Dönüp Abel ve Delilah'a bakarak gülümsedi, sonra telaşla dışarı çıktı.

Wei onu takip etti.

Xun, odanın ortasında servis için hazırlanmış büyük bir masayı işaret etti. Diğer masalar, yeniden açıldıklarında iş için hazırlık amacıyla minimal düzeyde hazırlanmıştı.

Delilah babasının tüm adamlarına sarılınca (Abel bunu pek sevmeydi, ama izin vermekten başka seçeneği yoktu), herkes yerini aldı, Delilah onun yanına, babası ise karşılıklarına oturdu. Biralara getirildi. Jian-Li'nin yemeği getirildi. Konuşma akıcıydı, yapmacık ya da garip değildi, bu da Abel'a eşinin neden ailesine bu kadar kolay uyum sağladığını anlamasını sağladı.

Bu insanlar yargılamıyordu. Bu insanlar kendilerini geri çekip, birinin sosyalliğini kazanmasını beklemiyordu. Bu insanlar kendileri gibiydiler. Onları oldukları gibi kabul ediyordunuz, kabul etmezseniz de umurlarında olmuyordu. Kabul ederseniz, sizi hemen aralarına alıyorlardı.

Bu, güvenin kırılması veya yanlışların yapılması durumunda, işlerin bir anda karışık bir hale gelemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sadece, içeri girmek için yıkılacak duvarlar olmadan kendilerini sunuyorlardı. Duvarı sen inşa ettiysen, bu senin sorunun.

Hayatlarını özgürce
yaşıyorlardı. Ayrıca çok
iyi yemek yiyorlardı.

Yemek tabakları ve pirinç kaseleri neredeyse tamamen bitirilmişti ki Hooker gözlerini kızına çevirip şöyle dedi: "Tamam. İyi bira, harika yemek, mükemmel arkadaşlar. Bunu yapmak istemiyorum ama" — bakışları Abel'e kaydı

— "işimize dönmeliyiz."

Herkes, Hooker'ın adamları da dahil olmak üzere, dikkatlerini Abel'a çevirerek uyanık hale geldi.

Ama konuşan Delilah oldu ve Abel, onun bunu ne kadar dürüstçe yaptığına şaşırdı. Saldırıya uğradığını anlatırken bile çekinmedi ve

bu şaşırtıcıydı çünkü babası ve tüm adamları, olayı anlatırken gözle görülür şekilde huzursuz oldular.

Ayrıca Abel'in aradığı kişi olduğunu da söyledi, o anda Abel'in bilmediği, Serpentine Bay'e taşındığı anda onun varlığını bir şekilde hissettiği ve bu yüzden tatilini orada geçirdiği bilgisini de dahil etti.

Abel bunu sevdi, ama bunu kendisiyle paylaşmadığı için biraz kızdı. Bunu söyledikten sonra, Abel, kızın önceki gün, Abel'in oraya taşındığını ve ne zaman taşındığını öğrendiğinde aklında olanın bu olduğunu anladı, ama kız bunu ona söylememişti.

Ama yine de, ona pek fırsat vermemişti. Ondan kaçınıyordu ve sonra onunla sevişiyordu.

Bu yüzden, bunu sevmeye karar verdi ve Abel'in saldırıya uğradığı ve kardeşlerinin bu saldırıya katıldığı olayları anlatmasını dinledi.

Kız ayrıntılı ama özlü bir şekilde anlattı.

Onun bir kurt adam vampir olduğunu ve saldırganların da doğaüstü varlıklar olduğunu söylememesi dışında.

Babası ve oğullarının, Abel ve kardeşlerinin ölümcül yöntemlerini de dahil olmak üzere, onun anlattıklarını hiç şaşırmadan dinlemelerine şaşırmamıştı. Ayrıca, doğal dostluklarının, bunu duyduklarında ona, Xun'a, Wei'ye ve Chen'e saygı dönüşmesine de şaşırmamıştı. Bu, onların da aynı şekilde davranacakları anlamına geliyordu.

Sonunda, konuşmayı kesti.

Onun doğaüstü olaylara girmek niyetinde olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği, hazır olduğunda ve isterse bunu paylaşabileceği ve onun akışına uyacağıydı.

Konuşmayı bitirdiğinde Hooker, Abel'a bakarak "Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı.

"Bunu sormak istemem evlat, ama sorulması gereken bir soru bu, çünkü işlerini gerçek bir kanun kaçağı gibi halletmekte hiçbir sorun görmüyorsun. Peki, diğer işlerinden herhangi biri benim küçük kızıma sızıyor ve onu tehlikeye atıyor mu?"

"Ailemin işi Çin restoranı işletmek," diye cevapladı Abel ve ilk kez Hooker'ın ağzının sinirle sıkıldığını gördü, muhtemelen Abel'in ona yalan söylediğini düşündüğü için. Ancak Abel henüz bitirmemişti. "Diğer işimizde ise karışıklık yaratmayız," diye devam etti. "İyilik yaparız, ama

karişmıyoruz. Yani cevap hayır. Yaptığımız işi yapıyoruz ve bunu Jian-Li, onun restoranı ve hayatlarımız temiz kalacak şekilde yapıyoruz."

Söylediklerinin Delilah'ı şaşırttığını biliyordu ve akli başına geldi: tanıştıklarından beri bir sürü boktan şey yaşamış olsalar da, neredeyse hiçbir şeyi paylaşmamışlardı.

Ama cevabı Hooker'ın ağzındaki gerginliği giderdi ve o da başını salladı.

"Yine de şunu belirtmeliyim ki, ben onu görmeden önce Delilah'ın peşine düştüler

. Yani kimse onun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezdi," diye bitirdi Abel. "Bu endişe verici," diye mırıldandı Hooker.

"Abel ve ben, baba, gerçekten harika bir şekilde birbirimize bağlıyız, ama bu aynı zamanda tam olarak..." Delilah durakladı. "*Normal* değil."

"Anlıyorum, canım kızım. Hayatım boyunca karnındaki boşluğu dolduramayacağından endişelendim, bu yüzden sonunda ihtiyacın olanı bulduğuna sevindim. Ama ikinizin de bu şekilde ve *bu zamanda* hedef alınması beni çok tedirgin ediyor," diye cevapladı Hooker.

"Sana söylemediğimiz bir şey var," dedi Delilah yumuşak bir sesle, elini uzatıp Abel'in uyluğunu kavradı.

İşte başlıyoruz, diye düşündü.

Gözleri Hooker'a sabitlenmiş halde, vücudunu Delilah'a yaklaştırdı, kolunu sandalyesinin arkasına attı ve ailesinin hazırlık için gerginleştğini hissetti.

"Ne?" diye sordu Hooker.

"Dediğim gibi, Abel ve ben birbirimize bağlıyız. Ben hayatım boyunca onu özlerken, o da benim için aynısını yapıyordu," dedi Delilah. "Ve dediğim gibi, bu tam olarak normal bir şey değil. Ama öğrendiğim kadarıyla, bu aslında, şey..." Bir başka duraklama. "*Doğüstü*."

Hooker kolayca geri döndüğünde Abel'ı şok etti: "Ben de onu alabilirim, Lilah."

"Şey, doğüstü olan yanı, bana saldıranların vampirler ve kurtadamlar olması," diye açıkladı.

Abel ve ailesi daha da gerildi ve Jabber, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Hooker sadece gözlerini kırptı.

Sonra "Uh... *ne*?" diye sordu.

Delilah öne eğilip cevabı verdiğinde parmakları Hooker'ın uyluğundaki kaslara daha sıkı sarıldı.

"Ve Abel bir kurt adam vampirdir."

Hooker geriye yaslandı, oda gerginleşti, gözleri Abel'a kaydı ve kısıldı.

Tehditkar bir ses tonuyla sordu: "Küçük kızımınla akıl oyunları mı oynuyorsun?"

Buna karşılık Abel dişlerini gösterdi ve sivri dişlerini uzattı.

Bunu yaptığı anda, Snake ve Jabber sandalyelerinden fırlayarak ayağa kalktılar ve ikisi de kemerlerindeki kınlardan bıçaklarını çıkardılar. Moose sandalyesini geriye itti ve masanın üzerinden atlayacakmış gibi öne eğildi. Wei, Chen ve Xun da ayağa kalktılar ve Abel ile Delilah'ın arkasına geçtiler.

Abel kıpırdamadı, ama Delilah onun uyluğunu daha sıkı kavradı. "Tanrım, lanet olsun," diye mırıldandı Hooker, Abel'in dişlerine bakarak.

Abel dişlerini geri çekti.

"Onu alıp hemen buradan gidiyoruz," dedi Snake keskin bir sesle.

"Hayır!" diye bağırdı Delilah.

"Bir dakika duralım beyler," diye Jian-Li sessizce ısrar etti.

"Düşünmeye gerek yok. Kızımızı istiyoruz. Bizi durdurmaya çalışırsan, dişlerin umurumda değil, seni *geberteceğim*," diye homurdandı Moose, bacağına yukarı aşağı sallayarak, vücudu gergin, açıkça harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.

"Lütfen, herkes sakın olsun," diye yalvardı Delilah.

Abel, Hooker'ın gözlerine baktı.

"Ona zarar vermem," dedi Abel alçak sesle.

Hooker kıpırdamadı.

"Bunu yapacak olanlar vardı. Artık bu dünyada değiller. Onları ben öyle yaptım ve bir saniye bile düşünmedim," diye devam etti Abel.

Hooker hiçbir şey söylemedi.

"Aynı şey tekrar olursa, yine aynısını yaparım, kardeşlerim de benimle birlikte," diye devam etti Abel. Hooker sessizliğini korudu.

"Onun için ölürüm. İki yüz beş yaşıdayım ve sevgiyle büyütüldüm. Ailemle kutsanmışım. Sadakatimi gösterdim ve sadakatile ödüllendirildim. Mutluluğu tattım. Ama Delilah'a sahip olana kadar kendimi tam hissetmedim."

Hooker bir süre onun gözlerine baktı, sonra bakışları Abel'in arkasındaki kardeşlerine kaydı.

Sonunda başını çevirip, bir grup gergin motorcunun arasında sakince oturan Jian-Li'ye baktı. Cömertliğinin kalıntıları masanın üzerine dağılmıştı, Abel'in arkasında duran sadakatinin derinliği ortadaydı.

Hooker bunu kaçırmadı. Hiçbirini.

Ve koltuğunda rahatlayarak, "Çocuklar, geri çekilin," diye mırıldandı. "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Jabber.

Hooker yavaşça arkadaşına baktı. "Ona bak, kardeşim. Kızımıza bak. Sana zarar görmüş gibi mi geliyor?"

"Bu önemli değil," diye karşılık verdi Moose ve Hooker ona baktı.

"Uyuşturulmuş mu?" diye sordu.

"O pislik lanet olası bir *vampir*," diye tısladı Snake.

Hooker ona döndü. "Etrafına bir bak dostum. Hiç böyle bir aileye sahip olan bir pislik tanıdın mı?"

Snake Hooker'a öfkeyle baktı.

Poncho fısıldadı, "*Magio*."

Herkes ona baktı.

O, Delilah'a bakıyordu.

"Sihirle dolu bir hayat sürmen şaşırtıcı değil, *mi amor*.

Sadece özel insanlar sihirli bir hayat yaşar. Senin adına mutluym, Lilah." Delilah onun yanında rahatladı.

Odanın geri kalanı gerginliğini korudu.

"Tanrım, Poncho, senin mistik saçmalıkların buraya yakışmıyor. Adam bir *vampir*," diye hatırlattı Moose.

Poncho, Moose'a baktı. "O bir savaşçı. Kader, Lilah'ı ona getirdi ve kader değişken olabilir. Sana ödül verir, ama aynı zamanda onu elinden almaya çalışır. Bulmak için tehlikeli bir yolculuğa katlanmadıkça hazineye sahip olamazsın, *amigo*. Lilah'ın yanında zayıf bir pislik vardı ve hayatta doğal ya da doğaüstü bir şey olduğunda, onu desteklerdi ya da denerken düşerdi. O bunu anlamadı. O sihirliydi. O bir savaşçıydı. Mutlu olmalı ve rahatlamalısın. Çünkü az önce anlattıklarından, her ne sebeple olursa olsun, o bir hedef ve onun dişleri kızımızın arkasında olmadan hepimiz boku yedik."

O zaman Delilah yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum, Poncho," dedi.

O anında ona döndü. "Sen bunu geri aldın, Lilah. Bunu bil."

Abel, Lilah'ın başının göğsüne çarptığını hissetti. Aşağı baktığında, Lilah'ın arkadaşına baktığını gördü. Yüzü yumuşaktı, dudakları kıvrılmıştı, ama gözleri parlaktı ve bu bakış göğsünü sıkıştırdı.

Kolunu ona doladı ve onu sıktı.

Karşılığında, kız kolunu onun karnına doladı ve ona sarıldı.

"Lütfen beyler, oturun," diye ısrar etti Jian-Li. "Tereddütlerinizi anlıyoruz ve güvenin tesis edilmesi gerekiyorsa, bunu kazanacağız. Ama Abel'ımız ve Delilah için bize bir şans vermelisiniz."

Biraz zaman aldı, ama sonunda ayakta duran adamlar bıçaklarını kınlarına soktular ve sandalyelerine oturdular, Moose sandalyesini masaya geri çekti ve Abel'in kardeşleri de yerlerine oturdular.

Hooker çatalını aldı, tabağından şişman bir karidesi şişledi, ağzına attı, iki kez çiğnedi, sonra ağzı hala dolu halde Abel'a, "Onları affet. Kızımıza karşı önyargılılar ve bu durumda onu korumaya çalışıyorlar," dedi.

"Başka türlü olamazdı," diye cevapladı Abel.

Hooker ona karides dişli bir gülümseme attı ve biraz pirinç aldı. Delilah ondan uzaklaştı ve tabağına geri döndü.

Abel ise uzaklaşmadı. Tetikte kalmaya devam etti, ama yine kolunu

Delilah'ın sandalyesine attı. "Kardeşim, dişleri gördüm, ama sen de kurda mı dönüştün?" diye sordu Poncho ve Abel

ona baktı. "Evet."

Poncho sırtıttı. "Çılgınca, dostum. *Siktir*. Ama aynı zamanda havalı."

"Evet," dedi Xun kararlı bir şekilde. Abel'in yüzüne karşı gelen kardeşi, az önce olanlardan pek de memnun değildi.

"Sakin ol evlat, burada hepimiz arkadaşız," dedi Hooker sessizce.

"Bunu zaman gösterecek," diye cevapladı Xun. "Eğer almadığımız tehdit geri gelirse ve sen çeneni kapatıp katlanma şansını yakalarsan, geceni vampir kanıyla kaplı olarak bitirirsen, böylece buradaki adamımız ve kadını nefes almaya devam edebilirler" —başını Abel ve Delilah'ın yönüne doğru salladı— "o zaman göreceğim."

"Xun, sakın ol," diye mırıldandı Abel. "Fark etmediysen, artık her şey yolunda."

"Annemin masasına bir daha saygısızlık yapılmazsa, onun yemekleriyle, lanet olası birasıyla kaplı masasına, oğullarının hepsinin etrafında oturduğu masasına, öyle olacak," diye karşılık verdi Xun.

"Sakin ol," dedi Abel sertçe.

Xun ona kaşlarını çattı ve Abel, Wei'nin kardeşinin botuna kendi botuyla vurana kadar bunu yapmaya devam etti.

Xun öfkeyle dikkatini birasına çevirdi, iki parmağını boynuna takarak kaldırdı ve bir yudum aldı.

Abel Hooker'a baktı. "Xun'u affedin. Kardeşine karşı önyargılı ve bu yüzden onu korumaya çalışıyor."

Bu, Abel'a Hooker'dan bir gülümseme daha kazandı ve Hooker, "Başka türlü olamazdı" diye cevap verdi.

Delilah yine kıkırdadı. Ve sonunda Abel rahatladı.

* * *

"Yani, harika başladı, sonra korkunç bir kan banyosuna dönüşecek gibi göründü, ama sonunda iyi bitti, sence de öyle değil mi?"

Bu, lavabonun önünde duran Delilah'tı, eğilirken kıcı sallanıyordu ve yüzüne cennet gibi kokan bir şey sürüyordu, ki kıcı da öyle sallanırken öyle görünüyordu.

Gözlerini ve düşüncelerini kıcıdan ayırdı, birkaç dakika sonra elinde tutmayı planladığı şeyden, ve onun haklı olduğunu düşündü.

Sonunda herkes sakinleşti. Jian-Li, Delilah ve Jian-Li'nin Xun'u da yanına almasıyla (muhtemelen ona fikrini söylemek için) masayı temizlediler ve Delilah taze bira getirdiğinde bulaşıkları yıkadılar. Bira gelmeye devam ettikçe erkekler arasında daha fazla saçmalıklar söylendi. Herkesin dikkatli ve bazılarının temkinli olduğunu düşünürsek, nispeten iyi geçen bir tanışma seansı oldu.

Sonunda, Jian-Li, Hooker'a kızına yakın olabilmesi için misafir odasını teklif etti, Hooker kabul etti ve eyer çantalarını getirdi.

Diğer erkekler nöbet programı belirlediler, Abel'ın kardeşleri ve Hooker'ın adamları sırayla restoranı ve sokağı gözetleyeceklerdi.

Chen, hem kendisinin hem de Delilah'ın güvenliği için gözlerden ve kokudan uzak durması gerektiğini açıkladığı için Abel bu görevden muaf tutuldu.

Abel bunu kabul etti, çünkü eşine bakma görevini yerine getirmek istemediği için değil, onu daha iyi tanımak için onunla zaman geçirmek istediği için.

Görevde olmayanlar ayrıldılar, Wei ve Xun dairelerine, Hooker'ın adamları The Chain'e gittiler. Chen ve Poncho ilk sıradaydılar.

Abel bir ara aşağı inip bir torba kanı ısıttı ve aynı zamanda malzemelerini yenilemek için bir telefon görüşmesi yaptı. Kanı içtikten sonra yukarı çıktı ve daha fazla bira içti, sohbet etti ve ağır bir öğle yemeğinin ardından Jian-Li'nin hafif akşam yemeği olan bol malzemeli pu-pu tabaklarını yedi. Tüm bunları geceyi bitirmeden önce yaptı.

Sonuç olarak, sekiz saat birlikte geçirmişlerdi ve bu, Delilah'ı tekrar kendine ait hissetmeden önce yaklaşık yedi saat fazla bir süreydi.

"Evet," diye cevapladı.

Bir havlu aldı, ellerini sildi, lavaboya attı, sonra kısmen yürüyerek, kısmen zıplayarak, başucundaki yastıklara yaslanmış, vücudu örtünün altında çıplak bir şekilde uzanan yatağa doğru yürüdü.

Yatağa atladı, dizlerinin üzerine çöktü, iki kez zıpladı ve o, bıçakla onu kesip üstüne çekip üstüne çıkmaya çalışırken, ona sırtı baktı. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sürünerek yukarı çıktı ve onun üstüne yığıldı.

Siktir, o gerçekten inanılmazdı.

Kollarını ona doladı ve geri saymaya başladı — beş saniye boyunca onun sırtını izleyecekti, sonra onu becerecekti.

Bu plan, kız başını eğip "Gitar çalar mısın?" diye sorduğunda suya düştü.

"Evet."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Harika! Gitarı çok severim."

"Bunu bilmek güzel," diye mırıldandı, gözleri kadının ağzına kaydı.

"Sanırım, kaç yıl geçirirsen o kadar çok şey öğrenebilirsin. Başka enstrüman çalar mısın?" diye sordu kız.

Adam kadının gözlerine baktı, kollarını ona daha sıkı doladı ve kısa bir cevap verdi: "Hayır."

"Oh," diye mırıldandı.

O, onun dudaklarına yaklaşmak üzereyken, kız ısrar etti.

"*Bao bei* ne anlama geliyor?"

"Değerli. Kıymetli."

Gözleri yumuşadı, üstündeki vücudu da öyle, ve fısıldadı, "Tatlı." Sonra yüzüne daha yakın olmak için onu daha yukarı itti, ama geriye yaslandı, kollarını göğsüne dayadı ve sikişmeye devam etti. "Çince biliyor musun?"

"Mandarin."

"Başka lehçeler yok mu?" diye ısrar etti.

"Hayır."

"Çin'de mi yaşıyordunuz?"

"Hui ve Mei ile birlikte. Bizi Amerika'ya taşıyan Sying ve kocası Chang'dı."

"Hui, Mei ve Sying mi?"

"Hui beni buldu. Mei onun kızıydı. Sying ise Mei'nin kızıydı."

Gözlerine odaklandı ve sesi alçaldı: "Gözlerinin bu kadar havalı ve çekik olmasının sebebi, annenin Çinli olması mı sence?"

"Hiç bilmiyorum."

"Gözlerin gerçekten çok güzel," dedi ona.

Kahretsin, onu sikmek istiyordu.

"Teşekkürler."

"Ve saçların da harika."

"Lilah..."

"Dağınık olmaktan kaçındığın ne işin var?"

Tanrım, onu çıkamayacağı bir köşeye sıkıştırmıştı. Yine de denedi, elini omurgasından saçlarına doğru kaydırды, sonra yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Cevap vereceğim, kedicik, ama sonra. Şu anda seni sikmem lazım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yine o dürtü mü?"

"Hayır. Sadece amının kokusunu alabiliyorum. Onu siktim, yemedim ve şimdi farklı bir dürtü hissediyorum."

Kız onun üzerinde kıvrandı ve o, kızın bacaklarının arasındaki dalgalanmayı kokladı. Kız onun arzusunu sevdi.

"Külotunu çıkar, Lilah," diye emretti.

Tereddüt etmeden harekete geçti. Bacaklarını sallayarak külotunu aşağı çekti ve bir kenara attı.

Abel, başını yastığa dayamak için ikisini de yatakta aşağı kaydırırken bile kalçalarını sıkıca kavradı ve bunu yaparken, kızın kalp atışlarının hızlandığını duydu.

"Tırman, bebeğim," diye fısıldadı ve kadının gözlerinin parladığını gördü. Sonra kadın, onun ne istediğini tam olarak bilerek ve tereddüt etmeden ona vermek için harekete geçti. Abel bunu sevdi, ama yine de kadın bir yere varmadan parmaklarıyla sıkıca tuttu ve "Önce öp," diye mırıldandı.

Ağzı onun ağzına doğru inerken, vücudu onun vücuduna eridi. Dilini dudaklarının arasına kaydırды, Abel onun kendisinden içmesine izin verdi. Sonra ellerini kışına götürdü, avuçladı ve ondan içti.

Öpüşmeyi kesip, "Şimdi bana o amını ver" dedi.

"Tamam, Abel," diye nefes nefese söyledi, tekrar hareket etti, pozisyonunu aldı ve amını onun yüzüne indirdi.

Abel, kadının kalçalarını kavradı ve başını kaldırıp dilini içeri sokarken onu aşağı çekti.

Kadının kalçaları sıçradı ve amcığı, Abel'in dilini bir sıvı akıntısıyla kapladı. Evet, duyarlıydı.

Siktir.

Onu yaladı, sert ve acımasızca yaptı, kız nefes nefese, inleyerek, sürtünerek, sallanarak, artık dayanamayacakmış gibi geceliğini yırtarak onu tuttu, sonra kız için fazla geldiğini anlayınca uzaklaşmaya çalıştı. Ama ona devam etti, kızın tatlı tadı sonunda rüyanın dışında dilindeydi. Bu, şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. Onun kanından bile daha iyiydi ve onun kanı muhteşemdi.

Onu orgazma ulaştırdı ve kız da bunu sertçe yaptı, üzerine çöküp rüyasında yaptığı gibi "*Abel, bebeğim*" diye bağırdı.

Gerçekte *kesinlikle* daha iyiydi.

O, onu vücuduna doğru çekip saçlarını yumrukladığında, orgazmının etkisiyle yumuşak ve gevşek yüzüne bakarken, penisi ona girmek için can atarken, o hala bunu hissediyordu.

"Şimdi benim sikimi alacaksın," dedi sertçe.

"Tamam, Abel," diye nefes aldı.

"Sen beni sürer misin, yoksa ben seni sürer miyim?"

Kafası öne düştü, dudakları yanağından kulağına kaydı ve "Sik beni, bebeğim" diye fısıldadı.

Onu sırt üstü çevirdi, pozisyonunu aldı ve içine girdi.

Sırtı yataktan tamamen kalktı, dizleri yukarı doğru sıçradı, başı yatağa gömüldü, inlemesi doğrudan penisine gitti.

Tanrım, o inanılmazdı.

O bıraktı ve kız onu aldı. Aldığından da fazlasını aldı. Cömertçe donatılmış olduğunun farkında değildi, ama kızın amı onu barındırdı, sıktı, kavradı, sağdı, ondan daha fazlasını istedi. Delilah da aynısını yaparken, sırtını tırmalıyor, daha fazlasını almak için dizlerini yukarı kaldırıyor, nefes nefese kalıyor ve inliyordu. Hiçbir şeyden çekinmedi, onun sıcak ıslaklığına o kadar sert bir şekilde girdi ki, kafası yatağın kenarından sarkana kadar onu yatağın üstüne çıkardı.

"Abel," diye fısıldadı.

"Evet," diye homurdandı.

Kafasını kaldırdı, gözleri kısılmıştı, yüzündeki ifade onu daha da sertleştiriyordu. Ellerini kaldırıp kafasını iki yanından kavradı ve inleyerek, "*Abel*," dedi.

"Evet, lanet olsun," diye homurdandı.

Kafası geriye düşerken, ağzı açıldı, ses çıkmadı, ama o, kadının orada olduğunu biliyordu çünkü kadının amı onun sikini sıktı ve hemen orgazmını ondan çıkardı. Kendini derinlere gömdü, kışını sıkarken vahşi bir hırıltıyla tohumunu kadının içine döktü.

Orgazm o kadar büyüktü ki, kendini tutamadı ve kadının üzerine düştü, dudakları kadının boynuna yapıştı, kadının nabızı onun cildinde atıyordu.

Kadın ellerini adamın saçlarına soktu ve onu orada tuttu. Bir süre sürdü ama sonunda konuştu.

"Bu konuda oldukça iyisin."

Adam kadının cildine gülümsedi.

"Ve 'biraz' derken, gerçekten çok iyi demek istiyorum."

O başını kaldırdı, kadın da başını kaldırdı ve kadın başını dinlendirebilmesi için onu yatağa geri çekerken, adam kadının içindeki yerini korudu.

Kız ellerini onun saçlarından boynuna, göğsüne ve sırtına kaydırды, sonra ellerini sırtına kenetledi, uylukları onun yanlarına bastırdı.

Adam elini hareket ettirerek kadının baldırlarını kendine doğru çekti, böylece kadın tamamen onun etrafını sardı, sonra eğilip dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi.

Ağzını ayırdığında, kadının gözlerinde belirsizlik gördü ve hareketsiz kaldı.

"Lilah?"

"Senin için de benim için olduğu kadar iyi mi?" Tanrım.

Bunu sorması mı gerekiyordu?

"Uh... evet."

Onu inceledi.

Ona inanmadı.

"Ve 'evet' derken, 'evet, *tabii* ki' demek istiyorum," diye açıkladı. Tereddütle gülümsedi.

"Yeşil gözlü baştan çıkarıcıyı evcilleştir, kedicik," diye emir vermeye başladı, "böylece sana zaten bildiğin ama sinirleneceğin şeyi söyleyebilirim. Bunu uzun zamandır yapıyorum, çok sayıda kadınla yattım, bu yüzden seni memnun etmek için pratik yaptım. Sen buna sahip değilsin ve olağanüstü birisin."

"Gerçekten mi?"

"Daha iyisi yok."

Gözleri büyüdü, sonra y u m u ş adı, vücudu da onun altında yumuşadı.

"Gerçekten mi?"

Elleriyle yanlarından yukarı kaydırđı, biri yüzüne gidip yanını avuçladı.

"Gerçekten, Lilah."

"İki yüz yıllık rekabet, bu bir şey ifade ediyor."

O, ona sırtarak baktı. "Sadece yarısından biraz fazlası kadar bir süredir sevişiyoruz." Kız başını salladı. "Vay canına, geç başlamışsın."

"Yavaş yaşılandım, *bao bei*, gerçekten yavaş. On, on bir insan yılına ulaşmam elli yılımı aldı. Yani çok uzun bir çocukluk geçirdim."

Elleri onun sırtındaki derinin üzerinde hafifçe dolaştı ve sonunda söyleyeceğı sözleri gerçekten sabırsızlıkla bekliyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu.

"Senin hakkında öğrenecek çok şey

var." "Senin hakkında da öyle."

"Benim iki yüz yıllık bir geçmişim yok, Abel."

"Bu, senin yıllarının benim için ilginç olmayacağı anlamına gelmez."

Gözleri kısıldı ve sesi yumuşadı. "Evet, beni becermekle meşgul olmadığın zamanlar çok tatlısın."

Adam güldü, onun böyle düşünmesinden hoşlandı, onun mizahını anladığında dudaklarının yumuşakça açılmasından hoşlandı. Başını eğdi ve dudaklarını tekrar onun dudaklarına değdirdi, ama sonra geri çekildi ve hiçbir şey söylemedi.

Kadın bir elinin parmaklarını adamın saçlarına kaydırđı ve adam, kadının yüzündeki ifadeden onun kendisini mahvedeceğini anlamalıydı.

Ama anlamadı.

Bu yüzden, kadın onu mahvetmeden önce kendini koruyamadı.

"Bir ömür boyu süren özlemi her saniyesine değer kıldığın için teşekkür ederim, Abel." Tanrım.

Tanrım.

O inanılmazdı.

"Daha fazla alabilir misin?" diye homurdandı.

Kızın amı onun sikini sardı, ama gözleri kocaman oldu. "Daha fazla mı?" diye sordu.

"Daha fazla," diye onayladı adam.

Kızın sesi yükseldi. "Şimdi mi?"

"Hemen şimdi," diye cevapladı adam. "Yapabilirsin, ağzını siktiğimde ne kadar alabileceğini göreceğiz. Sonra seni sevdiğim şekilde, önümde ellerinin ve dizlerinin üzerinde tekrar amını alacağım."

Kızın amından bir kez daha nabız geldi, kız fısıldadı, "Buna muhtemelen kızmam gerekirdi, ama kesinlikle kızmıyorum."

"Amin benden önce söyledi, kedicik."

"Sen belirli bir ruh halindeyken, benim o özel parçam kendi aklına sahip oluyor," diye açıkladı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı cevap olarak. Kız sırttı.

Adam eğildi ve şakaklarını kadının şakaklarına sürttü, sonra ağzını kadının kulağına yaklaştırdı ve sessizce sordu, "Benim için pozisyon alacak mısın?"

Kız başını çevirip "Tabii ki" diye cevap verdi. Evet.

Delilah.

İnanılmaz.

O kayarak dışarı çıktı, yuvarlandı ve izledi, penisi sert kalmış ve zonklamaya başlamıştı, çünkü kadın ona istediğini vermiş ve yatağında ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü.

Orada, gözlerini ona çevirdi. Gözleri açgözlüydü.

O anda Abel ona ihtiyacı olanı verdi, onun tenine, kıkına, göğüslerine, amına dikkat etti, sonra da sikiyle ağzını aldı.

Onun tamamını alamadı, ama kesinlikle buna değecek kadarını aldı ve neredeyse onun kadar zevk aldı.

Sonra Abel pozisyon değiştirdi ve onu arkadan becerdi, ve bu onu *ciddi anlamda* tatmin etti.

Abel de öyle.

Sonra Abel eşiyle yattı, onu kollarına sarıp, vücudunun sadece olduğu için yumuşak olduğunu, seks yüzünden daha da yumuşak olduğunu hissetti, uyku onu sararken onun kollarında gevşedi. Onun her yerini kokladı — saçlarını, cildini, bacaklarının arasındaki güzel karışımı.

Ve hayatında ilk kez, Abel gözlerini kapattı ve rüyasız bir uykuya daldı.

Sekizinci Bölüm

Tek Bir Önceliğim

Var Delilah

Gözlerimi açtım, bir şey hissettim, başımı kaldırdım ve Abel'ı yakınımnda gördüm, başı elinde, dirseği yastıkta, gözleri bana bakıyordu.

Odanın diğer ucunda aynı şeyi yapmasından *çok* daha iyiydi.

Ve o oradaydı, tam oradaydı, bana bakıyordu. Karnımda bir delik yoktu. İçimi parçalayan, kanatmama neden olan pençeler yoktu. Tam oradaydı. Büyük, güzel ve benim, dokunabileceğim kadar yakın.

Ben de dokundum.

Uykulu bir şekilde gülümsedim ve elimi onun pürüzsüz göğsünün sert duvarına kaydurdım, sıcaklığını, sağlamlığını, *gerçekliğini* hissettim.

Ve daha da iyisi, bunu yaptığımda, sıcak ve rahat olan yüzü (odanın diğer ucunda oturduğu son iki günden çok farklıydı) değişti. Sıcak, rahat ve memnun oldu.

İnanılmaz.

"Hey," diye fısıldadım.

"Hey," diye fısıldadı o da, sesinin kaba derinliği tatlı bir şekilde tenimde kayarak bacaklarımın arasında sıcak bir şekilde toplandı.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı. "Sen?"

"Evet."

Yaklaştı ve beni öpecek sandım, ama bunun yerine şakaklarını benimkine sürttü ve uzaklaştı.

Onun bunu yapması hoşuma gitmişti. Daha önce hiç yaşamadığım bir şefkat vardı bunda ve babam çok şefkatli olabilirdi.

Hoşuma gitse de, neden yaptığını hala anlamıyordum. Bu yüzden sessizce sordum, "O nedir?"

"Bilmiyorum, ama tahmin etmek zorundaydım, kurt," diye cevapladı. "Kurt mu?"

"İşaretleme," dedi ve mantıklı geldiği için anladım. "Bu çok tatlı," dedim ona.

"Evet," diye onayladı. "Benim için daha tatlı, çünkü bunu yaptığımda, senin üzerinde kokumu alabiliyorum. Başka kimse alamıyor, ama en azından benim için bu, seni benim olarak sahiplenmemi sağlıyor."

Tanrım, bunu sevdim.

Gülümsedim ve ona yaklaştım.

Abel kolunu bana doladı ve beni daha da yaklaştırdı.

Bunun bir şeye yol açabileceğini düşündüm, ama o, "Muhtemelen kalkıp Jian-Li ve babanla kahvaltıya gitmeliyiz" dedi.

"Saat kaç?"

"Yediye
yaklaşıyor."

Kafamı salladım. "Babam, dün geceki gibi erken yatmış olsa bile, en az saat 10'a kadar uyanmaz," dedim ona.

Yüzündeki ifade değişti ve bu değişimin tenimde hissedildiğini, bacaklarımın arasında toplandığını hissettim, hemen ardından üzerime yuvarlandı ve beni örttü.

Oh evet.

Elleri kaldırıp saçlarımın yanlarına dokunup karıştırırken, ellerimi omurgasının iki yanındaki deri üzerinde yukarı doğru kaydardım.

"Konuşmamız lazım," dedi.

Gözlerimi kırdım.

"Konuşmak mı?"

Tepkime karşılık, cildimde kaymayan ama bacaklarımın arasında biriken kibirli bir gülümsemeyle, "Kedicik benim sikimi istiyor" diye mırıldandı.

Evet, doğru. O bu konuda çok iyiydi ve ben de bunu ondan saklamamıştım.

Onun zaten bildiği şeyi paylaşmamaya karar verdim ve sadece "Uh..." diye mırıldandım. "Sana vereceğim, *bao bei*, ama tüm zamanımızı sikişerek geçiremeyiz," dedi.

dedi.

Haklıydı, ama deneyebilirdik.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Sen. Ben. Geleceğimiz. Bir geleceğimiz olduğu gerçeği, bunun hakkında konuşmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bu konuda da haklıydı.

Kollarımı ona doladım ve bacağımı uzatıp onun uyluğunun arkasına doladım.

Onu tutmak için, sevgi göstergesi olarak bunu yaptım, ama yüzü karardı ve fısıldadı, "O adil oynamıyor."

"Ne?"

Konuşmadan önce bir saniye beni inceledi.

"Lilah." Bana daha da yaklaştı. "Senin kokunu alıyorum, tüm kokunu. Amının kokusunu alabildiğimi söylemiştim. O kokuyu, benimle bir şeyler yapmamı istediğinde yeterince aldım, şimdi de aynı kokuyu alıyorum. Bana bacaklarını açıyorsun, vahşi çağrı."

Vahşi doğanın çağrısı.

Güzel.

"Bu beni bir ucube yapabilir, ama bu çok seksi," dedim.

"Öyle. Şu anda amın da öyle. Ve kendimi kontrol edeceğim çünkü birbirimizi tanımamız ve geleceğimizi konuşmamız gerekiyor. Ama demek istediğim, gelecekte bunu aklında tutmalısın."

"Tamam, Abel," diye kabul ettim, sonra sordum, "Bacaklarımı kapatmamı ister misin?" "Hayır, böyle iyi," diye mırıldandı.

Çok hoş.

"Tamam," dedim gülümseyerek.

Gözleri ağızma indi ve sinirli bir şekilde "Lilah" diye homurdandı.

Şimdi kafam karıştı.

"Ne?"

Gözlerime baktı. "Bebeğim, kokun ve beni parmağında oynattığını bildiğini ve bundan hoşlandığını söyleyen o çok hoş, seksi küçük gülümsemen, seni iyi anlamda sikilmeye götürecek. O yüzden sakın ol."

Vay canına.

"Seni parmağında oynatıyor muyum?"

Başlığa baktı, bu da evet anlamına geliyordu.

Tanrım, bunu *çok* sevdim.

"Tamam, uslu bir kız olacağım," dedim ona.

O da başlığa, "Şimdi tek düşünebildiğim, onun ne kadar iyi bir kız olabileceği," dedi.

Koluna vurdum. "Abel." Bana baktı. "Söylediğim *her şeyde* seks düşünen ben değilim."

"Saçmalık, Lilah. Unutma, *kokusunu alabiliyorum.*"

"O zaman belki de sadece seks yapmalıyız," diye umutla önerdim.

"Ve o istediğini elde eder," diye homurdandı.

Buna gülümsememi sakladım.

"Çabuk olacağız," dedim ve o yuvarlandı, böylece üstte ben

kaldım. "Hayır," diye cevapladı, bana bakarak. "*Sen* olacaksın."

Oh evet.

O sefer durduramadım. Sırıttım.

O benim ağzıma kaşlarını çattı.

Hemen o kaşlarını çatmasına bir çözüm bulmaya başladım ve bunu çabucak yaptım. Sonunda onu sertçe becerdim. Onun büyük sikini kendim aldım, kendimi genişçe açtım, kendimi hızlı ve sert bir şekilde doldurdum, tekrar tekrar, ellerim göğüslerimde, parmaklarım meme uçlarımda, gözlerim ise parmaklarını kalçalarımın etine derinlemesine geçirmiş ve açlık dolu bir yüzle bana bakan erkeğimdeydi.

Siktiğimin *ecstasy'si*.

Boşaldım ve Abel'a da aynısını yaşatana kadar onu sikmeye devam ettim.

İşimiz bittiğinde, onun üzerine yığıldım, nefesimi kontrol altına aldım, başımı kaldırdım ve doymuş, artık çikolata kahverengisi gözlerine baktım.

"Şimdi konuşabiliriz."

Bir elini ensemin arkasına, diğerini kıkıma koydu, ikisini de sıktı ve dudakları kıvrıldı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Senin büyük bir penisin var ve ben onu seviyorum, elimde değil," diye kendimi savundum.

Bunun üzerine, o kıkırdadı, parmakları saçlarımda kaydı ve yüzümü kendine doğru çekerek öptü. Uzun, yavaş, nazik ve tatlı bir öpücüktü, hızlı, sert ve kaba olanın ardından mükemmeldi.

Gerginleştiği anda öpüşmeyi bıraktı ve başını kapıya doğru çevirdi.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Siktir. Wei," he replied and looked up at me. "Giyin, pussycat.

Gecelik de olur. Uzun süre burada kalmayacak."

Başımı salladım ve bir anda yataktan çıktık, bu sırada içimden onu kaybettim, bu da iki nedenden dolayı nefesimi kesti.

Beni ayağa kaldırdı, eğildi, geceliğimi ve külotumu aldı ve bana uzattı.

Onları alıp banyoya koştum, Abel ise önceki gece kot pantolonunu attığı sandalyeye doğru ilerlerken, tam o sırada kapı çalındı.

Kapalı kapının arkasına geçip giyindim ve Abel'ın kapıyı açtığını duyduğumda, içerideyken başka bazı önemli işleri halletmeye karar verdim.

"Özel teslimat," dedi Wei selam olarak.

"Dışarıda bekleyeceğiz, Lilah'a biraz mahremiyet vereceğiz," diye cevapladı Abel ve kapının kapandığını duydum, sessizlikten onların

ve midemde bir his uyandırdı. Tuvaletin kapısı vardı ama tavanı yoktu ve çok fazla takıntılı biri olmasam da, iki adamın duyabileceği bir yerde işimi görmek pek de istediğim bir şey değildi.

İşimi halledip tuvaletten çıktım ve "Her şey yolunda" diye seslendim, en azından Abel'in çelik ve betonun arkasından beni duyacağını biliyordum (bu da muhtemelen diğer kısımları da duyabileceği anlamına geliyordu, ama... neyse).

Kapı açıldı.

Kapı açıldığında elimde diş fırçası vardı ve geri çekildim, diş fırçasını ağzıma soktum ve Wei'ye el sallamak için elimi kaldırdım.

"Selam, Lilah," dedi Wei.

Daha güçlü bir şekilde el salladım ve ağzımdaki köpükle gülümsedim.

Adamlar içeri girdi, ikisi de soğutucu taşıyordu. Lavaboya gittim ama dönüp onların mutfığa gitmesini izledim.

Aynı zamanda dinliyordum.

"Evde her şey yolunda," dedi Wei, soğutucuyu yere koyarken. Abel buzdolabına gitti ve kapısını açtı, soğutucuyu da yere koydu, ama eğik durmaya devam etti ve kapağı açtı.

Sonra, gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissederken, kan torbalarını buzdolabına koymaya başladı.

"İyi," diye cevapladı Abel.

"Sence bizi yakaladılar, sonra da kaçtılar mı? Belki de bizimle uğraşmaya değmeyeceğini düşündüler?" Wei, gerçekçilikten çok umut dolu bir öneride bulundu.

"Bence bizi yakaladılar ve takviye kuvvetler ve strateji toplantısı için gittiler," diye cevapladı Abel, gözleri bana kayarken.

Omuz silktim, onun muhtemelen doğru olan durum değerlendirmesi beni korkutmadığını göstermek için, ve lavaboya döndüm.

"Jian-Li olmadan bir araya gelmeliyiz. Onu çağırabilir misin?" dedi Abel ve ben şaşkınlıkla onlara döndüm.

"Ma olmadan mı?" Wei de şaşırmış görünüyordu.

"Evet," dedi Abel, Wei diğer ayağını ona doğru ittiği sırada ayağıyla soğutucuyu kenara itti.

"Ma'yı nasıl ikna edeceksin?"

"Restoran en yoğun olduğu öğle saatinde yapalım, o zaman çok meşgul olur ve gelemes," dedi Abel.

"Ma da bu işin bir parçası, Abel," dedi Wei sessizce.

"Evet, erkeklerle konuşmam gerekenleri onunla da konuşacağım, ama özel olarak."

Wei'nin vücudunun gerildiğini gördüm ve ağzımdaki köpük miktarı nedeniyle bunun zorunlu olması ve onlara biraz mahremiyet sağlamak için, lavaboya döndüm, tükürdüm ve musluğu açıp ağzımı çalkaladım.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevapladı Wei.

"Teşekkürler kardeşim," diye mırıldandı Abel, diğer soğutucudaki kan torbalarını buzdolabına koyarken.

Bunu bitirip, iki soğutucuyu da kapattı ve Wei'ye uzattı. Ben de aynadan izlerken yüzümü yıkadım.

"Görüşürüz, Lilah," dedi Wei kapıya doğru giderken.

"Görüşürüz, Wei," diye cevap verdim, yüzümü havluyula kurularken.

Wei kapının arkasında kayboldu ve ben Abel'a döndüm. Mikrodalga çalışıyordu, içinde bir torba kan vardı, ama o kahve yapıyordu.

Havluyu lavaboya attım, oraya doğru yürüdüm ve yaklaştım.

Mikrodalga çaldı.

"Biliyor musun," dedim yumuşak bir sesle, kalçamı tezgaha dayayarak, "benden kan aldığın zaman hoşuma gitmişti."

Abel'in gözleri, şimdi tekrar kahverengi ve maviye dönmüştü, hangisini daha çok sevdiğimi merak ettim, bana baktı. "Anladım, kedicik," diye sessizce cevap verdi, dönüp mikrodalganın kapısını açtı.

"Yani, tekrar yapabilirsin," dedim ona.

Elinde kan torbasıyla bana döndü. "İsteddiğini biliyorum, teklifin için teşekkürler ve istersen kabul ederim, bebeğim. Ama kanın sınırlı. Tadını çıkarabilirim, doyabilirim, ama senin kanını yenilemen için zaman tanımalısın."

Elbette.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Ben bunu yaparken kahvaltıda ne istediğine bir bak," dedi, başını buzdolabına doğru sallayarak.

"Neyi yapayım?" diye sordum.

"İç," diye cevapladı.

Bunun biraz garip olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım ve yavaşça "Tamam" diye cevap verdim.

Buzdolabına gittim. Kafamı içeri sokup, "Burada seçeneklerimiz yumurta ve pastırma ya da pastırma ve yumurta," dedim.

"Pankek karışımı var," diye cevapladı. "Fransız tostı için ekmek, süt ve yumurta.

Raflarda başka şeyler de var."

Buzdolabının kapısının ötesine baktım ve onun son kan damlasını emdiğini ve mavi çöp kutusunu ayak parmağıyla açtığını gördüm.

"Bunu kafamı buzdolabına sokmadan da söyleyebilirdin," dedim ve o, çantayı hızla bitirip neredeyse utanmış gibi çöp kutusuna attığında gözleri bana döndü.

Ne oluyor lan?

"Sen seç, yoksa çocuklardan birine dışarı çıkıp donut ya da istediğin başka bir şey almasını söyleyebilirim," dedi, çöp kutusunun kapağını kapatıp bana doğru ilerledi.

"O neydi?" diye sordum. "Ne neydi?"

"Az önce yaptığın şey."

Durdu ve bana odaklandı, gözleri boş bakıyordu.

Dikkatlice boş bakıyordu.

"Kan iç, Delilah."

"Biliyorum, Abel."

"Yapmak zorundayım, ama hızlıca yapacağım, böylece izlemek zorunda kalmazsın."

Buzdolabını kapattım ve ona döndüm. "Tatlım, benden kan aldın."

"Biliyorum, oradaydım," diye cevapladı, ses tonunda ani bir sertlik vardı.

"Ve dün bizim bira ve saçma sapan sohbetlerimizi bırakıp gerçek öğle yemeğini yemeye gittin," diye hatırlattım ona.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim, sen sensin. Sen böyle yaparsın. İhtiyacın olan budur. Benim bunu görmem ya da görmemem ne fark eder ki?"

"Bu insanların yaptığı bir şey değil," dedi sanki bilmiyormuşum gibi. "Ve?" diye sordum.

"Ve bunu ilk yaptığımda senin tepkini gördüm. Bu yüzden, senin önünde yapmayarak ya da yapmak zorunda kalırsam hızlıca yaparak, bundan tiksinimeni önleyeceğim."

Aman Tanrım.

"Tatlım, bundan tiksiniyorum," dedim nazikçe.

"Tepkinizi gördüm, Delilah," diye cevapladı, artık hiç yumuşaklık yoktu, sesi tamamen sertleşmişti.

Elimi uzattım. "Bilirsin, o benim ilk seferimdi. Bana biraz müsaade et. Ama şimdi durum farklı."

"Ne farkı var ki?" diye karşılık verdi. "Hâlâ kan içiyorum."

"Farkı, seni daha iyi tanımam."

"Yine, bu nasıl farklılık yaratıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, öyle işte. Bu senin bir parçan. Ve ben de senin bir parçanım," diye cevap verdim. "Beni öptün. Beni kucakladın. Benimle seviştin. Benimle aşk yaptın. Babamla tanıştın. Ailemle tanıştın. Yanımda uyudun. *Defalarca* içime girdin. Biz birbirimize bağlıyız."

"Belki de bu konuyu konuşmayı bırakmalıyız," diye önerdi ve bu hoşuma gitmedi.

Hoşuma gitmedi çünkü bu konuda açıkça bir sorunu vardı, benim için doğal olmayan ama onun için doğal ve hatta vazgeçilmez olan bir şey ile ilgili bir sorunu vardı. Bana bir canavar olduğunu düşündüğünü söylemişti ve benim söylediklerimin onu etkilememesi imkansızdı.

Tabii bunları içime almaması için bir duvar örmemişse. "Abel..."

"Taşınıyoruz," diye açıkladı.

"Hayır, konuşmamız gereken..."

"Demek istediğim, taşınıyoruz. Serpentine Bay'den. Sadece sen ve ben. Ailem değil. Ailen bize eşlik edebilir, uzak ve güvenli bir yer bulduğumda bize yakın bir yerde koruma görevi yapabilir, ama biz gidiyoruz. Üzgünüm Lilah, ama bu, hayatını geride bırakman ve ben bize güvenli bir yer ararken sen de buna başlaman gerektiği anlamına geliyor."

Ona baktım, boğazım düğümlendi.

O sözlerini bitirdiğinde boğazım daha da sıkıştı. "Bunu yapabileceğimiz bir yere vardığımızda babanı ve adamlarını da geride bırakacağız. Onların da bizim nerede olduğumuzu bilmeleri güvenli olmayacak. Ama babanın sana karşı tutumu göz önüne alındığında, senin gideceğin yere ulaşmada bir rol oynaması gerekecek ve ben ona bu fırsatı vermeliyim. Ama o yolun sonuna kadar gelmeyecek."

"Neden bahsediyorsun?" diye dehşetle fısıldayarak sordum.

"Şu anda olanlar hiç de sürpriz değil," diye açıkladı. "On yıllardır böyle bir şeyin olacağını hissediyordum. Şimdi oluyor. Ve hedef benim ailem değil. Hedef sen ve beniz. Onları ne kadar sevdiğim, onlara ne kadar borçlu olduğum, benim bir parçam oldukları kadar, içimden bir ses bana tek bir önceliğim olduğunu söylüyor. Sen. Seni güvende tutmaya odaklanmalıyım

güvende tutmaya odaklanmalıyım. Herkesi güvende tutmaya odaklanamam. Ama onları güvende tutmanın bir yolunu bulmalı ve dikkatimi sadece sana vermeliyim, bu da onları tehlikeden uzaklaştırmak anlamına geliyor. Ve bu da bizim onların hayatlarından çıkmamız anlamına geliyor."

Buna inanamıyordum.

"Ama bu... bu..." Kafamı salladım. "Bu onları mahvedecek."

Hepsini. Özellikle Jian-Li ve babamı.

Cevap verirken çenesi gerildi. "Evet, biliyorum. Hoşuma gittiğini söylemedim, ama bu olmak zorunda. Yıkılabilirler, ama nefes alabilecekler."

"Abel, bence..."

"Bu konuda senin desteğine ihtiyacım var, Lilah."

İki elimi de kaldırdım. "Ama sana katıldığımı sanmıyorum."

"Geri dönecekler," diye fısıldadı, sesi neredeyse tıslama gibiydi, bu ses omurgamdan yukarı doğru tırmandı. "Dört kişi değil. Altı kişi değil. Daha fazla. Çok daha fazla. Kardeşlerim, teke tek kendilerini koruyabilirler. İkiye bir, bu riskli olur. Daha fazlası mı? Hayatta olmaz. Bu pislikler güç ve hıza sahipler, ama aynı zamanda yetenekli de. Kardeşlerimin kadınlar bulmasını istiyorum. Bebek yapmalarını istiyorum. Her birkaç yılda bir taşınmadan, beni korumak için yaşlandıklarını kimse fark etmesin diye, ama ben fark edeyim diye yaşamalarını istiyorum. Yerleşik olmalarını istiyorum. Mutlu olmalarını istiyorum. Yaşamalarını istiyorum."

Tanrım, onu

anladım. Onu *çok*

iyi anladım.

Ve anladığım şey kalbimi kırdı çünkü o haklıydı.

Sevdiğimiz insanları güvende tutmak için gitmek zorundaydık. "Tamam, bebeğim," dedim sessizce.

"Beni koruyacak mısın?" diye sordu

kısaca. Başımı salladım.

"Babanla birlikte mi?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Tanrım,

baba.

Bundan nefret ederdi. Önerildiğinde çılgına dönecekti. Ama sonunda kabul edecekti. Bana her şeyi verirdi.

Yine başımı salladım.

"Bu durumdan nefret ediyorum," dedi Abel alçak sesle, sesi nefretinin derinliğiyle titriyordu.

"Ben de," diye onayladım, sesim *tüm* duygularımın derinliğiyle titriyordu.

.

"Seni bulduğumda, içimden bir ses bununla karşılaşacağımızı söylüyordu. Ama keşke sana başka bir şey verebilseydim. Aile. Kahkaha. Mutluluk. Huzur. Sadece yerleşip, birbirimizi tanıyıp, babanla ve seninle birlikte bir hayat kurup, benim ailemle ve benimle birlikte gelen her şeyle. Ama tehdidin ortadan kalktığını bilmeden bunu yapamayız."

"Tamam," diye tekrar kabul ettim.

Abel yanıma geldi ve beni sıkıca kollarının arasına aldı.

"Bu durumdan nefret ediyorum," diye saçlarımın üstüne fısıldadı. Kollarımı ona doladım ve "Ben de" diye tekrarladım. Beni sıkıca sarıldı.

Ben de aynısını yaptım.

Derin bir nefes aldığını hissettim, sonra "Fransız tostı" diye mırıldandı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, açtım, sesime hafiflik katmaya çalıştım, birdenbire hayatımın geri kalanında bir daha yemek yemek istemeyeceğimi düşündüğüm kadar aç olmadığımı fark ettim ve "Bana uyar" diye cevap verdim.

* * *

"Bu iş olmayacak," dedi Xun sertçe. Aslında, sertliği odayı tıkıyordu.

Abel'in uyluğunu daha sıkı kavradım.

Az önce kardeşlerine, babama ve adamlarına ne olacağını anlatmıştı. Abel uzak ve ıssız bir yerde bir ev arayacak, babam ve ekibi bizi oraya kadar götürecektir, sonra ayrılacak ve bizi orada bırakacak, kimse nerede olduğumuzu bilmeden.

"Bu iş halloldüğünde geri döneceğiz, Xun," diye güvence verdi Abel. "Seni bulacağız." Gözleri, hepimizin öğle yemeği yediğimiz Jian-Li'nin restoranındaki özel odadaki yuvarlak masayı taradı, sonra sözünü bitirdi: "İş bittiğinde hepinizi."

"Ya işler bittiğinde, seni bulacak kimse kalmazsa ne olacak?" diye sordu Snake. "Lilah'a ne olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Üzgünüm dostum," dedi Abel nazıkçe, ses tonunda üzüntüsü belliydi, "bilemeyeceksiniz."

"Bu benim için kabul edilemez, çünkü o Lilah. Artık bir kadın, ama eskiden kollarımda tuttuğum ve biberonla beslediğim küçük bir kızdı," diye karşılık verdi Snake.

Kalbim burkuldu.

"O zaman senin için işe yaramasını sağlamalısın," diye cevapladı Abel, "onun hayatta kalması için kendini feda ettiğine göre, o da senin onun için bunu yaptığını bilerek o hayatı yaşamalı."

"Ve o bunu hissedecek. Biliyorum," diye karşılık verdi Snake. "O zaman o tür bir sevgiye sahip olduğunu bilerek huzur bulacak."

Kalbim daha da burkuldu ve dudaklarım fısıldadı, "Snake."

Bana baktı. "Gitmeyeceksin."

"Lütfen anla," diye yalvardım.

"Olmaz," diye tersledi.

Nefes aldım ve babama baktım. "Baba?"

Babam bitkin görünüyordu ve kalbim bir kez daha acı bir şekilde sızladı.

"Her zaman biliyordum," diye başladı, "bir gün artık seni fırtınadan koruyan kişi olmayacağımı. Bu bilgiyi bilmekten nefret ediyordum, bunu seni sahiplenecek adama devretmek zorunda kalacağımı bilmekten. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi iş, baba olmak, küçük kızına bakmaktır. Sadece, o adamın buna layık olduğunu ummak zorundaydım." Abel'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Onu çok iyi tanımıyorum. Ama içimden bir ses onun layık olduğunu söylüyor."

Söylediklerini duyunca ruhumda minnettarlık ve acı karışımı hissettim.

"Ama hayatta olmaz, küçük kız," diye devam etti babam, "o fırtına lanet bir kasırgaya dönüşürse, ikinize de sırtımı dönerim."

"Baba..."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi sert bir şekilde, beni şaşırtarak. "Sen gidersen, biz de peşinden gideriz. Savaşırız, yeniliriz, böyle şeyler olur. Ama küçük kızımın her gün bir tehdit altında yaşadığını bilerek ve onu korumak için elimden geleni yapmadan hayatımın geri kalanını yaşamayacağım."

"Güvende *olduğunu* bilmek bizim için önemli," diye cevap verdim ve masaya elimi uzattım. "Hepinizin."

"Beni hayatın boyunca tanıdın mı?" diye sordu babam. Kahretsin.

"Evet," diye cevap verdim.

"O zaman söylediğin bu saçmalığın gerçekleşmeyeceğini biliyorsun," diye homurdandı Abel.

Onun uyluğunu sıktım ve tekrar denedim.

"Lütfen baba, bizim açımızdan bak."

"Anlıyorum," dedi. "Ama senin bizim açımızdan bakmadığını görüyorum."

"Baba..."

"Lilah." Sözümlü kesti. "Sana her şeyi veririm, dünyayı veririm. Bunu bildiğini biliyorum. Ama bunu vermeyeceğim."

Ağzımı sıkıca kapattım.

Yanımda oturan Chen ayağa kalktı ve o ayağa kalktığına başımı geriye eğip ona baktım, Abel'e bakan ve öfkeyle çarpılmış yüzünü gördüm.

"Altı yaşında bir tehditle yüzleşmek için eğitime başlamadım, o tehdit gerçek olduğunda geri çekilmek için," dedi. "Xun yapmadı. Wei yapmadı. Ma, bu bokun altmış altı yıl sürebileceğini bilerek, yapmadı. Hazırız. Bize saldırabilirler. Biz burada yüzleşmek için hazırız."

"Akıllı bir savaşçı rakibini tanır, ne zaman onunla yüzleşebileceğini ve ne zaman yüzleşmemesi gerektiğini bilir," diye cevapladı Abel.

"Cesur bir savaşçı, şans onun lehine olmasa bile, ölümcül bir rakiple yüzleşmenin ne zaman degeceğini bilir," diye karşılık verdi Chen.

"*Siktir*," diye homurdandı Abel, çünkü Chen'in cevabı çok iyiydi.

"Ma'ya bu saçmalığı söyleme," diye emretti Wei, o da ayağa kalkarak. "Onun kalbini böyle kırma. Ona bu saçmalığı hiç *söyleme*."

"Ben onu koruyorum. O anlayacaktır," diye cevapladı Abel.

"Asla iyileşmeyen bir kalp kırıklığından kurtulamayacak olan o, ve sen bunu yaparsan, onun kalbini parçalayacaksın," diye karşılık verdi Wei. "Ve sen bunu çok iyi biliyorsun, kardeşim. Çok *iyi* biliyorsun. Babasız zar zor yaşayabiliyordu. Sensiz günlerini sonlandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Wei..." diye başladı Abel.

Wei masanın üzerinden kardeşine doğru eğildi. "Beş nesildir bizim soyumuzdaki her kadın sana doğdu ve seninle öldü. Bunu annemden alamazsın. O, bu hayatta tek bir şeyin doğru olduğunu bilerek yaşadı: ilk nefesinden son nefesine kadar seninle olacağını."

Aman... Tanrım.

Abel'in duygularının onu sardığını hissettim, ama Wei henüz bitirmemişti.

"Bu aile sana her şeyi verdi. Sen bunu elinden almaya karar veremezsin."

Abel'in duygularının bana da bulaştığını hissettim ve ona daha da yaklaştım.

"Nereye gidersek gidelim, zindanının Ma'nın yakınında olmasını istiyorsun, onu korumak için ona yakın olman gerektiğini düşünüyorsun. Ama yanıyorsun, Abel," diye devam etti Wei. "O bunu yapıyor. *Seni* korumak için *sana* yakın yaşayabileceğin yerler buluyor. Annesi yaptığı gibi. Büyükannesi yaptığı gibi. Devam edebilirim, bunu biliyorsun. *Sen bizimlisin*."

Yüzyıllardır bu ailede olman seni kanımızdan biri yaptı, kanımızı paylaşmasak da, ve kanına sırtını dönemezsin. Bunu biliyoruz. Bunu yaşadık. Nesiller boyu kadınlarımız sana bunu verdi. Bunu elinden almayın."

Wei cevap beklemeden odadan çıktı. Chen onu takip etti.

Xun sandalyesini geri çekti ve aynısını yaptı.

Snake, Moose ve Jabber de onu takip etti.

Onlar gittikten sonra, babam gözlerini kapıdan ayırıp Abel'a baktı. "Bunu bir düşün, evlat, ve aceleci kararlar verme. Doğruyu söyleyeceğim... sen gidersen, ben de peşinden gelirim. Ve bu masada duyduğum kadarıyla, yalnız olmayacağım."

Bunu söyledikten sonra sandalyesini geri itti ve dışarı çıktı. "Eh, pek iyi gitmedi," diye mırıldandım.

Abel yine homurdandı.

Ona bakmaya başladım ama Poncho konuşunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Bruja olan bir teyzem var."

"Ne?" diye sordum.

"Cadı," dedi. "Görüşü var. Koruyabilir." Abel'a baktı. "Senin iznin lazım dostum, ama onu aramak istiyorum. Paylaş. Bizim için bir şey yapabilir mi bak. Bir şeyler görebilir mi bak."

Bir an tereddüt ettikten sonra Abel, "Bunu düşünmem için bana biraz zaman ver" dedi.

"Fazla uzatma," diye tavsiye etti Poncho, sonra bana yumuşak bir bakış attı, kalktı ve odadan çıktı.

Onu izledim, sonra Abel'a döndüm.

"Şimdi ne olacak?"

"Bu odayı parçalama dürtüsünü başarıyla yenip, sonra da o pisliklerin hepsinin zihnini kontrol ederek yapmamız gerekeni yapmamıza izin vermelerini sağladıktan sonra mı?"

Oh, dostum.

Ona doğru eğildim. "Bunu yapma, tatlım."

Çenesi sertleşti ve dişlerini sıkarak, "Yapmayacağım," dedi.

"Bence bunu biraz düşünmeliyiz. Herkesin düşünmesi için bir iki gün verelim," dedim.

"Evet," diye cevapladı.

"Biz seviliyoruz. Bu kötü bir şey değil," dedim ve gözleri bana daha da odaklandı.

"Değil. Asla değildir. Ta ki o sevgi fedakarlığa dönüşene kadar. Hayatım boyunca benim için fedakarlık yapan birçok insan oldu, *bao bei*. En büyük fedakarlık..." Başını salladı. "Kader bana uzun bir ömür bahşetmiş, ve bu, kalbimde yeri olan insanların senin ve benim için her şeyden vazgeçtiğini bilerek yaşamak için çok uzun bir süre."

Onu anladım. Söyledikleri, bunların ezici anlamı canımı yakıyordu, ama anlıyordum.

Erkekleri de anlıyordum.

Çıkmaz sokak.

Elimi kaldırıp boynuna doladım, başparmağımla boğazındaki çıkıntıları okşadım. "Bir iki gün, Abel, hepimiz bunu düşüneceğiz."

Yutkunduğunu

hissettim. Sonra

"Evet" dedi.

* * *

Jian-Li

"Bunu bana söylediğin için teşekkürler, Hook."

Jian-Li, Lilah'ın babasıyla birlikte ofisinde duruyordu. Sessizce konuşuyordu. Hooker da sessizce konuşmuştu, çünkü önceki gece oturma odasında çay içerken (o iki bira daha içmişti) Abel'in yetenekleri hakkında her şeyi ona anlatmıştı.

Onun duymasını istemiyorlardı.

"Sen onun annesinin, bilmen gerektiğini düşündüm. Ama dahası da var. Dışarıda neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmezken, içeride kıyamete hazırlıklı olmamız gerekmez. Uyum. İhtiyacımız olan şey bu. Oğluna çalışmalısın, kadın," diye tavsiye etti Hook.

Haklıydı.

Ama önce başka bir şey yapması gerekiyordu. Başını salladı.

Hook çenesini kaldırdı, ona endişeli bir gülümseme attı ve ofisinden çıktı.

Jian-Li onun arkasından baktı, sonra da merdivenlerden yukarı, dairesine çıktı. Çantasını ve anahtarlarını aldı.

Sonra merdivenlerden aşağı indi, arka kapıdan çıktı ve doğrudan arabasına gitti. Arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve The Biltmore'a doğru yola çıktı.

Dokuzuncu
Bölüm Gerçek
Şey Lucien

Vampir Lucien, minyon, çekici Çinli kadının The Biltmore'daki Gregor'un süitine girmesini izledi.

Kadının kokusu ylang-ylang, beş baharat, zencefil, aşk ve korkuydu.

"Bayan Jin, bize katıldığınız için çok mutluyuz," dedi Gregor, tehditkar olmayan bir mesafede durarak ve kadının gözleri odayı tarayarak herkesi süzerken.

"Lütfen, içeri buyurun," dedi Gregor, süitin oturma odasını işaret etmek için kolunu sallarken bile uzak durmaya devam etti. "Tanıştırmadan önce çay sipariş edeyim mi?"

Gözlerini, karısı Sonia'nın yanında kanepenin kolunda oturan Callum'dan ayırdı ve Gregor'a baktı.

"Lütfen."

Sesi güçlüydü ve Lucien bundan etkilendi. Sesi, korkusunu tamamen gizliyordu.

Hâlâ korku kokuyordu.

"Bunu hallet," dedi Gregor, odadaki tek uşağına fısıldayarak. Bir insan... iyi yapılı, şüphesiz yetenekli, ama yine de sadece bir insan.

Adam odadan çıktı ve Bayan Jin oturma alanının hemen önünde durdu.

Gregor, onun birkaç adım yanına geldi. "Önce kendimi tanıtmama izin verin. Restoranınızda bunu yapmıştım, ama tam olarak yapmamıştım. Ben Gregor. Vampir Konseyi'nin bir üyesiyim, Vampir Hakimiyeti'nin isteklerini yerine getiren çalışma grubu."

Bayan Jin ona bakıyordu ve Gregor sözünü bitirdiğinde başını salladı.

"Şimdi, oğlumu restoranınızda karşıladığınızdan daha resmi bir şekilde tanıtayım," diye devam etti Gregor. "Bu Yuri." Pencerenin yanında duran Yuri'ye doğru kolunu uzattı.

"Bayan Jin," diye mırıldandı Yuri, sonra Gregor'un ona keskin bir bakış atmasına neden olacak şekilde, yani hiç de samimi olmayan bir şekilde, "Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi.

Kadın Yuri'yi dikkatle süzdü ama cevap vermedi. Sadece başını eğdi.

Onun ses tonunu okudu.

Lucien Callum'a baktı ve Callum'un gözlerinin kendisine çevrildiğini gördü, çenesi gergindi, bu da ikisinin aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

Yuri baş belasıydı.

Lucien, Gregor tekrar konuşmaya başladığında dikkatini ona çevirdi.

"Ayrıca bizimle birlikte Lucien de var." Gregor başını Lucien'e doğru eğdi, sonra güven uyandırmak umuduyla ona ihtiyaç duyduğu bilgiyi verdi. "Lucien, vampirlerimiz arasında en güçlüsüdür. Yanında ise insan gelini Leah var."

Buna tepki gösterdi, vücudu hafifçe sarsıldı, gözleri Lucien ve Leah arasında gidip geldi. Lucien, onun bakışlarında bir hüznü gördü, bunun nedenini tahmin edemedi, sonra kadın çenesini onlara doğru eğdi.

"Bayan Jin," dedi Lucien, kanepenin koltuğunun yanında durarak.

Kanepede oturan Leah, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Ve bu da Callum, Kurtadamların Kralı ve kraliçesi Sonia," diye devam etti Gregor.

"Memnuniyetle," dedi Callum alçak sesle.

"Hepimiz bizimle tanışmaya karar verdiğiniz için çok mutluyuz," dedi Sonia.

Bayan Jin başını sallayarak onlara selam verdi, ama sessizliğini korudu. "Lütfen, isterseniz oturun," dedi

Gregor.

O, odanın içinde tereddütle etrafına bakındıktan sonra, Leah ve Sonia'nın oturduğu kanepenin karşısındaki koltuğa, Lucien ve Callum'un yanına oturdu.

Gregor diğer dört koltuktan birine geçti, kendi koltuğu sehpanın dar ucundaydı, geniş kenarı kanepeye ve Bayan Jin'in koltuğuna bakıyordu.

"Umarım, sizin... şeyinizi getirmediğiniz için çok hayal kırıklığına uğradığınızı söylememin *sakıncası* yoktur," dedi Gregor dikkatli bir şekilde.

Bayan Jin, Gregor konuşurken onu izledi, ama hiçbir şey söylemedi. Lucien iç geçirdi.

O son derece temkinliydi, bu da bu işin biraz zaman alacağı anlamına geliyordu.

Onların ise zamanı yoktu.

Leah onun iç çekişini duydu. Leah elini uzatıp onun elinin arkasına dokunduğunda bunu anladı.

Leah'ın hareketleri Bayan Jin'in dikkatini çekti ve o, ifadesini belli etmeden bu hareketi izledi.

"Yatağınızın adını sorabilir miyim?" diye sordu Gregor.

O da ona baktı ve sonunda konuştu: "Sakıncası yoksa, soruları ben sormayı tercih ederim."

Gregor davetkar bir şekilde elini uzattı. "Lütfen."

"Şu anda Serpentine Körfezi'nde sizin gibi başkaları da var mı?" diye sordu.

Gregor hemen cevap verdi: "Gerekli işleri halletmek için bizimle birlikte olanlar var, ama hepsi insan. Grubumuzdaki tek ölümsüz varlıklar, tahmin ettiğiniz gibi bir vampir olan Yuri, Lucien, Callum ve Sonia."

Sonia'ya hızlıca baktı, sonra Gregor konuşmaya devam edince tekrar Gregor'a döndü.

"Koruyucunuzun bizi hissedebileceğinin farkındayız ve Serpentine Körfezi'nde vampirlerden oluşan bir maiyetin onu telaşlandırmasını istemedik. Kurtları komuta eden Callum da buna katıldı ve o da halkından hiç kimse olmadan burada."

Kafasını bir kez salladı ve "Başka kimse yok mu?" diye sordu.

"Diğerlerinin, görevlerini başarıyla tamamlamak için ne kadar hazırlıksız olduklarını zor yoldan öğrendiklerini ve geri çekildiklerini düşünüyorum. Yuri, Lucien, Callum ve ben, bu sabah da dahil olmak üzere, geldiğimizden beri Serpentine Körfezi'nde sık sık ve geniş çaplı hareket ettik ve bizim gibi başkalarını hissetmedik."

"Peki onların görevi tam olarak nedir?" diye sordu.

"Korkarım ki, Bayan Jin, sizin de zaten bildiğiniz gerçeği söyleyeceğim. Onlar, sizin koruduğunuz kişiyi ve/veya onun eşini ortadan kaldırmak istiyorlar."

"Neden?"

Gregor burnundan nefes aldı ve sesi oldukça yumuşadı. "Bunu bilmeye hakkı var, Bayan Jin. Saygısızlık etmek istemem, ama bunu öğrendiğinde sizinle paylaşmak da onun hakkı. Ya da istemiyorsa paylaşmamak da."

"Bu şekilde olmayacak," diye karşılık verdi Bayan Jin. "Neler olduğunu paylaşmak isteyip istemediğime karar verecek olan benim..." Bir an durakladı, sanki mücadele ediyormuş gibi, sonra "korumam" dedi.

"Eğer öğrenmesi için onu yeraltı hücrelerinden yeterince uzun süre çıkarmaya izin verirseniz," diye Yuri yumuşak bir sesle araya girdi, sözleri hiçbir tonlama içermiyordu, ama yine de çirkin sözlerdi.

"Yuri," dedi Gregor sessiz ama keskin bir sesle.

"Senin oyununu biliyorum, Peder, ama bu kadının vampiri çöp konteynerinin altındaki bir çukurda, utanç verici ve gizli bir şekilde tuttuğu için buna katılmadığımı biliyorsun," diye karşılık verdi Yuri.

Lucien, Yuri'yi halletmek için gerginleşti, böylece işi batırmasın diye, ve Callum'un da aynı şeyi yaptığını hissetti.

Ancak, Bayan Jin'in yumuşak kahkahasını duyduklarında ikisi de ona döndüler.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, yüzünde hala neşeyle. "Oğullarım, onun alan tercihiyle sık sık dalga geçerler. Özellikle de en küçüğüm. Ancak, bu benim en büyük *oğlumun* tercihi." Bakışları Gregor'a keskinleşti. "Ve geç de olsa sizi düzelteceğim. O benim *vesayetim altında* değil. O benim *oğlum*."

Bu sözler odada yankılandı ve Lucien, Callum ve kendisinin yanı sıra Leah ve Sonia'nın da rahatladığını hissetti.

"Ve onun *annesini* olarak," Bayan Jin devam etti, "onu güvende tutmak benim sorumluluğumdur. Üç gece önce, o güvende değildi. *Eşi* güvende değildi. Oğullarım kardeşlerinin yanına koşarak ona yardım etmek istediler ve onlar da güvende değillerdi. Ben yaşlı bir kadını. Bunu yapamam. Ama *bu*, ona ne olduğunu anlamak için sizinle görüşmek, bunu yapabilirim."

"Anlıyorum Bayan Jin, ve sizin bizimkilerden birine olan sadakatınız bizi çok rahatlattı," diye cevapladı Gregor. "Ancak, oğlunuzu buraya çağırmanızı rica etmeliyiz, böylece onunla şahsen konuşabiliriz."

"Anlamıyorsunuz, Bay..." Başını salladı, ani belirsizliğine alışkın olmadığı belliydi, bu da onun genellikle böyle olmayan bir kadın olduğunu kanıtlıyordu. "Gregor. Oğlum ailesini son derece korur. Sizi bir tehdit olarak görüyor. Onun yeteneklerinin farkında olduğunuzu varsayıyorum ve bu yeteneklere sahip olduğu için, diğer oğullarım da çok yetenekli ve güçlü olsalar da, bizi koruyabilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyor. Kendini tehlikeye atmayarak bizi güvende tutuyor."

Lucien onu inceledi ve onun bir şeyleri ele verdiğinin farkında olmadığını fark etti. Melez varlığı orada değildi, ama o oradaydı ve kendini savunamayan bir kadın olan ona, kendini çok iyi savunabildiğini kanıtlamış olan ona göre çok daha fazla tehlike arz ediyorlardı.

Kendisinin orada olduğunu bilmiyordu.

Ama Lucien, bunu öğrendiğinde mutlu olmayacağını biliyordu.

"Anlıyoruz, Bayan Jin," Callum sessizce araya girerek Lucien'in düşüncelerini kesti. "İçtenlikle anlıyoruz. Çünkü kurtlar böyledir."

"Sizden açıklamanızı rica edeceğim," dedi Bayan Jin ve Lucien midесinin sıkıştığını hissetti.

Hiçbir fikri yoktu.

Bu da oğlunun da hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu.

Lucien, kendi doğasını anlamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Bu fikir ona iğrenç geliyordu.

Üçlü'nün üçüncüsü anlamıyordu. Hayatının ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu, ama olgunluğuna bakılırsa bir asırdan fazla olmalıydı.

Siktir.

Callum da bunun farkındaydı, bu yüzden hemen açıkladı: "Kurt, sürüsüyle ilgilidir. *Her* şey sürüsüyle ilgilidir. Onların güvenliği ve bakımı kadar önemli bir şey yoktur. Kurt adam da aynıdır. Onun" —başını eşine doğru eğdi—"ya da onun ailesi her şeyden önemlidir. Eşini ne zamandır tanıdığını bilmiyorum, ama bu içgüdünün ona karşı olduğunda önemli ölçüde arttığını fark etmişsinizdir. Bunun nedeni, onun aile biriminin ikinci yarısını temsil etmesidir. Onu korumak hayati önem taşır. Basitçe söylemek gerekirse, erkek kurt bunun için yaşar. Yemek yer, içer, uyur. Ama eşinin için var olur."

Bir anlığına gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtıktan sonra tepkisini gizleyerek yumuşak bir sesle, "Açıklamanız için teşekkür ederim," dedi.

"Oğlunuz da bize güvenip bizimle görüşmek isterse, size ve ona daha fazla bilgi vermekten memnuniyet duyarım," diye cevapladı Callum.

"Ve onun vampirik özelliklerini de memnuniyetle paylaşırım," diye ekledi Lucien.

Garip bir şekilde, Lucien konuşurken gözleri ona kaydı, sonra kısa bir süre Leah'a baktı ve tekrar Lucien'e döndü.

Bunu okudu.

Üçlü'nün üçüncüsünün, Kehanetlerin öngördüğü gibi bir eşi vardı. Bir insan.

"Bilmesi gereken çok şey var," dedi Lucien ve konuşmaya devam ederken gözlerine bakmaya devam etti, "Ve sadece üç gece önce olanlarla ilgili değil."

Leah onu anladı ve bunu bilmesini istemedi, bu yüzden gözlerini kucağına indirdi.

Lucien, Leah'ın parmaklarının kendi parmaklarını kavradığını ve sıkıca tuttuğunu hissetti. O da bunu hissetti.

"Sizi ve ailenizi daha fazla endişelendirmek istemiyoruz Bayan Jin, ama şunu söylemeliyim ki, oğlunuz ve eşiyle acilen konuşmamız gerekiyor," dedi Gregor. "Bilmeleri gereken şeyler var ve ne kadar çabuk öğrenirlerse o kadar iyi."

Bayan Jin Gregor'a baktı ve "Onunla tekrar konuşacağım" dedi.

"Lütfen," diye cevapladı Gregor, "ikna edici olun. Bildiğiniz gibi, tehdit çok gerçek. Güven oluşturmak için, tekrar yaklaşmadık, mesafemizi koruduk. Ancak, buradan ayrılamayız. Çünkü onlar tekrar deneyecekler, Bayan Jin. Takviye kuvvetler getirecekler ve tekrar deneyecekler. En güçlü vampirler bizde olsa bile, Kral Callum kurtların hükümdarı olarak konumunu koruyor çünkü o, hepsinden çok daha güçlü. Yine de, kendi takviye kuvvetlerimiz olmadan, geri döndüklerinde oluşturacakları tehdidin çok büyük olacağından korkuyoruz. Eğer öyle olursa, bu felaket olur."

Lucien, onu saklamaya çalışsa da, kadının artan paniğini hissetti. Kadın yalvarırcasına, "O zaman *lütfen* bunu benimle paylaşın," dedi.

"Kardeşimize gösterdiğiniz şeyle bizim sadakatimizi kesinlikle kazandınız," dedi Gregor nazikçe. "Ama korkarım bunu duymak onun hakkı ve biz bu hakkı sizden bile alamayız."

"O zaman, içemeyeceğim halde çay istemekle kötü bir davranışta bulundum, Bay Gregor, çünkü ailemin yanına gitmem gerektiği açık."

"Elbette," dedi Gregor, kadın ayağa kalkarken o da ayağa kalktı. Callum saygıdan koltuğun kolundan kalktı ve Bayan Jin'in gözleri ona kayd, bunu fark etti. "Sizi dışarıya kadar geçireyim," dedi Gregor.

Ona bir kez daha baktı, sonra kanepede ve çevresindekilere dönerek başını hafifçe eğdi ve Gregor'u kapıya kadar takip etti.

"Oğlunuz ve eşinden yakında haber alırız umarız, Bayan Jin. Ayrıca, çok uzak olmayan bir gelecekte sizinle çay içme fırsatım olur umarım," dedi Gregor kapıda vedalaşırken.

"Biz de aynı umudu paylaşıyoruz, Bay Gregor," diye cevapladı kadın. Odaya baktı, Yuri'ye başını salladı, sonra Gregor'un açtığı kapıdan dışarı çıktı.

Gregor kapıyı arkasından kapattı ve odaya döndüğünde Sonia, "Bence iyi gitti," dedi.

"Öyle, çoğunlukla, oğlumun biraz diplomasi öğrenmesi gerektiği dışında," diye cevapladı Gregor, gözleri Yuri'ye bakarak.

"Baba, kardeşlerimden birini savunmamın o insan tarafından olumsuz karşılanmadığını düşünüyorum," diye karşılık verdi Yuri.

"Ağzını açtığında bunu bilemezdin," diye Callum sinirli bir şekilde araya girdi.

"Hayır, ama olan oldu ve bir zararı olmadı, o yüzden şimdi bunu tartışmanın bir anlamı yok," diye karşılık verdi Yuri.

"Bu doğru, Cal," dedi Sonia sessizce.

Callum'un çenesi sertleşti, bu da ağzını kapalı tutacağı anlamına geliyordu.

Yuri babasına döndü. "Bu melezi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Adını bile bilmiyoruz. O kadar gizli ki, sanki rüzgâr gibi. Ailesini Daytona'ya, Dallas'a, Pittsburgh'a kadar izleyebiliyoruz. Bu sayede, o hiçbir yerde yok, hiçbir yerde."

"Bayan Jin ve oğullarının ona sadık oldukları ve onun güvenliğini istedikleri açık olduğuna göre, onun gerçek doğasının ortaya çıkmaması için neden önlem aldıklarını tahmin edebilirsiniz. Biz de, çevremizdekilerin bizim yaşlanmadığımızı fark etmemeleri için sık sık taşıyoruz," diye cevapladı Gregor.

"Demek istediğim, bu melezi tanımıyoruz. Eşini tanımıyoruz. Doğasını *tanımıyoruz*. Güçlerini, zayıflıklarını, şu anda ne planladıklarını, *bize* saldırı olasılığını da dahil olmak üzere, kaçmayı saymıyorum bile, bilmiyoruz," diye cevapladı Yuri. "En azından o restorana göz kulak olması için bir insan göndermeliyiz."

"Oğullarını ve kardeşlerini korumak için gösterdikleri aşırı özenle, bir insanın böyle bir şey yaptığını fark etmeyeceklerini düşünmüyor musun?" diye sordu Gregor. "Onun nerede kaldığını bilmenin tek nedeni, o binanın etrafında dolaşıp kokusunu almış olman. Üç gece önce başlarına gelenlerle, onların durumunu düşününce, *herhangi* bir tehdide, vampir, kurt ya da insan, biz dahil, nasıl tepki vereceklerini düşünmek bile istemiyorum. Onlar bizim bir tehdit olduğumuzu açıkça belirttiler. Güven tesis etmeliyiz Yuri, kan dökmemeliyiz."

"Bilgi güçtür, baba," dedi Yuri.

"Onların Kutsal Üçlü'nün son üyeleri oldukları dışında hiçbir şey bilmemize gerek yok," dedi Gregor sakın bir şekilde.

Lucien bu tartışmadan sıkıldı ve Callum'a döndü.

"Kurtların yakın mı?" diye sordu ve Callum ona baktı. "Yakın ama çok uzak," diye cevapladı.

"Melez onları algılayamaz, Callum," dedi Gregor, Callum'a iki gün önce Sonia geldiğinde bu konuyu tartıştıkları için zaten bildiği bir şeyi söyledi.

"Ve dūřman onların beklediğini bilemez. Ama onlara ihtiyaçımız olursa diye, yakınımızda olmaları gerekir."

"Hafızam çok iyidir, Gregor, bu yüzden kendini tekrar etmenin bir anlamı yok," diye cevapladı Callum.

Gregor alınmadı ve oğluna baktı. "Vampirlerimiz mi?"

Yuri, hala sabırsız ve sinirli olduğu belli olan bir şekilde kısa bir bař hareketiyle onayladı. "Kasabanın 50 mil gūneyinde, kurtların kuzeyinde toplanıyorlar."

"Bayan Jin'in ođluna bizimle gūrūřmesi gerektiđini ikna edeceđini umuyorum, ama gūvenilir olduđumuzu kanıtlamamız gerekebilir," dedi Gregor, sanki kendi kendine konuřuyormuř gibi. "Umarım bōyle bir durumda kayıplar az olur."

"Ben de," diye mırıldandı Leah.

Sonia arkadařına baktı ve ona gūven verici bir gūlūmsemi attı.

"Kadınları gōndermeliydik," dedi Lucien. "Leah insan. O bir tehdit oluřturmaz ve Őçūncū'nūn eřiyle dostluk kurabilir."

"Tekrar sōyluyorum, eski konuları tekrarlanan bir anlamı yok," dedi Yuri.

"ōyle yapmıyorum," diye cevapladı Lucien. "Bunu tekrar sōyluyorum çūnkū hala yapabileceđimiz bir hamle."

"Ve sen, gelininle kız kardeřimin, kendi tūrlerine o kadar gūvenmeyen, karřılařtıđı herkesi öldüren, kaçan tek kiři hariç hepsini öldüren bir melez vampir kurt adamın inine girmesini mi istiyorsun?" diye sordu Yuri.

"ōçūncū'ye karımı emanet ederim çūnkū biri ona dokunsa benim yapacađım řeyi yaptı. Onları parçalamadı. Kim olduđunu ve bunun ne anlama geldiđini bilmiyor olsa bile, Leah tehdit oluřturmadıđı sūrece ona zarar vermez. Őldūrdükleri için kimse aynı řeyi sōyleyemez," diye karřılık verdi Lucien.

"Yarın sabaha kadar onlara zaman ver," dedi Gregor, Yuri'nin yūzindeki ifade durumun daha da kōtūye gideceđini gōsterdiđinden, olaylar tırmanmadan ōnce araya girdi. Sonuçta Gregor, Sonia'yı çocukluđundan beri būyūtmūřtı, Yuri de bunun bir parçasıydı, bu yüzden o da Yuri'nin "kız kardeři" dediđi kadını koruyordu. "O zaman Leah ve Sonia'nın bu iře karışmasını tartıřırız."

"Bu noktada tekrar sōyleyeyim," dedi Leah, "Ben varım." "Ben de," diye ekledi Sonia.

Lucien iç geçirdi ve Sonia'ya bakan gelinine baktı. "Zaten Çin yemeği yemek istiyorum."

"Ben de," dedi Sonia gūlūmseyerek.

Lucien, başını geriye yaslayıp tavana bakan Callum'a gözlerini çevirdi.

"Seni kurt olarak algılayacak, Sonny," diye hatırlattı Yuri.

"Biliyorum Yuri," diye cevapladı Sonia. "O da yarı kurt. Tehdit olarak algıladığı bir dişi kurda asla zarar vermez. Ve tabii ki ben tehdit oluşturmayacağım."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi Yuri.

"Ben kurtlarla yaşıyorum, Yuri, özellikle de diğerlerinin parlak örneği olduğu için kral olan bir kurtla," diye karşılık verdi Sonia. "Bunu bilebilirim."

Gregor, "Yeter. Yarın bunu tekrar tartışacağız. Bugün Bayan Jin'in ona mantıklı davranmasını umuyoruz..." dediğinde Yuri ağzını kapattı. Dudakları hafifçe kıvrıldı, sonra "Oğlum" dedi.

Lucien, Callum'un bakışlarını hissetti ve o yöne baktı. Gördüğü şey, Callum'un umutlu olduğuydu.

Lucien de öyle.

Zaman yaklaşıyordu. Üçlü'nün son üyesi bulunmuştu.

Bu, hepsinin insanlığı ölümsüz varlıkların köleliğinden kurtarmakla yükümlü oldukları anlamına geliyordu.

Ya da bunu yapmaya çalışırken öleceklerdi.

Ve bunu bir şekilde halletmeleri gerekiyordu.

* * * *

Abel

"Peki, neden aksanın yok?"

Bu soru, çıplak kurtadam vampirin üzerinde çıplak bir şekilde uzanan Delilah'tan geldi.

Serpentine Körfezi'nde kalıp sevdikleri herkesin hayatını tehlikeye atma kararını düşünmek için odalarına gitmediklerini söylemek yeterli. Ayrıca birbirlerine sarılıp geçmişlerini paylaşmadılar.

Kendi alanlarına inmişler ve bütün öğleden sonra sevişmişlerdi. Ve akşamın büyük bir kısmında da.

Şimdi, sonunda, Delilah yeterince eğlenmişti ve konuşmak istiyordu, bu da Abel'in uyandıklarında bunu yapmalarını önermesinden sadece on üç saat sonraydı.

Şikâyet etmiyordu. Cinsel iştahı fazlasıyla sağlıklıydı ve kaderinin onun için seçtiği eşin de aynı şekilde olacağını düşünüyordu.

Yine de, sonunda sevişmek yerine konuşuyor olmalarından memnundu. Birbirlerini tanımaları gerekiyordu.

Delilah onu yoruyordu, hoş bir şekilde olsa da, ve bu hayatında hiç olmamıştı.

"Sorgulamadan önce bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Dördüncü ve beşinci tur arasında başka birinin masasına ait olan limonlu tavuğu çalman benim için yeterliydi," diye cevapladı. "Bu arada, hırsızlık konusunda çılgın hızın harika, bu da konuşacağımız konulardan biri... senin dağınık olmayan 'işin'."

Son kelimeyi söylerken, ellerini havada tırnak işareti yapmak için kaldırdığı için göğüslerini onun göğsüne sıkıca bastırdı.

Adam ellerini kışından çekip kollarını ona doladı ve "Evet, bunu konuşacağız. Ama asıl soruna gelince, bir asırdır bu ülkede yaşıyorsun kedicik, aksanın zamanla kaybolur," diye cevap verdi.

"Mm," diye mırıldandı. "Peki çocuklar da Mandarin konuşuyor mu?"

"Konuşuyorlardı. Ming, Jian-Li ve ben, onlar büyürken hem İngilizce hem de Mandarin konuşuyorduk. Ama büyüdükçe isyan ettiler. Etraflarındaki çocuklar gibi olmak istediler, farklı olmak istemediler, tarihin önemini ve kültürünü benimsemeyi anlamadılar, aileleri yıllar önce eski dünyayı geride bırakmaya karar vermiş olsa bile, Mandarin konuşmayı bıraktılar ve cevap vermeyi bıraktılar."

Başını yastığa yasladı, kollarını sıktı ve geri kalanını anlatmadan önce onun bakışlarını karşıladı.

"Ming öldüğünde hepsi pişman oldular ama bu nedense durumu daha da kötüleştirdi. Sanki sevdikleri babalarına karşı isyan ettiklerini hatırlatmasını istemiyorlardı. Özellikle de Ming, miraslarına olan anlayış ve saygılarının önemli olduğunu düşünüyordu. Şimdi ne kadarını anladıklarını bilmiyorum. Hiç kullanmıyorlar."

"Bu çok üzücü," dedi
kız. "Öyle," diye
onayladı Abel.

Bu üzücü bir durumdu ve Delilah'ın üzücü birisi olmadığını anladığı için, konuyu değiştirdi.

"Sen çok, şey... *çağdaş* konuşuyorsun," dedi.

O onu anladı, bu yüzden açıkladı: "Sen uyum sağlıyorsun, Lilah. İngilizceyi ilk öğrendiğim zamanki gibi konuşmuyorum, ya da altmışlı yıllarda konuştuğum gibi, ya da o valley girl saçmalığı gibi, gerçi ben hiç öyle konuşmadım." O gülümsedi ve o devam etti

konuşmaya devam etti. "Çevrendekileri özümsüyorsun. Muhtemelen on yıl önce konuştuğun gibi de konuşmuyorsundur."

"Bu doğru," diye mırıldandı, gözleri onun omzuna düştü. Soru sorma sırası Abel'daydı.

"Nerede yaşıyordun?"

Bakışları tekrar ona döndü ve şaşkın bir kıkırdama çıkardı, sonra sorusu da aynı şekilde titredi. "Ne?"

"Tanışmadan önce nerede yaşıyordun? Geride bıraktığın hayatın nerede?"

Gözleri kocaman oldu, sonra kahkahayı patlattı, başını eğip yüzünü göğsüne gömdü, koyu saçları etrafına yayıldı, neşesi onun derisini, etini, doğrudan kalbini titretti.

Bir başka rüya daha gerçek oldu, cidden gerçek hayattan çok daha iyiydi. Tanrım.

Kollarını daha da sıktı.

Kız başını geri çekti. "Ben yapamam..." Boğuldu, tekrar kıkırdadı, sonra bir kez daha denedi. "Beni bu kadar tanımadığınıza inanamıyorum."

O, gülümseyen yüzüne sırtarak baktı. "Ben bilmiyorum."

"New Mexico," diye cevapladı kız, kahkahasını bastırdı ve devam etti, "Santa Fe ile Taos arasında, ama Santa Fe'de çalışıyorum."

"Ne iş yapıyorsun, *bao bei*?"

"Bir dizi butik sahibi bir bayanın asistanıyım," diye hemen cevapladı. "İkisi Albuquerque'de, ikisi Santa Fe'de, biri Taos'ta. Oldukça başarılılar. O çok seyahat ediyor, işleri bizzat hallediyor, satın alma fuarlarına gidiyor, öyle şeyler. Ben onun seyahat programlarını yönetiyorum. Mağazaların durumuyla ilgili raporlar hazırlıyorum. Öyle şeyler."

Derin bir nefes aldı, yüzü düşünceli bir ifadeye büründü ve devam etti.

"O iyi biri, ama iş o kadar da iyi değil. Biraz sıkıcı. Her gün aynı şeyler. Maaşım fena değil. Bazı arkadaşlarımdan daha iyi kazanıyorum."

Dikkatini ona verdi ve devam ederken, biraz temkinli olsa da açıkça konuştu, sanki ona söyleyeceği şeyi söylemesi gerekiyormuş gibi, ama onun tepkisinden endişe duyuyormuş gibi.

"Üniversiteye gitmedim. Okul bana göre değildi. Ne annem ne de babam, iyi bir okul sistemine sahip, şehrin iyi bir bölgesinde yaşıyordu. Babam, bunun nedeninin benim sistemden daha akıllı olmam ve sıkılmam olduğunu söylüyor." Aniden gülümsedi. "Onun böyle düşünmesini seviyorum, ama o daha iyi biliyor. Ben de

Ben de öyle. Aslında babamın kızı olduğum için otoriteyi, programları, ödevleri ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyen insanları sevmiyordum." Omuzlarını silktilti. "Yine de, bu benim için zor değildi ve iyi notlar alıyordum. Babam gitmek istersem beni üniversiteye göndereceğini söylese de, daha fazlasını istemiyordum."

Bu konuda onu şaşırtan bir şey yoktu, ama iki şey onu rahatsız ediyordu.

En zor olanından başladı.

"Hayatını geride bırakmak senin için sorun değil gibi görünüyor," dedi dikkatlice.

Omuz silktilti. "Öyle, ama değilim. Sevdiğim bir işim yok, ama dairemi seviyorum ve özleyeceğim. Ama orası sadece yaşamak için bir yerdi ve sonsuza kadar orada yaşayacağımı düşünmüyordum. Sanırım şimdi ona veda etme zamanı geldi, ama umarım bir gün eşyalarımı geri alabileceğim bir zaman gelir."

Abel, nasıl başarırsa başarsın, o günün yakında geleceğine karar verdi.

Üzüntüsü yüzüne yansıdı ve o devam etmeden önce kendini hazırladı.

"Arkadaşlarımı özleyeceğim. Bu çok kötü olacak. Umarım bir gün, ama ben hayatım boyunca seni bekledim ve hayatın güllük gülistanlık olmadığını çok erken öğrendim. Kötü şeyler olur. Hayat değişir. Eğer önemliyse, bununla başa çıkarsın." Gözleri yumuşadı ve ona her şeyi verdi. "Sen önemlisin. O yüzden bununla başa çıkacağım."

Onun sözleri, ona bir kez daha sarılmasını sağladı ve başını kaldırıp dudaklarını dudaklarına değdirdi, sözlerinin ne kadar önemli olduğunu göstermek için.

Başını yastığa geri bıraktığında, gözleri daha da yumuşadı. Sözlerinin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Şimdiye kadar annenden bahsetmedin," dedi. Yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu.

Bu iyiye işaret değildi.

Ona bir kez daha sarıldı. "Lilah?"

"Annemle aramız pek iyi değil. O..." Kafasını salladı. "O ve babam anlaşıyorlardı ve ikisi de bunu benden saklamadılar, ama annem bu konuda çok acı çekiyordu ve bunu benden saklamadı, benim babamı çok sevdiğimi bilmesine rağmen." Dudaklarını ısırdı, bir süre durakladıktan sonra devam etti, "O da bizim paylaştığımız şeyi, bir şeyi özleme hissini biliyordu. Benim deli olduğumu düşünüyordu."

Kaşları çatıldı. "Deli mi?"

"Gerçekten, beni üç psikiyatriste götürecek kadar deli." Üç parmağını kaldırdı ama bitirince indirdi. "Dört yıl terapi gördüm."

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı. "Ayrıca bana ilaç tedavisi yaptırmaya çalıştı."

Onun sözleri üzerine kolları kasılınca, nefesini yüzüne üfledi.

Kendini zorlayarak kollarını gevşetti, ama sorduğunda sesi tehlikeli çıkmıştı: "İlaç mı?"

"Evet," diye tereddütle onayladı. "O, benim yeme bozukluğum ve başka zihinsel bozukluklarım olduğuna ikna olmuştu." Elini onun boynuna doladı, başparmağıyla boğazını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı ve sessizce, "Babam, terapiye başlamadan önce o kısmı durdurdu, bebeğim. Hiç ilaç kullanmadım. O, bana ne olduğunu tamamen anlamıştı. Yani, *tamamen* değil, ama benim deli olduğumu düşünmüyordu. Sadece sonunda bulacağım bir şeyi kaçırdığımı düşünüyordu."

Abel, kızın babasıyla olan bağı anlamaya başlamıştı.

"Yani onunla ve onunla mı büyüdün?" diye sordu Abel ve Delilah başını salladı.

"Evet. Başlangıçta ortak velayetleri vardı. Ama annem 'sen kafadan kontaksın' diye konuşmaya başladığında, babam devreye girdi. Beni sadece yarı zamanlı görmekten hiç hoşlanmazdı. Ama bu olduğunda, tam velayet için mücadele etti. Hatta bunun için gerçek bir iş bile buldu."

Evet, aralarındaki bağı anlamaya başlamıştı.

"On beş yaşındayken onun yanına taşındım," diye anlattı. "Ama ondan çok önce annemden kopmuştum. Babamın evinde olmadığım zamanlarda arkadaşlarımla birlikteydim. Annem ve ben, onu hayatımdan çıkarmamış olmama rağmen, bundan hiç kurtulamadık. Ben sadece..." Nasıl bitireceğini düşünürken başını yana eğdi, sonra "Uzak kaldım," dedi.

Abel hiçbir şey söylemedi, çünkü söylemek istediği şeyi söylemek istemiyordu. Bir annenin kızını anlamaya çalışmak yerine, ona aptalca teoriler (onunla günlerdir birlikteydi ve kadının yeme bozukluğu ya da zihinsel bozukluğu yoktu) ve gereksiz ilaçlar dayatan başkalarına göndermesi, anne olmaktan çok uzaktı.

Kadın, Abel'in ifadesinden bunu anlamış olmalıydı, çünkü annesini savunarak, "Benim hissettiklerim normal değildi, Abel," dedi.

"Baban anlamış gibiydi," diye işaret etti.

"Babam beni seviyor," diye cevapladı.

"Annen de sevmeli," diye sertçe karşılık verdi. "Koşulsuz, Delilah. Biliyorum. Bir köpek yavrusundan, annemin etine dişlerimi geçirmek isteyen bir insana dönüştüm

ve yine de beni kabul eden, seven ve koşulsuz olarak kabul eden bir annem vardı. Aslında, iki tane vardı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

O da memnun oldu, çünkü neredeyse aynı derecede önemli olan başka bir şey daha söylemesi gerekiyordu.

"Senin ve herkesin güvenliği için, o benim hakkımda veya bizim hakkımızda bir şey bilmiyor. Orada bağlarını koparmaya başladığında, o hikayeyi öğrenmesin ve sen de ona ulaşmayacak şekilde diğerleriyle paylaş."

"Tamam, tatlım," diye kabul etti. Abel sessizleşti.

"Uh... bu arada," diye başladı Delilah, "herkesin iyiliği için, ne yapıyoruz?"

"Ne yapıyoruz?"

"Kalkış hakkında," diye açıkladı.

Abel nefes aldı ve verdi, "Tepkileri şiddetliydi" dedi. "Evet," diye onayladı.

"Beklediğimden daha şiddetliydi."

"Evet, yine."

"Ve ben Jian-Li'ye bundan bahsetmedim bile."

Delilah cevap vermedi. Sadece dudaklarını sıkıştırdı ve gözlerini genişleterek, Jian-Li'nin tepkisinin ne olacağına dair sessizce fikrini belirtti: diğerlerinden daha şiddetli olacaktı ve eşi Jian-Li'yi çok iyi tanı mıyordu bile.

"Baban bizi takip edecek, çocukları da onunla birlikte," dedi.

Delilah onun boğazını okşamaya devam etti. "Takip edecek, Abel. Dürüst olmak gerekirse, pes edeceğini düşün müştüm. Pes etmediğinde şaşırdım. Ama onun tepkisini tahmin edememiş olsam da, babam hakkında kesin olarak bildiğim bir şey var... bir şeye kafasını takarsa, *pes etmez*."

Abel, Hooker Johnson hakkında da aynı izlenime sahipti.

Ekibinden bahsetmeye gerek bile yok.

Abel, kadından tavana bakarak "Siktir" diye mırıldandı.

Delilah hiçbir şey söylemedi ve Abel tavana bakarak bir süre böyle devam edince, bu durumun hoşuna gittiğini fark etti.

Bir şey hakkında konuşuyorlardı, bu ikisi için de önemliydi, kafalarında ağır bir yük oluşturuyordu ve Delilah onun üstüne uzanmış olsa da, Abel kafasını dinlendirmek istediğinde ona bu fırsatı verdi.

Hayatında birçok kadınla tanışmıştı, elbette hepsiyle yatmamıştı, ama her iki türde de bu özellik nadirdi. Özellikle de tartışılan konu önemliyse ve kadının vurgulamak istediği bir noktası varsa.

Bu düşünceyle, gözlerini tekrar kadına çevirdi. "Senin oyun ne?" "Tabii ki benim oyum, değer verdiğim kimsenin tehlikeye atılmaması yönünde, ama bu, bizim ölmemizi isteyen kötü doğaüstü varlıklar tarafından elimden alındı. Ayrıca, sevdiğimiz insanlar da elimizi kolumuzu bağladılar, çünkü hoşlarına gitmeyen bir kararı kabul etmeyeceklerini açıkça belirttiler. Bu yüzden, bence oy hakkımız yok. İkimizin de. Onlara istediklerini vermek zorundayız."

"Bu, onların hayatlarını feda edebilecekleri anlamına mı geliyor?" diye sordu, ama onun irkilmekten kaçınmaya çalıştığını fark edince, bu soruyu sormamış olmayı diledi.

Kollarını tekrar ona daha sıkı sardı ve parmaklarıyla yanlarının derisini okşamaya başladı, bu işe yaradı ve irkilme geçti.

"Bu bizim fedakarlığımız, bebeğim," diye cevapladı kadın nazikçe. "Onların huzuruna karşılık bizim huzurumuz. Onlar, ellerinden geleni yaptıklarına dair iç huzuruna ihtiyaç duyuyorlar. Bizimle geçirebilecekleri tüm zamana, kısa da olsa, sahip olmak için."

Bu sözlerle başını eğdi ve alnını onun çenesine dayadı. Kendi düşüncelerine daldı ve Abel de ona karşılık verdi, sessiz kaldı ve onu rahat bıraktı.

Bir süre sonra, devam etti.

"Kimse bu durumu sevmiyor. Ama bu durumu atlatırken hepimizin sahip olacağı tek şey birbirimiz. Yani bu o kadar da kötü bir şey değil."

Haksız değildi.

Abel, kaderindeki eş hakkında başka bir şey daha keşfetmişti.

Delilah Johnson aptal olmaktan çok uzaktı.

Çok uzak.

"O zaman kararımız kesin," diye mırıldandı.

Kız başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Öyle mi?"

Abel ellerini kızın kollarının altına kaydırıp ve sıkıca kavradı. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye onayladı kız.

Onu sırt üstü çevirip üstüne çıktı ve "Sanırım seni tekrar sikmem gerek" diye mırıldandı.

"Zorunda mısın?" diye sordu kadın, hüznle dolu yeşil gözleri mizahla parlamaya başladı, bu da onun çok daha hoşuna gitti.

"Bu boktan şeydense, sıkı ve ıslak amına odaklanmayı tercih ederim," diye cevapladı.

"Buna tamamen katılıyorum. Ama benim açımdan, aklını buna *vermek*tense, içinde bir şeyler olmasını tercih ederim."

Başını eğdi ve dudaklarına gülümsedi. "İkisi birbirine bağlı, kedicik."

"Uh... ellerinden bahsetmişken..." O, cümleyi yarım bıraktı.

O da söyleneni yaptı.

Ve işe yaradı. O tamamen ona, vücuduna, seslerine ve tatlı, sıkı amına odaklanırken, o da tamamen ona, vücuduna ve onun sikine olan bağlılığıyla onu inlemeye odaklanıyordu. Bilinmeyen bir tehditle gölgelenen geleceklerini düşünmekten çok daha iyiydi.

Ve o kadar iyi işe yaradı ki, ikisi de boşaldıktan sonra bile devam etti. Delilah mırıldanırken ve Abel onu kucaklarken devam etti ve Delilah hayatından kesitler paylaştı - arkadaşları, dairesi, sevdiği şeyler, babasının ve arkadaşlarının maceraları - giderek daha uykulu hale geldi ve sonunda uykuya daldı ve Abel onu rüyalarına kaptırdı.

Bunu yaptığında, Abel gözlerini kapattı ve ikinci gece üst üste eşine sıkıca sarılarak, rüyasız bir uykuya daldı. Onun tatlı sesi, doğal tınısı, sevgisi ve bazen kahkahaları hala kulaklarında çınlıyordu.

Onuncu
Bölüm Küçük
Başarılar
Delilah

Onu
yakaladılar.

Onu
yakaladılar.

Onu
yakaladılar.

Ona ulaşmalıydım. Bunu durdurmalıydım. Onu
kurtarmalıydım. Beni sırtımdan vurdular.

Pençeler.

Muazzam bir güç, nefesimi kesen, muazzam bir ağırlık, beni o kadar hızlı
yere düşürdü ki, düşüşümü yumuşatmak için kollarımı bile kaldıramadım.

Güçlü kafasını kullanarak beni sırtıma itti. Sonra
üstüme çıktı.

Kurt.

Ve dişlerini gösterip boğazıma saldırmaktan çekinmedi.

* * *

Abel'in yüzünün benimkine çok yakın olduğunu görünce şiddetle uyandım.
Yüzü sadece yatağın üzerindeki lambanın ışığıyla aydınlanıyordu.

Elini çenemi kavradığını hissettim.

Elim kendiliğinden onun eline uzandı, parmaklarım bileğini sıkıca kavradı.

"Lilah, *bao bei*," diye fısıldadı nazikçe.

"Kahretsin, kabus gördüm," diye nefes nefese söyledim, sersemlemiş bir
şekilde tüm vücudumun ısındığını ve nefes nefese kaldığımı fark ettim.

"Evet, kedicik," diye onayladı Abel. "Sarsılıyordun, dokunulduğunda
sıcaktın. Beş dakikadır seni uyandırmaya çalışıyorum."

Ciddi misin?

"Beş dakika mı?" diye sordum.

"Belki daha fazla," dedi. "Beni korkutmaya başlamıştın." Ona
odaklandım ve sadece "Ugh. Üzgünüm" diye cevap verebildim.

"Ne görüyordun?" diye sordu.

Zihnim boşaldı ve ona göz kırptım.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Az önce oldu," dedi.

"Biliyorum, ama..." Tereddüt ettim, hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. "Gitti." Abel beni inceledi ve başparmağıyla yanağımı okşamaya başladı.

Sonra sordu, "Sık sık kabus görür müsün?"

Yastıkta başımı salladım. "Hayır, ben... Yani, var. Ama çok fazla değil."

"Gördüğünde hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Evet. Çoğunlukla."

"Çok rüya görür müsün?" diye ısrar etti.

Yine başımı salladım. "Rüya görüyorum, ama çok fazla olduğunu söyleyemem. Neden sordun?" "Ben görüyorum. Her gece. Ya da, görüyordum."

"Gördün mü?"

"Senin yanımda uyuduğun ilk gece, yüzyıllardır hatırladığım ilk rüya görmediğim geceydi. Bu gece de öyle."

Vay canına. Garip.

"Bu, şey... iyi bir şey mi?" diye sordum.

"Benim için öyle. Bazen iyi rüyalar görmüyorum. Ve tüm önsezilerim rüyalarımından geliyor." Yanağımı okşamaya devam etti ve bana küçük, tatlı bir gülümseme attı. "Beni evcilleştirdin, kedicik. Sadece yanımda uyuyarak."

Vay canına.

Garip.

Ve *harika*.

"Harika," diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı o da.

Onun bileğini sıktım. "Kabuslarım için endişelenme, tatlım. Olur böyle şeyler ve ben hiç önsezim olmadı."

Onun tatlı gülümsemesi eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunu bilmek güzel." "Sabah mı oldu?"

"Hayır," diye cevapladı.

"Gündüz yürüyebiliyorsan, pencerelerini neden karartıyorsun?" diye sordum.

"Kimse içeriye göremesin diye," diye cevapladı. "Oh," diye mırıldandım.

"Yeniden uyuyacak mısın?"

"Bunu yapabilmem için ışığı kapatacak mısın?"

"Seni uyandırmak için yaktım," dedi. "Uyanığım, bebeğim.

Şimdi biraz daha uyumam lazım."

Bana daha önce görmediğim yeni bir bakış attı, "Lilah'ım çok sevimli ama aynı zamanda biraz da başımın belası, ama yine de onu seviyorum" bakışı.

Bu bakışı sevdim.

Sonra dönerek uzun kolunu uzattı ve bana belirgin pazı kaslarının güzel manzarasını sundu, sonra ışık söndü.

O da yerleşti.

Ben de ona sokuldum.

"İyi olduğuna sevindim, *bao bei*," diye mırıldandı.

Kurt adam vampirimi *çok* sevdiğimi söylemek yanlış olmazdı.

Ona daha da sarıldım. "İyiden de öteyim, tatlım."

Beni daha da kendine

çekti. Göğsüne

gülümsedim. Sonra

tekrar uykuya daldım.

* * *

Gözlerimi açtığımda, sandalyenin yanındaki ışığın odayı loş bir şekilde aydınlattığını gördüm. Abel sandalyede ya da yatakta benimle birlikte değildi, ama sandalyenin arkasına bir not yapıştırılmıştı.

Kolumu kullanarak kalktım, saçlarımı elimle geriye attım ve şaşkınlıkla etrafa baktım.

Tuvaletin kapısı açıktı, içinde kimse yoktu. Duş perdesi kapalıydı, ama duş sesi gelmiyordu. Odanın geri kalanı boştu.

Uykulu bir şekilde, örtüyü geri attım ve sandalyeye doğru yürüdüm.

Çivi ile tutturulmuş notu kopardım, kaldırıp okudum.

Bao Bei,

Ben çıktım. Ben dönmeden kalkarsan ve arkadaşlık istersen, çocuklardan birini çağır ve seni yukarı çıkarmasını iste. Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim.

Abel

Bunu, tüm kardeşlerinin cep telefonu numaralarının bir listesiyle bitirdi.

Ama...

Dışarıda mıydı?

Süper güçlere sahip olanların kokusunu alamaması için içeride kalması gerektiğini düşünmüştüm.

Bu beni mutlu etmedi ve bu duyguyu paylaşabileceğim bir kurt adam vampirim olmadığı için telefonuma gidip çocukların numaralarını kaydettim ve Xun'u aradım.

"Selam," diye cevapladı.

"Selam. Ben Lilah. Abel dışarıda ve..."

Xun sözümü kesti. "Ne dedin?" "Abel dışarıda."

"Dalga geçiyorsun."

Evet, o da bundan hoşlanmamıştı. Kahretsin.

Ve içimde yine o boşluk açılmaya başladığını hissetmeye başladım.

Kahretsin.

"Keşke öyle olsaydı," dedim Xun'a. "Yukarı gelmem lazım. Beni almaya gelir misin?"

"Ben yokum ama Chen var. Onu arayayım."

"Teşekkürler, Xun."

"Peki, Abel nerede?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Belki donut almaya gitmiştir?" diye umutla önerdim, içimde üstünlük mücadelesi veren öfke ve korku duygularını dizginlemeye çalışırken, giderek genişleyen o boşluğu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Adam şekerli şeyleri sever, ama donutlar için kendini tehlikeye atmaz. Aptalca bir şey yapıyor."

Bu benim düşüncemdi.

Siktir lan.

"Chen'i arayacağım. Sonra bisikletime atlayıp o aptal herifi bulacağım," diye mırıldandı. "Tekrar teşekkürler, Xun."

"Önemli değil," diye cevapladı, hala mırıldanarak, sonra telefonu kapattı.

Dişlerimi fırçaladım, diş ipi kullandım, yüzümü yıkadım ve üstüme bir şeyler giydim, sabah rutinimi iki temel kuralı çiğneyerek yaptım.

Birincisi, kendimden (veya şu anda Abel'dan) başka birinin beni görmesini istememe rağmen duş almadım, saçımı ve makyajımı yapmadım.

İkincisi, sabahın önceliği olarak kafein almak için kahve yapmadım.

Çizmelerimi giyerken kapının çalındığını duydum. "Girin!" diye bağırdım.

Chen çelik kapıyı açtı. Ona bir bakışta, benim gibi onun da mutlu olmadığını anladım.

"Lütfen bana yukarıda kahve olduğunu söyle," diye yalvardım ona doğru yürürken. "Annemin savaş odası motosikletçilerle dolu. Kahve var," diye cevapladı.

Bu beni şaşırttı. Telefonum saatin henüz dokuz bile olmadığını gösteriyordu. Motorcular dokuzdan önce çalışmazlardı.

Bunu iyiye işaret olarak görmedim.

Ama belki de The Chain kahve ikram etmiyordu ve motorcular kesinlikle kahve içiyorlardı.

"Abel'dan haber aldın mı?" diye sordum.

"Onu aradım. Xun da aradı. Cevap yok. Xun onu arıyor. Wei'yi aradım. O da onu arayacak."

Kapıyı kapattı ve ayaklarımızın altında beton, yanlarımızda tuğla olan karanlık koridordan, sonunda merdivenlere vuran güneş ışığına doğru yürüdük.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum merdivenlere çıkarken. "Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı.

Ama bir fikri vardı.

Benim de bir fikrim vardı.

Biltmore.

Ve eğer oraya gittiyse, geri döndüğünde (ve Tanrı'dan geri dönmesini umuyordum), onu pataklayacaktım.

Chen beni restoranın arka kapısından geçirdi ve neyse ki doğrudan kahve makinesine götürdü. Chen'e ve kendime birer fincan doldurdum. Kahvelerimizi yudumlarken, Jabber kapıyı doldurdu.

"Senin oğlan geri geldi ve annesini istiyor," dedi Jabber.

Geri döndüğü için duyduğum büyük rahatlama ve bunun sonucunda karnımdaki o lanet deliğin kapanması, anında yerini büyük bir öfkeye bıraktı.

"Abel geri mi döndü?" Chen, ben sormadan önce sordu.

"Savaş odasında. Ve dikkat et, adamım, çok kızgın," dedi Jabber Chen'e. "*Kurt adam* gibi kızgın ve bu iyiye işaret *değil*."

Kızgın mıydı?

Chen'e baktım ve onun da benim gibi hissettiğini gördüm — kızgın olması gerekenlerin Abel değil, diğerleri olduğunu. Sonra Chen merdivenlere doğru yürüdü.

Jabber peşimden savaş odasına doğru yürüdü, kaybolduğum için Abel ile yüzleşmeye hazırdım.

Onu kafeslenmiş bir hayvan gibi odada dolaşırken gördüğümde kapıda durdum.

Bu manzara biraz korkutucu olduğunu söyleyebiliriz.

Korkutucu olduğunu görmezden geldim ve "Neredeydin?" diye sordum.

Dolaşmayı bıraktı ve dolaşmasından daha da korkutucu olan gözlerini bana çevirdi.

Gözleri kahverengiydi.

Gözlerinin "büyüsü"nü anlamaya başlamıştım — derin bir şey hissettiğinde, tahrik olduğunda veya başka bir iyi duygu hissettiğinde kahverengiye dönüyorlardı.

Tabii ki, bu, sinirlenmesi gibi kötü duyguları da içeriyordu. "Şimdi olmaz, Lilah," diye homurdandı.

"Abel, gitmemelisin. Bu tehlikeli," diye karşılık verdim. "*Şimdi olmaz!*" diye bağırdı. Şaşkınlıkla sıçradım ve Jabber sırtıma yaklaştı. arkama yaklaştı.

Savaş odasında oturmuş kahvelerini yudumlarken Abel'ı dikkatle gözlemleyen Moose ve Snake ayağa kalktılar ve yavaşça bana doğru yaklaştılar.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

"Jian-Li nerede?" diye hırladı, bu pek hoşuma gitmedi ama en azından kükremesi yoktu.

"Chen onu getiriyor," dedim. "Ama o gelmeden önce sakinleşmen lazım."

"Sakinleşmeyeceğim," diye cevapladı.

"Nefes al, Abel," diye tavsiye ettim.

"Delilah..." diye başladı, tam o sırada Jian-Li arkamdan "Ne oluyor?" diye seslendi.

Jabber ve ben yanımıza döndük ve Jian-Li'yi, arkasında babamı, onun arkasında da Chen'i gördüm.

Yanlış bir hareket yaptım. Bu, onun önüme geçip odaya girmesine fırsat verdi.

O bunu yaptığında, Abel gürlledi, "*Aklını mı kaçırdın sen?*"

Jian-Li odanın hemen içinde hızla durdu. Ben de onun yanına kayarak diğerlerinin de aynısını yaptığını hissettim.

"Abel, tatlım, sakın ol," diye bağırdım.

"Dışarı çıktım, çünkü çocuklar aradıkları şeyin kokusunu alamıyorlar ama ben alabiliyorum. Kimse benim kapalı kalamayacağımı bilmiyor. Biltmore'a gidip orada neyle uğraştığımızı anlayabilir miyim diye bakana kadar hiçbir şey koklamadım. Ve kokladığımda, *senden* ipuçları aldım," dedi Abel, beni tamamen görmezden gelerek, çünkü hiç sakinleşmiyordu.

Ama ben The Biltmore'da sıkışıp kalmıştım.

"Biltmore'a mı gittin?" diye sordum Abel'a.

Gözleri bana dikildi. "Biltmore'a gittim." "*Yalnız mı?*" diye bağırarak sordum.

"Bu şimdilik değil, Delilah," dedi Abel sertçe.

"Öyle!" diye bağırdım, odanın içine doğru ilerlerken Jabber yanımda kalmaya devam etti, Snake de daha yakın olmak için yerini değiştirdi. "Seni koklayıp, üzerine atlayıp, öldürebilirlerdi."

"Öyle olmadı. Onları görmedim. Kokularını aldım, ama onları görmedim," diye cevapladı Abel ve Jian-Li'ye baktı. "Ve dediğim gibi, *senin kokunu* da aldım."

"Dün oraya gittim," dedi Jian-Li sakın bir şekilde ve gözlerim ona kayarken ağzım açık kaldı. "Oturup onlarla konuştum," diye devam etti ve o anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Çok naziktiler."

"Kimseye söylemeden tek başına Biltmore'a mı gittin?" diye sordu Abel, sesi sessiz ama korkutucuydu.

"Evet, Abel," diye onayladı Jian-Li.

"O zaman tekrar soruyorum, sen... *aklını mı kaçırdın*?" diye karşılık verdi Abel. "Hayır," diye cevapladı Jian-Li. "Ve sana daha önce söyleyecektim, ama

Delilah'la birlikteydin ve birlikte çok fazla zaman geçirememiştiniz. Mesajları acil görünse de, Delilah'la bağlantı kurman daha acildi, bu yüzden bu sabahın yeterli olacağına karar verdim. Ne yazık ki, ben açıklamadan önce öğrendin."

"Maalesef öğrendim," diye kesti Abel. "Şimdi söyle bana, *tian xin*, vampirlerin ve kurtadamların yuvasına girersen seni nasıl güvende tutacağım?"

"Senin için bir risk aldım Abel, *seni* korumak için, ve bu risk meyvesini verdi," diye cevapladı Jian-Li. "Onlar sana ve Delilah'a saldıranlar gibi değiller. Seninle paylaşacakları acil şeyler var. Ama onlar iyiler."

"İyiler," diye tükürdü Abel.

"Öyleler," diye onayladı Jian-Li.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Abel, kolunu uzatarak. "Seni öldürmediler, ama belli ki beni onlarla konuşmaya ikna ettiler. Öyle mi?"

"Hem seninle hem de Delilah'la konuşmak istiyorlar," dedi Jian-Li.

"Eminim öyledir. Bir taşla iki kuş vurmak için bizi onlara teslim ediyorsun," diye hırladı Abel.

Jian-Li'nin başı sanki tokat yemiş gibi sallandı.

Gözlerimi erkeğime çevirdim. "Abel, *sakin ol*," dişlerimin arasından tısladım.

Abel yine beni görmezden geldi. "Sen benim kızımsın, kardeşim, annemsin, kendini olası bir katliama maruz bırakıyorsun, sonra da onlarla oturup sana saçmalıklarını dinletiyorsun."

"Bunun saçmalık olduğunu nereden biliyorsun, Abel?" diye sordum ve o öfkeli gözlerini bana çevirdi.

"Çünkü kokularını aldım. Üç vampir, bir kurt adam, hepsi tehdit. Biliyorum. Benim gibi kokuyorlardı, ama aynı zamanda tehlike kokuyorlardı. Kötü türden. Kafanı koparacak türden," dedi. "Bu adamlarla uğraşılmaz. Bu adamlara komik komik bakma. İki koku beni neredeyse kontrolsüz bir şekilde kurda dönüştürecek. Bununla mücadele etmeyi başardım, ama dişlerim çıktı ve bununla mücadele edemedim. İşte bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyorlar."

Oh adamım. Onun yetenekleri veya onları kontrol etme gücü hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama bunların hiçbirinin iyi olmadığına emindim.

Babam Jian-Li'nin diğer tarafından kısmen önüne geçti.

"Kızgın olmalısın evlat, bana kızgın ol," dedi. "Jian-Li bunu, sana ve Lilah'ın kaçmayı düşündüğünüzü söylediğim için yaptı sanırım."

"O zaman Delilah'ın babası olduğun için şanslısın, yoksa lanet boğazını parçalardım," diye homurdandı Abel.

"Abel!" diye bağırdım.

"Bunu hak ettin, Lilah. Sakin ol," dedi babam, gözleri benim erkeğimde. Sonra Abel'a seslendi. "Senin ruh halini düşününce bunu yapmaya çekiniyorum, ama şunu belirtmeliyim ki, gittiğini duydum. Bu, Jian-Li'ye, bu sabah senin yaptığın şeyi yaptığı için kızgın olduğun anlamına geliyor."

"Boğazını parçalamak istedim, Hook," diye başladı Abel, "Yapabilirdim. Sen nefes almadan önce. Jian-Li bunu yapamaz."

"Benim fikrim hala geçerli," dedi babam sessizce. "Şu anda, birçok bilinmeyen olduğu bir durumdayız, ama bildiğimiz şey, bunların bazılarının iyi olmadığı. Ama plan yapmamız gereken bir zamanda tepki vererek, bu işi kendimiz daha da berbat ediyoruz."

Babamı *çok* seviyordum ve o anda onu sevdim çünkü *çok* akıllıydı ve *çok* haklıydı.

Abel'a baktım. "Lütfen dinle, bebeğim."

Abel hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile. Gözleri babama kilitlenmişti ve yanağında bir kas seğiriyordu.

"Hâlâ kaçmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu babam.

"Bunu yapmamaya karar verdik," diye cevapladı Abel. Odada bir rahatlama hissettim, ama bakışları Jian-Li'ye kaydı ve o rahatlamayı yok etti. "Ta ki insanların, bizi zaten içinde bulunduğumuz tehlikeden daha fazla tehlikeye sokan aptalca şeyler yaptığını öğrenene kadar. Şimdi tekrar bunu düşünüyorum."

"Umarım, kızıma sevgi ve huzur dolu bir hayat sunman için ihtiyacım olan adam, sakinleştiğinde bu tür sözlerini yeniden düşünecek türden bir adam olursun," diye cevapladı babam.

"Bir şey söylemek istiyorum," diye araya girdi Jian-Li.

Keşke bir şey söylemeseydi. Babam iyi iş çıkarıyordu ve Abel'ın kendini toparladığını hissediyordum. Jian-Li'nin onu tekrar kızdırmasına gerek yoktu.

"Senin evin, senin oğlun, senin sesin," diye mırıldandı babam, onun yanına geri adım atarak.

Harika.

Jian-Li, Abel'a baktı. "Ben aptal değilim, biliyorsun." "Tatlım..." diye başladı Abel.

"Dün konuştuğum kişiler, vampirlerden birinin türünün en güçlüsü olduğunu ve kurtlardan birinin de aynı şekilde en güçlüsü olduğunu açıkça söylediler," dedi. "Bir an için düşün, Abel, hissettiğin tehdit sadece bir tehdit değil, sana yönelik bir tehdit değil, aksine düşmanlarınla savaşan, senin yanında olan bir tehdit olabilir."

"Başka ne söylediler?" diye sordu Abel. "Neler olduğunu anlattılar mı?"

"Hayır, bunu sadece sana ve Delilah'a söyleyebileceklerini söylediler," diye cevapladı Jian-Li. Babama baktım ama Abel'ın sözsüz hırıltısını duyunca gözlerim hızla ona kaydı.

Jian-Li konuşmaya devam etti.

"Ayrıca, şu anda neden böyle davrandığını da bana ayrıntılı olarak anlattılar. Senin bir kurt olduğunu ve kurtların sürülerine bağlı olduğunu söylediler. Bir kurt adam, eşini ve ailesini korumak için var olur. Bunun sadece içgüdüsel bir davranış olmadığını, onun varlık nedeni olduğunu vurguladılar."

Bu muhteşemlik karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Abel'a baktım, Jian-Li'ye tuhaf bir ifadeyle bakıyordu, bu ifade kalbimi sıkıştırırken aynı zamanda sevinçten zıplamak istedim.

"Belki senin için uygun bir buluşma ayarlayabiliriz, onların bir tanesi yalnız başına, ama seninkiler hep seninle birlikte. Ya da belki onların dişilerinden biri..." Jian-Li öneride bulunmaya başladı.

Ama onu kesip sözünü kestim. "Kadınlar mı?"

"Bir vampirin karısı olan bir insan. Kurt adam kralının karısı olan bir kurt kadın," diye açıkladı Jian-Li.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Vampir gelinler mi?

Kız kurtadamlar

mı?

Vay canına.

"Tehlikeli olmayan olan," diye fısıldadı Abel ve hepimiz ona baktık. "Ne?" diye sordum.

Bana odaklandı. "Tehditkar olmayan başka bir kurt kokusu aldım. Anlamadım. Şimdi onun bir kadın olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirip, belki de bu, herkesi alt eden ve isimlerini alan kraliçedir demek istedim, ama o anda bunun pek akıllıca olmayacağına karar verdim.

"Kahveni bırak."

Abel'dan bu emir geldiğinde dikkatimi ona verdim ve bana doğru geldiğini gördüm.

Snake ve Jabber bu durumdan pek hoşnut görünmüyorlardı, ama Abel açıkça umursamıyordu ve ben de bununla uğraşacak vaktim yoktu, "Ne? Neden?" diye sordum.

Babamın arkadaşlarının sert bedenlerinin arasından bana ulaştı ve cevap vermedi. Ayrıca benim itaat etmemi beklemedi. Elimdekileri aldı ve masanın üzerine koydu, bunu yaparken babama baktı.

"Askerleri topla. Öğlen burada strateji toplantısı var," diye emretti, sonra *birdenbire hızla uzaklaştı*. Onun kollarındaydım ve saçlarım arkamda uçuşuyordu, o ise cehennemden kaçan bir yarasa gibi hızla uzaklaşıyordu. Sonra birdenbire aşağıdaki odasındaki kapalı çelik kapının arkasında bulduk kendimizi.

O bizi durdurup beni ayağa kaldırdı ve bıraktığında saçlarım (ve vücudum) diğer yöne doğru savruldu.

Muhtemelen bağırarak için ağzımı

açtım. O benden önce davrandı.

"Baban beni sinirlendiriyor."

Bağırarak için ağzımı kapattım, çünkü bağırırsam muhtemelen pişman olacağım şeyler söyleyecektim.

Derin bir nefes aldım.

"Siktir," diye homurdandı Abel, elini saçlarının arasından geçirdi. "O bir motosikletçi gurusu gibi."

Oh.

Peki o zaman.

Abel bana odaklandı. "Birine çok kızginken, onun mantıkla karşılık vermesi çok sinir bozucu."

Aniden gülmek istedim.

Bunun yerine, babamla yıllarca edindiğim tecrübeyle, "Acını anlıyorum," diye cevap verdim.

Abel bana baktı. Bir süre böyle baktı.

Sonra sessizce, "Yapmam gerekeni yaptım" dedi.

Birdenbire hiç kızgın hissetmeden ona doğru yaklaştım, elimi kaldırıp ona dokunmak istedim ve "Tatlım..." diye başladım.

"Görünüşe göre bu iğdnn ötesinde bir şey. Benim varlık nedenim bu, Lilah. Dn harikaydı. Seninle vakit geçirmek, seni tanımak çok hoşuma gitti. Ama kardeşlerim, onun babası ve adamları bizi güvende tutarken yatakta kalıp kadınıma sikkemek bana göre değil. Değil işte." Başını salladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Yapmam gerekeni yaptım."

Elimi göğsüne koydum ve yaklaşarak, "Tamam, bebeğim," diye mırıldandım.

Göğsündeki gerginlik azaldı (tamamen değil; erkek arkadaşımın kaslı bir vücudu olduğu için kaslarının sert kaldığını söylemek mümkün, şükürler olsun) ve ben daha da yaklaştım.

"Jian-Li'den özür dilemelisin," dedim nazikçe.

Elleri kalçalarını kavradı ve "Evet" diye mırıldandı.

Evet.

Onun kabul edip bunu bu kadar çabuk yapmasını sevdim. Kahretsin, kurt adam vampirimi seviyordum.

Parmak uçlarımda yükselip çenesinin altındaki cilde dudaklarımı değdirdim. Geri ekildiğimde, çenesini eğip bana baktı. Kahverengi, mavi gözlerine sızıyordu.

Tanrım, buna bayıldım.

"Beni korkuttun," diye patladım.

"zgnm, kedicik," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapman gerekeni yapmalısın, tatlım. Seni durdurmayacağım. Söz veriyorum. Ama nerede olduğunu bilmem için bana söylemeni istiyorum." Göğsüne bastırdım. "Nerede olduğunu bilmem gerekiyor, *sanki... ihtiyaç gibi*. Bilmediğimde kendimi iyi hissetmiyorum, ve bunu söylediğimde, fiziksel olarak demek istiyorum."

Kollarını bana doladı, yüzü pişmanlıkla yumuşadı, ne demek istediğimi tam olarak anladığını göstererek, "Anladım," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını eğdi ve ben de parmak uçlarımda yükselerek öpücüğünü aldım. Dudaklarını benim dudaklarıma değdireceğini sandım. Ama yle yapmadı. Bana tatlı, yumuşak, ıslak ve uzun bir öpücük verdi.

Öpücüğü bitirdiğinde, bir elini başımın arkasına kaydırđı ve yanağımı göğsüne yasladı.

"Jian-Li ile konuşmam lazım," dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Burada tek başına kalmak ister misin, yoksa benimle yukarı gelmek ister misin?" diye sordu.

"Hala duş almam, saçımı ve makyajımı yapmam gerekiyor, bu yüzden burada kalacağım." Elini bastırdım ve başımı geriye eğip gözlerine bakmama izin verdi. "İkinize biraz mahremiyet vereyim."

"Teşekkürler, *bao*

bei." Gülümsedim.

Yine eğildi, ama bu sefer sadece dudak fırçasını vermek

için. Başını kaldırdığında, "Geri döneceğim" diye

fısıldadı. "Tamam" diye cevap verdim.

Sonra, *bir anda*, ortadan kayboldu.

* * *

"Serpentine Körfezi'ni kuzeyden güneye geçtim. Koku yok," dedi Abel, savaş odasındaki yuvarlak masanın etrafında toplanan adamlara.

Ben onun kucağında oturuyordum.

Bu garipti, çünkü birkaç sandalye boştu (biri benim için, diğeri Jian-Li için, o da Abel'in aptalca davranışını affettikten sonra restoranını yönetmeyi ve toplantı hakkında daha sonra bilgilendirilmeyi tercih etmişti).

Ama beş dakika önce Abel ve ben, yiyeceklerle, su sürahileriyle ve buz dolu bir kovadan dışarı çıkan çeşitli konserve meşrubatlar ve bira şişeleriyle dolu masaya girdiğimizde (Jian-Li savaş partisi düzenlemeyi iyi biliyordu), Abel beni masanın en ucuna sürükleyip kucağına oturtmaya devam etti.

Kucağında oturmak benim için sorun değildi, mesela sakın bir an yaşıyor olsaydık ya da o sarılmak isteseydi. Aslında, bunu çok severdim.

Ama bu...

Garipti.

Çoğunlukla onun bunu yapma şekli yüzünden itiraz etmedim. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi.

Başka kadınları olduğunu bilmiyordum. Ama strateji toplantısı sırasında, kadınları kucağına çekip, sanki yanında oturuyorlarmış *gibi* sohbet etmeyi nasıl öğrendiğini düşünerek kızgın ve kıskanç olmaya gerek yoktu.

Bunu daha sonra tartıştık.

Şu anda daha önemli meselelerimiz vardı.

"O oteldekiler dışında kimse yok," diye cevapladı

babam. "Onlar dışında kimse yok," diye onayladı Abel.

"Taşınmamızın uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu babam.

"Bence bunu düşünmeliyiz," diye cevapladı Abel. "Nerede olduğumuzu biliyorlar ve biz hareketsiz bir hedeftir."

Hay aksi.

"Bununla birlikte, buradaki araziye biliyoruz, bir ağımız var ve onlar bizim taşınmamızı bekleyebilirler, böylece üstünlüğümüzü kaybedeceğimiz bir yere gitmemizi sağlayabilirler," diye devam etti Abel.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye ısrar etti babam.

"Kalalım," dedi Abel. "Burası kalabalık ve tahminimce benim gibiler gizleniyor. Gündüz değil, gece saldırdılar. Dikkat çekmek istemiyorlar. Ama biz de siper alabiliriz. Restorana ve sokağa daha fazla kamera yerleştirip, benimle birlikte devriye gezerek herhangi birini koklayabilir miyiz diye bakabiliriz, Jin kardeşlere borcu olan kasaba halkına, şehirdeki yeni oyuncuların gözlemlmeleri ve kim olduklarını bize bildirmeleri için uyarıda bulunabiliriz, böylece biz de onlara bir göz atabiliriz."

"Bu akıllıca, dostum," diye homurdandı babam.

"Ayrıca Biltmore'daki doğaüstü varlıklarla da görüşeceğiz," diye devam etti Abel ve vücudum kaskatı kesildi.

Beni saran kolu sıkılaştı, parmakları kalçamın etine gömüldü. "Jian-Li'nin dediği gibi, onlardan biri, hepimiz," diye bitirdi Abel.

"Katılıyorum," diye ekledi Xun. "Ma aptal değil. Onlara güveniyordu. Ve eğer bu tür bir buluşmaya razı olurlarsa, bu daha fazla güven demektir."

"Küçük kız?" diye seslendi babam ve ben Xun'dan ona baktım. "İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Doğaüstü varlıklarla karşılaştığım tek seferde, bizi öldürmeye çalışıyorlardı," diye açıkladım.

"Endişeni anlıyorum," diye mırıldandı babam.

"Güvende olacağız, Lilah," dedi Abel ve ben başımı çevirip onun gözlerine baktım. "Söz veriyorum, *bao bei*. Alabileceğimiz tüm önlemleri alacağız."

"Lilah'ı dışarı çıkarmalıyız, henüz bilmiyorsa ona ateş etmeyi öğretmeliyiz," dedi Chen ve tüm gözler ona çevrildi. "Ona kendini savunma hareketleri öğretin." Elini kaldırdı ve birinin onu reddetmeye hazırlandığı belli olacak şekilde salladı. "Bir merminin vampirleri veya kurtları durduramayacağını biliyorum, ama onları yavaşlatabilir. Ve yıllar sürecektir."

ama hiçbir şey yapamaz. Ama bir şey, hiç yoktan iyidir."

Buna tamamen katılıyordum.

Ve şanslıyım ki, babam bana ateş etmeyi öğretmişti. Ben bunu paylaşmadan, babam yaptı.

"Küçük kızıma silah kullanmayı öğretmediğimi mi sanıyorsun?" diye hafif bir kırgınlıkla sordu.

Chen cevap vermiş olabilir, ama onu duymadım çünkü birdenbire Abel'ın tüm vücudunun gerildiğini hissettim.

Sonra, bir anda koltuğundan kalktı, beni de yanında götürdü, kollarını bana o kadar sıkı sarıldı ki sanki beni içine çekmek istiyor gibiydi. Kafasını keskin bir şekilde çevirdi, kulağını arka duvara, onun ötesindeki ön kapıya dayadı.

Kokluyordu.

"Kurt," diye fısıldadı.

Oda bir anda hareketlendi ve herkes kapıya doğru yöneldi.

"Durun," diye homurdandı Abel. Herkes durdu ve ona döndü. "Kadın."

"Ne?" diye sordum.

"Jian-Li'yi uyar," diye emretti Abel ve Wei odadan fırladı.

Abel tekrar havayı kokladı.

"Tamam, lanet olsun, tamam, *lanet* olsun!" Gurur duymuyordum, ama paniklemeye başladım. Yani, bir kurt iniyordu! "Abel, başka var mı?"

"Sadece o var," diye mırıldandı, sonra beni babama doğru itti. "Sıkı tutun. Kontrol edeceğim."

"Ne?" diye sordum. "Hayır!" diye bağırdım, o bir anda ortadan kaybolduğunda. Babam beni tuttu.

"Sakin ol, küçük kız," diye uyardı. Kapıya baktım.

Otuz saniye sonra (saydım), bir bulanıklık gördük, sonra Abel'ı gördük, gözleri babama bakıyordu.

Rahatlamış bir şekilde babama yaslandım.

"Yeter. Sadece o," dedi. "Öğle yemeğinde farklı bir manzara mı istiyorsun?"

"Bir kadın kurtadamlarla oturmak mı?" diye sordu babam, kaşları yukarıda, gözleri macera vaadiyle parıldayan çılgın motorcu. "Hayatımda yapmak istediğim şeyler listesinin bir numarası."

"Ben gidiyorum," dedim.

Abel, Snake, Jabber, Moose ve Poncho'ya baktı. "O burada sizinle birlikte. Xun kapıda olacak."

"Ne?" diye bağırdım ve Abel bana baktı. "Ben gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun," diye cevapladı.

"Onun bir tehdit olmadığını söylemiştin," diye işaret ettim. "Bu, arkasında bir tehdit olmadığı anlamına gelmez," diye karşılık verdi Abel. "Onun kokusunu almadın," diye hatırlattım ona.

O konuşmaya başlarken direndiğini hissettim,

"Lilah..." Ben uzlaşma aradım.

"Onları buraya getir. Erkekler kalabilir. Onlara zarar vermeyeceğiz ve güven oluşturmak istiyorlarsa bunu kabul edip oturup bizimle yemek yiyecekler. Buraya bir amaçla geldiler ama burası bizim bölgemiz. Kuralları biz koyarız. Savaş odasında seninle, benimle ve ailemizle birlikte yemek yerler."

Abel gözlerini kısarak, "Siktir, sen motosikletçi sürtüklerin gurusu gibisin," dedi. Kaşlarımı kaldırdım.

Abel başını salladı ve bana yine yeni bir bakış attı, bu seferki bakış "kadınım sevimli ama aynı zamanda baş belası ve hem de büyük bir baş belası" diyordu.

Diğerine göre bu bakışı pek sevmedim, ama yine de hoşuma gitti.

Sonra Chen'in durduğu kapıya baktı ve "Onları buraya getirin" diye emretti. Chen gitti.

Hepimiz bekledik ve onlar kapıda göründüklerinde, duş alıp kendimi hazırladığım için çok mutlu oldum.

İlk gelen, muhteşem mavi gözleri olan şık ve güzel bir sarışındı. Ardından gelen ise, sevimli yeşil gözleri olan, çekici ve sofistike bir esmerdi. Sarışın kot pantolon giymişti, ama *Cosmopolitan* dergisinin sayfalarında yer alacak türden bir kot pantolon (diğer tüm —muhteşem bluz, muhteşem sivri topuklu tasarımcı ayakkabılar vb.) *Cosmopolitan* dergisinin sayfalarında yer alacak türden bir pantolondur. Esmer kadın da kot pantolon giymişti ve muhteşem yüksek topuklu botları vardı, ama ince kazağı *Cosmopolitan dergisinin Outdoorsy Woman* (Eğer öyle bir bölüm olsaydı, ki yoktu, ama ona bakınca olması gerektiğini düşündüm) sayfalarında yer alabilirdi.

"Yaşasın, parti yapıyoruz," dedi sarışın, gözleri Jian-Li'nin yiyecekleriyle dolu masaya takıldığında.

Bu şaşırtıcı bir başlangıçtı ve ben Abel'a baktım.

"Nereye oturalım?" diye sordu esmer kadın, sanki gerçekten bir partideymişler ve oturma yerleri belirlenmiş gibi.

"Onlara yerlerini göster, Chen," diye emretti Abel ve Chen, Jian-Li ve benim hiç oturmadığımız koltukları kadınlara gösterdi.

Chen'i, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi takip ettiler.

Diğer erkekler kendi koltuklarına doğru yavaşça ve dikkatli bir şekilde ilerlediler. Abel kendi koltuğuna gitti ve beni kucağına çekti.

Kadınlar bunu izledi ve kırım yerine oturur oturmaz, esmer kadın kocaman gülümseyerek masanın karşısındaki sarışına bakıp, "Sana kurt özelliklerinin galip geleceğini söylemiştim" dedi.

Sarışın omuz silkti ve sırtıttı. "Görünüşe göre haklısın. Lucien hayal kırıklığına uğrayacak."

"Belki bize kim olduğunu söylersen, ne halt ettiğini açıklayabilirsin," diye homurdandı Abel.

Kadınlar ona baktılar, onun pek de iyi olmayan ev sahipliği becerilerinden hiç de rahatsız görünmüyorlardı. Sarışın kadın ilk konuştu. "Özür dilerim. Çok kaba davrandım. Ben Leah, Lucien'in karısıyım. O bir vampir. Süper kahraman gibi."

"Ben de Sonia," dedi esmer olan, ben süper kahraman vampir fikrini sindiremeden. "Kraliçe Sonia, ama Callum kendini kral gibi hissetmedikçe kimse bana öyle seslenmez, ki o da kral *olduğu* için sık sık böyle hisseder. Kurtadamların Kralı olduğu için." Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini Abel'a dikerek, "Ve ben bir dişi kurtum," dedi.

Vay canına, dişi kurtadamlar çok seksiydiler.

Leah bunu sessiz bir istekle takip etti. "Bize kim olduğunu söyleyecek misin?"

Abel bunu yapmayacak gibi görünüyordu, çünkü hemen ardından, "Kurt özelliklerinin galip geldiği ne demek istediğini açıkla" diye sordu.

"Kucağa alma olayı," dedi Sonia, başını bana doğru eğerek. "Kurtlar eşlerini her şekilde yakınlarında tutarlar. Kalplerinde. Zihinlerinde. Ve böyle bir şey olduğunda, sadece öğle yemeği olsa bile, onları kucağına alırlar."

Vay canına.

Bu her şeyi açıklıyordu.

Abel'e baktım ve onun bana baktığını ve sanki kucağında olduğumu bile bilmiyormuş gibi davrandığını görünce şaşırdım.

Bunu, beni oraya koyduğunu ama bunu yaptığına pek dikkat etmediğini düşündüm. Sadece yaptı.

İçgüdüsel olarak.

"Sen insan olarak yetiştirildin," dedi Sonia yumuşak bir sesle ve hem Abel hem de ben ona baktık.

"Öyle," dedi Abel.

"Ben de öyle. Her şey bir anda üstüne geldiğinde, bunu sindirmek çok zor oluyor," diye cevapladı.

"İnsan olarak mı yetiştirildin?" diye sordum.

Kafasını salladı, sonra elini kaldırıp havada salladı ve sonra indirip, "Evet, ama vampirler tarafından. Gerçi onların vampir olduklarını bilmiyordum, çünkü vampirlerin ya da kurtadamların *varlığından* haberdar değildim. Bunu öğrendiğimde oldukça şok oldum ve pek iyi başa çıkamadım. Ama şimdi her şey yolunda."

Çılgınca.

"Lütfen bize isimlerinizi söyler misiniz?" diye sordu Leah sessizce ve Abel'in kalçamdaki eli sıkılaştı.

"Ben Abel ve bu da eşim Delilah."

İki kadın da gülümsedi, ama sadece Leah "Abel ve Delilah" diye mırıldandı. Abel Sonia'ya baktı. "Bizim gibi çok kişi var mı?"

"Serpentine Körfezi'nde mi, yoksa genel olarak tüm dünyada mı?" diye sordu.

"Her ikisi de," diye homurdandı Abel.

"İlkinde hayır," diye cevapladı. "Callum, Lucien, Gregor ve Yuri, herhangi birini hissedebileceklerini görmek için dışarı çıktılar, ama senin, şey... saldırıya uğradığın gecedan beri hiç kimseyi hissetmediler."

"Bu arada, bunun için çok üzgünüz," dedi Leah, masaya eğilerek, başını Abel ve bana doğru çevirerek. "Tabii ki kışkırtılmadıkça, bu pek vampirce bir davranış değil ve biz senin kışkırtmadığını biliyoruz."

"Kurtlar için de pek vampirce bir davranış değil," diye ekledi Sonia. "Tabii biri sarhoş ya da çok kötü bir ruh halinde değilse ya da Noel değilse."

"Noel mi?" diye sordum.

"Sadece dişi kurtlar için geçerli," diye cevapladı. Onu şaşkınlıkla baktım.

"Demek istediğimiz," diye araya girdi Leah, "bu kışkırtılmamış bir saldırıydı. Kurtadamların Kralı ve Vampir Hakimiyeti bunu biliyor, kınıyorlar ve başına gelenler için çok üzgünler."

"Hepimiz üzgünüz," diye ekledi Sonia.

"Peki ya dünyadaki tüm doğaüstü varlıklar?" Abel, özürlerini kabul ettiğini belirtmeden, ama yüzlerine karşı da çıkarmadan sordu.

"Binlerce," dedi Leah.

"On binlerce," diye karşılık verdi Sonia.

"Çok fazla," diye vurguladı Leah.

Zaten gergin olan Abel'in vücudunun daha da gerildiğini

hissettim. "Hiç görmedin," diye tahmin etti Sonia.

"Hayır," diye homurdandı.

"Onlar tarafından büyütüldüm ama kurt özelliklerim bastırılmıştı." Bu tuhaflığa başım sallandı, Abel'in vücudu daha da gerildi ve o, sanki fiziksel olarak kendini konuya odaklamak için zorlar gibi başını sertçe salladı. "Uzun hikaye. Artık her şey yolunda. Ama demek istediğim, benim türümün varlığından bile haberdar değildim. Sen biliyorsun. Farkı koklayamıyor musun?"

"Alabiliyorum. Sadece Delilah ve bana saldıranlardan başka birinin kokusunu almadım," diye cevapladı Abel.

"Hayatında hiç mi?" diye sordu

Sonia. "Hayır," diye cevapladı

Abel.

"İlginç," diye mırıldandı Sonia.

"Neden?" diye sordu Abel.

Bu bir süre daha devam edebilirdi ve kadınlar bizim misafirlerimizdi. Üstelik, neredeyse hiçbir şey yememiştim ve açlıktan ölüyordum.

"Tamam," diye araya girdim. "Şuna ne dersiniz? Bu hanımların tabaklarını doldurmalarına izin verelim. Ben onlara içecek bir şeyler getireyim. Yemelerine izin verelim. Sonra onları biraz daha sorguya çekebiliriz." Abel'a baktım ve nazıkçe sordum, "Sana uyar mı, bebeğim?"

Homurdandı ama hiçbir şey söylemedi.

Bunu bir fırsat olarak değerlendirdim.

"Sizin için çalışayım mı, bayanlar?" diye sordum.

"Burada diplomatik bir görevde olmamız gerekiyor, ama şu anda o kung pao karideslerinden biraz için cinayet bile işleyebilirim," dedi Leah.

Gülümsedim ve Abel'in kucağında rahatladım. "O zaman doğaüstü bir olay yaratmayalım. Yiyecek gitsin."

Chen onlara tabak getirdi. Abel'in kucağından kayarak indim, siparişlerini aldım ve ikisine de bira getirdim.

Erkeğime de taze bir tane aldım ve tekrar kucağına tırmandım.

Onlar tabaklarını doldurdular ve ben de daha önce doldurduğum ama sadece birazcık yediğim tabağıma geri döndüm.

"Biliyorsun, ben bir insanım ve Sonia neredeyse tüm hayatı boyunca insan olduğunu düşünerek yaşadı, Lucien

ve Callum burada olsaydı, açıklamalar çok daha kapsamlı olurdu," dedi Leah dikkatlice.

Abel ona baktı, sonra Sonia'ya baktı. "Bir kurtun eşi onun varlık nedeniyse, neden senin benimle, kardeşlerimle ve bir sürü motorcuyla buraya girmesine izin verdiğini açıklayabilir misin?"

"Çünkü sen yarı kurtun," dedi yumuşak bir sesle. "Çünkü eşin için öldürür ve ölürsün. Çünkü o, ruhunun derinliklerinde onun da aynısını yapacağını bildiğini biliyor. Bu yüzden bana asla zarar vermeyeceğini biliyor, sadece senin yapın böyle olmadığı için değil, aynı zamanda onun eşini ondan almayacağını ve kendi eşinden alınma ihtimalini gereksiz yere göze almayacağını, onu korumasız bırakmayacağını için."

Abel hiçbir şey söylemedi.

"Bununla birlikte, tüm bunları bilmesine rağmen bu planın büyük bir hayranı değildi," diye mırıldandı. "Bu konuda aşırı koruyucu."

"Kardeşim, anlıyorum," dedim.

Sonia bana sırtıttı.

Abel homurdandı.

"Hırlaması ısırmasından daha kötüdür," diye onları teselli ettim.

"Senin için çok kötü," dedi Leah. "Benimki ısırır ve..." Gözleri tembelleşti ve "*İlahi*," dedi.

"Ben de öyle duydum, kardeşim," diye cevap verdim.

Abel hareket etti ve ona baktığımda çenesinin sertleştiğini ve gözlerinin tavana dikildiğini gördüm.

Babama baktım, gözleri tabağında, dudakları gülümsüyor, eli çatalını kavrayıp yemeği kaşıklıyordu.

Aslında, masanın etrafına baktım ve Chen hariç tüm erkeklerin bunu yaptığını gördüm. Chen bana bakıp kocaman gülümsüyordu.

Ben de kadınlara dönüp onlara büyük gözlerle baktım. Bir saniye sonra hepimiz kahkahalara boğulduk.

* * *

Restoranın kapısında durup Sonia ve Leah'ın ayrılmasını izledim, el salladım ve sonra elimi kulağıma götürdüm, küçük parmağımı ve başparmağımı dışarı çıkardım ve "Tamam! Beni ara! Bu çocukları halledeceğiz!" diye bağırdım.

"Tamamdır," diye cevapladı Leah, arkasına el sallayarak.

"Lezzetli yemekler için teşekkürler, Bayan Jin," diye bağırdı Sonia, parlak, gösterişli, siyah bir SUV'nin arkasına binerken, kapıda iri yarısı bir adam (şoförleri!

—tamamen klas) kapıda bekliyordu.

"Benim için zevkti!" Jian-Li yanımda dururken bağırarak cevap verdi.

Sonia, Leah ve ben kurtadam/vampir srtkler olarak kaynaştıktan ve yemek Çin restoranında kızlar ögle yemeğine dönüştükten kısa bir süre sonra bize katılmıştı.

Çoğu erkek ayrıldı, babam ve arkadaşları ilk gidenlerdi. Onlar sürtük gibi davranmadılar.

Chen, Wei ve Xun da çok geride kalmadılar.

Abel kalmak zorunda kaldı çünkü ben onun üstüne oturmuştum.

şoför Sonia'nın kapısını kapattığı anda, Abel hem Jian-Li'yi hem de beni içeri çekti ve n kapıyı kapattı.

Ona dönüp konuşmak için ağzını açtığını gördüm, ama Jian-Li ondan önce davrandı.

"Ne demiştim?"

Abel ağzını kapattı ve ona somurtarak

baktı. "Ben aptal değilim, Abel," dedi

Jian-Li.

"Tamam," diye araya girdim, aralarına girip Jian-Li'ye baktım. "Nanny-nanny-foo-foo ihtiyaını tamamen anlıyorum, Jian-Li, ama sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi?"

"Nanny-nanny-foo-foo" yorumuma biraz gülümsedi ve sonra "Haklısın, Lilah" diye onayladı.

Dönüp hala somurtan Abel'a baktım. "O zaman Leah ve Sonia ile konuşacağım, erkekleriyle bir görüşme ayarlayacağız, resmi olarak neler olduğunu öğreneceğiz ve oradan devam edeceğiz. Tamam mı?"

"Evet," diye homurdandı.

Bir adım yana doğru attım ve iki elimle havayı bastırdım. "Artık herkes rahatlayabilir. En azından Biltmore'daki doğaüstü varlıklar konusunda. Haksız mıyım?"

"Haklısın, Lilah," diye cevapladı

Jian-Li. Abel sadece çenesini

kaldırdı.

"Akşam yemeği hazırlıkları için mutfağı denetlemem gerekiyor," diye mırıldandı Jian-Li. "Siz ikiniz öğleden sonranın geri kalanının tadını çıkarın."

"Tabii," diye onayladım.

Bana gülümsedi, Abel'ın yanına gitti ve Abel hala sinirli olmasına rağmen, Lilah'ın yanağına dokunabilmesi için eğildi.

O telaşla uzaklaştı.

Erkeğimin önüne geçtim.

"Rahatlamadın mı?" diye sordum, onun devam eden hoşnutsuzluğunu fark ederek.

"Kalbimde tuttuğum kişilere yönelik hiçbir tehdit kalmadığında rahatlayacağım, ama zaten hiçbirinin başından beri bir tehdit olmadığı ortaya çıktı."

Bunu anladım.

Ve bu çok tatlıydı.

Yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum.

"Küçük başarıları bile kutlayalım, olur mu?"

Ellerini belimden sırtıma kaydırırken yüzü yumuşadı. "Peki nasıl kutlamak istersin, *bao bei*?"

Başımı yana eğdim ve ona daha da yaklaştım. "Birkaç fikrim var." Gözleri ağzıma kaydı ve "Eminim vardır" diye mırıldandı.

İki elimi de boynuna kaydardım, parmak uçlarımda yükselip fısıldadım, "Bu sefer beni ısırmanı istiyorum."

Gözleri parladı ve kahverengi ışıklar maviyi silmeye başladı.

Sonra restoran girişinde değildik. Saçlarım uçuşuyordu, ben tutunuyordum ve *bir anda* Abel'in odasındaydık.

Beni yatağa attı.

Gözlerimi kırptım, nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Birbirimizin gözlerine baktık.

Abel'in gözleri tamamen

kahverengiydi. Evet, öyle.

O üzerime atladı.

Ben de ona doğru gittim.

* * *

Sonia

O akşam, Sonia dizini yatağa koydu, gözlerini göğsü çıplak, kalçalarına kadar örtülü bir şekilde yatakta uzanan kocasına dikti.

Callum ona uzanıp "Neden yatakta gecelik giymeye ısrar ediyorsun, hiç anlamıyorum" diye mırıldanmadan önce, zar zor içeri girip baldırlarının üzerine oturdu.

Sonra geceliğin omzunu tutan bir tarafındaki bağı çekti.

Callum'un bunu yapacağını bilmesine rağmen neden satın aldığını bilmiyordu. Hayır, biliyordu. Çünkü onun bunu yapacağını biliyordu.

Sadece o anda, onun dikkatini başka şeylere çekmesi gerekiyordu.

Elini kaldırıp göğsünü ipekle kapattı ve "Cal, konuşmamız gerek" dedi.

Callum ona doğru eğilmiş, ağırlığını yatakta ön koluna vermiş halde duruyordu, ama gözleri ona bakıyordu.

"Sonra konuşabiliriz."

Sesinin sert bir hırıltı olduğunu ve mavi gözlerine kahverengi sivri uçlar sızdığını düşünürsek, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

O da buna tepki verdi. Sadece sesini duymak, gözlerindeki değişimin ne anlama geldiğini bilmek, ama daha da önemlisi, yüzündeki açlığı görmek, eskiden mücadele etmeye çalıştığı ama artık umursamadığı dürtü onu ele geçirmeye başladı.

"Bu önemli," dedi sessizce.

Adam elini kızın dizine koydu ve "*Karımı* o gecelikten çıkarmak ve karnının üstüne yatıp bacaklarını açmasını sağlamak benim için önemli, böylece onunla oynayabilirim," diye cevap verdi.

Dürtü önemli ölçüde arttı, ama Sonia buna karşı koydu.

"Abel için endişeleniyorum," dedi ona.

"Hepimiz Abel için endişeleniyoruz," dedi adam.

"Hayır, benim yakışıklı kurtum," dedi nazikçe, "Endişeliyim çünkü o biraz bana benziyor. Endişeliyim çünkü halkı hakkında hiçbir şey bilmiyor." Uyluklarından yukarı doğru hareket eden elini kapattı ve ona doğru eğildi. "Gregor yarın Kehanetleri paylaşmadan önce, sen ve Lucien Abel'ı özel olarak bir kenara çekmelisiniz. Onun doğası hakkında konuşun. Halkı hakkında. Kendisi hakkında."

Callum'un eli durdu, ama Sonia'nın elini kapattığı için değil.

"Kehanetler önceliklidir," dedi.

Sonia başını salladı. "Hayır, Cal, kim olduğu ve bunun ne anlama geldiği konusunda kafasının karışık olduğunu hissediyorum."

Kocasının kaşlarının çatıldığını gördü. "En az yüz elli yaşında olmalı, belki daha da yaşlı, Sonia. Doğası hakkında bilgi sahibi olmadan var olamazdı. Bir yavru kurt, kurda dönüşmeyi kontrol edemez ve bir vampir, annesinin sütünden kesildiği andan itibaren kanla beslenir."

"Ama bundan çok daha fazlası var," diye hatırlattı ona.

"Evet, var, ama hiçbirisi, onun ve eşinin insanlığı kölelikten korumak için çok önemli bir rol oynadıklarını, bu süreçte birinin, diğerinin veya her ikisinin de ölebileceğini ona anlatmaktan daha önemli değil."

"Cal..."

Ona doğru eğildi ve ses tonu kararlıydı: "Bunu biliyorum. Kurt olarak biliyorum. Kurtun onda galip geldiğini söyledin, bu yüzden *biliyorum* Sonia, onun için en önemli şey, eşinin ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu ve bunu durdurmak için ne yapabileceğini bilmek."

Buna karşı çıkamadı. Hâlâ kötü bir hisse kapılmıştı.

"Onunla konuşacağım. Daha sonra," dedi Callum. Eli tekrar bacağını okşamaya başladı ve sesi yumuşadı, ama kalınlaştı: "Şimdi, bebeğim, şu lanet geceliği çıkar ve kurtun için karnının üstüne yat."

Gözlerindeki mavi renk kaybolmuş, onu kemiren açlıkla parlıyordu. Doyurulması gereken bir açlık. Artık inkar edemeyeceği bir dürtü.

Böylece Sonia, Kurtadamların Kraliçesi, geceliğini çıkardı, külotunu indirdi ve titreyen bacaklarıyla kurt için karnının üstüne yattı.

On Birinci Bölüm

Karanlık Gün

Abel

Abel lavabonun önünde duruyordu, üzerindeki ışık odasını aydınlatan tek ışık kaynağıydı, elleri lavabonun kenarını kavıyordu, gözleri aynaya bakıyordu.

O sabah saat dokuzda restoranda vampirler ve kurtlarla buluşacaklardı.

Vampirlerin insan gelini ve kurtadamların kraliçesinden, hayatı pahasına, samimiyetten başka bir şey hissedemiyordu ve duyuları çok keskindi. Kadınlar açık, dürüst, dost canlısı ve biraz da temkinliydiler, ama sadece güven oluşturmak istedikleri ve bu göreve zarar verebilecek hiçbir şey yapmak istemedikleri açıkça belliydi. Ayrıca Delilah ile hızlı ve kolay bir şekilde bağ kurdular.

Ve o, kim olduğunu ve şimdi kim olduğunun bir kısmını anladığından, eşlerinin korumasız olarak restorana gelmelerine izin vermesinin çok önemli bir mesaj olduğunu biliyordu.

Hâlâ endişeliydi.

O gün karanlık bir gün olacaktı; içgüdüsel olarak bunu hissediyordu. Delilah'ı yatakta uyurken bırakmıştı, ama onun kıpırdadığını hissediyordu.

Hareket etmedi. Saat erkendi ve Leah onu arayıp buluşmayı ayarladıktan sonra uykuya dalmakta zorluk çektiği için, onun tekrar uykuya dalmasını umuyordu. Yukarı çıkıp erkeklerle nasıl hareket edeceklerine dair planlar yaptılar, sonra tekrar aşağı inip seviştiler ve uykuya daldılar.

Delilah sakinleşmeyince umutları suya düştü. Birkaç dakika sonra, yorganın geri atıldığını duydu, sonra geceliğini ve külotunu giydiğini duydu ve sonunda çıplak ayaklarının yere vurarak ona doğru geldiğini duydu.

Leah aynaya yansıdığına, Abel onun yaklaşmasını izledi; yüzü uykulu, gözleri ona bakıyordu, saçları karışık ve dağınıktı, onu görmek onu tahrik etmeye başlamıştı.

Kadın hiçbir şey söylemedi. Abel, kadının ellerinin belinin iki yanına hafifçe dokunduğunu hissettiği anda, kadının dudaklarının omurgasının girintisine değdiğini hissetti ve kadın onun arkasından kayboldu.

O kadar iyi hissettiren bu çekime karşı koymak için gözlerini kapattı.

Bunu yaşıyacağını ummuştı. Sadece bunu. Onu bulduğunda, aralarının böyle olacağını ummuştı. Jian-Li ve Ming'de gördüğü gibi. Ailesi gibi olan, onu kalplerine yakın tutan ve sonunda içlerine aldıkları erkeklerle birlikte izlediği tüm kadınlarda gördüğü gibi. Sıradan sevgi. Sessiz destek. Kelimeler olmadan her şeyin mükemmel bir şekilde iletildiği, iletişim kuran ikisi dışında kimsenin anlayamayacağı bakışlar.

Ama buna sahip olmak...

Bu, hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı ve o, bunu hayal etmek, inşa etmek, o kadar güzel hale getirmek için bir asırdan fazla zaman harcamıştı ki, içten içe gerçekliğin asla buna yetişemeyeceğinden endişeleniyordu.

Ama oldu.

Hatta daha da fazlası.

Delilah'ın yanağını sırtına dayayıp "Daha erken" diye fısıldadığını hissettiğinde daha da iyi oldu.

Abel gözlerini açtı. "Evet."

"İyi uyuyamadın," dedi Delilah.

O, Delilah'ın iyi uyuduğunu sanıyordu, ama görünüşe göre yanılmıştı. Delilah onun huzursuzluğunu hissetmişti ve ses tonundan ve davranışlarından endişelendiğini anlayabilirdi.

Evet, o hayali gerçekleştirdi ve daha da güzelleştirdi. "Hayır," diye onayladı.

Kollarını onun beline dolamak için ellerini kaydırды. Başını hareket ettirip burnunu ve alnını onun omurgasına dayadığını hissetti. Bunu yaptığında, yumuşak nefesinin tüyleri omurgasından aşağıya doğru süzüldü ve o, göğsünde oluşan gerginliği serbest bırakırken aynı zamanda sertleşmemek için tekrar mücadele etmek zorunda kaldı.

Bunu yaptıktan sonra, ona sıkıca sarıldı ve "Her şey yoluna girecek, tatlım" diye güvence verdi.

"Umarım."

Bir kez daha sıktı. "Olacak."

Cevap vermedi, sadece aynadaki gözlerine baktı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor," dedi.

Kız, otomatik bir hareketle onu bir kez daha sıktı ve şöyle dedi: "Suçlama yok. Neden bilmem gerektiğini bilmiyorum, sadece bilmek istiyorum ve sorun yok çünkü sen uzun zamandır buradasın. Bir hayatın vardı. Anlıyorum.

Ama sen, dün benimle yaptığın gibi başka bir kadını kucağına aldın mı?"

"Kesinlikle hayır," diye hemen cevapladı ve kadının sırtında gerginleştiğini hissetti. "Gerçekten mi?"

Abel parmaklarını kadının ön koluna doladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın onu yakaladı, bıraktı ve Abel onu önüne çekti, böylece kadın lavaboya yaslandı.

Kız başını geriye eğdi, ellerini göğsüne koydu ve adam onun gözlerine baktı.

"Yemin ederim, seninle bunu yaptığımı bile bilmiyordum," dedi ona.

Kadının yüzünde rahatlama gördü, sonra kadın "Bunu hissetmişim, ama sordum çünkü, şey... emin olmak istedim" diye mırıldandı.

"Sadece sen vardın, Lilah."

Gözlerine bakışı, sabit bir bakışa dönüştü.

Onun ne demek istediğini anlamıştı.

İki yüz yıl ve sadece bir kişi. O.

Yine de, "Ne?" diye sordu.

"Hiç bir kadınla yaşamadım," diye bilgilendirdi onu. "Hiç bir ilişkim olmadı. Aslında hiç çıkmadım bile. Kadınlarla dışarı çıktım. İçki içtik. Eğlendik. Başka şeyler yaptık," diye dikkatlice ekledi. "Başka bir şey yok. Özellikle kucağa oturma olayı."

"Bu önemli," diye tahmin etti, hala gözlerine bakarak.

"Sonia bunu işaret edene kadar fark etmemiştim. Ama evet. Senin nerede olduğunu ve seni oraya benim koyduğumu fark ettiğim anda, senin orada olmamanı kaldıramayacağımı anladım." Yüzünü ona yaklaştırdı. "Başka hiçbir kadın benden bunu almadı. Başka hiçbir kadın benden gerçekten bir şey almadı, sikim hariç. Ama tüm hayatım boyunca hiçbir kadını hiçbir nedenle kucağıma oturtmadım, kedicik. Dalga geçmiyorum. Bunun önemli olduğunu hissetmiş olmalıyım, o yüzden yapmadım."

"Bu harika," diye fısıldadı, rahatlama hala devam ediyordu, ama şimdi daha ağırdı. "Evet."

"Senin hakkında pek çok şey harika, Abel," diye devam etti ve o, onun sözlerini içtenlikle hissetti. "Ne kadar çok şey öğrenirsen, o kadar harika oluyor."

Kahretsin, onun böyle düşünmesinden çok hoşlanıyordu. Ve ona moral vermek için sözler söylemiyordu.

ifadesinde açıkça görülüyordu.

Hayranlık.

Ve başka bir şey. Sıcak ve zarif bir şey.

İçinde hissettiği, göğsünde daha da sıkılaştıran ve direnemeyeceği şekilde penisini sertleştiren bir şey.

Sonunda pes etti, ellerini kadının geceliğine götürdü ve belinden topladı.

Dudakları açıldı, gözleri kapandı ve bacaklarının arasından gelen kokuyu aldı.

Bu yeterliydi; penisi sertleşti ve zonklamaya başladı.

Geceliğini daha da yukarı çekti, ellerini içeri soktu, sonra aşağıya doğru kaydırıldı. Başparmaklarını külotuna takarak aşağıya doğru çekti.

Kız dudaklarını ısırdı ve geceliği ayak bileklerine kadar düşerken ona yaslandı ve içinden çıktı.

Adam kadının kalçalarını kavradı ve onu yukarı çekti, çıplak kıcını lavabonun kenarına oturttu.

Kadın bacaklarını açtı, amının kokusu onu sarstı ve adam homurdandı.

Kadının parmakları, adamın giydirdiği kot pantolonun düğmelerine uzandı ve son ikisini açık bırakarak, düğmeleri geçiştirerek ilikledi. Adam ağzını kadının ağzına indirdi ve gözlerine baktı, nefesleri ağırlaşmış, kadın düğmeleri ilikleyip elini içeri sokarak adamın penisini sıkıca kavradığında, nefesleri birbirine karışmıştı.

"Benim için sertleş," diye fısıldadı.

"Evet," diye homurdandı, kadının eli daha da sıkılaştırdı.

O okşadı ve o kendini hazırladı, parmak uçları kıcının üst kısmındaki ete gömüldü, eline girmeyi istiyordu ama daha çok ona almak istediği şeyi vermek istiyordu.

"Bu benim mi?" diye fısıldadı.

"Tabii ki," diye homurdandı.

Kadın tekrar okşadı, adamın boğazında bir inilti kaldı ve adam elini kadının uyluğunun eklemine kaydırıldı ve içeri soktu.

Kız, ağzına doğru nefes nefese kaldı, nefesinin akışı o kadar tatlıydı ki, adam eline girerken iki parmağını ıslaklığına derinlemesine soktu.

"Bu benim mi?" diye sordu, sesi sert

çıkıyordu. "Oh evet."

Aynı şekilde parmaklarını onun vajinasına sokarken, penisini tekrar onun eline soktu.

Kadının nefesi kesildi ve parmaklarının etrafı ıslaklıkla doldu. Harika.

"Seni sikmemi mi istiyorsun, bebeğim?" diye sordu.

"Evet, Abel," diye fısıldadı, sonra boğuk bir sesle, "*İhtiyacım var*," diye bitirdi. Parmaklarını dışarı çıkardı ve "Sikimi eve götür," diye mırıldandı.

Kadın tereddüt etmedi. Onu kot pantolonundan tamamen çıkardı ve doğrudan amına soktu.

Sikinin başı onun ıslaklığını hissettiği anda, içine daldı, kadının eli serbest kaldı, ikisi de onun omuzlarına tutunmak için uzandı.

Kızın kıcını lavaboya dayadı, böylece onu daha fazla hissedebildi, dizlerini büküp onu sertçe aldı, sırtı kavisli, alnı alnına değiyordu, gözleri kilitliydi, nefesleri hızlanmıştı.

Kadın ellerini acilen adamın boynunun yanlarına kaydırды, hafifçe geriye doğru, parmak uçlarını adamın saçlarına taktı ve sıkıca tuttu.

"Tanrım, beni dolduruyorsun."

Adam, onun birden fazla anlamda söylediğini biliyordu.

"Dayan, kedicik," diye uyardı ve kız daha da sıkı tutundu, dizlerini yukarı kaldırdı, daha fazlasını aldı, bunu sevdi ve elinden gelen her şeyle sıkıca tutunarak ona bunu gösterdi. Uylukları onun yanlarına. Elleri boynuna. Parmak uçları kafa derisine. Ve amcığı onun sikini sıgır gibi sağıarak onu derinden emdi.

"Siktir," diye inledi, sertçe vurarak. "Daha hızlı," diye yalvardı nefes nefese.

O da daha hızlı yaptı.

"Daha fazla," diye nefes nefese söyledi.

Kollarını ona doladı, böylece onun ağırlığını destekledi - kız sadece lavabonun kenarında dengede duruyordu - ve daha derine girdi.

Kafası geriye düştü, saçları omuzlarına döküldü, kollarına fısıldadı.

"İç," diye nefes nefese söyledi.

"Kedicik, hayır. Dün içtin. Çok erken," diye zorla çıkardı, onun kanını istiyordu, her seferinde sikini içine soktuğunda ağzına dolmasını istiyordu, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Kafasını tekrar kaldırdı, gözleri odaklanmaya çalıştı ama başaramadı. O gitmişti.

Bu muhteşemdi.

"Benden al," diye emretti, ama sesi belirsizdi.

"Yapamam, bebeğim."

Kızın amı onun sikini o kadar sıkı kavradı ki, anında boşalmaması bir mucizeydi.

"Çek," diye inleyerek yalvardı.

Siktir.

Ona karşı koyamadı. O istiyordu. O da istiyordu. Ve amcığı bunu talep ediyordu.

Elini sırtına kaydırđı, saçlarına doladı, çekti, boğazını yakaladı ve içeri girdi. Onu yaladı, hazırladı, amcığı onun sikine karşı dalgalandı. Sonra dişlerini gösterdi ve parçaladı.

Kadın çığlık attı, parmakları yukarı doğru uzandı ve saçlarını yumrukladı, ıslaklığı ikisini de sırsıklam ederken sert bir şekilde boşaldı.

Adam daha sert girdi, her itişinde kadının kanı ağzını doldurdu, kaygan ve sıkı vajinasına girip çıkarken, sikişiyor, *sikişiyor*, ecstasy yaşıyordu.

Abel bunun üzerinde hareket ettiğini hissetti. Yaralarını diliyle temizledi, yüzünü boynuna gömdü, penisini amına soktu ve onun içine derinlemesine boşaldığında cildine sertçe inledi.

O sakinleştiğinde, kız bir eliyle onun saçlarını okşuyor, diğer eliyle belini okşuyor ve baldırlarını onun kıkına dolamıştı.

"Bir daha bunu yapma."

Elleri hareket etmeyi bıraktı ve vücudu kaskatı kesildi.

Abel başını kaldırıp Lilah'ın gözlerine baktı. "Kanını seviyorum, Lilah. Ama bunu bir daha yapma."

"Abel..."

"Beni parmağında oynatıyorsun ve tabii ki, sikim senin içinde gömülü, amın kontrolü ele geçiriyor. Seni oraya götürmek için her şeyi yaparım. Ama senden çok sık kan almam benim için güvenli değil."

Kadın tekrar onun boynunu kavradı ve "Dünden kalma bir baş dönmesi falan yok" diye güvence verdi.

Abel başını salladı ve fikrini ona iyice anlatmak için onu kendine çekti. "Bunu sana soruyorum çünkü benim için önemli. Hoşuna gittiğini anlıyorum; ben içini parçaladığım anda boşalıyorsun. Bunu isteyebilirsin. İstedğin için kendimden geçiyorum. İstedğini alabilirsin. Ama sana bakmama yardım etmelisin."

Kız onun bakışlarını karşıladıktan sonra başını salladı. Adam rahatladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"O anın heyecanıydı, *bao bei*," diye nazikçe cevapladı. "Sadece gelecekte dikkatli olmalısın."

Ona gülümsedi.

O da ona gülümsedi, gözleri kızın ağzına kayd, sonra dudaklarını oraya koydu. Onu derin ve ıslak bir şekilde öptü ve kız da aynı şekilde ona karşılık verdi.

Tercih sırası: am, kan, ağız — Delilah'ın tadını bu şekilde seviyordu.

Başını kaldırdığında, "Şimdi duş alacağız," dedi. Bu, ona bir gülümseme kazandırmadı.

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. Siktir, onun Delilah'ı.
Rüyadan daha iyiydi.

* * *

Saat dokuzdan iki dakika kala, Abel Jian-Li'nin restoranının yemek salonunda dolaşıyordu.

Hooker ve adamları, toplantıya hazırlanmak için (bıçak ve silahlarla ağır silahlanmış olarak) sokakta sigara içiyorlardı.

Xun ve Wei mutfaktaydı, onlar da ağır silahlıydılar, sırtlarında kılıçlar vardı.

Chen de hazırды ve ön kapıda nöbet tutuyordu.

Delilah ve Jian-Li odanın ortasındaki yuvarlak masada oturuyorlardı. Kahve sürahileri, fincanlar, krema sürahileri, şeker kaseleri, Jian-Li'nin Xun'dan tepsilerle getirmesini istediği hamur işleri, hepsi masanın üzerindeydi, kadınlar kahvelerini yudumlarken her şey yolundaymış gibi sohbet ediyorlardı.

Hırıldama isteğini bastırdı. "Abel, bir pasta ye," diye seslendi Delilah.

"Aç değilim," diye cevapladı, ve gerçekten de aç değildi. Onun kanını içmişti, bu da gurme bir kahvaltı yaptığı anlamına geliyordu. Lanet olası bir pasta yemeye ihtiyacı yoktu.

"Tatlım..." diye başladı, ama o gözlerini ona çevirdi ve o da ağzını kapattı.

Sonra Jian-Li'ye büyük gözlerle baktı, Jian-Li ise başını sallayarak çayından bir yudum aldı.

Abel gerildi.

Sonra arkaya seslendi, "Geldiler." "Bu biraz heyecan verici," diye fısıldadı Delilah.

"Katılıyorum," diye cevapladı Jian-Li.

Siktir.

"SUV geliyor," diye Chen önden onayladı.

Siktir.

Adamların arkadan geldiğini duydu ve kokusunu aldı.

Abel, kapı ile kadınlarının oturduğu masa arasına geçmek için hareket etti.

Chen'in ön kapıda durduğunu ve ona baktığını gördü.

Abel başını salladı.

Chen de başını salladı ve kapıya döndü. Kardeşinin derin bir nefes aldığını gördü, sonra kapıyı açtı.

Vampir ve kurt kokusu içeriye süzüldü.

Abel dişlerinin uzamasını başarıyla engelledi ve hazırlıklı bir şekilde durdu.

İçeri girdiler: Birinci vampir, onun insan gelini, erkek kurt, onun dişi kurt kraliçesi ve son olarak ikinci ve üçüncü vampirler.

Tüm erkeklerin gözleri onun üzerindeydi.

Kadınlar doğrudan yuvarlak masaya yöneldiler, Sonia "Merhaba! Günaydın" diye selamladı, Leah ise "*Tanrıya* şükür! Kahve ve hamur işleri" diye selamladı.

Bu olurken ve sandalyelerin sürtünme sesi, tabakların tıkırtıları, eşinin ve Jian-Li'nin selamlarını duyarken bile, Abel gözlerini erkeklerden ayırmadı.

Erkekler, Abel'den on fit uzaklıkta yarım daire şeklinde sıralandılar.

Dikkatini ilk vampir ve kurt arasında paylaştırdı, sadece onların tehdidi en güçlü olduğu için değil, aynı zamanda bu sözde dostane toplantı için Abel'in hoşuna gitmeyen bir gerginlik içinde oldukları için de.

Chen planlandığı gibi arkalarından odaya girdiğinde ve Hook ve adamları mutfaktan girip kadınları, vampirleri ve kurdu odanın etrafında bir daire şeklinde çevrelediğinde, onlar kıpırdamadılar. Ama sonra Chen'i gördüler ve Abel, onların diğerlerini kokladıklarını biliyordu.

"Önlemler," dedi diğer vampirlerden biri, Gregor olduğunu bildiği kişi. "Anlıyorum, Abel, ama umarım bu sabah toplantımızdan önce yapılması gereken güveni hızlı bir şekilde kurabiliriz, çünkü henüz sabah kahvemi içmedim."

Sanki Gregor konuşmamış gibi, Lucien olduğunu bildiği vampir, "Hissediyorsun," dedi.

Abel, uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı vampire baktı ve Lucien'in keskin siyah gözlerinin kendisine dikildiğini gördü.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama adamın ne demek istediğini anladı. Onlar onun yüzünden gergin değillerdi.

Gerginlerdi çünkü biliyorlardı.

Karanlık bir gündü.

"Hissediyorum," diye onayladı.

"Siktir," diye homurdandı Callum adındaki kurt.

Abel ona baktı ve iri, siyah saçlı adamın açık mavi gözlerinin kahverengiye döndüğünü gördü.

İşte oradaydı. Kurtunun başka bir parçası. Ama Abel'in iki renkli gözleri vardı, biri aşırı derin duygular hissettiğinde kahverengiye dönüyordu, bu kurtun ise aynı renk gözleri vardı ve ikisi de kahverengiye dönüyordu.

"Biz iyiyiz," diye araya girdi Gregor, bakışlarını Lucien ve Callum'a çevirerek. Sonra Abel'a döndü. "Başka konular hakkında konuşmak istesem de, öncelikle şunu bilmen gerekir ki, düşmanımızın geri döndüğü bilgisi bize ulaştı. Şehrin sınırları dışında bulunuyorlar, muhtemelen hem sizi hem de bizi geri döndüklerinden habersiz tutmak için."

Bu hiç iyi değildi.

"Ancak her yerde insan keşifçilerimiz var, bu yüzden bu istihbarat bize bildirildi. Ve sizi temin ederim ki, şu anda onların yaklaşma belirtilerini izleyen bir keşifçimiz var," diye devam etti Gregor.

"Yaklaşıyorlar," dedi Abel.

Gregor başını salladı. "Keşifçimiz her on dakikada bir kontrol ediyor. Onlar kilometrelerce uzaktalar." Nefesini çekti ve dikkatlice sözlerini bitirdi, "Ayrıca, kuzeyde elli mil uzaklıkta bir kurt ordusu ve güneyde elli mil uzaklıkta bir vampir alayı olduğunu da bilmelisiniz. Onlar da düşmanın geri döndüğünün farkındalar, ancak varlıkları hala gizli. Düşmanın hareket halinde olduğuna dair herhangi bir işaret gördüğümüzde onlara vereceğimiz emirle ilerlemeye hazırlar."

Abel, Serpentine Körfezi'nin doğaüstü varlıklar tarafından kuşatıldığını bilmekten pek hoşlanmıyordu, ama o anda bu konuyu fazla düşünmemeyi tercih etti.

Lucien ve Callum'a baktı. "Bunu biliyor musunuz?"

"Evet," diye cevapladı Lucien.

Callum sadece başını salladı.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye sordu

Abel. "Hayır," diye cevapladı Lucien.

Callum yine homurdandı.

"Sorun yok," dedi Gregor sabırsızca. "Ve tartışacak çok şeyimiz var. Biz..."

Abel, Xun'a bakarak sözünü kesip, "Dikkatli ol" dedi. "Zaten

öyleyim" diye cevapladı Xun.

"*Daha da* tetikte ol, kardeşim," dedi
Abel alçak sesle. Xun bakışlarını sabit
tuttu ve başını salladı.

Abel tüm adamlara göz gezdirdi. "Tehdit içeriden gelmiyor," dedi onlara.
Diğerleri de başlarını salladı ve iç çemberden dış çembere doğru dönerek
ayaklarını kaydıldılar.

"Gerçekten, bu..." Gregor tekrar başladı ama sonra durdu, gerildi, hafifçe
eğildi ve başını çevirerek dişlerini gösterdi, dişleri uzadı. Ama Abel bunu
zaten hissetmişti, Lucien, Callum ve diğer vampir Yuri de öyle.
Yuri de aynı tepkiyi verdiler, ancak dişlerini gösterecek dişleri olmayan Callum
hariç. O, dönüşmeye hazırlanmak için çömeldi.

"Tanrım, lanet olsun." Abel, Jabber'ın mırıldandığını duydu.

"Sonia, kadınları masanın altına sok," diye homurdandı Callum. "*Hemen!*"
diye bağırdı, daha da çömeldi ve zıpladı, kurt şekline dönüştü ve hırladı.

Abel sandalyelerin sürtündüğünü duydu, Delilah ve Jian-Li'nin hareket
ettiğini hissetti, korkularının kokusunu aldı, ama dönüşümle mücadeleye
odaklanmak zorundaydı.

Yakınlardı ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

Kaçacak zamanları yoktu.

"Yuri, Stephanie ve Ryon'u ara," diye emretti

Gregor. Yuri telefonunu çıkardı.

"Kadınların etrafını çevirin," diye emretti Lucien. "Kimse geçmesin."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Hooker, sırtı odanın ortasına dönük, bir elinde
silah

bir elinde bıçağıyla.

Xun, Chen ve Wei kılıçlarını kınlarından çıkardılar.

Jabber diğer silahların saklandığı masaya gitti. Masanın yanına eğildi, Abel
çeliğin zemine sürtündüğünü duydu, sonra Abel'in kılıcını alıp ona uç kısmı
yukarı bakacak şekilde attı.

"Bundan bir tane daha var mı?" diye sordu

Lucien. "Ya da üç tane?" diye ekledi Yuri,
telefonu kulağına dayamış halde. "Jabber,
onları donat," diye emretti Abel.

Jabber, silahların saklandığı masalardan masaya geçerek, söyleneni hızla
yaptı.

Abel kokuyu aldı, boğazında hissetti ve ne olacağını anladı.

"Sayımız az," diye odadakilere haber verdi.

"Harika," diye mırıldandı Moose.

"Hem de çok," diye ekledi Lucien. "Sıraları sıklaştırmın. Neredeyse
geldiler." Adamlar sıraları sıklaştırmak için harekete geçti.

Lucien'in sesi, gözlerini pencereden ayırmadan Gregor'a "Gelinim ve Üçlü'nün geri kalanı güvende olduğunda bunun nasıl olduğunu açıklayacaksın" derken çok kötüleşmişti.

Callum grubun etrafında dolaşüyor, düşük sesle hırlıyor ve dişlerinin üzerinde kıvrılmış kurt dudaklarıyla hırıliyordu. Abel kısa bir süre kurt şekline dönüşüp dönüşmemesi gerektiğini düşündü.

Daha fazla düşünmeye vakti yoktu. Onlar oradaydı.

Kapılar menteşelerinden fırlayıp ön ve arka tarafta açıldığında kılıcını kaldırdı ve silahlı vampirler ve kurtlar pencerelerden içeri daldı, camlar her yere saçıldı.

Abel, dört kişiye karşı tek başına savaştığı o anda, bunun bir rüya olduğunu anladı. Olaylar çok yoğun olduğu için yer belirsizdi, ama bu bir rüyaydı. Rüyada, sayıca az olduklarını ve hep birlikte öleceklerini biliyordu.

Sadece sonunu hiç görmemişti.

Artık o rüyanın nasıl biteceğini biliyordu.

Ama Delilah oradaydı.

Ve nefes alıyordu. Bu yüzden savaştı.

Acımasızca.

Oda bir faaliyet kasırgası gibiydi. Homurtular. Hırlamalar. Silah sesleri. Çeliklerin çarpışması. Oda içinde vücutlar savrulurken rüzgar esiyordu. Etler duvarlara ve zemine çarpıyordu. Kan sızıyordu.

Kavga başladıktan birkaç saniye sonra, Snake'in yere düştüğünü duydu, hissetti ve kokusunu aldı ve adam yere düşmeden önce öldüğünü anladı.

Aklına gelen tek şey, Delilah'ı ele geçirmemeleri için ölene kadar savaşmaktı.

Ve öyle yaptı. Kurtların dişleri etini parçalarken bile. Bıçak uyluklarını, sonra ön kolunu ve yanını keserken bile, tereddüt etmedi. Yorulmadı. Eşinin hayatı buna bağlı olduğu için birbiri ardına kafaları kopardı.

"Hayır!" Leah'ın çığlığını duydu, Lucien'in masaya doğru koştuğunu hissetti ve Abel her şeyin bittiğini anladı.

Ama Delilah hala güvendedeydi. Bu yüzden savaşmaya devam etti.

"*Chen!*" Delilah bağırdı. Abel, kardeşinin yerine ona gideceğini bilerek saldırmak için gerildi, kalbi o kadar sıkıştı ki patlayacağını sandı.

Ve sonra, savuşturduğu vampir ve kurt düştü, ikisi de kafaları kopmuş halde, hayatında hiç görmediği, lanet olası bir hiçten ortaya çıkan ve havada süzülen iki kadının elinde.

Uzun süre havada kalmadılar.

Onlar ve yanlarındaki düzinelerce diğerleri, silahsız ama ciddi bir güçle ve lanet olası bir öfkeyle odanın içinde dolaşıyorlardı.

Ve onlar iyi taraftaydı. Ne oluyor

lan?

Abel bunu düşünmeye zaman ayırmadı. Diğerleriyle birlikte savaşmaya devam etti ve düşmanı geri püskürttü. Takviye kuvvetleri savaşa katıldığında, merkez masanın etrafındaki çemberi yeniden kurdular ve düşmanı geri püskürttüler.

"*Geri çekilin!*" diye bağırdı bir vampir ve düşmanlar birdenbire dönüp pencerelerden ve kapılardan dışarı fırladılar, uçan kadınlar da peşlerinden koşular.

Abel ayakta durdu, ağır ağır nefes alıyordu, kanıyordu, pencereden dışarı bakıyor ve Delilah'ın hızlı ama sağlıklı kalp atışlarını dinliyordu.

Lucien ayağa kalkmadı. Bulanık bir hareketle ilerledi ve başka bir bulanık hareketle Gregor'un cesedini Abel'in önündeki yere çarptı, elini vampirin boğazına koydu ve Lucien onun üzerine diz çöktü, yüzü Gregor'unkinden bir santim uzaktaydı.

"Şimdi... hemen... nasıl *oldu* bunu... *açıklayın* lan," diye bağırdı.

"Lucien..." Gregor boğuldu.

"*Gelinime* dokundular," diye bağırdı Lucien.

Abel bunu izlerken, bir şey onu derinden etkiledi ve neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Dönüp baktığında Delilah'ın yerde dizlerinin üzerinde Snake'in üzerine eğildiğini, Hooker'ın Snake'in diğer tarafında olduğunu, diğer motorcuların, kardeşlerinin ve Jian-Li'nin etrafında toplandığını gördü.

"O ölmedi. O ölmedi. Bana ölmediğini söyle," diye mırıldandı Delilah, elleri Snake'in hareketsiz bedeni üzerinde çılgınca hareket ederken, sözleri ve arkalarındaki boğuk duygu Abel'i derinden yaraladı.

Abel onun yanına koştu.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldadı Hook, parmaklarını Snake'in boynuna sıkıca bastırarak kan akışını durdurabilecekmış gibi. Ama kan akışı durmuştu. Abel, Snake'in boğazının kalmadığını, kurt dişleri tarafından tamamen parçalandığını görünce bunu bir bakışta anladı.

"Bir doktora ihtiyacımız var, Abel," dedi Jian-Li onun yanında yumuşak bir sesle. "Birçok yaralı var."

Delilah'ın yanına çömeldi, ama başını geriye eğerek gözlerini Xun'a çevirdi.

Kardeşinin kesik ve ısırık izleri vardı, ama bunların sadece yüzeysel yaralar olduğunu görünce rahatladı.

"Adamımızı çağır," diye emretti Abel.

Xun başını salladı ve hızla uzaklaştı. Abel'in gözleri grubu hızla taradı.

Jabber'ın durumu kötüydü. Dizlerinin üzerine çökmüş, kolunu göğsüne doğru eğmiş, parmaklarını omzuna kıvrımış, ağzından kan sızıyordu, kolu yarasını gizliyordu ama kanaması çok fazlaydı. Gözleri Snake'e bakıyordu. Poncho yakınında çömelmiş, arkadaşını sabit tutmak için ellerini onun üzerine koymuştu, ama Jabber hırıltılı nefes alıyordu.

Akciğer yaralanması. Ya da daha kötüsü.

Abel bakmaya devam etti ve Chen'in de kanadığını gördü. Karnının ortasından yaralanmıştı. Kardeşi, Moose onu tuttuğu için ayakta durabiliyordu.

"Konuş benimle," diye Chen'e seslendi.

"Hissettiklerim pek iyi değil, ama ölmeyeceğim," diye cevapladı Chen.

Abel'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Üst kolunda kesik nedeniyle kanayan ve boynunda diş izleri olan Moose'a baktı, ama izler derin değildi.

"Onu yere indir. Yaraya baskı yap," diye emretti Abel. Moose hemen harekete geçti ve Abel Jian-Li'ye baktı. "İlk yardım."

Jian-Li başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Wei'ye baktı. "Doktor buraya gelince, önce Jabber, sonra Chen." Wei çenesini kaldırdı, sonra annesinin peşinden koştu.

Sonunda, en çok yapması gereken şeyi yaptı.

Şimdi sessizce ağlayan eşine ellerini uzattı.

"Buraya gel, kedicik," diye mırıldandı, onu Snake'den uzaklaştırmaya çalışarak.

Kadın ellerine karşı gerildi, sonra aniden ona şiddetle karşı koydu, koluna vurarak, diğer yumruğunu çenesine indirdi. Tam da o anda, kadının direnişini bastırmak için harekete geçmeden, kadın ona yığıldı, ellerini tişörtüne geçirip tüm gücüyle ona bastırdı.

Ve bir başka ani değişiklikle, başını geriye attı ve "Yaralanmışsın!" diye bağırdı.

"Çabuk iyileşeceğim, kedicik," diye onu teselli etti. "Ama..."

Adam elini kızın çenesine doladı ve ona yaklaştı. "Söz veriyorum. Çabuk iyileşeceğim."

Kız onun gözlerine baktı, sözünün ardındaki gerçeği okumuş olmalıydı, başını salladı ve tekrar ona yaslanarak yüzünü göğsüne gömdü.

O, kollarında ağlayan kadını tutarken, boğazı düğümlemişti ve Hook'un sonunda arkadaşından uzaklaşıp boğazı titreyerek uzaklaştığını izledi. Hooker, devrilmiş bir masadan kanlı bir masa örtüsünü kapıp Snake'in üzerine örttü.

Abel'in boğazı daha da düğümlendi. "Abel, gitmeliyiz."

Başını kaldırıp baktığında, diğerleri gibi kanlar içindeki Yuri'nin kendisine baktığını gördü.

"Bir kayıp verdik," dedi Abel, adam ayaklarının dibinde ölü yatarken bunu bilmesi gerekirdi.

"Cesedi yanımızda götüreceğiz," dedi Yuri. Delilah, bu sözleri üzerine kollarında sıçradı ve Abel, boğazından çıkan hırıltıyla gözlerini kısarken hissetti.

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

Yuri'nin yanağındaki kas seğırdi ve başını salladı.

"Gitmeliyiz," dedi, sesi daha sessizdi. "Ailenizin yaralarını tedavi edebilecek doktorlarımız var. İyi donanımlılar. Ama burası güvenli değil."

Abel, Jian-Li'nin restoranını kaplayan başsız vampirlerin ve kurtların cesetlerine bakıp, sonra tekrar Yuri'ye döndü. "Hadi canım?"

"Tabii ki," diye cevapladı Yuri sert bir sesle. "Gördüğün gibi, gitmeliyiz."

"Doktorlarınız buraya gelip ailemin güvenle taşınabileceğini söylerse, taşınırız. O zamana kadar, bir doktor geliyor ve onların iyi olduğunu öğrenene kadar burada kalıyoruz."

"Bu..." Yuri başladı.

"O kalacağımızı söylüyorsa, kalırız," diye Callum konuşmaya katıldı. Tekrar insan haline dönmüş, giyinmiş ve Sonia'yı sıkıca kendine sararak hareket ediyordu.

"Hiçbirinin yarası..." Yuri söze başladı ama Callum dişlerini gösterip Yuri'nin yönüne doğru havayı ısırarak "*Kalıyoruz*" dediği için geri çekildi.

"Kalıyoruz, Yuri," dedi Gregor, yaklaşarak, Lucien ile olan konuşması açıkça bitmişti. Delilah ve Abel'in ailesini görmeden önce Snake'e cesaretsiz gözlerle bakıyordu ve sonunda dikkati Abel'e yöneldi. "Adamlarımız harekete geçti. Hepsi. Yakında buraya gelecek olan doktorlar da dahil." Sesi yumuşadı. "Ve emin olun, ölenlerinize bakacağız."

Delilah'ın kollarında hareket ettiğini hissetti ve ona baktığında, Gregor'a doğru dönmüş, yaşlı ve kederli yüzünü gördü. Bu manzara, onun duygularının ağırlığı, Gregor'un boğazına yine kontrol edilemez bir hırıltı getirmişti.

Ne diyeceğini hiç bilmiyordu, ama "Teşekkür ederim" diye fısıldadığında, bu onu şaşırttı. Sonra ona baktı. "Şu anda iyiyim ama babamın yanına gitmem gerek." Nefes aldı ve parmakları onun gömleğini sıktı. "Lütfen onu görmeme izin ver, tatlım."

Gregor başını salladı ve ona istediğini vermekte tereddüt etmedi. Onu ayağa kaldırdı, eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Sonra onu bıraktı.

Kız babasının yanına gitti.

Gregor yaklaştı ama Abel gözlerini eşinden vampire çevirdiğinde durdu.

"Vampir Dominion'un buradan yaklaşık iki yüz mil güneyde bir yerleşkesi var," dedi Gregor. "Olanları göz önüne alırsak, bizim işgalimiz için hazırlıklı. Çok güvenli, zaten korunuyor ve bizim gideceğimiz yer orası. Yaralıların tedavisi bittikten sonra, ihtiyacın olan her şeyi, sahip olmak istediğin silahlar da dahil, toplayıp, uzun bir süre idare edecek şekilde hazırlamalısın, çünkü geri döneceğimiz şüpheli."

"Ciddi misin?" diye sordu Abel alaycı bir şekilde, bu lanet herifle hiçbir yere gitmeye niyetli değildi.

"Bu saldırıya neden olan her ne olduysa, bir daha olmayacak," dedi Gregor, ancak Abel hiç de emin değildi. "Ama seni ve Üçlü'yü oluşturan diğer çiftleri güvenli bir yere götürmeliyiz ve bunu mümkün olduğunca çabuk yapmalıyız."

Cevap veremeden, bu lanet Üçlü'nün ne olduğunu sormadan önce, ambulans sesleri duydu ve başını kapıya çevirdi.

"Doktorlarımız," diye mırıldandı Gregor ve Abel ona baktı. "Bize güvenmelisin."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordu Abel. "Arkadaşımanın ailesinden biri lanet olası yerde ölü yatıyor."

"Ona güvenme, bize güven," dedi Callum yanından ve Abel o tarafa baktı, Callum hala Sonia'yı sıkıca tutuyordu. Lucien de oradaydı ve aynı şekilde çıldırmış gibi görünen Leah'ı da aynı şekilde sıkıca tutuyordu.

"Olmamız gereken yer burası," diye ekledi Lucien.

Callum, Abel'a doğru eğildi. "Hisset," dedi sessizce. "Abel, sen şanslısın. Biliyorum. Benim gibi senin de birçok kardeşin var. Ama şimdi, iki tane daha kardeşin oldu."

Onlar bu günün karanlık bir gün olacağını bildiklerinde, o bunu zaten hissetmişti.

Ama kadınlarını nasıl kucakladıklarını görünce bunu daha iyi anladı. Yaralı ve kanayan, yardıma muhtaç erkekler vardı, ama o kadınlar, Abel'inkilerle birlikte, neredeyse hepsini öldürecek bir tehdit altındaydı.

Bu yüzden onları bırakmayacaklardı.

Evet, iki kardeşi daha vardı.

Ama her zaman sahip olduğu kardeşleri de vardı.

Wei'nin eğilip büyük bir gazlı bezle yarasına baskı uyguladığı Chen'e baktı.

Chen onun bakışını okudu ve başını salladı.

Gözleri, çömelmiş halde Poncho ile Jabber'ı tedavi eden Xun'a kaydı. Xun onun bakışlarını hissetti, başını kaldırdı ve başını salladı.

"Wei," diye seslendi Abel.

Wei başını kaldırdı. "Gidelim kardeşim."

Abel, Moose'un kolunu tedavi eden Jian-Li'ye baktı ve onun da ona bakıp başını salladığını gördü.

Sonunda Hook'a döndü. Hook yaralanmamış görünüyordu ama hala kanlar içindeydi ve iki kolunu da kızına sıkıca sarılmıştı.

"Yaralarımızı diktirip, Snake'i hallettikten sonra buradan... siktir... gidiyoruz," dedi Hook sert bir sesle.

Ancak o zaman Abel gözlerini Gregor'a çevirdi ve "Tamam. Gidelim," dedi.

* * *

Abel pencerenin önünde durmuş, onları getirdikleri devasa kalenin altındaki kayalara çarpan dalgaları izliyordu.

Yolculuk sırasında, Delilah'ı arkasına alarak bisikletini sürdü. Onunla bu uzun yolculuğa çıkmak için daha iyi koşullar olmasını dilesse de, yine de onun yanında olmasını seviyordu.

Diğerleri bisikletleriyle etraflarını çevreliyordu. Chen ve Jabber'ın bisikletlerini, Gregor'un onlara atadığı bazı insanlar sürüyordu, çünkü Chen ve Jabber, Jian-Li'nin yemek odasının zemininde durumları stabilize edildikten sonra, Gregor'un "yer değiştirme" olarak adlandırdığı şey için ambulanslara nakledilmişlerdi.

Gregor, doktorların adamlara vardıklarında bakımlarına devam edebilmeleri için gerekli her şeyin hazırlandığı odalar hazırlandığını garanti etti.

Callum ve Sonia, Lucien ve Leah otele geri dönüp eşyalarını topladılar, ailesi de kendi eşyalarını topladı. Onlar bunu yaparken, Abel'a kendini Callum'un kuzeni Ryon olarak tanıtan birinin önderliğinde bir sürü kurt geldi.

Ryon bakışlarını sabit tuttu ve Callum'a benzer bir kokusu vardı, bu yüzden Abel ona güvendi ve SUV'lerle gelen kurtlardan oluşan temizlik ekibi cesetlerle ilgilenirken ailesinin taşınmasına izin verdi.

Ayrıca zihnini kontrol ettiği doktorunu da geride bırakmıştı. Adam, ihtiyaç duyulması halinde hazır bulunmak üzere tutulmuştu ve bu ücretin bir kısmı onun sessiz kalması için ödenmişti. Ancak içeri girip Gregor'un doktorlarına Jabber konusunda yardım ettiğinde gördükleri karşısında, sessiz kalması imkansızdı.

Bu yüzden Abel onu susturmuştu.

Ryon'un önderliğindeki koruyucu SUV konvoyuyla taşındıktan sonra, geri kalanları almak için otele gittiler ve ardından yeni yerlerine doğru yola çıktılar.

Yaralıların durumunun iyi olduğundan emin olduktan sonra, Abel Delilah'ı babası ve Jabber'ın yanında bırakmış (Jian-Li, Wei ve Xun Chen'in yanındaydı) ve gördüğü ilk kişiye Gregor'u nerede bulabileceğini sormuştu.

Bu odaya yönlendirildi ve vampirin "kısa süre içinde onunla ilgileceği" söylendi.

Bu yüzden pencerenin önünde bekledi, ama sabırla değil.

Bu boktan durumun tek iyi yanı, Gregor'un yalan söylememiş olmasıydı. Kocaman bir arazideydiler, ön kapıdan oldukça geride, üç adamın (hepsi vampir) bulunduğu kapı kulübesinde biriyle konuşmadıkça geçemeyeceğiniz yüksek, tuğla bir çitle çevrili bir binada. Her iki yanında da Abel'ın kokusundan aynı şeyin dolu olduğunu anlayabildiği yapılar vardı.

Çitin iç kısmının üstünde jiletli tel vardı, böylece dışarıdan içeriye göremezdiniz, ama o duvara tırmanmaya çalışırsanız kesinlikle batırırdınız.

Bina devasa, uzun, güzel, üç katlı tuğla cepheli ve yanlarından geniş açılarla dışarıya doğru uzanan iki kanadı vardı.

Her birinin kendi odası vardı ve Abel, oraya bir ordunun yarısı sığabileceğini tahmin etti. Ki öyle de oluyordu. Orayı, çoğu vampir, bazıları kurt olan gelenlerle dolduğunu hissetti.

Şu anda kuzey kanadının en arka tarafındaki alt kattaki bir odadaydı. Duvarları kitap raflarıyla kaplı olduğuna bakılırsa, burası kütüphaneydi.

Abel, Gregor'un yaklaştığını hissetti ve o kapıdan girmeden çok önce manzaradan döndü.

Abel, vampirin kapıyı arkasında kapatmasını izledi, ama Gregor Abel'e döndüğü anda Abel konuştu.

"Açıklaman gereken bir sürü şey var."

Gregor elini kaldırdı, başını salladı ve yavaşça odaya girdi. "Anlıyorum, Abel. Ama Lucien ve Callum'un bize gelmesini istedim, böylece sonunda paylaşılması gereken her şeyi seninle paylaşabiliriz."

"Tahminimce, o sürtüklerin restoranda ne yaptığını zaten biliyorlardır, o yüzden beklerken bana onları anlatarak başlayabilirsin," diye talep etti.

"O... kaltaklar mı?" Gregor şaşkın bir sesle sordu. "Hiç yoktan ortaya çıkanlar," diye açıkladı Abel.

"Ah," diye mırıldandı, odanın içine doğru ilerleyip sonra durdu. "Hayaletleri kastediyorsun."

"Ne?"

"Hayaletler," diye tekrarladı Gregor. "Görüyorsun, vampirler ve kurtadamların dışında daha fazla ölümsüz varlık var. Hayaletler, fantomlar, golem ve Wee'ler var."

Harika.

"Bunu bilmediğin belli," dedi Gregor, üzerinde bir sürü bardak ve ince kesilmiş tıpalı şişeler bulunan bir sandığa doğru ilerlerken. "Ama bugün ortaya çıkmaları çok iyi oldu."

"Biliyorum, çünkü onlar gelmemiş olsalardı, hepimiz ölmüş olurduk," diye cevapladı Abel.

"Hayır," dedi Gregor sessizce, şişelerin bulunduğu sandığı kapatıp Abel'a dönerek. "Sebepe sadece bu değil. Görüyorsun, yakın zamana kadar onların sadakatine sahip değildik. Bana, bugünkü gibi olaylara müdahale edebilmek için bunu sakladıklarını açıkladılar. Planların yapıldığını, uygulanacağını bildikleri için düşmanlarımıza sözde bağlılık gösteriyorlardı. Bu, bizim bilmediğimiz şeyleri, bugün benim keşif erimi öldürdükten sonra toplu saldırı planlarını da dahil olmak üzere, bilmelerini sağlayan bir güven ilişkisi kurulduğu anlamına geliyordu. Onlar, keşif erimin her şeyin yolunda olduğunu bildirdiği saniyeler içinde harekete geçerek, hızlıca hareket edip bizi şaşırtma fırsatı buldular."

"Onu nasıl buldular?" diye sordu Abel.

Gregor başını salladı, yüzünde derin bir mutsuzluk belirdi. "Bilmiyorum. O bir insandı. Eski özel kuvvetler mensubu. Yaptığı işte olağanüstü derecede iyi eğitilmişti, neredeyse bir hayalet gibiydi, ama ölümsüz değildi, bu yüzden onu keşfetmelerine şaşırdım." Vampir sandığa döndü, şişelerden birinin tıpasını çıkardı ve Abel'ın kokusundan viski olduğunu anladığı içkiden kendine bolca doldurdu, bunu konuşurken yaptı. "Geride iki yaşında bir oğlu, altı aylık bir kızı ve liseden beri birlikte olduğu bir eşi kaldı."

Abel'in boğazı
düşümlendi.

Kahretsin.

Gregor şişeyi Abel'a doğru kaldırdı. Abel başını sallayınca, vampir şişeyi kapattı, bardağını aldı ve Abel'a döndü. "O büyük bir kayıp," dedi, içtenlikle söylüyormuş gibi, sonra viskiden bir yudum aldı.

"Hayaletlerin onu kurtaramadı mı?"

"Eğer kurtarsalardı, sadakatlerinin nerede olduğunu erken ortaya çıkarırlardı ve düşmanımızı şaşırtamazlardı, bu da onları kesin bir şekilde yenmemizi ve onlara çok sayıda kayıp verdirmemizi sağladı. Sana bunu söyleyemedim, ama hiçbiri kaçamadı. Hayaletler hepsini yok etti."

Sonunda iyi bir haber.

"Doğru, yani Snake'in boğazı parçalanmadan önce o yardımı yapamadılar mı?" Abel ısrar etti.

Gregor ona daha da odaklandı. "Öfkemi anlıyorum."

"Üzgünüm, öyle değil," dedi Abel sertçe. "Bak, arkadaşım motosikletimde sırtıma sıkıca sarıldı, yanağını omzuma dayadı ve buraya kadar yol boyunca ağladı. Bunu hissettim. Algıladım. Duyduğum. Onu korumak için içgüdülerimin güçlü olması iyi oldu, yoksa onun kederi beni o kadar derinden etkiledi ki, motosikletle kaza yapardım. O adamı severdim. Onu çok iyi tanımazdım, ama onu sevmemin en büyük nedeni, benim kadınıma, onun için ölmeye hazır olacak kadar çok sevmesiydi. Ve sonra öldü."

"Arkadaşının ailesi ne tür bir cenaze töreni isterse, biz ona göre düzenleyeceğiz," diye cevapladı Gregor sessizce.

"Teşekkürler, ama demek istediğim, lanet olası bir cenaze töreni yapmalıyız." "Abel, savaştayız," dedi Gregor. "Böyle şeyler olur. Nefret edilesi bir şey. Ama olur."

Haksız değildi.

Abel, Snake'i bıraktı, çünkü adam ölmüştü ve kadınına ve halkına onu yas tutmaları için yardım etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu ve sordu, "Bu savaşı açıklamak ister misin?"

"Belki de beklerken reddettiğin içkiyi sana getirmeliyim ve Lucien ve Callum geldiğinde bu konuyu konuşmalıyız."

"Saygı duyuyorum, söz verdiğin her şeyi yerine getirdin, halkıma tıbbi yardım sağlamak ve bizi kalenize getirmek dahil." Elini uzattı. "Ama yaralı bir kardeşim var. Kadınının da ailesinden biri öldü ve kederden mahvolmuş durumda. Lucien ve Callum'un gelmesini beklemeden ona gitmem gerekiyor."

Abel, Gregor'un hemen başını eğmesine minnettardı. "O zaman başlayalım."

Ve sonra o pislik, sadece birbirlerine değil, yüzyıllardır oyunlarını oynamak isteyen ve şimdi bunu yapmak için hazırlanan kötü doğaüstü varlıkların köleliğinden insanlığı kurtarmak için kaderlerinde yazılı olan eşler hakkında saçma sapan şeyler söylemeye başladı.

Kutsal Üçlü veya Üçlü olarak bilinen eşler, özellikle doğaüstü ve insan varoluşunu çok iyi anlayan üç çift, Nobel Savaşı olarak adlandırılan savaşa girip dünyayı kurtaracakları kehanetinde bulunulmuştu.

Ya da denerken ölmeleri.

Vampir, bunu Abel'a anlatmak için çok daha fazla kelime harcadı, ama özetle bu kadardı.

Abel, anlatımı bitirdiğinde, "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

"Sonia'yı çocukluğundan beri büyüttüğüm için onu kendi kızım gibi seviyorum ve o da senin ve eşin gibi bu kehanetlere karşı savunmasız. Keşke ben de öyle olsaydım. Ama değilim," diye cevapladı Gregor.

Lucien ve Callum'un yaklaştığını biliyordu, ama bu onu "Bu tamamen saçmalık" demekten alıkoymadı.

"Buna itiraz edilemez. Ama yine de doğru," dedi Gregor.

Tanrım.

"Bilmen gereken daha çok şey var," diye devam etti Gregor. "Rüyalar gibi." Abel'ın vücudu gerildi, ama Gregor durmadı. "Ve ek yetenekler. Örneğin, bugün sayıca azdık, tahminimce on bir karşı bir, ve hızlıca yenilmediğimiz sebebi sadece kardeşlerini, karşılaştıkları ek hız ve güce karşı kendilerini savunmak için akıllıca eğittiğin için değil. Lucien ve Callum'un hem deneyimli hem de olağanüstü yetenekli olmaları da değil. Ama sen, Lucien ve Callum gibi, savaşta olağanüstü yetenekli olduğun için."

Abel hiçbir şey söylemedi.

Gregor tahminde bulundu: "Kardeşlerini, bu günün geleceğini bildiğin için eğittin."

"Rüyalar," diye homurdandı Abel, kapı açılıp Lucien ve ardından Callum içeri girerken.

Hiçbir şey söylemediler, ama Abel gözlerini yakaladığında çenesini onlara doğru kaldırdı.

Odaya girdiler, Lucien koltuğa gidip oturduğu halde ona doğru baktı, Callum çenesini eğdi ve kanepeye doğru yürüdü ama oturmadı. Bunun yerine, kanepeye yaslandı.

Yerleştiklerinde Gregor, "Delilah rüya görüyor mu?" diye sordu. "Evet," diye cevapladı Abel.

"Seninkiler önsezili," dedi Gregor.

"Bugün rüya gördüm. Sonucu değil, ama bunun gerçekleştiğini gördüm, kaybedeceğimizi hissettim. Yardım alacağımızı görmedim," dedi Abel.

Gregor başını salladı ve Abel ona hak vermek zorunda kaldı. Yüzündeki ifade, o rüyayı görmenin hiç de eğlenceli olmadığını ve bunun gerçekleşebileceğini hissederek yaşamak daha da kötü olduğunu gösteriyordu.

Sonra sordu, "Delilah'ın rüyaları?"

"Hiçbir zaman gerçekleşen bir şeyi rüyasında görmediğini söyledi, ama biz bir araya geldiğimizden beri sık sık görüyor ve bu onu mahvediyor."

"Onu nasıl mahvettiler?" diye Lucien sertçe sordu.

"Onu yakala. Çıkardığı seslerden anladığım kadarıyla biri iyiydi, *gerçekten* iyiydi," dedi ve Lucien'in vampirin dudaklarının seğirmesinden anladığını biliyordu. "Diğeri ise o kadar iyi değildi, onu yakaladı. Onu uyandıramadım. Sonunda uyandı, ama bunu ben yapmadım, o kendi kendine uyandı."

Lucien'in dudakları seğirmeyi bıraktı ve ağzı sıkılaştı.

"Onları hatırlıyor mu?" diye sordu Gregor.

"Hayır," diye cevapladı Abel ve Lucien'e baktı. "Leah?"

"Aynı," dedi kısa bir baş sallamayla. "Dikkatli ol, Abel. Leah'ın rüyaları onu o kadar etkiledi ki, neredeyse onu öldürüyordu."

"*Siktir*," diye tısladı Abel ve bakışlarını Callum'a çevirdi. "Sonia?"

"O da rüyalar gördü, ama sadece iyi rüyalar," dedi Callum. "Şanslısın," diye mırıldandı Abel.

"Delilah'ın yanında olmadan uyumasına izin verme," diye tavsiye etti Lucien ve Abel dikkatini tekrar ona çevirdi. "Onunla olan bağım, Leah'ı rüyalarından koruyan tek şeydi."

"Aynı şey Delilah'a da olursa bunun işe yarayacağını biliyor musun?" diye sordu Abel.

Lucien başını salladı.

"Kesinlikle hayır. Ama bu önlemi almanı şiddetle tavsiye ederim."

Ve Abel bu önlemi şiddetle kabul eder ve Delilah'ın yanında olmadan uyumasına izin vermezdi.

"Paylaşacak daha çok şey var," diye araya girdi Gregor, "ve öğrenecek daha çok şey, özellikle de senin ve geçmişin hakkında."

"Bu noktada bunu bilmek ne kadar önemli?" diye sordu Abel.

"Hepimizin bilmesi gereken şeyi öğrenmekten daha önemli değil, yani düşmanımızın bizden önce seni ve Delilah'ı nasıl bulabildiğini," diye cevapladı Gregor.

"Evet," diye homurdandı Abel. "Ben de bunu bilmek isterim." "Bu konuda çalışan insanlar var," diye güvence verdi Gregor.

"Bugün bizi güvende tutan adamların olduğu gibi mi?" diye sordu Abel alaycı bir şekilde.

"Ben de bugün saygı duyduğum iyi bir adamı kaybettim, Abel," diye hatırlattı Gregor sessizce.

Abel dişlerini sıktı. Darbesinin alçakça olduğunu biliyordu ve sakinleşmesi gerekiyordu

Gregor viskisinden bir yudum aldı ve Abel'a kendini toparlaması için bir an verdi

toparlaması için bir süre verdi. Abel de bunu kabul etmek zorundaydı. Bu, yapılacak havalı bir şeydi.

Abel'in kendini topladığını hissedince, devam etti.

Callum ve Lucien'in burada olmasını istememin birçok nedeninden biri, maalesef şu anda yapacak çok işim olduğu için daha fazla zamanım olmamasıdır. Bugünkü saldırı, durumun daha da kötüleştiğini gösteriyor ve bu kötüleşmenin sadece burada değil, başka yerlerde de nasıl bir hal alacağı konusunda endişeliyim. Hayaletler bilgiye sahip ve onlarla görüşmem gerekiyor. Ayrıca Vampir Konseyi ile iletişime geçip, dünya hükümetlerini bugünkü olaylardan haberdar etmeleri ve kendi hazırlıklarına devam etmeleri için gerekli bilgileri vermem gerekiyor.”

"Dünya hükümetleri mi?" diye sordu Abel.

"Ölümsüzlerin varlığından çok az insan haberdar," diye açıkladı Callum ve Abel dikkatini ona çevirdi. "Ama her ülkenin hükümetinde yüksek mevkide bulunan, güvenilir seçilmiş yetkililer haberdar. Ayrıca düşmanın birleştiği, planlar yaptığı ve hepimizin saldırıya hazırlıklı olması gerektiği konusunda da bilgilendirildiler. Bugün olduğu gibi değil. İnsanlara karşı."

"Durum gittikçe daha da iyiye gidiyor," diye mırıldandı Abel.

"Kabul etmesi zor, biliyoruz," dedi Lucien alçak, uzlaştırmacı bir sesle. "Ama yine de bunu kabul etmelisin, eşini ve aileni hazırlamalısın ve bundan sonra hepimizin bu savaşta olması gereken yere gitmelisin."

Hoşuna gitmemiştir, ama bunun lanet olası gerçek olduğunu anlıyordu.

Abel, Lucien'e başını salladı ve Gregor'a döndü. "Düşmanların birleşmesi hakkında bilgi ver."

Muhtemelen oradan çıkmak zorunda olduğu için, Gregor ona hızlıca ve gecikmeden cevap verdi.

"Daha önce de bahsettiğim gibi, hayaletlerin insanları boyun eğdirecek olanlarla ittifak kurduklarını düşünmüştük. Neyse ki, öyle olmadı. En azından, imparatoriçeleri Serena'yı takip edenlerin büyük çoğunluğu öyle yapmadı. Daha önce de bahsettiğim Wee'ler, uzun zaman önce yeraltına çekildiler. Yüzyıllar geçti ve kimse onları görmedi ya da onlardan haber almadı, bu yüzden onlara mesaj ulaştırmanın bir yolu yok. Her ne olursa olsun, onlar uzun zaman önce yüzeyde olan biten her şeyden ellerini yıkadılar. Ölümlülerin ve ölümsüzlerin davranışlarından tiksiniyor yüzeyi terk ettiler ve asla karışmayacaklarını söylediler. Bunu bilerek, onlarla iletişim kurmaya çalışmak zaman ve enerji kaybı olur."

Bir süre durakladı ve Abel başını sallayınca Gregor devam etti.

"Tüm ölümsüzlerin düşmanın tarafında olan gruplar olduğunu bilmelisiniz. Ancak, vampirlerin, kurtadamların ve şimdi bildiğimiz kadarıyla

Hayaletler bizimle birlikte. Fantomlar ise, bilmiyoruz. Onlar genellikle ölümsüzlerin işlerine karışmazlar, bu yüzden tarafsız olabilirler. Düşman da olabilirler. Bizimle veya Callum'un elçileriyle konuşmayı reddediyorlar. Ancak, anladığımız kadarıyla düşmanımızla da görüşmeyi reddediyorlar. Ne yazık ki, golemler düşmanımızla ittifak kurdu.

"Golem de ne lan?" diye sordu Abel.

"İnsan efsanelerine göre, kil veya çamurdan yaratılmış, insan şekline getirilmiş ve sihirle hayat verilmiş, onları yaratan insan tarafından tamamen kontrol edilen, akılsız yaratıklar," dedi Lucien.

"Peki gerçek hikaye nedir?" diye ısrar etti Abel.

"Onlar, üremek için kadın ve erkeğin kendi etlerini ve kemiklerini parçalayıp bir bebek oluşturdıkları ölümsüzlerdir. Çocuğu kanlarıyla kaplarlar, bir ritüel gerçekleştirirler ve kendi ağızlarından potansiyel yavrularına hayat verirler," diye hikayeyi bitirdi Callum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Abel.

"Ve akılsız değiller," diye ekledi Gregor. "Oldukça güçlüler, savaşta beceriksiz olsalar da, hatırı sayılır büyüklükteki bedenleri avantajlarına oluyor. Ayrıca kafaları kesilse bile, kafalarını bulup tekrar takabildikleri sürece beş, on dakika kadar hayatta kalabiliyorlar."

"Tanrım," diye
mırıldandı Abel. Gregor
konuşmaya devam etti.

"Onları öldürmenin tek yolu, mümkün olduğunca çok parçaya ayırmak ve yine mümkün olduğunca çok parçayı ateşe vermek."

"Ayrıca kolayca üreyemezler," diye ekledi Callum. "Ebeveynlerinin parçalarından oluşan çocuk her zaman nefes almaya başlamaz. Golem çiftleri, bir çocuk yaratmak için onlarca, hatta yüzyıllar boyunca deneme yapabilir. Bu, kayıplara karşı özellikle dikkatli oldukları anlamına gelir, bu yüzden tarafsız kalmamaları şaşırtıcıdır. Öte yandan, insanlara pek benzemiyorlar, neredeyse tamamen gizli kalıyorlar ve çok zor bir geçmişleri var, birkaç yüzyıl önce birçok noktada aşırı derecede insan eliyle karalanmış olmaları da dahil.

Gregor iç geçirdi ve Abel bakışlarını vampire çevirdi. "Keşke bütün akşam boyunca daha fazlasını paylaşabilseydim, ama hazırlanmam gerek. Serena yolda ve onunla konuşacak çok şeyimiz var."

"Tamam," diye mırıldandı Abel.

"Lucien ve Callum birçok boşluğu doldurabilir, Abel," dedi Gregor. "Ama sana şunu söyleyeyim. Sen ve Delilah'ın aramıza katıldığınız için mutluyum.

Ama daha çok, senin ölümsüz olduğunu keşfetmiş olmaktan memnunum. Ailesine sadık, eşini koruyan büyük bir savaşçı. Kehanetlerin öngördüğü gibi, sen öyle bir ölümsüz olacaktın. Ama gerçekte, sen ondan da fazlasısın. Lucien ve Callum'un mücadelemizi yöneteceğini bildiğim için her zaman umudum vardı. Şimdi, senin yanında, kurduğun aileyle birlikte savaşırken, onların gösterdiği sadakat ve kaybettiklerini yas tutma şekilleriyle umudum büyük ölçüde arttı."

Abel, adamın ne düşündüğünü umursamak istemiyordu, ama bunu yapmaktan kendini alamadı.

Ve vampir bunu ortaya koyduğu için, Abel de ona karşılık vermek zorunda kaldı ve "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Gregor hafifçe gülümsedi, viskisini içti, bardağını kenara koydu, başını çevirdi ve Lucien ile Callum'a çenesini kaldırdı.

"Yarına görüşürüz" diyerek odadan çıktı.

Kapı kapandığında Callum, "Arkadaşının yanına gitmek istiyorsun" dedi.

Kurt'a gözlerini dikti. "Sen de seninkine gitmek istiyorsun." Callum gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bu, evet demekti.

Callum da haklıydı. Abel, Delilah'ın yanına gitmek istiyordu. Ama önce halledilmesi gereken birkaç şey vardı.

"Hayaletler gökyüzünden saldırabilir mi ve denizden saldırabilen deniz kızları var mı?" diye sordu Abel.

Callum'un gülümsemesi daha da genişledi, ama cevap veren Lucien oldu.

"Hayaletler gökyüzünden saldırabilir, ama Dominion o bölgeyi görünmez bir elektronik ağla koruyor. Bu ağ onları tamamen durduramaz, ama hazırlık yapmamız için yeterli süreyi bize kazandıracaktır." Dudakları kıvrıldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Deniz kızları diye bir şey yoktur."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Abel.

"Kurtlarım arazide kamp kuruyor," dedi Callum ve Abel ona baktığında, onun artık son derece ciddi olduğunu gördü. "Şüphesiz, kompleksin odalarını dolduran vampirleri hissediyorsunuzdur. Fark etmemiş olabileceğiniz şey, Dominion'un çitlerin etrafındaki nöbet kulübelerinde askerleri olduğu. Onlar ve ben, yerel kasabalara kurtlar ve vampirler sızdırdık. Hayaletler de aynısını yapıyor. Bu, hem insanların hem de bizim güvenliğimiz için. Düşmanımız, mevcut savunmamızı aşmak ve Üçlü'yü ele geçirmek için

buraya yoğunlaştırmak zorunda kalacak."

"Bu beni hem tedirgin hem de rahatlatıyor," dedi Abel.

"Öyle olmalısın," diye cevapladı Callum, "çünkü bu, onların başka yerlere yoğunlaşabilecekleri anlamına geliyor."

"Ve dışarıda başka yerlere odaklanan insanlar mı var?" diye sordu Abel.

"Evet," diye cevapladı Lucien, "aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri ordusu da

durumu farkında ve saldırıya karşı yüksek alarmda." Abel'a elini uzattı ve önceki durumdan bu yana tamamen iyileşmiş olan vücudunu gösterdi. "Biz ölümsüzler birçok yarayı atlatabiliriz. Ama bu, modern silahların bizim türümüze karşı etkisiz olduğu anlamına gelmez. Tam tersine."

"Ateşe ateşle mi karşılık verecekler?" diye devam etti Abel. "Muhtemelen," diye homurdandı Callum.

"Yani savaştayız. Onların bir sonraki hamlesini bekliyoruz," diye tahminde bulundu Abel.

"Ayrıca, bunu durdurabilecek bir konumda olmak umuduyla, bir sonraki adımlarının ne olacağını keşfetmeye çalışıyoruz," dedi Lucien.

"Peki ya bu kehanetler?" diye ısrar etti Abel. "Onları biliyor musunuz?" İki adam da başını salladı, ama Callum konuştu.

"Maalesef belirsizler. Maalesef de belirsiz bir şekilde korkunçlar. Sonuçları yok. Kesin olarak ne olacağını bilmiyoruz. Nihai savaşa neyin yol açacağını bile bilmiyoruz. Sadece Üçlü'nün hikayelerinin hepsinin gerçekleştiğini biliyoruz. Yani bunların sadece Kadimler tarafından kağıda yazılmış sözler olmadığını biliyoruz."

Abel, Kadimlerin ne olduğunu sormaya bile tenezzül etmedi, umursamadığı için değil, sadece bu saçmalıklarla uğraşmaktan bıkmış olduğu için.

En azından şimdilik.

"Dahası," diye devam etti Callum, "kurtların Kahinleri var. Onlarla konuştum, ama Üçlü'nün kaderi henüz yıldızlara yazılmamış diyorlar."

"Böyle bir durumda telefon görüşmesinin önemini onlara anlatmışsındır herhalde," dedi Abel ve Callum gülümsedi.

"Elbette, yaptım."

Tanrım. Bütün bu saçmalıklar *kafayı yedirtecek* kadar deliceydi.

"Bu çok fazla bilgi," dedi Lucien sessizce. "Delilah'a git. Yarın daha fazla konuşuruz."

Bu, bütün gün duyduğu tek iyi öneriydi.

Lucien'e başını salladı, Callum'a da başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.
"Viskiyi al," diye seslendi Callum.

Günün ikinci iyi önerisi.

Kurt'a bir bakış attı, yön değiştirdi ve viski sürahi s i n i aldı.

Elini kapı koluna koymuşken Callum, "Ben bu savaşta ölmeyeceğim ve kraliçem de kesinlikle ölmeyecek," dedi.

Abel ona döndü ve eğer başka bir adam, mesela b i r insan olsaydı, kurtun yüzündeki ifade onu titretirdi.

Kim olduğu, ne olduğu ve Delilah ile birlikte karşı karşıya oldukları durumu öğrendikten sonra, bunu yapmadı.

Callum'u aldı. Aldığı şeyden memnun kaldı. Ve kurda bir kez daha başını salladı. "Leah ve ben de aynıyız," dedi Lucien aldatıcı bir sakinlikle ve Abel ona baktı. "Ve biz, hiçbirimiz, senin ya da Delilah'ın düşmesine izin vermeyeceğiz."

"Sevdiği insanların ona Lilah demesini seviyor," diye cevapladı Abel. İki adam da ona baktı.

"Yarın kahvaltıda sana izin verecektir, tahminimce," diye bitirdi Abel.

Lucien'in dudakları yine seğirdi ve Callum ona bir kez daha sıırttı.

Abel onlara hiçbir şey vermedi.

Kapıya döndü, kapıyı açtı, kışını kapıdan geçirdi ve doğrudan eşinin yanına gitti.

On İkinci Bölüm

*Aşık Olmak Gibi
Delilah*

Karanlıkta gözlerimi açtım.

Olağanüstü yumuşak çarşaf, şimdiye kadar deneyimlediğim en muhteşem yatak ve daha da muhteşem bir şey hissettim.

Abel ile birbirimize dolanmıştık.

Tamamen birbirine dolanmıştık. Bacaklarımız. Kolları beni sıkıca sarmış, benimkiler de onu, yüzüm onun boğazında, saçlarım boynumda ve omuzlarımda, onun omuzlarında da dağılmıştı.

"Uyu, kedicik," diye fısıldadı saçlarımın üstüne.

Göz kapaklarımdan başka hiçbir yerimi kıpırdatmadığım halde uyanık olduğumu nasıl anladı, bilmiyordum.

Sadece benim için endişelendiği için uyumadığını biliyordum. "Bana dama oynamayı öğretti."

Snake'i kastetmiştim.

Abel ne demek istediğimi anladı ve kollarıyla beni daha da kendine çekti.

"Ne zaman bu tür bir aşkı yaşadığımı kabulleneceğim?" diye sordum, birkaç gün önce Snake'in sözlerini düşünerek.

"Bebeğim," diye fısıldadı ama bana cevap vermedi. Muhtemelen bir cevabı yoktu. Zamanı geldiğinde olacaktı ve ben sadece o an gelene kadar kederin dalgasını sürmek zorundaydım.

"Gözlerimi kapattığımda onu görüyorum, Abel," dedim boğazına. "Uyuyorum ve uyanıyorum, çünkü rüyalarımda onu kanlar içinde yatarken görüyorum."

"Konuş benimle," diye ısrar etti.

"Konuşuyorum."

"Hayır, *bao bei*, Snake hakkında. Konuş benimle. Bana ondan bahset." Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum.

Ama yine de ona daha yakın oturdum, derin bir nefes aldım ve Snake hakkında konuştum. Babamın arkadaşı. Hayatım boyunca tanıdığım biri. Birlikte güldüğüm biri. Benim bir preppy ile çıkmamdan hayal kırıklığına uğrayan biri. Lise mezuniyetime gelen, bana sarılıp altın haç kolye hediye eden ve benimle gurur duyduğunu söyleyen biri.

Yedi yaşındayken bana dama oynamayı öğreten biri.

Yirmi dokuz yaşındayken benim için ölen biri.

Abel'in kollarında, onun güçlü kollarına sarılmış, konuşmaya devam ettim, ta ki sözlerim kaybolup uykuya dalana kadar.

Ancak daha sonra, acı çektiğimde, erkeğimin bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdiğini fark ettim.

* * * *

Ertesi sabah, pencerenin yanındaki büyük koltukta Abel'in kucağında otururken, hala geceliğimle, Abel ise kot pantolonunu giymişti, denizi seyrederken onun konuşmasını dinledim.

Hiçbir şey söylemedim. Kafamda çok fazla şey vardı: önceki gün olanlar ve bana anlattığı her şey.

O konuşmasını bitirdiğinde hala hiçbir şey söylemedim.

O, benim sessizliğime izin vermeyi bitirene kadar sessizliğime izin verdi.

"Lilah?" diye seslendi, kollarıyla beni sıkıca

sarıyordu. "Dünyayı kurtarmak kaderimizde mi?"

diye sordum. "Görünüşe göre öyle," diye cevapladı.

"Yuh," diye mırıldandım.

"Bu sindirilmesi zor bir şey,

kedicik." Bunu tekrar

söyleyebilirdi.

"Berbat bir şey. Ama bir şey berbat değil. Seni bana getirdi," dedi ve ben gözlerimi kapattım.

Tanrım, benden hoşlanıyordu. Benden

gerçekten, gerçekten hoşlanıyordu. Bu iyiydi,

çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Gözlerimi açtım. "Sen iyi yanları bulmakta çok iyisin."

Yumuşak, kısa bir kahkaha attı.

Bu da cennetsel bir şeydi.

Sonra şöyle dedi: "Bunu anladığını bilmem lazım çünkü ailelerimize bu konuyu anlatmam gerek."

"Seninle geleceğim," dedim ve kollarını bir kez daha sıktım.

"Hayır. Acele etme. Banyo yap. Kahvaltı sipariş edebileceğimizi söylüyorlar. Ben senin için hallederim. Sonra kan almaya gideceğim ve ondan sonra da bizimkilerle konuşacağım. Kendine bakmalısın. Snake'e biraz zaman ayır. Sana verdikleriyle barış. Geri döneceğim."

"Chen ve Jabber'ı kontrol etmek istiyorum."

"Kendine baktıktan sonra yapabilirsin." "*Bu da kendime bakmak.*"

"Hayır, bu benim Lilah'ımın diğer insanlarla ilgilenmesi. Ama benim işim seninle ilgilenmek. Bu sabah senin. Kaderini düşünmene gerek yok. Siktir, Snake'e kafanı yormana bile gerek yok. Sadece yapman gerekeni yap ve bunu yapmak için zaman ve alana sahip ol."

Kimse bize zarar veremeyeceği ve denizi seyredemediğim, The Vampire Dominion'un kalesinde, tamamen bize ait olan devasa, süper lüks banyoda uzun ve sıcak bir banyo yapmak, hazırlanmak, kahvaltı yapmak, kafamdaki karışıklıkları çözmek için zaman ayırmak fena bir fikir değildi.

Başımı onun gözlerine bakmak için çevirirken ona daha da yakın sarıldım. O da bunu hissetti, çenesini eğdi ve bana gözlerini verdi.

"Sen berbat işleri yap," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri sertleşti. "Sana bakmak berbat bir iş *değil*." Tamam, onun bu konuda ne hissettiğini biliyordum.

Ve onun bu konudaki düşüncelerini seviyordum.

O kadar ki, gözlerim yaşlarla doldu ve ağladığımı görmemesi için yüzümü onun boynuna gömdüm.

Elini başımın arkasına doladı ve beni orada tuttu. "Senden hoşlanıyorum," diye boğazına ağlayarak fısıldadım.

Vücudunun gerildiğini, sonra gevşediğini hissettim ve sesinde mizah vardı: "Eh, bu iyi."

"Çok... çok seviyorum," diye açıkladım. "Bu da iyi."

"Sen çok tatlısın," dedim ona.

Abel buna cevap vermedi.

Ağlayarak devam ettim, "Bana iyi davranıyorsun, aileme saygılısın, bana aileni vererek bana daha fazlasını verdin ve yatakta harikasın."

"Hepsi bu mu?" diye alay etti. "Sen seksisin."

Vücudu tekrar gerginleştğinde refleks olarak yüzümü boğazına bastırdı, ama bu sefer gülmekten patladığı içindi.

Sesle irkilen ben, yüzümü boğazından çekip onun gülüşünü izledim.

Evet, seksi biriydi.

Bana odaklanırken bile bunu yapmaya devam etti, elini başımın arkasından kaydırarak başparmağıyla yanağımdaki ıslaklığı silmeye başladı.

Nazikçe "Ben de seni seviyorum" dediğinde kahkahalar kesildi. Kahretsin, bu harika bir duyguydu.

"Bu iyi." Bana gülümsedi.

"İkisini kaçırdım," dedim ona.

Gülümsemeye devam ederek sordu, "Onlar...?"

"Sen bir motosikletçisin ve babam seni seviyor."

Gülümsemeye devam etti, ama sessizce "Bırak ben seninle ilgileneyim, *bao bei*. Sonra dünyayla ve olan biten her şeyle yüzleşebilirsin. Şimdi kendine zaman ayır. Tamam mı?" dediğinde gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Başımı salladım.

"Kahvaltıda ne istersin?" diye sordu. "Çok aç değilim."

"Meyve ve tost nasıl olur?" Tanrım, bu konuda gerçekten çok iyiydi.

"Olur. Bir de kahve."

"Kahve," diye mırıldandı. Elini başıma koyarak beni kendine çekti, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bitirdiğinde uzaklaşmadı ama çok da yaklaşmadı, "Sana birkaç saat vereceğim, sonra geri döneceğim."

İkimizi de ayağa kaldıracakmış gibi hareket etti, ama ben parmaklarımı onun pazılarına doladım ve o da durdu.

"Babam beni isterse, bana gelsin, olur mu?" "Tabii ki."

Ona gülümsedim.

Yine eğilip dudaklarını gülümsememe değdirdi.

İkimizi de ayağa kaldırdı ve ben onun tişörtünü giyip, ardından çoraplarını ve botlarını giymesini izledim. Sonra bana geri döndü.

O odadan çıkıp bana kahvaltı hazırlamaya, ailemize onunla benim (Lucien, Leah, Callum ve Sonia ile birlikte) dünyayı kurtarmak ya da bu uğurda ölmek kaderimizde olduğunu haber vermeye ve bana alan açmaya gitmeden önce, bir kez daha dudaklarımdan öptü.

Hayatım boyunca babamdan bunu görmüştüm, bazen yakın, bazen uzak, ta ki o sonunu değiştirene kadar.

Ve bir erkekte aradığım özelliklerin bir listesini yapsaydım, bunu korumak isterdim. Bana aynı şeyi veren, bakıp sevebileceğim biri.

Ama böyle bir liste yapmadığım için mutluydum, çünkü Abel var olmayan listemdeki maddeleri tek tek yerine getirdiğinde inanılmaz derecede havalı hissediyordum, beni şaşırtıyor ve aynı zamanda bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeyleri bana vererek ihtiyacım olanı gösteriyordu.

Bu çok iyi
hissettiriyordu.

Hayır, harika
hissettiriyordu.

Aslında, aşık olmak gibi hissettiriyordu.

* * *

"Baba, otur."

"Olamam."

"Baba, lütfen. Benim için?"

Babam durduğu yerden bakmadı, gözleri pencereden denize doğru bakıyordu.

Koltuğa geri dönmüştüm. Banyo yapmıştım. Hafif bir kahvaltı yapmıştım. Bir sürü kahve içmiştim. Kendimi toparlamış ve kafamı toplamıştım.

Tam da ihtiyacım olan şeyi yapmıştım, ama Abel bana verene kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Bu, üzülmediğim anlamına gelmiyordu. Snake gitmişti ve onun kaybı bana çok ağır geliyordu. Chen ve Jabber yaralanmıştı. Dün çok zor bir gündü.

Ama korkmamıştım.

Düşünme fırsatı bulduğumda, bunların hiçbirini beni şaşırtmadı. Hayatım boyunca hissettiğim şey doğal değildi. Abel ile kurduğum bağ da öyle değildi, ama güçlü ve güzeldi. Bunun kader olması mantıklıydı.

Ve onların kim oldukları ve neler yapabildikleri, hayatın hayat olduğu, insanların insan olduğu ve kötülüğün var olduğu gerçeği bir yana, bazı doğaüstü varlıkların dünyayı yönetmeleri gerektiğini düşündüklerini görebiliyordum.

Bundan hoşlanmıyordum. Onları durdurmak için özellikle bir rol oynamak istemiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Başka seçeneğim olmadığında terapiye gitmiştim ve bunu atlatmıştım. Başka seçeneğim olmadığında annemle yaşamıştım ve bunu atlatmıştım. Abel ile tanışana kadar ruhumda bir boşlukla yaşamıştım ve bunu atlatmıştım.

Artık o benimle birlikteydi ve bu
durumla karşı karşıyaydık. Ve
bunu atlatacaktık.

"Snake dinlendiğinde biz de dinleneceğiz," dedi babam, düşüncelerimi ona geri döndürdü.

"Tamam, baba," dedim nazikçe.

"Ondan sonra, küçük kızımın dünyayı kurtarması konusunda endişeleneceğim." İç geçirdim.

Abel ona söylemişti ve babamın bu maceraya pek de hevesli olmadığını söyleyebilirdik.

Kapının açıldığını duydum.

Sandalyenin yanından bakmak için yer değiştirdim ve Abel'ın içeri girdiğini gördüm. Bana, sonra babama, sonra tekrar bana baktı.

Kafamı salladım.

Yüzünde tatlı bir anlayış ifadesi belirdi ve ben de ona küçük bir gülümseme attım.

Sonra bana doğru yürüdüğünü izledim, hareketlerini izlerken etrafındaki odayı da gözlemledim.

Çok vampirvari değildi, bu da biraz hayal kırıklığı yarattı. Kan kırmızısı duvarlar, siyah saten çarşafalar falan yoktu.

Aslında, kuzeybatı kıyısındaki bir malikanedeki odanın nasıl olacağını tahmin ettiğim gibi görünüyordu. Avcı yeşili duvarlar. Bolca açıkta kalan ahşap. Sessiz altın ve parlak pas rengi vurgular. Muhteşem deniz manzarası resimleri. Ahşap ve kıvrımlı demirden yapılmış kral yatak başlığı. Yeşil, altın ve pas rengi çekici yatak çarşafaları. Bolca yastık. Son derece çekici ama rahatlık ve konfor için satın alınmış ve odaya yerleştirilmiş mobilyalar.

Dün gece bu oda dahil hiçbir şeyi pek algılayamadım.

Ama o anda, burayı çok sevdim.

Yine de Abel'ın zindanını biraz özledim, ama sadece orası onunla benim "biz" olduğumuz yer olduğu için.

Sandalyenin yanında durdu ve derin bir şekilde eğildi. Kafam onun öpücüğü için geriye doğru eğilmiş olmasına rağmen, bana öpücük vermedi. Şakaklarını benimkine sürttü, sonra uzaklaştı.

Bunu yapması hoşuma gittiği için öpülmemem umurumda değildi.

Koltuğumun yanına yaslanarak oturdu, gözleri babama kaydı.

"Hook, nasılsın?" diye sessizce sordu.

Babamın Abel ve beni izlediğini görmek için babama baktım.

Sonunda Abel'a odaklandı. "Adamımı gömdükten sonra daha iyi olacağım."

"Gregor, ne istersen yapacağını söyledi. Bana ne istediğini söyle ben de ayarlamalarını sağlarım," dedi Abel.

Babam gözlerine bakarak, "Viking cenazesi" dedi.

"Bir daha söyler misin?" diye sordu Abel.

"Snake'in boktan bir ailesi, dört boktan karısı ve çoğunlukla boktan bir hayatı vardı, kardeşleriyle birlikte olmadığı sürece. Hayattan istediği pek bir şey elde edemedi, hayatı böyle gelişti. İzlemesi çok zordu, ama saygı duyuyorum, Snake asla moralini bozmadı. Adam hep Viking cenazesi istediğini söylerdi. Onun deli olduğunu düşünürdüm, yanlış kadınları seçiyordu, şansı yoktu ve sahip olamayacağı bir son istiyordu, çünkü iç kesimlerde yaşıyorduk ve kimse sana böyle bir şey yapmana izin vermezdi. Ama vampirler bunu yapabilirlerdi, bu yüzden Snake'in istediği bir şeyi elde etmesi fikrini seviyorum, ölmüş olsa bile."

Göğsüm sıkıştı.

"O zaman bunu elde edecek," dedi Abel.

"Teşekkürler," diye mırıldandı babam, denize doğru bakarak.

Abel ona biraz zaman tanıdıktan sonra sordu, "Sana söylediğim diğer şeyleri anladın mı?"

"Her şeyi sırayla halledeceğiz, dostum," diye mırıldanmaya devam etti babam. "Snake'i gömeceğiz, sonra da küçük kızım ve onun dünyayı kurtaran erkeğiyle ilgileneceğim."

Abel bana baktı. Ben yine

başımı salladım.

O başını salladı ve babama baktı. "Kahvaltı yaptın mı, Hook?" "Aç değilim."

"Yemek yemelisin dostum," dedi Abel.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye cevapladı babam.

"Hook..."

Babam gözlerini Abel'a çevirdi. "Oğlum, ilgine teşekkür ederim, ama yaşlı bir adamı ne zaman rahat bırakman gerektiğini bilmelisin."

"Ben asla ölmem," diye cevapladı Abel. Babam gözlerini kırptı ve ben de ne demek istediğini anlamadan ona baktım.

Babam ilk toparılandı. "Ölümsüz olduğunu anladım."

"Demek istediğim, bu, Snake'in Lilah ve benim için feda ettiklerini hatırlamak için çok uzun bir zamanım olduğu, bunun için minnettar olmak için çok uzun bir zamanım olduğu ve bu anıyı onurlandırmak için çok uzun bir zamanım olduğu anlamına geliyor."

Evet, benim Abel'ım bu konuda iyiydi.

Babamın boğazı titredi, ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. "Kızınla vakit geçirmek ister misin?" diye sordu Abel.

Babam yutkundu, boğazını temizledi ve cevap verdi, "Yalnız kalmak istiyorsan, hayır.

Gitmek zorunda değilsin. Ama kızımınla vakit geçirmek istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandı Abel, bana bakarak, "Duş almam lazım, *bao bei*."

"Tamam, tatlım."

Bu sefer eğildiğinde, dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra duş almaya gitti.

Ben ise sandalyemde oturup, denizi seyreden, arkadaşının yasını tutan ve bunu benimle birlikte yapan babama baktım.

* * *

"Jabber nasıl?" diye sordu Chen.

Onun için alt kattaki odalardan birinde kurulan hastane yatağının yanında oturuyordum, Abel arkamda duruyordu.

Endişeliydim. Abel bana Chen'in günün çoğunu uyuyarak geçirdiğini söylemesine rağmen, Chen solgun ve yorgun görünüyordu.

"Senden daha kötü durumda ama akciğeri delinmiş olmasına rağmen sigara içemediğinden şikayet ediyor, bu yüzden hayatta kalacağını düşünüyorum."

Chen, yüzünü buruşturarak kesik bir kahkaha attı.

Elimi uzattım ve elini tuttum.

Yüzünü buruşturmayı bıraktı ve bana baktı. Sonra Abel'a baktı. Sonra küstahça gülümsedi. "Dünyayı kurtarmak için yaratılmışsın, ha?"

"Bize öyle söylüyorlar," diye onayladı Abel.

"O işi hallettikten sonra, Wikipedia sayfama aksiyon fotoğrafı ekleyeceğim," dedi Chen.

Abel'in ne yaptığını bilmiyordum çünkü kahkahalara boğulmuştum.

Bu şaşırtıcıydı. Gülebileceğimi düşünmemiştim. O gün değil. Ertesi gün de değil.

Bir süre için.

Ama güldüm.

Ve güldüm çünkü Chen komikti.

Ve güldüm çünkü onun sözlerinden, onun iyi olacağını anladım.

* * *

"Abel'i bulmam lazım," diye mırıldandım o akşam geç saatlerde, alt kattaki oturma odalarından birinde (birkaç tanesine göz attım, on kadar vardı galiba) kanepeden kalkarken, gözlerim Leah'dan Sonia'ya kaydı.

Jabber'ın odasında aile yemeği yemiştik, çoğunlukla onun huysuzluğuna hedefler vermek için, o da nişan aldı ve bolca ateş etti.

Konuşma motosikletçilere kaydı, bu yüzden Jian-Li ve ben onları rahat bırakmaya karar verdik. Başka bir yer bulduk ve Leah ile Sonia bizi buldu. Sohbet ettik ve

, Üçlü'nün diğer iki kadın üyesinin bizi sadece nabzımızı ölçmek için buldukları hissine kapıldım. Sohbet hafifti ama neşeli değildi.

Ama şimdi erkeğime ihtiyacım vardı.

"Chen'i de kontrol etmem lazım," diye ekledi Jian-Li, benimle birlikte ayağa kalkarak. "Tamam, bayanlar. Yarın görüşürüz," dedi Sonia.

"İyi geceler," diye cevap verdim.

"İyi geceler, Lilah. İyi geceler, Jian-Li," diye karşılık verdi Leah. "İyi geceler," dedi Jian-Li.

Kapıya doğru yürüdük ve Jian-Li koluma girdi.

Elini yanıma yaklaştırdım ve diğer elimle kapattım. Koridorda, "İyi misin?" diye sordum.

"Daha iyi günlerim de oldu," diye cevapladı.

"Mm-hmm," diye mırıldandım.

"Ama bugün dünden çok daha iyiydi, o yüzden kabul ediyorum."

"Anlıyorum," dedim ve elini sıktım.

Chen'in odasına doğru yürümeye devam ettik. Sessizce yürüdük, ama yol uzundu, bu yüzden sessizlik uzun sürmedi.

"Hazırsınız, Lilah," dedi bana. Ona baktım.

"Abel'in rüyalarını biliyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. Biliyordum. Daha önce bahsetmişti, ama o sabah bana rüyaları hakkında, benim gördüğüm ama hatırlamadığım rüyalar ve Leah ile Sonia'nın gördüğü rüyalar hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

"Hazırsınız," dedi kararlı bir şekilde.

"Dün tüm adamların düşmanları yenince bunu anladım."

Gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi, ama gururluydu.

"Yani, tüm bu yeni gelişmeler senin için sürpriz değil," dedim.

"Oh, sürpriz. Benim Abel'im ve kaderindeki partnerinin dünyayı kurtarması, bu bir sürpriz. Ama evet, bir bakıma haklısın. Bir şey olacağını biliyorduk. Ben daha az büyük bir şey seçerdim, ama hayatta seçemeyeceğin çok şey var."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandım.

"Ama bazen kader bize gülümser ve zorluklar yerine bolluk verir." Eli koluma daha sıkı sarıldı. "Seninle bize verdiği şey buydu."

Bu çok iyi geldi, yürümeyi bıraktım.

Bunu benimle yapmak zorunda kalmıştı ve ona baktığımda, o da bana bakıyordu.

"Abel'i çok mutlu ediyorsun."

"Tanrım, umarım öyledir," diye fısıldadım.

Bana yine gülümsedi, yine küçük bir gülümsemeydi, ama bu sefer mutluydu. "Öylesin."

"Onu seviyorum," dedim ona ve gülümsemesi biraz daha genişledi. "Bu iyi, çünkü o da seni seviyor.

Hem de çok." Gülümsedim. "Bunu fark ettim."

Öne doğru baktı ve tekrar yürümeye başladık.

Sonra benim dünyamı yıkmaya başladı.

"Onun sende bulduğu şeyden duyduğum mutluluğu, onun özlemini çektiği şeye kavuşmuş olmasını, senin ölümlü hayatında onunla geçireceğin kısa sürede bile, kelimelerle ifade edemem. Bu, sen öldükten sonra onun ölümsüz hayatına devam ederken ona çok değerli bir şey verecek."

Yürümeye devam ettim ama hiçbir şey söylemedim, ses çıkarmadım, nefesimi dikkatlice düzenledim.

Çünkü bunu hiç düşünmemiştim.

Bir kez bile.

Nedenini bilmiyordum, ama açıkça çok şey oluyordu. Hala bunu düşünmemiştim.

Ona aşık oluyordum.

Ve kanıtlar, onun da bana aynı şeyi hissettiğini gösteriyordu. Ama o ölemezdi.

Ve ben kesinlikle

ölecektim. Aman

Tanrım.

"Geldik," dedi Jian-Li ve ben şaşkınlıkla irkildim, Chen'in kapısına bakarak gözlerimi kırıştırdım. "Lilah, iyi misin?"

Derin bir nefes aldım, kendimi toparlayıp ona baktım. "Pek sayılmaz. Aklımda çok şey var. Ama sanırım Abel'i bulmam gerekiyor, o zaman iyi olacağım."

Beni dikkatle inceledi ve sonra sordu, "Emin misin?"

"Tabii ki eminim," dedim, içten gelmeyen bir gülümsemeyle, ama olan biten her şeyi düşününce, onun bunu gerçek anlamıyla algılamamasını umdum.

"Evet," diye onayladı ve dirseğini sıkıp bıraktı. "Abel'i bul. O zaman o da iyi olacak."

Tanrım.

Ona doğru eğildim ve yanağımı yanağına değdirdim, "İyi uykular, Jian-Li," dedim.

"Uyuyacağım. Sen de öyle yap, Lilah," diye cevapladı.

Ben uzaklaştım ve o Chen'in odasına girdi. Kapıda durdum ve o kapıya bakıp beni gördüğünde el salladım. O da elini kaldırıp bana el salladı.

Sonra oradan ayrıldım.

Jabber'ın odasına baktım ama Abel artık orada değildi. Ben de kendimi yatak odamıza sürükledim.

Abel de orada değildi.

Oradan ayrılıp onu aramaya çıktım.

Etrafta bir sürü insan olduğunu bilsem de, hepsi meşgul olmalıydı çünkü koridorlarda dolaşmıyorlardı. Abel'in nerede olduğunu bilen birini bulmak için bir süre koridorlarda dolaşmam gerekti.

Onu buldum, kıvrıkcık saçlı ve muhteşem mavi gözlü çarpıcı bir esmerdi. Bir görevi varmış gibi görünüyordu, ama yine de onu durdurmak için işaret ettim.

O da öyle yaptı ve ben sordum, "Abel nerede biliyor musun? Abel Jin. O..."

"Kim olduğunu biliyorum Delilah, ama nerede olduğunu bilmiyorum. Öğrenirim,"

dedi, elindeki cep telefonunu kaldırdı, başparmağıyla birkaç tuşa bastı ve kulağına götürdü. Sordu. Başını salladı. Başparmağıyla tekrar telefona bastı ve bana baktı. "Gregor'un yanında. Alt kat, güney kanadı, ana kanattan dışarıya doğru üç kapı ileride. Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Hayır, sanırım buldum," diye cevapladım.

"Bu arada, ben Stephanie. Lucien'in bir arkadaşayım," dedi.

"Oh, merhaba," dedim ve elimi uzattım, o da elimi sıktı. "Ben, şey, kim olduğumu biliyorsun."

"Evet." Gülümsedi, elimi bıraktı ve gülümsemesi kayboldu. "Kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Gidip eşini bulmana izin vereceğim," diye devam etti. Başımı salladım ve "Teşekkürler," diye tekrarladım.

Başka bir şey söylemedi ve yürümeye devam etti.

Ben de öyle yaptım ve güney kanadının birinci katında, dışarıda üçüncü kapıyı buldum.

Kapı hafifçe aralıktı ve Abel'in sesi oradan geliyordu. Öfkeli sesi.

"Bunu daha önce konuştuk." "Abel..."

O sesin Gregor'a ait olduğunu fark ettim. Durdum.

Abel onu kesip, "Bunu eşime ver. Bunu ailesine ver. Sevdiklerini toprağa vermek için sadece iki günleri var. Yarından sonra, hepimiz oturup dünyayı kurtarmak için planlar yapacağız," dedi.

Sözleri beni güldürmek istedi, ama gülmeme engel oldum.

"Gözden geçirecek çok şey var," dedi Gregor.

"Evet, bunu bana on beş kez söylediğini hatırlıyorum," diye cevapladı Abel ve ben omzumu duvara yaslayarak, erkeğimin gösterisini izlemeye hazırlandım.

Duvara yaslanmam uzun sürmedi, çünkü Gregor, "Delilah dışarıda bekliyor," dedi.

"Biliyorum," diye cevapladı Abel.

Tabii ki. Kokumu aldılar. Ya da başka bir şey. Her neyse.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Merhaba beyler," diye selamladım, ama Gregor'a bakıyordum çünkü nedense Abel'a bakamıyordum.

"Delilah," diye karşılık verdi Gregor.

Abel'in yanına yaklaştım ve ancak o zaman ona baktım.

Çok güzeldi.

Sen öldükten sonra, o ölümsüz hayatına devam ederken ona çok değerli bir şey verecek.

O beni sonsuza kadar beklemişti. Bir insan için birkaç sonsuzluk kadar. Ben ise sadece bir sonsuzluk kadar beklemiştim, o da çok uzun değildi.

Sonra onu elde ettim. Ve ölene kadar ona sahip olacaktım. Ama o beni istemiyordu.

Bu düşünceyle, onun iki renkli gözlerine baktım ve geri kalan her şey üzerime çöktü.

Beni ezdi.

Çünkü o da Jian-Li'yi kabul etmedi. Ya da Xun'u. Ya da Wei'yi. Ya da Chen'i.

Ve daha önce gidenlerin hiçbirini kabul etmedi. Onu büyüten, onu oğul, kardeş, baba yapanların hiçbirini.

Hepsini
kaybetmişti.
Tekrar tekrar.

Midem o kadar sıkıştı ki kusacağımı sandım ve elimi uzattım, onun elini sıkıca tuttum.

"İyi misin, *bao bei*?" diye sordu, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. Çok, çok güzeldi.

"Sadece" — sesim kısılmıştı, bu yüzden boğazımı temizledim — "berbat bir gün oldu."

"Evet," diye fısıldadı ve beni kendine çekmek için elimi çekti. Gregor'a baktı. "Bitti mi?"

"Evet, Abel," dedi Gregor iç çekerek ve gözlerini bana çevirdi. "Bu, acını biraz olsun dindiremeyecektir ama Abel'in talimatına göre arkadaşın Snake için gerekli düzenlemeleri yaptık. Tekne yarın gün batımında koyda olacak. Ailene törenin o saatte başlayacağını söylersen, seni onlara bırakıp yarın koyda görüşürüz."

"Teşekkürler, Gregor. Bu benim için çok anlamlı," dedim.

O başını salladı ve elini salladı. "En azından bunu yapabiliydik, Delilah. En azından." Bu

çok hoştu.

"İyi geceler," dedi Gregor. "İyi geceler," diye cevap verdim.

Abel hiçbir şey söylemedi, sadece beni odadan çıkardı. Elimini bıraktı ama koridora çıktığımızda kolunu omuzlarıma dolayarak bana sarıldı.

Yutkundum.

Sen gittikten sonra ölümsüzlüğüne devam ederken ona çok değerli bir anı bırakacak.

Benimle koridorda yürürken bu anı hafızasına kazıyor muydu?

Onun yerinde olsam ben öyle yapardım.

Kolumu beline doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Babanı mı istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Evet, babamı istiyordum. Kollarında ağlamak, hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmak, sinirlenmek ve eşyaları fırlatmak istiyordum çünkü sevgilim bensiz, *herkesten* uzakta sonsuza kadar yaşamak zorundaydı ve ben de onun böyle olacağını bilerek sevgilimle zamanımı yaşamak zorundaydım.

Ama bunu söylemedim çünkü bunu yapmayacaktım. Bundan hiç bahsetmeyecektim. Çünkü Abel bundan hiç bahsetmedi.

lanet olası kelimeyi söylemedi. Sızlanmadı, ağlamadı, eşyaları fırlatmadı.

Devam etti. Hayatını yaşadı. Gülümsedi. Güldü. Sinirlendi. Ailesini sevdi. Bana aşık oluyordu.

Bu yüzden, Abel'a benim olmadan ölümsüz hayatına devam ederken değer vereceği şeyler vermek için tüm zamanımı ve enerjimi harcayacaktım.

"Hayır, bebeğim, seni istiyorum," dedim yere bakarak yürürken. Beni kendine çekti, eğildi ve başımın yanına öptü. Gözlerimi kapattım ve onun beni odamıza götürmesine izin verdim.

* * *

Çıplak, onun istediği gibi dizlerimin üzerinde, bir elim yatakta, bir kolum uzanmış, parmaklarım Abel'ın parmaklarını kavıyordu, o da başımın üstündeki demirleri kavrayarak üzerime eğilmiş, koluyla kendini destekliyor ve içime girip çıkıyordu.

Bu saf güzelliğin, yanan sıcaklığın karşısında başımı eğdim.

"Kendine dokun, kedicik," diye sertçe emretti, diğer kolunu göğsümün etrafına dolayarak beni yerinde tutarken, ben de elimi yataktan bacaklarımın arasına kaydırardım.

Kendime dokundum, ama ona da dokundum, parmaklarımı geri kaydırarak onun büyük sikinin beni gerdiğini, doldurduğunu, içime girdiğini hissettim.

Evet.

İşte buydu.

Biz buyduk.

Olacağımız şey buydu.

Vahşi ve özgür.

Vahşi yaşam. Özgür yaşam. Dünyayı kurtarmak. Kıç tekmelemek. Her şeyi toplamak. Hiçbir anı kaçırmamak. Hiçbir anı boşa harcamamak.

Boynumu geriye eğdim ve başımı çevirdim, böylece dudaklarım onun boynundaki cilde değdi.

"Sikini seviyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye homurdandı, bana verirken, derinlemesine girip sürtünerek.

İnledim ve fısıldamaya devam ettim, "Seninle içimde uyumak istiyorum."

"Sana bunu vereceğim."

"Beni uyandırmanı istiyorum, beni sikerek."

"Onu da veririm, bebeğim."

"Bana her şeyi vereceksin."

"Doğru," diye homurdandı, çekip tekrar girmeye başladı. "Her şeyi, Lilah."

"Benden alacağın şey bu."

"Kedicik, dizlerinin üzerinde sertçe sikiyorum. Bana her şeyi vereceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerimi kapattım.

"Kalk," diye homurdandı, bana seçim şansı tanımadan elimi başlıktan çekip, göğsümden koluyla beni yukarı çekerek, kendi dizlerinin üzerine otururken beni de yanında götürdü, böylece onun penisine oturmuş halde kaldım. "Bana her şeyi ver, kendini oraya götürmeni izlememe izin ver."

Ona her şeyi verirdim.

Bu yüzden onun penisi üzerinde kendimi çılgınca siktim, klitorisimi ovuşturdum, başımı omzuna yasladım, bir eli göğsümü kavradı, diğer elinin parmakları bacaklarımın arasındaki kılları okşadı, ağzı omzuma değdi, gözleri beni orada tatmin ederken izledi.

"Bana bak, beni derinlere gömüyor," diye kaba bir şekilde mırıldandı. Yapamadım. Boşalmak üzereydim.

Sonra beni öne doğru ittiğinde daha da sert boşaldım, dizlerimin üzerine değil, karnımın üzerine, yanağım yastığa, bacaklarım genişçe açılmış, elleri yatakta, kalçaları piston gibi, sikini içime vuruyordu.

"Abel, *bebeğim*," diye inledim, orgazmımla sarsılırken, onun penisini her aldığımında titriyordum.

"Böyle mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye nefes nefese söyledim.

"Hoşuna gittiğini söyle, Lilah."

"Hoşuma gidiyor, *bebeğim*," diye nefes nefese söyledim, sonra tekrar orgazm oldum, sessiz boşalmamın gücüyle dudaklarım açıldı.

Abel elini saçlarıma doladı ve başımı geriye ve yana doğru çekti, böylece orgazm olduğumu izleyebildi. Ve bunu yaptığında, ona bir gösteri sundum, çünkü erkek arkadaşımın saçımı çekmesini gerçekten sevdiğimi söyleyebilirdim. Ama bu daha iyiydi, çünkü sanki beni büyük penisine daha sert bir şekilde itmek için saçımı kullanıyormuş gibi hissettim.

"Boşalmaya devam ediyorum," diye nefes nefeseydim, içim daha da yanarken, vücudum da onunla birlikte titriyordu.

"Evet, evet, hissediyorum. Devam et, *bebeğim*. Beni boşalt." Susması gerekiyordu, yoksa orgazmdan ölecektim. "Abel," diye bağırdım, vücudum şimdi kasılmaya başlamıştı.

"Siktir..." Çekildi ve tekrar girdi. "*Evet*."

Ve sonunda boşaldı, üzerimde, içimde, orgazm olurken beni de yanında götürdü. Saçımı bıraktı ama dişlerini omzuma geçirdi. Vampir dişleri değil. *Onun dişleri.*

İnanılmazdı.

Beni sikmeye devam ederek ikimizi de sakinleştirdi, şimdi yavaş ve tatlı ama yine de derindi.

Gözlerimi kapattım ve her vuruşu severek, nefesini dinleyerek, kalçalarını kaydırıp penisini tatlı noktaya yönlendirmesini, sonra geri çekip bana her şeyini vermesini hissettim.

Aniden çekildi ve yuvarlandı, ama ben sadece bir milisaniye boyunca onsuz karnımın üstünde kaldım, sonra beni tekrar üzerine çekti.

Parmaklarını saçlarıma geçirip başımın iki yanından çekerek, gözlerime bakana kadar hareket ettirdi.

"Beni eve götür bebeğim, böylece uyuyabilirsin." Evet, tabii ki.

Hala sert olan penisini kavradım, dizlerimi bükerek üzerine oturdum ve onu içime aldım. Dişlerinin alt dudağına batmasını ve kahverengi gözlerinin tembelleşmesini izledim, sonra benim amım onun penisi etrafında kasılınca boğazından çıkan hırıltıyı duydum.

"Şimdi buraya gel, kedicik," diye mırıldandı, derinlemesine oturduğunda. Üzerine düştüm, göğüs göğüse, yanağım omzuna degecek şekilde.

Üzerimize battaniyeyi çekti.

Yorganı düzelttikten ve sıcak kozamızda, birbirimize bağlı, doygun, kolları beni sarmış haldeyken, "Bu gece benim için uyuyacak mısın?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım.

Evet, tabii ki evet, bu konuda çok iyiydi. "Evet, bebeğim."

"Tamam, bunu yapmadan önce bana bir öpücük ver."

Başımı kaldırdım ve pencerelerden gelen ay ışığıyla ona baktım. Aşağı baktım ve tüm kalbimle bunun hatırlamasını diledim. İçimde uykuya daldığını hatırlayacaktı. Onun içinde uykuya daldığımı, onu içimde tuttuğumu hatırlayacaktı. Arkadaşımı kaybettiğimde bana ne kadar iyi baktığını hatırlayacaktı. Bunu hatırlayacak ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı. Bunu sonsuza kadar hatırlayacak ve bu ona biraz huzur verecekti.

Sonra onu öptüm. Yumuşak, ıslak ve uzun bir öpücük verdim ve onun da bunu hatırlamasını umdum.

İşimi bitirdiğimde, "Bana baktığın için teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Bu benim işim, kedicik. Sevdığım bir iş."

Abel bana daha fazlasını verince iç geçirdim.

Sonra yerleşip ona sıkıca sarıldım, onu içime çekip fısıldadım, "İyi uykular, tatlım."

Beni kollarının arasına daha sıkı aldı. "Uyumamak imkansız, *bao bei*." Gülümsedim ve kendime o anı yaşattım.

Kendimi aşık olduğumu hissettiğim bir başka an.

On Üçüncü Bölüm

Sadece Nefes Al
Delilah

Ertesi akşam, gün batımından hemen önce, kompleksin arkasındaki merdivenlerden aşağı indim, körfeze çıkan merdivenlerden, ve bunu bir tarafımda Abel, diğer tarafımda babamla el ele yaptım.

Arkamızda Moose ve Poncho yürüyordu.

Onların arkasında Jian-Li ve Xun, Chen ise Wei'nin iki adım arkasında yavaşça yürüyordu.

Onların arkasında Lucien ve Leah, Sonia ve Callum, Gregor ve Yuri, Callum'un kuzeni Ryon, o gün tanıştığım Callum'un kardeşleri Calder ve Caleb ile önceki akşam tanıştığım Stephanie geliyordu.

Callum, Ryon, Calder ve Caleb'in hepsi yay taşıyorlardı ve her birinin bir ok vardı.

Kayayı döndüğümüzde onu gördüğümde neredeyse kendimi kaybedecektim: düz bir tekne, pruvası ve kızı yukarı doğru kalkık, pruvanın ahşabında gururlu, dağınık saçlı bir kadının gövdesi ve başı oyulmuştu. Tekne çekilmişti, gövdesinin çoğu kumsalda duruyordu.

Yükselen kayalıklarla çevrili küçük çakıllı sahil boyunca, yanan meşaleler saplanmıştı. Sahilin daha yukarısında, battaniyelerle örtülmüş kütüklerle çevrili büyük bir şenlik ateşi yakılmıştı.

Snake, yüzü hariç her yeri siyah bir örtüyle kaplı, göğsünde büyük bir Harley-Davidson rozeti ile teknede yatıyordu.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak her şeyi içime sindirdim ve onların işleri halledeceklerini söylediklerinde, gerçekten *halledeceklerini* kastettiklerini düşündüm.

Mükemmel bir şekilde.

Jabber, taşınması gerektiği için seyirci olmadan aşağı indirilmişti. Teknenin yanındaki kayalıklarda tekerlekli sandalyede oturuyordu, tekerleklerinin yanında beş şişe Jack Daniel's duruyordu.

Aşağıya vardık ve herkes Jabber'a doğru sahili geçmeye başladı, ama Abel ben yaklaştığımda beni bıraktı.

Babam beni çekmeye devam etse de ona baktım.

Abel tekneye doğru başını salladı.

Ben de başımı salladım ve babamın beni Jabber'a götürmesine izin verdim. Moose ve Poncho da peşimden geldi.

Geri kalanlar geride kaldı, sahil boyunca dağıldılar, sessizce.

Snake'e bakmamaya çalıştım, ama kendimi tutamadım. Boğazı örtülüydü, ama azalan güneş ışığında yüzünü görebiliyordum.

Onu örtmeleri gerekirdi. Huzurlu görünüyordu. Hiçbir zaman huzurlu görünmezdi. Her zaman... *bir şey gibi görünürdü.*

"Hadi yapalım şunu," dedi Jabber, Jack'in şişesine uzanırken irkildi.

Moose ve Poncho kendi içkilerini almaya gittiler ve babam son ikisini almam için beni gönderdi. Bana bir tane uzattı.

Ne yapacağımı bilmeden etrafa baktım, sonra onlar kapağı açıp dudaklarına götürdüklerinde ve derin bir nefes aldıklarında ben de onları takip ettim.

Bitirdiğimde boğazım yanıyordu ve gözlerim ateş gibi yanıyordu, ama babam bana döndüğünde nefesimi çekip yanmayı kontrol ettim.

"Hoşça kal de, küçük kız," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anladım, yutkundum, başımı salladım ve teknenin kenarına geçtim.

Çömelip Snake'e baktım.

"Bana dama oynamayı öğrettiğin için teşekkürler," diye fısıldadım. Boğazım farklı bir şekilde yanmaya başladı ve "Ve benim için öldüğün için teşekkürler," diye kekeledim.

Elimi kaldırıp boynumda tuttuğum altın haçı parmak uçlarımla dokunduğumda gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Sonra parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve çömeldiğim yerden kalkıp teknenin kenarına eğildim, uzandım ve Snake'in soğuk yanağına dokundum.

Ellerimi orada tuttum, ta ki ellerimi hissedene kadar. Arkama baktım ve babamla Moose'u gördüm.

Uzaklaştım. Moose yaklaştı. Yapması gerekeni yaptı. Sonra Poncho yaptı. Poncho'dan sonra Moose, Jabber'ı yaklaştırdı ve o da yaptı. Son olarak da babam yaptı.

Sonra Poncho ve Moose teknenin diğer tarafına geçtiler, babam bana yanına gelmem için işaret etti ve Jabber olduğu yerde, teknenin kış tarafına yakın kaldı.

"*Hup-ta*," dedi babam, her zaman içki içmeden önce söyledikleri anlamsız kelimeleri mırıldandı. Bütün erkekler şişelerini kaldırdı, "*Hup-ta*" diye mırıldandı, sonra şişeleri boşalttı ve teknenin içinde salladı.

Ben de aynısını yaptım.

Şişelerini Snake'in yanına attılar. Ben de aynısını yaptım, çünkü ya Abel'in tüm bunları ayarladığını, babamın ve arkadaşlarının ihtiyaç duyduğu türden bir kapanışı anladığını ya da onların neye ihtiyaç duyduklarını bulup bunu sağladığını biliyordum.

Ve bu sefer, sevgilimin babama, arkadaşlarına ve özellikle Snake'e ihtiyaçları olan şeyi vermiş olması hoşuma gitti.

Moose Jabber'ın yanına geri döndü ve onu sahilde birkaç metre ileriye sürdü. Babam başını sallayarak Jabber'ın yanına gitmemi işaret etti, ben de gittim. Babam, Moose ve Poncho tekneye eğilip onu güçlü bir şekilde iterek dalgaların içine ittiler, bacaklarına kadar suya girerek Snake'i denize doğru ittiler, güneş ufukta batıyordu.

Yanaklarıma daha fazla ıslaklık çarptığında hıçkırıklarımı geri yuttum ve Jabber'ın eli uzandı ve benim elimi kavradı.

Babam, Moose ve Poncho dalgaların içinde durup teknenin denize sürüklenmesini izlediler, sonra dönüp dalgalardan çıkıp Jabber ve bana doğru geldiler.

Babam kolunu omuzlarıma doladı ve bana yaklaştı. Ben Jabber'ın elini tutmaya devam ettim. Hepimiz ayakta durup Snake'in dalgaların üzerinde son bir kez sörf yapmasını izledik. Çılgın bir sörf değildi, huzurlu bir sörfü.

Olması gerektiği gibi.

Sonra bir vızıltı duydum ve dört adet yanan ok, başımızın üzerindeki mor gökyüzünde bir yay çizerek düştü ve tekneye çarptı.

Tekne alevler içinde kaldı.

Hıçkırıklarımı tutamadım. Jabber'ın eli benimkini sıktı, babam elini kaldırdı ve vücudunu çevirerek yanağımı göğsüne yasladı.

Yanan teknedeki gözlerimi ayırmadım.

Bir süre sonra, uzaklardaki alevlerin sesi ve kayalara çarpan suyun yumuşak sesiyle bozulan sessizlik, gitar tellerinin sesi ile kesildi.

Ben başımı çevirdim, babam da vücudunu çevirdi ve Abel'in gitarını kaldırdığı bacağına koyduğunu, botunu ve poposunu kayaya dayadığını, diğer bacağını da düz tuttuğunu gördük. Gitar çalıyordu.

Sonra şarkı söylemeye başladı.

Ve o anda gözyaşlarım sel oldu.

Çünkü şarkı söylüyordu (ve ben onun şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum) ve bunu çok güzel yapıyordu.

Ama en çok da Cat Stevens'in "The Wind" şarkısını söylediği için.

Abel'in derin sesi sözleri sararken, gözlerim Snake'e kaydı, hayatında istediği bir şeyi ölümünden sonra elde etmişti.

Abel şarkıyı bitirdi, birkaç saniye bekledi, sonra tekrar ona baktım ve o devam etti.

Bu sefer Pearl Jam'in "Just Breathe" şarkısını söylüyordu.

Şarkıya başladığında, koyu renk saçlı başı eğikti ve parmaklarının teller üzerinde hareket etmesini izliyordu.

Ama ilk "stay with me" sözünde başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı.

Ve benim dünyam durdu.

Ama gözyaşlarım durmadı.

Arkadaşım Snake yanmıştı, hayatım altüst olmuştu ve ben ailem, bir grup vampir ve kurtadamlarla birlikte çakıllı bir kumsalda duruyordum, sevgilim bana şarkı söylüyordu ve ben aşık oldum.

Sonsuza kadar ve tamamen.

Ama ben zaten aşıktım.

Abel'in olmak için doğduğum günden beri.

Abel'in gözlerine bakarken, söylediği sözler ruhuma işliyordu ve ne olursa olsun, hayatımın geri kalanını özgür, vahşi ve dolu dolu yaşayacağımı biliyordum.

Çünkü o bana bunu verecekti.

Ve onun bu sözleri ruhuma akıtmasını izlerken, ona aynı şeyi veremeyeceğimi bilerek, ruhumun bir parçası öldü.

Şarkı sona ermeye başladığında, Jabber'ı bıraktım ve bir saniye babama sarıldım, sonra kendimi kurtardım ve sahili geçerek Abel'in yanına gittim.

Onun tam önünde durdum, son sözleri "diğer tarafta görüşürüz" derken gözleri benimkilere yumuşakça baktı ve sonra notalar sönüp gitti.

"Anlaştık," diye fısıldadım.

Acı, onun ifadesindeki dinginliği delip geçti, çünkü benim bildiğimi biliyordu.

Ve o acı, karnımda doldurduğu boşluğun olduğu yere yerleşti. Kalıcı olarak yerleşti. Son nefesime kadar onu içimde tutacaktım.

Ve bunu seve seve yapardım. O acıyı kabul ederdim çünkü Abel bana vermişti.

Gitarı askısıyla salladı, sırtına eğik bir şekilde yaslayıp kollarını genişçe açtı.

Tereddüt etmeden ona doğru ilerledim ve yanaştım, yanağımı göğsüne dayadım, kollarımı ona doladım, o da bana doladı. Gözlerimi Snake'in yanan teknesine çevirdim.

"Benim istediğim bu," dedim yumuşak bir sesle.

"O zaman istediğini alacaksın, *bao bei*," diye cevapladı yumuşak, kalın sesiyle.

Orada kaldık, ben Abel'ı tutuyordum, Abel beni tutuyordu ve ben, ne zaman olacağı belli olmayan, onun şu anda olduğu gibi güçlü, yakışıklı ve muhteşem olacağı, ama aynı zamanda bir plajda bir yerlerde beni yanarken izleyeceği zamanı düşünmemeye çalışıyordum.

"Ben senin olmak için doğdum, biliyorsun," dedim ona. "Biliyorum," dedi bana.

Ona sıkıca sarıldım ve fısıldadım, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Abel hiçbir şey söylemedi, sadece beni daha sıkı sarıldı.

"Vahşi ve özgür yaşayacağız," diye söz verdim.

"Anlaştık," dedi, sesi artık sertleşmişti. "Dünyayı kurtardıktan sonra, tabii."

Derin, şaşkın bir kahkaha boğazından yükseldi ve beni daha da kendine çekti. "Senin olmak için doğdum, bebeğim," diye fısıldamaya devam ettim. Yine hiçbir şey söylemedi, sadece başını çevirdi ve dudaklarını saçlarımda hissettim. "Seni sevmek için doğdum, Abel."

O anda kolları beni sıkıca sarıp nefesimi kesti.

Kollarını gevşettiğinde, "Bunu Snake'e verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Eşim beni parmağında oynatıyor. Ona her şeyi veririm. Ama benim onu kollarımda tutabilmem için ölen adam, onun tam da olması gerektiği gibi evine dönmesini sağladım."

Evet, bu adamı sevmek için doğmuştum.

Ona sıkıca sarıldım. Abel bükülmüş bacağını hareket ettirerek, uyluğunu ve vücudunu tam da olmam gereken yere sıkıştırdı.

Ve ailemiz, bir grup vampir ve kurtadamlar birlikte çakıllı kumsalda birbirimize sarılırken, rüzgar saçlarımızı uçuruyordu ve Snake'in yanışını izliyorduk.

On Dördüncü Bölüm

Harika

Abel

Abel ve Delilah, ertesi sabah ilk iş olarak kahvaltı salonuna girdiler. Bir saat önce kapının yüksek sesle çalınmasıyla oraya çağrılmışlardı. Gregor'un uşaklarından biri, Gregor'un bunu beklediğini söyleyerek onları çağırmıştı.

Buna rağmen Abel'in keyfi yerindeydi.

Bunun nedeni, dün gece Delilah'ın sessiz anlayışıyla içindeki yüzyılların acısının silinip gitmiş olmasıydı.

Ve onun
sevgisiyle.

Tanrım.

Bunu asla unutmuyacaktı.

O anın ardından her şey daha iyiye gitti, ki o an cenazede oldukları için biraz tuhaftı.

Ama güneş battıktan ve alevler söndükten sonra, hepsi şenlik ateşinin etrafında toplandılar. Gregor'un adamları viski şişeleri, soğuk votka, kaliteli tekila, marshmallow torbaları, çikolata barları ve graham kraker kutuları getirmişlerdi ve yakışıklı bir adam Lucien'in arkadaşı Stephanie'nin yanına oturmaya geldi.

Poncho, Moose, Hook ve Jabber Snake hakkında hikayeler anlattılar. Sohbet akıcıydı, doğal bir şekilde ilerledi, yön değiştirdi. Melankoli ortadan kayboldu ve anılar, içki, tatlılar ve iyi insanlar ile paylaşılan zamanın dalgaları üzerinde iyilik geldi.

İçtiler. S'mores yaptılar. Gülümsediler. Hatta güldüler. Stephanie de gerçekten çok komik bir kadın çıktı.

Ayrıca erkek arkadaşıyla öpüşmeye başlayan ilk kişi de oydu.

Bu, Moose'un "Kızlar sipariş etmeliydik" diye homurdanmasına neden oldu, bu da Delilah, Leah ve Sonia'yı kıkırdatırken erkekler gülümsedi.

Sonia ve Callum kavga etmeye başladığında Stephanie ve erkek arkadaşı ile işler ciddileşti. Stephanie erkek arkadaşıyla birlikte ayrıldı. Wei ve Xun Chen'i geri götürdüler, Jian-Li de onları takip etti. Sonia ve Callum da kısa süre sonra ayrıldılar. Gregor ve Yuri uzaklaştılar. Ryon, Caleb ve Calder da öyle. Leah ve Lucien fısıldaşmaya ve öpüşmeye başladılar, sonra da ayrıldılar. Sonunda

Moose arkadaşını taşıırken, Jabber bunun hakkında sızlanırken, Hook tekerlekli sandalyeyi sürüklerken ve Poncho Jabber'a bir şeyler verirken, yukarı çıktılar.

Abel ve Delilah'ı kumsalda, yanan bir ateş ve battaniyelerle bıraktılar.

Böylece, Snake'in külleri deniz kenarındaki çakıl taşlarının üzerinde süzülürken, orada onunla sevişti.

Bunu asla unutmayacaktı, hayatı boyunca bir saniyesini bile. Delilah sevgisini payladıktan sonra ilk kez ona girerken Snake'in orada olması bile.

Snake oraya aitti. Onlar bunu yaşayabilsin diye ölmüştü ve Abel bunun uygun olduğunu düşündü.

Bu yüzden ertesi sabah, Delilah'ı parlak kahvaltı odasına çektiğinde iyiydi. Bu oda, kompleksin birkaç serasından biriydi ve güney kanadının ucundan çıkıntı yapıyordu.

Orada bulunanlarla da iyiydi: Gregor, Leah, Lucien, Sonia ve Callum.

Hepsi bu

kadardı.

Üçlü.

Ve tabii ki Gregor.

"Oturun. Size kahve getireyim," dedi Gregor, odaya girer girmez geniş bir hareketle selamlayarak, solundaki iki boş sandalyeyi işaret etti.

Daha fazla selamlaşma yapıldı ve Abel, Delilah'ın oturduğu sandalyeyi masanın altına itip geçtikten sonra oturdu.

Delilah Gregor'a baktı. "Dün gece tam da ihtiyacımız olan şeydi, Gregor, bu yüzden sana tekrar teşekkür etmeliyim."

"Teşekkür etmene gerek yok, Delilah," diye cevapladı Gregor. "Lilah," diye düzeltti Delilah.

Gregor gülümsedi.

Abel, ona sırtı bakan Lucien ve Callum'a baktı.

"Doğru." Delilah bu havayı üzerinden atıp kahve makinesine uzandı.

"Dünyayı kurtarmak."

"Ona da geleceğiz, Delilah..." Callum söze başladı.

"Senin için de Lilah," diye sözünü kesti.

Callum'un bakışları Abel'a kaydı, dudakları seğirdi, sonra "Lilah. Ama önce bir şeyi anlamamız gerekiyor." "O

da nedir?" diye sordu Abel.

"Yaran," dedi Lucien.

Delilah'ın yanında gerginleştğini hissetti, ama Lucien'e baktı. "Ne olmuş ona?"

"Bizim yara izimiz olmaz," diye bilgilendirdi Lucien. "Sen dünyadaki bilinen tek melez olduğun için senin yara izin olup olmadığını merak ediyoruz. Bu yüzden biz..."

Abel ve Delilah'ın ruh hallerinin tamamen şoka dönüştüğünü hissedince konuşmayı kesti.

"Uh... ne?" Abel zorla çıkardı.

"Siktir. Bilmiyordu," diye mırıldandı Callum.

"Tabii ki bilmiyordu," dedi Sonia, hafif bir sinirlilikle fısıldayarak.

"Ne bilmemeli? Tek bilinen melez mi? Bu ne demek lan?" diye sordu Abel.

"Kurtadamlar ve vampirler üreyemezler, Abel," dedi Gregor ve Abel bakışlarını vampire çevirdi. "Ta ki... sen gelene kadar."

"Aman Tanrım," diye soluklandı Delilah.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Abel.

"Korkarım hayır," dedi Gregor dikkatlice. "Hiçbir fikrin yok muydu?" "Hiçbir fikrim yoktu," diye homurdandı Abel.

"Ailen sana bunu söylemedi mi?" diye devam etti Gregor.

"Ailem hiçbir şeyi söylemedi," dedi Abel.

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu Gregor.

"İki yüz yıl önce beni bir sokakta bıraktıklarını biliyorum. Onun dışında, dediğim gibi, hiçbir şey bilmiyorum. Onlar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," diye cevapladı Abel.

"İlginç," diye mırıldandı Gregor.

"İlginç değil. Küfürlü," Delilah aniden sertçe çıktı, sırtı dikleşti. "O *bir yavruyken* bir *ara sokakta* terk edilmişti. Hui'nin onu bulması, evine alması ve dönüştükten sonra bile yanında tutması bir mucizeydi. Başkaları ona zarar verebilirdi, hatta *daha kötüsünü* yapabilirdi."

"Kırmak istemedim, Lilah," dedi Gregor yatıştırıcı bir sesle. "Elbette, bir ebeveynin çocuğunu bir ara sokakta bırakması tarif edilemez bir şey."

"Kesinlikle öyle," diye Delilah keskin bir şekilde onayladı ve Abel elini uzatıp masadaki Delilah'ın elini kapattı.

Bunu yaptığında, Delilah başını çevirip onun bakışlarını yakaladı. Abel başını salladı.

Delilah gözlerini kısarak

ona baktı. Abel tekrar

başını salladı.

Lilah homurdanır gibi bir iç çekişle elini onun elinden çekip krema sürahisine uzandı.

"Bu Çin'de miydi, yoksa burada, Amerika'da mı?" diye sordu Callum.

"Çin'de," diye mırıldandı Abel dalgın bir şekilde, Delilah'ın kremayı bitirip, onu masaya koyup, tekrar kahve fincanını eline almasını izledi.

Kafayı onun tarafına doğru eğdi. Adam başını salladı.

Ona kahve döktü.

"İki yüz yıl önce Çin'de kurtların kayıtları var mıydı, Callum?" diye sordu Gregor ve Abel gözlerini fincanından vampire çevirdi.

"Kurtlar bir bölgeye taşındıklarında valilere haber verirler ve valiler de kurtların faaliyetlerine dikkat ederler, ancak bu sadece isyan veya insanların kurtadamların varlığını keşfetmesine yol açabilecek faaliyetler gibi bir ihtiyaç olduğunda olur. Bunun dışında, kurtların kayıt tutmadan dolaşmalarına izin veriyoruz, yani hayır," diye cevapladı Callum ve sonra sordu, "Peki ya vampirler?"

"Onları takip etme eğilimindeyiz," diye mırıldandı Gregor. "Dominion'a soracağım. Ama kurtlarımız yoksa bu pek yardımcı olmaz."

"Ailemi bulmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu Abel.

Gregor kafasını sallayarak zihnini boşaltır gibi yaptı. "Üzgünüm, evet. Üzgünüm," diye tekrarladı. "Çok kaba davrandım. Aklımda çok şey var." Derin bir nefes aldı ve Abel'a odaklandı. "Ama duyarlı davranmadığım için özürlerimi tekrarlıyorum, gelecekte daha duyarlı olacağız. Ama şimdi bunu, açıkça konuşacağım konusunda seni uyararak yapacağım. Belki de bir ara sokakta terk edilmedin diye endişeleniyorum. Belki de bilerek bir ara sokakta kurtarıldın, çünkü ailen Kehanetler yüzünden avlanıyor olabilirdi. Kehanetler pek bilinmiyordu. Ancak, yakın zamanda, bir zamanlar Konsey'in güvenilir bir üyesi olan Marcello'nun bir isyancı olduğunu öğrendik. O bunları paylaştı. Ve anladığımız kadarıyla, bunları bir süre önce paylaştı."

"Harika," diye mırıldandı Abel.

"O zamandan beri görevden alındı," dedi Gregor. "Ama ebeveynlerin tehdit altındaysa ya da senin tehdit altında olduğunu düşünüyorsa, bunu öğrendikten sonra ölümsüzlere zarar vermeyecek türden bir insan bulmuş olmaları ihtimali var. Yeteneklerin nedeniyle seni ölümlülerin dünyasında saklayacak bir insan. Seni tam da bu amaçla bırakabilecekleri bir insan." Sesi alçaldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Seni güvende tutmak için tek seçenekleri bu olabilir."

"Tanrım," diye homurdandı ve Delilah'ın elinin uyluğunu kavradığını hissetti.

"Evet, eğer öyle olduysa, korkunç bir şey. Trajik," dedi Gregor. "Ama bunu takip edebilirsek, Serpentine Körfezi'nde seni ve Delilah'ı bulan kişiyi bulabiliriz."

"Ve bana yara izi bırakan," diye ekledi Abel. "Anlamadım?" diye sordu Gregor.

"Bana yara izi bırakan, çünkü ben de yara izi bırakmam. Ama Teksas'taki bir yol kenarındaki lokantada bir kaltak bana uyuşturucu verdi, bana etki etmeyen bir şey, ama onunki etki etti. Sonra garip bir bıçakla yüzümü kesti. Kalbimi hedefliyordu, ama ben bayıldım. Beni öldürmedi, ama o bıçağın yüzüme yaptığına bakılırsa, beni öldürmüş olabilirdi."

Gregor Lucien'e baktı, Abel de Lucien'e baktı ve çenesinin sertleştiğini gördü.

"O..." diye başladı Leah, sonra durakladı ve "cesareti mi kırıldı?" diye sordu.

"Hayır, biri onu kurtardı," diye cevapladı Delilah.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne?" Abel araya girerek Lucien'e sordu. Lucien ona baktı ve "Cadılar" diye cevap verdi.

"Hay aksi," diye mırıldandı Delilah. "Daha fazla doğaüstü varlık. Harika."

"Cadılar mı var?" diye sordu Sonia, Abel'ı şaşırtarak. Ama o da bu doğaüstü işlere yeni girmişti.

"Evet, bebeğim, ve bazılarının gücü var, ama çok fazla değil," diye cevapladı Callum. "Onlardan hiç bahsetmedim, çünkü çok fazla güçleri olmadığı için artık önemi kalmadılar."

"Uzun süredir güç sahibi olan ve bu nedenle çok güçlü olanlar, yüzyıllar önce yok edildi," diye açıkladı Gregor.

"Kim tarafından?" diye sordu Leah.

Gregor koltuğunda kıpırdanarak aniden rahatsız göründü ve gözleri Lucien'e kaydı.

Böylece herkesin gözleri Lucien'e çevrildi.

"Maalesef," diye başladı, "bu dünyadaki gerçek büyüünün varlığını da ancak yakın zamanda öğrendiğim gibi, vampirlerdi."

"Belki de en parlak anlarımızdan biri değildi," diye mırıldandı Gregor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Delilah alaycı bir tonla. "Şimdi onlar da kızgın olmalı, yerel bir lokantada bir vampir kurt adamla karşılaştıklarında ona uyuşturucu verip yüzünü kesecek kadar kızgın!"

Sesi yükseliyordu, bu yüzden Abel elini uyluğundan çekti, elini onun elinin etrafına doladı ve geri bırakarak orada tuttu.

Delilah sakinleştirici bir nefes aldı.

"Ya da belki de Üçlü'den birini ortadan kaldırmak için bir göreve gönderilmiştir," dedi Gregor dikkatli ve sakin bir sesle.

Gregor'u izleyen Abel, onun da sinirli olduğunu anladı.

Abel durumu özetledi. "Yani diyorsun ki, vampirler tüm bu cadıları öldürdüler, geriye kalan cadılar muhtemelen bu konuda çok kızgınlar, bu yüzden muhtemelen karanlık taraf için çalışıyorlar."

"Olabilir," dedi Gregor. "Harika,"

diye mırıldandı Delilah.

"Ve peşimden geldiler, bu da Kehanetleri bildikleri anlamına gelir," diye devam etti Abel.

"Oh, Kehanetleri biliyorlar. Cadılar arasında, şu anda bile, kahinler var. Kehanetleri gizli tutmuş olabiliriz, ama cadılar bu güce sahip oldukları için, yüzyıllardır onları biliyorlar," diye doğruladı Gregor. "Ama senin kim olduğunu biliyorlar mı, onu henüz keşfetmedik."

"Vampirler neden tüm cadıları öldürdü?" diye sordu Leah ve Gregor ona baktı.

"Biraz güç mücadelesi vardı." "Öyle diyebiliriz," diye mırıldandı.

"O zamanlar farklıydı," diye mırıldandı Gregor, yetersiz bir açıklama yaparak. "Her şey mahvolmuştu," diye ekledi Lucien.

"Sana cadılarla olan tarihimizi anlattığımda, Dominion'un kararını desteklemediğimi hatırlayacaksın," diye hatırlattı Gregor.

"Desteklemedin," diye karşılık verdi Lucien. "Ama bunu uyguladın."

"Bu benim görevimdi," diye karşılık verdi Gregor, sabırsızlanmaya başlayarak. "Ve eminim sana hatırlatmama gerek yoktur ki, Callum'un babası... ve ben de ekleyeyim... sonunda Dominion üyelerine mantıklı davranmalarını ikna ettiğinde, o talihsiz durumu destekleyen vampirler sert bir şekilde cezalandırıldılar."

"Yüzlerce yıllık zulüm ve binlerce cadının yok edilmesinden sonra, hızlı ve çoğunlukla acısız infazlar, vampirler ve cadılar arasındaki kalıcı uçurumun da kanıtlağığı gibi, uygun bir ceza değildi," diye karşılık verdi Lucien.

Vay canına, doğaüstü varlıkların geçmişı kesinlikle karanlık ve çalkantılıydı. Leah'a büyük gözlerle baktım, o da bana aynı şekilde baktı.

"Yeter," diye araya girdi Callum. "Bu yüzlerce yıldır böyle. Artık geri dönüşü yok." Abel'a baktı ve konuyu değıştirdi. "Seni kim kurtardı? Bir fikrin var mı?"

"Bayılmışım dostum, bu yüzden hiçbir fikrim yok."

O cevap verirken kapı açıldı ve Yuri içeri girdi, gözleri babasına dikilmiş, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bir şey söyleyeceğim," dedi.

"Yuri," diye başladı Gregor, "Sonunda Üçlü bir araya geldi ve..."

"Bir şey söyleyeceğim, baba." Gözleri Abel'a kaydı, bu Abel'ın pek hoşuna gitmedi, sonra tekrar babasına döndü. "Acil bir şey."

Gregor içini çekti, peçetesini masaya attı ve "Bir dakika" diye mırıldanarak masadan kalktı.

O da yerinden kalktı.

Abel, Delilah'ın elini bıraktı ve bir tabak domuz pastırmasına uzandı, umarım Chen veya Jabber'ın durumu kötüye gitmemiştir diye düşündü.

Sanki aklını okumuş gibi, Leah sordu: "Chen ve Jabber bu sabah nasıl?"

"Bilmiyoruz," diye cevapladı Delilah. "Dün gece geç saatte geldik ve bu sabah kapı çalındı. Duşa girecek ve saçımı yapmadan buraya inip seni korkutmayacak kadar zamanım vardı." Leah gülümsedi ve Delilah devam etti, "Buradaki işimiz bittikten sonra gidip bakacağız."

Abel'den domuz pastırması tabağını aldı ve dilimlerini seçerken kapı açıldı ve Gregor, "Lucien, bir dakika" diye seslendi.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lucien, koltuğunu geriye kaydırıp kapıya doğru yürüdü.

"Dünyayı kurtarıırken hiç sıkılmıyorsun," dedi Leah, gözleri kocasının kaybolduğu yere dikilmişti.

Delilah ve Sonia da hafifçe güldüler.

Abel, kesintiye onun kadar memnun görünen Callum'a bir bakış attı, sonra yumurtalara uzandı.

Kapı tekrar açıldığında yumurtaları Delilah'a uzattı. "Abel, lütfen buraya gelir misin?" diye seslendi Gregor.

Abel tabağından kapıya baktı. "Bu önemli bir şey mi?" "Öyle olduğunu düşünüyoruz," diye cevapladı Gregor.

"Bu odadaki herkesin koridorda ne hakkında konuştuğunuzu bilememesi büyük bir sorun mu?" diye sordu Abel.

"Benim sorum da buydu," diye araya girdi Callum.

"Bu özel bir konu," diye açıkladı
Gregor. "Kime özel?" diye sordu
Abel.

"*Sana*," diye cevapladı Gregor.
Abel'in çenesi geriye doğru sıçradı.
"Ne?"

"Lütfen koridorda bize katıl," dedi Gregor, Yuri kapıda duran Gregor'un arkasından odaya girerken, Lucien de onu takip etti.

"Başka bir yerde konuşmamız lazım," dedi Lucien dikkatlice.
Ne oluyor lan?

"Konuşmak mı?" diye sordu Abel.

"Neler oluyor, Lucien?" diye sordu Callum.

"Yuri, Gregor ve ben Abel ile konuşmamız gerekiyor. Biraz zaman alabilir. Kahvaltınızı yapın. Mümkün olduğunca çabuk döneceğiz," diye cevapladı Lucien.

"Sırlara meraklı değilim," dedi Abel.

"Bu konuda *hoşuna* gidebilir," diye cevapladı Gregor.

Delilah'ın endişesini hissetti ve kokusunu aldı, sabrı tükendi. "Ne oluyor lan?"

"Hay sıçayım," diye bağırdı Yuri. "Sen poşet kan içiyorsun." Abel'in kaşları çatıldı. "Evet, ne olmuş?"

"Mutfak, Serpentine Bay'den getirdiğin büyük miktardaki kanı buzdolaplarına koymalarını istediğini söyledi," Yuri ona bildiği başka bir şeyi daha söyledi.

"Evet..." Abel yavaşça dedi. "Ee?"

"Ve yemeklerin için *mikroalgada* ısıtmalarını istedin," dedi tiksintiyle.

"Dostum, bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun. Ne var bunda?"

"Neden eşinden beslenmiyorsun?" Gregor dikkatlice sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Abel sertçe, "ama besleniyorum. Yine de, onun benim kaderimde olduğunu gördüğüm için, onu birkaç yüzyıl bekledim ve onun etrafımda olmasını, onu tüketmeyi ya da enerjisini çekip bitirmesini pek sevmiyorum."

Odadaki hava tamamen değişti, Abel dişlerinin çıkmaması için kendini zor tuttu. Delilah da bunu hissetti; Abel, Delilah'ın parmaklarının koluna dolandığını hissetti ve anladı.

Ama yüzlerindeki ifadeler ruh halleriyle uyuşmuyordu.

Yuri inanamıyormuş gibi görünüyordu. Gregor ve Lucien pişmanlık duyuyor gibiydiler. "Ne?" diye sordu Abel.

"O bilmiyor," diye fısıldadı Leah ve Abel ona baktığında onun solgunlaştığını gördü.

"Ne?" diye hırladı.

Gregor, Yuri ve Lucien odaya girerek kapıyı arkalarından kapattılar.

Konuşan Lucien'di.

"Cildi uyuşturabileceğini biliyor musun?" diye sordu. "Anladım," diye cevapladı Abel.

Yüzünde bir rahatlama belirdi ve devam etti: "Abel, vampirlerin salyası iyileştirici özelliğe sahiptir."

"Onu da anladım," dedi Abel. "Uyuşma, ısırma, çekme, iyileştirme."

"Hayır." Lucien başını salladı, sonra elini kaldırıp indirdi. "Tabii ki, kısmen haklısın. Uyuşma, ısırma, emme, iyileştirme, ama vampir salyasının iyileştirici olduğunu söylediğimde, mucizevi bir şekilde iyileştirici olduğunu kastediyorum. Leah'dan günde üç kez, bazen daha fazla besleniyorum."

Delilah parmaklarını koluna sıkıca dolarken, Abel tiksintiyle homurdandı, "Ne oluyor lan?"

"Kan dolaşımındaki tükürüğüm, kanının daha hızlı yenilenmesini sağlıyor. Bu, zamanla geliyor, ama sadece birkaç hafta içinde düzenli beslenmeye dayanabilir hale gelecek," dedi Lucien.

"Aman *Tanrım*. *Harika*," diye fısıldadı Delilah.

"Dahası var," diye devam etti Lucien. "Ne kadar uzun süre beslenirsen, o kadar fazla iyileştirici özellik kazanır. Onu hastalıklara karşı bağışıklık kazanırsın, ve bununla, biz vampirlerin yakalanamayacağı *her* türlü hastalığı kastediyorum. Diyabet, kanser, nörolojik bozukluklar, hepsi dahil."

"Tanrım," diye fısıldadı Abel.

"Ve dahası," diye devam etti Lucien. "Daha hızlı iyileşmeye başlayacak. Kesikler, sıyrıklar, çürükler saatler içinde, sonra dakikalar içinde kaybolacak. Ve ondan ne kadar uzun süre beslenirsen, kırık kemikler gibi şeyler günler içinde iyileşecek."

"Aman... *Tanrım!* *Harika!*" Delilah sessiz bir çılgılık attı. O anda

Lucien onlara her şeyi anlattı.

Her şeyi.

Gerçekten çok iyi şekillerde.

"Ve düzenli olarak beslenmek yaşlanmayı durduracak. Yani bunu yapmaya devam ettiğiniz sürece, o asla ölmeyecek," diye bitirdi Lucien.

Delilah'ın tırnakları onun etine batmıştı, ama o bunu

hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

O asla ölmeyecek.

"Ondan düzenli olarak beslenmelisin Abel, birkaç gün boyunca günde bir kez başlayarak. Sonra belki bir hafta boyunca günde iki kez. Sonra istediğin zaman ondan beslenebilirsin, bunu yaparken ona büyük iyilik yapmış olursun," dedi Gregor.

O bunu duydu. Anladı. Hala hareket etmiyordu, konuşmuyordu. *O asla ölmeyecek.*

"Tatlım," diye seslendi Delilah.

O asla ölmeyecek.

"Bebeğim," diye tekrar seslendi Delilah.

Onun kendisine yaslandığını, elini boynuna koyup sıktığını hissetti.

O asla ölmeyecek.

"Abel, bebeğim, bu çok güzel," diye kulağına fısıldadı.

O anda harekete geçti. Bir anda onu kollarına aldı ve saniyeler içinde yatak odalarındaki yatağa attı.

Delilah zıpladı, gözlerini kırptı ve ona baktı. "Sen asla ölmeyeceksin."

Yüzü yumuşayıp gözleri parıldamaya ve dudakları kıvrılmaya başlamadan önce ona baktı.

"Sana harika olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı.

Kahretsin, haklıydı.

Haklıydı. O harikaydı.

Çünkü Delilah'ı hayatta tutabilirdi. Sonsuza kadar.

O atıldı.

O saçını yaparken, diğer vampirlerin de muhtemelen aynı şeyi yaptığını düşünerek bir torba kan getirtti.

Ama yine de onu sert, hızlı, kaba ve çabuk bir şekilde sikerken ondan kan emdi, orgazm olduğunda çığlık attırdı, penisi derine girdi, kanı ağzını doldurdu.

O asla ölmeyecekti.

O, tüm bunları (ya da sayısız çeşitlerini, yüzyıllar boyunca yaratıcı olabilmek için zamanları vardı) ömür boyu sahip olacaktı.

Onun ömrü boyunca.

*O asla ölmeyecek.
Sonunda sikişmek.*

* * *

Abel sırt üstü yatıyordu, çıplak, Delilah da üstündeydi, o da çıplaktı, onu becerdikten sonra oraya yuvarladığı için penisi hala içindeydi.

Kafası ve omuzları yukarıdaydı. Ona bakıyordu, bir elinin parmak uçları göğsünü tembelce okşuyordu, onun elleri ise kıcını kavrıyordu.

"O muhteşem kafanın içinde ne var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hui'yi kurtarabilirdik," dedi tavana bakarak.

"Abel..."

"Mei."

"Tatlım..."

"Syng."

Elini onun boynuna kaydırды. "Bebeğim, dur."

Sadece gözlerini ona doğru çevirdi. "Hepsini

kurtarabilirdik." "Kaderinde yoktu," dedi ona nazıkçe. "Belli ki yoktu," diye cevapladı alaycı bir şekilde.

"Tamam, burada nazık davranmaya çalışıyorum, o yüzden bana biraz müsaade edin, ama beslenmenin cinsel bir şey olduğunu belirtmek isterim."

Tavana doğru baktı, içlerinden herhangi birinden beslenme fikri midesi bulandırıyordu.

Tabii ki, başlangıçta, çocukken, beslenme sadece beslenmeydi.

Ama kız haklıydı. Vücudu değişmeye başladığında ve dünyası tamamen penisi ve nasıl boşalacağıyla ilgili hale geldiğinde, insan kadınlarından başka hiçbir şeyden beslenmemişti, aldığı kadarını ona vermişti.

Bunu Hui, Mei, Syng'e yapmak, kız kardeşinle seks yapmak gibi olurdu. Ya da annenle.

"Sen bunu yapmazdın, bu yüzden belki de senin bunu yapabileceğini hiç bilmedikleri için iyi olmuştur," diye önerdi. "Ve senin de hiç bilmediğin için."

Buna karşı çıkamadı, ama bu onun karanlık ruh halinden çıkmasını sağlamadı.

"Seni kaybedeceğimi bilerek yaşadım," dedi tavana bakarak.

"Biliyorum bebeğim, ama artık beni kaybetmeyeceksin."

"Hayır," dedi, yine gözlerini ona dikerek. "Şimdi seni bu lanet kehanetlere kaptırmaktan endişelenmek zorundayım. Kutlamak için tam yirmi dakikam vardı

. Artık seni sonsuza kadar yanımda tutabileceğimi biliyorum ve bu bizim başımızın üzerinde bir tehdit olarak duruyor. Bu da bir şekilde seni kaybetme düşüncesini daha da kötüleştiriyor."

"Kötü doğaüstü güçlerin bizi yenmesine izin vermeyeceğiz."

"Öyle mi? Emin misin? Çünkü muhtemelen onların tarafında cadılar var, öfkeli cadılar var, ölümsüzleri mahvedebilecek bıçakları var."

"Bu günün en iyi haberi değildi," diye mırıldandı, gözleri onun omzuna kaydı.

Aklını çok fazla şey doldurmuştu; hepsini sıralayamıyordu. Boşluğa ihtiyacı vardı, bu yüzden parmaklarını kışının etine gömdü ve emretti, "Çekil üstümden, kedicik."

Gözlerinde acı gördü, ama bir şey yapamadan kız yuvarlanarak uzaklaştı. Onu yakalamak için insan hızıyla hareket etti, ki bu bir hataydı. Kız yuvarlanmaya devam etti ve yataktan indi, külotunu kapıp giydi.

"*Bao bei*, düşünmek ve nefes almak için biraz alana ihtiyacım var," diye açıkladı.

"Anladın," dedi, sesini neşeli tutmaya çalışarak. "Bunu dün bana verdin.

Şimdi sana vereceğim. Aşağı ineceğim. Chen ve Jabber'ı kontrol edeceğim.

Gidip diğerlerine birkaç saat ihtiyacın olduğunu ve yeniden başlayabileceğimizi söyle."

Bütün bunları sütyenini giymeye çalışırken söyledi. Sonunda giyindiğinde, adam harekete geçti, kalçalarını tutup onu yatağa geri çekti, yan yatırdı, sırtı ona dönük, vücutları birbirine kıvrılmış halde.

"Düşünmek ve nefes almak için yer" derken, sadece benim sikimden uzaklaşmanı kastettim. Hala yanımda olmanı istiyorum, dedi kulağına.

Derin bir nefes aldı, ama nefes nefeseydi. Ne oluyor lan?

"Lilah," diye homurdandı.

"Senin... bana karşı ilgini kesip benden uzaklaştığın bir şey var," diye açıkladı, ama bunu yastıklara dönük olarak yaptı. "Sadece birkaç saniye sürüyor, ama seni kaybediyorum ve penisini kastetmiyorum. Kafanda olan her şeyi kastediyorum."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum."

Kız boynunu çevirip onun bakışlarını yakaladı. "Evet, yapıyorsun." "Ne zaman yaptığımı söyle," diye talepte bulundu.

"Az önce," diye

cevapladı. "Sana

açıkladım."

"Benden üstünden kalkmamı söylediğinde yüzünün halini görmedin."

Siktir.

"Başka ne zaman yaptım?" diye sordu.

Gözlerini kaçırdı ve "Önemli değil" diye mırıldanarak uzaklaşmaya başladı.

Adam kolunu kadının karnına doladı ve onu geri çekti. "Cevap ver."

Kız tekrar ona bakmak için döndü. "Biliyorsun, ben de aslında ölümsüz olacağım. Yani, kafamı kıcımdan çıkarıp senin hayatının ne kadar berbat olduğunu ve sonunda beni elde etmenin ne kadar harika ve trajik olduğunu fark ettiğimde, senin için, seninle birlikte ve kendim için hissettiğim o yürek parçalayan umutsuzluk, boşa gitti. Kutlama yapmalıyız. Kavgaya doğru gitmemeliyiz."

"Katılıyorum, ama bana cevap vermemek için kullandığın kısmı hariç."

Kollarında dönerek ona baktı. "Kurtaracak bir dünyamız var, Abel." "Ve şimdi *bunu* bana cevap vermemek için kullanıyorsun."

"Yüzüne dokunmuyorum," dedi aniden. "Ne?" diye sordu.

"Yüzüne dokunmuyorum," diye tekrarladı.

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Neden?"

"Çünkü ilk denediğimde benden uzaklaştın." Kahretsin, öyle yapmıştı.

Ve kız haklıydı, boynuna dokunmuştu, onu öpmüştü, saçlarına dokunmuştu, ama o gecedен beri bir kez bile yüzüne dokunmamış, hatta denememişti bile.

Ve o, ilk kez onu siktiği andan itibaren ona tam erişim hakkı vermişti.

Hiçbir şey yasak değildi, ne sikişirken ne de sikişmediklerinde. Onu ömür boyu beklemişti. Artık ona sahipti. Sürekli ona dokunuyor, sürekli ona sarılıyordu. Ama daha da önemlisi, o cömertçe paylaşıyordu ve o her zaman onun ilgisini çekiyordu. Lanet olsun, arkadaşının cenazesine giderken, Abel'in birkaç gündür tanıdığı bir adamın cenazesine giderken, elini bıraktığında, ona baktı.

ona ait olmayan bir şeye onu dahil etmek.

"O zaman da açıklamıştım," diye hatırlattı ona, rahatsız olmaya başlayarak.

"Evet, tanıştığımız ilk gün, sakın bir şekilde başka kadınlarla yatmaktan bahsettin. Senin yatağında uyandığım ilk sabah, sen beni öpmeden önce, senin benim için ne kadar değerli olduğunu tam olarak anlamadan önce, o yatakta başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek bile beni çıldırttı. Aramızdaki ilişki doğal değil. *Bana* yaptığı şey doğal değil. Lanet olsun, ben olmadan nerede olduğunu bilmeden gidemezsin, yoksa yıllardır çektiğim acıyı tekrar çekmek zorunda kalırım.

Sen benden uzaklaşman, normal bir motorcu sürtüğüne olduğu gibi beni etkilemiyor. Beni mahvediyor.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Evet, Tanrım," diye onayladı kadın. "Ve inan bana, bu beni mutlu etmiyor. Ben yapışkan biri değilim. Yapışkan *olmak da* istemiyorum. Birlikte olduğum hiçbir erkekte böyle olmadım..." Adam tüm gücüyle kontrolsüz bir şekilde yan tarafını sıkarken, kadın keskin bir çığlık atarak durdu.

Tüm gücüyle.

Elini zorla gevşetmeye çalıştı ve mucizevi bir şekilde, kızın kaburgalarını kırmadan bunu başardı.

"Siktir," diye fısıldadı.

"O neydi?" diye fısıldadı kız, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Üzgünüm, kedicik," diye mırıldandı adam.

"*O da* neydi?" diye sordu kız.

Kuşkusuz az önce iz bıraktığı cildi okşayarak, "Başka erkeklerle birlikte olduğundan bahsetmemelisin," dedi.

Gözleri büyüdü.

Sonra fısıldadı, "Sen de hissediyorsun."

"Bir daha yapma."

"Aman Tanrım, mahvolduk," diye fısıldamaya devam etti. "*İkimiz de* yapışkan olacağız."

"Bu başka bir şey olmalı," diye mırıldanmaya devam etti.

"Ne?" diye bağırdı, artık fısıldamıyordu.

Ama akli başına geldi.

"Ekstra yetenekler."

"Ne?" diye tekrarladı.

Abel ona odaklandı. "Sana rüyalarımı anlatmıştım. Sana dünyayı kurtarma saçmalığını anlattığımda, rüyalarının Leah'ın rüyaları gibi olabileceğini ve dikkatli olmamız gerektiğini söylemiştim. Sonia'nın da rüya gördüğünü söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Sana söylemeyi unuttuğum şey, Gregor'un Üçlü'nün benim savaşta yetenekli olmam gibi ek yetenekleri olduğunu söylediği idi. Ama bu sadece bir örnekti. Yani, başkaları da vardı. Henüz onları duymadık."

"Devam et," diye ısrar etti.

"Demek Serpentine Körfezi'ne beni orada hissettiğin için geldin. Ben de senin tehlikede olduğunu hissettim. Sen de benim için aynı şeyi hissettin. Bilmiyorum, belki bir şekilde birbirimize uyum sağlıyoruz. Bunu kaybediyoruz, sanki sen benim nerede olduğumu bilmiyormuşsun gibi

ve bu acı veriyor. Ben seninle değilim ve sen nerede olduğumu biliyorsan, bunun geri geldiğini hissediyor musun?"

Kız başını salladı.

"O zaman birbirimize nereye gittiğimizi söylemeye dikkat etmeliyiz."

"Bu, aşırı kıskançlığı ve sen benden zihinsel veya duygusal olarak uzaklaştığında hissettiklerimi açıklamıyor," diye işaret etti.

"Aşırı kıskançlık, evet. Ancak, eğer *birbirimize bağlıysak*, başka biriyle ilişki kurmamızın bile bu bağı zorlayabileceğini düşünmek abartı olmaz. Ama düşüncelerimde uzaklaştığımda, seni dışladığımda, bu senin benim nerede olduğumu bilmemenle örtüşüyor."

"*Bu* aslında zor bir düşünce, Abel," dedi şüpheyle. "Öyle olduğundan emin değilim," diye cevapladı.

Kadın şüpheci bakmaya devam etti, o da açıkladı.

"Sen ve ben ailelerimizi geride bırakıp bırakmamayı tartışırken, senin sessiz anın vardı, benim de. Sen bana benimkini verdin, ben de sana seninkini verdim. Sen benim kafamın nerede olduğunu biliyordun, ben de seninkini biliyordum. O zaman benim uzaklaştığımı hissettin mi?"

O "Hayır" diye cevap verdiğinde şüpheleri azalmaya başladı.

Adam başını salladı. "Doğru. Hayır. Çünkü benim kafamın nerede olduğunu biliyordun, bu da geri kalanıyla mantıklı."

"Öyle gibi," diye fısıldadı.

"Belki de bu boktan durum daha fazlasıdır ve birlikteyken gelişecektir," diye devam etti Abel. "Bunu kontrol altına alacağız, anlayacağız, hatta belki kontrol etmeyi bile öğreneceğiz. Ama geleceği anlatan rüyalar, benim dövüşmede iyi olmam, kader bize ne verirse versin, bunları nasıl kullanacağımızı anlarsak, bunlar silah olur. Ve bu durum daha da aşırı hale gelirse, senin tehlikede olduğunu bilmem ve benim de senin için aynı durumda olmam iyi bir şey."

"Bu lanet olası gerçek," diye mırıldandı.

"O zaman birbirimize ayrı kalacağımız zaman nerede olacağımızı söyleyelim, ben seni düşüncelerimden dışlamamaya özen gösteririm, sen *de* bir daha başka erkeklerle birlikte olduğundan bahsetme."

"Sen de kadınlarla aynı şeyi yap," diye karşılık verdi ve o sırtıttı.

"O dersi çoktan aldım, kedicik. O diş fırçası beni işaretlemiş galiba."

"Saçmalık," diye karşılık verdi ama gülümsemeyle mücadele ediyordu.

Havası değişen adam, iki kolunu kadının beline doladı ve sırt üstü yattı, kadını üstüne çekti.

"şimdi kutlamaya devam edebiliriz," dedi.

"Ya da Chen ve Jabber'ı kontrol edip, dünyayı kurtarmak için planlarımızı yapmaya devam edebiliriz," diye alternatif bir öneri sundu, ama bu öneri pek cazip değildi.

Bu da yapmadıkları bir şeydi.

"Bir saat bile geçmedi."

"Ve ben sadece iki yudum kahve içtim, kahvaltı yapmadım bile."

"Ben iki kahvaltı yaptım ve geçen sefer hiç çalışmak zorunda kalmadın." Elini saçlarına kaydırđı ve yüzünü kendine yaklaştırdı. "Sadece sırt üstü yat ki seni yiyebileyim."

Kız kıvrandı ama "Dünyayı kurtarmak biraz önemli." dedi.

"Ben seni becerirken sırt üstü yat," diye devam etti, sanki o konuşmamış gibi.

"Abel," diye bağırdı, ama sesi nefes nefeseydi.

"Ama seni başucuna vurmayı düşünmek... Bundan emin değilim. O demir canını yakabilir."

"Oh, sus da beni becer, böylece dünyayı kurtarmaya devam edebiliriz."

Adam sırtıttı.

Kız, onun ne yapacağını bilmediği yaramaz bir çocukmuş gibi başını salladı.

O da onu yuvarladı ve ona ne yapacağını çok iyi bilen yaramaz çocuk rolünü oynadı.

Ama onu başlığa vurmadı.

Çünkü demir canını yakabilirdi ve onu iyileştirebilmek için yıllarca ondan çizim yapması gerekecekti.

Yıllar.

* * *

Callum

O akşam geç saatlerde, Callum Sonia ile paylaştığı yatak odasına girdi ve kraliçesinin başka bir lanet gecelik giyip yatakta oturmuş ellerine losyon sürdüğünü gördü.

Gözleri onun üzerindeydi ve o da kapıyı kapatıp onun ağızını açmaya başladığını izlerken gözlerini ondan ayırmadı.

Ondan önce davrandı.

"Bana 'söylemişim' dersen, seni dizimin üstüne yatırırım."

Gülümsemek için ağzını kapattı ama sonra tekrar konuşmak için açtı. "Bunun caydırıcı olacağından emin değilim, yakışıklı kurt." Ona doğru ilerledi

ve kız konuşmaya devam etti, "Koşun nasıldı?"

Yatağa oturdu, kalçasını onun kalçasına dayadı ve ona doğru eğilerek diğer tarafındaki eliyle ağırlığını destekledi. "Abel Jin ile birlikte koşan ilk kurt olmak benim için bir onurdu."

Gözleri yumuşadı ve ona bir kez daha gülümsedi, bu sefer tatlı bir gülümsemeyle. "Ve onun ilk koşusu kralıyla birlikteydi," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı Callum. "Bunu sevdiğini de saklamadı." Bunu düşünürken bakışları odaklanamadı ve ruh hali değişti. "Yalnız bir kurt olarak bir ömür geçirmeyi hayal edemiyorum. Kendi isteğinle yalnız koşmak, evet. Senin gibi başka kimseyi tanımadığın için yalnız koşmak, hayır."

"Hayatının o kısmı bitti," diye cevapladı, hala yumuşak bir sesle konuşarak ve elini göğsüne koyarak, böylece Callum'un dikkati ona geri döndü. "Artık kardeşleri var."

"Evet," diye tekrarladı.

"Sen ve Lucien ona geri kalan her şeyi anlattınız mı?" diye sordu kadın ve adam başını salladı.

"Gregor ve Yuri ile birlikte. İster inan ister inanma, Yuri onunla en iyi anlaşılan kişiydi. O gururlu bir vampir. Lucien'in özgüveni onun bir parçası. Gregor da, kendi tarzında öyle." Başını salladı ve ona ciddi haberi verdi. "Küçük kızım, Abel'in tüm hayatını, kendisinin sadece bir anomali değil, bir tür doğal olmayan, iğrenç bir canavar olduğunu düşünerek yaşadığını hissettim."

"Olamaz," diye fısıldadı.

"Evet," dedi adam. "Bu yüzden Yuri'nin kim olduğu ve bununla birlikte gelen her şeyle gurur duyması hoş karşılanıyordu."

"Yuri duygusuz olabilir, ama tamamen hissiz değildir," dedi ona, ve bunu iyi bilirdi. Hayatının çoğunu vampir olan kardeşi ile birlikte yaşamıştı.

Bununla birlikte, Yuri'nin kardeşi olmak istemediği, tamamen başka bir şey olmak istediği bir zaman geldi. Yuri için talihsiz, ama Callum için son derece şanslı bir şekilde, kız onun kraliçesi olmaya yazgılıydı.

Callum başını salladı ve devam etti, "Abel'in öğrenmesi gereken çok şey var. Kaçarken, ilk kaçışında senin gibi davranıyordu. İletişim kuramıyordu. Dönüşümü kontrol edebiliyor ama kurt olarak konuşamıyor, ancak sonunda öğrenmeye başladı. Hızlı öğreniyor."

"O da benim gibi."

Ona gülümsedi ve elini kaldırıp göğsünde onun elini kavradı. "Senin gibi, kraliçem." O da ona gülümsedi ve o devam etti. "Kılıç kullanmada çok iyi, ama hala eğitime ihtiyacı var. Pençeleri ve dişleriyle nasıl savaşacağını öğrenmesi gerekiyor."

"Umarım ona öğretmek için vaktin olur."

"Bunu konuştuk ve yarın başlayacağız," dedi. Kız başını yana eğdi. "Peki ya geri kalanlar?"

"Abel ile işimizi bitirdikten sonra, Lilah'ı çağırdı ve ikisi de artık her şeyi biliyorlar — Leah'ın Lucien'in yeteneklerini özümsemesi, tehlikeyi hissetmesi, iz sürme ve işaretleme yeteneği, onunla yaptığı gibi onun zihniyle konuşabilmesi; senin vahşi yaşamla olan yakınlığın; tüm rüyalarımız. Yarın Serena, Avery, Stephanie, Cristiano, Ryon ve Caleb ile oturup düşmanlarımız hakkında bildiklerimizi ve nasıl ilerleyeceğimizi tartışacağız."

"Peki Lilah'ın özel yetenekleri var mı?" diye sordu Sonia.

Callum başını salladı ama "Abel'in var. O zihinleri kontrol edebiliyor." dedi. "Lucien gibi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Tam olarak değil. Onunki daha güçlü. Amacına ulaşmak için hedefiyle aynı odada veya aynı binada olması gerekmiyor. Ayrıca hedefleri bunu hatırlamıyor veya kontrol edildiklerini bilmiyorlar. Lucien yeteneğini kullandığında, sesini kafalarında duyabiliyorlar ve onun bunu yaptığını biliyorlar. Abel ise neredeyse hiç iz bırakmıyor."

"Vay canına," dedi Sonia ve o gülümsedi.

Sonra şöyle devam etti: "Şu ana kadar Lilah sadece hatırlayamadığı rüyalar görüyor. Ancak, aralarındaki bağ bizimkinden ya da Leah ve Lucien'inkinden daha güçlü görünüyor, ama bu her zaman iyi anlamda değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İyi yanı, biri tehlikeye girdiğinde bunu hissedebilmeleri, hatta nerede olduklarını bilmeleri ya da nerede olduklarını bilmeden oraya ulaşabilmeleri," diye açıkladı.

"*Bu iyi,*" dedi.

"Kötü olan tarafı ise, Abel ondan uzaklaşırsa ve nerede olduğunu bilmezse Lilah'ın oldukça şiddetli bir acı hissetmesi. Ayrıca ikisi de, eşleri olmayan birini düşündükleri zaman Lilah'ın 'aşırı kıskançlık' olarak adlandırdığı şeyi yaşıyorlar."

"Bir kurt, eşinden başka biriyle birlikte olsaydı, biz de bunu yaşırdık," diye belirtti.

"Ama öyle değil. Ancak, sen benden önce başkalarıyla birlikte oldun, ben de öyle. İkimiz de bunu biliyorduk ve bu hiç hoş bir durum değildi, ama onlar için tepkileri daha aşırı. Abel, Lilah'ın kendisinden önceki eşlerinden bahsettiğinde bir gün bile tanımadığı halde öfkeye kapıldığını anlattı."

"Garip," diye mırıldandı

Sonia. "Gerçekten," diye onayladı Callum.

"Bunun ne anlama gelebileceğini biliyor musun?" diye sordu.

Callum başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, bebeğim. Leah'ın yetenekleri geliştikçe ve sen de kendi yeteneklerini geliştirdikçe, Lilah'ın da kendi yeteneklerini anlamaya başlayacağını ve bunların yararlı olacağını umabiliriz."

"Mm," diye mırıldandı ve o bunu yaptığında Callum konuşmaya olan ilgisini kaybetti.

"Yatma zamanı," dedi.

Kızın başı hafifçe sallandı. "Ben yataktayım, kurt."

"O zaman ben de yanına yatıp seni dizimin üstüne yatırma zamanı."

Gözleri bir şey söylüyordu, dudakları başka bir şey. "Bana şaplak atmayacaksın."

"Hayır, vurmuyacağım," diye onayladı. "Ama sana başka şeyler yapacağım."

Gözlerindeki mesaj, dilinin ucunun üst dudağını ıslatmak için dışarı çıktığını görünce daha da derinleşti.

"Geceliğini çıkar," diye emretti.

"Evet, kralım," dedi nefes nefese sahte bir homurtuyla.

Yataktan kalkıp kıyafetlerini çıkardı.

Kız dizlerinin üzerine çöktü ve o, kızın geceliğini çıkarmasını izledi.

Callum hiç vakit kaybetmeden ona katıldı ve kraliçesini dizinin üzerine yatırdı.

* * *

Abel

O gün beşinci kez orgazm olmasını sağladıktan sonra Lilah çıplak bir şekilde onun üzerinde yatıyordu.

Ve sızlanıyordu.

"Neden ben de senin kafanın içinde konuşabilmek gibi havalı bir şeye sahip olamıyorum?"

"Belki de öyle bir şeyin olur," diye cevapladı, sızlanmasını kesmesi için.

Sanki konuşmamış gibiydi.

"Ya da hayvanlarla konuşmak gibi?"

Abel bu sefer hiçbir şey söylememeye karar verdi.

"Benim tek yeteneğim iyi küfür etmek."

"Ve bunu çok iyi yapıyorsun," diye mırıldandı Abel, ve kız gözlerini kısmak için ona odaklandı.

"Ve *yapışkan* olmak," diye tısladı. "Bunun ne faydası var?" "Sakin ol ve sabırlı ol, belki öğreniriz."

Ona öfkeyle baktı.

Yapması gereken işler vardı ve bunu yapabilmek için onun uykuya dalması gerekiyordu. Bu nedenle, işine devam edebilmek için onun ruh halini idare etmek zorundaydı.

Ayrıca ona bir şey vermek zorundaydı, ihtiyacı olan bir şey, ona söyleyene kadar sakladığının farkında olmadığı bir şey.

Ve ona bunu vererek, bir taşla iki kuş vurmayı umuyordu.

Bunu denemeye karar verdi, göğsünde duran ellerinden birini tutup kaldırdı.

"Abel..." diye başladı ve o, onun ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu, ama o, elini kaldırmaya devam edip orta parmağını alnındaki yara izinin başladığı yere dokundurduğunda, kız ağzını kapattı.

"Buradan başladı," diye mırıldandı ve sonra parmağını alnında yavaşça kaydırды, kırık kaşından aşağıya doğru indirdi ve yanağındaki yara izine getirdi. Devam etti, parmağını çenesine kadar kaydırды ve orada durdu ama parmağını orada tuttu. "Burada bitti."

Artık kızgın görünmüyordu, şükürler olsun. Onun pek hoşuna gitmediğinden emin olduğu bir ifade vardı yüzünde, ama kızgın olmaktan iyiydi.

Üzgün ve biraz da kızgın görünüyordu.

Kız eğilip alnındaki yaranın başlangıcına dudaklarını değdirdiğinde, onun bakışını kaybetti. Kız elini çenesine koydu, o da elini kızın eline koydu ve kız dudaklarıyla yarayı takip ederken, omurgasından bir heyecan dalgası geçti, ta ki kız ellerini çekip yarayı sonuna kadar takip edene kadar.

Delilah'ın dokunuşu, ona hissettirdikleri... Aynaya gidip baktığında yaranın kaybolduğunu görse hiç şaşırmazdı.

Bunun gerçekten olduğunu düşünmüyordu, ama içgüdüsel olarak, dudaklarının dokunuşunun neredeyse aynı anlama gelen farklı bir tür iyileştirici gücü vardı.

Sonunda, dudaklarını onun dudaklarına kaydırды ve gözlerine baktı. "Sen harikasin," diye fısıldadı.

"Öyle söyleniyor," diye fısıldadı o da. "Buna inanmaya başladın mı?" diye sordu kız.

"Belki," diye cevapladı o.

Gözlerinin gülümsediğini gördü.

Sonra sordu, "Uyumaya hazır mısın, yoksa seni tekrar sikmem mi gerekiyor?"

Gözlerindeki gülümseme daha da parlaklaştı, sonra gözlerini kapatıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Sonra ondan ayrılıp üzerine uzandı, yüzünü onun boğazına yaklaştırarak ona sokuldu.

"Sanırım yeterince sikiştim," diye cevapladı.

Abel, kollarını ona dolarken tavana doğru sırttı. "Bugün için," diye bitirdi.

O anda Abel onu daha sıkı sarıp gülmeye başladı. "Güzel bir gündü," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı Abel.

"En iyi kısmı, *en* en iyi kısmı dışında, en en iyi kısmı ailene ve babama anlatmak oldu. Artık birlikte olabileceğimizi, kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar."

Bu, sonsuza kadar birlikte olabileceklerini öğrendikleri kısım dışında en iyi kısımdı.

Onlara söyledikten sonra, Jian-Li izin isteyip ayrılmıştı, ama Abel onun ağlamaya başladığını biliyordu. Kahretsin, Hook bile elini kaldırıp burnunun köprüsünü sıkmış, sonra başparmağı ve parmağıyla gözlerinin altını silerek orada biriken yaşları gizlemişti.

Delilah'ın babası durumu anlamıştı. Delilah'tan çok önce durumu çözmüştü ve ikisi için de büyük bir rahatlama hissetmişti.

Delilah daha da yakınlaştı. "Yani Snake sonsuz aşk için öldü. Önceden de güzeldi. Ama şimdi..." Diye iç geçirdi. "Şimdi belki bana verdiği hediye anılabiliyorum. Bize verdiği hediye. Ve ona alışabiliyorum."

Tanrıya şükür.

Abel onu sıkıca sararken cevap verdi, "Evet, bebeğim."

"Mutlu olacağız," dedi ona, uykulu gibi ama yine de ikna olmuş gibi sesiyle.

Abel, Delilah'ın haklı olmasını umdu. "Evet," diye onayladı.

"Vahşi, özgür ve mutlu," diye konuşmaya devam etti. "Evet," diye tekrarladı.

"Sonsuza kadar."

Onları yanlarına çevirdi ama onu kendine yakın tutarak son sözlerini fısıldadı: "Evet, kedicik."

Kız nefes aldı ve bıraktı.

Beş dakika içinde, rahatlamış ve kollarında uykuya dalmıştı.

Abel, uykusunun derinleştüğinden emin olmak için on beş dakika daha bekledi.

Sonra dikkatlice ondan uzaklaştı, yataktan yuvarlandı, kot pantolonunu giydi ve sessizce kapıya doğru yürüdü.

Koridorda beş kapı ilerledi, birinin önünde durdu ve kapıyı çaldı.

Otuz saniye sonra kapıyı Abel gibi soluk kot pantolon giymiş, saçları dağınık, gözleri uyanık olan Poncho açtı.

"Her şey yolunda mı?"

"Aslında hayır, ama yeni bir şey yok. Sadece konuşmak istiyorum," diye cevapladı Abel.

Poncho, Abel'a keskin bir bakış attı ve "Teyzem" diye tahminde bulundu.

"Evet ve hayır," dedi Abel. "Bak, bugün vampirlerin uzun zaman önce bir grup cadıyı öldürdüğünü öğrendim."

"Siktir," diye mırıldandı Poncho.

"Doğru. Yani muhtemelen yardım etmeye pek istekli değiller. Mesele şu ki, bir tanesinin bizim tarafımızda olması fena olmaz. Evet, teyzenle iletişime geçmeni istiyorum. Ama bu konuda sakın olmanı istiyorum. Sen bu doğaüstü olayların içine boyun kadar battığını söylemeden önce, onun bu konularda ne durumda olduğunu öğrenmeni istiyorum. Bizi mahvetmeyeceğini anladığımda, diğerleriyle konuşup ona yaklaşabilir miyiz diye bakacağım."

"Hallederim," dedi Poncho hemen.

"Poncho..." diye başladı Abel.

"Hayır." Başını salladı. "Daha fazla söze gerek yok. Bunun halledilmesi gerektiğini anlıyorum. Söz veriyorum, halledeceğim."

Abel gözlerine baktı ve başını salladı.

Poncho çenesini koridora doğru uzattı. "Kızımıza geri dön."

"Tamam, sonra görüşürüz."

Poncho kısa bir selam verdi ve "Görüşürüz, *amigo*" dedi.

Abel koridora dönmeden kapıyı kapatıyordu.

Odayı terk ettiği kadar sessizce geri döndü ve Delilah'ı dikkatlice kollarının arasına aldıktan sonra üzerine battaniyeyi çekti.

Delilah, farkında olmadan Abel'ın kollarında derin bir rahatlık hissetti.

O anda Abel nefes aldı ve bıraktı. Bunu, Poncho'nun durumu halledebileceğini ve Delilah'ın bir yetenek kazanacağını umarak yaptı, sadece sızlanmayı bıraksın diye değil. Ayrıca, o gün öğrendiği tüm bilgilerin parlaklığıyla kendini yıkayarak yaptı (ve o gün kim olduğu ve bunun canavarca bir şey olmadığı gerçeği hakkında bir sürü şey öğrenmişti).

Sonra gözlerini kapattı ve uykuya daldı, bir rüya görmeyi umarak.
Kollarında tuttuğu rüyanın gerçekleşmesi gibi değil.
Kötülüğü durdurmak için kullanabilecekleri herhangi bir rüya, böylece o ve
Delilah vahşi, özgür ve mutlu yaşayabilsinler...
Ve sonsuza kadar.

* * *

Gregor

Gregor, kompleksin çalışma odasındaki masada oturmuş, parmaklarını masaya vuruyor, gözleri masanın kenarına sabitlenmiş, zihni düşüncelerle doluydu.

"Bu imkansız," dedi Yuri, karşısındaki sandalyede otururken.

"Biliyorum," diye mırıldandı Gregor.

"Onun duyuları çok keskin, hem kurt hem de vampir. İki yüz yıldır bizim türümüzden en az birine rastlamamış olması imkansız."

Gregor gözlerini oğluna çevirdi ve parmaklarını masaya vurmaya bıraktı.

"Biliyorum, Yuri." "O korunuyor, ve onu koruyan sadık bir Çinli aile değil," dedi Yuri
diye açıkladı.

Gregor iç geçirdi.

"O cadıdan kurtarıldı," dedi Yuri sessizce. "Öyle,"
diye onayladı Gregor.

"Onu bulabiliriz. Tarih ve yer biliyoruz. Kim olduğunu öğrenebiliriz. Onu da bulabiliriz."

Gregor gözlerini oğlundan ayırmadı. "Sence başka bir ölümsüz, bilinen tek melezi ortadan kaldırmaya çalışan bir cadıya rastlarsa, o hayatta kalabilir mi?"

"Hayır," diye cevapladı Yuri. "Özellikle de bu sıradan bir ölümsüz değildi. Onun annesi ya da babası ya da ikisi birden. Onun hayatta kalmasına izin vermemeleri imkansız. Ama bu onu aramamamız gerektiği anlamına gelmez. Onun adamları olabilir. Bir şeyler bilen adamlar. Konuşturmam mümkün olan adamlar."

Gregor'un oğluna olan ilgisi keskinleşti.

Yuri ateşli biriydi. Aynı zamanda tutkulu da. Bu tuhaftı, çünkü ne vampirlikten kaynaklanıyordu, ne de Gregor'dan bile daha az duygu gösteren babasından veya annesinden miras kalmıştı.

Neredeyse bir kurt gibiydi.

Ama kurt değildi. O bir vampirdi, yüzyıllar boyunca geliştirdiği çeşitli becerilere sahip bir vampirdi, bu becerileri kullanma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

"Bulabildiğini bul," dedi Gregor sessizce. "Ve onları konuştur."

Oğlunun yavaşça gülümsemesini izledi.
Sonra oğlunun sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüdüğünü izledi. Kapıyı
açtığıında Gregor, "Yuri?" diye seslendi.
Yuri geri döndü ve kaşlarını kaldırdı.
"Dikkatli ol," diye fısıldadı Gregor.
Yuri bir kez başını
salladı. Sonra ortadan
kayboldu.

On Beşinci Bölüm

Kader Beni Seviyor

Delilah

Midem bulantıyla doluydu, her yerde kan ve cesetler vardı. Sokaklarda. Dükkanların kapılarında. Boyunları kesilmişti. Boğazları parçalanmıştı. Uzuvarları koparılmıştı.

Hepsi gitmişti. Son insan bile. Beni kurtarın.

Bu doğru olamazdı. İsteddiği bu olamazdı. Bu, beklediğimizden daha kötüydü.

Hayatta kalmak için insanlara ihtiyaçları vardı. Öyleyse neden hepsini öldürüyorlardı? "Bu bir uyarı."

Sesin geldiği yöne döndüm ve onu sokağın ortasında dururken gördüm.

Bir vampir. Yakışıklı. Gururlu.

Kötü.

"Elimizden gelen bu. Bu yüzden boyun eğecekler," diye devam etti. "Abel nerede?" diye sordum.

"Senin için kendini feda edecek."

İçim dondu ve bu acı vericiydi.

Vampir, bana acı çektiğini biliyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi gülümsedi. "Sonsuza kadar yaşamayacaksın. Yarın bile olmayacak. Sadece bir ömür boyu yas tutacaksın." Başını yana eğdi. "Merak etme, uzun sürmeyecek. Sadece bir insan ömrü kadar sürecek."

"Hayır!" diye bağırdım.

* * * * "Bao

bei," dedi Abel, beni nazikçe sallayarak.

Gözlerimi açtım ve onun üzerime eğildiğini gördüm. Anında ona sarıldım, sıkıca tutundum, derinlemesine bastırdım.

Abel sırt üstü yuvarlandı, beni yakınında tuttu. "Yine rüya gördün," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladım.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hatırlamaya

çalıştım.

Hiçbir şey.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Dene, kedicik. Önemli olabilir."

Denedim ama yine de bir şey

bulamadım.

"Gitti," dedim ona.

"Önemli değil," diye yumuşak bir

sesle cevap verdi. "Bir şey

söyledim mi?" diye sordum.

"Sadece 'hayır' diye bağırdım,"

dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bağırdın mı?"

"Evet, korkmuş gibiydin ve bunu senin için istemiyorum, Lilah. Ama yine de, bir parçam daha fazla konuşmanı istiyor, böylece neler olduğunu anlayabilirim."

Uykumda bağırmandan ben de hoşlanmıyordum, ne kendim için ne de Abel için, ama ona hak verdim.

"Belki hipnoz falan yaptırıp hatırlayabilirim," diye önerdim. Abel hiçbir şey söylemedi, ben de "Sence bu iyi bir fikir değil mi?" diye sordum.

"İçinde bulunduğumuz durumda, kimsenin zihnini kontrol etmesini istemem." Onun sözleri üzerine aklıma bir şey geldi.

"Oraya girebilir misin sence?" Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Rüya gördüğümde. Uyanmadan önce zihnime girebilir misin? Zihin kontrol yeteneklerini kullanıp neler olduğunu görebilir misin?"

Kafasını salladı. "Hiç denemedim. Yapabileceğimden bile emin değilim."

"Belki denemelisin."

Bir saniye beni inceledikten sonra mırıldandı, "Bir dahaki rüyanda göreceğiz."

"Tamam."

"Bugün önemli bir toplantımız var, bebeğim.

Kalkmalısın." İç geçirdim ve "Tamam" diye tekrarladım.

Ama Abel beni bırakmadı.

Beni sırt üstü çevirdi, üstüme çıktı, gözleri boynuma odaklandı ve parmağını da oraya koydu, nabzımın attığı noktaya fısıldar gibi parmağını sürttü.

"Önce beslenmek istiyorum."

Vücudumun gevşediğini ve dudaklarımın gülümsediğini hissettim.

Ağzıma, sonra gözlerime baktı ve gözleri tembelleşti.

"Bana bakmak istiyorsun," dedi sessizce. Evet, istiyordum.

"Evet," diye onayladım.

"Lilah'ımın tatlı, sıcak kanı... sonsuza kadar."

Başımı yastığa yasladım ve elimi boynuna götürdüm, çenesini okşadım, başparmağımın ucuyla yara izinin çıkıntısını hissettim, bana bunu verdiği için onu sevdim.

Ama yine de, sözleri aklıma bir düşünce getirdi, bu yüzden sordum, "Sıkıcı olmaz mı?"

"Hayır."

Buna inanmadım. "Emin misin?"

"Her seferinde senin tadın gibi, ama aynı zamanda farklı bir tadı da var. Bazen daha zengin. Bazen daha yoğun. Bazen daha keskin. Bazen sert. Bazen tatlı. İçinde ne oluyor da böyle oluyor bilmiyorum, ama her öğünde biftek yiyormuşum gibi değil. Günün saatine, ruh haline, her şeye bağlı olarak çeşitlilik gösteriyor."

"Vay canına. Bu harika."

"Evet," diye gülümsedi. "Harika." Sonra başını eğdi ve dilini boynumda gezdirdi. O orada fısıldarken ben titredim, "Bazen Lilah pamuk şeker alırım."

Dilini tekrar hissettim ve elimi boynunun yanından saçlarına kaydardım.

"Bazen Lilah'a nektarin alırım."

Boynumda yine onun dilini hissettim, ama uyuşukluk yayılıyordu.

Kulağıma fısıldadığı yerde uyuşukluk hissetmedim: "Bazen kremesi oluyorum Lilah."

"Abel," diye fısıldadım, onun altında kıvranarak, onun ciddi anlamda Lilah'ı kremaya çevireceğini düşünerek.

Elini karnımın altına kaydırды, neredeyse oradaydı ama yeterince değil.

"Bugün bana ne vereceksin, kedicik?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım.

Elini bir santim daha aşağı kaydırды. "Öğrenmemi ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim, saçlarını tutarak ve elimden geldiğince kalçalarımı kaldırarak. "Ne istersen, bebeğim," diye mırıldandı, elini aşağı kaydırırken burnunu çeneme dayadı ve elini daha da aşağı kaydırды.

Sonra öğrendi.

Ve onun için ne olursa olsun, benim için *harikaydı*.

* * *

"Gergin misin?"

Koridorda, Save the World Posse ile kahvaltı toplantısı yapacağımız yemek odasına doğru yürüyorduk.

Abel'e baktım ve "Hayır, sen gergin misin?" diye sordum. "Hayır," diye cevapladı. "Sadece... iyi görünmüyorsun."

Başımı salladım. "Kendinde değil mi?"

"Senden çizim yaparken ve sana diğer şeyleri yaparken haklıydın," dedi ve ben sırtıttım. O sırtıtmıyordu. "Ondan önce ve o zamandan beri, sen kendinde değildin."

Yemek odasının kapısının önünde durdum ve onu da benimle birlikte durdurdum. "Nasıl farklı?"

"Tam olarak anlayamıyorum, ama sanki kafan karışık gibi." "Bir sürü boktan şey oluyor, Abel," diye hatırlattım ona.

"Evet," diye mırıldandı. "Muhtemelen kendimi fazla zorladım ve olayı fazla abartıyorum."

Kapıya doğru yürümeye başladık ama aniden durdu ve beni arkasına itti, çünkü hava titredi ve kapının önünde aniden bir kadın belirdi.

Abel'in arkasından ona baktım.

Restoranda, Abel'in bana hayaletler olduğunu söylediği şeylerin parçalarını görmüştüm, ama tüm bunlar olurken masanın altında saklandığım ve ben iyice bakamadan kötü doğaüstü varlıkların peşine düştükleri için, tam olarak göremedim.

Şimdi anlıyordum ve bu gerçekten olağanüstüydü.

Kadın çoğunlukla katı görünüyordu; sadece kısmen içini görebiliyordunuz. Beyaz saçları, zarif yüz hatları ve birçok yırtık kenarı olan (ama aynı zamanda çok dekolte olan) pastel renkli bir elbisesi vardı. Sanki rüzgar makinesinin düşük ayarda olduğu bir müzik videosunda gibi görünüyordu, ama aynı zamanda havada süzülüyordu.

Ve bize gülümsüyordu.

"Abel ve Delilah," dedi, sesi de çok gerçekçiydi, ama yine de bir şekilde rüya gibiydi.

"Serena," diye cevapladı Abel, ama bu aynı zamanda bir soruydu. "Evet," diye onayladı Serena.

Serena. Hayaletlerin imparatoriçesi.

Harika!

"Uh..." Abel'in sırtına yaslandım ve parmak uçlarımda yükselerek kulağına fısıldadım, "Reverans falan mı yapmamız gerekiyor?"

"Sadece tören salonundaysan, ama burası öyle bir yer değil," diye cevapladı.

Gözlerine baktım. "Oh, tamam."

"Hayaletlerime hükmediyorum, ama bu benim onlarla eşit olmadığım anlamına gelmez, onlar da benimle eşit. Seninle de eşitim," diye devam etti. "Tören salonunda reverans yapmak sadece bir gelenek. Ve sıkıcı. Ama gelenek olmasaydı törenler tören olmazdı." Bir an durdu ve sırtıttı. "Ve sıkıcı."

"Doğru," mırıldandım.

"Şimdi söyleyeyim, ikinizle tanışmak çok güzel," dedi bize.

"Aynı şekilde," diye homurdandı Abel.

"Evet," dedim ve gülümsedim.

Kapıyı işaret ederek, "Önden buyurun," diye davet etti.

Abel tereddüt etti, sonra elini uzattı ve kapıyı açtı. İçeri girdik ve ben, kapı hala kapalı olsaydı onun da içinden süzülüp geçip geçemeyeceğini merak ettim.

O anda, uçmadı. Uçtu ama açık kapıdan geçti. "Harika, hepimiz buradayız," dedi Gregor, Abel ve ben karşı karşıya geldiğimizde.

Dünle hemen hemen aynıydı, ancak masa yemek tabaklarıyla dolu değildi. Bunun yerine, yan tarafa bir büfe kurulmuştu (ve yumurtalardan sıkıldığım için krep olduğunu görünce çok sevindim).

Daha fazla insan da vardı. Bu, Serena'nın tanıştığımız tek yeni kişi olmadığı anlamına geliyordu. Cristiano adında, aksanlı, yakışıklı, siyah saçlı bir vampirle tanıştık, o da Konsey'deydi. Ayrıca uzun boylu, iri, tuhaf görünümlü, garip bir şekilde yumrulu büyük elleri ve nazik gözleri olan bir adamla tanıştık. Adı Avery'di ve tuhaf görünse de, nasıl olduğunu tam olarak anlayamasam da, garip bir şekilde çekiciydi. Öyleydi işte.

Neyi olmadığı ise, vampir mi, kurt mu, yoksa başka bir şey mi olduğunu söylemediği için anlaşılıyordu, ancak tanıdığım hiçbirine benzemiyordu. Kendisi söylemediği ve sormak da kabalık olacağı için, Abel ve ben sormadık.

Stephanie, Caleb ve Ryon da oradaydı.

Tabaklarımızı doldurmamız için davet edildik ve öyle yaptık. Herkes oturduktan sonra Gregor başladı.

"Serena bizim gibi yemek yemediği ve bizim bilmemiz gereken bilgilere sahip olduğu için, biz yemek yerken bize brifing verecek."

Serena pencerenin yanında müzik videosu çekiyordu ve ben, görünüşe göre hiç çaba harcamadan havada süzüldüğü için oturup oturmadığını merak ettim.

Tabii ki, bunu sormadım, çünkü o konuşmaya başladı ve ben de yemeğe başladım.

"Birkaç gün önce Kutsal Üçlü'ye saldırdıklarında müdahale edebilmemiz için hainlerin içinde olmamız şanslıydı, ancak bu aynı zamanda artık içerde olmadığımız anlamına da geliyor."

Abel'e baktım, o da benim bakışlarımı hissetti ve bana baktı.

"Hainler mi?" diye mırıldandım, çünkü onlara bu şekilde hitap edildiğini duymamıştım.

O hafifçe omuz silkti ve ikimiz de Serena'ya baktık, o konuşmaya devam ediyordu.

"Gerçek sadakatimizi ortaya çıkardığımızda, Üçlü'ye zarar vermeyi planlarken - ve onlar bunu çeşitli şekillerde değerlendiriyorlardı, örneğin tamamen yok etmek ya da Kehanetlere göre geri kalanını etkisiz hale getirecek olan birini ortadan kaldırmak gibi - aynı zamanda ölümsüzlerin varlığını insanlara ifşa etmeyi de planladıklarını öğrendik. Ve bunu diplomatik yollarla yapmayı planlamıyorlardı."

Leah, Sonia ve ben, Serena konuşmaya devam ederken yemek yerken birbirimize baktık.

"Ancak, uzun zamandır hainlerin tarafına geçmiş olan kız kardeşlerimize sızan ve pozisyonunda kalan tek hayalet, bir zamanlar bizim de haberdar olduğumuz planların değiştiğini bize bildirdi. Ne yazık ki, kız kardeşlerim Üçlü'yü kurtarmak için müdahale ettikleri için, kendi ideolojilerini paylaşan hayaletler de dahil olmak üzere tüm hayaletlere karşı çok daha dikkatli davranıyorlar. Bu nedenle, yeni planlarını öğrenemedi."

Pankeki yuttum ve sessizce araya girdim, "Bu arada, teşekkürler. Kız kardeşlerin kurtarmaya geldi. Onlar olmasaydı başaramazdık ya da..." Kafamı salladım, başka bir nedenden dolayı yuttum, Snake, Chen ve Jabber'ı düşündüm, sonra sözümü bitirdim, "Kız kardeşlerin orada olmasaydı işler çok daha kötüye giderdi."

"Bizler, kendi aramızda ve tüm varlıklar arasında eşitliğe bağlıyız, bu yüzden tüm varlıkları bir arada ve özgür tutacak Üçlü'nün yardımına koşmak bizim için bir onurdu," diye cevapladı.

"Ama bu senin felsefene," diye araya girdi Leah, "diğerlerini senin onların tarafında olabileceğine nasıl inandırdın?"

Serena Leah'a baktı. "Eşlerimiz hayaletlerdir."

"Anlamadım?" diye sordu Leah.

"Hayaletler çoğunlukla ruhani varlıklardır," dedi, elini önünde sallayarak. "Bizi gören ve gerçekte ne olduğumuzu bilmeyen insanlar için, biz hayaletler olarak biliniriz. Tüm hayaletler kadındır. Fantomlar da aynıdır, ama onlar erkektir."

Abel ve bana baktı ve bu doğaüstü işlere yeni olduğumuzu açıkça anlamıştı, çünkü açıklamaya devam etti.

"Biz aslında hayalet değiliz. Bu şekilde doğduk ve hep bu şekilde yaşadık. Diğer tüm varlıklar gibi biz de yaşıyoruz. Uyuyoruz. Seviyoruz. Çocuk yapıyoruz." Gülümsedi. "Ve çocuk yapmak için hayaletlere ihtiyacımız var."

"Tamam," dediğimde o durdu.

"Bununla ilgili sorun şu ki, biz ve hayalet eşlerimiz bir süre önce kavga ettik. Bir şey oldu..." Devam etmeden önce tereddüt etti. "Bir durum oldu ve nasıl ele alınacağı konusunda anlaşılmadı. Eşlerimiz oldukça koruyucudur ve bizim güvende kalmamız gerektiğini, bu konuyla onların ilgilenmesi gerektiğini düşündüler. Biz hayaletler ise eşlerimizin yanında savaşmamız gerektiğini düşündük. Onlar bizim geride kalmamızı ve savaşı kendilerinin yapmasını istediler. Biz gerekli olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık ve onların isteğine karşı savaşa katıldık. Onlar bunu itaatsizlik olarak gördüler. Biz bu kavramı iğrenç bulduk, çünkü biz çocuk değiliz; sadece farklı bir cinsiyete sahibiz. Karşılaştığımız durum çözüldü, ancak eşlerimiz oldukça inatçı. Yardımaımıza minnettar olmak yerine, bağlantımızı keserek bizi cezalandırdılar."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Sonia.

"Bin iki yüz yıl önce," diye cevapladı Serena.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, hayaletler de kin tutabiliyormuş."

Serena bana gülümsedi. "Gerçekten de öyledir, hayaletler de öyle. Ne kadar uzun süre uzak kalırlarsa, kin o kadar çok bir taraftan diğerine geçer ve biri uzlaşma için yaklaşmaya çalışırsa bizi onlardan uzaklaştırır. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu durum bin yıldan fazla bir süredir devam ediyor. Tabii ki, bazıları..." Bir kez daha tereddüt ettikten sonra, okunması zor olmayan bir gülümsemeyle devam etti, "Hepimizin ihtiyaçları olduğu için *bağlantılar* kurduk."

Onu anladım ve ben de gülümsedim. O devam etti.

"Ama bu mücadele eşitlik için başladı. Hainlik etmeyen kız kardeşler, hala eşlerimizle kalıcı bir uzlaşma

onlar bizi yanlarında kabul ettiklerinde, ocak başlarında değil. Ancak, ihanet edenleri, sevgililerimizle olan kopukluğumuzdan bıktığımızı ve eşlerimize boyun eğerek hayaletleri diğer tarafa teslim edebileceğimizi ikna edebildik. İhanet edenler erkekler tarafından yönetildiğinden, buna inanmaları şaşırtıcı değil, çünkü kendi türlerinin dışlarının olağanüstü savaşçılar olabileceğini çok iyi bilen vampirler bile şovenist olabilirler. Bu nedenle, onları ikna etmek çok da zor olmadı."

"Peki ya hain olan kız kardeşler?" diye sordu Sonia ve Serena'nın yüzündeki ifade hiç de sakın değildi.

"Hayatta kalmak için ölümlülerin enerjisinden besleniyoruz," dedi. Gerildim ve yanımdaki Abel'ın da gerildiğini hissettim.

O da bunu hissetmiş olmalı ki bize baktı. "Bu ölümlülere zarar vermez. Sizden bir şey almaz; sizden sürekli yayılır. Bu doğaldır. Onu emmek için sizi kontrol etmemize gerek yok. Siz sadece var olmanız yeterlidir, biz de aynısını yapabiliriz." Sesi korkunç bir tona dönüştü ve şöyle devam etti: "Bu, tüm varlıkların arasında olumsuzluktan beslenenlerin olmadığı anlamına gelmez. Hayaletlerin ve fantomların çoğu pozitif enerjiyi emer. Onlar neşeye, memnuniyete, başarıya, mizaha, bu tür çeşitli şeylere açtır. Ama umutsuzluk, öfke, korku, kıskançlık, önyargı, nefretten beslenenler de vardır. Bizim durumumuzda, kelimenin tam anlamıyla, ne yersen osun."

"Vay canına," diye mırıldandım.

"Evet," diye onayladı. "Ve hainlerin tarafına geçenler, insanlar köleleştirilirse gelişir. Mutsuz insanlarla dolu bir dünya, onların arzuladıkları şeye daha da fazla sahip olacakları anlamına gelir."

"Hiç iyi değil," diye mırıldanmaya devam ettim.

"Hayır, daha da kötüsü, bu oburluk. Çünkü zaten beslenebilecekleri çok fazla öfke, kıskançlık, önyargı ve korku var." Başını salladı ve bununla birlikte müzik videosundaki gibi dalgalanan saçları da sallandı. "Kız kardeşlik için bu mantıklı değil. Ne kadar çok tüketirsen, tükettiğin şeyin bir parçası olursun. Bu seni daha güçlü yapmaz. Sadece daha öfkeli, daha çirkin, daha nefret dolu yapar."

"Tıpkı insanlar gibi," dedi Leah.

"Aynen öyle," diye cevapladı
Serena.

"İyi haber şu ki," diye araya girdi Gregor, "Serena ve kız kardeşleri düşmanımız arasında yerlerini kaybetmiş olsalar da, Serena Gastineau ile bir görüşme ayarlamayı başardı."

"Gastineau kim?" diye sordu Abel.

"Hayat arkadaşım," diye cevapladı Serena. "Aynı zamanda hayaletlerin imparatoru. Yetmiş beş yıl önce barıştık, ama bu on yıldan az sürdü. Ancak o dönemde bir çocuğumuz oldu, üçüncü kızımız, ve o ona çok düşkün olduğu için, ama onu ben büyütüyorum, yakın temas halinde kalmak zorunda kaldık. Kardeşleri, bizim türümüzü ayrıştıran son olaydan sonra, Gastineau gölgede kalmayı ve diğer ölümsüzlerin ve insanların istediklerini yapmalarına izin vermeyi tercih ediyor. Hatalarını yapmak da dahil. Görüşmemizde, bu sefer kardeşleriyle birlikte, kız kardeşlerinin yanında durması ve barışı korumak için hepimizi yeniden birleştirmesi gerektiğini ona anlatmayı umuyorum."

"Peki o neye meyilli?" diye sordu Abel.

"Bizler, kurtlar gibi, eşlerimizi bulduğumuzda asla onlardan ayrılmayız. On yıllardır eşinden ayrı kaldığını, sevdiğin ama ona kızgın olduğun, çocuğunu büyüten eşinden ayrı kaldığını hayal et." Başını eğdi. "Sanırım neye meyilli olduğunu biliyorsun."

"Başka bir deyişle, elinde bir koz var," dedi Abel ve kadının gülümsemesi geri geldi.

"Evet, var. Ama aynı zamanda, çoğu hayalet gibi, çoğu fantom da pozitif enerjiyi tercih eder. Bu kozum olmasa bile, Gastineau'yu tanıyorum. O asla hainlerin tarafına geçmez. Karışmak istemeyebilir, ama onlarla ittifak kurmaz. Bu nedenle, dünyanın olması gerektiği gibi kalması için, içten içe bunu korumak için kardeşlerini yönlendirmesi gerektiğini anladığını düşünüyorum. Sadece bu durumun tehlikeli hale geldiğini belirtmek zorundayım; küçük isyanlar çıkmak yerine, bu gerçek bir tehdit."

"Neden onlara hain diyorsun?" diye sordum ve dikkatini bana çevirdi.

"Negatiflikten beslenemeyeceğimizi ve bu yüzden yok olacağımızı biliyorlar.

İnsanlıktan tüm iyiliği silip süpürecek olanlarla ittifak kurmak, çok sayıda hayalet ve hayaletin ortadan kalkması anlamına gelir. Ve bu vampirler için de geçerlidir. İnsanların kanını ekşitmek için korku ve yıkımı sevmeyenler var, ama kardeşlerini bu kadere terk ediyorlar. Sonuçta, hepimiz bu dünyanın parçasıyız. Hepimiz uyum içinde birlikte yaşamının bir yolunu bulmalıyız ve buna katılmayanlar, olması gerekenlerin düşmanıdır."

"Amin, kardeşim," dedim.

"Evet, aynen öyle... kardeşim," diye onayladı ve tekrar gülümsedi.

"Bilmen gereken başka bir şey var," diye başladı Lucien ve ben ona baktım. "Abel, sen Serpentine Körfezi'nde gördün, ama Lilah, senin gördüğünden şüpheliyim. Hayaletler ortaya çıkıp kaybolabilirler. Görünmez olduklarında, çevrelerini manipüle etme yetenekleri azalır. Nesneleri hareket ettirebilirler... bir sandalyeyi ayarlayabilir, masadan bir vazoyu düşürebilirler. Ama bu sınırlıdır. Ortaya çıktıklarında, güçleri katlanarak artar."

"Evet. Çıplak ellerinle birinin kafasını koparmak oldukça güçlü bir şey," diye mırıldandı Abel.

Dudaklarımı sıkıştırdım ve Leah'a büyük gözlerle baktım. O da "Biliyorum" diye cevap verdi.

"Görünmez olma yeteneğimiz, bizi dünyevi dünyada zayıflatmasına rağmen, habersizce ortaya çıkmamızı sağlar. Hem görünmez bedenlerimizle hem de görünür bedenlerimizle katı nesnelerin içinden geçebildiğimiz için, bu ek bir stratejik avantajdır," diye devam etti Serena.

"Bize karşı olan kız kardeşlerinle uğraşıyorsak, bu geçerli değil," diye cevapladı Abel. "Evet, bu yüzden fiziksel tezahürlerin olduğunu bilmen gerekiyor.

görünmez olsak bile. Bir odadaki havanın alışılmadık bir serinliği, bir hayalet veya fantomun yakınlarda olduğu anlamına gelebilir. Bir ürperti, onların *çok* yakın oldukları anlamına gelebilir. Bir titreme, onların gerçek bedeninizin içinden geçtikleri anlamına gelebilir," diye açıkladı.

"Vay canına," diye fısıldadım, bir hayaletin bedenimden geçmesi fikri hoşuma gitmemişti.

Bana başını salladı ama açıklamaya devam etti.

"Vücutlarınızı ele geçiremeyiz. Size sahip olamayız. Ve görünür bir varlığa dönüşmeden önce, hava parıldar. Saldırımız tamamen sürpriz olduğu için, savaştığınız vampirler ve kurtlar bizim varlığımızı hissetmeyecek veya parıldamayı görmeyecek kadar dikkatli değillerdi. Ancak, gelecekte, her ihtimale karşı, tüm bunları bilmeniz gerekir."

Abel ona başını salladı ve Callum, Abel ve bana, "Serena'ya soracağınız bir şey var mı?" diye sordu.

Abel hayalete baktı. "Fazla ayrıntıya girmeden, ama yine de bilmem gerek. Nasıl ölürsünüz?"

Kadın yine başını yana eğdi ve cevap verdi, "Aşırı bir elektrik patlaması tüm enerjimizi tüketebilir ve anında yok oluruz."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Abel.

"Şey, hayır." Başını salladı. "Görünür olduğumuzda, sadece insanlar veya diğer ölümsüzler gibi dünyada dolaşma gücüne sahip olmakla kalmıyoruz... eşyalara dokunabilir, onları hareket ettirebilir, savaşımlarız... aynı zamanda bize de dokunulabilir. Ve zarar verilebilir. Bu zor ve büyük bir güç gerektirir, ama uzuvlarımızdan herhangi biri zorla veya bir silahla koparılsa, başka bir hayalet veya fantomun ilgisini çekmedikçe veya büyük miktarda ölümlü enerji emmedikçe, sahip olduğumuz tüm enerji kaçır ve sonunda ölürüz. Tabii ki, kafalarımız vücudumuzdan ayrılırsa bu süreç hızlanır."

Ugh.

"Teşekkür etmek saçma gelebilir, ama teşekkür ederim," dedi Abel sessizce. Kafasını eğdi.

"Uh," diye araya girdim, "eğer sizler duvarlardan geçebiliyorsanız, ya da havada uçabiliyorsanız, bu bizi burada, bu tesiste bile savunmasız hale getirmez mi?"

Serena cevap vermedi. Gregor cevap verdi.

"Lilah, bu kompleksin bulunduğu arazinin tamamını kaplayan görünmez bir elektrik ağı var," dedi bana. "Ve kompleksi çevreleyen duvarların iç ve dış duvarları arasında, uzunluğu boyunca uzanan ince bir boşluk var ve bu boşluk elektrik yükü içeriyor. Bir başka ağ da sahilden kayalıkların tepesine kadar uzanıyor. Bir hayalet ya da fantom bu ağlardan herhangi birini aşmaya çalışırsa, bir elektrik dalgası oluşur. Bu dalgalanma güvenlik ekibimiz tarafından fark edilir ve bir girişimde bulunulduğunu anlarız. Başka bir deyişle, hayaletler ve ruhlar da diğer varlıklar gibi tesise girmek zorundadır... ön kapıdan."

Bu iyiydi.

"Başka sorusu olan var mı?" diye sordu

Callum. Abel, Callum'a başını salladı. Ben de öyle yaptım.

Callum keskin bir hareketle çenesini indirdi ve Gregor'a döndü. "Tamam, bu kadar. Şimdi, başkanla birlikte Konseyiniz nerede?" "Başkan mı?" diye sordum ve Callum bana baktı.

"Amerika Birleşik

Devletleri'nin."

Gözlerimi kırptım.

Gregor konuştu. "Ryon'u veya kardeşlerinden birini heyetimize elçi olarak gönderirseniz iyi olur."

"Ben gitmekten memnuniyet duyarım," dedi Ryon hemen ve Callum'un yüzündeki ifade değiştiğinde sandalyemde geri çekilmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

"Regan tesise doğru yola çıktı. Bugün burada olacak," diye cevapladı Callum. "Ve ailemden hiç kimse heyete gönderilmeyecek, çünkü yakalanırlarsa bana karşı kullanılabilirler. Hepsi burada, Sonia ve benimle birlikte güvende olacaklar. Yani hepiniz burada kalacaksınız."

"Regan, Callum'un annesi," dedi Sonia, Abel ve bana sessizce.

"Cal, kurtlar saklanmaz," dedi Ryon bu noktada ve bunu sabırsızca yaptı. Bu konuşmayı daha önce de yaptıklarını hissettim.

"Bu boktan durum yüzünden bir kardeşim ve babamı kaybettim, Ryon. Daha fazlasını kaybetmeyeceğim, yani seni de kaybetmeyeceğim. Ne planladıklarını, kimlerin bizimle, kimlerin bize karşı olduğunu daha iyi anlayana kadar, hepiniz güvende kalacaksınız," diye karşılık verdi Callum.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı Caleb, sonra Callum'un ifadesi tamamen vahşileştiğinde Ryon'a gözlerini devirdi.

"Güvende olmak berbat bir şey değil, Caleb," diye kesti Callum. "Güvende olmak, bu isyancılar yüzünden eşini ve oğlunu kaybeden annemizin daha fazlasını kaybetmeyeceği anlamına geliyor."

Caleb azarlandığından pek hoşnut görünmüyordu, ama başka bir şey söylemedi. Ryon da başka bir şey söylemedi, çünkü çenesini o kadar sıkıştı ki konuşabileceğinden emin değildim.

Gregor bu fırsatı değerlendirerek aile tartışmasına karıştı. "Callum, başkana durumun ciddiyetini anlatmalıyız ve kralın valilerinden birini göndermesi..."

Callum onu keserek, "Saint yetenekli bir diplomat. Benimle doğrudan bağlantısı var. Başkan, benim bir numaralı önceliğimin ailem olduğunu anlamıyorsa, durumun ciddiyeti ona etkileyici gelse de gelmese de umurumda değil. Hak ettiğini düşündüğü ilgiyi görmediği için berbat bir karar verir, sonra da mirasıyla bunun bedelini öder."

"Bize neyden bahsettiğini anlatmak ister misin?" diye önerdi Abel.

Gregor, Abel'a baktı. "Çeşitli dünya liderlerini, ölümsüzlerin varlığını endişe yaratmayacak bir şekilde ortaya çıkarmak için bir plan hazırlamaya ikna etmeye çalışıyoruz. Aynı zamanda, zarar vermek isteyenler nedeniyle endişelenmek için bazı nedenler olduğunu paylaşıyor ve nasıl önlem alabileceklerini açıklıyoruz."

"Peki bunu nasıl başaracaksınız?" diye sordu Abel, ama cevap vermesine izin vermedi. "Öncelikle, insanlar tamamen çıldıracak. Sonra, onları köleleştirmek isteyen, öldürülmesi neredeyse imkansız, evlerine davetsizce girebilen ve gümüş, sarımsak gibi şeylere karşı bağışık olan kötü doğaüstü varlıklar olduğunu söylediğinizde tamamen çıldıracaklar.

evlerine davetsiz girebilen ve gümüş, sarımsak gibi şeylere karşı bağışık olan kötü doğaüstü varlıklar olduğunu söylediğinde, tamamen çıldıracaklar, bu da insanların aslında tamamen güvensiz olduğu anlamına gelir."

"Kabul ediyorum, bu diplomatik bir zorluk," dedi Gregor ve ben kıkırdamamı bastırdım.

"Evet, bir zorluk," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Abel, belli ki benimle aynı şeyi hissediyordu.

"Senin kaderin sadece insanların özgürce yaşamalarını sağlamak değil, aynı zamanda insanlar ve ölümsüzler arasında uyum yaratmaktır," diye işaret etti Serena ve ben onun bu kadar olumlu görünmesinden ve bunun tersine gidebileceğinden bahsetmemesinden memnun oldum.

"Bu da bizi sana ve Lilah'a getiriyor, Abel," dedi Gregor ve ben ona baktım. "Bu alandaki uzmanlarla görüştük ve onlar, Üçlü'den senin tavırların ve melez olman, Lilah'ın canlılığı ve, şey" — elini bana doğru salladı — "onun çekici, sıradan bir kız özellikleri nedeniyle, ikinizin, ölümsüzlerin tehdit oluşturmadığını ve insanların ve ölümsüzlerin uyum içinde yaşayabileceğini göstermek için en iyi poster çifti olacağını düşünüyorlar."

Abel'in gerginliğini hissettim ve elimi uzatıp onun uyluğunu kavradım. O da "Örnek çift mi?" diye sordu.

"Sen ve Lilah hakkında özenle hazırlanmış makaleleri çeşitli saygın medya kuruluşlarında yayınlamak istiyoruz, senin bir ölümsüz olduğunu ve onun da senin insan eşin olduğunu paylaşmak için. Buna fotoğraflar da dahil olacak," diye açıkladı Gregor ve ne yazık ki henüz bitirmemişti. "Ve bunun saçmalık olmadığını kanıtlamamız gerektiğinden, insanların senin dönüşümünü görebilmesi için televizyonu kullanmalıyız."

O anda gerildim.

Abel kitleler önünde performans mı sergileyecek? Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Sen *deli* misin?" diye bağırdı Abel. O da bundan hoşlanmamıştı.

Gregor, Abel'in sorusunu görmezden geldi ve "Bunların hepsi bu duvarların arkasında gerçekleşecek, böylece ikiniz de güvende olacaksınız. Ayrıca yazılan veya yayınlanan her şeyin üzerinde bizim onayımız olacak. Jian-Li ve kardeşlerin de katılmayı kabul ederse çok yardımcı olur. Uzmanlarımız, bir insan ailesiyle olan yakın bağının insanlık üzerinde büyük bir etkiye sahip olacağını düşünüyor," diye güvence verdi.

"Sen delisin," diye fısıldadı Abel tehlikeli bir şekilde ve ben onun uyluğunu sıktım.

Gregor yine onu görmezden geldi.

"Bu paylaştıktan sonra, Leah ve Lucien'in hikayesini stratejik olarak yayınlacağız. Ardından, Callum ve Sonia'nın hikayesini paylaşacağız, ikisi de kurt olduğu için en son onlar olacak," diye devam etti Gregor. "Ancak, Sonia'nın insan olarak geçirdiği hayat özenle aktarılacaktır. İnsan eşleri olan başka kurtlar da var, son zamanlarda insanlarla çiftleşen vampirlerden bahsetmiyorum bile. Onlardan da hikayelerini anlatmalarını isteyeceğiz. Ve cariyeler, vampirler için yaptıklarını açıklamayı ve bizim versiyonumuzu paylaşmayı kabul ettiler..." Durakladı, "İnsanlık."

Yüzyıllar boyunca vampirlerin dışarı çıkıp avlanmak zorunda kalmamaları ve bu sırada insanları korkutmamaları için onlara kanlarını veren cariyelerden, yani kadınlardan (ve erkeklerden) haberdardım. Onları seçmek ve tutmakla ilgili birçok kural vardı. Bu kuralların bazıları, Lucien'in cariyesi olan Leah, vampirine aşık olduğunda ve o da ona karşılık verdiğinde sona erdi, çünkü bu yasaktı. Onlara kadar.

"Konsey, toplumdaki kurtları ve vampirleri sonunda ifşa edecek bir medya planı hazırlıyor," diye devam etti Gregor. "Doktorlar. Hemşireler. İşverenler. İnsanlarla zaten uyumlu bir şekilde yaşadığımız açıklanacak. Mülklerimiz var. Vergilerimizi ödüyoruz. Mal ve hizmet satın alıyoruz. İstihdam fırsatları sağlıyoruz. Toplumumuzun bir parçasıyız."

"Yüzyıllar boyunca insanlar arasında mı yaşadın?" Gregor konuşmayı bitirdiğinde Abel sordu.

"Evet, Abel," diye onayladı Gregor.

"Tamam, o zaman tüm bunların saçmalık olduğunu biliyorsun ve onlar... *çıldıracaklar*," diye cevapladı Abel. "Ben Çinli bir Amerikan ailesine sahip bir motosikletçi olmam ve Lilah'ın harika biri olması önemli değil. Onlar *çıldıracaklar*."

Gregor ona sataşırken, Abel'in beni harika biri olarak tanımlaması içimi ısıttı.

"Bu, The Three'nin bir üyesi olarak, Amerikan halkını, dünya halkını, senin halkının zarar vermeyeceğine ikna etmek için yapman gereken şey olurdu."

Abel'in cevap vermeye hazırlandığını hissettim, bu yüzden onun uyluğunu sıktım ve hızla ona doğru eğildim.

"O haklı. Öyle," dedim sessizce.

"Haklı. Öyle," diye onayladı Abel. "Ama işe yaramayacak."

"Bu denememiz gerektiği anlamına gelmez," diye belirttim.

"Ve insanların senin hakkında kötü şeyler düşünmesi için kendini ortaya mı çıkaracaksın? Sen bir kurt adam vampirle mi? Yani o pislikleri halletsek bile, herkes seni ve beni tanıyacak ve bize sonsuza kadar kötü şeyler söyleyecek mi?"

"Uh, bebeğim, sen çok seksisin. Dünyanın her yerindeki kadınlar bunu kesinlikle anlayacaktır," dedim ve o bana baktı.

Sonra şöyle dedi: "Lilah, mesele benim seksi olmam değil."

"İnan bana, seksiysen insanlar çok şey affeder. Bu, Lucien'in ve Callum'un öldüreceği anlamına gelir, ama iyi anlamda öldürmekten bahsediyorum. Herkes kendi vampiri veya kurt adamını isteyecek." Gregor'a döndüm. "Aslında bu, diğer sorunlardan daha büyük bir sorun. Özellikle de vampirlerin eşlerini sonsuza kadar yaşatabildikleri ortaya çıkarsa."

"Bazı konularla ilgili ayrıntılar, o bilgiye ihtiyaç duyulana kadar dikkatli bir şekilde paylaşılacak ya da hiç paylaşılmayacak, Lilah," dedi Gregor.

"İyi karar," diye mırıldandım.

"Cidden, bu işe girmek mi istiyorsun?" diye sordu Abel, ben de ona baktım.

"Başka bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Dünyayı alt üst etmek isteyen o pislikleri bul, onları yok et, sonra normale dön," diye cevapladı Abel anında.

"Bu fikir bana da daha mantıklı geliyor," diye ekledi Lucien.

"Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi Gregor.

"Bu iyi, çünkü sonsuz şöhret hiç de sıkıcı değildir. Genellikle sinir bozucu ve rahatsız edici olabilir ve Leah'ı buna maruz bırakmak istemem," diye karşılık verdi Lucien. "Bu nedenle, Abel'in neden aynı şekilde hissettiğini açıkça anlayabiliyorum."

"Lucien gerçekten çok güçlüdür, biliyorsun," dedi Leah bana açıklama olarak. "Belki bilmiyorsundur, ama ölümsüzler dünyası da bunu biliyor ve harika buluyor, ve bu her zaman iyi bir şey değil."

"Ah," diye mırıldandım.

"Başka bir yol bul," diye emretti Lucien Gregor'a.

"Hepimiz uyum içinde yaşamaya mahkumuz," diye cevapladı Gregor, sonra da kötümser bir notla bitirdi. "Ya da değiliz."

"Bunu, hepimizin basında poster çifti olmadan da başarabiliriz," diye karşılık verdi Lucien. "O yüzden başka bir yol bul."

"Başka bir fikrin var mı?" diye sordu Gregor sakın bir şekilde.

"Bu benim işim değil," dedi Lucien, sakın bir şekilde değil. "Benim işim, gelinimi ve Üçlü'nün geri kalanını hayatta tutarken insanlığı kurtarmak. Sen

sen politikacısın. Kendi işini yap."

"Planımızın olumsuz tepkilerle karşılaşacağından endişeleniyordum, bu yüzden bu durum beni şaşırtmadı," diye cevapladı Gregor. "Ancak yine de hepinizin bunu düşünmenizi rica ediyorum."

"Ailenizin güvenliğinden endişe duyduğunuzu açıkladınız." Cristiano ilk kez konuştu, dikkatini Callum'a vererek, "Bu durumda, Calder'ı kullanmayı düşünmenizi rica ediyorum. O, dünya çapında geniş bir ağa sahip ve pek çok şeyi öğrenebiliyor. Üçlü kamuoyuna çıkmak istemiyorsa, düşmanın planlarını anlamak için özel olarak çabalarımızı yoğunlaştırmalıyız."

"Calder ağını harekete geçirdi," dedi Callum Cristiano'ya. "O çabaları buradan organize ediyor."

"Onlarla arası iyidir," diye dikkatlice belirtti Cristiano.

"Ve bu yeteneğini lanet olası telefonla kullanacak," diye karşılık verdi Callum. Cristiano nefes aldıktan sonra başını salladı.

"Avery?" diye sordu Leah yumuşak bir sesle. "Ne düşünüyorsun?"

Garip görünümlü adam Leah'a nazik gözlerle baktı ve yanıtında tereddüt etmedi. "Çabalarımızda medyayı kullanmamızın neden önerildiğini anlıyorum, ancak Gregor'a söylediğimi sizinle de paylaşacağım: Üçlü'nün herhangi bir üyesinin dünya çapında herkes tarafından tanınabilir olmasının çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Bunun gereksiz bir savunmasızlık yaratacağına inanıyorum."

Buna karşılık Gregor'un tek tepkisi dudaklarını inceltmek oldu.

"Çaresiz durumlar, çaresiz önlemler gerektirebilir," diye devam etti Avery. "Neyse ki, henüz o noktaya gelmedik." Derin bir nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ne yazık ki, bir şeyler yapmazsak, o nokta hızla yaklaşıyor."

"Peki senin fikrin nedir?" diye sordu Callum.

"Korkarım benim fikrim daha da az popüler olacak," dedi Avery.

"Yine de paylaş," diye emretti Callum ve Avery başını salladı.

"Bence ilk hamleyi rakiplerimize bırakmalıyız." Bu sözler beni gerginleştirdi.

Abel bunu hissetti ve eli benim elimi bacağının üzerinde kavradı.

"Bu şekilde," diye devam etti Avery, "ölümsüzlerimiz, ki Üçlü de dahil olmak üzere çok sayıda var, insanlığı korumak için harekete geçecekler. Bu çok güçlü bir mesaj verecektir. Elbette, her iki taraf da kayıplar verecektir. Ama insanlık, ölümsüzlerin yok ediciler değil, koruyucular olduğunu görecektir."

Yüzü kızardı. "Bu plan beni pek heyecanlandırmıyor," dedim sessizce.

"Bu plan beni pek heyecanlandırmadı," dedim sessizce.

"Ben de değilim, Delilah," diye cevapladı Avery. "Ve insan kaybı olmadan da aynı açıklamayı yapmamızı sağlayacak istihbarat alabileceğimizi umabiliriz. Ölümsüzlerin böyle bir planını engellemek ve bunu kamuoyuna duyurmak, ölümsüzlerin varlığını paylaşmak, kötülerin azınlıkta olduğunu, iyilerin uyum için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır olduğunu göstermek de güçlü bir mesaj olur."

"Anlıyorum. Bu fikre pek sıcak bakmıyorum, ama hayat kurtarmak anlamına geliyorsa, insanların kim olduğunu bilmesi sorun değil," dedim ve Abel elimi sıktı. "Yine de, Abel'in dönüşümüne pek sıcak bakmıyorum. Bunu hiç görmedim bile. Dişlerini uzatabilir ya da başka bir şey yapabilir."

"Bu senin hakkında çok şey söylüyor, canım," dedi Avery, ama başını sallayarak. "Ama sen ve Abel, Lucien ve Leah, Callum ve Sonia kim olduğunuzu halka açıklasanız bile, bu bir saldırının olmayacağını garanti etmez."

Bu konuda haklıydı, bu yüzden başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

"Düşünülmesi ve yapılması gereken çok şey var," diye araya girdi Gregor. "O yüzden, bu konuyu halledip akşam tekrar toplanarak daha ayrıntılı bir tartışma yapmayı öneriyorum." Hayaletlere baktı. "Serena, yakında Gastineau'ya gideceksin, değil mi?"

"Evet," diye onayladı.

"Özet geçelim," diye mırıldandı, peçetesini masaya bırakıp sandalyesini geri çekti.

Ayağa kalktı ve Cristiano ile Avery'ye anlamlı bakışlar attı. Cristiano ayağa kalkmadan önce kahvesinden bir yudum aldı.

Avery, "İzninizle," diyerek o da ayağa kalktı.

Stephanie, "Henüz gerçek bir kahvaltı yapmadım, o yüzden Kyle'a gidiyorum," diye mırıldandı. Ayağa kalktı, etrafına bakındı ve "Görüşürüz," diyerek sözlerini bitirdi.

Caleb peçetesini masaya attı ve sinirli bir şekilde "Benim de boş boş oturmam gerek" diyerek yerinden kalktı.

Callum iç geçirdi.

Sonia bana gülümsedi.

"Abel ile görüşmemizden sonra daha fazla konuşuruz," dedi Ryon, o da ayrılmak için harekete geçti.

O zaman Abel'in kurt kardeşleriyle birlikte kurt olarak eğitileceğini hatırladım. O zaman da izleyebilmeyi umdum.

Odadaki tek kalanların Üçlü olduğunu fark ettiğimde düşüncelerim odaya geri döndü.

"İtiraf etmeliyim ki, ellerimizi kavuşturup bir şeylerin olmasını beklemek bana da hiç uymuyor," dedi Abel masadakilere.

"Bu akıllıca ve güvenli," diye cevapladı

Callum. "Yine de sinir bozucu," diye mırıldandı Lucien.

"Son savaşın beş yüz yıl önceydi, Lucien. Benimki ise geçen Noel'deydi," dedi Callum sessizce. "Akıllı davranmalı ve güvende kalmalıyız."

"Sana katılmıyorum, Cal," diye karşılık verdi Lucien. "Ancak, bu..." Elini masanın üzerinde duran porselen ve gümüş eşyalara doğru uzattı. "Bu bizim doğamızda yok. Özellikle de dışarıda olanlar varken." Parmağıyla pencereyi işaret etti. "Bu nedenle, sabırsızlık veya hayal kırıklığı nedeniyle aptalca bir şey yapmamak için doğamızın ne olduğunu tam olarak hatırlamamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Callum. "O halde hazırlanalım. Ben Abel'ı kurt olarak savaşması için eğiteceğim, sen de Abel'in kardeşleriyle çalışarak yeteneklerini daha da geliştireceksin."

"Katılıyorum," dedi Lucien, Callum'un sözlerini tekrarlayarak. "Bana uyar," diye ekledi Abel.

"Peki, biz kızlar ne yapacağız?" diye sordum.

Lucien, Callum ve Abel (evet, üçü de) bana şaşkın şaşkın baktılar.

Hay aksi.

Erkekler.

"Biz de dünyayı kurtarma görevindeyiz," diye hatırlattım onlara ve Abel'a döndüm. "Xun, Wei ve Chen bana kung fu büyülerini öğretmeyi teklif ettiler."

"Lucien ve Callum'un kurtlarıyla iki, üç, dört karşı bir dövüşmelerini istiyorum, böylece 'kung fu büyülerini' geliştirebilirler," dedi Abel, son üç kelimeyi sanki onu eğlendiriyormuş gibi söyledi, sonra ekledi, "Ve böylece daha fazla sorun çıkarsa tekrar hayatta kalabilirler."

"Tamam, ben de katılacağım. Leah ve Sonia da isterlerse benimle birlikte yapabilirler," diye cevap verdim.

"Sonia yeteneklerini geliştiriyor, vahşi hayvanlarla iletişim kurarak onlarla olan bağı güçlendirmeye çalışıyor," dedi Callum. "Belki onunla birlikte gidebilirsin."

"Ve ninja yıldızı fırlatma fırsatımı kaçırmak mı?" diye sordum. Callum'un dudakları kıvrıldı ve gözleri Abel'a kaydı.

Abel'ın kolu sandalyemin arkasına kaydı ve ben ona baktım. "Kedicik..." diye başladı ve ben ne diyeceğini biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama biliyordum.

Ve tek düşünebildiğim şey, "*Olamaz, bunu yapmadı*" idi.

"Koruyucu içgüdünü anlıyorum bebeğim, ama benim de var," diye hatırlattım ona. "Çocuklar hazırlıklı olmalı," diye hatırlattı bana.

"Kızlar da öyle," diye karşılık verdim.

"Doğru, ama hiçbirinizin gerçek bir kavga göreceği şüpheli," diye karşılık verdi Abel.

"Bunu bilemezsin," dedim ve yüzü sertleşti. "Biliyorum lan," diye homurdandı.

Oh,

olamaz.

"Abel..."

"Yapmamız gerekeni

yapalım." "Abel!"

Yüzü birdenbire benim yüzüme yaklaştı. "Lilah, yapmamız *gerekeni yapalım*." Gözlerimi kısarak baktım. "Peki ya *bizim* yapmamız gereken ne?"

Biraz geriye yaslandı ve elini kaldırdı. "Bilmiyorum. Git bir şeyler yapmaya çalış. Leah ve Sonia gibi yeteneklerin var mı bak."

Gözlerimi

kıptım.

Sonra ona

öfkeyle

baktım.

Sonra karşılık verdim ve kafasına bir tokat attım.

Durumu kontrol altına aldığımda, "Bunu söylemedin" diye tısladım.

"Doğru," diye cevapladı, sabrı tükenmişti. "Bir gün, Lilah, Callum'la çalışıp, kurt olarak savaşırken işlerimi yoluna koymak için ne yapmam gerektiğini göreceğim. Lucien, Xun ve Wei ile çalışıp, onların ne durumda olduklarını ve neye ihtiyaçları olduğunu göreceksin. Ondan sonra, seninle ilgileneceğiz."

Uzlaşma. Ve iyi bir uzlaşma.

Aynı zamanda iyi olduğu için sinir bozucu bir uzlaşmaydı.

"Bir gün," diye tersledim ve o sırttı.

Daha da sinir bozucu.

Sonra bana doğru eğildi ve şakağını benim şakağıma sürttü.

Bu sinir bozucu değildi, ama ben sinirli bir şekilde arkanı dönerek sinir bozucuymuş gibi davranmaya karar verdim.

"İyi karar, bu konuya karışmamak," dedi Sonia, ben de ona ve Callum'a baktım.

Callum boş tabağına sırtarak "Mm" diye mırıldandı.

"Bir dahaki sefere, sizden birinin kızlarıyla birkaç tur atmasına izin vereceğim, böylece benimkilerden sıçmak zorunda kalmayacağım," dedi Abel ve öfkeli gözlerim ona döndü.

"Sen köpek kulübesinden kaçındın. Kalıcı bir kalış için yalvarma," diye uyardım.

"Sanki beni oraya sonsuza kadar gönderecekmişsin gibi," diye karşılık verdi. "Beni deneme."

Abel kahkahayı bastı.

Yine kafasına bir tokat atma isteğimi zorlukla bastırdım.

Bunu, sandalyemi geriye itip, peçetemi masaya atarak ve "Benim gidip bir şeyler deneme vaktim geldi. Kızlar, benimle gelen var mı?" diyerek yaptım.

"Ben varım," dedi Leah hemen.

"Zapping işini bitirdikten sonra hep birlikte dışarı çıkıp tavşanlarla konuşabiliriz," diye ekledi Sonia.

"Planımız hazır," dedim ve dönüp gitmek istedim ama Abel elimi tuttu.

Ona baktım.

"Teşekkürler, *bao bei*," dedi yumuşak bir sesle.

"Bil diye söylüyorum, tatlı davranman gerçekten işe yarıyor. Yine de öyle değilmiş gibi davranıp seni kızdıracam," dedim ve o da yine sırtıttı.

"Daha sonra yine senden ilham alacağım gibi hissediyorum, Lilah'ı alacağım, çünkü sen de küstah davranmak için havandasın," diye cevapladı.

"Ve bil diye söylüyorum, seksi olman da tamamen işe yarıyor. Yine de seni kızdıracam."

Bu sözlerim ona tam bir gülümseme kazandırdı.

Aynı zamanda elimi çekerek beni kendisine doğru eğilmeye zorladı. Yaklaştığımda, diğer eli bulanık bir hareketle havaya kalktı ve beni kafamın arkasından yakaladı, böylece beni kendisine çekip kısa ama ateşli ve ıslak bir öpücük verebildi.

Öpücüğü bitirdiğinde, "Bir şeyleri yok etmekte iyi şanslar" diye fısıldadı. Ben de "Her neyse" diye cevap verdim.

Bunun üzerine o da ölümcül vuruşunu yaptı ve galibiyeti elde etti.

Gözlerini ağızma dikip, hala fısıldayarak yaptı bunu. "Gereksiz saçmalıklar ve benim olanı elde etmek için beklemek zorunda kaldığım yüzyıllar ne olursa olsun, kader

beni seviyor."

Bu tamamen harika bir şeydi, ama yine de ben bendim, bu yüzden "Bu, işe yaramadığını iddia ettiğim tatlı kısım."

Gözleri benimkilere geldi. "Devam et, kedicik. Keskin Lilah'ı seviyorum."

"Beni bırak da başka bir yerde sinirlenebileyim," emrettim, ama aslında demek istediğim, beni tahrik etmeyi bıraksın idi.

"Tamamen saçmalık," diye cevapladı.

Ne demek istediğimi biliyordu, ama tabii ki bilecekti. Kokuyu alabiliyordu.

Ben de öyle olmadığını iddia ettim ve ona, "Bugünkü kavga kotamı neredeyse doldurdum, bu yüzden beni bırakmalısın ki daha sonra ihtiyacım olduğunda kullanabileyim," dedim.

Abel gülümsemeye devam etti, bu sefer elimi ve başımı sıkarak.

Sonra beni bıraktı.

Diğer adamlara bakmadan, Leah ve Sonia peşimdeyken, dışarı çıktım, böylece bir şeyi yok edip edemeyeceğimi görebilirdim.

Yapamadım. Ama bunu zaten biliyordum.

Yine de denedim, ama çok uzun sürmedi, çünkü dışarı çıkıp Sonia'nın tavşanlarla konuşmasını izlemek çok daha eğlenceliydi.

On Altıncı Bölüm

Gün Başlasın Abel

Abel uyandı ve bunu Delilah'ın heyecanlandığını hissettiği için yaptı.

Gözlerini açtığında, Delilah'ın vücudunun kendisine yaslandığını, sırtını kendisine dönmüş olduğunu, kolunun Delilah'ın beline dolandığını hissetti.

Kollarını daha da sıktı ve onu uyandırmak için bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı, ama üç gün önce rüyasında onun zihnine girmeye çalıştığına dair sözleri aklına geldi.

Ağzını ve gözlerini kapattı, başını öne eğerek alnını Delilah'ın tepesine dayadı. Yeteneklerini kullanarak Delilah'ın zihnini kontrol etmeye çalıştı ve ona rüyasına girmesine izin vermesini söyledi.

Hiçbir şey elde edemedi. Kız, rüya gördüğünde her zamanki gibi kollarında hafifçe kıpırdadı.

O, hiç kimsenin uykudayken zihnini kontrol etmeye çalışmamıştı, bu yüzden farklı bir yöntem denedi.

Deneme olarak, ona elini bulup tutmasını emretti. Kız bunu anında yaptı, ama hala uykudaydı.

Ve hala rüya görüyordu.

Bu, ona ulaşabileceği anlamına geliyordu. Sadece denemeye devam etmesi gerekiyordu.

"*Bao bei*, beni içeri al," diye fısıldadı, parmaklarını kızın parmaklarının etrafına dolayarak zihninde sözlerini tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı.

Rüyana girmeme izin ver, diye tekrar emretti.

Hareketleri daha da heyecanlı hale geldi, ama kafasında neler olup bittiğini o bilmiyordu.

Elini daha sıkı tuttu ve tekrar denedi, "*Lilah, beni içeri al!*" diye bağırdı.

Anında, kafasında gördü. Bir sokak. Kan. Cesetler. Delilah, birkaç metre önünde, sırtı ona dönük duruyordu. Delilah'ın birkaç metre ilerisinde bir adam vardı. Şık, kibirli, yüzünde eğlenceli bir alaycı ifade vardı. Bir vampir.

Adam Delilah'ın ötesine baktı, Abel'ı gördü ve şokla çenesini geriye doğru çekerek irkildi.

Delilah döndü ve Abel'in gözleri ona kayd, vücudu yüzündeki korku karşısında gerildi. O kadar aşırı bir korkuydu ki, rüyada bile olsa tadını alabiliyordu.

Onu gördü, elini ona doğru kaldırdı ve "*Hayır!*" diye bağırdı.

Parlak mavi bir ışık her şeyi silip süpürdü ve o, kadının zihninden çıktı, yatağa geri döndü ve Delilah'ı kendine doğru çekti, onu rahatlatmak için kendini zorladı, yoksa kadının parmaklarını kıracaktı.

"Ne oluyor, ne oluyor, ne oluyor?" diye bağırdı, dönmek istediğini anladığı bir hareketle, o da onu bıraktı ve Delilah döndü, gözleri açık ve korkmuş bir şekilde ona baktı.

"Oradaydım," dedi ona.

"Nerede?" diye sordu kız, nefes nefese, korku hala yüzünde, etraflarındaki havayı ağırlaştırıyor, adamın boğazına yapışıyordu.

"Rüyanda," diye cevapladı.

"Kahretsin, yine rüya mı
gördüm?" Kahretsin,
hatırlamıyordu. "Evet."

Kız yastıkta başını salladı, ama bu olumsuz bir hareket değildi. Sadece, muhtemelen hala onu saran korkuyu gidermek için bunu yapıyordu.

"Bir sokak. Cesetler. Kan. Sen orada duruyordun. Yanında bir vampir vardı," diye rüyasını anlattı.

"Girdin mi?" diye sordu, gözleri büyüdü ve o da onun bakışlarını karşıladı.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Kız yine başını salladı.

"Hiçbir şey?" diye ısrar etti.

Gözleri odaklanamadı, vücudu gergin kaldı ve o bekledi. Ona rüyalarını hatırlamasını istediğinde buna alışmıştı.

O yeniden odaklandı ve ona yaslanarak rahatladı. "Hayır, bebeğim, hiçbir şey." Ona daha da yaklaştı, elini ikisinin arasında, onun göğsüne koydu. "Ama içeri girdin mi?"

"Evet," diye başını salladı. "Söylediğim şeyi
gördüm." "Kan. Cesetler. Bir vampir mi?" diye
sordu.

"Evet," diye onayladı.

"İyi bir vampir mi?"

"Hiç de bile."

Onun titrediğini hissetti ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Leah oradaydı mı? Sonia? Callum? Lucien?" diye devam
etti. Hayır anlamında başını salladı.

Kızın kaşları çatıldı. "Sadece ben mi?"

Sadece o. Sadece o, kötü bir vampir ve ölü insanlarla dolu bir sokak.

Abel bundan hoşlanmamıştı.

"Sadece sen," dedi sessizce.

"Neden yalnız olayım ki?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı.

"Olmaz," dedi ona, daha da yaklaşarak yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Olmaz, tatlım. Asla yalnız kalmam. Sen buna izin vermezsin. Üçlü'nün hiçbiri izin vermez. Yani bu rüya önsezi olamaz."

Umarım haklıdır diye düşündü.

Cevap vermedi.

"Sadece olan biten her şey yüzünden kafayı yiyorum," diye onu teselli etti.

Öyle olabilir.

Ama ortada hiçbir şey olmuyordu.

Bir haftadır bu tesisteydiler ve hiçbir şey olmuyordu. Tam olarak hiçbir şey değil.

Callum ve ailesiyle birlikte antrenman yapıyordu.

Lucien ve Stephanie, Xun ve Wei ile çalışıyordu. Chen ve

Jabber gittikçe iyileşiyordu.

Hook, iki gün önce bir kadın vampirin dikkatini çekmişti. Sonra güney kanadındaki odasının kapısının arkasında kaybolmuşlardı ve o zamandan beri kimse onları görmemişti. Tek bildikleri, o odaya dört şişe Jack, sandviçler, biftekli akşam yemekleri, sipariş üzerine hazırlanan omlet kahvaltıları ve bir şişe karamel şurubu teslim edildiği idi.

Yani aslında o ikisi arasında neler olduğunu biliyorlardı. Abel bu konuyu düşünmeyi reddediyordu, ancak Delilah bunu çok komik buluyordu ve babasının "zaman geçirebileceği" birini bulduğuna sevindiğini Abel'le paylaşmıştı.

Poncho birkaç gün önce bir işi olduğunu söyleyerek ayrılmıştı, ama Abel onun New Mexico'ya teyzesi ile buluşmaya gittiğini biliyordu. Abel, Poncho'nun eve sağ salim vardığı da dahil olmak üzere, gelişme raporları almıştı. Bir keçi ve bir yılanla ilgili bir testi geçmesi gerekiyordu (ayrıntıları vermedi ve Abel de sormadı) ve bunu başardığında Abel ondan tekrar haber alacaktı.

Hook'un biriyle birlikte olması ve Poncho'nun gitmesi nedeniyle Moose, önceki gün çıldırmıştı. Yirmi beş dönümlük bir arazide bile, ekibinin yardımı olmadan zaman geçirememekten

Jabber, Moose'un yatak başında nöbet tutmaya pek meyilli bir adam olmadığını düşünerek bunu yapmadı, ama kesinlikle bir motorcunun hareket etmesine, sigara içmesine veya bir şişe Jim Beam içmesine izin verilmediğinden şikayet etmesini dinlemek istemiyordu.

Moose, Harley'yle gürültüyle uzaklaşırken, kendine bir bourbon, bir kavga ve bir kadın bulduktan sonra geri döneceğini söyledi.

Bunun dışında, Serena'dan haber alınamaması ve Yuri'nin Gregor'a göre "önemli bir işi halletmek" için ortadan kaybolması dışında, hiçbir şey olmuyordu ve Abel de Moose gibi hissediyordu.

Huzursuzdu.

Delilah'ın doyumsuz orgazm ihtiyacı, Abel'in ona bunu sağlama ihtiyacı ve Callum'un eğitimi olmasaydı, Abel aklını kaçırdı.

Delilah'ta da aynı şeyi hissediyordu.

Onların sahip olduğu şey, Delilah'ın istediği vahşi ve özgürlük değildi.

O vahşi biriydi, bu kesindi. Onun sikini aldı ve istediği her şekilde elinden gelenin en iyisini yaptı. Maceraya hazırды. *Her şeye hazırды.*

Ve o bunu seviyordu.

Ama onun başka bir şekilde tatmin olması dışında, yani onun kurda dönüşmesini ve eğitimi izlemesi -ki bunu ciddi bir şekilde saklamıyordu ve onu ciddi şekilde tahrik ediyordu- ve Xun ve Wei'nin ona, Leah'a ve Sonia'ya verdiği temel hareketlerin minimal eğitimi dışında, güzel porselenlerden yemek yemek ve bir insan hizmetçinin onlar ayrıldıktan sonra hazırladığı yatakta sevişmek konusunda vahşi ve özgür olan hiçbir şey yoktu.

"Abel?" diye seslendi, onu kendine geri getirerek.

Ona dikkatini verdi, sırt üstü yuvarlandı ve onu üstüne çekti.

"Evet. Belki de önemsiz bir şeydir," diye mırıldandı.

Elini yukarı kaydırıp boynuna doladı ve yüzünü yaklaştırdı. "Erkeğim için bir şeyler değişmeli," dedi yumuşak bir sesle.

Onun da huzursuz olduğunu hissetti.

"Burası büyük bir yer. Hala kendimi kafeste hissediyorum," diye itiraf etti.

"Belki bizi günöbirlik gezilere çıkarırlar," diye önerdi. "Senin açık hedef olmandansa kafeste kalmayı tercih ederim."

Onun sözleri üzerine yüzü yumuşadı ve "Anlıyorum. Yine de berbat bir durum," diye mırıldandı. "Evet," diye onayladı.

Elini kaydırarak başparmağıyla onun alt dudağının kenarını okşadı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun dokunuşuna penisi tepki verdi.

"Büyük, güzel sikini emerek aklını başka yere ver," diye teklif etti, bakışları ısınırken dudakları kıvrıldı.

Ağızıyla çok iyiydi. Her şeyde iyiydi. O yüzden reddetmeyecekti.

"Aynen öyle, kedicik," diye mırıldandı ve yeşil gözlerinin parladığını izledi.

Onun eşi. Onun baştan çıkarıcısı. Abel hayatında birçok kadın tanımıştı, aralarında birkaç tur atlayıp da havasını veya enerjisini kaybetmeyenler de vardı, ama Delilah gibi birini hiç tanımamıştı. Onun iştahına uygun bir kadın. Her zaman, sınır tanımadan isteyen bir kadın.

Vahşi ve özgür.

Başını eğdi ve onu öptü, tatlı dili dudaklarının arasına kayarak onun diliyle oynadı. Bir alay. Bir meydan okuma.

Abel, ikinci öpücüğü almadan önce ilkini ona bıraktı. Bir kolunu onun etrafına doladı, diğer elini saçlarına geçirdi, başını eğdi ve kontrolü ele geçirerek her şeyi istedi.

O da ona verdi.

O, kadının öpücüğü kesmesine izin verdiğinde, kadın ona seksi bir gülümseme attı ve bu gülümseme, kadının yüzü boynunda kaybolmadan önce onun testislerini kasılmaya zorladı.

Başının ve omuzlarının arkasındaki yastıkları kaydırarak, böylece kadının ağzını göğsünde aşağı doğru hareket ettirip hedefe doğru ilerlemesini izleyebildi. Bacaklarını açtı, dizlerini bükerek kadına tam erişim sağladı.

Kız onu hayal kırıklığına uğratmadı. Asla uğratmazdı. Onun sikini çok seviyordu. Ona tapıyordu. Dikkatini, dilini, emişini, elini ona adadı, onu olabildiğince derine aldı. O kadar derine ki, içerideyken, sikinin ucu ile kızın boğazının arkasını hissedebiliyordu.

Kadının ona oral seks yapmasını izledi, dişlerini sıkıp bir eliyle uyluğunun içini kavradı, diğer eliyle çarşafı yumrukladı, ellerini kadının başına götürmemek, onu sabit tutmak ve ağzına girip çıkmamak için ikisini de yaptı.

Kız ağzını eliyle değiştirip onu mastürbasyon yapmaya başladığında ve testislerini nazikçe sıcak, ıslak ağzına çekmeye başladığında, adam boşaldı.

"Karnıma boşalmamı istiyorsan, devam et kedicik," diye homurdandı ve kadının başını kaldırmamasını izledi.

Kadın onun testislerini bıraktı ama eli onu mastürbasyon yapmaya devam etti. "Çılgın mısın, Abel?" diye fısıldadı.

"Yaklaştım," diye dişlerini sıktı ve kız, gözleri donuk, dudakları onun öpücüğü ve oral seksinden ıslak ve şişmiş halde sırtıttı.

Siktir.

"Seni vahşi istiyorum, bebeğim," diye fısıldamaya devam etti.

"Kontrolümü kaybedebilirim," diye uyardı ve kız onun sikini ağzına götürüp sadece ucunu sertçe emdiğinde inleyerek bitirdi.

"Böyle hoşuma gidiyor," dedi ona, onu bıraktıktan sonra ve hassas kafasına üflemeden önce.

O, uyluğunu daha sıkı kavradı, tüm vücudu gerildi.

Kadın bunu hissetti, başını çevirip dişlerini onun iç uyluk etine geçirdiğinde adam bunu anladı.

Acıyla, boğazından sözsüz bir hırıltı çıktı.

Gözleri ona döndü ve o, gözlerinde parıldayan açgözlülük ve güç karşısında neredeyse kendini kaybetti, yoğunluğu cildini yakıyordu.

Sonra yatakta dizlerinin üzerine kalktı ve bacaklarını genişçe açtı, hala onu okşuyordu. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, sertçe okşadı, kökünden çekerek, elini karnından aşağı ve bacaklarının arasına kaydırды.

Kafası geriye düştüğünde, saçları beline kadar sallandığında ve dudakları açıldığında doğru noktayı bulduğunu anladı.

"Tanrım," diye homurdandı, artık kendini tutamayıp kalçalarını yukarı kaldırarak kadının eline doğru itti.

Kafası öne eğildi, bakışları odaklanmamış ve çok ateşliydi, ancak onun bakışlarını yakalamayı başardı.

"Vahşi," diye fısıldadı, sonra kendini tatmin ederken onu da sertçe tatmin etti ve o da her şeyi izledi, kalçaları parmaklarıyla birlikte hareket ediyor, onları sürüyor, *sikiyordu*. O kadar muhteşemdi ki, dizlerinin üzerine çöktü, boynunun arkasından onu kavradı ve sıkı yumruğuna girdi. "Evet," diye nefes aldı.

Boynunu eğdi, alını alnına degecek şekilde.

"Bir dakika içinde, seni o kadar sert sikeceğim ki, tadımı alacaksın." "Evet," diye nefes nefese söyledi.

Adam kadının boynunu daha sert kavradı ve ağzını aldı, kadının yumruğunu sikti, kadının kalçalarını parmaklarına sallarken hareket ettiğini hissetti, adamın boğazına inleyerek.

Bu kadar dayanabilirdi. Saçlarını kavradı ve onu döndürerek yüzünü yatağa bastırırken onun nazik çığlığını duydu. Kıçını yukarı kaldırdı, üzerine çıktı ve tam istediği gibi, eşinin çok sevdiği gibi, onu sikmeye başladı.

Kız yaklaşık üç saniye içinde boşaldı.

Üç dakika sonra geldi, ama onu tekrar oraya götürdükten sonra.

Birkaç saniye bekledikten sonra onu kaldırdı, penisine oturtup, kollarını ona dolayarak baldırlarının üzerine oturdu.

Kız başını çevirip alnını onun boynuna dayadı, kollarını onun kollarına doladı, parmaklarını onun bileklerine doladı.

"Artık güne başlayabiliriz," dedi kız sessizce.

Dudaklarının gülümsemeye kıvrıldığını hissetti ve kadının ağzını bulana kadar boynunu çevirdi.

"Şimdi güne başlayabiliriz," diye onayladı.

Sonra onu öptü, sonra onu penisinden çekip yataktan kaldırdı ve duşa götürdü.

* * *

"Hızlı öğreniyorsun," dedi Ryon, çitin arkasında insan şekline dönüştükten sonra.

Çit, üç saat önce antrenmana başlamak için kıyafetlerini çıkardıkları yerd.

Abel, kot pantolonunu almak için eğilmeden önce, Delilah, Sonia ve Leah'ın oturup izlediği balkona gözlerini kaydırđı. Çitin nedeni buydu. Kadını onun penisini çok iyi tanıyordu, ama diğerk ikisinin de aynı şeyi yapmasından pek hoşlanmıyordu. Dahası, diğerk erkekler, özellikle Callum, erkeklikleri konusunda yazacak çok şeyleri vardı. Delilah büyük penisleri severdi, bu yüzden diğerklerinin penislerini görmesi onu pek heyecanlandırmıyordu. Diğerk kurtların da aynı şekilde hissettiğinden nispeten emindi.

Delilah onun bakışını yakaladığında, ona parmağıyla el salladı. Kahretsin, çok tatlıydı.

Yere bakarak gülümsedi ve başını salladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Ryon'a cevap olarak, kot pantolonunu kapıp giyerken.

"Tırnaklarını dişlerine tercih ediyorsun," dedi Callum sessizce. Abel ona baktı, şimdi kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. "İçgüdüsel olarak ellerini kullanmak istediğini biliyorum," diye devam etti, "ama kurtlar avlarını dişleriyle öldürürler. Unutma, tırnaklarınla avını etkisiz hale getir, Abel. Dişlerinle öldür."

Abel başını salladı ve eğilip tişörtünü aldı. Lucien'in yaklaştığını hissedince tişörtü başından geçirdi. Bedenini çevirerek, Wei ve Xun'un balkondaki kadınlara doğru hareket ettiğini gördü.

Belli ki Lucien onlarla işini bitirmişti ve artık kardeşlerinin kadınları eğitme zamanı gelmişti.

Daha da döndü ve Lucien'in kurt sürüsüne doğru yürüdüğünü izledi. "Ben gidiyorum," diye mırıldandı Ryon, Abel'in omzuna vurarak. "İyi seans oldu," diye bitirdi ve uzaklaştı.

"Görüşürüz," dedi Caleb, eğilip botlarını ve çoraplarını alıp uzaklaşmadan önce.

Calder, kardeşinin peşinden gitmeden önce sadece çenesini salladı.

Lucien, yanlarından geçerken onlara başını salladı ve Abel, Sonia'nın kapıyı kapattığını görmek için balkona baktı. Leah ve Delilah çoktan içeri girmişti. Lucien, kurtadamların kraliçesinin arkasından kapı kapanana kadar Callum ve onun yanında durmuştu.

Abel, Lucien'e odaklanarak, "Buraya gelirken koridorda Gregor ile konuştum," dedi.

"Ve...?" diye sordu Callum.

"Hiçbir şey," dedi Lucien.

"Ne, dünya tehlikeyken Serena hayaletiyle uzlaşma seks maratonuna mı giriyor?" diye sordu Abel sabırsızca. "Tanrım."

Callum'un dudakları seğirdi. Lucien'inkiler seğirmedi.

"Yuri'nin nerede olduğunu sordum," dedi Lucien ve böylece onların tüm dikkatini çekti.

"Söyledi mi?" diye sordu Abel.

"Yuri'nin bilgi alabileceği bir yer bildiğini söyledi, ama şu ana kadar Gregor ondan haber almamış," diye cevapladı Lucien. "Eğer bir şey çıkmazsa, çıkmaz dedi. Eğer bir şey çıkarsa, öğrenir öğrenmez bize haber verecek."

"Bu çok belirsiz," diye mırıldandı Callum şüpheyle. "Hem de sinir bozucu," diye onayladı Lucien.

"O vampir her ikisini de bir sanat haline getirmiş," dedi Abel, eğilip çoraplarını alıp giyerek.

"Öyle," dedi Lucien ve Abel çoraplarını ve botlarını giyip dikleşene kadar bekledi, sonra devam etti, "Lilah rüya görüyor mu?"

Abel başını salladı. "Bu sabah bir tane gördü. Birkaç gün önce, hatırlamadığı için rüyasını görürken zihnine girmeye çalışmamı önerdi. İyi bir öneriydi. Birkaç deneme yaptıktan sonra zihnine girebildim."

O anda Abel ikisinin de dikkatini çekmişti, ama soruyu soran Callum'du: "Onun rüyasına girdin mi?"

"Evet, birkaç saniye," diye onayladı Abel ve başını salladı. "Onun da bizim gibi rüya gördüğünü düşünmüyordum."

"Yani rüya bizim durumumuzla ilgisi yok mu?" diye sordu Lucien.

"İlgisi vardı, ama mantıklı gelmiyor, çünkü rüyada, ölü insan bedenleriyle dolu bir sokakta tek başına duruyordu. Bunun asla gerçekleşemeyeceğini, çünkü asla yalnız kalmayacağını söyledi ve haklı da. Ben bunun olmasına izin vermeyeceğim, ikiniz de vermeyeceksiniz, Gregor, babası ve bir düzine başka insan da öyle."

"Sadece kötü bir rüya," diye mırıldandı Callum.

"Ölü insan cesetleriyle dolu bir sokak mı?" diye sordu Lucien.

Abel başını salladı. "O ve bir vampir. Karşı karşıya gelmiş gibiydiler. O beni gördü, ama ben bir şey yakalayamadan beni rüyasından çıkardı."

Lucien ona keskin bir bakışla baktı ve "Vampir seni rüyasında gördü" dedi.

Abel, Lucien'den gelen hislere gerildi ve yavaşça cevap verdi, "Evet."

"Ve seni zorla çıkardı mı?" diye sordu

Lucien. "Evet," diye tekrarladı Abel.

"Bunu nasıl yaptı?" diye ısrar etti Lucien.

"Döndü, beni gördü, elini kaldırdı, 'hayır' diye bağırdı, sonra ikimiz de uyanmıştık," dedi Abel.

"Vampir, onu tanıyor muydun?" diye sordu Callum ve Abel ona baktı.

"İyi olanlar ve ölü olanlar dışında hiçbirini tanımıyorum, ama sonuncuları aslında tanımıyorum çünkü onları tanıyamadan öldüler," diye cevapladı Abel.

Callum, Lucien'e spekülatif bir şekilde baktı, Abel de aynısını yaptı. "Ne?" diye sordu.

"Bu vampir neye benziyordu?" diye sordu Lucien ve Abel omuz silkti.

"Sarışın. Zayıf. Uzun boylu. Sanırım mavi gözlüydü. Her halinden pislik olduğu belliydi," dedi Abel ve sonra Lucien'den gelen hissettiği şey karşısında gerildi. "Ne?" diye hırladı.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi Lucien.

"Neden?" diye sordu Abel.

"Lütfen, sadece benimle gel," dedi Lucien, sesi alçaldı.

Abel, Lucien'i izleyen Callum'a baktı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Callum bakışlarını Abel'a çevirdi. "Belki."

"İkinizden biri paylaşacak mı?" diye sordu

Abel.

"Babam sarışın, uzun boylu ve zayıf," dedi Lucien ve Abel ona baktı.

"Ee?" diye sordu Abel.

"Yani, o aynı zamanda isyanın lideri," dedi Lucien ve Abel'ın tüm vücudu gerildi.

Dalga geçiyor olmalıydı.

"Bunu daha önce paylaşmayı düşündün mü?" diye sordu.

"Aslında, düşündüm," diye sakın bir şekilde cevapladı Lucien. "Ancak, sana güvenmesi gereken birine, bizim bildiğimiz dünyayı yok etmek ve tarif edilemez eylemler gerçekleştirmek isteyen, onun gibi diğerlerinin arkasında duran ölümsüzün senin baban olduğunu söylemek, güven uyandıran bir şey değil."

Abel ona kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi, çünkü Lucien doğruyu söylüyordu, bu yüzden Lucien nefes aldı ve devam etti.

"Böyle bir güven kazanılmalıdır. Ne yazık ki, seninle bir ilişki kurmayı umuyordum, ama aynı zamanda doğru cevabı olmayan bir karar vermek zorunda kaldım. Senden, sadece o şeyin ne olduğu için değil, aynı zamanda senden sakladığım için bana güvenmeyeceğin bir şeyi saklamak. Ya da ilk tanıştığımızda, bana güvenmeye başlamanı bile zorlaştıracak korkunç bir şeyi seninle paylaşmak.

"Umarım, kardeşim, Lucien'in ikilemini anlayabilirsin," diye Callum sessizce araya girdi.

Abel, Lucien'den gözlerini ayırmadı.

Sorun şu ki, Lucien'in ikilemini görebiliyordu.

Cevap vermedi, bu yüzden Lucien konuşmaya devam etti.

"İPad'imde babamın bir fotoğrafı var. Ona bakıp, Lilah'ın rüyasında gördüğün adam olup olmadığını söylemeni istiyorum."

Abel kıpırdamadı.

"Elma ağacından uzağa düşmüş" dedi.

"Ben sekiz yüz yirmi üç yaşındayım ve tüm bu yıllar boyunca babama karşı en ufak bir sıcaklık hissettiğim tek bir gün bile olmadı,"

"

Abel vücudunun gevşediğini ve dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Yani ondan nefret ediyorsun."

"O aşağılık bir adam ve bu, onun bunu kanıtladığı çok uzun bir geçmişin sadece son örneği," diye cevapladı Lucien.

"Diğer bir deyişle, ondan nefret ediyorsun," dedi Abel tekrar ve sonunda Lucien gülümsedi.

"Evet, Abel. Başka bir deyişle, ondan nefret ediyorum."

"Tamam, o zaman gidip bu resmi görelim," diye mırıldandı Abel.

Lucien başını salladı ve döndü, Callum ve Abel onu takip ederek eve girdi. Abel ve Callum, Lucien iPad'ini almak için Leah'ın yatak odasına çıkarken, evin on iki oturma odasından birinde beklediler. Bunu vampir hızıyla yaptı, yani yaklaşık beş saniye beklediler.

Abel, Lucien'in tabletindeki adamın fotoğrafına baktığında hiç de komik bulmadı.

Çünkü bu, Delilah'ın rüyasında gördüğü adamdı. "Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

"Siktir," diye fısıldadı Callum da.

Lucien sadece sinirli bir nefes aldı.

Abel, Lucien'e odaklandı. "Tanımadığı birini rüyasında görüyor." "Evet," diye onayladı Lucien.

Gördüğü ve hissettiği rüyanın saniyeleri, katliam, Delilah'ın dehşeti, içini parçaladı.

"Bu, her ne haltsa, o şeyin gerçekleşebileceği anlamına geliyor," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Hiçbir rüya gerçekleşmedi, Abel," diye hatırlattı Callum. "Sonia ve benim ya da Lucien ve Leah'ın gördüğü güzel rüyalar hariç."

Bu, Abel'i daha iyi hissettirmedi.

"O rüyada çok korkmuştu," dedi Abel. "Korkusu o kadar yoğun ki, tadını aldım ve o rüyada sadece birkaç saniye kaldım."

Callum'un çenesi gerildi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni gördü," dedi Lucien, Abel'in dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Evet," diye onayladı Abel.

"Dikkatli ol, Abel," diye uyardı Lucien, sesi alçak ve ağırdı. "Savaşta her şey olabilir. Kimsenin, özellikle de senin, Lilah'ın o durumda tek başına kalmasına izin vereceğini hayal edemiyorum. Bununla birlikte, burada birçok güç iş başında ve ne yaparsak yapalım, ne kadar sinir bozucu olursa olsun, dikkatli davranmalıyız."

"Demek istediğın, onun rüyalarına müdahale etmemem ve tekrar girmeye çalışmamam gerektiğı," diye çıkardı Abel, Lucien de başını salladı.

"Rüyalarımızın zarar verebileceğini öğrendik. Lilah'ın rüyaları ona zarar vermiyorsa ve o da rüyalarını hatırlamıyorsa, senin ona girmeye çalışmanın bir anlamı yok," dedi Lucien.

"Çünkü bir yerlerde bir cadı güçlere sahip olabilir ya da başka doğaüstü şeyler olabilir ve Lilah'ı ve benimle olan bağlantısını beni tuzağa düşürmek ve belki de bana ya da ikimize de rüyasında zarar vermek için bir araç olarak kullanıyorlar," diye tahmin etti Abel.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Lucien. "Ama dediğim gibi, ben olsam dikkatli olurum."

"Peki ya bana ulaşamadıkları için sinirlenip, ona ve rüyalarına daha fazla baskı yaparlarsa ve rüyaları ona zarar verirse?" diye sordu Abel sertçe.

"O zaman sen girersin, ama ben de yanında olurum, böylece seni işaretleyip geri çekebilirim," diye cevapladı Lucien.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Abel.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Lucien. "Ama sana ya da ona uyum sağlayabilirim, bu yüzden ikinizden birini rüya durumundan çıkarabileceğimden nispeten eminim."

Abel gözlerini kısarak, "Nispeten emin misin?" diye sordu. "Elimizde olan tek şey bu," dedi Lucien sessizce.

"Siktir," diye bağırdı Abel.

"Harekete geçmeliyiz," diye homurdandı Callum, Abel ve Lucien ona baktılar.

"Ne?" diye sordu Lucien.

"Harekete geçmeliyiz. *Bir şeyler yapmalıyız*," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi Callum. "Onlara karşı saldırıya geçmeliyiz. Onları avlamalı, askerlerini etkisiz hale getirmeli, altyapılarını yıkmalıyız. Rüyaları manipüle etmelerine izin veremeyiz. Birine ulaşmak için onlara fırsat veremeyiz. Ve sonsuza kadar kışımızın üstüne oturup bekleyemeyiz."

Callum'un da huzursuz olduğu belliydi.

"Saygısızlık etmek istemem Cal, ama üç gün önce ihtiyatlı olmayı tavsiye eden sendin," dedi Lucien dikkatlice.

"O üç gün önceydi," diye karşılık verdi Callum. "Şimdi ise, düşman dış duvarı bile aşmadan Üçlü'den birinin yatağında öldürölme ihtimali var. Bu yüzden tavsiyem değişti."

"Peki bunu nasıl yapmaya başlayacağız?" diye sordu Abel.

"Onlara bir hedef vererek agresif bir şekilde istihbarat toplamaya başlarız," diye cevapladı Callum.

Abel'in tüm vücudu gerildi. "Delilah zaten yeterince tehlikede. Onu daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Kadınlar burada kalacak. Hedef *biz* olacağız," dedi Callum. "Peşimizden gelenleri öldüreceğiz ama ortadan kaldırmayacağız. Esir alırsak, onu sorguya çekebiliriz."

Sonunda. Bir plan. Harika bir plan değildi, ama yine de bir şeydi. "Ben varım," dedi Abel hemen ve Callum sırtıttı.

"Kurt," diye fısıldadı.

"Ne yaparsak yapalım, titizlikle planlanmalı," diye ekledi Lucien.

"Ve vampir," dedi Callum gülümseyerek.

Lucien, kollarını göğsünde kavuşturarak oturdu, ama kurtadamların kralına karşı çıkmadı.

"Hook'u vampirin elinden kurtaracağım," dedi Abel.

"Ben Stephanie'yi bulacağım," dedi Lucien.

"Ben Ryon ve kardeşlerimi getireceğim," diye ekledi Callum.

"Xun ve Wei eşlerimizle işlerini bitirene kadar bekleyeceğiz, sonra bu adamlara durumu anlatacağız," dedi Lucien. "Kararımız kadınlar tarafından hoş karşılanmayacak. Benim hissiyatım, üçüyle de olaydan sonra uğraşmanın, öncesinde uğraşmaktan çok daha kolay olacağı yönünde."

"Anlaştık," diye cevapladı Callum.

"Bununla bir sorunun var mı?" diye mırıldandı Abel ve Lucien ona baktı.

"Lilah'ın, nereye gittiğini bilmeden ayrılmana karşı bir sorunu olduğunu biliyorum. Tabii ki, eşine yalan söylemeni tavsiye etmekte tereddüt ediyorum. Kader hepimiz için belirli türde kadınlar seçti ve buradan döndüğümüzde, hiçbiri bunu kolaylaştırmayacak. Ama gitmeden önce, Lilah'a bahçede ama evden uzakta antrenman yaptığını söylersen, belki de nerede olduğunu bildiğini *düşüneceği* için hissedebileceği acıyı ortadan kaldırabilirsin."

Abel bundan hoşlanmamıştı, ama bir şeylerin olmasını bekleyerek boş boş oturmaktan da hoşlanmıyordu. Kendini tanıyordu ve eşini de hızla tanımaya başlamıştı. Vahşi ve özgür. İkisi de bunu istiyordu. Öyle bir şekilde istiyorlardı ki, mevcut durumları uzun süre devam edemezdi, bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Ve belki de Lucien haklıydı. Eğer onun nerede olduğunu bildiğini düşünürse, iç huzuru olur ve erkekler dışarı çıkıp *bir şeyler yapabilirlerdi*.

Bu nedenle, "Denemeye değer," dedi.

Lucien başını salladı ve "O zaman gidelim" diye mırıldandı. Bir an bile tereddüt etmeden, öyle yaptılar.

* * *

Yuri

Elbette güzel olmalıydı.

Yuri, güzel kadınlara yeteneklerini kullanmaktan hoşlanmazdı.

Yine de, onu boğazından tutup, yerden birkaç metre yükseklikte duvara asılı tuttu. Oksijen tükenmesinden korkması için yeterince baskı uyguladı, böylece büyüye odaklanamadı.

Ve kadın korkuyu hissetti. Yuri bunu kokladı. Korku, etraflarındaki havayı kapladı. Kalp şeklinde yüzünü çevreleyen koyu saçları ve mavi gözleri ile ona bakarken, Yuri kadının boğazını parçalayıp tadına bakmak istedi.

Gözleri bulanıklaşıp, elini tırmalayan tırnakları gevşediğinde, onu bıraktı. Kız, zayıf ve düzensiz nefesler alarak, ayaklarının yanına yığıldı.

"Beni daha fazla denersen, seni kurutur ve başka bir cadı bulurum," diye uyardı, çenesini hafifçe eğerek burnunun ucuyla ona baktı.

Zayıf bir şekilde elini boğazına götürdü ama gözlerini yukarı kaydırıp onun bakışlarını yakalamak dışında başka bir hareket yapamadı.

Sesi kısık bir şekilde fısıldadı, "Sen dedikleri gibisin. Acımasız."

"Kız kardeşimi, halkımı, *senin* halkını kurtarmak için olmam gereken kişiyim," diye karşılık verdi.

"Tabii, kız kardeşin," diye zayıf bir sesle tükürdü. "Yanan Zamanlar'da şüphesiz gülümseyerek kenarda duran başka bir vampir."

"Kız kardeşim bir kurt," diye soğukkanlılıkla bilgilendirdi onu. Kız gözlerini kırptı.

"Hatırladığım kadarıyla, Yakma Dönemi, kurt adam kralı McDonagh, kız kardeşlerin adına Dominion'a müdahale ettiğinde sona erdi," diye devam etti Yuri. "Ve kız kardeşim McDonagh'ın oğluyla evli ve sadece otuz yedi yıl önce doğdu. Yakma Dönemi'nin ne olduğunu bile bilmiyor."

Kız elini kaldırdı, sesi daha güçlü ve tamamen inanmaz bir tonda, "Kız kardeşinin kurt olması imkansız," dedi.

"Son birkaç yüz yılda çok şey oldu," diye cevapladı. "Ama aslında haklısın. Kız kardeşim kurt olamaz. Aslında o evlatlık, bu yüzden kan bağı olmayabilir, ama yine de benim kız kardeşim."

O anda Yuri, mevcut durumunda bile pes etmeden, "Sen benim türümü neredeyse yok ettin," diye bağırarak hafif bir hayranlık duyduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

"Öyle bir şey yapmadım," diye cevapladı. "Başlangıçta, beslenmek ve sevişmekle meşguldüm. Sonunda, babamın McDonagh'ın müdahalesini desteklemek için cadılar adına Dominion'a yaptığı dilekçeyi dinliyordum. Bu geceye kadar hayatımda hiçbir cadıya dokunmadım ve dahası, türünüzden hiçbirisiyle bir sorunum olmadı."

"Öyle olsa bile, *sizin* türünüzün elinde dört yüz yıl süren zulüm ve soykırımı katlandık," diye tısladı.

"Ve bunu savunan Dominion üyeleri görevden alınarak idam edildi," diye karşılık verdi Yuri. Kadın tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda, Yuri devam etti, "Şimdi, seninle tarih hakkında tartışmak ne kadar keyifli olsa da, daha önce de söylediğim gibi, mesele oldukça acil."

"Hatırlıyorum," dedi alaycı bir tonla. "Bildiğimiz dünyanın sonu."

"Kehanetleri biliyorsun," diye tekrarladı, ki bu, *baş başa* görüşmeleri bozulmadan önce bahsetmişti.

Ancak, *baş başa* konuşmaları iyi bir şekilde başlamamıştı. Arabasından indiği anda, onu vampir olarak gördü ve kaçtı, bu da onun peşinden gitmesini gerektirdi, ki bu, ona büyü yapsa bile son derece kolay bir işti. O, hala onun hızının ve gücünün yirmi katıydı ve o gençti, gücünün zirvesine henüz ulaşmamıştı.

Yine de, onu arabasından evine kadar kovalamış olsa da, bu yaklaşık on saniye sürmüştü, bu durum onu rahatsız etti ve en iyi günlerinde bile kağıt kadar ince olan sabrının bir parçasını daha yok etti.

Tüm bunlara rağmen, bozulacak fazla bir konuşma yoktu.

Ancak, onu evinin oturma odasında köşeye sıkıştırdığında, kız dinlemek yerine yine büyü yapmaya çalıştı ve bu, onun kalan sabrını tamamen yok etti.

"Elbette. Ve görünüşe göre, haksız saldırını açıklamak için, bunların gerçek olduğuna inanmamı istiyorsun," diye cevapladı, ona hiç inanmamış gibi.

"Gerçekleşiyorlar."

"Tabii," diye mırıldandı, daha da ileri iterek, Yuri ise ona baktı.

Parlak ve çekici dalgalı uzun, koyu renkli saçları omuzlarından göğsüne kadar uzanıyordu. Gözleri irislerinde gece mavisi bir tonla çarpıcı bir mavilikteydi. Göğüsleri, emmekten büyük zevk alacağı kadar dolgundu. Uylukları ve kalçaları da öyle. Normalde tercih etmeyeceği misk kokusu, kadının kalan korkusu ve cesaretiyle karışınca, onu çekici bulmaktan kendini alamadı.

Vampirlerin beslenmesine getirilen kısıtlamalar nihayet kaldırılmıştı. Başka bir zamanda, o vampir olmasaydı ve o da cadı olmasaydı, onu alıp zevk almasını sağlardı. İç uyluklarından, cinsel organına yakın yerden başlayarak, parmaklarının derine girmesini izlerken ve heyecanın korkusunu yenmesini dinlerken beslenirdi.

"Uh, zihnini okumama gerek yok, bana bir sonraki yemeğinmişim gibi baktığını görebiliyorum," dedi, onun dikkatini boynundaki nabızdan alıp gözlerine geri çevirerek.

"Açım," diye uyardı. "Ve sen çok güzelsin," diye devam etti, sözlerine tekrar gözlerini kırptığını görünce. "Ve muhteşem kokuyorsun, kan, toprak, rüzgâr, korku ve cesaret gibi. O tadı dilimde hissetmek istiyorum," diye açıkça söyledi ve gözlerinin büyüdüğünü izledi. "O yüzden belki de acele edebiliriz, böylece sabrım ile birlikte kontrolüm de kaybolmaz."

"Aç mısın?" diye sordu kadın, korkusu geri çekilirken, ama adam merakın izlerini fark etmeden edemedi.

"Bu görev önemli ve tehlikeli, bu yüzden cariyemi geride bıraktım." Kızın burnunu kıvrmasını görmezden geldi, sadece cariyeye kullanmasını tatsız bulduğunu ima etmesinden hoşlanmadığı için değil, aynı zamanda bu davranışının sinir bozucu derecede sevimli olması nedeniyle de. "Bu, üç gündür beslenmediğim anlamına geliyor."

Bu aynı zamanda üç gündür sevişmediği anlamına da geliyordu. Kısıtlamalar kaldırıldığından beri, diğer tüm vampirler gibi o da bundan yararlanmıştı. Ve beş yüz yıl boyunca ağzında tadabileceği en tatlı kanı, onun beslenmesinden sonuna kadar zevk alan (o yapamadığı zamanlarda) çekici kadınlardan gelen kanı tattıktan sonra, cariyenin sunabileceği her şeyi aldı, sadece kanını değil.

Ama şimdi bunu yapmıyordu.

Bu da onun kötü bir ruh hali içinde olmasının bir başka nedeniydi.

Onun sözleri üzerine, kadının gözleri büyüdü ve duvara yaslanarak, "Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Yuri iç geçirdi ve onları tekrar konuya döndürdü. "Bir cadı. Bu kasabada. Yirmi yıl önce. Ölümsüzleri yaralayabilen kutsanmış bir athame ile. Adı ve adresi işe yarayabilir."

Kızın başının seğirdiğini gördü ve onun kimden bahsettiğini bildiğini anladı, bu da şaşırtıcı değildi. Cadıları avlamaya başladığından beri, bu cadıyı hissettiğinde, onun aradığı kişi olduğunu biliyordu — bulduğu tek kişi, yeterince genç ve esnek, yeterince yaşlı ve onun bilmesi gerekenleri bilen tek kişi.

O çömeldi ve kız duvara daha da sıkı yapıştı. Kızın kalbinin göğsünde hızlı ve sert bir şekilde attığını duyabiliyordu.

"Bir isim," diye ısrar etti.

"Ölümsüz bir yara izi mi?" diye sordu kız. "Melez bir vampir kurt."

Bu sefer, kız başını keskin bir hareketle iki yana salladı. "Öyle bir şey yok."

"Var. Onu gördüm. Onunla konuştum. Birisi onu ve eşini, Üçlü'yü oluşturan diğerleriyle birlikte öldürmeye çalıştığında onun yanında savaştım."

"Yalan söylüyorsun."

Kahretsin.

Sinirli bir şekilde elini salladı. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü o varsa, Kehanetler gerçekten gerçekleşiyor demektir."

Yuri dişlerini sıktı.

Kız ona baktı. Sonra daha sert baktı. Sonunda, ona o kadar sert baktı ki, Yuri onun anevrizma geçireceğini sandı.

Bunu izleyen Yuri, çelişkili duygular içinde kaldı: onu sarsmak istedi, çünkü kız sinir bozucuydu; ona gülümsemek istedi, çünkü ne kadar sinir bozucu olsa da yine de sevimliydi; ve onu öpmek istedi, çünkü sadece sevimli değil, lanet olasıca sevimliydi.

Aniden, yüzü gevşedi ve "Vay canına, kehanetler gerçek oluyor" diye fısıldadı.

Bunun için zamanı yoktu.

"Çekiciliğini bırak da bana bildiklerini söyle," diye emretti. Bir kez daha gözlerini kırptı ve "Çekici mi?" diye nefes aldı.

Yüzünü ona yaklaştırdı. Ancak, kız sadece gözlerine bakıyordu, artık direnmiyordu.

"Bahsettiğim athame'yi biliyorsun," diye dişlerini sıktı. "Şimdi, onu kimin elinde olduğunu ya da yirmi yıl önce kimin elinde olduğunu bana söylemeyi seçebilirsin. Ya da bu bilgiyi senden zorla almamı seçebilirsin. Yapamayacağın şey, seçimini yapmak için zaman harcamak, çünkü benim zamanım yok. O yüzden şimdi seç."

"Benden zorla mı alacaksın?"

Omuz silkti. "Su işkencesi, derini yüzmek, tırnaklarını kökünden sökmek, dişlerini tek tek çekmek, yakmak, bastırmak, boğmak ya da seninle oynarken senden beslenebilirim, bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar orgazm olmanı engelleyebilirim," dedi.

"Zirveye ulaşmak mı?"

"Orgazm," diye kesti.

Bir kez daha gözlerini

kırptı.

Lanet olsun.

"Cadı..." diye uyarmaya başladı.

"Hepsini yakalayamadınız," dedi kadın ve adam bir adım geri çekildi.

"Anlamadım?"

"Senin yakmadığın ya da boğmadığın, güç sahibi cadılar vardı. Hepsini yakalamadın. Hayatta kalanların hiçbirisi, senin türünün yeryüzünden silip süpürdüğü cadıların gücüne sahip değildi ve yüzyıllardır saklanmak için ellerinde kalan güçleri kullanıyorlar. Ama mesele bu değil. Vampirlerin gözden kaçırdığı önemli şey, aletleri yok etmemiş olman."

Siktir.

"Athame," diye mırıldandı.

Kadın başını salladı. "Kimin elinde olduğunu biliyorum. Kimlerin melez üzerinde kullandığını biliyorum. Onun melez olduğunu bilmiyordum, ama kadın işi batırdıktan sonra hikaye hızla yayıldı. Kadın biraz, şey... kafası karışık çünkü görevinde başarısız oldu ve onlar çok kızdı ve kızdıklarını saklamadılar. Çıldırıldılar ve kimlerin bildiğini umursamadılar. Ama o alet onlarda. Aslında, sahip olmaları pek de iyi olmayan birkaç kutsanmış aletleri var. Onu o göreve onlar gönderdi. Onlar bir cadı grubu. Güçlü bir grup. Sen hızlı ve güçlüsün, ama onların koruma önlemleri var, onları aşman imkansız. Yüz vampir getirebilirsin, ama hepiniz yanarsınız."

Ayağa kalkarken burnundan nefes aldı.

O bu yeni ikilemi düşünürken, kadın ayağa kalktı ve o, daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti: Kadın minyondu. Boyu 1,60'tan fazla olamazdı. O 1,85 boyunda olduğu için, kadının üzerinde yükseliyordu.

Bu da bir başka çelişkiydi, çünkü o genellikle kendi boyuna yakın ya da topuklu ayakkabılarla onun boyuna ulaşan heykel gibi kadınları tercih ederdi. Ancak, kadının boyunda son derece çekici bir şey vardı ve Callum'un Sonia'ya karşı olan doğasında zaten var olan aşırı koruma duygusunun neden bu kadar arttığını anlamaya başlamıştı. Sonia bir kurt için küçüktü, daha kısaydı ve Callum onunla tanıştığında daha zayıftı (ancak Callum, kurt olarak kız kardeşinin kıvrımlarını doldururken bunu gecikmeden fark etmişti).

Yuri hayatı boyunca hiçbir kadına karşı koruyucu hissetmemişti, ama o anda onu boğazlamış olmasına rağmen, bu cadıya karşı böyle hissettiğini inkar edemezdi.

Bu duygudan hoşlandığını da inkar edemezdi.

O anda keşfetme lüksüne sahip olmadığı bu duyguları gömmek için, sadece hareket etmeden onu duvara yakın tuttu.

"Dünyayı kurtarmak mı istiyorsun?" diye sordu kız yumuşak bir sesle ve adam ona odaklandı. "Küresel bir krizin ortasında sırf zevkine cadı avına çıkmıyorum," diye cevapladı adam.

"

Kız başını salladı ve başka bir soru sordu. "Gerçekten melez miydi?"

Yuri ona bu bilgiyi zaten vermiş olduğu için ona kaşlarını çatı.

Onu dikkatle inceledi ve bunu yaparken acele etmedi.

"Zaman çok önemli," dedi adam yavaşça. "Hesaplamalarım göre, benim için karar verip seni zorlamadan önce, bana yardım etme isteğini düşünmek için yaklaşık üç saniye var."

Omuzlarını düzeltti ve onun bakışlarını karşıladı. "O cadı meclisine ulaşmak için bana ihtiyacın olacak."

"Ve beni yakılmaya götürmen mi?" diye sordu ve başını salladı. "Bunu hiç istemem."

"Tamam," dedi, elini uzatarak. "Vampirleri pek sevmem ve annem bunu *düşündüğümü* bilse *çok* kızardı, ama nedense sana inanıyorum."

"O neden, doğruyu söylediğim için olabilir."

Onun sözleri üzerine kız gülümsedi ve o, kızın bunu yapmamasını diledi. Gülümseme kızın gözlerini aydınlattı ve kokusunu kan, güneş ışığı ve mutluluktan başka bir şey gibi yaptı. O, bu tadı dilinde o kadar çok istedi ki, bunu penisinde bir arzu değil, bir ihtiyaç olarak hissetti.

Boğazından uyarıcı bir ses çıkardı.

Kız gülümsemeye devam etti. "Ve annem sana yardım edeceğimi bilse *çıldırırdı*."

"Bunu, bu cadı grubundaki cadıların isimlerini ve yerlerini bana vererek yapacaksın," diye hatırlattı.

"Hayır." Kız başını salladı. "Bunu, melezi saldıran cadıya seni götürerek ve onunla konuşmana yardım ederek yapacağım, böylece onun hikâyesini öğrenebilirsin. Sonra seni cadı meclisine götüreceğim ve seni içeri sokacağım, böylece seni yakıp yok etmesinler."

O, ona böyle bir şey yapmayacağını söylemek için ağzını açtı, ama kız devam etti, elini kaldırıp parmağıyla onu işaret etti ve sert olmaktan uzak, daha çok sevimli ve eğlenceli bir ifade takındı.

"Su işkencesi yok," diye uyardı.

"Cadı..."

"Ya da derisini yüzmek, tırnaklarını sökmek, dişlerini çekmek ya da söylediğin diğer şeyleri yapmak yok. Konuşuruz, ben biraz hokus pokus yaparım, hikayesini öğreniriz. Ama şimdiden uyarıyorum, o delinin tekidir." Elini daha yükseğe kaldırdı ve parmağını başının yanında daireler çizdi. "Başarısız olunca ona bir şeyler yaptılar. Ama cadıların dedikodularına göre, o göreve gitmeden önce zaten pek akli başında değildi. Yani biraz uğraşmak gerekebilir. Su işkencesi yapmadan halletmemiz lazım."

Yuri bir adım geri attı ama daha fazla geri çekilmedi. Sadece kollarını göğsünde daha rahat bir şekilde kavuşturabilmek için bunu yaptı.

"Peki sana nasıl güveneceğim?"

"Bilmiyorum. Güven bu değil mi? Sadece güvenirsin ve *abrakadabra*, işte oradadır."

Kaşları çatıldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Yine de doğru."

"Tekrar ediyorum, bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey, ama bu sefer durumun böyle olduğunu ve benim lanet olası 697 yaşında olduğumu da ekleyeceğim."

Bir kez daha gözlerini kırptı, bu sefer dolgun dudakları da aralandı.

"Cadı..." diye tekrar denedi.

Kız elini uzatarak onu kesintiye uğrattı. "Ben Aurora."

Lanet olsun.

"Lütfen bana cadı annenin cadı kızına Aurora adını vermediğini söyle," diye kesti.

Kızı elini indirdi ve sessizce, "Öyle yaptı," derken yüzünde incinmiş bir ifade belirdi.

Kısmen öfke, kısmen de o ifadeyi görmekten hoşlanmaması nedeniyle tavana baktı, özellikle de o ifadeyi ona kendisinin verdiğini bildiği için.

Gözleri tavana dikildiğinde, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Seni öldürecekler," dedi kız yumuşak bir sesle ve Yuri ona baktığında, kızın yüz hatlarını yeniden düzenleyip boş bir maskenin arkasına sakladığını gördü ve Yuri bunu görmek daha da zor buldu. "Onlar cadılar. Ve cadılar oldukları için, bir şekilde Kehanetleri bozmak için komplo kuruyorlarsa, asla, *asla* vampirlerle ittifak kuramayacakları aklına geldi mi?"

Aklıma gelmemişti.

Aklıma

gelmeliydi.

Yuri hiçbir şey

söylemedi.

"Başka bir şey planlıyorlar," diye devam etti.

Harika. Diğer her şeyle uğraşmak yetmezmiş gibi, bir de öfkeli, komplo kuran cadılarla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Yuri yine dişlerini sıktı.

Henüz bitirmemişti ve omuzlarını düzelterek devam etti: "Yani, bana ihtiyacın var. Gençim, ama uzun bir soyun geleneği var, bu yüzden nüfuzum var. Ayrıca tanıdıklarım var ve onların da nüfuzu var. Senin adına konuşabilir ve kimsenin, özellikle *de senin* ölmeden ihtiyacın olanı elde edebilirim."

Onu inceledi. Hâlâ maskesini takıyordu, ama ondan her şeyi saklayamıyordu. Yüzünde hafif bir korku vardı, ama daha güçlü bir heyecan da vardı. Ve yine cesaret. Kalbi hızlı ama düzenli ve güçlü atıyordu.

Bakışları kararlıydı. Siktir

et.

"Ben hafife alınacak biri değilim," diye uyardı ve aynı anda teslim oldu.

Kız, onun yaptığı kırmızı izlerin olduğu boynuna elini götürdü ve lanet olsun, adam geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

"Anladım."

Adam başını yana eğdi. "Bu senin için tehlikeli."

"Birçok yönden, en azından bir vampirle takım olmak açısından, ve benim türüm sizin türünüzden ciddi şekilde nefret ettiği için, bu bir şey ifade ediyor."

"O zaman neden yaptığını açıkla," diye talep etti.

Bu, ona bir kez daha göz kırpmasını sağladı. "Şey, sanırım dünyayı kurtarmak için. Oldukça fazla insan tanıyorum. Onların köle haline getirilip, deli ölümsüzlerin kaprislerine göre yaşamaya zorlanmaları çok kötü olurdu. Ve o cadı grubunun aklında ne olduğunu Tanrı bilir. Yüzyıllardır öfkeyle dolup taşıyorlar ve bu asla iyi bir şey değildir."

En azından bu konuda şüphesiz doğruyu söylüyordu.

"Yani bana yardım ediyor ve beni koruyorsun," dedi. "Evet," diye onayladı.

"Eğer bu doğruysa, ben de sana ölümüne koruma sağlarım," dedi adam ve kızın başı birden sallandı.

"Bu bir yemin mi?" diye sordu. "Evet," diye cevapladı adam kararlı bir şekilde.

Gözleri yine büyüdü ve "Bir *vampir yemini* mi?" diye fısıldadı.

Hiçbir vampirin hiçbir nedenle yeminini bozmayacağını çok iyi biliyordu. Yemini tutmak için öldürürlerdi ya da aynı nedenle ölürlerdi.

"Ben bir vampirim ve bunun bir yemin olduğunu az önce doğruladım, yani evet, tabii ki bu bir *vampir yeminiydi*," diye gereksiz yere cevap verdi.

"Peki o zaman." Maske kaydı, bir gülümseme belirdi ve eli tekrar ortaya çıktı. "Az önce bir takım olduk."

Tanrı yardımcısı olsun.

Güzel yüzüne baktı, sonra küçük, sevimli eline baktı.

Yavaşça elini kaldırdı ve parmaklarını onun parmaklarının etrafına dolayarak elini kendi eliyle sardı.

Ona izin vermedi ve sordu: "Adın ne?" "Yuri."

"Bana bir söz ver, Yuri," dedi, hala elini tutarak. "Ne?" diye sordu.

"Annemle tanıştığında sakın ol. Boğazını sıkma ya da benzeri şeyler yapma. Zaten çıldıracak. Onu ikna ederim ama boğazlama ve... şey gibi şeyleri ikna edemem. Annemle olmaz. O harika biridir ama vampirleri hiç sevmediğini bilmek seni şaşırtmayacaktır. Dünyayı kurtarmaya büyük önem verir ama bir vampirle bunu yapmayı sevmiş gibi davranmaz."

Yuri bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Peki neden annenle tanışayım ki?"

Elini tutmaya devam etti, ama diğer elini kaldırdı ve parmaklarını hareket ettirdiğinde, onun eli de onun elini sıkı.

Elinden bol miktarda pembe ve mavi parçacıklar saçıldı ve bir anlığına parıldadıktan sonra yüzlerce kelebeğe dönüşerek odanın içinde uçmaya başladı ve parıldayan kanatlarıyla odayı aydınlattı. Sonra minik havai fişekler gibi patlayarak kayboldular.

Yuri altı yüz doksan yedi yaşındaydı ve bu, tüm hayatı boyunca gördüğü en güzel şeylerden biriydi.

Yuri, Yuri'nin elini çektiğinde yavaşça başını ona çevirdi. Yuri, Yuri'nin eğilip ağızını hareket ettirirken bile sırttığını gördü.

"Çünkü benim meyve suyum var, ama annem..." Gülümsemesi, onun kesinlikle penisinde hissettiğı bir gülümsemeye dönüştü. "O *harika*."

Lanet... kahrolası... cehennem.

On Yedinci Bölüm

*Kardeş
Abel*

Abel, şafak sökmeden önce, sabahın erken saatlerinde Callum'un yanındaki SUV'nin yolcu koltuğuna oturdu.

Ve kendini berbat
hissederek bunu yaptı.
Delilah'a yalan
söylemişti.

Onu öptükten sonra yarı uykulu halde yatakta bırakmıştı ve bunu, önceki gün ona söylediği şeyi düşünerek yapmıştı: mülkteki bir yerde tüm erkeklerle antrenman yapacağını ve öğlene kadar dönmeyeceğini söylemişti.

Delilah sabah erken kalkmayı pek sevmezdi ve Callum saat dörtten önce yataktan kalktığı için, onu antrenman yaparken izlemek için yataktan kalkmadı. Ayrıca ne olduğunu ve antrenmanın neden değiştiğini de sormadı.

Ona
güveniyordu.
Tamamen.

Bu da onun kendini bok gibi hissetmesinin bir nedeniydi.

Ama bir süredir kendini berbat hissediyordu, yalan söylemek zorunda kalacağına dair tüm süreç boyunca, sonunda bunu yapmak zorunda kalacağını bildiği için.

Bu yüzden yalanı söyledikten sonra kendini daha da kötü hissediyordu.

Bu görevi planlamak için geçen dört günün tek iyi yanı, Abel'in Lucien ve Callum'un işlerini iyi bildiklerini anlamasıydı.

Callum için bu sürpriz değildi.

Sikişmek, antrenman yapmak ve oturup sohbet etmekten başka yapacak bir şeyleri olmadığı için, Callum ve Lucien ona doğaüstü tarih hakkında çok şey anlatmışlardı. Ve son ayaklanma Londra'nın yarısını yakıp yıkmış olsa da, vampirler kendi türlerini sıkı bir kontrol altında tutarken, kurtlar bunu yapmıyordu. Callum'un anlattığına göre kurtlar tutkulu, şehvetli ve çabuk öfkelenen hayvanlardı, bu da sık sık çatışmaya girdikleri anlamına geliyordu.

Bu da Callum'un, doğaüstü varlıkların dünya hakimiyetini isteyen asi kurtlarla da dahil olmak üzere, deneyimli olduğu anlamına geliyordu. Bunun iyi haberi, son savaşta onları yenilgiye uğratmayı başarmış olmasıydı.

Bunun sonucu olarak, Gregor'un istihbarat servisi bile mevcut isyancı grubun kurt kısmının az olduğunu bildirdi. Bunun nedeni, Callum ve ordusunun kısa süre önce onları öyle bir yenilgiye uğratmasıydı ki, buna meyilli olanlar iki kez düşünmeye başladı. Bir kardeşini ve babasını bu yüzden kaybetmiş, Sonia'nın isyancılar tarafından hedef alınmasından bahsetmeye bile gerek yok, pek çoğunu hayatta bırakmaması şaşırtıcı değildi.

Lucien'in son deneyimi, beş yüz yıl önce vampirler arası son savaşta general olarak katıldığı savaştı, ama o hala formunu kaybetmemişti.

Abel'in stratejik veya savaş deneyimi yoktu, ama yine de ona karşı soğukkanlıydılar, her şeyi açıklıyor, her şeyi paylaşıyor, onun görüş ve fikirlerini soruyorlardı.

Onlara verecek pek bir şeyi yoktu ve hiçbir şey sunamamak berbat bir durumdu, ama onlar işlerine devam ettiler ve Abel bununla bir sorunu olmadığını açıkça belirtti. Bu karmaşada bir asker olmaktan mutlu değildi, ama Delilah ile geleceğini garantilemek için her şeyi yapardı. Delilah, onun hayat boyu beklediği eşi, sonsuza kadar yanında olacak tek insandı.

Böylece her şeyi halletmiş oldular, Gregor'a planlarını anlatıp onun kaynaklarını kullanmak da dahil.

Gregor, planlarını öğrendikten sonra pek sevinmedi. Hatta bunu engellemek için Callum ve Lucien ile karşı karşıya geldi. Ama vampir formunda değildi ve şaşırtıcı bir şekilde çabucak pes etti.

Abel, oğlunun neyin peşinde olduğunu nihayet paylaştığını görünce bunu anladı. Oğlunun peşinde olduğu şey, Abel'ı kesen cadıyı bulmak ve onu kimin gönderdiğini öğrenmekti.

Abel bu duruma biraz kızmıştı, çünkü Yuri ile birlikte gitmek isterdi, çünkü o kaltağı tekrar görmekten çekinmezdi. Böylece ona iyiliğini ödeyebilir ve ona ömür boyu kalacak bir yara izi bırakabilirdi. Görünür ya da görünmez, umurunda değildi.

Ama ona seçenek sunulmamıştı ve Gregor, sıcaklık ve nezaket göstermeye pek meyilli bir vampir olmasa da, oğlunu önemseyen ve endişelendiği belliydi.

Böylece hepsi görevlerine çıktılar. Karmaşık kafeslerinden kurtulmuşlardı. Abel, Callum ile birlikte SUV'deydi, Hook arka koltukta; Lucien, takip ettikleri SUV'yi sürüyordu, Ryon, Calder ve Caleb de onunla birlikteydi; son olarak, Wei ve Xun'un motosikletleriyle etraflarında bir güvenlik ekibi vardı.

Moose haber vermemişti, bu da Delilah gibi onun da aklını kurcalayan bir başka şeydi. Hook, arkadaşının bir içki aleminde alabildiğini alıp madalya kazanabileceğini garanti etti. Ama bu, Üçlü'den birine önemli olan kimse tehlikeye girmeden önceydi.

Poncho, keçi ve yılan testini geçtiğini bildirmişti, ama görünüşe göre bu, teyzesi için yeterli değildi, bu yüzden sırada kaktüs suyu ve atalarını ziyaret etmek gibi bir şey vardı. Poncho yine ayrıntılara girmede ve Abel de sormadı.

Cep telefonu çaldı ve tüm bu saçmalıkları aklından uzaklaştırdı. Öne eğilip arka cebinden telefonu çıkardı.

Ekranı kontrol etti ve aramayı cevapladı.

"Selam."

"Rapor veriyorum. Her şey hazır. Başlayabiliriz," dedi bir adam ve telefonu kapattı.

Abel telefonu kulağından aldı ve ön cama, "Yerlerinde. Hazırız," dedi.

"İyi," diye mırıldandı Callum.

"Siktir," diye mırıldandı Hook da.

Abel arka koltuğa baktı. "İyi misin?"

Bu yerinde bir soruydu. Hook bitkin, akşamdan kalma ve çok yorgun görünüyordu.

Ama Hook, dün geceyi vampiri ile geçirmeyi seçmişti ve her halinden, ikisinin de ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları anlaşılıyordu.

"şikâyet edemem," diye cevapladı Hook. "O orospuyu beslemek, benim kadar içki içebilen ve bütün gece devam edebilen bir kadınla tanışmak, sonunda cennetin merdivenlerinin dibine ulaşmak. Yani evet, iyiyim. İyiden de öteyim. Ama bu, sikilip kurutulmadığım, taşaklarımın kuruduğu ve damarlarımda kan yerine burbon dolaşmadığı anlamına gelmez. Yine de, bu sabah işler benim için kötü giderse, en azından bu dünyadaki günlerimi istediğim gibi bitirdiğimi bilirsin."

Abel öne doğru dönerek, "ok fazla bilgi verdin lan," diye mırıldandı, sonra Hook'un kıkırdamasını duydu.

Callum onun ruh halini hissetmiş olmalı ki gülmedi.

Bunun yerine, sessizce "Her şey yolunda ve iyi planladık, kardeşim" diye güvence verdi.

Abel hiçbir şey söylemedi çünkü Callum haklıydı. Planları iyiydi. O sabah ne olursa olsun, bundan bir şeyler elde edeceklerdi. Umarım bu, bilgi almak için yakalayabilecekleri, hayatta ve nefes alan bir düşman olurdu.

ama kimse gelmese bile, toplantı yerinin çevresinde her yerde insan gözcüleri vardı: balıkçılar, kampçılar, avcılar ve sanki bir yere gidiyormuş gibi yollarda araba süren ama aslında tetikte olan adamlar.

Bu görev, görünüşte Lucien'in arkadaşı Cosmo ile buluşmasıydı.

Cosmo, çevredeki vampirleri, kurtları ve hayaletleri yönetiyordu ve onlar düşmanı gözetliyorlardı, ancak Cosmo'ya rapor veren doğaüstü varlıklar, düşmanın var olmadığını söylüyorlardı.

Bu, düşmanın insan gözleri olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ancak Cosmo, tesise yaklaşılamazdı, çünkü yaklaşırsa, düşman izliyorsa, bu çabayı yönetenin o olduğunu anlardı. Lucien'e göre, Cosmo dikkate alınması gereken bir güçtü ve o anda Üçlü'ye olan yakınlığı ve katılımı, gizli tutulması avantajlı bir durumdu. Lucien ve Gregor, düşmanlarının Cosmo'nun ne yaptığını tahmin etmelerini istiyorlardı, bilmelerini değil.

Şimdi ise bir amaç uğruna Cosmo'yu kendileri ifşa ediyorlardı.

Yola erken çıktılar, buluşma yeri gizliydi, oraya giden yol dolambaçlıydı, tüm bunlar, izleyenlere bunun bir tuzak olduğunu gizlemek için önlem aldıklarını göstermek içindi.

Ve eğer kendilerini bir kavganın içinde bulurlarsa, izlendiklerini anlardı. Kimse ortaya çıkmasa bile, yerleştirdikleri gözcüler, görmeleri gereken kişileri tespit etmek için eğitilmişti. Yani Cosmo takip edilip yaklaşılmasa da, ya da konvoyları takip edilse de, düşmanların gözlerinin üzerlerinde olduğunu, aktif olarak izlendiklerini yine de anlardı.

Abel'e bu pek önemli gelmiyordu, ama bir şeyler yapıldığı için sorun etmiyordu. Ancak Callum ve Lucien, analiz etmek ve strateji belirlemek için her türlü istihbaratın iyi olduğunu söylediler.

Ve bunun sadece başlangıç olduğunu söylediler. Bu, sırf eğlence için yapılan bir görev değildi, bu yüzden kompleksin duvarlarına tırmanmadılar.

Callum ve Lucien bu görevin ötesinde planlar yapmışlardı. Artık boş boş oturmak yoktu.

Tanrıya şükür.

Bu, Gregor'un pek heyecanlanmadığı bir şeydi ve Abel, bunu öğrendiklerinde üç kadının da çıldıracağını biliyordu.

Ama yine de, bir şeyler yapıyordu ve farklı bir hava solumak için Delilah'ın küstahlığını göze alacaktı. Ayrıca, onun da bunu anlayacağını hissediyordu. O noktaya gelmeden önce, onun sızlanmalarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Callum, Lucien'i takip ederek yoldan daha dar bir yola saptı ve kısa süre sonra hep birlikte toprak bir yola girdiler. Ormana girdiler ve yolculuk kısa sürmedi. Sonunda durdular, park ettiler, arabadan indiler ve kısa bir yürüyüşten sonra ATV'leri buldular.

ATV'lere bindiler ve ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.

Bazı ATV'ler ayrılmadan önce beş dakika boyunca bunu yaptılar, güvenlik ekibi ağaçların arasından geçerek gözetleme pozisyonuna geçti.

Beş dakika daha devam ettiler, sonra birdenbire kurtlar onlara katıldı ve ATV'lerin yanlarında koşmaya başladılar.

Abel'in önündeki Callum arkasına baktı ve çenesini kaldırdı.

Kurtlar iyiydi.

Küçük açıklığa vardıklarında, geriye sadece Üçlü'nün yakınında olanlar kalmıştı, geri kalanlar pozisyonlarına geçmişti. Grubun geri kalanı ATV'leriyle etrafında dolaştı, durmadan önce etrafında daire çizdi, tüm ATV'ler içe dönük, ışıkları açıklığı aydınlatıyordu.

Açıklıkta, büyük, sarışın bir vampir vardı, tek arkadaşı onları takip eden ve ATV'lerin ötesinde devriye gezen kurtlardı.

Hook, Wei, Xun, Calder ve Caleb SUV'lerin dışında pozisyonlarını aldılar ve nöbet tuttular.

Lucien, Callum, Ryon ve Abel vampire yaklaştılar.

"Cosmo," diye mırıldandı Lucien ve elini uzattı, Cosmo da elini tuttu.

Selamlaşmalar yapıldı ve Abel tanıtıldı. Cosmo, Abel'ı baştan aşağı keskin bir bakışla süzdü ve hiçbir şeyi kaçırmadığı izlenimini verdi. Bu, Abel'ı daha rahat hissettirdi. Vampir açıkça aptal değildi. Zaten, aptal bir vampirle henüz karşılaşmamıştı.

"Takip edildin mi?" Lucien, ön hazırlıklar bittikten sonra sordu. "Hayır," diye cevapladı Cosmo, başını sallayarak. "Hiçbir şey. Hiçbir ipucu."

"İki gündür adamlarımız bu ormanda. Onlar da hiçbir şey görmediler," dedi Lucien.

"Ya insan müttefikleri var, ki buna inanabilirim, baban kurbanlarını öldürmeden önce onları büyüleme konusunda çok yeteneklidir," diye cevapladı Cosmo. "Ya da çabalarını başka bir yere yoğunlaştırıyorlar. Seni ortaya çıkarmak için bir şeyler planlıyorlar."

"Hiçbir şey bulamıyoruz," dedi Lucien.

"Fırtına öncesi sessizlik," diye mırıldandı Cosmo.

"Onların manipüle ettiği bir sükunet olabilir, Üçlü'yü Oregon'un ortasında, lanet olası bir yerde yüksek güvenli bir tesise zorlarken, İspanya'da bir saldırı gerçekleştiriyor olabilirler," dedi Lucien sabırsızca.

Abel, Callum'a soru dolu bir bakış attı.

Callum onun bakışlarını hissetti ve "Tesisin varlığından habersiz değillerdi. Bu da Jian-Li'nin restoranına yapılan saldırının bizi oraya çekmek için bir oyun olabileceği anlamına geliyor," dedi.

"Bu da, eğer harekete geçerse, Üçlü bir arada olduğu için, bizim de bir arada hareket edeceğimizi varsayabilecekleri, nereden hareket ettiğimizi bilecekleri, nereye gittiğimizi manipüle edebilecekleri ve bizi ortadan kaldıracabilecekleri anlamına gelir," diye cevapladı Abel.

Callum'un çenesi gerildi, bu da Abel'in tahmininin doğru olabileceği anlamına geliyordu. "Siktir," diye fısıldadı.

"Sana başka bir yerde daha faydalı olabilirim, Lucien," dedi Cosmo.

"Öylesin," diye onayladı Lucien. "Tüm vampirleri ve kurtları çıkarın, ama hayaletleri bırakın."

Abel, Cosmo'nun başını salladığını gördü, hemen ardından başını kör edici bir ağrı sardı.

Gerildi, sanki acı fiziksel bir darbeymiş gibi başını otomatik olarak salladı ve ellerini kaldırarak avuç içlerini ağrının devam ettiği gözlerine bastırdı.

"Abel," diye seslendi Callum.

Ağrı tekrar şiddetle vurdu, mide bulantısı boğazını yırttı ve acı onu ikiye katlarken kusmamak için yutkunmak zorunda kaldı.

"Abel!" diye bağırdı Callum ve Abel ellerin kendisine dokunduğunu hissetti.

Başındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki dokunulmaya dayanamadı ve ellerini itti.

Hâlâ ikiye katlanmış halde, "Bana dokunma dostum," diye homurdandı.

"Bu daha önce hiç oldu mu?" diye Lucien'in sorduğunu duydu, Xun ise "Hiç" diye cevap verdi.

"Koku alıyor musun?" diye sordu Callum ve Ryon, "Hiçbir şey" diye cevapladı.

"Kurt," diye emretti Callum ve Abel, acı bu sefer daha şiddetli bir şekilde geri döndüğünde, onların kurda dönüştüğünü hissetti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Siktir," diye bağırdı ve ağrıyı dindirmek için avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Konuş bizimle, Abel," dedi Lucien yakından.

"Tanrım, lanet olsun, acı, lanet olsun, kötü" Abel'in bunu söylemeden önce zorla çıkarabildiği tek kelimelerdi.

Acı kayboldu ve o anda, açıklık ve ötesinde mavi bir ışık parladı ve alanı aydınlatarak doğrudan gökyüzüne ulaştı.

Herkes gerildi ve Abel, ağaçlarda kıvılcımların uçuşmasını izleyip, ağaçların arasında bir şeylerin çarpıştığını duyunca başını geriye attı.

"Hazırlan," diye homurdandı Lucien, Abel ayağa kalkıp kurda dönüşmeye hazır hale gelirken. Ama Hook ağaçların arasına koşuyordu.

"Dikkat et, Hook!" diye bağırdı Abel.

"Siktir!" Hook da bağırdı. Eğildi, doğruldu ve elinde bir şey tutarak açıklığa döndü. "Kamera! Artık yanmış, ama siktir!"

"Gidin, şimdi," diye emretti Lucien, dönüp ATV'sine doğru koşarken hala emirler yağıdınıyordu. "Kameraları toplayın. Cosmo, bileşik. Kimliğiniz ortaya çıktı."

Herkes koşuyordu. Sonra herkes ATV'lere bindi. Çok daha hızlı bir şekilde SUV'lere ulaştılar, hızla içine tırmandılar ve yola çıktılar.

Cosmo da onlarla birlikteydi, Hook'un yanında arka koltukta oturuyordu ve yola çıkacak çok az olmuştu ki bariz olanı söyledi: "İçeride bir adam var."

"Hadi canım?" dedi Abel.

"Abel, Gregor'la bağlantıya geç. Orayı kapatmasını söyle," diye emretti Callum ve Abel telefonunu çıkardı.

"Yuri'yi göreve çağırmasını söyle," diye ekledi

Cosmo. "Yuri görevde," dedi Callum.

"Siktir, kimse bilgi almakta ondan daha iyi değildir. Ama Stephanie de fena değildir." Cosmo öne eğildi, Abel Gregor'a bağlandı ve "Ona Stephanie'nin hazır olduğunu söyle" dedi.

"Beni aradığına göre, bunun neşeli bir konuşma olmayacağını tahmin edebiliyorum," dedi Gregor selam verirken.

"Toplantı yerinde kameralar vardı. Tesisini kapatın. İçeriden bir adamları var," dedi Abel.

"Tamamdır," dedi Gregor.

"Orada dinleme cihazı olabilir," dedi Abel.

"İmkansız. Günde en az üç kez rastgele taramalar yapılıyor," diye bilgilendirdi Gregor.

"O zaman Stephanie'yi taramalardan sorumlu adamla başlat," diye emretti Abel ve telefonu kapattı.

Callum toprak yoldan dar yola dönmüştü ki Hook, "O mavi bokun ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Kimse bir şey
söylemedi. Ama Abel
biliyordu.
Daha önce
görmüştü. Bir
rüyada.
Delilah.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, sadece bunun o olduğunu biliyordu.

Bunu Hook'la paylaşmadı. Bunun yerine, solundaki Callum'un profiline baktı ve Callum ona bakıp tekrar yola dönüp çenesini keskin bir şekilde eğene kadar bakışlarını kurt üzerinde sabit tuttu.

Onu anladı.

"Bunu, bililmesi gereken bir şey olarak kabul edeceğim," dedi Hook kabine. "İyi karar," dedi Callum.

Komplekse varana kadar sessizlik oldu. Güvenlik sıkıydı, ama onları içeri almak için oylanmadılar.

Uzun yolu sürdüler, ön tarafı dolaştılar ve araçlardan indiler.

Callum, Ryon'un çağrısı üzerine ayrıldı, Calder ve Caleb onunla birlikte kaldı. Lucien, Cosmo'yu bekledi ve başları eğik, konuşarak yavaşça ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandılar. Hook geride kaldı, muhtemelen hala panik halindeydi. Wei ve Xun, ana binadan ayrı olan garajlara motosikletlerini koymak için arabayla gittiler.

Maalesef, kapıdan ilk giren Abel oldu.

Onu hemen içeride gördü ve çok tatlı görünüyordu. Kırmızı Harley tankı, dar, biraz yapay elmas, göğüslerinin üzerinde uzanan harfler. Şort, yıpranmış kenarları ve *kısa* kesilmiş, bacaklarının büyük bir kısmını gösteren. Saçları, uyanmış gibi dağınıktı.

Ve gözleri, "ne kadar sinirliyim" der gibi parıltıyordu.

Ona bir şey fırlattığını görünce, eğilmek zorunda kalmadan önce tek gördüğü buydu.

Ne olduğunu bilmiyordu. Sadece, arkasında bulunan kapı pervazına çarparak patladığı için kırılğan bir şey olduğunu biliyordu.

"*Sabah erken antrenmanı mı?*" Delilah çığlık attı, döndü ve o anda onun müttefikleri olduğunu gördü. Bunu gördü çünkü Sonia ve Leah onun yanında sıralanmışlardı, Leah ona bir vazo uzatıyordu.

Delilah'ın attığı vazo.

"Tanrım! Ne oluyor lan?" Hook, kenara atladıktan ve vazo kapıdan dışarı uçup dışarıdaki taş döşemeye çarptıktan sonra bağırdı.

"*Sen!*" Delilah, Abel'in arkasındaki kapıdan diğerlerinin de içeri akın ettiğini hissederken, babasına parmağını doğrultarak bağırdı. "Sen de bu işin içindin, değil mi?"

"Şimdi, küçük kız..." babası, yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırarak başladı.

Ama daha iyi bilmesi gerekirdi. O yıllarca yaşamıştı, Abel ise sadece haftalarca, ama yine de Abel, Delilah'ı yatıştırmanın imkânsız olduğunu biliyordu.

"Bana '*küçük* kız' deme, baba. Sana inanamıyorum!" diye bağırdı, sonra parmağını ikisinin arasına koydu. "İkiniz de!"

"Ve bu noktada şunu da eklemeliyim ki, ben de inanamıyorum, ve buna sen de dahilsin, Güçlü Vampir Lucien," dedi Leah tehlikeli bir şekilde, gözlerini kısarak kocasına bakarak.

"Akıllıca bir şey söylemek isterdim, kralım," diye araya girdi Sonia. "Ama birinin boğazını parçalamamak için kendimi zor tutuyorum" —kendini kaybetti ve öne eğildi, gözlerini kısarak kocasına baktı—"dişlerimle."

"Belki bunu fuayeden dışarı taşıyabiliriz," diye önerdi Lucien.

"Siktir git!" Delilah bağırdı, gözleri Abel'e kilitliydi. Sonra şeker gibi tatlı bir sesle sordu, "Nasıl uyandığımı biliyor musun, bebeğim?"

"*Bao bei...*" diye başladı ama bunun boşuna olduğunu biliyordu. Ve boşunaydı.

"O kadar kötü, o kadar *korkunç* bir acı vardı ki, içim eriyormuş gibi hissettim," diye tısladı ve Abel irkildi. "O kadar kötüydü ki, yataktan bile çıkamadım."

"Lilah..." diye nazik bir sesle başladı, artık kendini berbat hissetmiyordu ama bu hissi özlüyordu çünkü suçluluk duygusunun acısı çok daha kötüydü.

"Dayanağı olmayan," diye onu kesip tısladı. "Felç edici. Ve daha da kötüsü, bu kadar kötü olduğunu, ancak bu kadar kötü olabileceğini düşündüm, çünkü sen *ölmüştün*."

Siktir.

"Bebeğim," diye fısıldadı, ona doğru ilerledi, ama o geri çekildi.

"Ve daha da *kötüsü*," diye devam etti, "güçsüzdüm. Tükenmişim. Seni bulmaları gerektiğini söyleyecek birini bulmak için hareket bile edemedim."

Duvara çarptı ve Abel ona doğru ilerlemeye devam etti.

"Bana yaklaşma," diye uyardı, ama o uyarısını dikkate almadı.

O, onunla mücadele etmeye çalıştı. Ancak yarım saniye içinde yenildi ve Abel onu omzuna attı ve oturma odalarından birinin kapalı kapıları ardına götürdü.

Onu ayağa kaldırdı ve kız hızla geri çekildi. "Bu, en az yarım asır boyunca bir daha yaşamak istemediğim bir deneyim, Abel Jin. Beni bir daha *ancak* ben açıkça izin verdiğimde kaldırabilirsin."

"Sakinleşip beni dinlemelisin," dedi Abel sessizce.

"Sakinleşmek mi, Abel. İçim eriyormuş gibi hissedecek kadar acı çektiğimi duymadın mı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Tamam, o zaman sakinleşme. Sadece dinle," diye ısrar etti ve sessizce devam etti.

"Söyleyecek bir şeyin mi var? Beni terk ettiğinde ve nerede olduğunu bilmediğimde böyle bir şeyin olacağını *bildiğin* halde bana yalan söyleyip bana bu kadar acı çektiğini açıklayacak bir şey mi?" diye sordu.

"Nerede olduğumu bildiğini düşünürsen, gerçekte nerede olduğumdan farklı olsa bile, acı çekmeyeceğini düşündüm," diye açıkladı.

"Yanlış!" diye bağırdı. "Çok, çok" —ona doğru eğildi— "*yanlış!*" "Şimdi anladım ve bir daha olmayacak," diye söz verdi.

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi? Emin misin? Kesin olarak söyleyebilir misin?"

"Eminim," diye onayladı.

"Tabii, emin olabilirsin. Şimdi, bir sonraki soru. *Bana yalan söylemeyi* hiç sorun etmediğin halde, sana nasıl inanayım?"

Kahretsin, bu işi batırmıştı, hem de fena halde.

Şimdi bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

"Bunu hak ettim" diyerek itirafla başladı.

Kızın kaşları havaya kalktı. "Hadi oradan!"

Ona baktı ve kızginken ne kadar sevimli olduğunu söylememeye karar verdi.

"Tabii ki," diye cevapladı.

Kadının yüzü değişti ve Abel hazırlandı çünkü bu değişimi hiç de sevmemişti.

Onun sesi de değişmişti ve bu durum ona daha da az hoş gelmişti.

"Ne tatlı, ne seksi, ne de güven verici olabilirsin," dedi, yumuşak ve alçak sesle ama kararlı ve incinmiş bir şekilde. "Yalan söyledikten sonra olmaz. Yalan söyledikten sonra, Abel, kaybettiğini geri kazanmak için bundan çok daha fazlası gerekir."

"Buradan çıkmam gerekiyordu, *bao bei*. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ve yalnız değildim," dedi ona.

"Senin deliye döndüğünü bildiğimi biliyordun," diye hatırlattı ona.

O da başını salladı ve "Bildiğini biliyordum. Ayrıca planladığımız şeyden heyecanlanmayacağını da biliyordum ve bu hepimizin yapması gereken bir şeydi" diye cevap verdi.

"Aslında ne yapmayı planladığını bile bilmiyorum, ama bu seni güvenli bir ortamdan çıkarıp tehlikeye atıyorsa, haklısın. Bu konuda heyecanlanmazdım. Ama bu konuda sana laf da etmezdi."

Aniden, bir kolunu havaya kaldırdı, görünüşe göre bir sonraki sözleriyle kendini işaret ediyordu.

"Anla artık Abel, ben normal bir kadın değilim. *Motosikletçilerle* büyüdüm. Motosikletçiler istedikleri zaman istediklerini yaparlar çünkü içlerinde bunu yapmalarını gerektiren bir şey vardır. Ve hiçbir şey onların yoluna çıkamaz. Ne iş, ne kanun, ne de kadın. Onları seviyorsan, yoluna çıkmamalısn. *Asla*. Ayrıca, onlara bunu verirken, buna değeceğini de öğrendim. Onlar da sana ihtiyacın olanı verecekler çünkü onlar bunu anlarlar."

Kafasını salladı, derin bir nefes aldı ve ona devam etti.

"Ama buna rağmen, bir erkeğin yapması gereken bir şey olduğunda, bir kadının asla onun yoluna çıkmaması gerektiğini düşünüyorum. Onu yiyip bitiren, ezip boğan, boğan, kendisi olmasını engelleyen ya da her ne haltsa onu durduran şeyi sona erdirmek için bir şey yapmak. Yani hoşuma gitmese de, bir motorcu karısı ya da sıradan bir kadın olsam da, *yine de* yoluna çıkmazdım."

Ona gözlerini kırpmadan baktı, sözleri onu hiç de kötü etkilemeden içinden geçti.

"Bebeğim, benim bu kadar kızgın olduğum bir zamanda, sessizce düşüncelere dalmanın sırası değil," diye uyardı, elini kalçasına vurarak.

"Söyleyecek bir şeyim yok," dedi ve yüzünde beliren acıyı izledi. "Sadece üzgünüm."

Gözlerini kırpıştırırken yüzü boşaldı.

"Gerçekten, lanet olsun, ciddi olarak üzgünüm," diye devam etti. "Eğer bu kadar acı çekeceğini bilseydim, sana nereye gittiğimi söylemeden gitmezdim. Bu da bir işe yaramıyor, ama sana yalan söyleyeceğimi bilmek bile kendimi berbat hissettirdi ve bunu yaptığımda durum daha da kötüleşti. Bu durumu düzeltmez, anlıyorum, ama bilmen gerek ki bunu kolayca yapmadım ve yapmaktan hoşlanmadım. Ve şimdi sana söyleyebilirim, bunu yapmayı düşündüğümde, sonra yaptığımda ve bunun yol açtığı sonuçlarda nasıl hissettiğimi, bu boktan şey bir daha asla olmayacak. Sana söz veriyorum. Buna inansan da inanmasan da, bu sözüm sağlam, Lilah. Kaya gibi sağlam."

Birkaç saniye onu inceledi, sonra şömineye baktı, derin bir nefes aldı ve tekrar ona döndü.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı.

Kahretsin, ona gitmek istiyordu, ama vücut dili ona mesafe tutmasını haykırıyordu, bu yüzden o dürtüyü kontrol etti.

"Keşke bunu geri alabilsem," diye fısıldadı. "Keşke zamanı geri alıp bunun olmamış olmasını sağlayabilsem. Ama yapamam. Tek yapabileceğim şey, senin böyle hissetmene çok üzüldüğümü, sana bunu hissettiren bir şey yaptığım için daha da üzüldüğümü söylemek ve ne kadar üzgün olduğumu tekrarlamak."

Kız, tekrar şömineye bakmadan önce onun gözlerine baktı. Adam onu izledi ve hissetti. Kız kızgındı, korkuyordu ve son olarak, incinmişti.

Çenesi gerildi.

Boğazı titredi ve o, ona gitme dürtüsüyle mücadele etmek için tüm enerjisini harcadı ve bunun yerine ona zaman tanıdı.

Ona gitmeme mücadelesini kazandı, ama paylaşacak şeyleri vardı ve ona zaman ayırmayı bırakmak zorunda kaldı.

"Şimdi iyi görünüyorsun," dedi ve kız da ona bakışlarını geri verdi.

"Acı geçti," dedi. Sözleri sert ama en azından nispeten sakindi.

"Tehlikeden kurtulduğumda," diye tahmin etti.

Kadın, onun tehlikede olduğunu öğrenince yeni bir mutsuzlukla ona baktı, sonra başını salladı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Lucien'in adamlarından biriyle görüştük," diye bilgilendirdi onu. "Callum ve Lucien her şeyi planladı. Gregor adamlarını da işin içine kattı, bu yüzden aslında başından beri güvendeydik. Amaç onları ortaya çıkarmak ya da bizi izleyip izlemediklerini tespit etmektir. İzliyorlar. Toplantı yerinde kameralar vardı, ki burası ıssız bir yer, yani içeriden biri söylemedikçe nerede buluşacağımızı bilmeleri imkansız."

"Harika," diye tısladı. "Endişelenecek daha fazla şey." Haklıydı, ama o henüz bu konuya giremezdi.

"Bunları bilmen gerek çünkü sana karşı dürüst olmayı hak ediyorsun, ama daha önemli olan başka bir şey var," diye devam etti.

Elini kalçasından çekip onu itti. "O da ne olabilir ki...?"

"Mavi bir ışık flaşı kameraları yakına kadar kameraların varlığından haberdar değildik." Kadın yine ona baktı, ama bu sefer öfkeli değil, şaşkın bir ifadeyle.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Başım o kadar çok ağrıyordu ki dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra mavi bir ışık parladı ve kameraları yaktı. Eğer bu olmasaydı

olmasaydı, orada olduklarını bilemezdik. İzleniyorduk ve muhtemelen dinleniyorduk."

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı, kaşlarını çatarak. "Ağrın mı vardı?"

"Evet." O, bu konuya fazla takılmadan başını salladı. "Ve kedicik, o mavi ışığı daha önce de görmüştüm."

"Nerede?" diye sordu.

"Beni rüyandan çıkardığın zaman." Ağzı açık kaldı.

"Kesin olarak bilmiyorum," diye devam etti. "Ama kafamdaki acı, senin beni bulmandan kaynaklanıyordu sanırım. Kesin olarak bildiğim şey, o ışığın sen olduğun. Bir yeteneğin var, Lilah. Lanet olası güçlü bir yetenek. Benimle bağlantılı olduğu sürece kilometrelerce uzanıyor."

"Vay canına," diye fısıldadı ve o da gülümsemeye izin verdi.

"Kafam patlayacakmış gibi hissetmesem de olurdu, ama evet, bu çok harikaydı."

"Yani, demek istediğin, ben yapışkan değilim. Sana o kadar aşırı duyarlıyım ki, bilinçaltımda seni kilometrelerce uzaktan bulabilirim, farkında olmadan tehlikede olduğunu hissedebilirim ve bununla ilgili bir şeyler yapabilirim?" diye sordu.

"Benim düşüncem bu," diye cevapladı.

Yavaşça gülümsedi ve fısıldadı, "Tamam." Abel rahatladı.

Sonra sordu, "Kollarımı sana dolamama ve pislik gibi davrandığım için ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin verecek misin, yoksa bana daha fazla pislik atmak mı istiyorsun?"

"Beni kızdırma Abel, yoksa mavi ışığımla seni yakarım," diye karşılık verdi ve bu tamamen şaka değildi.

Ona gülümsedi ve sessizce, "Bebeğim, sana sarılmak istiyorum," dedi. "O zaman sarıl," diye cevap verdi.

Abel hemen harekete geçti ve onu kollarına aldı.

Kız kollarıyla onu sarmadı. Ellerini kaldırıp göğsüne koydu. Abel, bunun mesafe koymak için olduğunu hissetti, ama Delilah olduğu için, bunu yapması yine de ona ihtiyacı olan şeyi verdi.

"Hâlâ sana kızgınım," dedi adamın boğazına.

"Ben de kendime hala kızgın olurdum," dedi kadının başının üstündeki saçlara.

Kız, hala duygusal olduğunu ve bunu derinden yaşadığını gösteren sert bir nefes aldı.

"Bu sabah olanların çoğundan nefret ediyorum. Lucien ve Callum da şu anda kendi yarattıkları sorunlarla uğraşıyorlardır," dedi, hala saçlarına konuşuyordu çünkü kız ona yüzünü göstermiyordu ve o da onu zorlamayacaktı. "Ama bu duvarların içinde sorunlar var, bu yüzden yapılacak işler var."

"Doğru," diye mırıldandı. "Git."

"Gitmeden önce, aramızın iyi olduğunu bana garanti etmene gerek yok," dedi. "Sadece o yöne doğru ilerlediğimizi söylemen yeterli."

Bunun üzerine, kız başını geriye eğdi ve onun gözlerine baktı.

"Abel." Elini kaydırarak boynunun yan tarafına doladı. "Yapman gereken bir şeyi yaptın. Bunu yaparken her şeyi mahvettin. Özür diledin. Çok şey oldu, ama bu hala birbirimizi tanımaya devam etmediğimiz anlamına gelmez. Üstelik kontrolümüz dışında olan tüm bu doğaüstü olayları da unutmayalım. Yaptığın hatanın bu kadar büyük olacağını bilmediğini biliyorum. Öyleydi. Bitti. Bir daha olmayacağına söz verdin." Nefes aldı ve sözlerini bitirdi, "Demek istediğim, unut gitsin. Ben unutuyorum. Bu da demek oluyor ki, iyiye doğru yavaş yavaş ilerlemiyoruz. Zaten oradayız."

Bu kadar basit. O patlatıyor, olduğu gibi söylüyor, o da kabulleniyor, sonra o işini bitiriyor. Bitti. Devam ediyor.

Tanrım, onu seviyordu.

O, gerçekleşen bir rüya değildi.

O, hayata geçen lanet bir fanteziydi.

"Abel?" diye seslendi ve o seslendiğinde, Abel ona düşündüğünden daha uzun süre bakmış olduğunu fark etti.

"Senin bu kadar havalı olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem," diye fısıldadı ve kız, enerjik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Söylemene gerek yok. Ben tamamen harika olduğumu biliyorum." Öyleydi.

Onun Delilah'ı.

Kesinlikle

harikaydı.

Adam da ona

gülümsedi.

Sonra başını eğdi ve eşini öptü. Yapılması gereken bir şey olduğunda, elinden geldiğince sert ve kapsamlı bir şekilde yaptı.

Ve işini bitirdiğinde, işi halletmek için odadan tek başına çıkmadı.

Elini tuttu ve onu yanına çekti, böylece ikisi de bunu görebilsinlerdi.

Birlikte.

* * *

Yuri

"Söylemiştim," dedi Aurora, gözlerini ona kaldırarak. "Cuckoo."

Yuri kadınlardan uzak durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bunu Aurora'nın çalışmasına izin vermek için yaptı. Ayrıca bunu, şok edici derecede değersiz bir cadı adı olan Barb olan annesi onun önünde olduğu için yaptı.

Arkasında değil.

Aurora'nın annesiyle olan görüşmesinin zorlu geçtiğini söylemek, büyük bir understatement olurdu.

Neyse ki, kadın Kehanetleri çok iyi biliyordu ve kızının aptal olmadığına güveniyordu.

Bunu bilirdi. Onu o yetiştirmişti.

Ve son birkaç günü ikisiyle birlikte geçirdikten sonra, Yuri artık ikisinin de aptal olmadığını biliyordu.

Barb Lenox keskin zekalı, mantıklı, açık sözlü, kızına sözleriyle değil eylemleriyle sevgi gösteren biriydi ve vampirlerden son derece nefret ediyordu.

Aurora Lenox zeki, esprili, yetenekli, enerjik, açık kalpli, çabuk gülümseyen ve bilinçsizce çekiciydi, bu da onu sinir bozucu derecede çekici kılıyordu. Tüm bu özellikleri, vücudu ve güzelliği ile birleştğinde, onu lanet olasıca çekici kılıyordu.

Başka bir deyişle, son dört gün işkence gibiydi ve bunun nedeni sadece Barb'ın ona ayakkabısındaki gübre gibi bakması değildi. Aynı zamanda, ona karşı işe yaramayacağını bildiği tahta kazık bileme gibi şeyler yapıyordu, ama asıl mesele bu değildi, bunu yapmak istese bile.

Ve sadece çirkin olan torbalı kan temin etmek zorunda kaldığı için de değildi, ama beslenemiyordu ve Dominion'un onayıyla yüzlerce ölümünün bulunduğu bir Ziyafet bulmak için zaman ayıramıyordu.

Bunun nedeni, aradığı bilgi davası için önemli olduğu için görevini tamamlamak istemesi ve ayrıca Aurora'nın tehlikeden kurtulacağı ve zihnini başka şeylere yöneltebileceği anlamına gelmesiydi.

Onu yatağına nasıl atacağı gibi.

Ama tam o anda, gizli kalması gerektiği ve yıllardır kimse onu görmediği için yorucu olan yoğun çabaların ardından, Abel'ı yaralayan cadıyı bulmuşlardı.

Ve bunu yaptıklarında, Yuri, Aurora Lenox'un lezzetli vücudunda aldatıcı bir kemik bile olmadığını kanıtlayan başka bir kanıt daha buldu, çünkü o haklıydı. Sula olarak bilinen cadı, bir münzevi, bir istifçiydi ve medeniyetten o kadar uzak, iğrenç, dar ve kokuşmuş bir çukurda yaşıyordu ki, istemeden (veya bilinçaltında) ve çok etkili bir şekilde gizlenmişti.

Ve doğal olmayan bir şekilde tamamen deliydi.

"Kardeş kardeşim kardeşim kardeşim kardeşim," diye mırıldanıyordu Sula, bu, onların gelmesinden ve Aurora'nın nazik çalışmasına başlamasından beri söylediği tek şeydi.

İlk iletişimi hariç, o da bir av tüfeği patlamasıydı. Bu, Barb'ın nazik olmayan işini yapması gerektiği anlamına geliyordu, onu sihirle silahsızlandırdı ve bunu fısıldayarak küfrederek ve parmağını kulağına sokup sallayarak yaptı, çünkü patlama çok gürültülüydü.

Sula ziyaretçileri sevmezdi. Bunu açıkça belli etmişti. Cadılarla karşı karşıya kalınca yaşadığı paniği izlemek zordu, Yuri, az da olsa aklı başında olduğu zamanlarda, bir vampiri kolayca parçalayan bir cadıya hiç aldırış etmese de.

Yıllardır işkence görüyordu. Kafasındaki şeytanlar, sağlıklı olan her şeyi yok edecek kadar zaman bulmuşlardı ve geriye sadece yürüyen, nefes alan, ama sadece var olan bir kabuk bırakmışlardı.

"Kardeşim, kardeşim, kardeşim, kardeşim," diye tekrar mırıldandı Sula.

"Şşş, tatlım," diye Aurora onu sakinleştirdi. "Şşş. Elimi hisset. Hisset, Sula. Gözlerime bak. Gözlerin kararmış, tatlım. Gözlerime bak. Her şey yolunda. Güvendesin. Sana sadece ışığı göstermek istiyorum."

Aurora, Sula'nın boş bakışlarını kendine çevirmeye çalışırken Barb, "Şeytanlar," diye mırıldandı.

Yuri, Aurora'nın annesine baktı. "Anlamadım?"

Gözlerini kızının yaptığı işe sabit tuttu ama cevap verdi, "Sula'yı tanıyordum. Hiç tanışmadım. Aurora'nın söylediği kadar yaşlıysan, cadıları bilirsin. Yani, herkes gibi, onlar da iyi, kötü veya deli olarak doğabilirler. Tüm bunlar olmadan önce bile, Sula'nın deli doğduğu söyleniyordu."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Aurora'nın yanında çömelmiş, saçları dağınık, gözleri vahşi, yıkanmamış kadının deliliğinin arkasında güçlü bir büyü vardı, ama bu büyü, verimli toprağa kök salmış ve çılgınca çiçek açmıştı.

"Güzel şey," diye devam etti Barb, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Hiç görmedim. Duyduğum kadarıyla. Son derece güzelmiş, diyorlar. Yazık olmuş, diyorlar. Artık hepsi gitti."

Yuri, Sula'ya baktı.

O haklıydı. Her şey gitmişti. Ama bir zamanlar orada olmalıydı ki, Abel'i uyuşturmak için barda ona yaklaşılsın.

"Ama onlar şeytan," diye devam etti Barb ve Yuri bakışlarını ona çevirdi, ancak şaşkınlıkla gördü ki, Barb omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Sen savunmasız olanları korursun. Onları kullanmazsın. Ve planların ters gittiğinde, bunu yapmaya hazır olmayan bir insanı kendi emirlerini yerine getirmesi için manipüle ettiğin için onları kesinlikle cezalandırmazsın. Onlar, onun farkına varıp boğazını parçalayabileceğini çok iyi bilerek, onu bir melez vampir kurt adamı öldürmesi için gönderdiler. Sonra, onların planında sadece yarı yarıya başarılı olduğunda, ki bu başlı başına bir mucizeydi, onun kalan zihnini de elinden aldılar."

Sula'ya baktı, Yuri de öyle.

"Şeytanlar," diye fısıldadı ve Yuri yine Barb'dan şaşırdı. Bu sefer, ses tonunda kederin öfkeyle karıştığını duydu.

Ama bunu duyunca, Yuri dudaklarının bir tarafının yukarı kalktığını hissetti, şansın ona güldüğünü, onu (Barb'ın durumunda) tedirgin ya da (Aurora'nın durumunda) baştan çıkarıcı ama yine de davaya sadık müttefiklere yönlendirdiğini biliyordu.

"Kardeş, kardeş, kardeş, kardeş, kardeş," diye mırıldandı Sula.

"Tamam, sabırlı ol," diye ısrar etti Aurora, elini Sula'nın çenesine kaldırarak. Bu, Barb'ı gerginleştirdi ve kızına doğru hareket etmeye başladı.

Bu da Yuri'nin bir milisaniye içinde onun arkasına atlamasına neden oldu.

Aurora ona baktı, gülümsedi, sonra "Sorun yok" diye fısıldadı ve Sula'ya döndü.

Yuri de Sula'ya baktı ve sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Çünkü Sula ona, gözlerinin içine bakıyordu. "Mavi-kahverengi, mavi-kahverengi, mavi-kahverengi," diye mırıldandı. "Tanrım," diye fısıldadı Barb onun yanından.

"Mavi-kahverengi, mavi-kahverengi, mavi-kahverengi," diye devam etti Sula. "Ne?" diye sordu Aurora Sula'ya. "Bu ne anlama geliyor?"

Sula Aurora'ya baktı ve geri çekildi. "Kardeş, kardeş, kardeş, kardeş, kardeş."

"Sula, tatlım, Yuri'ye bak. O iyi biri. Sana zarar vermez. Ona bak," diye ısrar etti Aurora.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sula ona baktı ve tekrar değişti. "Mavi-kahverengi, mavi-kahverengi."

Aurora parmaklarını ikisinin arasında şıklattı ve altın ve gümüş parıltıları hafifçe yükseldi, sonra Aurora ve Sula'nın üzerine yağmur gibi yağdı.

"Bize daha fazla ver," diye ikna etti Aurora.

Sula'nın ilahisi değişti, ama sadece biraz. "Kahverengi-mavi, kahverengi-mavi." "Daha fazla, Aurora. Nazikçe," diye tavsiye etti Barb ve Aurora tekrar parmaklarını şıklattı.

Parıltılar yükseldi ve alçaldı.

Hâlâ Yuri'nin bakışlarını tutan Sula, "Kardeş kardeş kardeş kardeş kardeş" diye devam etti.

"Bize bir şey anlatıyorsun. Sadece ne olduğunu bilmiyoruz," diye fısıldadı Aurora.

"Mavi-kahverengi, mavi-kahverengi, mavi-kahverengi... kahverengi-mavi, kahverengi-mavi, kahverengi-mavi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Aurora.

Bunu söylediğinde, Yuri'yi gerginleştiren ve dişlerini göstererek karşılık vermesine neden olan bir ani hareketle, Sula ağzını kapattı ve sanki deli değil de bıçak kadar keskin biriymiş gibi Aurora'ya keskin bir şekilde odaklandı.

Sonra parmağını kaldırdı ve sağ gözünün altındaki yanağına dokundu. "Mavi." Parmağını sol gözünün altındaki yanağına kaydırdı. "Kahverengi."

Yuri izledi, anladı ve "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Sula yine sağ gözünün altına dokundu. "Kahverengi." Sola doğru. "Mavi." Gözlerini kırptı, çenesini geriye doğru çekti, sonra "Kardeş, kardeş, kardeş, kardeş, kardeş" diye mırıldandı.

Lanet olsun.

Abel'e annesi bakmıyordu. Babası da. Ama kardeşi bakıyordu.

"İhtiyacımız olan her şey var," dedi Yuri Aurora'ya. "Öyle mi?" diye sordu Barb ve ona baktı.

"Abel, melez, bir gözü kahverengi, bir gözü mavi."

"Tatlı tanrıça," diye fısıldadı Aurora, doğrulurken Yuri'nin yanına çok yaklaştı.

Yuri tereddüt etmeden elini tuttu ve onları çılgın cadıdan uzaklaştırdı.

Barb bunu izledi ve Yuri onun ne gördüğünü biliyordu. Ayrıca umursamadı bile.

"Anne, ona biraz rahatlama sağlayabilir misin?" Aurora, bakışlarını Sula'ya yönelterek sordu.

Barb, hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerinden gözlerini ayırdı ve keskin bir şekilde başını bir kez salladı. "Vampir'i arabaya götürün. On dakika sonra gelirim."

"Sakin ol anne, sakın ol," diye ısrar etti Aurora.

"Ben ona bakarım, kızım. Vampir'i arabaya götür."

"Bildiğin gibi, benim adım Yuri," diye Barb'a hatırlattı, tanıştıklarından beri yaklaşık beş yüz kez yaptığı bu şeyi yapmaktan bıkmadığına şaşıırıyordu.

"Benim için hepiniz aynısınız. *Vampirler*," diye karşılık verdi Barb. "Bu işi halledince seninle işimiz bitecek, o yüzden adını bilmeme gerek yok."

"Biz" kısmı hariç, haklıydı.

"Şimdi, onu yakaladın, kızımı arabaya götür," diye bitirdi. Yuri, Barb'ın tekrar sormasına gerek kalmadı. Aurora'yı evden çıkardı.

temiz havanın tadını çıkararak, olabildiğince çok nefes aldı. "İçerisi kokuyordu," diye mırıldandı Aurora.

"Bu, tatlım, hafif bir ifade," diye mırıldandı Yuri cevap olarak.

Onun bakışlarını hissetti ve arabaya yaklaşınca ona baktı.

"Biliyorsun, o istifçi programlarından birini aramalıyız, böylece gelip onu düzeltebilirler. Annem onu düzeltebilir, hala tam olarak iyileşmese de işlevsel hale getirebilir, ama bu ciddi bir sihir ve annem bile bunu tamamen ortadan kaldıracak güce sahip değil. Yine de, muhtemelen burayı ve onun durumunu görüp onu bir yere yatırırılar ya da başka bir şey yaparlar."

"Televizyon programının yapımcılarını aramak yerine, devlet için çalışan birini ararsan bunu çok daha hızlı halledebilirsin," dedi ve kız gülümsedi.

"Evet, bu muhtemelen daha iyi bir plan."

Yuri, elini bırakırken bakışları kadının boynundaki nabzına düştü, sonra başka yere baktı.

"Biliyorsun, annem çok kızgın," dedi kız.

"Bunu hissettim," diye cevapladı Yuri.

"Sula'nın başının belada olduğunu duymuştuk, ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyorduk." Yuri hiçbir şey söylemedi.

"Bunu öylece bırakmayacak," dedi Aurora. Yuri ona baktı ama yine de konuşmadı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sana, annene ve muhtemelen o cadı grubuna karşı koymak için bir araya getirmen gereken cadı grubuna yardım edeceğim."

"

Gözleri parladı ve Yuri bunu gördüğü anda, onu örterken o ışığı istedi, onu orgazma ulaştırıp kendine verdiğinde hala derinlerde gömülü olan penisiyle, birbirlerine bağlı olarak yatarken, ona tekrar çekici olmasına izin vereceği bir an.

"İyiliksever bir vampir," diye alay etti.

"Hiç de değil. O cadı grubu, ölümsüzler için tehlikeli aletleri koruyor. Bu silahları, zarar vermek isteyen cadıların elinden alıp, biraz güvendiğim bir cadının eline vermek için yapacağım. Yani annenin. Ve *biraz* güvendiğim kısmını özellikle vurgulamak istiyorum."

"Annem bir sineği bile incitmez," diye güvence verdi Aurora.

"O sinek sana zarar verirse zarar verir," diye karşılık verdi Yuri.

"Evet, öyle de var," diye mırıldandı Aurora, ayakkabılarına gülümseyerek. Ayakkabıları, yüksek topuklu botlardı ve belirsiz bir durumda giyilmesi gereken son şeydi, bu yüzden gülünçtü.

Ancak, çekiciydiler. "Ya da senin türünden birine," diye devam etti.

O, ona baktı. "O da var." Gözlerini eve çevirdi.

"Annem ve ekibi intikamını aldıktan ve kutsanmış aletlerin *biraz* güvenilebileceğin bir cadı tarafından saklandığından emin olduktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Adam tekrar ona baktı. "Abel Jin'in kardeşini bulacağım."

Kafasını yana eğdi. "Biliyor musun, bu konuda sana yardım edebilirim."

"O zaman senin yardımınla Abel Jin'in kardeşini bulacağım," diye düzeltti ve kız ona tekrar gülümsedi.

"Tek ihtiyacım olan biraz kanı," dedi ona. "Bu ayarlanabilir," diye cevapladı.

"Onu şahsen görüp dokunabilirsem, daha hızlı olur ve çok daha az malzeme, ilahi ve uğraş gerektirir. Yani, bir çırpıda olacak bir şey değil, ama o kadar da uzun sürmez."

Yuri gerildi. "Bu olmayacak."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"O, Üçlü'nün bir üyesi, Aurora, şu anda aranıyor ve güvenli bir evde kalıyor, lüks bir evde, ama yüzlerce

vampir, kurt ve son teknoloji güvenlik sistemleri tarafından korunuyor. Ne kadar güvenli olursa olsun, onun yanında olmanın tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmez."

Dudakları aralandı.

"Onun kanını getirtirim," diye devam etti. "Biz o cadı grubuyla uğraşırken onlar kanı getirir. Sonra sen de kardeşi bulmama yardım edersin."

"Benden hoşlanıyorsun," diye fısıldadı ve adam ona daha yakından odaklandı. "Sen sevimli birisin."

Gözleri yeniden parladı ve "Ben de senden hoşlanıyorum, biliyorsun, her ne kadar kendini beğenmiş ve kuru bir adam olsan da, ama komik olduğunda bu sonuncusu o kadar da kötü değil."

"Çiçekli iltifatların kalbimi ısıtıyor, tatlım, bunu asla unutmayacağımdan eminim."

"Aynen öyle. Kemik kadar kuru ama komik." "Kuru ne demek biliyorum, Aurora," diye bilgilendirdi onu.

"Sen de çok tatlısın," dedi.

Kahretsin.

Ona sevimli dedi.

Adam eve baktı, gülmeli mi yoksa ona aslında ne kadar sevimli olmadığını göstermeli mi bilemedi.

"Seksi bir şekilde," diye ekledi.

O cesaretle, onun bilinçsizce çekici olmadığını aniden anladı. O, ne kadar çekici olduğunun son derece farkındaydı.

Aynı zamanda usta bir oyuncuydu. Ve alaycıydı.

Ve bu ikisi de onu daha da çok istemesine neden oldu.

"Belki de konuşmayı kesmeliyiz," diye önerdi eve.

"Tamam," diye cevapladı kız, ama onun önerisini kabul etmedi. "Yine de şunu belirtmeliyim ki, biri sana sevimli ve seksi olduğunu söylediğinde, yapman gereken şey bu iltifata karşılık vermektir."

O anda adam kadına baktı, gözlerinin içine baktı ve iltifatını karşıladı.

Ve bunu bir vampir gibi yaptı.

"Güzel olduğunu biliyorsun. Bilmezden gelemezsin, o kadar güzelsin ki. Seni çeşitli şekillerde tatmak istiyorum. Ve seni çok fena sikmek istiyorum, yavaş ve nazıkçe, seni çıldırtacak ve daha fazlasını isteyeceksin, tabii ki istediğin kadar vereceğim. Sonra alacağım

Senden, istediğim kadar. Sen de bunu biliyorsun. Aptal değilsin, bu da seni becermek istememin bir başka nedeni. Bilmeyebileceğin şey ise, bunun gerçekleşeceği. Bir cadı meclisini yok ettikten sonra ve Abel'in kardeşini bulmadan önce gerçekleşecek. O yüzden bu arada, oyunlarını oynamayı bıraksan sevinirim. Ben de alay etmeyi severim. Ama alay etmenin ne zaman biteceğine de ben karar veririm. Ve şu anda benim bunu nasıl yapacağıma hazır olduğunu sanmıyorum.

"Uh, tamam," diye nefes aldı, ona bakarak, ve o haklı olsa bile yanılıyordu.

İkisini de orgazma ulaştırdıktan sonra, onun içindeyken gözlerindeki o ışığı görmek istiyordu.

Ama o, onu sikerken ve kız orgazm olması için ona yalvarırken, kızın gözlerindeki o ışığı istiyordu.

"Şu anda beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadı.

"Bu aptalca olur, çünkü ben de seni öpmek istiyorum, hem de *hemen şimdi*, ama öpüşmekle kalmayacak bir şekilde istiyorum ve annen o evden çıkıp beni arabanın kaputuna çıkardığım kızını becerirken görürse ne yapacağını öğrenmek istemiyorum."

"Tamam, belki şu anda öpüşmek iyi bir fikir değil," diye cevapladı, hala fısıldayarak.

"Katılıyorum."

"Ama, zaman bulursan, bilirsin, bir ara" —gözlerini kocaman açtı—
"yakında, çok sevinirim."

"Yine çekici davranıyorsun," dedi. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye cevapladı.

"Bu da seni çekici kılan şeylerden biri," diye mırıldandı, yine eve bakarak.

"Yuri?" diye seslendi.

Adam iç geçirdi ve gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Beni evime kadar kovalayıp boğmaya başladığın için çok mutlu olacağım gibi bir his var içimde," dedi kız.

İşte o anda oldu.

O sırada Yuri, bir istifçinin kulübesinin önünde durmuş, Teksas'ın ortasında bir yerde duran güzel bir cadıya bakarken başını geriye attı ve kahkahayı patlattı.

Şanslı ama felaket bir zamanlamayla, çünkü neredeyse bitirmek üzereyken, Aurora'yı kollarına alıp ikisinin de istediği öpücünü vermek yerine

istediği öpücüğü vermek yerine, Barb ortaya çıkıp "Bu durumda ne komik olabilir ki?" diye sordu.

Yuri tereddüt etmeden ona doğru yaklaşan Barb'a baktı ve "Kızın" diye cevap verdi.

Omuzlarını silktilti ve "Tamam, anladım" diye mırıldandı. Üç adım ötede durdu ve "Ben sürüyorum" dedi.

"Barb, bu konuyu buraya gelirken konuştuk. Sen sürmeyeceksin. Arabadaysam, ben sürerim. Ayrıca, bu benim arabam," dedi Yuri.

"Yine de ben sürüyorum," diye karşılık verdi.

"Kesinlikle sürmeyeceksin," diye karşılık verdi.

"Buraya sen sürdün," diye hatırlattı. "Evet, çünkü bu *benim arabam*," diye cevapladı.

"Bu araba harika," dedi ve Dallas'a vardıklarında kiraladığı Jaguar'a elini uzattı. "Ben sürmek istiyorum."

Yuri Aurora'ya baktı.

Baktığında, Aurora'nın gülmemeye çalışmakta zorlandığını gördü. Ama mizahıyla mücadele etse de, onun imasını anladı.

"Anne, Yuri sürüyor. Bu onun arabası." "Aurora..." Barb başladı.

"Ama," diye annesini keserek hızlıca devam etti, "belki eve vardığımızda bize Kentucky Fried Chicken almaya gitmemiz için arabayı kullanmamıza izin verir."

Aniden, neredeyse yedi yüz yıldır ilk kez, birinin onu öldürmesini istedi.

"Kentucky Fried Chicken mi?" diye sordu ve Aurora, masum, büyük mavi gözlerini ona çevirdi.

"Canım çekti."

Ona bakarak, canının çekmesini anladı.

Ona bakarken, o akşam sadece fast-food kızarmış tavuk yemeyeceğini, aynı zamanda annesinin arabasını kullanarak onu almaya gideceğini de anladı.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Senin küçük peri tozu serpilmiş parmağına bir vampir dolanmış, durum bu," diye mırıldandı Barb, sonra da "Ön koltuk!" diye bağırdı.

Yuri gökyüzüne baktı.

"Olmaz! KFC'ye sen gideceksin!" Aurora bağırarak cevap verdi.

Belki de deli olmuştu, fark etmediği bir cadı ona delilik büyüsü yapmış ve bu da onun sevimli, minyon ama

aşırı derecede güzel bir cadı bulmuştu, onun sinir bozucu annesine ve kendi sinir bozucu ama etkili oyunlarına katlanacak kadar çekici bir cadı.

"Aranızda kavga edin, ama araba vitese takıldığında hareket edecek. Yani arabada olmayan kişi geceyi Sula ile geçirecek," dedi Yuri, arabanın kaputunun etrafında dolaşırken.

Kapısını açmak üzereyken bir kapının kapandığını duydu ve tavana baktı.

Barb gitmişti, muhtemelen ön koltuğa geçmişti.

Bunu tahmin etti çünkü Aurora arka kapıda durmuş, gözleri üzerindeydi.

"Güzel bir gülüşün var," diye fısıldadı.

Onun umudu, Barb'ın şaplak atılmayı sevmesiydi. Çünkü bunu hak etmişti.

Ve şaplak yiyecekti. Bunu paylaşmadı.

Bunun yerine, "Teşekkür ederim, tatlım" dedi.

Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi, sonra arabasının arkasına oturdu.

Ön tarafta oturdu ve isteksizce onları sonunda Kentucky Fried Chicken'da akşam yemeği yiyecekleri yere doğru yönlendirdi.

On sekizinci bölüm

Ben Becerikliyim
Delilah

"Kompleksteki herkes karantinaya alındı," dedi Gregor, The Three'nin tüm üyeleri serada masanın etrafında oturmuş onu dinlerken. "Stephanie, insan personeli sorgulamaya başladı." Gözlerini Lucien'e, sonra Callum'a çevirdi. "Ryon, Cosmo, Calder ve Caleb, ikiniz için de odalar hazırlandı, böylece siz de haini veya hainleri bulmak için çalışmaya başlayabilirsiniz."

"Uh," diye tereddütle araya girdim, sorgulama taktikleri konusunda hiç tecrübem yoktu ama yine de onların kesin bir şeyleri olduğunu ve onu kullanmaları gerektiğini düşünüyordum. "Abel, kötü adamları ya da kadınları bulana kadar herkesin zihnini kontrol ederek sırlarını dökmelerini sağlasa çok daha hızlı olmaz mıydı?"

Gregor bana göz kırptı.

"Yani," dikkatlice devam ettim, "onları itiraf ettirebilir, sonra da alçakça işlerini yapmaya devam ettirebilir, ama biz onların yaptıklarını ve söylediklerini kontrol edebiliriz."

"Bana iyi bir plan gibi geldi," diye mırıldandı Abel.

Ona baktığımda masada sırtıyordu, ama elinin uzanıp benim elimi kavradığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi Gregor ve ben ona baktım. "Abel'in olağanüstü yeteneklerine sahip birinin bu tür görevler için hazır olması alışkın olmadığım bir şey. Haklısın Lilah, bu işleri çok daha hızlı ilerletir, bizi avantajlı bir konuma getirir."

Gregor'a gülümsedim ve Abel'in elini sıktım.

O da vampire bakarken benim elimi sıktı. "Şimdi başlayayım mı?"

"Harika bir fikir," diye mırıldandı Gregor, koltuğunu geriye iterek dudaklarını seğirtti.

O anda herkes harekete geçti, Abel ve ben de dahil. Ama ayağa kalktığımda, onun elini çektim.

Gözleri benimkilere takıldığında, "Senin muhteşemliğini iş başında görmek istiyorum," dedim.

Gözlerini aydınlatan bir gülümsemeyle bana baktı, gülümsemesi mavi gözlerini kahverengiye çevirmeye başlamıştı. "Anladın, kedicik."

O zaman ben de ona gülümsedim.

* * *

"İşin bitti," dedi Abel, sonra bana bakıp yumuşak bir sesle, "Sırada Lilah var," dedi.

Ona başımı salladım ve odadaki tek sandalyede oturan kadına doğrultulmuş tripod üzerindeki video kamerayı kapattım. Kadın ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıyı onun için açtım ama o kapıya ulaşmadan gövdemle kapıyı kapatıp koridorda bekleyen Caleb'e baktım.

"O değil. Sıradaki," dedim ona.

Çenesini kaldırdı ve ben kadının önünden çekildim.

Kapıyı onun ardından kapattım ve Abel'a baktım. "İyi misin?"

"Üç saattir buradayız, o sandalyeye kaç kişinin oturduğunu sayamadım ve elimizde hiçbir şey yok," diye cevapladı, yüzünde ve sesinde hayal kırıklığı vardı.

Ona yaklaştım ve elimi göğsüne koydum. "Bu çok yorucu bir iş, bebeğim," dedim. "Seni çok yoruyor mu?"

"Aç olmak dışında iyiyim," diye cevapladı.

"Belki beş dakika ara verip benden beslenebilirsin."

Dikkatini dağıtan gözleri keskin bir şekilde bana odaklandı ve "Sen bir yemek değilsin, Lilah," dedi.

"Biliyorum, ama..."

"Bunu her yaptığımızda, sen de benim gibi bir şeyler kazanıyorsun. Asla senden ihtiyacım olanı almam. Her zaman ikimiz için bir şeyler kazanıyoruz."

Tanrım, kurt adam vampirimi seviyordum.

Yine de, ona daha yakın eğildim ve sessizce, "Bunu istemen hoşuma gidiyor, tatlım, ama bil ki, sana bir şey verdiğimi bilmek bile olsa, ben her zaman bundan bir şey kazanırım. Ama şunu söyleyeyim, benden ne kadar çok alırsan, senin süper güçlü tükürüğünden o kadar çok iyilik kazanırım."

Yoğunluğu azaldı ve elini kaldırıp çenemi avuçladı. Sonra başını eğdi ve ağzımı hafif, tatlı bir öpücükle öptü.

Başını kaldırdığında, "Birkaç tane daha. Sonra yirmi dakika ara vereceğiz, böylece ihtiyacım olanı alıp sana ihtiyacın olan *her* şeyi verebileyim" diye mırıldandı.

Bu benim için de uyguntu, bu yüzden gülümsedim, parmak uçlarımda yükselip ona kendi hafif, tatlı öpücüğümü verdim.

Ondan uzaklaşırken, kapı çalındı.

Abel'in eli düştü ve ben kapıya dönerek "İçeri al" dedim.

Caleb kapıyı açtı ve bir adamı içeriye eşlik ederken Stephanie kapı eşiğinde durdu. Adam kaygısız görünüyordu. Aslında, hepsi öyleydi, çünkü şu anda vampirlerle uğraşıyorduk ve ben vampirlerin genellikle oldukça soğukkanlı müşteriler olduğunu fark etmiştim.

Öte yandan, personel çok korkmuştu. Ama yine de, bir grup vampir ve kurt adamın senin kötü bir şey peşinde olduğunu düşünmesini istemezsin. Dahası, kötü adamlar Abel'in neler yapabileceğini bilmiyorlardı (Abel içerideki adamı ya da kadını bulana kadar, dinleme cihazı olup olmadığını kesin olarak bilemezdik) ve onları oldukça hızlı bir şekilde aklayabilir ya da aklamayabilirdi.

Duvara doğru ilerledim ve üç saat boyunca defalarca izlemiş olmama rağmen hala çok havalı bulduğum hızlı gösteriyi izlemeye hazırlandım.

Abel zaman kaybetmedi. Caleb vampiri içeriye götürmeye başladı, Stephanie kapıda duruyordu, ama Caleb ondan uzaklaştı çünkü vampir sert adımlarla sandalyeye doğru yürüyüp oturdu.

Bunun nedeni, Abel'in ona öyle yapmasını söylemesiydi. Stephanie kapıyı kapattı.

Vampir gözlerini Abel'a çevirdi. Abel bana baktı.

Elimi uzattım ve video kamerayı açtım. Abel, zihin kontrolüyle onlara gerçeği söylemelerini sağlayabilirdi, ama sorgulama sözlüydü, kaydediliyordu ve en az bir (ben) ve bazen daha fazla (Caleb ve/veya Stephanie) tanık vardı.

Abel sorgulamaya başladı: "Üçlü'ye ihanet ettin mi?"

"Hayır," diye cevapladı vampir.

"Bu kompleksin duvarları içinde öğrendiğın herhangi bir bilgiyi kimseye verdin mi?"

"Hayır," diye tekrarladı vampir.

"İnsanların ölümsüzlerin kölesi olması gerektiğini düşünüyor musun?" "Hayır," dedi vampir yine.

"Üçlü'nün sonunu isteyen ya da bu bilgiye sahip olmaması gerektiğini düşündüğün birine bilgi veren birini tanıyor musun?" diye sordu Abel.

"Hayır," diye cevapladı vampir.

"Şüpheli davranan birini gördün mü?" diye devam etti Abel.

"Hayır," dedi vampir.

"Üçlü'ye karşı komplo kuran ya da ölümlüleri kölelikten kurtarmak için onlarla ittifak kuran birini fark edersen ne yapacaksın?" diye sordu Abel.

"Bunu doğrudan iç çembere bildireceğim," dedi vampir.

"Yani...?"

"Sen, Kral Callum, Lucien, kralın kardeşleri, kurt adam Ryon veya vampirler Stephanie, Cosmo, Gregor veya Yuri," diye cevapladı vampir.

Abel bana, sonra Caleb'e baktı. "O temiz."

Video kamerayı kapattım ve Caleb başını salladı, vampirin yanına gitti ve onu odadan çıkarırken yanında yürüdü.

Kapı Caleb'in arkasında kapandı.

Bunu üç kez daha tekrarladık, bunlardan biri babamın kadın vampir arkadaşı Ursula'ydı (Tanrıya şükür temiz çıktı), sonra olay gerçekleşti.

Caleb vampiri içeriye eşlik etti. Abel zihin kontrolüyle onu koltuğuna oturttu. Gözlerini aldı. Video kamerayı açtım.

Ve Abel sorularına başladı.

"Üçlü'ye ihanet ettin mi?"

"Evet," dedi vampir ve gözlerim sandalyedeki adama kayarken vücudum kaskatı kesildi.

Yakışıklıydı, tüm vücudu kaslıydı, tüm vampirler gibi uzundu ve koyu kahverengiden iki ton açık ama açık da olmayan kalın kahverengi saçları vardı. Ona iki kez baktım, ama yine de, iki kez bakmayacağım bir vampir görmemiştim. Vampirlerin seksi, daha seksi, en seksi (sonuncular Abel ve Lucien ve belki Yuri) ölçeğinde, o "daha seksi" bölgesindeydi.

Abel'in ve Caleb'in gerginliğini hissettim, Abel tekrar etti: "Sen Üçlü'ye ihanet mi ettin?"

"Evet," dedi vampir tekrar.

"Bu sabah vampir Cosmo ile yaptığımız görüşme hakkında Üçlü'nün düşmanına bilgi verdin mi?" diye sordu Abel.

"Evet," dedi vampir.

Abel Caleb'e baktı ve Caleb kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktı. Stephanie içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

Gözleri sandalyedeki vampiri hiç bırakmadı ve ağzından "O mu?" diye bir tıslama çıktı.

"Evet," diye cevapladı Abel, sözleri rahat, ama sesi ve duruşu öyle değildi.

Erkeğime doğru yaklaşıp yaklaşmayacağıma karar vermeye çalıştım, bu da açıkça sinirli olan Stephanie'nin yanından geçmek anlamına geliyordu, ama Stephanie bana bakarak beni olduğum yere çivilemeden önce bir karar veremedim.

"Kayıt yapıyor musun?" diye sordu.

Hızla kameraya baktım, her şeyin yolunda olduğunu gördüm, ona döndüm ve başımı salladım.

"Bu sabahki toplantıdan nasıl haberdar oldun?" diye sordu Abel vampire.

"Odam Ursula'nın odasının yanında," diye cevapladı vampir ve Abel'in gözleri bana çevrildi.

Babamın vampiri. Kutlamalar sırasında onların konuşmalarını duymuş. Kahretsin.

Abel'e büyük gözlerle baktım.

Abel vampire geri döndü. "Dinledin." "Evet."

"Bunu yapmak için herhangi bir elektronik cihaz kullandın mı?" diye devam etti Abel. "Gerek yok," dedi vampir Abel'a bildiği bir şeyi.

"Üçlü hakkında bilgi edinmek için herhangi bir cihaz kullandın mı?" Abel ısrar etti.

"Hayır."

"Buraya düşman tarafından mı yerleştirildin?" diye devam etti Abel.

"Biz düşman değiliz; biz gerçek ölümsüzleriz," dedi vampir. "Gerçek ölümsüzler, kurallara uymak, kanunlara boyun eğmek, kendimizi, gücümüzü ve hakimiyetimizi gizlemek zorunda kalmanın doğamıza aykırı olduğunu bilir. Hepimiz hükümdarız. Krallar ve kraliçeler. Daha aşağı varlıklar ise yemek, oyuncak ve işçi arırlardır. Onlar bize hizmet etmek için varlar ve nihayet gerçek ölümsüzlerin insanlığın hükümdarları olarak hak ettikleri yeri almaları zamanı geldi."

Bu konuşma beni ürpertti, ama Abel tereddüt etmedi. Sadece sorusunu değiştirdi. "Buraya mı yerleştirildin?"

"Evet."

"Senin gibi başkaları da var mı?" "Bir tane, bir vampir asker." "Adı ne?"

"Bjorn."

Abel, Stephanie'ye baktı. Stephanie başını salladı ve uzaklaştı. Abel devam etti.

"Yeteneklerimi biliyor musun?"

"Yetenekler mi?" diye sordu vampir cevap olarak. Abel cevap vermedi. Yürümeye devam etti.

"Üçlü'nün yeteneklerini biliyor musun?" Vampir kaşlarını çatarak "Hayır" diye tekrarladı.

"Üçlü'yü dinledin mi?" diye sordu Abel.

"Üçlü'nün odalarına fark edilmeden yaklaşmak zor. Kurtların sahte kralının kardeşleri ve kuzeni güvenilmez ve sinir bozucu derecede dikkatli."

Tanrıya şükür.

"Demek dinlemeye çalışıyordun," dedi Abel.

"Başarısız bir şekilde."

Kapı sertçe çalındı, ama ben kapıya gitmeden Lucien kapıyı açtı.

İçeri girip Abel, Stephanie ve bana bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı ve tüm dikkatini zor durumda olan adama verdi.

Abel tereddüt etmeden devam etti. "Sence kurtadamların gerçek kralı kim?"

"Kurtadamların gerçek kralı, sahte kralın veya ona karşı çıkmaya çalışan ailesinin herhangi bir üyesinin kafasını alan gerçek ölümsüz kurt olacaktır."

Bunu duyunca yutkundum, ama Abel ona devam etti.

"Kendilerini gerçek ölümsüzler olarak adlandıranların planlarından haberdar mısınız?"

"Sadece golemlerin yarın akşam deniz yoluyla bu tesise saldıracağını biliyorum."

Nefesimi tuttum ve yan tarafa bakarak Abel, Stephanie ve Lucien'i gözlemledim. Lucien'in çenesi gergindi. Abel'in gözleri kısılmıştı. Stephanie saldırmaya hazır görünüyordu.

"Peki, tesisin güvenliği bu kadar sıkıken golem denize nasıl saldıracak?" diye sordu Abel.

"Vampir asker Bjorn o sırada nöbetinde olacak ve uçurum kenarındaki güvenliği denetleyecek."

Abel ısrarla sordu. "Kendilerini gerçek ölümsüzler olarak adlandıranların bu kompleks, Üçlü'nün üyeleri veya insanlık aleyhine başka planları olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben Gerçek'in casusuyum. Bilgi toplar ve bunu kullanacak olanlara iletirim. Stratejiden haberdar değilim. Ancak, yarın gece Bjorn'u gözetlemem bekleniyor."

Abel devam etti, "Ağaçlara kameraları kim yerleştirdi?"

"Vampir Hakimiyeti'nin güvenlik ekibinde çalışan insanlar. İnsan oldukları için, büyük miktarda para ödenince kolayca etkilenirler." Abel'ın gözlerinin daha da kısıldığını gördüm ve nedenini anladım: "Başkaları var mı diye sormuştum ve sen insanlardan bahsetmedin. Sadece bu vampir, Bjorn."

Zihin kontrolü altındaki monoton sesinde alaycı bir ton vardı. "Sen '*benim gibi*' başkaları var mı diye sormuştun. *Benim gibi* insan yok."

"O zaman bu gerçek ölümsüzler için çalışan tüm insanların ve bildiğin diğer varlıkların isimlerine ihtiyacımız var," diye cevapladı Abel.

Vampir beş isim saydı.

"O kameralar canlı yayın mı yapıyordu yoksa sabit miydi?" diye sordu Abel.

"Kasetler, toplantı bittikten sonra maaş bordromuzda olan insanlar tarafından toplanacaktı. Maaş bordrosunda olmayan çok fazla ayrıntı vardı, yayın kurmak için zaman yoktu."

"En azından bu var," diye mırıldandım.

"Lilah, lütfen gidip Gregor'u getirir misin?" diye sordu Lucien ve gözlerim ona kaydı, bana baktığını gördüm. "Gregor'a hemen toplanmamız gerektiğini söyle."

"Abel aç," dedim ona.

Lucien başını salladı ve Abel'a baktı. "Onu transa geçir. Ben onu gözetim altında tutacağım ve diğerlerini toplayacağım. Yarım saat sonra?"

"Olur," diye mırıldandı Abel, koltuktaki vampire baktı, ben de baktım.

Yüzü gevşedi. Eyvah,

adamım çok sarsıldı.

"Bir tane daha var," dedim Lucien'e.

"Abel geri dönene kadar onunla biz ilgileniriz," diye cevapladı Lucien.

Ben başımı salladım ve Abel bana doğru ilerleyerek Lucien'e, "Yarım saat," dedi.

"Yarım saat," diye onayladı Lucien.

Abel yaklaştı ve kolunu belime doladı. "Dayan, *bao bei*."

Kollarımı onun omuzlarına doladım ve sonra... whoosh... odadan çıktık, merdivenleri çıktık ve yatak odamızın kapalı kapısının arkasına geçtik.

Abel beni yere indirip iki eliyle belimden tuttuğunda nefesim kesildi. Kendimi toparladığımda başımı geriye eğip gözlerine baktım.

"Babanla konuşurken, kime ve nerede ne söylediğine dikkat et," dedi Abel nazikçe.

Başımı salladım ve fısıldayarak, "Her şeyi mahvettiği için kendini çok kötü hissedecek," dedim.

Abel başını salladı. "O yanlış bir şey yapmadı. Bilemezdi. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Ve onun vampiri davaya sadık. O, pisliklerin yaptıklarından sorumlu değil."

Bu doğrudu.

Abel'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde bunu düşündüm. Tam olarak anlayamadığım bir ifadeydi, ama kalbime bir kurşun gibi saplanan bir ifadeydi.

"Ne?" diye sordum.

"Benim yeteneklerim var," diye cevapladı kafa karıştırıcı bir şekilde.

"Şey... evet," diye gereksiz yere onayladım.

"Hayır, Lilah." Parmakları kalçalarımın gömüldü. "*Ben... yetenekliyim.* Yardımcı olabilecek yeteneklerim var. Hayati önem taşıyan yetenekler. Seni güvende tutacak yetenekler. Sonia, Leah, hepimizi."

"Şey..." diye başladım. "Evet," diye tekrarlayarak bitirdim, hala kafam karışık bir halde. "Ben asker değilim."

Kafamı salladım. "Abel, seni anlamıyorum."

"Ben güçlüyüm. Ben *gerekliyim*."

Söylediklerinin anlamını nihayet kavradığımda kalbim sıkıştı.

Ona yaklaştım ve ellerimi boynunun iki yanına koydum. "Tabii ki öylesin."

"Ben ucube değilim," sanki konuşmamışım gibi dedi. "Yapabildiklerimiz bizim ihtiyacımız olan şeyler."

Ağırlığımı ona verip boynuna sarıldım. "Sen hiç ucube olmadın," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri odaklanamadı, ben de dikkatini çekene kadar boynunu sıktım. "Asla, bebeğim," diye vurguladım. "Sen her zaman gerekliydin. Ama söylemek gerekirse, askerler bile gereklidir. Önemli ve gereklidir."

Bana pek inanmamış gibi başını salladı ve "Üç saat ve onları yakaladık. Üç saat ve sadece ben ihtiyacımız olanı elde edebildim" dedi.

"Evet," diye fısıldadım gülümseyerek. "Sen harikasın. Zaten her zaman öyleydin. Sadece sen bunu bilmiyordun."

Beni görmüyor gibi yüzüme baktı, sonra aniden gözlerini kapattı ve boynunu eğerek alnını alnıma dayadı.

"Çılgınlığı kabul edeceğim," diye fısıldamaya devam ettim ve gözleri açıldı. "Tehlikeyi. Belirsizliği. Eğer bu, seni tamamen anlamana yol açarsa

ne kadar tamamen" —boynunu sıktım—"ve *tamamen*" —tekrar sıktım — "*harika* olduğunu anlamana yol açarsa, hepsini kabul ederim."

Abel'in elleri yanlarımdan yukarı doğru kayd ve gözleri belirsiz ve inanmaz bir ifadede çok daha hoşuma giden bir ifadeye dönüştü.

"Açım," diye mırıldandı, elleri göğüslerimin yanlarında durdu, başparmakları içeri kayd.

"Umarım Lilah şampanyası alırsın," dedim ona. "Bu durum bunu hak ediyor." "Ne aldığım umurumda değil, yeter ki Lilah bir şey olsun, ki şanslıyım ki bana göre öyle olacak."

Evet, benim adamım *çok* havalıydı. Gözlerine gülümsedim.

Gözleri de bana gülümsedi.

Sonra elleri kollarımın altına kayd ve ben ayağa kalktım.

Sonra yatakta yatıyordum, Abel üstümdeydi ve saniyeler sonra, erkeğim besleniyordu.

Bundan birkaç dakika sonra, Abel'in eli şortumun içindeyken, ben boşaldım.

* * *

"Tamam, bu durum hiç hoşuma gitmedi," Abel yatak odamızın ses geçirmez kapısını kapattığı anda öfkeyle haykırdım.

"Lilah."

Ona döndüm ve söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu gördüm. Benim ise söyleyecek çok daha fazla şeyim vardı.

Akşam geç olmuştu. Bjorn halledilmişti. Patricio adındaki kötü casus vampir halledilmişti. Açgözlü, hain insanlar halledilmişti.

Ve Abel'in muhteşem yeteneği sayesinde, ölümsüzlerin hiçbirisi o gün olanları hatırlamıyordu ve Patricio, Abel'in ona kötü adamlara vermesi için verdiği raporu sunuyordu. Yani, o sabahki gezi Abel, Xun ve Wei için bir eğitim tatbikatıydı. Cosmo — Lucien'in arkadaşı ve tanıştığım, uzun boylu, sarışın, seksi (ölçeğin en "seksi" ucunda olacak kadar) ve hoş bir vampir — kötü adamların bildiği kadarıyla hâlâ "ortada yoktu".

Ve son olarak, golem saldırısı planlandığı gibi başlayacaktı. Bu, benim hiç hoşlanmadığım bir durumdu.

"Bize saldıracaklar!" diye bağırdım.

"Öyle ve kaybedecekler çünkü geliyorlarını biliyoruz," diye sakın bir şekilde cevapladı Abel.

"Öyle umuyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Ne Bjorn ne de Patricio kaç kişi geleceklerini biliyordu," diye işaret ettim.

"Önemli değil. Sürpriz unsurları vardı. Artık yok."

Kafamı salladım. "Bu konuda içimde iyi bir his yok."

Ama kim iyi hissedebilirdi ki? Adamım yarın *golemle* dövülecekti. Daha önce hiç görmemişti bile!

Arkadaşlarım da öyle.

Abel aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapattı ve kollarını gevşekçe bana doladı, başını eğerek gözlerime bakmaya devam etti.

"Bu sağlam bir plan, Lilah," dedi sessizce. "Onları yenebiliriz ve bunu, bizim bu bilgiye sahip olduğumuzu bilmeden yapabiliriz."

"Ya bir sürü golem gönderirlerse?" "Onları yeneriz."

"Ya insanlar yaralanırsa?"

Kollarını bana daha sıkı doladı ve "Savaştayız, kedicik," diye cevap verdi. Ağzımı kapattım.

"Sen, Sonia ve Leah güvende olacaksınız," dedi.

"Peki ya sen, Cal ve Lucien?" diye sordum.

"Bize hiçbir şey olmayacak."

Tanrım, umarım haklıdır.

"Yarın gece düşebilecek olanlarla aynı fikirde misin?" diye ısrar ettim.

"Hayır," dedi, sesi birden keskinleşti. "Aynı fikirde değilim. Asla aynı fikirde olmayacağım. Snake'in ölmesine aynı fikirde değilim. Chen ve Jabber iyileşiyorlar, ama onların bu ihtiyacı olmasına aynı fikirde değilim. Bu boktan durumun hiçbir kısmını kabul etmiyorum," dedi, kollarını sıkarak. "Ama başka seçeneğim yok. O adamı duydun. İnsanlığın efendileri mi? Bu boktan bir şey.

Ve bu boktan şey gerçekleşemez. Bu tesisteki tek bir kişi bile buna karşı çıkmıyor ve hepsi neyin tehlikede olduğunu biliyor, kendi hayatları da dahil.

Boğazına baktım, haklı olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Abel konuşmaya devam etti. "İçeride adamlarımız var, Lilah. İçeride olduklarını bilmeyen adamlar, ama elimizde adamlarımız var. Bugün iyi geçti. Yarın berbat olacak, ama biz başaracağız. Bugün iyi şeyler oldu. Sonunda her şeyin yoluna girmesine yardımcı olabilecek iyi şeyler. Sevinebiliriz, sonra da berbat olan her şeyi atlatıp berbat olmayan bir hayata kavuşana kadar berbat olacak bir sonraki şeye hazırlanabiliriz."

Yine haklıydı. İç geçirdim.

Abel iç çekişimi fark etti ve beni kendine yaklaştırdı. O bunu yaparken, ona gözlerimi verdim.

"Babanla konuşman iyi geçti mi?" diye sordu.

Ben babamla konuşurken o, hainlerin zihinlerini kontrol etmekle meşguldü.

"Kendine kızgın. Kimsenin onu suçlamadığını ve kötü bir şey kötü bir şey olmadığından, kendine bu kadar sert davranmaması gerektiğini açıklamaya çalıştım, ama ne kadarını anladı emin değilim."

"Gregor, Ursula'nın odasının ses geçirmez hale getirilmesini istediğini söyledi." Bunun üzerine sonunda gülümsedim.

"Sanırım babamın tadını beğenmiş," diye mırıldandım.

Abel, kapı çalınır çalınmaz bu konuyu kapatmamız gerektiğini açıkça belirten bir yüz ifadesi yaptı.

O başını çevirip kapıya bakarken, ben de yana eğilip kapıya baktım. "Abel, Lilah, böldüğüm için üzgünüm, ama bir dakika konuşabilir miyiz?" Gregor kapıdan seslendi.

"Hayatın berbat olmayan kısmı, o adamın her gün başımıza bela olması değil," diye mırıldandı Abel, beni bırakıp kapıya doğru ilerlerken.

Abel kapıyı açtı ve Gregor içeri girerken mırıldanmalar duyuldu.

Abel kapıyı açtı ve Gregor içeri girerken mırıldanmalar duyuldu.

Gözleri bana doğru geldi. "Lilah, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uzun bir gün olduğumu biliyorum."

Elimi uzattım ve ona sorun olmadığını belirtmek için hafifçe gülümsedim.

Abel kapıyı kapatarak, "Ne olursa olsun, bugün gerçekten uzun bir gün olduğu için, çabuk halledebilir miyiz?" dedi.

Gerçekten uzun bir gün oldu."

Gregor başını sallarken bakışları Abel'a çevrildi, sonra "Yuri aradı. Sana yara izi bırakan cadıyı bulmuş." dedi.

Abel'ın da aynı şeyi yaptığını görünce vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim.

Birkaç saniye sürdü ama sonunda Abel, "Tekrar söyler misin?" diye sordu.

"Sana yara izi bırakan cadıyı buldu," diye tekrarladı Gregor. "Adı Sula. Teksas'ın kırsalında bir kulübede yaşıyor ve tamamen deli. Bu bir amatörün teşhisi olabilir, ama Yuri'nin onu tarifine bakılırsa, yanlış değil."

Onu izledim.

Gregor devam etti, "Senin için intikam almaya ya da onu tutuklayarak senin bu fırsatı değerlendirmeni sağlamaya hazırdı. Ancak, sana

onu sana gönderen cadılar tarafından zaten cezalandırıldığını söyledi. Görevinde başarısız olduğu için cezalandırılmış, bu görev de bizim inancımıza göre senin sonunu getirmektir. Bu nedenle, intikam alınsa bile, o bunu sindiremezdi."

"Yürütemez mi?" diye sordu Abel.

"Yuri'ye göre, kız tamamen aklını kaybetmiş. Ne sen ne de başka biri ona zarar verebilir. Zarar çoktan verilmiş. Kız yirmi yıldır acı içinde yaşıyor."

"Bu haberi duyduğuma pek de üzüldüğümü söyleyemem," diye mırıldandı Abel, benim düşüncelerimi yansıtarak.

Gregor başını salladı ve tekrar konuştu: "Seni kesmek için kutsanmış bir athame kullandı. Athame, büyü ile donatılmış bir cadı bıçağıdır. Tahmin ettiğimiz gibi, bu yüzden yara izin kaldı. Yuri, Kehanetlerin gerçekleşmesini istemeyen iki cadı ile ittifak kurduğunu bildirdi. Ayrıca bıçağı ve belki de yanlış ellere geçerse zarar verebilecek diğer kutsanmış aletleri geri almada ona yardım edecekler."

"Eğer bu konuda yardıma ihtiyacı varsa, biz burada biraz meşgulüz," dedi Abel.

"Bana ihtiyacı olan tüm yardımı aldığını söyledi," dedi Gregor, ama onun bu sözlerinden iyi bir hisse kapılmadım, çünkü o Gregor'du. Fazla bir şey söylemedi. Ama yüzünde açıkça belli olmasa da, oğlunun için endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Tamam, o zaman buraya gelip tüm bunları bizimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Abel, Gregor'un gitmesine yol açan bir şekilde.

"Henüz bitirmedim, Abel," dedi Gregor ve ses tonundaki değişiklik beni yine gerginleştirdi.

Abel de bunu duydu; vampire odaklanmasının yoğunluğundan bunu anladım.

"Belki de oturmalsın," dedi Gregor, ama bu beni daha az gergin hale getirmedi.

Bu öneri, beni Abel'in yanına gitmeye yönlendirdi.

"Ayakta durmak istiyorum," dedi Abel, vampirden gözlerini ayırmadan.

Gregor başını salladı, ama benim Abel'in yanına gidip kollarımı beline dolayana kadar beklemesi iyiye işaret değildi. Abel de kolunu omuzlarıma dolayana kadar bekledi.

Ancak birbirimize sarıldığımızda Gregor tekrar konuştu.

"Yuri ve ben, bu dünyada yaşadığın süre boyunca bizim türümüzden biriyle karşılaşmamış olmanı oldukça garip buluyoruz."

"Bu konuda yalnız değilsin," dedi Abel ihtiyatlı bir sesle. "Oğlum ve ben, belki de birinin seni koruduğunu düşünüyoruz."

"

Abel ve ben, ikimiz de hala gergindik, daha da gerildik.

Gregor devam etti: "Bu sadece bir teoriydi; ancak, kendi aramızdan birinin kendi aramızdan birini hissedebilmesi ve böylece onu senden uzak tutması mantıklı olurdu. O gece birinin müdahale ettiği de açıktı."

"Evet, öyle," diye onayladı Abel.

Gregor derin bir nefes aldı, sonra Abel'in gözlerine bakarak, adamımın dünyasını altüst etti.

"Cadılar Yuri'nin birlikte çalıştığı cadılara, o gece senin tek gözü kahverengi, diğer gözü mavi olan bir adam tarafından kurtarıldığını bildirdi."

Abel'in hızlıca, tıslayarak nefes almasını duyunca ben de nefesimi tuttum. "Bir kardeşin var, Abel," dedi Gregor nazıkçe.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Abel hiçbir şey söylemedi, Gregor devam etti.

"Yuri'nin birlikte çalıştığı cadılardan biri, adı Aurora, onu bulmamıza yardım edebileceğini söylüyor. Onların öncelikli görevi, Teksas'ta bir cadı grubu tarafından korunan o athame ve diğer aletleri ele geçirmek. Bundan sonra, kardeşini bulacaklar. Ve bunu yapmak için senin kanına ihtiyaçları olacak."

"O yakınlarda."

Abel bu sözleri söylediğinde başımı geriye doğru çevirip Abel'in profiline baktım. "Onu hissediyor musun?" diye sordu Gregor.

Abel başını salladı. "Hayır. Ama beni arıyorsa, hissedebilmem gerekir, değil mi?"

"Evet, öyle," diye onayladı

Gregor. "Neden saklanıyor?" diye sordu Abel.

"Onunla konuşana kadar bilemeyiz."

"Eğer o bir kardeşse, ya vampir ya da kurt adam ya da her ikisi birden. Öyleyse neden ona yakınsa onu hissedemiyorum?" diye devam etti Abel.

"Onunla konuşana kadar bunu da bilemeyeceğiz," diye cevapladı Gregor.

"Peki, kanıma şimdi mi ihtiyacın var, yoksa yarın verebilir miyim?" diye sordu Abel.

yarın verebilirim?" diye sordu Abel. Ben de onun profilini izlemeyi bırakıp ona bakmaya başladım, çünkü o bu durumu sakinlikle karşılıyordu ve bu gerçekten çok büyük bir haberd.

"Yuri ve cadıları bu cadı topluluğuna yaklaşmak için hazırlık yapmak için zamana ihtiyaçları olduğu için yarın da olur. Kanımı aldıktan sonra kuryeyle Yuri'ye göndereceğim," dedi Gregor.

"Harika. Peki, bu cadılara güvenilebilir mi?" diye sordu Abel.

Gregor'un ses tonunda hafif bir kırgınlık hissettim, bu yüzden ona dönüp baktım ve o da "Güvenilemez olsalardı, Yuri onlarla çalışmazdı" diye cevap verdi.

"Doğru. O zaman iyi. Bunu bana söylemeye geldiğin için teşekkürler. Yarın hemşirelerden birine kanımı almasını söyleyeceğim," diye cevapladı Abel ve bunu söylediğinde, Gregor'un onun tepkisizliğine benim kadar şaşırdığını gördüm.

"Uh..." diye başladım ama Abel konuşmaya devam ettiği için daha fazla devam edemedim. "Yoksa başka bir şey mi var?"

"Hayır, Abel," dedi Gregor sessizce. "Şu an elimizde olan tek şey bu."

Bunun üzerine Abel benden ayrıldı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve Gregor'a döndü.

"Yine de, bana bunu söylediğin için teşekkür ederim. Yarın hepimiz için önemli bir gün, o yüzden dinlenmeliyiz."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve başımı çevirip Gregor'a büyük gözlerle baktım.

O da benim büyük gözlerimi gördü ve yüzü biraz yumuşadı, sonra Abel'a bakıp başını salladı. "Haklısın. Hepimiz dinlenmeliyiz." Bana tekrar baktı. "İyi geceler, Lilah."

"Uh, iyi geceler,
Gregor."

Başını yana eğdi, sonra kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, Abel."

"Görüşürüz," diye mırıldandı Abel.

Gregor kapıdan çıkmadan önce bir kez daha bana baktı. Abel kapıyı kapattı ve bana döndü. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Ona baktım.

"Lilah?" diye sordu Abel.

"Bir kardeşin var," diye patladım.

"Evet," diye onayladı ve banyoya doğru büyük adımlarla yürümeye başladı.

Onu izledim. Banyoda kaybolduğunda ve ışığın yandığını gördüğümde, ama kapıyı kapatmadığında, ben de oraya doğru gittim.

Kapıdan içeri girdiğimde, lavabonun üzerine eğilmiş, yüzüne su sıçratırken gördüm.

"Bebeğim, yirmi yıl önce o senin hayatını kurtardı," dedim nazikçe. Abel musluğu kapattı ve "Öyle görünüyor," diye mırıldandı.

El havlusunu alıp yüzünü kurulamasını izledim. "Bu oldukça önemli bir haber," dedim.

Gözlerini aynadan ayırmadan "Öyle sayılır" dedi.

"Hayır," dedim. "Bu 'biraz' büyük bir haber değil, tatlım. *Bir kardeşin var ve o senin hayatını kurtardı.*" Sesim yükseldi ve bu, ya da sözlerim, sonunda onun dikkatini çekti.

"Bunu konuştuk, Lilah. Hem de birkaç kez." Neler oluyordu?

"Hiç tepki vermiyor musun?" diye sordum.

"Ne tür bir tepki istiyorsun?" diye sordu. Elimini uzattım. "Bilmiyorum. Bir şey." "O benim hayatımı kurtardı," dedi Abel.

"Evet, tatlım."

"Ve onlar onun bana göz kulak olduğunu düşünüyorlar." "Evet," diye tekrarladım.

Abel gözlerime bakarak, "O bu konuda berbat," dedi. Kafam birden sallandı. "Ben..."

Aniden gövdesini çevirdi. El havlusunu buruşturup uzun lavabonun karşısına şiddetle fırlattı. Havlu uçtu, açıldı, çırpındı ve diğer lavabonun uzak köşesine düştü.

Aynı anda, bana doğru dönerek, "Hayatım boyunca kendimi bir canavar sandım," diye bağırdı.

İşte oradaydı.

Odaya doğru ilerlemeye başladım.

Abel'in sesi keskin bir şekilde devam etti. "Hayatım boyunca, kendimi tek ve yalnız hissettim. Sapkın. Anormal. *Yanlıştır.* Nereden geldiğimi merak ettim. Nasıl *olabildiğimi* merak ettim."

"Tatlım," diye fısıldadım, yaklaşıyordum ama uzun bacaklarıyla büyük bir adım geri attığında durdum.

"Sevdiğim insanların ölümünü izledim. Birini değil. Üçünü değil. *Nesiller* boyu.

Bana uygun kadını bulduğumda, onu hayatta tutabileceğimi bilmiyordum."

"Belki kardeşin de bunu bilmiyordur," diye dikkatlice önerdim. "Ya da belki biliyordur. En azından, onların düşündüğü gibi beni kolluyorsa, hayatımı kurtardı, benim ne olduğumu, ikimizin ne olduğunu biliyor, yalnız olmadığını biliyordu."

"Belki de onun söyleyeceklerini dinledikten sonra bu kadar kızgın olmalısın," diye önerdim, önerilerime devam ederek.

"Ve belki de beni yeterince tanıyorsun, eğer bir kardeşim olsaydı, onu *asla* yüzüstü bırakmazdım," diye karşılık verdi Abel ve haklıydı. Onu yeterince tanıyordum, bunu kesin olarak biliyordum.

Elimi ona doğru uzattım ve "Durumu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Sikimi amına sok. Bu işe yarar," dedi ve ben ne söylediği ne de nasıl söylediği hoşuma gitmedi.

Bu yüzden ona, "Aramızdaki ilişkinin bu kısmı, senin kızgın olup pislik gibi konuşmanla ilgili değil," dedim.

"Tamam o zaman, Lilah, Gregor'un az önce paylaştığı şeyi kafamda sindirmem için bana bir dakika ver, sen de yüzüme karşı çıkma," diye hemen karşılık verdi, hedefi doğru ve inciticiydi.

Bir adım geri attım. "Bir dakikaya ihtiyacın varsa, sadece istemen yeter." Bana baktı ve sonra sordu, "Kardeşin var mı?"

"Yok, biliyorsun," diye cevap verdim.

"Beş dakika öncesine kadar benim de yoktu."

"Bu doğru değil. Nesiller boyu kardeşlerin var. Kızgın olmaktan başka bir şey düşünemediğin için farkında değilsin, ama kardeşinin seni korumak için belki de o kadarını bile yapamadığını düşünüyor musun?"

Çenesi sertleşti.

Bunu düşünmemişti.

"Ona kızgın olabilirsin," dedim. "Haklısın, çünkü haklısın. Seni ortada bıraktı. Seni yalnız bıraktı. Seni bir canavar olduğuna karar vermen için terk etti. Ve kim olduğu hakkında pek bir şey bilmiyor olsa bile, en azından birbirinize sahip olabilirdiniz. Ama bana gelince, o benim erkeğimin hayatını kurtardı. Bu yüzden ona kızgın olmayacağım. Onu bulup bize getirdiklerinde, ona kocaman sarılacağım, teşekkür edeceğim ve belki ona kurabiye yapacağım. Ve sen buna katlanmak zorunda kalacaksın ve bana saldırmayacaksın, yoksa dürüst olmak gerekirse, sikini amıma gömmek en az on yıl boyunca senin için sadece bir anı olarak kalacak."

Kaşları yukarı kalktı ve bu hareket korkutucu bir şekilde oldu. "Beni reddedecek misin?"

Korkutucu kaşlarını görmezden geldim.

"Tabii ki hayır, hayatınızı kurtaran kimseyi kucaklamama izin vermezseniz. *Ve* onlara kurabiye yaparsam. Ama şunu söyleyeyim, umarım bu ayrıcalığı sadece kardeşiniz kazanır. Ama işler bizim için bu şekilde giderse, bütün ordulara kucaklaşma ve kurabiye dağıtmak zorunda kalabilirim."

"Şu anda ukala davranmanın sırası değil, Lilah," diye homurdandı.

"Haklısın. O yüzden, gelecekte ihtiyacın olursa, kafanı toplamak ve benden uzaklaşmak için zaman istemelisin. Konuşmak istemiyorsan, bana söyle. Pislik gibi davranman gerekirse, bunu bana yapmanın asla uygun olmadığı zamanlar olduğunu bil.

"Bunu açıkça söyledin, inan bana, ben de anladım. Ama Delilah, senin o anında bu konuyu seninle konuşmak istemediğimi anlamaman imkansızdı, ama sen ısrar ettin. Pislik olmak istemiyorsan, belki de beni anlamayı öğrenmeli ve ihtiyacım olduğunda geri çekilmelisin, bunu senden istememe gerek kalmadan."

Siktir, haklıydı.

"Tamam, Abel, haklısın. Bunu anladım ve zorladım. Bir daha yapmamaya çalışacağım."

"Harika. Şimdi, işlemeye gitsem sorun olur mu?"

Başımı yana eğdim, bu isteğe şaşırmıştım çünkü haftalardır birlikteydik ve o bunu her zaman kapı açıkken yapardı. Ayrıca, ben her yerde, her zaman, etrafta kim olursa olsun, hatta izleyen olsa bile bunu yapan erkeklerin arasında büyümüştüm.

Bu yüzden, "Bunun için mahremiyet mi istiyorsun?" diye sordum.

Sinirli bir nefes verdi ve sonra şöyle dedi: "Sen benim dünyamsın, var olma sebebimsin, ama hayatımı kurtaran, varlığından haberdar olmadığım bir kardeşim var ve işlemem lazım. Yani hayır. Senin görmen umurumda değil. Şu anda sadece işlemek ve kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum. Bu senin için uygun mu, yoksa izleyebilmen için buraya bir sandalye çekmemi mi istiyorsun?"

"Şimdi de komik bir pislik oluyorsun," dedim ona.

"Bebeğim, işlemem lazım," diye sabırsızca homurdandı.

Gülümsememeye çalışarak elimi salladım ve "Devam et" diye mırıldandım, sonra odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Pencereye gittim ve sakin bir şekilde dalgalanan denizi seyrettim. Kendi etlerini ve kemiklerini parçalayarak çocuklarını yaratan doğaüstü varlıkların, yarın gece beni de dahil olmak üzere sevdiğim insanları öldürmek amacıyla saldıracakları deniz.

Bu pek de iyi bir düşünce zinciri olmadığı için, Abel'in kardeşini düşündüm ve neler olduğunu merak ettim.

Onunla tanışana kadar bir cevap alamayacağımı bildiğimden (yalan söylemeyeceğim: Abel'in kızgın olmasını anlayabiliyordum, ama onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum), bunu düşünmenin bir anlamı yoktu.

O anda Abel'in sözleri kafamda yankılandı.

Sen benim dünyamsın, var olma sebebimsin.

İşte *bu* düşünmeye değer bir şeydi.

Öne eğildim, alnımı soğuk cama dayadım ve yansımadım, gülümsediğimi ve bunu büyük bir şekilde yaptığımı gördüm.

Yaşadığımız günün ardından, bunu yaptığımı inanamıyordum. Ama Abel Jin'in dünyası, var olma nedeni olduğumu bildiğim için, kendimi tutamadım.

Banyo kapısının açıldığını duydum ve alnımı cama dayamaya devam ettim. Abel kollarını birini göğsümün üst kısmına, diğerini kaburgalarımın dolayarak beni kendine doğru çektiğinde alnımı camdan kaldırdım.

"Gelecekte referans olması için," diye kulağıma yumuşak bir sesle fısıldadı, "benimle birlikteyken gördüklerini umursama, ama işini halletmen gerekiyorsa kapıyı kapat."

Camda bizi izledim — Abel beni sıkıca tutuyordu, başı eğikti, dudakları kulağıma değiyordu — ve bu harika bir manzaraydı, ama onun sözleri beni şaşkına çevirdiği için bunu tam olarak kavrayamadım.

"Bir motorcu için tercihlerin şaşırtıcı."

"Bu konuda açık olmak istiyorsan, ol. Ben sadece tercihimden bahsediyorum."

"Ben mahremiyeti tercih ederim," dedim. "Bunu fark ettim."

"Neden erkeklerin işlerini halletmeleri bana tamamen doğal geliyor ve ben mahremiyete ihtiyaç duyuyorum?"

"Muhtemelen, her yerde kendi bölgesini işaretlemekte sorun görmeyen motorcularla büyüdüğün ve erkeklerin arasında olduğun için mahremiyetine değer verdiğin içindir. Ben ise senin gibi kadınlarla büyüdüm, bu yüzden bildiğim şey bu."

"Mantıklı," diye mırıldandım.

Beni kendine çekti ve yüzünü boynuma daha da yaklaştırdı, sonra "Kardeşimden değil, işlemekten bahsettiğin için teşekkürler," dedi.

Bardağa gülümsedim. "Senin için her şeyi yaparım, bebeğim." O zaman bana verdi.

"Aptalca davrandığım için özür dilerim."

Tanrım, onun bunu yapışını çok sevdim. Sadece ortaya koydu. Çok kolaydı. Beni hiç uğraştırmadı.

Nefes aldım ve bıraktım. "Anlaşılabilir bir durumdu. Geri çekilmeyip seni pislik gibi davranmaya zorladığım için özür dilerim."

"Sen de haberlerle uğraşıyordun."

"Öyleydi, ama bu senin haberindi, bu yüzden senin nasıl başa çıkman gerektiğini düşünmeliydim, benim istediğim gibi değil."

Dudaklarını boynumdan kulağıma kaydırды ve fısıldadı, "Doğru."

Bu iş bitti. Şimdi sikimi amına sokabilir miyim?" Ona

karşı eridim ama "Hemen mi?" diye cevap verdim.

"Hayır, seni oraya götüreceğim."

Bunu yapacağını

biliyordum. "O zaman

evet."

Onun nefes kesici bir hızla ya da yavaşça hareket edeceğini

düşündüm. Ama etmedi.

"Abel?"

"Yarın gece, her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım ve "Tamam, bebeğim" diye fısıldadım ve ona inandığımı hissettirmek için çok çaba sarf ettim.

Ve inandım.

Sadece yanılıyor olmasından endişeleniyordum.

Beni kollarının arasına sıkıca aldı, dudaklarını tekrar boynuma kaydırды ve Abel acele etmemek niyetinde olduğu için yatağa ulaşmamızın biraz zaman alacağını anladım.

Ve öyle yaptı, yavaşça, tatlı bir şekilde, sevişmek yerine benimle aşk yaptı. Yine bana ihtiyacım olanı verdi, ama ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Uzun, yoğun bir orgazm, beni doyummuş ve gevşek bırakmıştı ve bu, kavga ile bitecek bir günün arifesinde, o benimle birleştğinde, bunu aramama gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

Hemen uykuya daldım.

* * *

"Lanet olası *vampirlerin* sigara *içilmez politikası* olduğuna inanamıyorum."

Ertesi geceydi ve Jabber, sadece yerleşkedeki durumdan değil, aynı zamanda hepimizin saklandığımız, yukarıda ya da yakında gerçekleşecek olan kavgayı beklediğimiz, yerleşkenin altındaki sığınaktaki güvenli odadaki durumdan da şikayet ediyordu.

Bu "biz" Leah, Sonia, Jian-Li ve beni içeriyordu. Bizimle birlikte, Callum'un kız kardeşi gibi görünen ama aslında annesi olan güzel, siyah saçlı bir kadın olan Regan da vardı. Callum'un emriyle, birkaç gün önce tesise gelmişti. Tatlı ve nazikti ve ailesini açıkça seviyordu, bu yüzden tabii ki onu çok sevdim.

Sığınaktaki "biz"in içinde, ciddi şekilde sinirli olan Chen de vardı (Chen daha iyiydi ama Abel'in onun savaşımasına izin verecek kadar iyi değildi, bu karar Chen'in onayladığı bir karar değildi ama diğer iki kardeşi ve annesi onayladı; bu yüzden o da oradaydı). Ve son olarak, daha iyi ama yine de iyi sayılmayacak kadar iyileşmiş Jabber, kapalı kalmaktan hiç hoşlanmazdı ve babamın yakınlarda tehlikeli bir durumda olduğunu bilerek bunu yapmak onu daha da rahatsız ediyordu.

Moose henüz dönmemişti ve bu beni çok korkutuyordu, ama bunu düşünemiyordum.

Üzerimizde olan biten her neyse, o yüzden kafayı yemiştım. Saatlerdir oradaydık. Her şeyin yolunda olduğunu bildiriyorlardı ama benim düşünceme göre çok seyrek bildiriyorlardı.

Şimdi ise rapor vermiyorlardı.

Odanın içinde, dışında, koridorda ve sığınağa giden tüm yollarda güvenlik görevlileri vardı. Bu görevliler, şaşırtıcı bir şekilde bu görevden şikayet etmeyen, aksine ciddiye alan Caleb tarafından yönetiliyordu.

Bu hoştu ve hatta gurur vericiydi. Callum'un kardeşleri kesinlikle eylemci tiplerdi, bu da çok şey ifade ediyordu.

Ama Caleb'in şikayet etmeden görevini kabul etmesinin ne kadar gurur verici olduğunu düşünmüyordum.

Artık rapor vermedikleri anlamına gelen olan bitenlerden endişe duyuyordum.

İyi haber: Her ne olursa olsun fiziksel olarak tepki vermiyordum ve bunun Abel'in tehlikede olmadığı anlamına geldiğini umuyordum.

Callum veya Lucien tehlikedeyken içim acımıyordu, bu yüzden Leah veya Sonia'nın endişelerine yardımcı olamıyordum. Sonia aslında çok soğukkanlıydı, sakin ve kendinden emin davranıyordu ve bu hali benim tamamen kendimi kaybetmememi sağladı.

Ama o, savaşta Callum'u bekleme deneyimi vardı. Yeni başlayanlar Leah ve bendik. İkimiz de bu durumu pek sevmiyorduk ve ikimiz de bunu göstermemek için çaba sarf etmiyorduk.

Bu yüzden, tamamen kendimi kaybetmemiştim. Tamamen kendimi kaybetmeye çok *yakındım*. "İkinci el sigara dumanından ölecekleri yok," diye devam etti Jabber.

"Sanırım," diye başladı Jian-Li, "senin alışkanlığını paylaşmasak da, bu noktada hepimiz senin ihtiyacını anlayabiliriz, Jabber. Ancak, itirazlarını dile getirirken şu anda onların politikasını değiştirmeyecek, çünkü hepsi başka bir şeyle oldukça meşguller."

Jabber, Jian-Li'ye öfkeyle baktı.

"Aslında bir sigara içmek istiyorum ve hiç sigara içmedim," diye mırıldandı Leah bana, ama gözleri kapıda idi.

Ben sigara içmiştim, ama sadece anneme karşı gelmek için, ama şimdi sigara içmenin bir faydası olmayacağını biliyordum.

Sadece kapıdan içeri giren adamlarımız yardımcı olabilir. "Bence tekila içmeliyiz," diye mırıldandım.

Bana baktı. "Lucien, ikinci el içki içmeyi pek sevmez, yani ben sarhoş olduktan sonra benden beslenmeyi." Başını salladı. "Aslında, bu doğru değil. Şampanya veya votka içersem, bunu oldukça sever. Tekila..." Sesi kesildi ve yüzünü buruşturdu, sonra devam etti. "Bütün bunlar bittiğinde kutlama yapacağız ve onun da bunu sonuna kadar keyifle yaşamasını istiyorum. Yani, elimizde olsa bile, benim için tekila yok."

Ben de ona katılıyordum.

Onun içki içmeyle ilgili söylediklerine de ilgi duydum. Bu yüzden, "Gerçekten mi? İçtiğinde hoşuna gitmiyor mu?" diye sordum. O başını salladı.

Gözlerim kapıya kayarken, "Abel bu konuda ne düşünüyor acaba?" diye mırıldandım.

"Herkes farklıdır," dedi Leah ve umarım haklıdır, çünkü Abel ve ben sarhoşken seks yapmayı denemedik. Abel ile sarhoşken seks yapmanın kesinlikle harika olacağını düşündüm ve bu yüzden bunu hemen düzeltmemiz gerektiğini düşündüm.

Yani, sağlıklı ve sağlam bir şekilde, baktığım kapıda görüldüğünde. "Golem gördün mü?" diye kapıya sordum.

"Hayır," diye cevapladı Leah.

"Abel, onların büyük ve öldürülmesi zor olduğunu söyledi," dedim yumuşak bir sesle. "Lucien de bana aynı şeyi söyledi."

Sessiz kaldık, ikimiz de kapıya bakıyorduk. Bir süre sessiz kaldık ve sessizliğimiz ancak Jian-Li, Sonia ve Regan'la oturduğu kanepeden, Leah'la oturduğum kanepenin köşesine geçince bozuldu.

Yanımdaki koltuğun koluna oturdu ve omzuma hafifçe vurdu. "Her şey yoluna girecek."

Ona baktım. O da sakın ve soğukkanlı görünüyordu ve orada üç erkek çocuğu vardı, ne yapıyorlarsa yapıyorlar, sadece biri ölümsüzdü.

"Evet, olacak," diye onayladım, elimi bacağına uzatıp sırtını okşadım.

Bana gülümsedi ve omzuma tekrar okşadı, sonra gözleri kapıya kaydı.

Chen yaklaştı ve annesi ile benim yanımdaki koltuğa kendini attı. Hala iyileşme sürecinde olduğunu düşünerek daha dikkatli olması gerektiğini düşünerek yüzümü buruşturdum, ama yüzündeki ifade kardeşçe endişe veya tavsiyeyi pek davet etmiyordu.

"En azından bir şeyler *duyabilsek* daha iyi olurdu," diye şikayet etti.

"Duyacağız," dedi Jian-Li oğluna. "Yakında."

Chen annesine baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Oğluna bakışını izledim. "Bunu biliyorum çünkü ben bir anneyim." "Anne sezgisi mi?" diye sordu. "Bunu yeni mi öğrendin, yoksa yıllardır sahip olduğun ama bize hiç söylemediğin bir şey mi?"

Leah'ya şaşkın şaşkın baktım çünkü Jian-Li'nin oğulları sert davranabilir ve hatta annelerine karşı gelebilirlerdi (anneleri buna aldırmaz etmese de, bu onların ara sıra böyle davranmadıkları anlamına gelmezdi), ama onun sesi alaycıydı ve Jian-Li'nin bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

O da tahammül etmedi ve bunu oğluna söylemek için zaman kaybetmedi.

"Ben her zaman sahip oldum, Chen," dedi sabırla, ancak bu sabır zorlanmıştı. "Her biriniz doğduğunuz andan itibaren. Annelerde böyle olur. Ancak bu durumda, bu clairvoyance değil. Umut. Ve burada hiçbir şey bilmeden, hiçbir şey görmeden, hiçbir şey duymadan olmak, sahip olduğumuz tek şey bu. Sahip olduğumuz tek şey bu. Ve buna sıkı sıkı sarılmalıyız."

Bu iyi bir cevap oldu ve Chen bunu biliyordu, çünkü ona kaşlarını çatmış, sonra kapıya baktı.

Ve o baktığında, kapı açıldı ve Caleb içeri girdi. Oda heyecanla doldu ve herkes ayağa fırladı.

"Her şey yolunda," dedi ve gerginlik anında ortadan kalktı, yerini rahatlatma aldı. "Onlar temizlik yaparken hepiniz burada kalacaksınız."

Sonia'nın burnunu kıvrımını izledim ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ve bu anlamı iğrençti.

Umurumda değildi. İğrenç olsa da umurumda değildi. Abel'ı görmek istiyordum.

Bu isteğimi Caleb'e iletemeden Jabber söz aldı. "Biri bana bir paket sigara ve çakmak getirebilir mi?"

Caleb ona baktı. "Şu anda önceliğimiz bu değil, Jabber."

"Biri bunu *ikinci* önceliği yapabilir mi?" diye karşılık verdi Jabber.

"Uh, araya girmek istemem ama en azından erkeklere aşağı gelmelerini söyleyebilir misiniz?" diye sordum. "Üçlü'nün tüm erkek üyeleri, ayrıca Wei ve Xun. Sadece, bilirsiniz... çünkü," diye bitirdim.

Caleb bana baktı. "Onlarla konuşurum, Lilah. Ama Callum doğrudan bana rapor verdi ve hepsinin zarar görmediğini söyledi."

"Bunu bilmek iyi oldu. Teşekkürler," diye cevap verdim, hala erkek arkadaşımı görmek istiyordum. "Sigaram nerede?" Jabber araya girdi.

"Jab..." Caleb başladı.

Jabber onu kesip, "Erkeklerin kadınların ölü cesetleri, kan ve vücut parçalarını görmesini istememelerini anlayabiliyorum, ama benim bununla bir sorunum yok, en azından bu lanet odadan çıkabilir miyim?" dedi.

"Ben de," diye ekledi Chen.

"Tamam," diye kısa bir cevap verdi Caleb ve kenara çekilerek onların geçmesine izin verdi. İki adam hızla kapıya doğru yürüdü.

"Yani erkekler çıkabilir, ama kadınlar çıkamaz mı?" diye sordu Leah ve Caleb gözlerini ona çevirdi.

"Callum hepinizin burada kalmasını emretti. O yüzden hepiniz burada kalın," diye cevapladı Caleb. "Kan ve vücut parçalarını sevmem, bu yüzden kalıp

bir fincan çay daha içeceğim," diye mırıldandı Jian-Li, Chen'in boşalttığı koltuğa oturarak, önündeki sehpa da duran çaydanlık ve fincanlara doğru eğildi.

"Onlara mümkün olduğunca çabuk aşağı inmelerini söyleyeceğim," dedi Caleb ve hiç vakit kaybetmeden geri çekilip kapıyı kapattı.

Leah kanepeye uzanarak, "Belki de tekila shot içeceğim.

Lucien beni bir sığınağa tıkıp burada bıraktığı için hak ettiğini bulur."

Yanına oturdum ve "Kan ve vücut parçaları görmek ister misin?" diye sordum.

Bunu sordum çünkü gerçekten görmek istemiyordum. Sert bir kadın olabilirdim, ama Abel gelirse (ve çabuk gelirse) onları görmemek benim için sorun değildi.

Bana baktı. "*Kocamı* görmek istiyorum."

Tabii ki anladım ve başımı salladım, sonra "Üzgünüm ama tekila yok. Sadece kahve ve çay var. Muhtemelen bundan bahsetmemeliydim. Bir dahaki sefere sığınağımızı daha iyi donatacaklarından emin olacağız" dedim.

O, öfkeyle nefesini verdi ama başka bir şey söylemedi.

Jian-Li, bana çay ikram etmek için sessizce çaydanlığı kaldırdı. Ben başımı salladım. Jian-Li onlara ikram ettiğinde Sonia ve Leah da aynı şeyi yaptı. Regan kabul etti.

Bekleme süresi sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Neyse ki o anki bekleyiş o kadar uzun sürmedi. Kapı açıldı ve adamlar içeri girdi.

Lucien, Leah'ı *hızla* dışarı çıkardı. Callum doğrudan Sonia'nın yanına gitti.

Abel bana geldi, Wei ve Xun ise Jian-Li'nin yanına gitti.

İyi görünüyordu. Yorgun ama iyiydi. Wei ve Xun da aynı görünüyordu (ancak Xun'un eli bandajlıydı).

Abel yaklaştığında, iki elini kaldırıp çenemi kavradı, eğildi, şakağını benim şakağıma sürttü, gözlerime baktı ve "Her şey yolunda" diye fısıldadı.

Onun tişörtünün kenarlarını tutarak başımı salladım, gözlerine baktım ve ona inandım.

Her şey yolundaydı. Herkes hayattaydı, nefes alıyordu ve iyiydi. Tanrıya şükür, her şey yolundaydı.

Şimdilik.

Bu hem harika hem de berbat bir durumdu, çünkü yarının iyi geçeceğini bilmek için bekleyip görmek zorunda olduğumuzu biliyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Ne Pahasına Olursa Olsun
Abel

"Nasıl oldu bilmiyorum," dedi Abel, Patricio'nun elinde hoparlör modunda tuttuğu telefonuna bakarak. "Sanki golemlerin saldıracağını biliyorlardı."

Abel onunla birlikte odasındaydı, ancak Patricio'nun onu görmemesi için zihnini kontrol etmiş ve Abel'in dinleyebilmesi için üstlerine yaptığı aramayı hoparlöre vermişti.

Saldırının ertesi sabahıydı.

Bir sürü golem göndermişlerdi. Golemler devasa, tuhaf görünümlü, ölümcül piçlerdi ve Abel bir daha onlarla karşılaşmamayı umuyordu. Bu kadar çok göndermelerinin nedeni, işlerini ciddiye aldıkları açıktı. Bu bir tatbikat değildi. Üçlü'yü ya da yakalayabildikleri kadarını yok etmek niyetindeydiler.

Ve ortaya çıkan golem kesinlikle ciddiydi. Hainleri buldukları için şanslıydılar, yoksa Abel sonucun ne olacağını bilmiyordu.

Kötü sonuçlanabilirdi.

Son olabilirdi.

Ama öyle olmadı ve şimdi buradaydılar. Hâlâ hayattaydılar.

Hâlâ nefes alıyorlardı.

Şimdi lanet olasıca yoluna devam etmeleri gerekiyordu. Sadece nereye gideceklerini bilmiyorlardı.

"Bjorn?" diye sordu diğer uçtaki ses.

"O savaşta öldürüldüğü için ona soramam," diye cevapladı Patricio.

Bu doğrudu. Bjorn kafasını kaybetmişti ve bunu Wei'nin kılıcı yapmıştı. Abel çok yakındı. Bu kaçınılmazdı. Ya Wei ya da Bjorn olacaktı ve Abel, sonuç böyle olduğu için Tanrı'ya şükretti.

"Bildiğim kadarıyla, sonuna kadar The True'ya sadık kaldı," diye bitirdi Patricio.

"Golem tarafından mı öldürüldü?" diye sordu ses.

"Orada değildim, ama emirlerimiz gizli kalmamız yönündeydi, yani en azından onlarla savaşıyormuş gibi davranması gerekiyordu, bu yüzden öyle olduğunu varsayabilirim," dedi Patricio.

Durum öyle değildi. Hazırlıklı oldukları için sürpriz saldırıya karşı koyduklarında, golemler için işler çok çabuk tersine döndü, bu da Bjorn'un kendi zararına çok çabuk taraf değiştirmesine neden oldu.

Abel, bir sonraki adımlarının ne olacağına dair ayrıntıları öğrenmesini emretti. "Planlarınız nedir?" diye sordu Patricio hoparlöre.

"Seni ilgilendirmez," diye cevapladı ses. "Saldırıyı biliyorlar mıydı, biliyorlarsa nasıl öğrendiler, öğren."

Israrcı ol ama akıllı davran, diye emretti Abel.

"Etienne'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilirimsem daha fazla yardımcı olabilirim," dedi Patricio.

"Bunun nasıl olacağını ve neden bu bilgiyi istediğini anlamıyorum Patricio, bizimle paylaşmamızın uygun olduğunu düşünmedikçe bu bilgiyi almanın senin hakkın olmadığını biliyorsun," diye cevapladı ses.

Geri çekil, diye emretti Abel.

"Sen burada değildin," diye patladı Patricio. "Onlar acımasızdı. İki yüz elli golem gönderdin ve sadece yedisi savaştan sağ çıktı."

O yedi kişi de bilmiyordu. Görevleri vardı ve sahip oldukları tek şey buydu. Abel bu bilgiyi onlardan önceki gece almıştı.

Ancak, The True ile ittifak halinde olan daha fazla golem vardı ve neyin peşinde olduklarını kimse bilmiyordu.

"Güvenliğinden endişe duyuyor musun?" diye sordu ses. "Benim Gerçek olduğumu bilmiyorlar," diye cevapladı Patricio.

"O zaman işini yap," diye emretti ses. "İzle. Dinle. Rapor ver. Senin için bir şey olursa, seninle iletişime geçeceğiz."

"Tamam," dedi Patricio telefona, ama kimseyle konuşmuyordu. Diğer hattaki ses kesilmişti.

Abel, hemen sana ihtiyacımız var. Salonda. Çıkarken Patricio'yu odasında tut.

Bu, Lucien'in sesiyle Abel'in kafasına geldi, bunu Abel'e ilk kez yapıyordu ve Abel, bu başladığında gerildi. Sonra Patricio'ya emirlerini verdi ve odadan çıktı, kapının hemen dışında Lucien'i gördü.

Lucien onun gözlerine baktı ve hemen koridora doğru hızlıca ilerledi, vücut dili aciliyetini yansıtıyordu.

Abel de aynı şekilde onu takip etti.

Lucien, koridorun sonuna kadar ilerleyip yarım kat merdiven indikten sonra durdu.

"Ne?" Lucien bir şey söylemeden önce Abel sordu. "Moose geri döndü," dedi Lucien.

"Kahretsin," dedi Abel, midesi sıkışarak. "O iyi mi?"

"O gayet iyi. Ancak yanında getirdiği üç insan iyi değil."

Abel vampire baktı.

"Gel," diye mırıldandı Lucien ve tekrar merdivenlerden inmeye başladı.

Abel onu ön kapıya kadar takip etti, dışarı çıktı, merdivenlerden indi ve direksiyon başında bir kurt bulunan bir SUV'ye bindi.

Lucien arka koltuğa oturdu ve Abel onun yanına yerleşti.

Kapıları kapatır kapatmaz kurt gaza bastı. Lucien'e döndü.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Lucien. "Bu ihbar geldi. Ayrıntıları vermediler, sadece Moose'un bulunduğu yere ve insanları tuttukları yere gelmemizi istediler. Callum kurtlarıyla dışarıdaydı ve yolda. Onları tuttukları kışlaya kısa süre içinde varacağız."

Abel başını salladı.

"Patricio'dan bir şey öğrendin mi?" diye sordu Lucien.

Abel başını salladı. "Hiçbir şey. Daha da kötüsü, ondan bilgi almaya çalıştım, ama o bunu yaptığı anda onu susturdular. Patricio, saldırı olacağını bildiğimiz gibi olduğunu ve diğerinin ortadan kalkmasıyla, hangisinin bilgi verdiğini bilemeyeceklerini bildirdi. Ama Patricio normalde yaptığı işin dışında baskı yaparsa, onun yaptığını düşünebilirler. Buna dikkat etmeliyiz."

"Sinir bozucu," diye mırıldandı Lucien, gözleri ön cama kaydı.

"Serena'dan haber var mı?" diye sordu Abel ve Lucien'in bakışları ona döndü. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Sinir bozucu," diye mırıldandı Abel.

SUV yavaşlamaya başladığında Lucien'in dudakları yukarı kıvrıldı. Abel pencereden dışarı baktı ve mülkün kuzeybatı ucundaki bir barakada olduklarını gördü. Dışarıda çok hareketlilik vardı ve Abel daha önce oraya gitmediği için kesin olarak bilmiyordu, ama vampir barakasinda sabahın geç saatlerinde normalden daha fazla hareketlilik vardı.

Arabadan indiler ve Abel, Lucien'i takip ederek barakaya girdi.

Ryon kapının içinde onları karşıladı ve hemen "Bu taraftan" dedi.

Ryon'un arkasında koridordan sonuna kadar ilerlediler ve dışarıda iki kurt tarafından korunan bir odaya girdiler.

Kapı arkalarından kapandı.

Odada Callum, Moose ve yirmili yaşların ortalarında görünen üç genç adam vardı.

Onlar da feci şekilde dövülmüştü. Gözleri neredeyse şişmiş ve kapanmıştı. Burunları normal boyutlarının iki katı büyüklüğündeydi, çocuklardan birinin burnu kırılmış gibiydi. Dudakları şişmiş ve yarılmıştı. Ciddi morluklar vardı. Kesiklerinden kan sızıyordu. Hepsi, görsel hasarların tek zararları olmadığı halde, vücutlarını dikkatlice tutuyorlardı.

Ayrıca odadaki vampirleri ve kurtları dikkatle inceliyorlardı ve çok korkmuş görünüyorlardı.

Başka bir şey daha vardı. Abel'ı çok korkutan bir şey. O da, Abel ve Lucien içeri girdiğinde ve adamların dikkati onlara yöneldiğinde, daha az korkmuş ve daha aç göründükleri idi.

Ve bu açlık yemek için değildi.

Abel'in onlara vereceği her şey için.

"Tamam, buradasın. Bunu tek seferde halledip geri dönüp biraz uyuyabilirim," dedi Moose, kapı arkalarından kapanır kapanmaz. Abel dikkatini diğerlerinden Moose'a çevirdi.

Kollarını sallayarak çocukları işaret etti ve Abel, parmak eklemlerinin yarılmış ve kanamış olduğunu gördü, ama bunun dışında iyi görünüyordu.

"Birkaç gün önce barda işimi yapıyordum. Bu pisliklerin konuşmalarını duydum," diye başladı. "Sarhoşlardı. Seni dağınık hale getiren türden sarhoşlardı ve her türlü dağınıklığı yaptılar."

Moose konuşmayı bitirdiğinde Callum, "Nasıl yani?" diye sordu.

Moose parmağıyla çocuklardan birini işaret etti. "Şu çocuk kafayı bulmuştu, kışına alırken beslenmenin ne kadar iyi hissettirdiğini övünüyordu."

Abel, Moose'un işaret ettiği çocuğa baktı. Sarışın, zayıf, burnu kırılmış gibi görünüyordu.

Moose devam etti, "Diğer ikisi, kızlarına sikilmedikleri için bu durumu sevmediler, ama beslendiler ve diğerinin de beslenmesini istediler. Şimdi, birinin tatmin olmak için ne yapması gerektiği umurunda değil. Sadece beslenmekten bahsettiklerinde dikkatim çekildi. Bu yüzden dikkatimi verdim. Fazla bir şey söylemediler, çünkü birbirlerine tokat atmaya başladılar. Bu sırada, iri yarı bir adam içeri girip onlara bir bakış attı. Hepsi hemen uysallaşıp onu takip ettiler."

"Vampir mi?" diye sordu Lucien.

"Bilmiyordum, ama tahmin ettim ve onları takip ettim," diye cevapladı Moose. "Vampirler her şeyi hissedebildikleri için, izlemek için yeterince yaklaşmadım, zaten o boku görmek istemezdim. Ama ben onları dövüp buraya getirirken, adamın vampir olduğunu söylediler."

"Kahretsin, Moose," dedi Abel sertçe. "Yardımcı olmadan bir vampiri takip mi ettin?" "Evet," diye cevapladı Moose kısa ve keskin bir şekilde. "Ve iyi ki de yapmışım, çünkü onun

Üç erkek oyuncağı onun dikkatini dağıttı, böylece ben uzak dursam bile beni yakalamadı, çünkü artık o orospu çocuğunun nerede kaldığını biliyorum. Kompleksin radarından uzak olacak kadar uzak, ama yine de yakın. Günlerdir izliyor ve takip ediyorum, bu yüzden bu pisliklerin — tekrar adamlara doğru kolunu salladı — kompleks içindeki gözü ve kulağı olduğunu da biliyorum. Sadece bu da değil, kompleks *içindeki* Bjorn adında bir adama bazı şeyler aktarıyorlar.

"Bunlar çok iyi bilgiler, Moose," dedi Callum. "Ama bu, onların neden çok iyi durumda olmadıklarını ve senin bu bilgiyi bize rapor etmek için burada olman yerine onların burada olmalarını açıklamıyor, böylece biz bu istihbaratı kullanabilir ve onlar oyunda kalabilirlerdi."

"Beni zorladılar," diye açıkladı Moose. "Bana saldırmaya çalıştılar." Omuz silkti. "Bu onlar için pek iyi sonuçlanmadı."

Abel çocuklara baktı ve Moose'un haklı olduğunu düşündü.

"Vampirlerin adını öğrendin mi?" diye sordu Callum.

"Ona Miko diyorlardı," diye cevapladı Moose.

"Kaldığı yerin adresi var mı?" diye sordu Lucien.

"Stephanie'ye verdim bile. O da gidip onu aldı," dedi Moose.

Lucien geri adım attı, cebinden telefonunu çıkardı ve "Onu arayacağım," diye mırıldandı.

Callum Abel'a döndü. "Onları tekrar oyuna sokmamız lazım."

"Ne dedin?" diye sordu Moose ve Callum ona döndü.

"Sana sonra anlatırız," dedi ve tekrar Abel'a döndü. "Neden bu halde olduklarına dair bir hikaye uydur, Moose ve kompleksimize yaptıkları ziyaretle ilgili tüm anılarını sil ve onları oyuna geri sok. Serbest bırakıldıklarında, vampiri kaldığı yerden uzaklaştırmaları gerekiyor, böylece elektronik gözetim kurabiliriz."

Abel çenesini Callum'a doğru kaldırdı ve genç adamların yanına gitti. Onlar ondan çekindiler, ama o durumu kontrol altına aldı, hızlıca düşündü ve geri kalanını halletti.

İşini bitirdiğinde geri çekildi ve Callum'a baktı. "Gitmeye hazırlar."

Callum başını salladı ve Ryon'a döndü. "Onları buradan çıkar, serbest bırak, ama bir insanı peşlerine tak. Miko kurtulduğu anda, onu gözetlemeye başla."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Ryon, kapıyı açtı, kapının ötesindeki kurtlara işaret etti ve onlar içeri girdi.

Callum, Abel'in yanına yaklaştı ve adamların dışarı çıkarılmasını izlediler.

Onlar gittikten sonra, Lucien telefon görüşmesini bitirip onların yanına katıldı.

"Stephanie bu vampiri tanıyor. Onunla hiç tanışmadı, ama onun The True'nun bir parçası olmasına şaşırmadı," dedi Lucien.

"Her yerdeler," diye mırıldandı Abel.

"Bu şaşırtıcı değil," dedi Callum ve Abel'in gözlerine baktı. "Neyse ki sen varsın, böylece bizim bildiğimizi bilmiyorlar."

Golem ile işler çok kötüye gitmişti, ama Abel sayesinde başarmışlardı.

Ve şimdi bu durum vardı, ama durumu tersine çeviriyorlardı... Abel sayesinde.

Bunun harika bir his olmadığını söyleyemezdi, ama bunu Lucien ve Callum'la paylaşmadı. Tek yaptığı yine çenesini kaldırmaktı.

"Bunun doğal seyrini izleyelim, bundan ne çıkarabileceğimize bakalım," diye devam etti Callum. "Moose'a olanları anlat. Sonra antrenman randevumuz var."

Başka bir deyişle, her zamanki gibi devam et.

Abel, bu şekilde devam etmenin, az önce elde ettikleri küçük kazanımı büyütmemek ve kimsenin bunu fark etmemesini sağlamak için en iyisi olduğunu düşündü ve başını salladı.

"Daha fazla bilgi edindiğimizde, muhtemelen yine görevde olacaksın," diye uyardı Lucien.

Abel'in bununla bir sorunu yoktu. Yüzyıllardır büyük şeyler yapabilme yeteneğine sahipti, ama bunun onu bir ucube gibi hissettirmekten başka bir amacı yoktu.

Artık bir amacı vardı.

Hayır, bununla bir sorunu yoktu.

"Ne yapılması gerekiyorsa," diye cevapladı ve sonra sordu, "Gregor nerede?"

"Gregor'un dikkati dağınık," dedi Callum. "Yuri bu akşam cadı meclisine taşınıyor."

Abel de bunu görebiliyordu. Gregor ve Yuri kardeş gibi görünüyordular, ama aslında baba ve oğuldu. Yuri gittiğinden beri Gregor, oğlunu merak eden bir adam gibiydi. Halletmesi gereken ciddi işleri vardı, ama aklının çoğu Teksas'ta, oğlunun yanındaydı.

Abel'in Gregor hakkında herhangi bir şüphesi varsa, bu onu gidermiş olmalıydı.

"Tamam," diye mırıldandı Abel, sonra da, "Moose ile konuşacağım. Sonra işimize devam edeceğiz," dedi.

"Evet, sonra işimize devam edeceğiz," dedi Callum gülümseyerek.

"Ama önce Moose'u eşime geri götürmeliyim. Endişeleniyor. Onun geri döndüğünü ve güvende olduğunu bilmek isteyecektir."

"Geldiğimiz SUV'yi al," dedi Lucien. "Ben Callum'la geri döneceğim."

Abel, Lucien'e başını salladı ve Moose'a baktı. "Gidelim, koca adam."

Moose tereddüt etmedi, yumuşak çarşafılara hazır olduğu belliydi. Abel, geri dönerken ona olan biteni anlatmak için elinden geleni yaptı ve geri döndüklerinde onu oturma odasında bırakarak Delilah'ı kendisi bulmaya, ona haberleri vermeye ve arkadaşının yanına götürmeye karar verdi.

Onu üç oturma odası ileride buldu. Ayrıca onu Jian-Li veya diğer kadınlarla birlikte değil, yalnız buldu. Pencerenin önünde durmuş, dışarıya bakıyordu, odaya giren Abel dahil hiçbir şeyin farkında değildi.

Yaklaştığında "*Bao bei*" diye seslendi.

Onun şaşkınlıkla sıçrayıp ona dönmesini izledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Yüzünü ona dönük tuttu, ama gözleri tekrar pencereye kaydı.

Ona ulaştığında, dışarı baktı ve üç koyu gri duman sütununun, rüzgarsız havada, yerleşkenin yanlarını çevreleyen yoğun ormanın ötesinden doğrudan gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü.

Bunların ne olduğunu biliyordu. Bunlar, ölü golemnin nihai sonuydular. Bu son, parçalanmış ve arkadaşlarından uzaklaştırılmış bazı vücut parçalarını, özellikle de kafaları içeriyordu ve hepsi küle dönmüştü.

"Kadınları da olabilir," dedi Delilah yumuşak bir sesle ve Abel ona baktığında, Delilah'ın başının yine pencereye döndüğünü gördü. "Çocukları da olabilir."

"Ve eğer başarılı olsalardı, ne yapacakları konusunda 'olabilir' diye bir şey yoktu, ki bu bizim izin veremeyeceğimiz bir şeydi. Ne pahasına olursa olsun."

"Ne pahasına olursa olsun," diye fısıldadı Delilah pencereye.

"Kedicik..." diye başladı, elini kaldırıp boynunun omzuyla birleştiği yere koydu.

Bu, yine onun gözlerini ona çevirdi. "Her ne pahasına olursa olsun, senin için sorun yok mu?" Soruyu anlamadı.

"Ne?"

Kız tamamen ona döndü ve ellerini onun karın kaslarına koydu. "Sen can aldın, tatlım."

Şimdi onu ele geçirdi. Ele geçirmekten de öte.

Kadın düşüncelere dalmış pencereden dışarı bakıyordu, çünkü muhtemelen birçok kişinin sevdiği erkeklerin cesetleri küle dönüşüyordu. Ayrıca düşüncelere dalmış pencereden dışarı bakıyordu, çünkü adamın ruh hali hakkında endişeleniyordu.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı.

Kadın ikna olmamıştı ve adam, kadın başını yana eğip "Emin misin?" diye sorduğunda bunu anladı.

Elini kadının ensesine kaydırdı, onu kendine çekti ve ona eğildi.

"Eminim," dedi, yumuşak ve kararlı bir sesle. "Sen de iyi olacaksın, Moose geri döndü, o iyi ve seni üçüncü oturma odasında bekliyor."

Moose'un geri döndüğü haberine gözleri onun hoşuna giden bir şekilde parladı ve üçüncü oturma odası hakkındaki yorumuna ise daha da hoşuna giden bir şekilde dans etmeye başladılar.

"Hangisi o zaman?" diye sordu. "Seni oraya götüreceğim," diye teklif etti.

"Harika," dedi kız yumuşak bir sesle ve adam elini kızın boynuna koyarak onu yanına çekti. Sonra kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Burada bir süre kalacağımız anlaşıldığına göre, karışıklık olmaması için odaları resmi olarak numaralandırmalıyız," dedi kız, kolunu adamın beline dolayarak.

"Moose'u eve hoş geldin dedikten ve babanla Jabber'ı da aynı şeyi yapabilmeleri için çağırdıktan sonra yaparız."

Kız ona bakıp, "Tamam," dedi.

Kapıdan çıkarken bile eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Kollarını beline dolayan kız, onu sıkıca sarıldı ve başını kaldırdığında gözleriyle ona gülümsedi.

Sonra onu arkadaşının yanına götürdü, babasını ve Jabber'ı buldu ve onları da Moose'a götürdü.

Sonunda, antrenman bittikten sonra oturma odalarını resmi olarak numaralandırdılar.

On iki tane vardı.

* * *

Yuri

Yuri sinirliydi ve bu yüzden konuşmadı.

"Yuri?" Telefonun diğer ucundaki babası seslendi. "Beni duydun mu? Aletleri güvence altına alır almaz rapor vermeni istiyorum."

Ama Gregor, Yuri'nin aletleri temin eder etmez rapor vermesini istemiyordu. Sadece rapor vermesini istiyordu.

"Artık yüz yaşında değilim, baba," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Bunun farkındayım," diye babası daha da kuru bir şekilde cevap verdi.

"Aurora'nın bana söylediğine göre, arkamda oldukça güçlü on üç cadıdan oluşan bir cadı grubu var," diye Yuri, babasına az önce söylediği bir şeyi hatırlattı. "Ancak, benim uymamda ısrarcı oldukları planlarına göre, en büyük tehlike altında olanlar onlar."

Barb'ın söylediği gibi bu doğrudu ve Yuri ona inanıyordu. Bu da Yuri'nin endişeli olduğu anlamına geliyordu.

Barb'ın en sevdiği kişi olmayabilir, ama kızını çok sevdiği için ona bir miktar saygı duyduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ama daha fazlası da vardı.

Barb onu sevmiyor olabilir, ama Aurora'nın annesi olduğu ve bu görevi yerine getirmek için hayatını tehlikeye attığı için, ona karşı bir yakınlık duymaktan kendini alamıyordu. Ayrıca, sinir bozucu olmadığı zamanlarda oldukça eğlenceli olabildiğini de unutmamak gerek.

Ama işin aslı, Yuri en çok Aurora için endişeleniyordu. Onun sadece yirmi yedi yaşında olduğunu öğrenmişti. Cesur bir kızdı. Kendisinin "enerji" olarak adlandırdığı bir şeye sahipti, bunu defalarca gözlemlemişti ve aptal olmaktan çok uzaktı. Ancak, bir şey olursa, bu Yuri'nin onu sikme konusundaki gelecek planlarını etkileyecekti ve o da bunu çok istiyordu.

Ama sadece bu da değildi.

Eğer bir şey olursa, bu, cadı Aurora'nın yaşamadığı bir dünya anlamına gelecekti ve Yuri bu düşünceden hiç hoşlanmıyordu.

Sessiz kalma sırası Gregor'daydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi

Yuri.

"Bu iş bittikten sonra, bu Aurora ile tanışmak istiyorum," dedi Gregor ve Yuri iç geçirdi.

İnsanları kışkandığı nadir durumlardan biriydi. Ancak bu sefer öyle hissediyordu.

Babası onu tanımak için yüzyıllar boyunca zaman geçirmişti ve Yuri'nin yapacağı her hareketi, o hareketi yapmadan önce doğru bir şekilde tahmin edebilirdi. Dahası, Gregor hiçbir insan ebeveynin yeterli zamanı veya deneyimi olmadığı için anlayamadığı incelikleri anlayabiliyordu.

Bu, Yuri'nin Aurora'nın üzerindeki etkisini paylaşmamış olduğu, ancak babasının bunu okuduğu anlamına geliyordu.

"Böyle bir buluşma gerçekleşmeden önce yapılacak çok iş var, sadece aletleri temin etmekle kalmayıp, Abel'in kardeşini de bulmak gerekiyor," diye hatırlattı Yuri.

"Elbette," diye mırıldandı Gregor, tam o sırada kapı çalındı.

Yuri o tarafa doğru ilerlerken konuştu. "Birazdan cadılar meclisiyle buluşmak için çıkacağım. Seni bırakmalıyım."

"Tamam, Yuri. Birkaç saat sonra aramanı bekliyorum," diye cevapladı babası.

Yuri bu sefer cevap vermedi, çünkü kapıya ulaşmadan önce onun kokusunu aldı. Yine de gözetleme deliğinden baktı ve onu dışarıda dururken gördü, başı dönmüş, gözleri koridora bakıyordu, koyu renkli saçları yumuşak örgüler halinde düzenlenmiş ve ensesinde gevşek bir topuz oluşturmuştu.

Sanki bir randevuya çıkmaya hazır gibi görünüyordu, korkunç sonuçları olabilecek bir büyü savaşında değişken bir cadı grubuna yaklaşmaya değil.

Üstelik, o ve kız kardeşi cadılarla buluşacaktı. Kızın neden otel odasının kapısında olduğunu hiç anlamıyordu.

Ama o Aurora'ydı, onun hoşuna giden bir şekilde sinir bozucu. "Hoşça kal baba," diye mırıldandı telefona. "Görüşürüz Yuri," diye cevapladı babası.

Yuri telefonu kapattı, sonra kilidi açıp kapıyı açtı.

Küçük, kıvrımlı vücudu, sanki onun cevap vereceğini beklemiyormuş gibi, kapıyı açtığı anda sıçradı.

"Buradasın, tatlım... neden?" diye selamladı. "Merhaba, Yuri," diye cevapladı.

"Merhaba Aurora," diye cevapladı ve sonra emretti, "Şimdi, soruma cevap ver."

O, onun arkasını bakarak sordu, "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Onu içeri davet etmek gibi bir niyeti yoktu. O gece halletmeleri gereken önemli işleri vardı. Kral boyu bir yatak ve iki çift kişilik yatak, iki kanepede dahil olmak üzere bir süit odada işleri yoktu.

Yine de, karşısındaki Aurora'ydı ve onu koridorda bekletmek istemiyordu. Bu nedenle, kenara çekilerek onun içeri girmesine izin verdi.

O da davetini kabul etti ve çekici ama bu durumda gülünç olan bir çift yüksek topuklu çizmeyle zarifçe içeri girdi. Çizmeleri, kalplere benzeyen dolgun kalçalarını saran büyüleyici açık gri pantolonla ve cadıların giyeceği türden olmayan, gözlerine çok yakışan ve o kadar gevşek dokunmuş ki altındaki daracık kaşkorseyi görebileceği şık bir deniz mavisi süveterle giyiyordu.

Kadının kıyafetlerine olan tepkisini bir kenara bırakıp kapıyı kapattı ve "Bu geceki işimizden sonra randevun var mı?" diye sordu.

Ona dönerek şaşkın ama eğlenceli bir bakış attı. "Randevum mu?"

Elini ona doğru sallayarak süite girdi. "Oldukça çekicisin, Aurora." Ondan birkaç adım uzaklıkta durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Normalden daha çekici. Aslında, bu akşamki işimizi düşünürsek gerekenden daha çekici."

Elini kaldırdı ve saçının bir tutamına hafifçe dokundu. Adam, bu tutamın, kulağının önündeki cilde daha çekici görünmesi için çekici saç modelinin içine gizlenmediğinden emindi. Dokunmak, parmağını etrafına dolamak ve belki de sadece onun tepkisini görmek için hafifçe çekmek isteyecek kadar çekiciydi.

Dikkatini saç telinden ayırıp kadına geri döndü ve "Aurora?" diye sordu.

Kız, alt dudağını ıslatmadan önce irkildi, kalın kirpiklerinin altından ona baktı ve fısıldadı, "Beni henüz öpmedin."

Kahretsin.

O, başlamadan önce içini çekti ve "Aurora..." dedi.

"Beni öpmen önemli," dedi kız aceleyle ve adam gözlerini kısarken hissetti.

"Neden peki?" diye sordu.

"Bu bağlantıya ihtiyacımız var," diye açıkladı. "Anlamadım?"

Ona doğru bir adım atmak üzereydi, durdu, çaresiz bir hareketle ellerini yanlarına kaldırdı ve indirdi.

Ama konuştu.

"Seninle bağlantı kurmam gerekiyor. Seninle ne kadar bağlantılı olursam, seni o kadar iyi koruyabilirim."

O da ona bağlı olmak istiyordu, ama bu nedenle değil, ayrıca şu anda bu mümkün değildi.

"Barb'ın bu geceki olaylar hakkında anlattıklarına göre, kendini korumaya odaklanman gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"Sen hala orada olacaksın ve hala tehlikede olacaksın," diye cevapladı.

"Bu doğru, ama sen ve cadı kız kardeşlerin bana göz kulak olmak için oradasınız, ayrıca sana temin ederim ki, kendime bakmakta oldukça ustayım."

"Ve biz eğer..." Sesi kesildi, ona doğru bir adım attı ve tekrar başladı. "Aramızda bir şeyler oluyor," dedi sessizce.

"Hayır, tatlım," diye itiraz etti. "Bu geceki işimizi bitirdikten sonra aramızda bir şeyler olacak. Ondan önce, ikimizin de dikkatinin dağılmasına gerek yok."

"Ama ben..." diye başladı.

"Seni öpmemi istiyorsun," diye onun yerine cümlesini tamamladı. "Çünkü gençsin, beni arzuluyorsun ve bu gece seni korkutuyor, bu yüzden buraya gelip sana bu geceyi atlatmana yardımcı olacak bir şey vermemi umuyorsun. Ve eğer kader bize gülmezse, anlatılamaz bir şey olursa ve bu geceyi atlatamazsan, en azından ölmeden önce sahip olmak istediğin bir şeye sahip olursun."

"Tamam, çok açık bir şekilde söylemek gerekirse... evet," diye mırıldandı, gözlerini yere indirerek.

"Aurora, buraya gel," diye emretti ve kızın bakışları anında ona döndü.

Bir saniye bile tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.

Yaklaştığında, Yuri onu ilk kez kollarına aldı ve kendine çekti.

Ve onu orada hissetmekten çok hoşlandı.

"Kollarını bana dolaş, tatlım," diye mırıldandı, kız ne yapacağını bilemiyor gibi görüldüğünde.

Aurora söyleneni yaptı ve o da elini sırtından boynuna kaydırды, sonra yana doğru çevirip orada kıvrıldı.

"Bu gece sana hiçbir zarar gelmeyecek," diye fısıldadı.

"Yuri..."

"Hayır," dedi, hala sessiz ama şimdi de kararlı bir sesle, parmak uçlarını kadının tenine bastırarak sözlerini vurguladı. "Buna izin vermeyeceğim; annen de izin vermeyecek. Bu gece biz galip geleceğiz."

"Tamam, sana inanıyorum," dedi, tam olarak inanmadığını ama inanmaya çalıştığını belli eden bir ses tonuyla. "Yine de, neden beni öpmediğini anlamıyorum."

Yuri parmak uçlarını daha derine bastırdı, boynunu eğdi ve ağzını aldı, dilinin ucunu kıvrım boyunca kaydırarak içeri girmeyi talep etti ve kabul etti.

Onu ele geçirdiğinde, hayal ettiğinden daha güzel tadı vardı — bal, ay ışığı ve korku tadı.

Öpüşmeye başladıktan birkaç saniye sonra öpüşmeyi bitirdi, penisi çoktan sertleşmeye başlamıştı, gözlerini açtığında kadının gözlerinin kapalı olduğunu, güzel yüzünün rüya gibi olduğunu, nefesinin hızlandığını, parmaklarının sırtındaki süveterine sıkıca tutunduğunu ve göğüslerinin göğsüne sıkıca bastırıldığını hissetti.

Ve penisi sertleşmeye devam etti.

"İşte bu yüzden seni öpmedim, tatlım," diye fısıldadı.

Yavaşça gözlerini açtı ve rüya gibi hali hâlâ oradaydı, ay ışığı ve korku da öyle.

Büyüleyici.

O uzaklaşmadı ve nefes alırken, "Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel öpücüktü" dediğinde, o bunun nedenini anladı.

Ne yazık ki, mevcut durumlarında ve bu kadar kısa sürmüş olmasına rağmen, o da aynı şeyi söyleyebilirdi ve ondan çok daha fazla deneyimi vardı.

"Daha fazlasını ister misin?" diye sordu, cevabı biliyordu. Görebiliyor, hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordu.

"Kesinlikle," diye cevapladı kız.

"Tekrar söylüyorum Aurora, bu yüzden seni öpmedim."

Kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Anlamıyorum."

"Böyle bir öpücük başka şeylere yol açar. Zihnimizi başka şeylere odaklamamız gerekiyor. Şimdi, uslu olmalısın; beni bırak ve annene geri dön. Anlaştığımız gibi, yarım saat sonra sana katılacağım."

"Neden gitme zamanı geldiğinde beni anne ve diğerlerinin yanına götürmüyorsun?"

Ona daha da yaklaştı ve elini çenesinden saçlarına kaydırarak yumuşak, kalın topuzunun altındaki kafa derisine dokundu.

Ayrıca şişmiş penisini kızın karnına bastırdı.

"Çünkü," diye fısıldadı, gözlerinin büyüdüğünü izleyerek, daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığını bilerek. "Şimdi git," diye emretti.

Kız uzun bir süre onun yüzünü inceledi, sonra başını salladı ve "Tamam, Yuri," dedi.

Kollarını gevşetince, kız onlardan çekildi ve o, bunu yaparken tuhaf bir kayıp hissi duydu. Bunu görmezden geldi ve kapıya doğru yürüyen kızı izlemek için döndü.

Kız elini kapı koluna koyduğunda, "Aurora" diye seslendi.

Kız ona döndü ve sonunda Yuri, kızın ona gelmesinin asıl nedenini dile getirdi.

"Senden önce öleceğim," diye yemin etti, ama henüz bitirmemişti. "Ve bu gece ölmeyeceğim."

Onun tüm tavırları gözlerinin önünde sakinleşti ve bunu izlerken, başka bir tuhaf his duydu, bu his zevk ve rahatlamamanın garip bir karışımıydı.

O kapının arkasında kaybolmadan önce "Ben de senin için" diye cevap verdiğinde, başka bir tuhaf (ve harika) his daha duydu.

* * *

Otuz dakika sonra, Yuri Aurora'nın şirin bungalovuna girdi ve birden durdu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı gördüğü manzara karşısında.

Öncelikle, Aurora bir grup kadının arasında duruyordu ve ensesindeki hoş topuz saç modeli yok olmuştu. Giydiği güzel kıyafetler de yok olmuştu.

Onların yerine siyah kot pantolon, siyah balıkçı yaka kazak, siyah örgü şapka altında saklanmış saçları vardı ve yüzündeki gül ve krem rengi lekeleri bile siyah lekelerle bozulmuştu.

Cadılık yapan kız kardeşleri de benzer şekilde giyinmişti.

Yuri de hemen hemen aynı kıyafeti giymişti - siyah V yakalı kazak ve siyah pantolon - ancak o bunları o sabah doğal olarak giymişti.

"Bir cadı meclisine mi yoksa terörist hücreye mi yaklaşıyoruz?" diye sordu, arkasından kapıyı kapatarak.

Aurora kıkırdadı, bu ses vücudunun iki farklı yerinde hoş bir etki yarattı.

"Bu operasyon gizli," diye fısıldadı cadılardan biri. Yuri, onun adının Jane olduğunu hatırladı.

"Doğru," diye mırıldandı ama daha fazla konuşmamaya karar verdi.

"Tamam, başlayalım," Jordana adındaki başka bir cadı dedi ve Yuri'ye baktı. "Unutma, sen yaklaşmadan önce korumaları kaldırıyoruz. Senin hızına ve gücüne ihtiyacımız olabilir ve o zamana kadar alev topuna dönüşmeni istemiyoruz."

Yuri, alev topuna dönüşmemesini içeren her plana gönülden katılıyordu.

"Planları yirmi dört saat önce kesinleştirdiğimiz için hatırlıyorum," diye onu temin etti.

Jordana burnunu çekerek, sanki kötü bir koku almış ve bu koku Yuri'den geliyor gibi, gözlerini ona dikti.

Yuri iç geçirdi, içeri doğru yürüdü ve bakışlarıyla Barb'ı işaret etti.

Aurora'nın süitine yaptığı ziyaret ile bungalova varışı arasında karar verdiği şeyi paylaşma zamanı gelmişti.

"Aurora benimle kalıyor ve güvenli olana kadar yaklaşmıyor."

"Yuri!" Aurora ağladı.

"Kabul edildi," dedi Barb, kızının çılgınlığını

bastırarak. Aurora annesine sertçe döndü. "Anne!"

Barb sakın gözlerle kızına baktı. "Bunu büyüklerine bırak." "Benim gücüm var," diye bağırdı Aurora. "Yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum."

Barb onu tamamen görmezden geldi ve Yuri'ye baktı. "Bana bir şey olursa, ona sen bakarsın."

Yuri kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Ölene kadar."

Barb hemen rahatlamış göründü ve bu, Yuri'nin pek umursamadığı bir ifadeydi, çünkü o akşamki olayların sonucundan ne kadar emin olmadığını gösteriyordu.

"Yuri," diye fısıldadı Aurora, Yuri'nin dikkatini Barb'dan kendine çevirerek.

Artık kızgın görünmüyordu. Siyah lekelerin altında yüzü yumuşaktı ve gözlerini süsleyen narin makyajın etrafında bakışları sıcaktı.

"Ben milyarderim, tatlım, bu benim için zor bir şey olmaz." O sıcak gözler genişledi ve dudakları aralandı.

Onu içine çekmek... *Lanet olsun.*

Onu sikmeyi dört gözle bekliyordu.

"Yüzyıllar geçiyor ama hiçbir şey değişmiyor. Bir vampiri güzel bir cadının yanına koyarsan, işler sarpa sarar," diye mırıldandı yaşlı bir cadı, adı Yuri'nin Ruby olduğunu sandığı. "Umarım bu, tarihin tekerrür etmesinin başlangıcı olmaz."

"Senden birkaç yüzyıl daha yaşlı olduğumu ve söz konusu tarih boyunca hayatta olduğumu, babamın bana olaylar yaşanırken gizli tuttuğu olayları göz önünde bulundurarak, anlaşmazlığın bir cadının büyük miktarda borç biriktirip kendini zor durumda bulması ve vampir sevgilisine borçlarını ödeyenleri ortadan kaldırması için büyü yapmasıyla başladığını paylaşacağım. Ne yazık ki, bu kişilerden birinin karısı da bir cadıydı. O da vampire farklı bir büyü yaptı ve bu, beş vampirin kazıkta yakılmasıyla sonuçlandı," dedi Yuri.

"Bir çürük elma," diye mırıldandı Ruby.

"O hikayede iki tane vardı," diye ironik bir şekilde belirtti Yuri. "Ancak bunu duyan birçok cadı, vampir sevgililerine ya da sadece tanıdıkları vampirlerin üzerine büyü yaparak, onların kötü emirlerini yerine getirmelerini sağladı ve bu da yüz on beş vampirin cadılar ve onların ortakları tarafından yakılması ya da kafalarının kesilmesiyle sonuçlandı."

Ruby gözlerini ona dikti. "Ve bu, yüzyıllar süren zulmü mazur gösterir mi?"

"Asla bir vampiri sınama," diye fısıldadı Yuri ve oda sessizliğe büründü. "Senin türün benimkini sınadı, onlara güç uyguladı, vampirleri kendi iradelerine boyun eğmeye ve emirlerini yerine getirmeye zorladı. Ataların bunun ateşle oynamak olduğunu biliyorlardı. Yanıp kül oldular. O ateşin nasıl ve ne kadar süreyle yandığını kabul etmiyorum. Ama yüzyıllar geçti. Bu gece ortak bir görevimiz var, bu yüzden, en azından bu akşam için, geçmiş unutulmalı mı?"

"Her neyse," diye mırıldandı ve başka yere baktı.

"Hazırlanalım," dedi Barb, bu tartışmaya şükürler olsun ki son vererek.

Yuri iç geçirdi ve önceki gece kendisine söylendiği gibi odanın içine doğru ilerledi.

Kadınlar onu çevreledi ve gözleri Aurora'ninkini aradı. Elleri havadaydı ve beyaz-sıcak ve yanık turuncu kıvılcımlar ellerinin arasında parıldıyordu. Tüm cadılar mırıldanmaya, ilahi söylemeye başladı, öyle olsun diye, sonra kıvılcımlar onun etrafında patladı, giysilerinde ve cildinde parıldıdıktan sonra kayboldu.

"Tamam, bitti. Gidelim," diye emretti Barb ve herkes kapıya doğru hareket etti. Barb, Yuri'ye baktı. "Sen ikinci minibüste, sürücü koltuğundasın. Aurora da seninle birlikte."

Hiçbir şey söylemedi. Aurora'nın yanına geldiğini hissedip kokusunu aldığıında, "Neden hepsi bana bildiğim şeyleri hatırlatıyor, hiç anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Gerginler," diye mırıldandı Aurora. Harika.

Gergin cadılar.

Mahvolmuşlardı.

Vampirler asla gergin olmazlar. En azından Yuri, kendisi dahil, gergin olan bir vampir tanımıyordu.

Bu nedenle, Aurora'nın evinin önüne park edilmiş üç siyah minibüsten birinin direksiyonuna sakince oturdu. Aurora yanına oturdu, dört cadı da arkaya bindi.

Konvoy yola çıkmışken Aurora, "Onlarla birlikte içeri girmeye hazırım. Üzerime düşeni yapacağım," dedi.

"İzin verilene kadar bekleyeceksin," diye cevapladı Yuri.

Kadının ona dönerek "Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorum ve korkmuyorum" dediğini biliyordu.

Yalan söylüyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Ancak, kız cesurdu. Bunu da hissedebiliyordu. Ve o anda, o gece karşı karşıya kalacakları her neyse, minibüsü durdurup kızı kollarına almak ve ikisini de unutmayaacağına emin olana kadar içselleştirmek istedi, güneş gökyüzünden düşse bile.

Bu düşüncelerini hiç belli etmedi. Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi: "Öyle olabilir, ama izin verilene kadar bekleyeceksin."

Kız, yumuşak bir ses tonuyla karşılık verdi: "Yuri, ben çocuk değilim."

O zaman ona baktı. "Hayır, değilsin." Gözlerini tekrar yola çevirdi ama konuşmaya devam etti. "Ancak, sen gençsin. Önünde uzun bir hayat var ve Tanrı izin verirse, o hayat güzel olacak. Annen seni seviyor, senin için bunu istiyor, senin için endişeleniyor ve aklında sen varken o cadı meclisiyle yüzleşmek istemiyor. O yüzden, izin verilene kadar bekleyeceksin."

O, sevimli bir öfke sesini çıkardı ama başka bir şey söylemedi.

Yuri de sessizce ona katıldı ve bir saat içinde belirlenen durağa vardılar. Herkes araçlardan indi ve Barb ile Jane Yuri'ye yaklaşırken, Aurora minibüsü dolaşp onun yanında durdu.

"Umarım, aletleri koruyan sadece üç ya da dört kişi olur," dedi Barb ona. "Ama cadıların dedikodularına göre, burada asılı duruyorlar, bu yüzden şüphesiz daha fazlasıyla karşı karşıya kalacağız. Yaklaşp bizi hissedebilmen gerekiyor

. İşler ters giderse, sana yaptığımız büyü en fazla iki, en fazla üç doğrudan saldırıyı engelleyecektir. Onları kaçır ve kızımı buradan çıkar."

Yuri başını salladı.

Barb kız kardeşlerine döndü ve sessizce, "Hazır mıyız?" diye seslendi.

Bir sürü "Evet," "Tabii," ve "Hazırız," cevabı aldı ve harekete geçtiler. Yuri, Aurora'nın dirseğini tuttu ve arkada kaldı.

Biraz yürüdükten sonra, cadılar bir ağaçlıkta durdular ve arkaya baktılar. Yuri, Aurora ile birlikte durmaları gereken yerin burası olduğunu anladı. Aurora'nın kolunu nazikçe çekti ve Aurora onun yanında durdu.

"Dikkatli ol anne," diye seslendi.

"Her zaman, tatlım," diye cevapladı Barb.

"Seni seviyorum," diye devam etti Aurora.

"Ben de," diye bitirdi Barb.

Cadılar gölgelerin içine doğru ilerlediler.

Yuri gölgelerin arasından baktı ve evi gördü. Ne bir kulübe, ne de bir malikane. Sıradan, eski, köklü, rahat görünümlü, ıssız bir yerde tek başına duran, dikkat çekecek bir şey olmayan bir evdi.

Zaten, eve yarım mil uzanan dar bir kırsal yolun kenarında olduğu için dikkat çekecek bir yanı da yoktu.

Cadılar ortadan kaybolduktan birkaç dakika sonra Aurora fısıldadı, "Tamam, biraz korktum."

Aurora onun sütünü ziyaret ettiğinden beri bunu biliyordu, ama bunu itiraf edecek cesareti olduğu için memnun oldu.

Elini Aurora'nın koluna kaydırarak elini tuttu ve yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol, tatlım," diye fısıldadı.

Elini onun elinde kasılmaya başladı ve hala fısıldayarak sordu:

"Düğme mi?" O ona baktı. "Sen. Çok tatlısın."

Bu sefer eli kasılmadı. Parmakları sadece sıkıca tuttu ve bırakmadı.

Yuri, dikkatini gölgelere geri verip dinleyip hissederken, bu harekete karşılık verdi.

"Bir şey var mı?" Aurora birkaç dakika geçtikten sonra sordu. "Hayır." Elini sıktı.

Birkaç dakika daha geçti.

"Bir şey var mı?" diye tekrarladı.

"Hayır, tatlım," diye mırıldandı.

Birkaç dakika daha geçti.

"Herhangi bir şey..." Aurora, evin penceresinden mor bir ışık huzmesi fırlayıp karanlık gökyüzünü delip geçerek doğrudan cennete doğru uzanırken söze başladı.

Ve o anda onu çok şiddetli bir dalga vurdu, onu bir adım geriye savurdu.

Korku.

Ve ıstırap.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı Aurora ve o da bunun yeterince güçlü olduğunu biliyordu, o da hissetmişti. Sonra dehşete kapılmış, işkence görmüş bir sesle "*Anne*" dedi.

"Siktir," diye bağırdı Yuri, cebinden minibüsün anahtarını çıkardı ve ona döndü. "Minibüse dön. Bin, çalıştır. Kötü bir hisse kapılırsan, git."

"Yur..."

Vampir hızıyla onu ensesinden yakaladı, eğilip yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı.

"*Git*," diye homurdandı.

Onu bıraktı, ama kız her zamanki gibi çılgınca, onun söylediği gibi koşmadı ve bu sefer, bunu çekici bulmadı.

Korkuyla dolu sesiyle, her halinden korku sızan kız, "Ya korumaları kaldırmamışlarsa?" diye sordu.

"Zaman az, Aurora," diye uyardı.

Kız onun koluna yapıştı. "Ya korumaları kaldırmamışlarsa? Yanacaksın, Yuri."

"O zaman, minibüse ulaşırsam ve yanıyorsam, beni durdurmaya hazır ol," diye cevapladı. "Şimdi git."

"Ama..."

"*Git!*" diye bağırdı.

Aurora değerli bir saniyeyi boşa harcadı, sonra dönüp koştu. Yuri diğer yöne koştu.

Çatışan cadı gruplarına doğru.

O çok daha hızlıydı.

Bir anda kapının önünde belirdi ve tereddüt etmeden içeri daldı.

Yapmadığı şey ise bir alev topuna dönüşmekti.

Yaptığı şey, ne yazık ki tahmin ettiğinden daha vahim olan durumu kavramaktı.

Aletleri koruyan cadılar meclisi korkutucu değildi.

Görünüşe göre yenilmezlerdi.

Jane'in cesedinin üzerinden atlayarak, merdivenlerin tepesinde baş aşağı asılı duran Barb'a doğru hızla koştu. Barb'ın vücudu doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, yüzü acı içinde çarpılmış, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılmıştı.

Onu büyüleyen cadıyı buldu, milisaniye içinde ona ulaştı, daha da kısa sürede boynunu kırdı ve Barb düşmeye başladı.

Merdivenlere çarparak boynunu kırmadan önce, Yuri onu yakaladı, evden dışarı koştu ve minibüsün yanındaki çimlere bıraktı.

"Anne!" diye Aurora'nın minibüsün içinden bağırıldığını duydu. Ayrıca onun hareket ettiğini de duydu.

Son olarak, Barb'ın "Onlara yardım et" diye yalvardığını duydu.

Yuri, onun acı dolu gözlerini yakaladı, çenesini kaldırdı ve geri koştu.

Oraya vardığında, kısa sürede Jane'in kaybolduğunu fark etti. Jordana da kayıptı. Ruby hala savaşıyordu ve görünüşe göre kaybediyordu, ta ki Yuri onunla savaşan cadıyı öldürene kadar. Sonra onu yakaladı ve eve dönmeden önce minibüse bıraktı.

Sonra karşı tarafın altı üyesini ortadan kaldırdı ve bunu yaparken Barb'ın coveninden sekiz kişinin kaybolduğunu gördü.

Büyünün patlamasını belli belirsiz hissetti ve saldırıya uğradığını anladı. Ona büyü yapan cadıyı öldürdü, ancak başka bir büyüünün patlamasını hissetti. Onunla da ilgilendi, ancak sonra kanını donduran bir şey duydu.

"Yuri, dikkat et!"

Başka bir büyüyle vuruldu, ama dönüp baktığında elini kaldırmış, avucunda kırmızı ve mavi bir ateş topu yüzen bir cadı gördü. Cadının hedefi Aurora'ydı.

Bir anda, göğsüne sıcak kan fişkırdı, cadının bedeni ayaklarının dibindeydi, ama kafası ellerindeydi.

Sonra Aurora çığlık attı ve iki elini öne doğru uzattı. Dalgalı beyaz, parlak kırmızı ve gümüş renginden oluşan parıltıyan bir duvar patladı, Yuri'nin içinden geçerek ilerledi ve Yuri omzunun üzerinden baktığında, koyu mavi bir topun duvara çarptığını ve geri sekerek onu atan cadıya isabet ettiğini gördü. Cadı anında alevler içinde kaldı.

"Siktir," diye bağırarak, cadıya doğru koştu ve elini ateşin içinden geçerek göğsüne öyle bir güçle sapladı ki, cadı duvarı geçip dışarıya uçtu ve düşerken kısa bir çığlık attığını duydu.

Ayrıca, yere düştüğünde çığlığının kesildiğini de duydu.

Geri koştu, Aurora'yı belinden tuttu ve evin içinden koşarken vücudunun bez bebek gibi hareket ettiğini hissetti, düşman cadı grubunun son üyelerini bulup onları ortadan kaldırdı, hepsini Aurora'yı yanına sıkıca tutarak, kolları ona dolanmış halde.

Durdu, derin bir nefes aldı ve duyularını açtı.

O evde hayatta kalan insanlar vardı, çok fazla değillerdi, ama hepsi Barb'ın cadı grubundaydı.

Geri kalanlar ölmüştü.

Aurora'yı ayağa kaldırdı ve "Temiz" diye fısıldadı.

"Tanrıça'ya şükür" diye fısıldadı Aurora.

Onun sesini duyunca Yuri onu bıraktı ve bir adım geri çekilerek tekrar nefes aldı.

Ama bu nefes işe yaramadı.

Bu yüzden ona doğru eğildi ve bağırdı, "*Aklını mı kaçırdın?*"

Aurora'nın vücudu bir sarsıntı geçirdi, sonra yüzünde yatıştırıcı bir ifade belirdi ve yumuşak bir sesle, "Yuri, ben sadece..." dedi.

"Ölüm arzusunu mu yaşıyorsun?" diye öfkeyle onun

yerine cümleyi tamamladı. "Hayır, ben istedim ki..."

"Hayatının sonunu görmek

mi?" "Bırak da..."

Sesi ölümcül bir soğukluğa büründü ve ona şöyle dedi: "Zaten dayağı hak ettin, tatlım. Bu lanet olası numara" — eliyle bulundukları evi işaret etti — "acı çekmek demek."

Gözlerini kırptırdı ve "Ne?" diye sordu.

O, ona yaklaştı. "*Kıvrınmak*," diye tısladı. "Ben seni serbest bırakmadan önce, yalvarmanın yanı sıra yapacağın şey bu."

Kalp atışlarının hızlandığını duyunca gözleri

yuvarlaklaştı. "Ben..." "İkimizi de neredeyse

öldürüyordun."

Kız omuzlarını düzeltti. "Senin hayatını kurtardım."

"Ben önce senin hayatını kurtarmasaydım bu olmazdı," diye karşılık verdi.

Gözleri bir yandan diğer yana kaydı, sonra adamın boğazına takıldı ve kız, "Bu biraz doğru," diye itiraf etti.

"Bunda 'biraz' diye bir şey yok," diye kesti. Kız

gözlerini kaldırdı. "Senin için endişelendim."

"Ve bu, tatlım, günlerce değil, saatlerce kıvranıp yalvarmanın tek nedeni."

"Yur..."

"Ortalık temiz mi?" diye Barb'ın aşağıdan seslendiğini duydular ve Yuri Aurora'yı tekrar belinden kavradı, onu kendine doğru çekti ve vampir hızıyla merdivenlerin altına götürdü.

Orada Barb, Ruby ve kardeşliklerinin geri kalan üyelerinden biri duruyordu. Diğer cadı, giriş salonunun zemininde baygın yatan son kurtulananın üzerine eğilmişti.

"Tamam, bu pek iyi gitmedi," diye mırıldandı Ruby.

Yuri, Aurora'yı sıkıca yanına sıkıştırarak Ruby'yi süzdü, sonra öfkeli bakışlarını yavaşça Aurora'nın annesine çevirdi.

"Onların bu kadar güçlü olduklarını biliyor muydun?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden önce utanmış gibi göründü, sonra "Bir sezgim vardı" dedi.

Yuri bu konuyu geçiştirdi ve sahte bir sakinlikle, "Dün gece bana bildirdiğin istihbarata göre, tüm cadı grubu buradaydı," dedi.

"Görünüşe göre, bir parti veriyorlardı," dedi Barb.

Yuri dişlerini sıkı.

"Bu iyi oldu," dedi Barb. "Onlar da bu işe karışmışlardı, bu da onların korumasını düşürebileceğimiz ve senin içeri girip yardım edebileceğin anlamına geliyordu."

"Gerçekten. Bunu başardın, kızını oraya götürdün ve kız kardeşlerini katlettin," diye tiz bir sesle konuştu.

"Peki başka seçeneğimiz neydi?" diye karşılık verdi.

"Daha fazla istihbarat topla ve sayıları azaldığında onlara saldır," diye cevapladı Yuri.

"Bu evde oturamayız. Fark ederler," diye karşılık verdi. "Elimizdekiyle yetinip sürpriz unsurunu umut etmek zorundaydık. Kutsal Üçlü Birlik birleşti. Kaybedecek zaman yoktu ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Buna karşı çıkamadı, ama bu, pes ettiği anlamına gelmiyordu.

"Popüler kültürün aksini söylese de, on iki canlının hayatını almaktan zevk almıyorum," diye karşılık verdi. "Ve sen sekizini kaybettin."

"Ben ayaktayım," diye karşılık verdi. "Bu, kalbimin kanamadığı anlamına gelmez."

Yuri ağzını kapattı.

Gergin anlar geçti ve Aurora sessizce sordu, "Şimdi ne yapacağız?"

Yuri, Barb ve Ruby'yi gördü ve diğ erinin, artık bilinci yerine gelen kız kardeşini ayağa kaldırmaya yardım ettiğini fark etti.

"Siz dördünüz, aletleri bulun ve onları güvence altına alın," diye emretti. "Vampir Konseyi'ni arayıp, katliamla ilgilenmesi için birini göndermelerini isteyeceğim."

"Cadılar için bir ateş yakılması gerekir," dedi Ruby.

"Bu ayarlanacak," diye cevapladı Yuri, "hepsi için." Barb'a dönüp baktı. "Bu, cadı ağında nasıl görünecek?"

"Ne kadar sessiz kalabilirsek, o kadar iyi olur," diye cevapladı.

Yuri derin bir nefes aldıktan sonra, "Onların müttefikleri var," diye sonuca vardı.

"Hemen hemen herkes onlardan korkuyor, ama bir vampirin bir cadı grubunu ortadan kaldırması, gerçek hikaye anlatılsa ve kimse bu cadı grubunu pek sevmese bile, pek iyi karşılanmayacaktır," dedi Barb.

"Siktir," diye mırıldandı ve Aurora'nın küçük elinin elini kavradığını hissetti.

"Görevi bitirmeliyiz," dedi nazikçe. "Bunu halletmeliyiz. Kız kardeşlerimizi koruyalım, onlara kutsama yapalım, aletleri güvenli bir yere koyalım ve eve gidelim."

Sonunda akıllıca bir şey söyledi.

Yuri nazikçe elini onunkinden çekip cebine soktu ve telefonunu çıkardı. "Git. Aletleri kontrol et. Ben Konsey'i arayacağım."

Bu, yapmak istemediği bir aramaydı. Babası aletlerin güvende olmasına sevinecekti. Ama kan banyosu konusunda aynı şekilde düşünmeyecekti.

Telefonunu açtı ama henüz hiçbir tuşa basmamıştı ki kolunda hafif bir el hissetti.

Aurora'ya baktı, annesi ve diğ erlerinin aletleri aramaya gittiğini hissetti.

"Annemi kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ve beni. Ve şey..." Kolunu sıktı. "Geri kalan herkesi." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Yani, bizden geriye kalanları."

Onu uzun uzun seyretti, sonra elini kaldırdı ve orta parmağının ucuyla Aurora'nın şakağından elmacık kemiğine, oradan da dudağının kenarına doğru kaydırıldı. Oraya vardığında elini indirdi, ama yüzünü Aurora'nın yüzüne yaklaştırdı.

"Aurora, sana kızgın olduğumda, tatlı davranmanın bu duyguyu yatıştırmada çok etkili olacağını bilmelisin," dedi ona sessizce.

Kız başını salladı, burnundan nefes aldı ve adam onun rahatladığını kolayca anladı.

"Ancak, sana çok kızgın olduğumda," diye devam etti, "tatlı davranman bu öfkeyi daha da alevlendirecektir."

Kız dudağını ısırды ve o bunu izledi, bu yüzden söyleyecek daha çok şeyi vardı. "Ve sevimli olmak durumu daha da kötüleştirecek," diye devam etti.

"Belki de seni telefon görüşmene bırakmalıyım," diye önerdi.

"Ben de öyle yapardım," diye kabul etti.

Kız başını salladı, elini adamın kolundan çekti ve hızla ondan uzaklaştı.

Yuri, demir gibi bir iradeyle onun gidişini izlemedi, dikkatini telefonuna verdi.

Bu bir saniye bile sürmeden Aurora'nın "Yuri?" diye seslendiğini duydu.

Gözlerini kaldırıp onu gördü: siyah giysileri, gülünç örgü şapkası ve tamamen saçma sapan siyah lekeleriyle merdivenlerin ortasında durmuş, ona bakıyordu.

"Kızgın olduğunu biliyorum, ama teşekkürlerim hala geçerli. Sen olmasaydın, ben... Yani, bu dayanılmaz..." Sesi kesildi ve Yuri, burnunda kokusunu alıp boğazında tadını hissederek, ruhunu saran kederi hissetti.

Bu yüzden, yarım saniye içinde, onun bir adım altına geldi. Onun ani yakınlığına şaşkınlıkla nefesini tutarken, ellerini nazikçe yanaklarına koydu ve onu kendine çekti. Eğilip parıldayan bir gözünü öptü, sonra diğerine geçip onu da öptü.

Onun yüzünü tutarken, "Görevimizi bitirdiğimizde seni teselli edeceğim. Şimdi gitmelisin. Kız kardeşlerine yardım et." dedi.

Gözleri yaşlarla dolu olarak onun gözlerine baktı, sonra başını salladı, kendini kurtardı, döndü ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Yuri, kız kaybolana kadar onu izledi.

Sonra tekrar cebine koyduğu telefonu çıkardı, açtı, parmağını ekran üzerinde gezdirdi ve kulağına götürdü.

* * *

Vücudu onun vücuduna çarptı ve Yuri karanlıkta gözlerini açtı.

Onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Uyu, düğme," diye mırıldandı.

"Anne," diye fısıldadı.

"Annen diğer odada güvende."

Ve annesi, onun süitine bağlı diğer yatak odasında, Ruby ve diğer ikisi ise o kattaki başka bir s itte uyuyordu. Koridorda, Vampir Konseyi'nin gönderdiği vampir askerlerden oluşan bir muhafız ekibi duruyordu.

Ancak Aurora, onunla birlikte yataktaydı. Hiç itiraz etmeden bir yere gitmişti (bu sürpriz değildi) ve annesi de ona karşı çıkmadan gitmesine izin vermişti (bu kesinlikle sürprizdi).

Bir başka sürpriz de, çarşafların arasına girip, küçük vücudunu onun g mleklerinden birine sararak hemen uykuya dalmasıydı.

"O hissi rüyamda görüyorum," diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anladı ve onu bu duygudan kurtarabilmeyi diledi.

Ama yapamadı.

Tek yapabileceği, ona "Annen diğer odada güvende" diyerek hatırlatmaktı.

O daha da yaklaştı. "Jane. Marianne. Jordana..."

Yuri eliyle kızın yanağını kavradı, diğer koluyla onu kendine sıkıca sarıp göğsüne bastırdı ve fısıldadı, "şşş, tatlım. Olan oldu ve geri alınamaz.  n nde yapman gereken işler var ve o kadınlar hakkında az da olsa bildiklerimden, karşılaşabileceklerini bildikleri şeyle yüzleşmek için çabalarken, senin dinlenmeni ve buna odaklanmanı, böylece onların anılarının sana h z n değil, rahatlık verdiği bir noktaya hızla ulaşmanı isteyeceklerini biliyorum."

"Evet," diye mırıldandı. " yle yaparlardı."

"Gözlerini kapat, Aurora." Elini saçlarına soktu, saçlarını okşadı, sonra geri çekti. "Uyu," dedi ve uzun, ipeksi saçlarını parmaklarıyla okşamaya devam etti.

O, ona daha da yakınlaşarak kolunu onun beline doladı ve sonra onun kollarında rahatladı.

Yuri parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde saçlarında gezdirmeye devam etti.

"ok iyi hissettiriyorsun." Sesi göğsüne yaslanmış, neredeyse uykulu bir tondaydı. "Sıcak, sert, yumuşak ve hoş."

Yuri gözlerini tavana dikip, onun muhteşem saçlarını okşamaya devam etti ve onun tarif etmediği şekilde sertleşmemek için mücadele etti.

Uyku onu ele geçirdiğinde, ağırlığı Yuri'ye bastırdı. Ancak o zaman başarılı oldu.

Yirminci Bölüm

Bunu istiyorsun, değil mi?

Delilah

Çıplak bir şekilde banyodan çıktım ve erkeğimi yatakta gördüm, sırtı başlığa dayalı yastıklara yaslanmış, bir bacağı düz, diğer bacağı bükülmüş, o da çıplak, çok seksi, gözleri üzerimdeydi.

Yatağa gittim, önce bir dizimi, sonra diğerini koyup, o izlerken üzerinde yürüyerek ona doğru gittim. Yaklaştığımda, bacağımı onun etrafına doladım, üzerine oturdum ve ona yaslandım, yüzümü boynunun yanına gömdüm, bir kolumu ona doladım, diğer elimi göğsüne koydum.

Abel iki kolunu da bana doladı.

Sabah seksinden sonra sarılma.

En iyisi.

"Moose kendi vampiri istiyor galiba," dedim boğazına.

Vücudunun eğlenerek hareket ettiğini hissettim ve bu hissin tadını çıkardım. "Baban paylaşıyor," diye tahmin etti.

"Evet," diye onayladım.

"Hook birinin dikkatini çekti ve etrafta bunlardan tonlarca var. Muhtemelen Moose'un kendine ait bir tane bulması zor olmayacaktır."

İşaret parmağımla, onun sıcak ipeksi tenine anlamsız desenler çizerek, "Bu iyi olur. Onu etrafta tutup beladan uzak tutabilir," diye mırıldandım.

Beni sıkıca sarıp fısıldadı, "Endişelisin."

Kesinlikle endişeliydim. Snake'i kaybetmiştik. Sevdiğim başka birini kaybetmeyi hayal bile etmek istemiyordum.

Böyle

düşündüm.

"Evet," dedim.

"O artık evde," dedi Abel. "Evet," diye tekrarladım.

Abel, sırtımın alt kısmındaki deriye kendi anlamsız desenlerini çizmeye başladı.

Hiçbir fikrim yoktu, ama onun daha iyi yaptığı konusunda iyi bir argüman sunabilirdim. "Benden önce ne yapıyordun?" diye patladım, nereden geldiğini bilmeden, sadece ağzımdan çıktığını biliyordum.

Parmakları durdu. "Ne?"

Elimi göğsüne bastırdım, başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Benden önce, bundan önce," diye açıklamaya başladım. "Hayatında ne yapıyordun? Bilirsin, karmaşık olmayan işin."

Gözleri kapandı ve ağzından "Sıkıca sarıldı, gizli saldırı" diye mırıldandı. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Abel?" diye sordum.

Bana bakarken elini kalçamdan karnıma, göğüslerimin arasına kaydırды ve boynumun yanına doladı.

"Elimden geleni yaptım," dedi dikkatli bir şekilde. "Birinin bir şeye ihtiyacı vardı, ben de ona ulaştırdım. Birinin bir şeyin teslim edilmesine ihtiyacı vardı, ben de teslim ettim. Birinin bilgiye ihtiyacı vardı, ben de ona ulaştırdım."

"Ben..." Başımı salladım. "Para için mi?"

"Ne olduğu ve kimin için olduğuna bağlı olarak, para ya da işaretler," diye açıkladı Abel, hala yüzümü yakından izliyordu. "Xun, Wei ve Chen üzerlerine düşeni yaptılar, bölgenin durumunu belirlediler, böylece ben ortaya çıktığımda kim kimdi ve nasıl uyum sağladıklarını biliyorduk. Eğer önemli bir oyuncuysa ve ona borçlu olmaları iyi olsaydı, biz de bunu istedik. Eğer başka bir şeyse veya bir ölümlü için tehlikeli, ama benim için tehlikeli değilse, para istedik, ve az bir miktar da değil."

"Oh," diye mırıldandım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Her şeyi bilmelisin, *bao bei*, bu yüzden sana şunu söyleyeyim, bilmekten başka çarem olmayan bilgiler dışında, ben bu işe karışmadım. Ne teslim ettiğimi bilmiyordum. Bulduğum şeylere dikkat etmedim. İş yaptım. Taraf tutmadım. Biz serbest ajanlardık. Herkes için çalışırdık. Bu işin dışında kaldık. Ve gerekirse, biri bizi bu işe bulaştırmaya çalıştığında bir açıklama yapardım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Anlatmak için onlara zarar verilmesi gerekiyordu, ben de bunu yaptım." "Oh," diye mırıldandım yine, bu kez çok daha tereddütlü bir şekilde.

Abel elini boynuma koydu, beni sıktı ve salladı.

"Aileme bakmak için yapabileceğim tek şey buydu," diye sertçe açıkladı. "Çok sık taşındık. Jian-Li, annesi gibi yemek yapabilirdi, ama bir restoran kurmak zaman alır. İşler yoluna girene kadar, uzun süre tadını çıkaramadan tekrar taşınmak zorunda kalırdık. Her on yılda bir ev ve restoran kurmak kolay değil. Ve ben

Ölemedim. Hiçbir şekilde kayıtlı olamazdım. Sosyal güvenlik numaram yok. Doğum belgem yok. Üniversiteye gidip doktor ya da avukat olamazdım. Böyle açıkta yaşarsan, insanlar farkına varabilir. Masadan para alabilirdim. Günlük işçi olabilirdim. Ama onlar boktan işler. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Bu yüzden aileme bakmak için yapmam gerekeni yaptım."

Cevap veremedim, çünkü verecek bir cevap yoktu. Bunu anlayabiliyordum. Hatta anlayabiliyordum.

Abel, cevapsız kalmamı yanlış anladı.

"Bulduğum ve paylaştığım bilgileri biliyordum. Bana malzeme teslim etmemi isteyen adamların iyi vatandaşlar olmadığını biliyordum, bu yüzden teslim ettiğim şeyin muhtaçlara yiyecek olmadığını tahmin edebiliyordum. Ama yapmam gerekeni yaptım."

"Kanun kaçağı oldun,"
dedim. "Evet," diye
homurdandı.

"Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız, Abel," dedim ve başını salladı. "Yani, annem anne tarihinin en iyi annesi değil, ama o benim annem. Ve sağlıklı olmak için onu çok fazla görmüyorum. Bunun hoşuna gitmediğini biliyorum. O en iyi anne değil ve çoğunlukla babam hakkında şikayet etmek ve beni deli gibi hissettirmek için yanımda olmasını istemesi iyi bir şey değil. Ama kendi tarzında, o da beni seviyor, benimle birlikte olmayı seviyor, bu yüzden ayrılığımızı hissediyor. Onunla birlikte olmak sağlıklı değil, bu yüzden bunun yanlış bir seçim olduğunu düşünerek mücadele ediyorum, ama kalbimde bunun tek seçenek olduğunu hissediyorum."

"Bu yanlış bir seçim değil," dedi bana.

Gülümsedim. "Senin için öyle değil çünkü sen beni seviyorsun ve kafanda tek düşündüğün şey bana göz kulak olmak. Ama benim için öyle çünkü o benim annem. Sahip olabileceğim tek anne. Beni olduğum gibi kabul etmiyor ve kim olduğum konusunda bana sürekli laf ediyor olabilir, ama bu benim de onu olduğu gibi kabul etmemem için bir mazeret olamaz. İki yanlış, bir doğru etmez."

"Annemi görünce, kendi iyiliğin için fazla tatlısın," diye mırıldandı.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim. Babam da aynı şekilde düşünüyordu. Annemi hayatımdan çıkardığım için (çoğunlukla) suçluluk duymam gerektiğini düşünmüyordu.

Babam da yanılıyordu.

Onunla da bu konuyu konuşmadım.

"Demek istediğim, yaptığın şey için endişelenmemelisin," diye tavsiye ettim. "Bana bunu vermek istemediğini anlayabiliyorum, ama bu sadece senin iyi bir insan olduğunu ve bunun yapmak istediğin ya da zevk aldığın bir şey değil, yapman gereken bir şey olduğunu bildiğini gösterir. O yüzden endişelenme."

O zaman şöyle dedi: "Bu boktan durum, diğer tüm boktan durumlar bittiğinde sona erecek ve ben de sana bakacağım."

Ona bir kez daha gülümsedim ve ona daha da yakınlaştım, "Kanun kaçağı biriyle birlikte olmayı seviyorum" diye fısıldadım.

Gözlerini uzaklara kaydırıp ve "Bunu bir motorcunun kızı söylüyor" diye mırıldandı.

Ona sarıldım ve bakışlarını geri kazandım, gülümsediğini görmekten mutlu oldum.

Bunu yaptıktan sonra, her şeyi bir kerede halletmek için devam ettim.

"Bizi ağır bir durumdan daha ağır bir duruma sokarken, doğum kontrol hapi kullandığım için korunaklı olduğumuzu bilmelisin. Beni korunmadan beceriyorsun, hiç başka bir şey yapmadın, bu yüzden hasta olamayacağın ve hastalık kapamayacağın için bana da bir şey bulaştıramayacağını varsayıyorum. Ama yaklaşık iki hafta önce bunu kesinleştirmek için zamanı gelmişti, bu yüzden şimdi de bunu kesinleştirmem gerekiyor."

Elini saçlarıma kaydırıp, alnımı boynunun yanına yaslayarak şöyle dedi: "Bununla güvendesin ve haklısın. Ben hiçbir şey kapmam, hiçbir şey taşımam." Bir süre durdu, sesi sessizdi, tutuşu güçlüydü, sonra sözlerini bitirdi: "Ve bu çok kötü, bebeğim, bunu seninle paylaşmak istemem ama bilmen gerek, istersen hapi bırakabilirsin. Ben de seni hamile bırakamam."

Gırtlığına bakarak gözlerimi kırptım. "Evet, yapabilirsin."

"*Bao bei*," dedi nazikçe, başımı okşayarak, "Yapamam. Nasıl bildiğimin ayrıntılarına girmeyeceğim, ama güven bana, biliyorum."

Elini iterek ona baktım. "Kurtadamlar insanları hamile bırakabilir. Sonia bana öyle söyledi."

"Vampirler onları hamile bırakamaz ve ben yarı vampirim."

"O zaman neden Lucien ve Leah'ın bir sürü çocuğu olacağı kehanetinde bulunulmuş?" Büyük, sert vücudu benimkinin altında hareketsiz kaldı.

Tamamen.

Ve konuştuğunda, kelimeleri zorla çıkarmak için ne kadar çaba harcadığını hissettim.

"Ne?"

"Uh... bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır," diye

homurdandı.

"Abel..."

Beni bıçaklayarak durdurdu, beni kucağında dik durmaya zorladı ve parmaklarını kalçalarıma sıkıca tutturdu.

"Çocuk sahibi olacağımız kehanetinde bulunulmuş mu?" diye sordu.

"Şey... Leah bana bunu söylediğinde, bizden bahsedilmediğini söyledi. Yani, tabii ki, ikisi de bu karmaşadan sağ çıkarsa bunu yapabilecekler, ki çıkacaklar. Ayrıca bana normalde vampirlerin üremekte zorluk çektiğini ve insanlarla asla üreyemediklerini söyledi. Ama işler değişiyor ve —"

"Sen ve ben özel olduğumuz için, çocuk sahibi olabiliriz," diye cümlemi tamamladı.

"Belki," diye fısıldadım.

Her ikisi de kahverengi olan gözlerine bakarken, orada parlayan ılık ruhumu ısıttı.

"Bir aile. Kendi ailem, kendi kanım. Sonsuza kadar benimle olacak oğullar ve kızlar."

Ona baktım.

Tanrım, ne kadar acı çekmişti.

Tanrım.

Ellerimi çenesine götürdüm ve fısıldadım, "Kesin değil, tatlım, ama belki."

"Hapları bırak artık."

Gözlerimin büyüdüğünü

hissettim. "Uh... ne?"

"Şimdi," dedi keskin bir sesle, sonra da "Bir şansımız var, elimizden gelen her şansı değerlendireceğiz."

"Sadece hatırlatmak isterim, dünyanın durumu biraz sallantıda," dedim ona.

"Durum düzelecek ve ben senin içine bebeklerimi ekeceğim ve bir aile kuracağız."

Bu *harika* olmaz mıydı?

Başparmağımı elmacık kemiğinin altına kaydurdum ve yumuşak bir sesle sordum, "Bunu istiyorsun, değil mi?"

Gözleri, parmakları kalçalarımı sıkıca kavrarken, biraz korkutucu bir şekilde kısıldı.

"Sen istemiyor musun?"

"Tabii ki, sen çok seksisin. Çocukların çok güzel olacak."

Elleri gevşedi, bakışları yumuşadı ve ısındı, sesi de yumuşayarak şöyle dedi: "Sana benzeyen küçük kızlar yapalım, onları şımartalım."

Aman Tanrım.

Bu harika olmaz mıydı?

Ona eridim. Abel bunu hissetti ve bizi döndürdü, böylece ben sırt üstü, yatakta yan yatmıştım ve Abel beni örtüyordu.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Evet," diye fısıldadım.

"Hapı bırak," diye tekrar emretti, bu sefer daha nazikçe. "Ama..."

"Hapları bırak," diye tekrarladı, bu sefer o kadar nazik değildi, bu yüzden dikkatli davranmam gerektiğini anladım.

"Tamam, Sonia'ya göre kurtadamlar çok üretkendir," diye sessizce başladım. "Vampirler öyle değildir, ama senin iki yarısı var. Sende her iki özelliği de görüyorum. Her şey galip gelebilir."

"Ve...?" diye sordu, ben konuşmayı bitirdiğimde.

"Bir anlaşma yapalım," diye önerdim. "Dünyayı kurtarmayı bitirdiğimizde hapı bırakacağım."

"Lilah..." diye başladı ama ben aniden iki elimi başının iki yanına koyup yüzümü yataktan kaldırarak yüzümü onun yüzüne yaklaştırdığımda durdu.

"Sana bir şey olursa, bunu isterim. Senin bir parçanın içimde olmasını isterim, hayatımın geri kalanında senin bir parçanı yanımda tutabileceğimi bilerek. Ama onu, ya da onu düşünmek zorundayım ve düşündüğüm şey, benim adamım bir anne bir anne daha ölürken izledi ve ben bunu çocuğum için istemem, bir kez bile, asla."

Yüzündeki ifade yumuşadı, ama ben henüz bitirmemiştim.

"Ben de seni düşünüyorum, bebeğim. Bu durum bir süre devam ederse ve beni hamile bırakırsan ve bana bir şey olursa, beni ve yarattığımız o hayatı kaybedersin. Yeterince kaybettin. Daha fazlasını kaybetmeni istemiyorum."

İfadesi çok daha sertleşti.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye homurdandı.

"Belki de olmaz. Ama bana şunu ver, belki olasılığa hazırlıklı olalım, çünkü olursa, senin gereğinden fazla acı çektiğini bilmek bana dayanılmaz gelir."

"Peki ya sen ve ben? Ya beni kaybedersen?" diye sordu ve acı içimi keskin bir şekilde deldi, beyaz sıcaklıkta kaynayarak içimi sıvılaşıp kadar ısıttı.

"Bir daha öyle deme," diye acı içinde hırıltıyla söyledim.

Vücudunu bana bastırmadan önce, yüzündeki anlayış ifadesini gördüm. "Buradayım, kedicik. Tamamen buradayım. Beni hisset ve acıyı bırak."

"Evet." Onu hissederek, ağırlığını üzerime bırakarak ve acının azaldığını hissederek kendimi ittim.

Abel elini altıma soktu ve başparmağıyla boynumun yanını okşadı.

Biraz bekledi, sonra "Daha iyi misin?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Parmağının etrafına dolandın," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Uh... ne?"

"İstediğin şeyi mi istiyorsun? Parmağının etrafına dolanmış. Başka bir deyişle, *bao bei*, anlaştık."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimi kafasından kaydırarak kollarımı ona doladım.

Gözlerimi açtım ve fısıldadım, "Teşekkür ederim, Abel tatlım."

"Dünyayı kurtardığımız anda," dedi kararlı bir şekilde ve ben gülümsedim, acım geçti ve onu kollarımla sıktım.

"Dünyayı kurtardığımız anda tuvaletteki haplar."

Gülümsedi ve başını eğip beni öptü.

O bunu yaparken, ben de çok hoşlanıyordum ki, telefonu çaldı. Zil sesi değildi. Başka bir şeydi.

Başını kaldırdı, gözleri komodine kaydı ve dudakları "Siktir" diye mırıldandı.

"Ne?"

Bana baktı. "Moose'un bulduğu çocuklar mı?"

"Evet."

"Onlara ne yapacaklarını söyledim. Onlar da yaptılar. Artık o vampirin evinde gözümüz ve kulağımız var. Patricio ve Bjorn'u bulduğumuzdan beri, hepsini yakaladığımızdan emin olmak için tesisteki her vampiri, her kurdu, her insanı kontrol ettim. Yakaladık, ama yine de Callum sadece iç çemberin o evi gözetlemesini istiyor. Bu alarm benim uyanmam gerektiği anlamına geliyor. Vardiya almam, izlemem ve dinlemem gerekiyor. Bu alarm, oraya varmam için yarım saatim olduğu anlamına geliyor."

Kahretsin, tam da zorlu kısmı atlatıp iyi kısma geçmiştik. "Sana eşlik ederim," dedim.

"Muhtemelen sıkıcı olacak," diye uyardı.

"Sen de orada olacak mısın?" diye sordum ve gözlerinin yine ısındığını gördüm. "Sıkıcı olmayacak," diye bitirdim.

"Başka ne sıkıcı olmayacak biliyor musun?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Az sonra alacağımız duş."

"Tamam," dedim ve yataktan kalkıp duşa girdim. Benim erkeğim.
Yani.

Harika.

* * * "Uh...

sıkıcı hakkında ne dedin?" diye sordum.

Kucağında oturduğum Abel, tiksintiyle "Tanrım" diye mırıldandı.

Vampir Miko'nun evinde o anda olanları yayınlayan televizyon ekranına baktım. Miko, kot pantolonunu uyluklarına kadar indirmiş genç bir adamı masanın üzerine eğip sertçe kısından sikiyordu.

Miko düşmüdü, ama vampir olduğu için yakışıklı, kaslı ve yetenekliydi.

Bu yüzden, bu *çok seksi* bir sahneydi.

Abel'in kucağında kıvrandım.

"Siktir, bu şey seni tahrik mi ediyor?" diye sordu.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan cevap verdim, "Seni tahrik etmiyor mu?"

"Seni istediğın şekilde sikebilirim bebeğim, ama erkek erkeğ..." Abel durakladı. "Benim tarzım değıl."

Tabii ki, ben de aynı fikirdeydim.

Ama yine de.

"Tahrik olmak için bunu yapmak zorunda değilsin,"

dedim. "Uh, bence yapmalısın," diye mırıldandı.

Cevap vermemeye karar verdim çünkü onun bir penisi vardı. O bilir.

"Tanrım, en azından çocuğa birkaç gün iyileşmesi için zaman verebilirdi," diye mırıldanmaya devam etti Abel.

Miko'nun yaptığı erkeğın üzerine eğilip, yumruğıyla saçlarını tutup kafasını geriye doğru çekmesini izlerken bir kez daha kıvranmaya başladım. Adamın iki gözü morarmış ve dudağı kesilmişti, ama bu, onun acı hissetmediğı gerçeğini gizleyemiyordu, belki de çok sevdiği türden bir acı hariç.

"Benim sikimi istedin. Geriye yaslan, ben seni sikerken sen de kendini sik," diye emretti Miko.

"Miko'nun nezaket ve düşünceli bir ruha sahip olduğundan emin değılim," diye mırıldandım, onun seks oynacağı emredileni yaparken ve bu durum daha da ateşli hale gelirken, kıvranmaya karşı mücadele ediyordum.

"Tanrım," diye homurdandı Abel.

İstedğini elde ettiğinde, Miko ona ödülünü verdi. Daha da eğilerek, saçını çekip boynunu doğal olmayan bir şekilde kavisli hale getirdi, dişlerini gösterdi ve beslenmek için onları batırdı.

Oyuncak hemen boşaldı, Miko itmeye devam ederken masada şiddetle sarsıldı.

Dudaklarımı ısırdım ve kıvranmaya karşı verdiğim mücadeleyi kaybettim.

"Görüyorsun, bir personelden bize biraz kayganlaştırıcı getirmesini istemek zorunda kalabilirim," diye sızlandı Abel.

Gözlerimi ekrandan ayırdım ve erkeğime gülümsedim.

"İstemiyormuş gibi davranma."

"Sana söyledim, seni nasıl istersen öyle sikerim. Ama kıcını sikmeye çalışırım, bebeğim, kafamda o düşünce var ve sonuçtan hoşlanmayabileceğini düşünüyorum."

Ona daha da yaklaştım. "Aklını benden ayırmamak için ne yapabileceğime bir bakayım."

"Evet, sik beni! Sik beni! Sik! Sik! Ver onu bana! Evet, sik beni!" diye bir ses duyduk ekranın yönünden. Bu Miko'nun sesi değildi, çünkü Miko, partnerinin ona vermekten hoşlandığını açıkça belli eden, açık bir inilti çıkarıyordu.

Gözlerimin gülümsediğini bilsem de Abel'ın gözlerinin çatıldığını gördüm. Abel başını salladı.

Daha da eğildim ve ağzımı onun ağzına değdirdim, sonra kucağında dönüp ekrana baktım. Miko'nun pek de nazik olmayan bir şekilde çekildiğini ve adamı masadan ittiğini gördüm. Kot pantolonu uyluklarına kadar inmiş ve az önce olanlardan sonra, düşüşünü engellemek için elini uzatmaktan başka bir şey yapamadı.

O anda gördüklerimden zevk almayı bıraktım.

Çünkü adam kot pantolonunu almadı. Kıcının üzerine yuvarlandı, gözlerini Miko'ya kaldırdı ve yüzündeki ifade ürperticiydi.

Tapınma.

Hiç de sağlıklı olmayan dalkavukça bir hayranlık.

O adam Miko için ölecekti. O adam Moose'dan dayak yemişti ve Abel o anıyı zihninden silmiş olsa da, hala yaralı ve morluklar içindeydi ve az önce yediği dayakla yetinmemiş, öylesine bir kenara atılmış, bir öpücük bile almamıştı.

Ve şimdi, gözleri kameralarımızın göremediği bir noktaya sabitlenmiş, kendi sikini okşayarak sert tutan Miko, "Sen. Sıradaki. Kot pantolonunu uyluklarına kadar indir, ama ben senin yüzünü sikeceğim" dedi.

Başka bir genç adam ekrana geldi ve vampirin önünde uysalca durdu, kot pantolonunu uyluklarına kadar indirdi. Bunu tereddüt etmeden yapmasına rağmen, Miko sabrını kaybetmiş olmalı ki adamı dizlerinin üzerine çöktürdü.

Sonra hiç tereddüt etmeden, nazik davranmadan, hatta umursuyormuş gibi bile görünmeden, elini adamın saçlarına geçirip yumrukladı ve başladı.

Onlar oyuncaklardı, ona hizmet ediyorlardı. Ve umursamıyorlardı.

Bunu seviyorlardı.

Buna tapıyorlardı.

Bunun için her şeyi yaparlardı.

"O adamları serbest bırakmamalıydık," diye fısıldadım, şimdi bunu izlemekten zevk almıyordum.

"Sence?" diye mırıldandı Abel.

"Yardıma ihtiyaçları var." Abel'a baktım. "Eğer bunlar onların gerçek yüzleri ise, sağlıklı bir ilişki bulmalı, yerleşmeli, bir bebek evlat edinmeliler."

"Onlar bunu istemiyor," diye cevapladı Abel, yüzünde sürekli bir ürkeklik vardı, çünkü hala ekrana bakıyordu.

"Ne?"

Bana baktı. "Onlar askılar." "Askılar mı?"

"O adamlar bana kötü bir his verdi, ben de Lucien'e bundan bahsettim ve o bana onlardan bahsetti," diye açıkladı Abel. "Takipçiler, bir şekilde vampirlerin varlığını hisseden insanlardır. Vampir dünyasının kenarında yaşarlar, içeri alınmazlar ama girmek isterler, bizim gerçekte kim olduğumuzu veya *nasıl* olduğumuzu anlamazlar."

Başını ekrana doğru eğdi ve anlatmaya devam etti.

"Onlar bunu istiyorlar. Gotik romanları istiyorlar. Kullanılmak, istismar edilmek, atılmak istiyorlar. Vampirlerin, onların düşündüğü gibi davranmasını istiyorlar. Sadece erkekler değil, kızlar da. Ve sen sormadan önce," son cümleyi hızlıca söyledi çünkü konuşmak için ağzımı açmışım, "Etienne bunu biliyor ve neredeyse hepsini işe aldı. Geri kalanlar ortadan kayboldu, kendi türleri ortadan kaybolmaya başladığında, işlerin çığırından çıkacağını anladılar. Bu yüzden onları kaybettik, çünkü Etienne'in elindekiler tam olarak istediklerini elde ediyorlar, iyi adamların hiçbiri - Lucien, Stephanie, Cosmo, Gregor, Yuri, ben - onlara vermeyeceği bir şeyi."

"Aman Tanrım," diye
fısıldadım. "Evet," diye
onayladı. "Berbat bir
durum."

"O adamlar Miko vampir için her şeyi yaparlar," dedim ona, ki muhtemelen bunu zaten biliyordu.

Gözleri, boğuk inlemelerin geldiği ekrana geri döndü. "Anladım."

Ekrana bakmadım. Pencereden dışarı baktım.

Eh, kötü bir hal olsa da, gözetleme vardiyasının sıkıcı olmadığını söyleyebilirim.

Bu düşünceyle kapı açıldı ve Callum'un "Abel. Lilah.
Size ihtiyacımız var. Hemen."

Abel'in omzunun üzerinden baktım ve Abel de sandalyesinde dönerek aynı şeyi yaptı, böylece ikimiz de kapıda duran Callum'u ve odaya giren Calder'ı gördük.

"Calder senin vardiyanın geri kalanını devralacak. Sana ihtiyacımız var," diye devam etti Callum. "Hemen."

"Ne oluyor lan?" Calder, Abel sandalyeden kalkıp beni de yanına alarak ayağa kaldırırken, gözleri monitörlere dikilmiş olarak mırıldandı.

"Evet, kardeşim, hiç hoş değil," diye mırıldandı Abel, elimi tutup kapıya doğru yürümeye başladı.

Calder, Abel'a baktı. "Seninki daha da hoş değil."

"Siktir," diye fısıldadı Abel, vücudum gerilirken.

Kapıdan geçtik ve Abel arkamızdan kapıyı kapattı. Ama Callum beklemiyordu. Zaten koridorda yürüyordu.

"Cal, ne oluyor?" Abel onu çağırdı ve beni de yanında sürükleyerek, onu yakalamak için uzun, hızlı adımlarla yürüdü.

"Gerçekler harekete geçti," dedi Callum koridora, sonra bize dönüp baktı, hala yürümeye devam ediyordu. "Ve bu iyi bir şey değil."

"Ne oldu?" diye sabırsızca sordu Abel.

"Bu koridorda tartışılacak bir konu değil," diye cevapladı Callum, yine koridora dönerek.

"Cal..."

Callum omzunun üzerinden geriye baktı. "Acele edin," dedi kısık bir sesle.

Acele ettik. Bizi altıncı oturma odasına götürdü ve içeri girdiğimizde kapıyı kapattı. Ben de etrafa bakındım ve toplanan herkesi gözlemledim.

Chen oradaydı, Wei ve Xun da oradaydı. Lucien oradaydı, Sonia da oradaydı.

Ryon oradaydı. Gregor oradaydı. Stephanie oradaydı.

Leah yoktu.

Gözlerim Lucien'e kaydı. "Leah nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi sert bir sesle ve kalbim bir an durdu. Callum'a baktı. "Ve ben ona gitmeliyim. Hadi bunu halledelim."

"Belki Lilah burada olmamalı," dedi Chen sessizce.

Olamaz.

"Neden?" diye sordum.

Chen bana bakmadı, gözlerini kardeşine dikti. "Cidden dostum, belki Lilah beklemeli. Sen duydun, sen karar ver."

Abel bana baktı ve konuşmak için ağzını açtı.

Kafamı salladım. "Hayır. Olmaz. Neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." "Viral oldu," dedi Wei, sabrını kaybetmiş bir şekilde, Abel ve ben

ona baktık. "Bir video. İnternetin her yerinde. Bir site onu kaldırıyor, başka bir site yayınlıyor. Chen internette gezinirken, gözlerini dört açarak onu buldu."

"Bir cariyeye kanı çekiliyor," diye tükürdü Stephanie ve Abel'in elinin benimkini o kadar sıkı kavradığını hissettim ki, ezip geçeceğini sandım. Ama donakaldığım için hiçbir şey yapmadım. Stephanie devam etti, "Onu kanını çekerken tecavüz etti. O 'o' Myrna, Leah'ın kuzeni."

"Tanrım, hayır," diye fısıldadım ve dehşet içinde geriye doğru düşerken Abel elimi çekip kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Chen onu bulduğu anda, telefonlar gelmeye başladı," dedi Gregor ve ben ona baktım. "Leah'ın ailesinin diğer üç üyesi de dahil olmak üzere, dünya çapında cariyeler kayboluyor."

"Ama neden onlar?" diye sordum, sesim tizle çıkmıştı. "Vampirleri biliyorlar. Onları *seviyorlar*."

"Kendilerini Gerçekler olarak adlandıranlar, cariyelerin parazit olduğunu düşünüyorlar ve üzgünüm Lilah, o videoda da görüldüğü gibi, cariyeleri sevmiyorlar," diye açıkladı Gregor.

"Gregor'un medyada çalışan adamları var," diye araya girdi Callum. "Kitlesel histeriyi önlemek için bunun bir aldatmaca olduğuna ikna etmeye çalışıyorlar."

"Elimizin zorlanmasından rahatsızım, çünkü vampirlerin varlığını nasıl paylaşacağımıza karar vermeye çalışırken, vampirlerin var olmadığını söylemek istemiyoruz. Ama bunu düşünmek için çok az zaman var ve Konsey de aynı fikirde," diye ekledi Gregor.

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil," diye bağırdı Abel, gözlerini Gregor'a dikerek. "Benim bilmek istediğim, o vampirlerin elinden cariyeleri kurtarmak için ne yapacağın."

"Elimizden gelen her şeyi," diye cevapladı Gregor sakın bir sesle.

"O zaman daha fazlasını yap," dedi Abel ve cevap beklemeden bana döndü ve "Bugünlük video izlemeyi yeterince yaptın," dedi.

Başımı salladım. Bir kadının aynı anda hem öldürülmesini hem de tecavüze uğramasını izlemek hiç hoşuma gitmiyordu, hiçbir zaman, ama Leah'ın kuzeni için kesinlikle hayır.

Lucien'e baktım. "Sen burayla ilgilenirken, ben Leah'ın yanına gidebilir miyim?"

"Hayır," diye tersledi, sonra Abel ve Callum'a baktı. "Sonra bana anlat. Gelinime bakmam lazım."

Bunun üzerine, bir rüzgâr esintisiyle ortadan kayboldu.

Arkasından kapanan kapıya baktım, sonra Sonia'ya. Gözlerimi hissetti, bana baktı ve gözleri parlaktı.

Onunla birlikteydim. Sonra

birdenbire, değildim.

Birdenbire, öfkelen dim.

O kadar öfkelenmişim ki, Abel'ın tutuşundan kurtuldum ve "*Neden burada duruyoruz? Bu saçmalığı durdurmalıyız!*" diye bağırdım.

Demir gibi kollar beni sımsıkı tuttu ve Abel'ın "Hook'u getirin. Hemen." emrini duyduğumda bile onlarla mücadele ettim.

"Bırak beni," diye tısladım, onun tutuşuna karşı direnerek. "Miko'yu bulmalıyız. Zihnini kontrol et. Onu işkence et. Umurumda değil." Sessiz kaldım ve çığlık attım, "*Bize bildiği her şeyi anlatmasını sağla!*"

"Eşin tam bir stratejist," diye mırıldandı Callum. "Araba sürmek ister misin?" Abel'ın kollarında dönerek Callum'un erkeğine baktığını gördüm.

"Tabii ki," dedi Abel.

"Ne?" diye sordum.

Callum, Wei, Xun ve Chen'e baktı. "Yedek olarak gelir misiniz?" "Ben varım," dedi Xun hemen.

"Ben de varım," diye homurdandı Wei.

Chen, Abel'a baktı. "Beni bu işin dışında bırakırsan, seni asla affetmem. Şaka yapmıyorum."

"Sen de varsın," dedi Abel.

Abel'e döndüm.

"Onu yakalayacak mısın?" diye sordum.

"Onu oyunda tutup bilgi toplamak daha iyi olur," diye cevapladı Callum ve ben ona bakmak için döndüm. "Patricio'yu, ondan yapmasını istediğimiz bazı şeylerle ele geçirdiğimizi bilerek The True'yu ikna ediyoruz. Miko istediğini yapmakta özgür, ama biz her şeyi göreceğiz. Ancak, işler değiştiğinde, sen de onlarla birlikte değişirsin."

"Gidelim," dedi Xun sabırsızca.

"Hook ve Moose'u toplayayım," dedi Wei ve kimsenin kabul etmesini beklemeden yola çıktı. Chen de onu takip etti.

"Bir ekip oluşturacağım," dedi Stephanie ve Gregor'a baktı. "Geliyor musun?"

Gregor başını salladı ve dışarı çıktılar.

"O videoyu izlemiyor," dedi Abel ve dikkatim Sonia'ya yöneldi.

"İzlemeyecek, Abel," diye cevapladı Sonia.

Abel bana baktı. "Uzun sürmez." Başımı salladım.

"Öp," diye emretti.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ona sertçe öptüm.

Öpüşmem bittiğinde, başımı kaldırıp alnıma dudaklarını bastırdı, sonra başımı kaldırıp sordu, "Hazır mısın?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Callum.

Abel, beni tamamen bırakmadan önce başparmağının ucuyla çenemi okşadı.

Callum, Sonia'nın burnunu öptü ve onu bıraktı.

Sonra ikisi de gittiler.

* * *

Yuri

Yuri, süitindeki kanepede oturmuş, karşısındaki kanepede oturan Aurora'yı izliyordu. Aurora, kahve masasının üzerinde duran geniş, düz bir kaseye doğru eğilmişti. Kaseinin etrafına, kullandığı çok çeşitli şişeler, şişeler ve aletler dağılmıştı.

Abel'in kanının bulunduğu şişeyi aldı, kapağını açtı ve kaseye döktü.

Kase'den gri, yeşil ve kırmızı renkli yumuşak bir duman yükseldi. Şişeyi masaya koydu ve Yuri'ye baktı.

"Tamam, bunun en az yirmi dört saat marine edilmesi gerekiyor, ama otuz altı saat daha güçlü hale gelir, bu da daha hızlı bir okuma elde edeceğimiz anlamına gelir," dedi

dedi.

Onun cevabı, "Buraya gel" oldu.

Kararsızlık güzel yüzünü bozmadan önce başını salladı. Bu uzun sürmedi ve ayağa kalkarak yavaşça ona doğru yürüdü.

Saçları yandan at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kıvrımlı, dalgalı saçları göğüslerine ve kaburgalarına sıkıca oturan bluzunun önüne dökülüyordu. Ayrıca dairesel etek ve yüksek topuklu platform ayakkabılar giyiyordu. Abel'in kardeşini bulmak için gerekli işlemleri başlatmak üzere ihtiyaç duyduğu eşyaları toplamak ve paketlemek için onu eve götürdükten sonra giydiği hafif hırkayı çıkarmıştı.

Barb'ı da eve götürmüştü. O da, Gregor'un onu da güvende tutabilmesi için eşyalarını toplayıp süitin diğer odasına taşınyordu. Ancak o anda, cadı kız kardeşleri ve bir grup vampir muhafızla birlikteydi. Aletleri güvenli bir yere götürüyor ve etraflarına koruma büyüsü yapıyordu, böylece kimse onları bulamasın ve bulsa bile onlara ulaşmasın.

Gregor bu plana katılmıyordu. Yuri'nin aletleri elinde bulundurmasını istiyordu, böylece onları Gregor'un gönderdiği Vampir Konseyi üyesine teslim edebilirdi ve Konsey onları güvence altına alabilirdi.

Biraz uğraş gerektirdi, ama Yuri babasına, bir vampirin uzun süredir var olan, güçlü bir cadı topluluğunu katlettiği günün ertesi günü cadılardan cadı aletlerini almak diplomatik açıdan akıllıca olmayacağını ikna etti.

Barb ve meslektaşları bu konuyu hallediyorlardı. Barb, doğru saklanma yerini bulmak ve korumaları güçlendirmek için biraz zaman gerekeceğini açıklamıştı.

Barb, ertesi güne kadar otele dönmeyi beklemiyordu. Bu da

Yuri'ye bolca zaman kazandırdı.

Aurora yaklaşıp önünde durduğunda, başını geriye eğerek onun bakışlarını yakaladı. Ancak o zaman öne eğilip elini onun eline doladı.

"Eğer otuz altı saate ihtiyacın varsa, tatlım," diye sessizce başladı, "bu, otuz altı saatimiz olduğu anlamına gelir."

Onun heyecanını ve gerginliğini tüm duyularıyla algıladı. En sevdiği şeyler: boynundaki nabzın hızlanmasını görmek, güçlü ama hızlı atan kalbini duymak ve bacaklarının arasında biriken, ona özgü kokuyu koklamak.

Sonuncusu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Cezalandırılman gereken çok şey var," diye fısıldadı ve kızın eli onun elinde titredi, gözleri endişeyle doldu. Ama bacaklarının arasındaki koku daha da güçlendi, daha da misk kokusu gibi oldu, bu yüzden devam etti, "Beni kandırdın."

"Oynamadım," diye fısıldadı kız ve adam başını eğdi.

"Oynamadın mı?"

Dişleri alt dudaklarını ısırarak için ortaya çıktı ve sertleşen penisi sertleşti.

"Öyle yaptın," dedi yumuşak bir sesle. "Ve dün gece, annenin ve kendini tehlikeye attın."

"Sen de tehlikeydedin," diye cevapladı kız, nefesi kesik kesik.

"Mesele o değil," dedi adam, gözlerine bakarak ve parmaklarını onun parmaklarının etrafında sıkılaştırarak. "Bir vampire itaat edersin."

"Yuri," diye fısıldadı.

"Belki diğerleri bunu beklemiyor, ama benim beklediğimi bilmelisin."

"Ben..." Sesi kesildi ve o, kızın kalp atışlarının hızlandığını dinledi. Kız, "Tamam," dedi.

"Ve eğer yapmazsan, bunun sonuçları olur," diye devam etti. Kadın yutkundu ve nabızı hızlandı.

"Henüz başlamadık," dedi nazikçe. "Böyle değil. Bu nedenle, bu sefer sana bir seçenek sunacağım. Birincisi, cezan benim senden uzak durmam olacak. Sen burada bekleyeceksin - oda servisi sipariş et, televizyon izle, kitap oku - ben de gideceğim ve iksirin olgunlaştığında geri döneceğim. Ancak daha sonra, Abel'in kardeşini bulduktan sonra, ikimizin de istediği şekilde ilerleyeceğiz."

"Diğer seçeneğim nedir?" diye sordu boğuk bir sesle, o konuşmayı bitirdiğinde.

"Zaten başlamış olsaydık alacağın cezayı alırsın," diye cevapladı Yuri anında.

"Yani...?" diye ısrar etti ve Yuri başını salladı.

"Hayır, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Seçene kadar bilemezsin. Bu cezanın bir parçası. Gelecekte, başka seçeneğin olmadığında, cezayı hak edene kadar bilememek ve cezayı almak, *her zaman* bunun bir parçası olacak."

Mavi gözleri onun gözlerine kilitlendi ve o, kızın heyecanını, beklentisini, coşkusunu içine çekti ve her bir parçasından zevk aldı.

Sonunda, alt dudaklarını ıslatıp sordu, "Bana nazik davranacak mısınız?"

Onun tatlı, küçük cadısı bundan korkuyordu, ama buna hazırды, bunu istiyordu ve bu *mükemmeldi*.

Yuri sevinç çığlığı atmak istedi.

Bunun yerine, "Sana karşı her zaman nazik olacağım, Aurora. Asla kaldırabileceğinden fazlasını almayacaksın" dedi.

O, onu inceledi.

Sonra fısıldadı, "Tamam, o zaman ikinci seçeneği seçiyorum."

Yuri, yavaşça gözlerine bakarak gülümsedi.

Aurora'nın kalbi bir an durdu.

"Eteğini kaldır ve külotunu indir." Aurora'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Aurora hareket etmediğinde, Yuri "Hadi tatlım" diye emretti ve elini bıraktı.

Eteğini iki yanından kaldırırken dudaklarından çıkan yumuşak nefesleri duydu. Gözleri oraya kaydı, ama kıvrımlar o kadar fazlaydı ki, parmaklarını külotuna takıp aşığı çektiğinde hiçbir şey göremedi.

Onun Aurora'sı, her zamanki gibi alaycıydı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Külot ayak bileklerine kadar indi ve penisi zonklamaya başladı.

"ıkar şunu," diye emretti.

Daha az tereddüt ederek, söyleneni yaptı.

O, bacaklarını açtı. "Daha yakın, Aurora."

Dudaklarını birbirine sürterek, onun bacaklarının arasına geçti.

Yuri öne eğildi ve ellerini kızın dizlerinin arkasına doladı, başını geriye doğru eğerek kızın bakışlarını kendine tutsak etti. Sonra izledi, dinledi, kokladı, ellerini kızın uyluklarının arkasına yavaşça kaydırarak çıplak kalçalarını avuçlayana kadar kızın beklentisinin arttığını duydu.

Dudakları aralandı.

Kız onun dokunuşunu sevdi ve o da kıza dokunmayı çok sevdi.

Başparmaklarını kızın yanaklarının yumuşak derisine sürttü. "Bu acıtacak, Aurora," dedi, kızın tepkisini dikkatle izleyerek, iyi olmayan bir korku, tiksinti ya da bunu istemediğini gösteren herhangi bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Bunun yerine, bacaklarının arasından gelen misk kokusu onu neredeyse eteğini kaldırıp dilini oraya gömmek üzereydi.

Aniden onu bıraktı ve geriye yaslandı. "Dizlerimin üzerine," diye emretti.

O, yanına yaklaşırken onu dikkatle izlemeden önce yine kararsızlık gördü. Yanına diz çökmek için pozisyon aldığında,

kısa bir baş sallama ile onayladı. Kız, onun istediği şekilde dizlerinin üzerine tam olarak oturmak için başını çevirirken nefesinin kesildiğini duydu.

Kolunu uzattı, bir yastık aldı ve yüzü başka yöne dönük, kanepeye yaslanmış olan kızın başının altına nazikçe yerleştirdi. Bu onun tercihi değildi, ama izin verdi. Bir dahaki sefere, ona verdiği şeye verdiği tepkiyi görebilmek için ona yüzünü dönmesini isteyecekti.

"Sıkı tutun, tatlım," diye mırıldandı.

Anında, kızın elleri yukarı kalktı ve yastığın kenarlarını kavradı.

Kız tutunduğunda, yavaşça, acı verici derecede yavaşça, elini kızın uyluklarının arkasına kaydırды ve kızın kığını ortaya çıkarana kadar yukarı doğru sürdü.

Mükemmellik. Öyle ki, dişlerini oraya batırırdı.

Sonunda.

Ama şimdi, o farklı bir şey hak etmişti.

Ve o da ona bunu verdi, eli kızın yanağına kondu ve odayı keskin bir çatırtıyla doldurdu.

Kız sıçradı.

Elini bacaklarının arasına soktu ve onu buldu, çoktan ıslanmıştı.

Hazırdı.

Kadın inledi.

Adam, kız kığını kaldırıp, onun ıslaklığıyla sıırsıklam olan parmaklarına sürtünene kadar ona bunu verdi, tüm bu kontrolsüz inlemelerle.

Ancak o zaman kığına geri döndü.

Kız çığlık attı, bu ses onun penisine doğru bir yol açtı, ama kığını havada tutmaya devam etti.

O, tam da onun istediği yerdeydi.

Yuri gülümsedi ve onu orada tuttu, söz verdiği şeyi yapana kadar onu daha da ileri götürdü, kığı pembeye dönmüş, vücudu kıvranıyor, dudakları kurtuluş için yalvarıyordu. Biraz zaman aldı. O çok güzel dayandı.

Ama o kadar muhteşemdi ki, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ve küçük cadısına ihtiyacı olanı verme zamanı gelmişti.

Doğal hızıyla onu kaldırdı, penisini çıkardı ve onu durdurmadan önce üzerine oturtmuştu, ıslak amcığı penisinin ucuna zar zor değiyordu.

Kız, pozisyonunun hızla değişmesinden dolayı gözlerini kırıştırtarak kendine geliyordu ve ancak onun dikkatini çektiğinde, ellerini kalçalarına koyarak onu yavaşça penisinin üzerine indirip onu doldurdu.

Onu aldı.

Lanet olsun.
Sonunda, o artık
onundu.

Kafasının geriye düşmesini ve boynundaki nabzın atışını izledi, aynı nabız onun penisinin etrafında da atıyordu.

Lanet olsun, *bu muhteşemdi*.

"Şimdi, tatlım," diye mırıldandı, sesi kaba çıkmıştı. Kadının kadifemsi dokunuşu onu çıldırtıyordu ve bitirmesi çok zaman aldı. "İsteddiğini al."

Kız başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. Gözleri bulanık ve ateşliydi. Ellerini onun omuzlarına koydu ve fısıldadı, "Çok iyi hissettiriyorsun, Yuri. Daha fazlasını istiyorum."

"O zaman al," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadı ve hareket etti. Mutluluk.

Lanet olsun.

Parmaklarını kadının kalçalarına gömdü, onları kıkına doğru kaydırды ve kadını daha hızlı olmaya ikna etti.

Onu çok fazla ikna etmeye gerek yoktu. Hızlı ve sert bir şekilde onu sürdü, ellerini omuzlarından boynuna ve saçlarına kaydırды, orada yumruklarını sıktı.

"Tatlı tanrıça," diye inledi, yüzü zevkle doldu, yanakları daha da kızardı, taze misk kokusu burnuna doldu ve bu o kadar muhteşemdi ki, o onu sikiyordu ve onun zihni de bununla ve onu sikmek için düşündüğü sayısız yolla doluydu.

"Ağzını istiyorum," diye talep etti.

O öne eğildi ve ona ağzını verdi. Adam onu aldı, dilini içeri sokarak şeftali, yağmur ve Aurora'nın tadını aldı, tam da o orgazmla çığlık atarken, ona karşı direnerek, onun penisine sürtünerek, amcığı onu sıkıca kavrayarak ve kalbinin hızlı atışlarıyla titreyerek.

Adam onu kaldırdı, kanepede sırt üstü çevirdi ve ıslak dudaklarına boşalana kadar sert ve derin bir şekilde kaygan ve sıkı vajinasına girdi.

Duygular onu sararken, yanağını onun yanağına kaydırды, aşağıya doğru, dudaklarını çenesine kaydırabilecek kadar. Yukarı çıktı ve ağzını ele geçirdi, sonunda onu tanıştıkları andan itibaren istediğı gibi öptü, derinlemesine ve uzun uzun.

Başını kaldırdığında, kadının gözleri hala bulanık ama doluydu, içindeki ışık tembel bir parıltıya dönüşmüştü.

Bu, onun görmek istediği şey değildi. Daha da iyiydi.

Yuri elini kaldırdı ve parmak eklemleriyle kadının çenesini okşadı, vücudunun kendi vücudunun altında daha da eridiğini hissetti, sonra elini kadının saçlarının ucuna indirdi ve yumuşak saçlarını yumruğuna doladı.

"Bundan sonra bana iyi davranacak mısın?" diye sordu.

"Uh... şey, muhtemelen hayır," diye fısıldadı.

Yuri yine çok yavaşça gülümsedi.

Gözleri onun ağzına indi ve izledi. Yuri bitirdiğinde, gözleri tekrar onun gözlerine döndü.

"Sen sevimli değilsin," dedi.

"Hayır." O gülümsemeye devam etti.

"Değilim." "Ama beklediğimden daha seksisin." Harika.

Yuri hiçbir şey söylemedi.

"Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı," diye itiraf etti sessizce ve Yuri yine sevinç çılgınlığını bastırmak zorunda kaldı.

"Öyleyse, tatlım, sana daha önce kimsenin yapmadığı pek çok şey yapmayı planlıyorum."

"Tatlı tanrıça," diye fısıldadı.

Yuri eğildi ve burnunu onun burnuna yaklaştırdı, gözlerini onunkilere dikti. "Başlayalım mı?" diye sordu.

"Şimdi mi?" diye sordu, gözleri büyüdü.

"Öldürmemiz gereken otuz beş buçuk saatimiz var," diye cevapladı.

"O zaman, evet," diye fısıldadı.

Ve yine, çok yavaşça, Yuri gülümsedi.

* * *

Yuri yatakta sırt üstü döndü, penisini Aurora'nın ıslak vajinasına derinlemesine gömdü ve onu üstüne oturttu.

Aurora ona daha da yakınlaştı ve içini çekti.

Yuri, kadının omurgasını okşadı ve sessiz kalp atışlarını dinledi. Uzun bir süre sonra kadın, "Hâlâ sert kalmışsın," diye mırıldandı. "Çünkü seni sikmeyi bitirmedim."

Aurora başını kaldırdı ve Yuri'ye büyük, mavi gözleriyle baktı. "Vay canına, vampirlerin dayanıklılığı var."

O gün bunu kaç kez yaptığını saymayı bırakmıştı, son zamanlarda hiç bu kadar çok yapmadığından emindi, ama yine yaptı.

Gülümsedi.

Kız onun yaptığını izledi ve ona eridi.

Ancak bunu yaptıktan sonra, "Bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama o kaseyi ara sıra kontrol edip karıştırmak gerekiyor. Çok meşguldük. Ben halletmeliyim." dedi.

O da başını sallayarak, "Muhtemelen sana da yemek vermeliyim." diye ekledi.

Tabii ki, onun da beslenmesi gerekiyordu. Kızın nabızı saatlerdir onu çağırıyordu.

Ona çok hoşuna giden çeşitli şeyler tanıtıyordu. Ama o gençti ve açıkça çok az deneyimi vardı, bu yüzden ona bunu tanıtmak için acele etmeyecekti.

Torbalı kan fikri hoşuna gitmiyordu. Ama

Aurora için buna katlanacaktı.

"Dışarıdayken oda servisi menüsünü alacağım," dedi ona. "Al," diye cevapladı, başını kaldırdı ve ağzını onun ağzına değdirdi.

Sonra ellerini beline koydu ve onu kendinden uzaklaştırırken yüzünü izledi.

Son birkaç saat içinde, onun içinde olmasını sevdiğini ve onu kaybettiğinde özlediğini öğrenmişti ve Aurora da bunu saklamıyordu.

Bunların hepsinden zevk alıyordu. "Acele et," diye fısıldadı.

Kız başını salladı ve ondan kaydı, ama yatağın ucuna geldiğinde tereddüt etti ve çarşafın ucunu göğüslerinin etrafına sardı.

Bu da onun hoşuna giden bir şeydi. Onu zevklandirirken, ona yaptıklarıyla tüm düşüncelerini terk ettirebilirdi, ama şimdi, Aurora'ya dönüşmüştü. Biraz kararsız ve kesinlikle utangaç, ikisi de son derece çekici.

"Gömleğim," dedi ve kız onun tarafına baktı. "Benim gömleğimi kullan, düğme."

"Tamam," diye mırıldandı, sonra çarşafın arasından kaydı ve onun gömleğine koştu.

Omuzlarını silkti ve odadan çıkarken ona çekingen bir gülümseme attı.

O, onun bu hareketini izledi ve onu yanında tutmaya karar verdi. Mümkün olduğunca çabuk, cariyesini serbest bırakacak ve sadece Aurora kalacaktı.

Onu ne kadar süreyle yanında tutacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ancak, ona olan ilgisini kaybetmesinin biraz zaman alacağını biliyordu. Belki de sonsuza kadar.

Bu, Yuri'nin hiç aklına gelmemiş bir düşünceydi. Hiçbir zaman bir vampire ya da insana bağlanmamıştı. En uzun ilişkisi on bir yıl sürmüştü ve onun yaşında bu çok uzun bir süre sayılmazdı.

Ancak, Dominion vampir/insan ilişkilerini yasakladığında ve bu yasağa uymayanları öldürdüğünde, Gregor'un insan eşini ihbar ederek onun hayatını kurtardığı zaman babasının çektiği acıyı hatırlıyordu.

Böylece, yakın tarihte (beş yüz yıl) yeminini bozan tek vampir olmuştu.

Ama bunu en iyi neden için yapmıştı. Aşk.

Babası, ıstırabını oğlundan başka kimseye göstermedi. Ve çektiği acı Gregor'u o kadar etkiledi ki, Yuri onun ölümsüzlüğünü sona erdireceğinden endişelendi. Gregor'un, idamdan kurtardığı eşini takip etmesi de durumu iyileştirmede. Hatta zaman zaman onu kendisi izledi.

Ve böylece, onun başka bir insanla evlendiğini, ona çocuk verdiğini ve kendi mutluluğunu bulduğunu gördü.

Ama Yuri de onu izliyordu. Ondan hoşlanmıştı. Babasını mutlu etmesinden hoşlanmıştı. Ancak onsuz kurduğu hayatta, gerçekten mutlu olmamıştı. Gregor'la olduğu kadar mutlu değildi. Kaderinin kendisine ayırdığı kişiyle birlikte olduğunu bilen bir kadının mutluluğu kadar mutlu değildi.

Yuri, hoş olmayan anıları geri getirdiği için bunu nadiren düşünürdü, ama o zaman da bildiği gibi, şimdi de biliyordu ki, babası hayat arkadaşını bulmuştu — sonsuza kadar var olacak, ona yazgılı olan tek kişiyi.

O, o dönem için uzun sayılabilecek bir ömür olan doksan iki yaşında öldü; ancak Gregor, ona onlarca yıl boyunca tükürüğünü vermişti, böylece ona son bir hediye vermişti: uzun bir ömür. Yuri, Gregor olmadan geçireceği o ekstra yılları istemediğinden emindi.

Bunu babası aracılığıyla deneyimleyen, vampirlerin Şölen dışında insan sevgililer edinmelerinin yasak olduğu kuralları altında yaşayan Gregor, sonsuzluğu hiç düşünmemişti. Ne vampirle, ne kurtla, ne de kesinlikle insanla.

Şimdi bunu yapabilmenin özgürleştirici olduğunu fark etti.

Ve bunu düşünürken aynı zamanda Aurora'yı da düşünmek, sadece özgürleştirici değil, aynı zamanda hoştu.

Telefonu çaldı ve olan biten her şeyi göz önünde bulundurarak, Yuri onu görmezden gelme lüksüne sahip değildi. Bu nedenle, yatağın ucuna doğru ilerledi ve

elini pantolonuna uzattı. Telefonunu aldı, ekrana baktı ve arayanın babası olduğunu gördü.

Dişlerini sıktı ama telefonu açtı.

"Baba," diye selamladı.

"Sana bir e-posta gönderdim," diye cevapladı babası. "İçinde sosyal medyada viral olan bir video var. Myrna Buchanan'ın bir vampir tarafından tecavüze uğradığı ve vampir onun kanını *tamamen* emdiği bir video."

Yuri birden oturarak, "Anlamadım?" dedi.

"Raporlar aldık," diye devam etti Gregor. "Şu anda, şu anda hizmet veren veya emekli olan iki yüz on yedi cariyeye kaçırılmış durumda."

"Siktir," diye homurdandı Yuri, örtüleri atıp yataktan kalkarak giysilerini toplamak için eğildi.

"Buraya dönmen gerekiyor."

Giysilerini yatağa atarken Gregor'a hatırlattı, "Dün geceki katliamdan beş cadı kurtuldu, baba. Cadı dünyasının geri kalanı bunu duyarsa, tehlikeye girebilirler."

"Onlar için bir ekip bırakacağız."

"Hayır," diye keskin bir sesle cevap verdi.

"Yuri, bu iş hallolduktan sonra yeni oyuncağınla oynamaya geri dönebilirsin."

İçini ateş kapladı ve doğal gücüyle telefonu odanın öbür ucuna fırlatıp toz haline getirmemek için kendini zor tuttu.

"Bunu bir kez söyleyeceğim, beni anlayacağını biliyorum ve tekrarlamak zorunda kalmayacağım. Aurora'dan bu şekilde bahsetmenin sonuncusu buydu. Şimdi, o benimle geliyor. Cadı kız kardeşleri de öyle."

Gregor, "Burada yeterince sorunumuz var zaten" derken bile uzlaşmacı bir ton kullanıyordu.

"Ve oraya vardığımızda, daha fazlası olacak."

"Beş düşman cadıyı ağırlayamayız," dedi Gregor, sesi neredeyse kırılacaktı. "Demek istediğin, istemediğin. Ama yapabilirsin."

Gregor bir an için sessiz kaldı.

"Özel jet kirliyorum. Onları getirin, ama gecikmeyin. Havaalanının yerini size mesajla bildireceğim. İki saatiniz var."

"Orada olacağız."

Gregor telefonu kapattı ve Yuri kıyafetlerine dönmedi. Cariyesini çağırdı.

Onu bıraktığı yerde hala güvende olduğunu doğruladıktan sonra, arkadaşı Jordan'ı aradı ve ona bakmasını ayarladı. Yani, onun güvende olduğunu, ama yakında Aurora'yı götüreceği yerde olmadığını doğrulamasını istedi.

Ancak bu iş halledildikten sonra giysilerine döndü.

Aurora, onun gömleğini giymiş, saçları dağınık, koltuğunun altında deri ciltli oda servisi menüsüyle sevimli bir şekilde içeri girdiğinde, o pantolonunun fermuarını çekiyordu.

Onu bir bakışta gördü ve odaya iki adım girince durdu.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, tatlım," diye cevapladı adam, süveterini giyerken, sonra bakışlarıyla onu sabitleyerek. "O kase seyahat ediyor mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama "Uh... muhtemelen" diye cevap verdi.

Adam bir kez başını salladı ve emretti: "Giyin Aurora ve anneni ara. Oregon'a gidiyoruz."

"Ama işlerini bitiremeyecekler," diye itiraz etti. "Aletler güvende olmayacak."

"Onları yanında götürebilir." "O

bunu yapmaz..."

Bir saniye içinde kızın önünde duruyordu. "Giyin, düğmelerini ilikle, kaybedecek vaktimiz yok."

Gözlerine bakarak fısıldadı, "Oh, tanrım." Oh, tanrım, haklıydı.

Onun Aurora'sı, annesi ve diğer üç cadı, hepsi vampirlerle dolu bir binadaydı.

Üçlü'den bahsetmiyorum bile.

Kahretsin.

Yirmi Birinci Bölüm

Engellendi

Abel

"Onu tekmeleyebilir miyim?"

Bu soru, Miko'yu sorgulamak için kullandıkları odada bulunan Hook'tan geldi. Ancak, Abel onun zihnini kontrol ettiği ve bildiği her şeyi anlattığı için "sorgulama" tam olarak doğru kelime değildi.

Ve Miko çok şey biliyordu. Dünya çapındaki vampir, kurt ve hayalet kurtarma ekipleri, onları tutsak eden vampirlerden bir dizi cariyeyi kurtarmak için hazırlık yapmaya yetecek kadar çok şey.

Ancak bazıları için artık çok geçti. Sosyal medya sitelerinde altı video daha yayınlanmıştı. Altı cariyeye daha tecavüze uğrayarak hayatlarını kaybetmişti. Son yayınlanan videoda, olaydan sonra ekrana bir vampir çıkmış ve bir mesaj iletmişti:

Üçlü'yü teslim edin, yoksa daha fazlası olacak. Ve daha kötüsü.

Bu yetmezmiş gibi, Miko ayrıca Serena'dan haber alamamalarının sebebinin, The True'nun onu eşine, Gastineau'ya giderken yakalamış olması olduğunu da paylaştı. Onlar, saflarında hala gizli görevde olan iyi hayaletleri işkence ederek, onu nerede bulacaklarını ve nasıl yakalayacaklarını öğrendiler.

Onu, kendi ırkına ve ölümsüzlerin meşru yönetim organı olan The True'ya ihanet etmekle suçlayarak tutuyorlardı. Onu mahkemeye çıkarmayı planlıyorlardı, ki bu davayı kaybedecekti, ve sonra planlarına uymayan ölümsüzlere bir mesaj olarak onu idam edeceklerdi.

Serena ayrıldığından beri hayaletlerden hiçbir haber gelmediğinden (ayrılmadan önce de gelmemişti), Gregor sık sık onlarla iletişime geçmeye çalışsa da, Gastineau'ya bir mesaj daha gönderdi. Bu mesajda, eşinin kaçırıldığını bilip bilmediğini soruyordu. Gastineau, hayaletler dışındaki doğaüstü varlıklarla iletişim kurmama politikası izliyordu, bu yüzden Gregor, ona ulaşıp onun sadakatini ve desteğini kazanarak eşini bulup kurtarabileceklerini görmek için bir grup hayalet gönderdi.

Hook, Abel başladığından beri sorgu odasında olduğu için tüm bunları biliyordu, bu yüzden Hook da diğerleri gibi Miko'nun büyük bir hayranı değildi.

Abel, sandalyesinde ifadesiz bir şekilde oturan vampirin Hook'a bakışından, Hook'un sorusuna cevap veren Gregor oldu.

"İsyanı bastırdıktan sonra savaş suçları için mahkeme düzenleyeceğiz ve bu, video kaydında iyi görünmez," diye açıkladı ve sorgulamayı çeken kameraya doğru kolunu uzattı, "Sanmıyorum."

Hook, Gregor cevap verirken gözlerini Miko'dan ayırmadı, ama Gregor konuşmasını bitirdiğinde, Hook neredeyse bir kurt gibi vampire dişlerini gösterdi.

"Belki de biraz ara vermenin zamanı gelmiştir," dedi

Abel. Hook gözlerini Miko'dan ayırıp Abel'a çevirdi.

Gözleri öfkeli, sert bir motorcu cehennem ateşi ile yanıyordu. Kahretsin.

"Bir kadına böyle davranılmaz," diye homurdandı.

"Biliyorum Hook," dedi Abel de alçak sesle, umarım sakinleştirici bir şekilde.

"Altısına birden bunu yapmamalısın. Ve ben onların hayatlarını almaktan bahsetmiyorum, ki herkes bunun hiç de hoş bir şey olmadığını bilir. Ben onların bu dünyadaki son anılarını..."

Abel onu kesip, "*Biliyorum*, Hook," dedi.

Hook, Miko'ya baktı. "O bir bok parçasından da aşağılık."

"Biraz ara vermelisin dostum," diye tekrarladı Abel.

Hook bakışlarını Gregor'a çevirdi. "Hainleri de idam ediyor musun?" "Kesinlikle," diye cevapladı Gregor.

Hook ona kaşlarını çatı.

Sonra çenesini kaldırarak, "Benim için mola zamanı," diye mırıldandı ve odadan çıktı.

Abel dikkatini Gregor'a verdi. "Elindeki her şeyi bize verdi."

Gregor başını salladı, gözleri soğuk ve Miko'ya bakıyordu.

"Gerçekten."

"Onu tekrar oyuna sokmak mı istiyorsun?" diye sordu Abel ve Gregor ona baktı. Gregor ona baktığında, Abel omurgasından bir ürperti hissetti.

"Büyük bir ateş yakmak ve onun zihnini kontrol etmeni istiyorum, böylece kendi kendine ateşe girip küle dönüşsün, biz de bunu kaydedip Etienne'e gönderelim."

"Anlıyorum," dedi Abel sessizce.

"Ne yazık ki bunu yapamayız," diye devam etti Gregor. "Bu yüzden şu anda en iyi yolun onu evine geri göndermek ve onu izlemeye devam etmek olduğunu düşünüyorum. Sen de ona, evinde olmadığı sırada aldığı mesajları bize bildirmesi için programlama yaparsın. Kendilerini

kendilerini Gerçek Olanlar olarak adlandıranlar, bizim karışıklık içinde olduğumuzu veya hareketsiz kaldığımızı düşünürlerse ve kendi adamlarını onlara karşı kullandığımızı hala bilmiyorlarsa, üstünlüğümüzü sağlarız."

"Doğru," diye onayladı Abel. "Ama onun üç çocuğu var ve o..." Gregor başını sallayınca Abel sözünü bitirmedi.

"Onlar askılar, Abel."

"O onları istismar ediyor. Onlar bundan hoşlandıklarını sanıyorlar ama..." Gregor sözünü kesti, "Onlar bundan hoşlanıyorlar."

Abel tamamen vampire döndü. "Bu sağlıklı değil."

"Hayır, katılıyorum, senin, benim ve akli başında olan herkesin sağlıklı olarak algıladığı şey değil. Ancak, askılar sağlıklı bir zihne sahip değiller ve rehabilite edilemezler. Bu denendi. Onları Miko'dan uzak tutmanın bir anlamı yok. Sadece en yakın vampiri bulurlar ve aynı şeyi tekrar yaşarlar."

"Onlara yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?" diye sordu Abel.

Gregor yine başını salladı. "Hangarlara oldukça derinlemesine araştırma yapan vampirler oldu. Kabul gören teori, onların, vampirlerin herhangi bir yönetim organı tarafından yönetilmediği zamanlarda, muhtemelen kendi iradeleri dışında, bizim türümüze aynı hizmetleri sunanların torunları olduğu yönünde. Ancak, o zamanlar Konsey yoktu, Hakimiyet yoktu. Onlar istedikleri gibi davranmakta, insanları istedikleri gibi muamele etmekte özgürdüler. Askıların ataları, belki de az da olsa akıl sağlığını koruyabilmek için, yüzyıllar boyunca bizim istismar olarak kabul ettiğimiz şeylere katlandılar ve kendilerini bundan zevk aldıklarına ikna ettiler. Öyle ki, bu onların ruhlarının bir parçası haline geldi. Onlar böyleler. Onların arzuladıkları şey bu. Onlara yardım etmenin bir yolu yok. Bu, seni vampir ya da kurt yapmamak kadar imkansız bir şey. Abel, Eğer Gerçekler amaçlarına ulaşır, tüm insanlık muhtemelen onların haline gelecek.

Abel bu düşünceyi ağzında tattı ve iğrençti.

"Bu durumu değiştirmek için yeteneğini kullanabilir misin, görmek ilginç olurdu," dedi Gregor. "Ama bence bu başarısız olur."

Abel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doğru, o zaman bu pislik" —başını Miko'ya doğru çevirdi—"onları bir kez bok gibi davranması için o çocukları serbest bırakmaktan ben sorumluydum. Söylemeliyim ki, bunu tekrar yapmaktan sorumlu olmak istemiyorum. Onların arzularını değiştiremezsem, en azından bu adamın hafızalarından ve onların hafızalarından silebilirim. Başiboş kalacaklar, ama bir süreliğine güvende olacaklar."

"Eğer yapmak istediğin buysa, yap."

"Yapmak istediğim bu," dedi Abel.

"Peki," dedi Gregor, artık dikkati dağılmış gibi. "O zaman işleri tamamlamanı isteyeceğim. Yukarıda medya uzmanlarımızın hasar kontrolünü yapıp yapmadıklarını kontrol etmem gerekiyor. Buradaki işlerini bitirebilir misin?"

"Tamam."

"Sonra görüşürüz," dedi Gregor, Abel'a çenesini hafifçe eğerek, Miko'ya soğuk bir bakış atarak odadan çıktı.

Abel, Miko'ya baktı. Kompleksin, sorgulamanın ve üç genç adamın tüm hatıralarını kafasından silmekle uğraştı. Ona, onların muhbiri olması için emirler vermeye devam etti. Ve ona bir daha asla başka bir askı almamasını emrederek işini bitirdi.

"Şimdi eve gidebilirsin, pislik," diye mırıldandı sarkık suratlı vampire, sonra kapıya döndü, kapıyı açtı ve dışarıdaki askerlere bu pisliği eve götürecek birini bulmalarını emretti.

* * *

Abel, omuzlarını sekiz numaralı oturma odasının arka duvarına yaslayarak, gözlerini televizyona dikmişti.

Haber spikeri konuşuyordu.

"Bugün tüm sosyal medya sitelerinde, birkaç kadının tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gösteren rahatsız edici videolar yayınlandı. Cinayetler, kurbanlarının kanını emen gerçek vampirler tarafından işlenmiş gibi görüldüğü için, bu durum çok sayıda insanı endişelendirdi. Uzmanlar bu videoları inceledi ve bunların, kitleleri şok etmek ve bu ahlaksızlığı çekici bulan az sayıda kişiyi tahrik etmekten başka bir amacı olmayan, özenle hazırlanmış bir aldatmaca olduğunu tespit etti. Sorumlu kişileri takip etmek ve tutuklamak için federal kolluk kuvvetlerinden oluşan bir görev gücü oluşturuldu. Büyük sosyal medya siteleri, kullanıcılarına bu videolardan herhangi birinin tekrar paylaşılması halinde, kullanıcının sitelerinden ömür boyu uzaklaştırılacağına dair yaygın mesajlar gönderdi."

Ve işte böylece Gregor'un medya uzmanları işlerini yapmış oldular.

"Bu oyuna katılıyor musun?" Abel, yanında aynı duruşla duran Callum'a sordu.

Jian-Li ve Regan önlerindeki kanepede oturmuş, dikkatlerini televizyona vermişlerdi.

Sonia ve Delilah, Lucien ve Leah'ın yatak odasındaydılar, Leah'a verebilecekleri her şeyi veriyor ve ruh halini kontrol ediyorlardı.

"Ondan sonra iyi bir hamle yok," diye cevapladı Callum. "Dominion ve benim krallığım, aslında ölümsüzlerin var olduğunu, ama hepimizin katil tecavüzcü olmadığını, bunun kitlesel paniğe neden olacağını söylüyor."

Haksız değildi.

"O boktan olaydan sonra, insanları ve doğaüstü varlıkları nasıl uyumlu bir şekilde bir arada yaşatacağız?" diye sordu Abel.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Callum.

Jian-Li başını çevirip kanepenin üzerinden Abel'a baktı. Abel ona zoraki bir gülümseme attı. Jian-Li de ona zoraki bir gülümseme attı.

Bu sırada Regan, kanepenin üzerinden oğluna baktı.

Abel onun gülümsemesini fark edince, ikisinin de aynı şeyi yaptığını anladı.

"Arkadaşımı istiyorum," diye mırıldandı ve duvardan uzaklaştı.

"Aynı. Ben de seninle gelirim," dedi Callum.

Abel önce Jian-Li'ye yaklaştı, elini uzattı ve parmağıyla onun çenesine dokundu.

"Bu gecelik bu kadar, *tian xin*," dedi Callum'un Regan'a fısıldadığını duyunca.

"Tamam, Abel'ım," diye cevapladı kız.

"İyi misin?" diye sordu Abel.

"İyi bir gün olmadı." Başını salladı. "Hayır."

Bunu söyledi, bu tamamen doğrudu, ama onun yüzüne bakmaktan, endişeli gözlerini görmekten ve bu konuda hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordu.

"Yakında şansımız dönecek," dedi yumuşak bir sesle. Umarım haklıdır, diye düşündü.

"İyi uykular," dedi.

"Sana da," diye cevapladı kız.

O uzaklaştı, kapıda Callum'un onu takip etmesini bekledi ve birlikte sessizce Lucien ve Leah'ın odasına yürüdüler.

Callum ona bir bakış attıktan sonra kapıyı bir kez yumrukladı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Delilah başını dışarı çıkardı.

"Yatma zamanı, *bao bei*," dedi ona sessizce.

Kız ona başını salladı ve Callum'a baktı. "Sonia'yı mı istiyorsun?"

"Evet, Leah'ın ona ihtiyacı yoksa."

"Bence Leah'ın uyku hapi ve bourbon'a ihtiyacı var," diye mırıldandı, bakışları dalgınlaşmıştı. Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı ve tekrar odaklandı. "Onu getireceğim." Abel'a bakarak, "Bekle," dedi.

Kapı kapandı, ama çok geçmeden tekrar açıldı ve Sonia ile Delilah ortaya çıktı.

Kral ve kraliçeye iyi geceler dilediler ve odalarına doğru yöneldiler, Delilah yürürken Abel'a ağır bir şekilde yaslanıyordu.

"Durumu iyi değil," diye bariz olanı belirtti.

"Öldürülenlerin hiçbiri onun ailesi değildi, ama çok korkmuş," dedi Delilah. "O ve Myrna çok yakın değillerdi, ama Myrna yine de onun kuzeniydi. Leah'ın ailesinin diğer üyeleriyle ise yakındır."

"Muhtemelen şu anda kurtarma operasyonları devam ediyor, bebeğim," dedi. "Belki kurtarılanlardan bazıları Leah'ın akrabalarıdır."

"Umarım öyledir."

Omuzlarına doladığı kolunu sıkarak ona sarılmak için sıktı.

Odasına girdiler ve sessizce yatmaya hazırlandılar, yan yana dişlerini fırçaladılar, birbirlerine yakın durarak kıyafetlerini çıkardılar, Abel Delilah'ın geceliğini giymesini bekledi. Sonra birlikte yatağa girdiler.

Işıkları kapattı. Kadın ona sarıldı ve bu hareketinden, ilişkilerinin samimi hale geldiği günden beri ilk kez sevişmeyeceklerini anladı.

O da buna razıydı. Eğer kadının erkeğine sarılmaya ihtiyacı varsa, ona bunu verecekti.

Abel karanlık tavana bakarak bekledi, onu kucakladı, okşadı ve kararı ona bıraktı. Ya konuşacak, o da dinleyecek ve onu sakinleştirmek için elinden geleni yapacaktı, ya da uykuya dalacaktı.

Kız konuştu.

"Bunu yapacaklarsa, başka ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum, bebeğim. Bunu düşünmemeye çalış, tamam mı?" Kızın göğsüne başını yasladığını hissetti.

"Leah, Myrna'nın iyi bir cariyeye olduğunu söyledi. En iyisi. Vampirini çok seviyordu..."

"Dur," diye nazikçe emretti. Durdu.

Sonra tekrar başladı. "Sanırım vampiri aklını kaçırmış."

Öyle olurdu. Vampirler cariyelerini korumayı çok ciddiye alırlardı. Gregor, cariyeleri kaçırılan yüzlerce vampirin, aktif olmayanlar bile, hepsinin aklını kaçırdığını söylemişti. Bazıları, kurtarma çabalarında davaya ve kendilerine zarar vermemeleri için zaptedilmek zorunda kalmıştı.

Ve intikam arzusu.

"Öyle olurdu. Elbette öyle olurdu, kedicik."

Yüzünü onun cildine bastırđı ve fısıldadı, "Bunun bitmesini istiyorum."

O, onu daha sıkı sarıp başını eğdi ve saçlarının üstüne doğru, "Ben de istiyorum," dedi.

Onu kendine yakın tuttu ve onun kendini kaybetmesini bekledi, bağırarak ya da ağlayarak, nasıl yapması gerekiyorsa, ya da kendini kontrol altına almasını bekledi.

Vücudunda gerginliğin arttığını hissetti, sonra gerginlik azaldı ve kız yüzünü onun cildinden çekip yanağını üzerine koydu.

O, kendini kontrol
etmeyi başardı. "Uyu,"
diye ısrar etti.

"Tamam, bebeğim. İyi geceler."

"İyi geceler, *bao bei*."

Zaman aldı, ama sonunda buldu.

Abel bulamadı.

Ama o videoları izlememişti. Abel
izlemişti.

Videolar kafasında oynuyordu ve o da buna izin veriyordu. Onları, içindeki ateşi beslemek için yakıt olarak kullanıyordu. Delilah'ın güvende olduğundan emin olmak, birlikte bir hayat kurmak için yanıp tutuşan bir ateş. Ama şimdi bu ateş, Leah'ın halkı için intikam almak için de yanıyordu.

Jeansinin cebinde telefonunun boğuk sesini duyduğunda uykuya dalmaya hiç de yakın değildi.

Delilah'tan dikkatlice uzaklaşarak yataktan kalktı, telefonunu aldı ve arayanın kim olduğunu görünce açıp kulağına götürdü.

"Evet?"

"Miko bu gece suikasta kurban gitti," dedi Callum.

Abel nefesini tuttu.

"Onu kaçırdığımızı biliyorlardı," diye devam etti Callum. "Bir tanesi hariç tüm kameraları buldular. Gözlerimiz yoktu, ama kulaklarımız vardı. Kontrolün işe yaradı, onlara tesiste neyi ele verdiğini söylemedi, ama onu yakaladığımızı, tesise götürdüğümüzü ve sonra serbest bıraktığımızı biliyorlardı. Kafasını kestikten sonra, otopsi yapmaktan bahsettiler. Bizde bir ilaç olduğunu düşünüyorlar."

"Patricio mu?" diye sordu Abel.

"Onun adı geçti. Bir görüşme talep edecekler." "Onu kaçırdığımızı nasıl anladılar?"

"Ona çip taktırdılar. Onun tesiste olduğunu ve ne kadar süre kalacağını biliyorlardı. Ryon'un duyduğuna göre, Patricio dahil hepsine çip taktırmışlar, böylece

yakalanırlarsa, kurtarma ekibini veya suikast timini nereye göndereceklerini biliyorlar." Callum'un sesi tiksinti dolu bir mırıldanmaya dönüştü. "Vampirleri çiplendirmek. İnanılmaz. Böylesine iğrenç bir şeyi aklımızın ucundan bile geçirmezdik."

Siktir.

"Bana iyi haberlerin var mı?" diye sordu Abel.

"Miko bize yirmi yedi isim verdi. Şimdiye kadar on beş cariyeye başarıyla kurtarıldı. Bunlardan biri Leah'ın kuzeni Natalie."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı. "Evet," diye onayladı Callum.

"Belki şimdi biraz uyuyabilirim,"

"Evet," diye tekrarladı Callum. "İyi uyu." "Sana da."

Bağlantıyı kestiler ve Abel telefonunu komodinin üzerine koyduktan sonra tekrar Delilah'ın yanına yatağa uzandı.

Sonunda uykuya daldı.

Ama iyi uyuyamadı.

* * *

Ertesi sabah, Abel ve Delilah koridorda Lucien ve Leah'ın odasına doğru yürürken Abel'in telefonuna bir mesaj geldi. Delilah arkadaşını kontrol etmek istiyordu. Abel ona izin vermek ve sonra Gregor'u bulmak istiyordu.

Telefonunu çıkarıp ekrana baktığında Delilah'ın bakışlarını hissetti.

Kütüphaneye gelmen gerekiyor.

Gregor.

"Oraya kendim gidebilirim," dedi Delilah, ve o, Delilah'ın mesajı okuduğunu biliyordu.

"Tamam, kedicik," diye cevapladı, onları durdurdu, onu kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz," dedi işini bitirince.

"Sonra."

Ona gülümsedi. O da gülümsedi.

Onu bırakıp birkaç saniye boyunca koridorda ilerlemesini izledi, sonra vampir hızını kullanarak kütüphaneye gitti.

Ancak bir kadının yüksek sesini duyunca durdu ve o odada tek kadın olmadığını hissetti.

"Dün gece buraya geldiğimde çok yorgundum, o yüzden yatmaya gittim.

Ama

vampirlerin yuvasında *bir gece* daha geçireceğim."

Kapıyı açıp odaya girerken kaşlarını çatıldığını hissetti.

Tüm gözler ona çevrildi ve bunlardan ikisi tanıdığı yüzlerdi, Gregor ve Yuri'nin yüzleri, görünüşe göre geri dönmüşlerdi. Geri kalanlar ise tanımadığı beş kadındı.

"Selam," diye selamladı.

"Kutsal tanrıça ve tüm büyük kız kardeşleri," diye fısıldadı kadınlardan biri. "Bu melez."

O kadına baktı ve "Evet" diye onayladı. Sonra Yuri'ye baktı. "Hoş geldin dostum."

"Abel," diye selamladı Yuri.

O sırada, iki gün önce mezun olmuş ve bunun ne kadar seksi olduğunu çok iyi bilen, ama bunu bilmediğini belli etmek istemeyen, seksi bir okul kızı gibi giyinmiş, yanındaki güzel, minyon, siyah saçlı kadına baktı.

Başka bir deyişle, o bir şeydi.

Erkeklerin bakmaktan hoşlandığı ve Yuri için de öyle olan biriydi, çünkü ona çok yakın duruyordu ve birbirlerine dokunmasalar da bu gerçeği inkar etmek mümkün değildi.

"Bir arkadaş buldum," diye Yuri'ye mırıldandı, dudaklarının seğirdiğini hissederek.

O anda Yuri ona dokundu. Elini beline koyarak ona daha da yaklaştı ve "Aurora Lenox ile tanışmanı istiyorum. Kardeşini bulmamıza yardım ediyor" dedi.

Abel'in dudakları seğirmeyi bıraktı ve gözleri kadına döndü.

"Merhaba Abel," dedi kadın. "Seninle tanışmak çok güzel."

Çenesini kaldırdı, ama Yuri'nin söyledikleriyle, elindeki tüm nezaket bu kadardı.

Bu nedenle, "Onu buldun mu?" diye sordu.

Kadın, iki koltuk arasındaki masanın üzerinde duran, koyu renkli sıvıyla dolu geniş, düz bir kaseye baktı, sonra tekrar adama döndü.

"Henüz hazır değil. Birkaç saat daha beklememiz gerek," diye cevapladı.

Gözlerini Yuri'ye çevirdi ve ifadesini değiştirerek "*Ne oluyor lan?*" der gibi baktı.

Yuri onun ne düşündüğünü anladı.

"İksir bir şekilde bizi ona yönlendiriyor," diye açıkladı Yuri.

Tanrım. Şimdiye kadar, esasen hayaletlerle omuz omuza savaşmıştı.

orospu çocukları. Kanları vücutlarından akarken tecavüze uğrayan korkmuş kadınların videolarını izlemişti.

Şimdi, açıkçası, iksir yapan gerçek cadıların huzurundaydı.

Evet, arkadaşıyla birlikteydi. Bu saçmalığın bitmesini bekliyordu.

"İksir hazır olduğunda bana haber verirsen sevinirim," dedi pek hevesli olmayan bir sesle.

Kardeşiyle tanışmak için meraklıydı.

Ama bunu pek de istemiyordu.

"Seni bu yüzden buraya çağırmadım, Abel," diye araya girdi Gregor. "Bu bayanlar cadılar. Bu Barb, Aurora'nın annesi." Aurora'nın biraz daha yaşlı hali gibi görünen bir kadını işaret etti. "Ruby." Grubun en yaşlısını işaret etti. Biraz kilolu ve kalın, uzun gri saçları vardı, ama gençliğinde de aynı saçlara sahip olduğu belliydi, çünkü yaşlandıkça da saçlarını korumuştı. "Ve son olarak, Jezza ve Flo."

Hepsine çenesini sallayarak selam verdi, sonra hemen dikkatini Gregor'a çevirdi.

"Peki ben neden buradayım...?" Abel, bir işaretle sözünü kesildi. "Onlar gitmek istiyorlar," dedi Gregor.

Abel kafasını karıştırarak salladı ve tekrar sordu, "Peki ben neden buradayım...?" "Onların gitmesini istemiyoruz," diye açıkladı Gregor.

Abel ona sert bir bakış attı, sonra kadınlara baktı.

"Vampirleri sevmiyorsunuz," dedi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Ruby.

"İki yüz beş," Abel sakın bir şekilde cevap verdi.

"Doğru, o zamanlar sen henüz doğmamıştın ve muhtemelen vampirlerin..."

"Cadılara bir sürü kötü şey yaptılar ve sen kızgınsın," diye Abel onun yerine cümleyi tamamladı. Öfkeyle parlayan gözlerini görmezden gelerek devam etti, "Anlıyorum. Ben de kızardım. Bu çok saçmaydı. O kadar saçmaydı ki, senin yaptığın gibi yüzyıllar boyunca bunu unutamazdım. Ama şunu söyleyeyim, doğaüstü varlıklar ya da doğaüstü yaşamla uzaktan da olsa ilgisi olanlar için dışarısı pek güvenli değil. Burası güvenli. Dışarıda şansını denemek istiyorsan, tek söyleyeceğim şey... cenazen olur."

"Ruby, Jezza, Flo... Yuri sizi güvende tutacağına yemin etti," diye ekledi Aurora.

"İnanıyorum tatlım, *seni* güvende tutacağıma yemin ettim," dedi Yuri yavaşça ve başını çevirip ona baktı.

"Ve dolayısıyla, kız kardeşlerimi de," diye ekledi.

"Öyle olmaz, Aurora," diye açıkladı.

O tamamen ona döndü. "Peki, onları güvende tutacağına yemin et." Ses tonu değişmeden cevap verdi, "Etmeyeceğim."

"Yuri!" diye bağırdı. "Beni güvende tutacağına yemin ettin. Neden onlar için de aynısını yapamıyorsun, anlamıyorum."

Yuri hafifçe ona doğru eğildi. "*Senden* hoşlanıyorum."

Orada bıraktı. Ama yine de, orada bırakması her şeyi açıklıyordu. Abel'in dudakları yine seğiriyordu.

Ona doğru eğildi ve tısladı, "Sana inanamıyorum!"

"Tamam, tamam," diye araya girdi Gregor ve Abel, diğer cadılara bakarken ona baktı. "Seni güvende tutacağıma yemin ederim. Bu olur mu?"

"Bana uyar," dedi Barb hemen. "Şimdi, kahvaltı ne zaman? Açlıktan ölüyorum."

"Barb!" diye bağırdı Flo.

Barb, kız kardeşine nazik gözlerle baktı ve yumuşak bir sesle, "Video," dedi.

Bütün cadılar birden nefes almayan her şeye bakmaya başladılar ve ayaklarını sürüdüler.

Videoları izlemişlerdi.

Bu Abel'i şaşırttı. Gözlerini hala Yuri'ye dik dik bakan Aurora'ya, sonra da Abel'a bakan Yuri'ye çevirdi.

"Barb, onu durduramadan önce gördü. Aurora görmedi ve görmeyecek de," diye açıkladı.

"Bu yemini tut, kardeşim," diye mırıldandı

Abel. Yuri çenesini indirdi.

Abel diğer cadılara baktı. "Kalın. Oraya giderseniz aptal olursunuz. Karşı karşıya olduğumuz bu pislikler buz gibi soğuk. Sizi tanımıyorlar ama yine de onların çok daha iyi insanlar olduğunuzu biliyorlar, çünkü öyle olmamak zor. Yani bu dünyada olmamak çok kötü olur." Gregor'a baktı. "Hepsi bu. Söyleyeceklerimi söyledim. Şimdi, iksir hazır olduğunda bana haber verirsiniz sevinirim."

Bunun üzerine, kardeşinin nerede olduğunu bulmak için hazırlık yapması gerektiği için bu saçmalığa ayıracak zamanı olmadığını düşünerek, dışarı çıktı.

* * *

Abel, Callum, Ryon, Calder ve Caleb ile kurt olarak antrenman yaparken, Xun'un onlara doğru geldiğini gördü.

Bunu kardeşlerine söyledi, döndü, koşarak kıyafetlerinin yanına gitti ve insan şekline dönüştü.

Xun onlara ulaştığında, kot pantolonunu giymişti, etrafındaki diğerleri de insana dönüşmüş ve giyinmişlerdi.

"Patricio bu sabah günübirlik bir geziye çıktı," dedi Xun giriş olarak. "Gregor ona bir insan taktı. Yaklaşık yüz mil uzaklığa gitti, buluşmasını yaptı, kafasını kestiler."

"Tanrım," diye homurdandı Abel.

"Sanırım riske girmiyorlar," diye mırıldandı Calder. "Hepsi bu mu?" diye sordu Callum.

"Onun peşine gönderdiğimiz adam, ne konuştuklarını duyacak kadar yaklaşmadı. Sadece konuşmanın uzun sürmediğini ve sonra kanlı bir olay yaşandığını bildirdi. Dün gece kurtarılan diğer cariyelerin pek hoşlarına gitmediğini ve temizlik ekibinin gerekli olduğuna karar verdiklerini tahmin ediyorum."

Önceki gece tüm görevler başarılı olmuş ve yerel istihbaratın yardımıyla on iki kişi daha kurtarılmıştı.

Yine de yüzlerce kişi düşmanın elinde kalmıştı, ancak artık video ya da tehdit veya fidye talebi gibi başka bir iletişim yoktu.

"Bir haber daha var," diye devam etti Xun. "Gastineau hayaletiyle temasa geçtik."

"Ve ne dedi...?" diye sordu Abel.

"Üzerinde çalıştığını söyledi," diye cevapladı Xun. "Başka bir şey yok mu?" diye ısrar etti Callum.

"Hayır, sadece onun üzerinde çalıştığını söyledi," dedi Xun.

Abel, Callum'a baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Benim yorumum, hayaletler kraliçelerinin esir tutulmasından hoşlanmıyorlar, ama onu kurtarmak için müttefiklerden yardım istemiyorlar," diye cevapladı Callum.

"Kendi başlarına başarılı olmak için gerekenlere sahipler mi?" diye sordu Abel.

"Hayaletler ve ruhlar kardeş gibidir," dedi Callum. "Onları izlersen, birbirlerinden nefret ettiklerini düşünürsün. Ama sen onlardan biri değilsin ve onlara karşı tek kelime edersen, kafanı koparırlar. Bu yüzden onun başarılı olmaya çok kararlı olduğunu varsayıyorum. Kararlılığı meyve verecek mi..." Omuz silkti.

Abel durumu özetledi. "Yani şimdi içimizden kimse yok, ölümcül tehlike altında olan bir grup cariyeye, eşini kurtarmaya kararlı bir hayalet ve bunun sonucu belirsiz, vampirlerden nefret ettikleri için burada olmak istemeyen ve sihir güçlerine sahip bir grup cadı var. Son olarak, düşmanlarımızın bir sonraki planları hakkında hiçbir bilgimiz yok, ama son yaptıkları iş tam bir felaketti. Her şeyi doğru anladım mı?"

Callum, daha çok bir grimasa benzeyen bir gülümsemeyle onayladı: "Hepsini anladın."

"Yani yine boş boş oturuyoruz," diye sonuçlandırdı

Abel. "Maalesef, evet," diye cevapladı Callum.

Abel sözsüz bir hırıltı çıkardı.

Callum Calder'a baktı. "Belki de ağına geri dönmelisin." Calder başını salladı. "Sana söyledim kardeşim, bu Gerçek kimliklerini belirledi, onları işe aldı ve saflarını kapattı. İçeri girmek imkansız. Ve tek çıkış yolu kafanı vermek. Elimizdeki tek şans hayaletlerdi ve onlar da Üçlü'yü kurtarmak için vazgeçmek zorunda kaldılar. Onun dışında kimse bir şey duymadı ve sızmak imkansız.

"Başka bir tane bulmam lazım," dedi Abel ve tüm gözler ona çevrildi. "Patricio ile buluşanlar, adamımız onları takip etti mi?"

"Bir tane daha ele geçirmem lazım," dedi Abel ve tüm gözler ona çevrildi.

"Patricio ile buluşanlar, adamımız onları takip etti mi?"

"Emirleri bu değildi," diye cevapladı Xun. "Güvende kalın. Rapor verin. Hepimiz bu adamlara yaklaşmanın güvenli olmadığını biliyoruz. İşini yaptı, hayatta kaldı ve geri dönüyor."

Çıkmaz sokak.

Abel pes

etmedi.

"Kurtarma operasyonları sırasında herhangi bir vampir gözaltına alındı mı?"

Callum başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, şu ana kadar öldürme ihtiyacı kullanıldı."

"O zaman, bir sonraki cariyeleri bulan ekiplere, hayatta bir vampir getirmelerini söylemeliyiz," diye cevapladı Abel.

"Bir tane bulsak bile, çıplı," diye işaret etti Ryon. "Onun, ya da onun, tesise gittiğini bilirler."

"O zaman ben onlara giderim," diye

cevapladı Abel. "Kardeşim," dedi Xun

sessizce.

Abel ona baktı. "Miko'dan aldıklarımla yirmi yedi kadını kurtardım."

"Öyle yaptın, ama güvenli bir yerde," dedi Callum.

"Evet," diye karşılık verdi Abel. "Artık o seçeneğimiz yok. O yüzden on, on iki ya da yüz tane o orospu çocuğunu bulup onlara gideceğiz."

Callum gözlerini ondan ayırmadı.

Sonra Ryon'a döndü. "Miko'nun eğlendirdiği üç adamı takip ediyoruz, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Ryon.

Callum tekrar Abel'a döndü. "Lucien, Cosmo ile sürekli iletişim halinde. O üç adamı izleyeceğiz. Bizi birine götürebilirler. Cariyeleri arayan herkese, vampirleri canlı olarak yakalamaya çalışmasını bildireceğiz. Ve Lucien'den Cosmo'ya bir ekip kurup The True'yu agresif bir şekilde aramasını, savunmasız birini veya birkaçını bulmasını söylemesini isteyeceğiz, sonra da harekete geçeceğiz."

"Cosmo'yu ortaya çıkarır bu, dostum," diye işaret etti Xun.

"O zaten orada, onları bulmaya çalışıyor. Ama Stephanie'yi ona göndereceğiz. Teffie ona destek olacak," diye cevapladı Callum. "Cosmo da bir ekip kuracak. Tehlikeli bir görevi üstlenmeye istekli vampirleri bulmak zor olmayacak. Sadece cariyeleri kaçırılanlara yaklaşmamız gerekiyor."

"Kardeşim, o vampirler düşmanca ve dengesiz olacaklar," diye uyardı

Ryon. "Aynı zamanda kararlı da olacaklar," diye cevapladı Callum.

"Vampirler durumun tırmanmasını istemiyorlar," dedi Ryon. "Bu işi olabildiğince sessizce bitirmek istiyorlar."

"Tecavüz ve cinayetler videoya çekildi ve halkla paylaşılmak üzere yayınlandı, Ryon," dedi Callum. "Bence sessizlik imkansız hale geliyor."

Ryon kuzenini bir an inceledikten sonra çenesini kaldırdı. "Hadi başlayalım," diye homurdandı Abel, eğilip termal giysisini kaparak.

"Tamam," diye onayladı Callum.

Giyinmeyi bitirdiler. Komplekse geri döndüler. İşlerini yaptılar.

Sonra, hepsini siktir et, beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

* * *

"Bu macadamia fıstığından başka var mı, Yuri?" Ruby, kütüphanedeki pencerenin yanındaki koltukta uzanmış, bir bacağını koltuğun koluna atmış, yuvarlak karnının üzerinde duran kocaman gümüş kaseden macadamia fıstığını alıp ağzına atıyordu.

Abel, Delilah'ın yanında ve Aurora'nın karşısında, aralarındaki masada duran kasesine bakarak kaşlarını çatmış

birbirine çatırdıran Aurora'nın karşısındaki kanepede oturuyordu.

Aurora'nın arkasında duran Yuri, cadısına baktı.

Aurora boynunu çevirip vampiri baktı.

Sonra gözlerini tekrar masadaki kaseye çevirdi ve "Ruby, lütfen sakın olabilir misin? Burada önemli bir şey yapıyoruz." dedi.

"Daha fazla macadamia fıstığı istemenin nesi sakın değil ki?" diye sordu Ruby. "Zaten bir şey olmuyor ki."

"Ben de bunu bilmek isterim," dedi Jabber, Ruby'nin yanına yaklaşarak. "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Zenginlikleri paylaşmak benim için sorun değil," diye cevapladı Ruby, kaseyi Jabber'a uzattı. Jabber avuç dolusu fındık aldı, birkaçı halıya düştü.

Bunun üzerine Abel'in gözleri odanın içinde dolaştı.

Tüm cadılar oradaydı, Jian-Li, Xun, Wei ve Chen de öyle. Hook da oradaydı.

Yuri de oradaydı, çünkü Abel, Aurora'yı gözünün önünden fazla uzaklaştırmadığını düşünüyordu. Onlarla birlikte Jabber, Moose ve Gregor da oradaydı.

Abel, ailesinin orada olmasını anlayabilirdi. Aurora, iksirin hazır olduğunu ve her an bir okuma yapılacağını söylemişti. Kardeşinin nerede olduğunu öğrendiğinde ailesi onun yanında olmak isteyecekti. Hook da artık ailenin bir parçasıydı.

Diğerlerinin neden orada olduğunu hiç anlamıyordu.

Gözlerini Delilah'a çevirdi ve Delilah omuz silkmadan önce ona büyük gözlerle baktı.

İsteddiği cevabı alamayınca, sözlü olarak iletişim kurmaya karar verdi.

"Bana yardım etmek ister misin, kedicik?"

"Onlar moral desteği için buradalar," diye açıkladı.

"Bana yardım etmek ister misin, kedicik?" diye tekrarladı ve Delilah'ın gülümsemesini engellemeye çalışmasını izledi.

"Tanrım! Neden bu kadar uzun sürüyor?" Hook aniden patladı. "Hook, sakın ol. Olacağı zaman olur," dedi Jian-Li. "Sabırlı ol."

"Tanrı aşkına, kurabiye pişmesini beklemiyoruz," diye karşılık verdi Hook. "Bir adam uzun süredir kayıp olan kardeşini bulmak için bekliyor." Aurora'ya bakışlarını dikti. "Kızım, bunun muhtemelen hassas bir işlem olduğunu anlıyorum, ama yaklaştığını söyledin ve kırk beş dakikadır bu odadayız."

"Üzgünüm efendim, anlamıyorum," diye cevapladı Aurora, başını sallayarak. "Hazır olmalı." Kafası karışmış bir şekilde kaseye baktı. "Her şey hazır olduğunu gösteriyor."

"Bu sihir ve sihir bittiğinde sihir de biter," dedi Barb, kanepede kızının yanında otururken.

"Bu da biraz zaman alabileceği anlamına gelir, bu yüzden daha fazla macadamia fıstığına ihtiyacımız var," diye ekledi Ruby.

Abel homurdandı.

"Ve biraz bira," diye ekledi Moose, pencereye doğru sürünerek, yani fındık kasesine doğru sürünerek.

Abel, Delilah'ın gözlerine baktı ve tekrar homurdandı.

"Yuri, evlat, o bir değnek falanla yok edemez mi?" diye sordu Hook.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Yuri. "Ben vampirim, cadı değilim. Alınma Hook, ama senden altı yüz elli yaş büyüğüm, yani senin oğlun olmaktan çok uzağım."

Aurora gergin bir kahkaha attı.

"Beni anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Hook.

"Evet, *seni anlıyorum*," diye cevapladı Yuri ve Aurora yine gergin bir kahkaha attı, ama bu sefer kendini tuttu.

"Tatlım," dedi Delilah yumuşak bir sesle ve Abel onun Aurora'ya doğru eğildiğini izledi. "Erkeğim iki yüz yaşında. Tüm hayatını insanların arasında geçirdi. Doğumlarını izlediği ve aşık olduğu insanlar. Sonra yaşlanıp ölene kadar büyümelerini izledi. Birkaç gün önce ölümsüz bir kardeşi olduğunu öğrendi. Onu koruyan bir kardeş. Hayatının geri kalanında, ki bu çok uzun bir süre, yanında olabilecek bir kardeş. Bu onun için zor. Eğer o şeyler henüz hazır değilse, belki de gitmeliyiz, böylece aklını başka şeylere verebilir."

Abel onu öpmek istedi, ama bunun yerine, nedense, kanepelerin ucunda bir sandalyede oturan Jian-Li'ye baktı.

Jian-Li, Delilah'ı izliyordu, yüzü yumuşaktı, gözleri sıcaklık, mutluluk ve melankolinin karışımıydı. Ama sonunda, Delilah hayatlarına girdiğinden beri, sıcaklık ve mutluluk galip geliyordu.

"Ben..." Aurora başladı, sonra ağlayarak, "Oh! Oluyor!" dedi.

Abel gerildi ve Delilah geri çekilip onun yanına yaslandı, eli uzanıp dizini kavradı.

Gri, yeşil ve kırmızı duman, yeşil ve kırmızı kıvılcımlarla birlikte kaseden patladı. Yükseldi, havada düz bir şekilde süzüldü ve tavanda dağıldı.

Aurora kaseinin üzerine eğildi.

"Ben... bekle... ama... oh hayır!" diye bağırdı ve annesine baktı. "Bizi engelledi!"

"Siktir," diye homurdandı Abel.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Hook.

"Bir bakayım," dedi Barb, o da öne eğilerek. Dikkatini kaseden hiç ayırmadan, elini avucunu yukarı doğru çevirerek kızına doğru uzattı. "Athame, tatlım."

Aurora hemen masadaki bıçağı aldı ve annesine uzattı. Barb bıçağın ucuyla kassenin içindeki sıvıyı karıştırdı ve ikisi de kassenin üzerine fısıldayarak dua ettiler.

Sonra Abel olanları gördü ve Delilah'ın da gördüğünü anladı çünkü onun nefesini tuttuğunu duydu.

Sıvıyla dalgalanan ama dönüyormuş gibi görünen bir pusula görüntüsü oluştu.

Barb bıçağı çıkardı.

"İşte orada, işte orada," diye fısıldadı. "Orada!" diye bağırdı.

Abel öne eğildi, Delilah da onunla birlikte eğildi, herkesin etraflarında toplanıp eğildiğini hissetti ve kasede bir sokak haritası gördüler.

"Kahretsin! O gizlenmiş," diye bağırdı

Aurora. "Kasedeki ne?" diye sordu

Delilah.

Aurora arkasına yaslandı ve gözlerini Delilah'a çevirdi. "Bir sokak haritası.

Onun bulunduğu yer. Bir tür işaretle onun yerini belirlemesi gerekirdi, ama öyle değil. Elimizde sadece o sokak haritası var, başka bir şey yok. Ve o harita herhangi bir yerde olabilir."

Abel bir kamera sesi duydu ve başını kaldırıp Chen'in telefonu ile haritanın fotoğrafını çektiğini gördü.

Kafasını telefonuna eğerek uzaklaştı ve "Bununla ne yapabileceğime bir bakayım" diye mırıldandı.

"Abel'ı kullan."

Abel başını geriye doğru çevirip bu sözleri söyleyen Yuri'ye baktı.

"Anlamadım?" diye sordu Jian-Li.

Yuri ona baktı. "Aurora, Abel'a dokunursa kardeşini bulabileceğini söyledi." Gözlerini Aurora'ya indirdi. "Abel'ı kullan, tatlım."

"O ona çok ilgi duyuyor," Delilah kimseye duyulmayacak şekilde fısıldadı, dudakları yukarı kıvrılmış, gözleri Yuri'ye dikilmişti.

"Beni kullan," dedi Abel ve Delilah dikkatini ona çevirdi.

"Ben... şey, zaten kullandım. Kanını kullandım," dedi ona.

"Tekrar dene," diye cevapladı.

"Ee... emin misin?" diye sordu
Aurora. "Ona zarar verir mi?" diye
sordu Jian-Li.

"Hayır, ama daha fazla zaman alabilir," diye cevapladı Aurora. "Daha önce önermedim çünkü iksir demleniyordu ve bildiğiniz gibi, bir süre önce sonuç vermesi gerekiyordu."

Abel ayağa kalktı. "Beni kullan."

Aurora dudaklarını sıkıştırdı, koltuktan doğruldu ve ona doğru yürüdü.

"Şanslıysak, bu hızlı bitecek. Ama bizi engelliyorsa, biraz zaman alabilir," dedi.

"Neyse," diye mırıldandı. "Sadece yap."

"Bayanlar, ona yardım edelim," dedi Barb, koltuktan kalkıp Aurora'nın Abel'in yanına geldiği yere yaklaştı.

Delilah ayağa kalktı ve onlara yer açmak için geri çekildi. Aurora onun elini tutup onu açık bir alana götürdü. Diğer cadılar etraflarını sardı.

"Hazır mısın?" diye
sordu Aurora. "Evet,"
diye cevapladı o.

Aurora başını salladı.

Sonra başladılar. Hepsi ellerini kaldırarak ilahi söylemeye başladılar. İlk başta uyumsuzdu, sonra uyum sağladılar ve tek bir ses olarak ilahi söylediler.

Aurora haklı çıktı.

Hızlı gitmedi. Yeşil ve kırmızı parıldayan zerrecikler ellerinden yükseldi ve Abel'in etrafında süzüldü, ama hiçbir şey olmadı.

Onlar ilahiyi söylemeye devam ettiler ve parçacıklar gelmeye, süzülmeye, parıldamaya ve kaybolmaya devam etti.

Daha fazla ilahi. Daha fazla ışık parçacığı. Daha fazla hiçbir şey.

Bu sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi devam etti ve Abel gözlerini Delilah'a dikti.

"Devam et, bebeğim," diye onu cesaretlendirdi.

Abel ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve devam etti.

Barb'ın sesi yükselmeye başladı ve diğer cadıların sesleri de onunla birlikte yükseldi. Bağırıyorlardı, ama sesleri yüksekti ve daha fazla zerrecik oluştu. Tonlarca zerrecik. O alanı aydınlattılar, Abel onlardan başka hiçbir şey göremez hale geldi.

Daha fazla ilahi (çok daha fazla) ve süzülmeyi bırakıp dönmeye başladılar.

"Ne oluyor lan?" diye Hook'un sorduğunu duydu.

Ama onu göremiyordu. Etrafında dönen kırmızı ve yeşil kıvılcımlarla çevriliydi, şimdi o kadar hızlıydılar ki, çizgiler haline gelmişlerdi.

"Şşş, Hook," diye Jian-Li onu susturdu.

Daha fazla ilahi. Daha fazla zerrecik. Ve şimdi bu şeyler saçlarında, giysilerinde ve cildinde bir esinti gibi esiyordu.

Cadılar daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi Delilah.

Sonra Abel, kurt gibi dönüşecekmiş gibi homurdandı ve çömeldi, tehdidi hissettiğinde dişleri indi, tam da girdaplar beyaz kıvılcımlardan oluşan bir havai fişek gibi patlamadan ve beş cadı da kışlarının üstüne düşmeden önce, Aurora da bunu yaptı ve masanın kenarına indi.

Yuri bir anda onun yanına geldi, diz çöküp ona doğru eğildi. Ama tehdit ortadan kalkmıştı.

Abel dişlerini geri çekti.

Parçacıklar da yok olmuştu. Kıvılcımlar yok olmuştu. Oda temizdi. "O iyi mi?" diye sordu Abel.

Yuri, dikkatini Aurora'dan ayırmadan cevap verdi: "Yaralandı ama iyi."

"Evet, iyiyim," dedi Aurora, saçlarını yüzünden çekerek. "O engellendi," diye karar verdi Ruby.

"Çılgın, aptal engellendi," diye ekledi Jezza.

"Abel, o bir cadıyla birlikte," dedi Barb ve Abel ona baktı. "Güçlü bir cadı."

"Bir daha söyler misin?" diye sordu.

"Bir cadının seni bulmasını engellemenin tek yolu," diye açıkladı Barb, "bir cadı kullanmaktır."

"Bize biraz büyü gücümüz var," dedi Ruby. "Beşimiz bir gizleme büyüsüne karşı mı?" Başını salladı. "Onu gizleyecek rastgele bir cadı bulmadı. Onu gizleyen aktif bir cadı var yanında. Kim olursa olsun, bizden çok daha fazla büyü gücüne sahip. Hem de *çok daha fazla*."

"Üzgünüm, Abel," dedi Aurora yumuşak bir sesle ve Abel, ayağa kalkan Aurora'ya bakmak için gözlerini ona çevirdi.

"Sorun değil. Denedin." Ona gülümsedi. "Savaşta yaralanmış olsan bile. Minnettarım."

O da gülümsedi.

Yuri kolunu onun omzuna attı ve onu kendine çekti.

Abel ona gülümsedi, ama bu seferki farklıydı, çünkü adam küçük cadısını *ciddi ciddi* seviyordu.

Delilah'ın elini tuttuğunu hissetti ve ona baktı. "Ne yazık," diye fısıldadı.

O da aynı fikirde olduğundan emin değildi, ama kadının bu kelimeyi çok derinden hissettiğini görebiliyordu, bu yüzden elini kaldırıp kadının çenesini avuçladı ve başparmağını kadının yanağına sürttü.

Kadın eline bastırdı ve adam elini kadının saçlarına kaydırıp yüzünü göğsüne çekti.

Kız kollarını onun beline doladı. Adam Jian-Li'ye baktı.

Kız, onun gözlerinin kendisinde olduğunu fark eder etmez, endişesini yüzünden silip, içten gelmediğini bildiği küçük bir gülümseme attı.

O da gülümsedi.

"Üzgünüm evlat," dedi Hook yakından ve Abel, adam koluna hafifçe vurduğu anda o yöne döndü.

"Başka şeyler deneyeceğiz," dedi Aurora.

"Bu iyi olur," dedi Abel, bunu gerçekten istediğinden emin olmadan. Kardeşi gizli kalmak mı istiyordu? Belki yüzyıllardır bu konuda harika bir iş çıkarmıştı. Abel, onu durdurmak için gerçekten istekli olduğundan emin değildi. Yine de, "Teşekkürler," diyerek sözlerini bitirdi.

Aurora başını yana eğdi ve ona gülümsedi.

"Siktir, bu çok çılgınca bir şeydi. Burbon lazım," diye homurdandı Moose. "Hemen."

Abel de buna katılıyordu.

Delilah geri çekildi ve onu bıraktı. "Gidip alayım."

"Yardım edeyim," dedi Aurora.

"Fındıkları unutma," diye bağırdı Ruby, onlar kapıya doğru ilerlerken. Onlar ayrıldılar ve Abel, Jian-Li'nin yanına gitti. Koltuğun koluna oturdu, derin bir şekilde eğildi ve dudaklarını kızın saçlarının üstüne değdirdi.

Abel başını kaldırdığında, Jian-Li başını geriye eğerek Abel'in gözlerine baktı. "Ben iyiyim," dedi Abel sessizce.

Jian-Li onu inceledi.

Sonra elini uzattı, onun elini tuttu ve sıktı. "Şansımız dönecek," diye söz verdi.

Adam da onun elini sıktı ve onun haklı olmasını umdu.

Yirmi İkinci Bölüm

Ziyaretçiler *Delilah*

Wei'nin karate vuruşundan kaçmak için vücudumu alçaltıp çömeldiğimde, bacağımı salladım ve onu ayak bileklerinden yakaladım.

O da kışının üstüne düştü.

Onu ilk kez yere sermiştim.

Ayağa fırladım, kollarımı havaya kaldırdım, "*Woo hoo!*" diye bağırdım ve hemen Xun tarafından arkadan yakalandım. "*Oof!*" diye bağırarak yüzüstü düştüm ve sonra omuzlarımın arasına bir diz, bir kolum geriye bükülerek ve bileğim onun yumruğunda sıkışarak hareket edemez hale geldim.

Aurora ve cadı kız kardeşleri Abel'in kardeşini bulmasına yardım etmeye çalıştıktan iki gün sonraydı. Leah ve ben erkeklerle birlikte dışarı çıkmış, kendini savunma (ve daha fazlasını) öğreniyorduk.

Sonia bir yaşından beri kurtlarla birlikteydi ve Callum'a, hem insan hem de kurt savunmasını öğrenebilmek için onlarla antrenman yapmaya başlayıp başlayamayacağını sordu.

Leah son birkaç gündür hiçbir şeye katılmamıştı, ama ben onu tekrar başlaması için ikna etmişim çünkü kafasını başka şeylerle meşgul etmesi gerekiyordu. Anlaşılır bir şekilde moral bozukluğundaydı. Kuzenlerinden ikisi kurtarılmış olsa da, biri öldürülmüş ve diğeri hala esir durumundaydı, yine de... sonsuza kadar moral bozukluğu yaşayamazdı. Kurtarılması gereken bir dünya vardı.

Bununla ilgili iyi haber, diğer cariyelerin zarar gördüğüne dair bir haber almamış olmamızdı. Kötü haber ise, hala nerede oldukları bilinmeyen çok sayıda cariyeye olmasındı.

Şimdi, yerleşkede, her şey normale dönmüştü.

Xun beni bıraktı ve ben sırt üstü yuvarlandım, onun bana elini uzattığını gördüm. O, "Asla gardını düşürme" derken ben de elini tuttum.

Beni ayağa kaldırdı ve ben ona gülümsedim. "Yine de Wei'yi yendim."

"Evet, yendin." Wei yaklaştı. "Hızlı öğreniyorsun."

Ona da sırttım.

"Yüzüstü yere düşüp kolun arkada bükülmüş olması dışında, *harikaydın*," dedi Leah, elini yüksekte tutarak bizim gruba high five pozisyonunda vurdu.

Onu bekletmedim.

"Geliyor," diye mırıldandı

Wei.

Ona baktım ve gözlerinin omzunun üzerinden bir yere odaklandığını gördüm, ben de o yöne baktım ve Moose'un bize doğru hantal bir koşu ile geldiğini gördüm, bu beni iki nedenden dolayı tedirgin etti. Birincisi, Moose koşmazdı, bu yüzden haberleri önemli olmalıydı. İkincisi, Moose koşmazdı ve onun kalp krizi geçirmesini istemedim.

Yaklaştığında, hırıltılı bir sesle "Yo!" diye bağırdı. "Poncho geri döndü."

Tanrıya şükür. Bu iyi bir haberdi.

Ellerimi çırpıtım ve "Yaşasın!" diye bağırdım.

Moose bize ulaştığında durdu, derin bir nefes aldı ve "*Bruja'yı* yakaladık" dedi.

"Ne dedin?" diye sordu Xun.

"Teyzesini getirdi. *Bruja'yı*. Bir cadıyı," diye açıkladı Moose.

"Harika," diye fısıldadım. Abel, Poncho'nun ne yapmaya çalıştığını, onun güvenini kazanmak için geçmesi gereken tüm "sınavları" da dahil olmak üzere bana anlatmıştı.

Belli ki kazanmıştı.

Umarım.

"Bir cadı daha," diye iç geçirdi Wei.

"O bizimle mi?" diye Moose'a sordum. "Yani, bizim tarafımızda mı?" "Öyle olmasaydı onu buraya getirmezdi herhalde."

Bu iyi bir noktaydı.

"Chen adamını almaya gitti. Poncho ikinizi de evde görmek istiyor," diye devam etti Moose.

"Tamam, ben gidiyorum," dedim.

"Ben de geliyorum. Bu olayı kaçırmayacağım," dedi Xun ve benimle birlikte hareket etti. Moose de benimle birlikte hareket etti.

"Beni dövmeye devam edebilirsin, ama ben bir *bruja ile* tanışmayı tercih ederim," diye Leah'ın Wei'ye söylediğini duydum ve Wei de kabul etmiş olmalıydı çünkü onların bize katıldığını hissettim.

Evin önündeki merdivenlere vardığımızda, Abel, Callum, Sonia, Chen ve diğerlerini çok uzak olmayan bir mesafede gördük, ben de onları beklemek için durdum.

"Sence daha komik şeyler mi olacak, her fırsatta vampirlere laf atmaktan çekinmeyen başka bir cadı mı katılacak?" Abel ve ekibi yaklaştığında Xun seslendi.

Son birkaç günümüz böyle geçmişti. Aurora'nın cadı kız kardeşleri huysuzdu ve her fırsatta somurtkan, talepkar, huysuz ve aşağılayıcı davranarak, tüm vampirlerin zorlu geçmişlerinin bedelini ödemelerini sağlamak onların görevi olduğunu düşünüyorlardı.

Öte yandan, vampirlerin telafî edecek çok şeyi vardı, bu yüzden bunu kabullenmek zorundaydılar. Bundan hoşlanmıyorlardı. Hoşlanmadıklarını gösteriyorlardı. Ama yine de kabullenmek zorundaydılar.

Oldukça komikti, ama tabii ki vampirler öyle düşünmüyordu.

Aurora da öyle düşünmüyordu, çünkü vampirleri sevdiği çok açıktı ve sık sık arabulucu rolünü üstlenmek zorunda kalıyordu.

Ya da en azından birini.

"Büyüsünü bizim tarafımıza kullanmaya hazır olduğu sürece, bir vampire ne verdiği umurunda değil," diye cevapladı Abel kardeşi, doğrudan bana gelerek elimi tutup merdivenlerden yukarı çekerek.

Kötü bir ruh hali içindeydi. Ama videolar yayınlandığından beri kötü bir ruh hali içindeydi.

Anladım. Anladım çünkü anladım, ama aynı zamanda Abel sert bir kurt adam vampir olabilir, ama iletişim kuran biriydi ve bana bunu söylemişti.

Bizim güvende olmamızı istiyordu. Hayatlarımızı özgürce yaşamamızı istiyordu. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyordu.

Ve bunu dün istiyordu.

Sorun, Üçlü'nün güvende tutulmasının zorunlu olmasıydı. Bu da Abel, Callum ve Lucien gibi eylem adamlarının ellerinin bağlı olduğu anlamına geliyordu.

Hiçbiri bundan hoşlanmıyordu.

Lucien, Abel'dan daha kötü bir ruh halindeydi, o kadar ki, beni biraz korkuttu.

Bunu da anlıyorum. Kadını bir kayıp yaşamıştı, ama o hayatında çok sayıda cariyeye sahip bir vampirdi. Onlar onun için önemliydi. Onlar onun için önemli olmaya devam ediyordu. Ve onların türünün hedef alındığını bilmek ona pek iyi gelmiyordu.

Şu anda Leah'ın tüm ailesi, Leah'ın kız kardeşi Rafe, Lucien'in kızı Isobel ve Lucien'in başka bir vampir arkadaşı Orlando tarafından korunan, bir yerlerde güvenli bir evdeydi.

Diğer bir deyişle, Abel'e göre Lucien, bu vampirlerin hafife alınacak türden olmadıklarını görünce, elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bir insan kadın fuayeden geçerken eve girdik.

"Diğer cadıları bul ve bize getir," diye emretti Callum. Kadın başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum Abel'a, Moose Poncho ve teyzesinin bulunduğu yere doğru yol alırken, geri kalanımız da onu takip ediyorduk.

"O kadınlar macadamia fıstığı yiyor, şarap içiyor ve kardeşimi bulmak için her türlü saçmalığı yapıyorlar... ama başaramıyorlar," diye cevapladı Abel. "Ama kardeşimi bulmak öncelikli değil. Bu saçmalığı durdurmak öncelikli. Onlar sihirli güçlere sahipler. Bunun ne anlama geldiğini bilmeliyiz ve onlar da bize yardım etmek için bu güçleri kullanmalı. Poncho'nun teyzesi de dahil."

Moose on birinci oturma odasına döndü ve hepimiz onu takip ettik. Babamın orada olduğunu gördüm, Lucien ve tabii ki Poncho da oradaydı. Ayrıca, boynunun dibinde topuz haline getirilmiş, çok sayıda tel tel gri saç olan yaşlı bir Hispanik kadın da vardı.

Ve gülmek istedim, ama o kadın tipi bir panço giyiyordu. Sanırım bu ailede genetik bir şeydi.

Gülmedim.

Onun yerine, Poncho'ya kocaman gülümsedim ve "Hey! Hoş geldin!" diye seslendim. Kadın "*Basta!*" diye bağırdığında vücudum sarsıldı.

Ona baktım ama sadece hızlıca bir bakış atabildim çünkü Abel beni arkasına çekmek için elimi çekti.

Bunun nedeni muhtemelen yaşlı kadının elini bana doğru uzatmış, gözlerini kırmış, yüzündeki kırışıklıklara korku kazınmış ve şimdi İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor olmasıydı.

Poncho kaşlarını çatmış ve kadına doğru ilerliyordu, ama diğerleri etrafımızda dağıldıkça, kadın başını bir yandan diğer yana sallayarak onları izliyordu.

İlahiyi söylemeyi bırakıp bağırmaya başladı: "Hayır! *Basta! Basta! Déjame!*"

Sonra pançosunun kenarını kavradı, etrafında döndürdü, olduğu yerde döndü ve bize dönmek üzereyken ortadan kayboldu.

Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Abel.

"Siktir," diye tısladı Poncho, teyzesinin az önce bulunduğu boş alana bakarak.

"Uh, kardeşim, bize az önce ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu babam ve Poncho ona baktı.

"Korunma için dua ediyor gibiydi," dedi Poncho. "Neyden korunmak için?" diye sordu babam.

Poncho'nun bakışları bana yöneldi. "Lilah'a karşı."

"Ben mi?" diye sordum, elimi göğsüme götürerek. "Tanrı aşkına, neden?"

O başını salladı. "Bilmiyorum. Ama diğer ikisi geldiğinde, o zaman kendini kaybetti."

"Diğer ikisi mi?" diye sordu Callum.

"O," Poncho Sonia'yı işaret etti. "Ve o," Leah'ı işaret etti. "Senin sürtüklerin."

"Anlamıyorum," dedi Sonia sessizce, tam o sırada kapıda bir hareketlilik hissettim. O tarafa döndüğümde Barb ve Ruby'nin içeri girdiğini gördüm.

Barb durdu ve iki elini kaldırdı, gözleri büyüdü.

Ruby durdu ve iki elini beline koyarak, "Kahretsin.

Hoodoo. Burası onun kokusuyla dolmuş. Burada bir *bruja* mı var?" "Kimsiniz?" diye sordu Poncho.

"Beyaz cadılar," diye karşılık verdi Ruby.

"*Teyzem kara büyü* yapmaz, kadın. Ne oluyor?" diye karşılık verdi Poncho.

"Bu odada büyük bir güç var," dedi Barb. "Ee?" diye sordu Poncho.

"Bu, onun hala burada olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum aynı anda.

"Bizim uygulamamız ve *magia blanca* uygulaması oldukça farklıdır," diye cevapladı Barb Poncho'ya.

"Yine, ne olmuş yani?" diye tekrarlardı Poncho.

"Yani, bazı mesleki farklılıklarımız var," diye cevapladı Barb.

"O... hala burada mı?" diye sordu Abel kısaca.

"Evet," diye cevapladı Barb.

Abel Poncho'ya döndü. "Onunla konuş dostum. Ne olduğunu öğren."

Poncho başını salladı, bir saniye tereddüt etti, sonra gözlerini yukarı çevirip İspanyolca konuşmaya başladı.

Onu izlemek komik olabilirdi, ama ben garip hissettim.

Bunu sindirmek için fazla vaktim olmadı, çünkü kapıda hareketlilik başladı. O yöne baktım ve Ruby'nin kapıda duran bir erkek vampirin önünden çekildiğini gördüm.

"Lucien, kapıda biri var. İnsan. Hanger. Seni soruyor," dedi vampir ve oda gerginleşti.

"Kapıda bir asılı var ve benim burada olduğumu mu biliyor?" diye sordu Lucien, sesi korkutucuydu.

"Evet. Adının Breed olduğunu söylüyor," diye cevapladı vampir.

Lucien, Callum'a, sonra Abel'a ve son olarak Leah'a baktıktan sonra başını salladı ve kapıya doğru ilerleyerek, "Geri döneceğim," dedi.

Lucien, Aurora ve Yuri kapıda göründükleri anda odadan çıktı. Aurora, muhtemelen *bruja*'yı hissederek kapıdan geçmeden önce durdu, bu da Yuri'nin neredeyse ona çarpmasına neden oldu. Bunun yerine, Aurora'nın ani duruşuyla, Yuri koruyucu bir şekilde arkadan kolunu onun göğsüne doladı, gözlerini kısarak odayı taradı.

Birlikte çok tatlıydılar.

"*Magia*," diye fısıldadı

Aurora.

"Evet, tavana yapışmış bir *bruja* var," diye bilgilendirdi Ruby.

Aurora heyecanla yüzü aydınlanarak sırttı ve Yuri'yi de yanına alarak odaya girdi ve "Harika!" diye bağırdı. Sonra tavana el salladı ve "Merhaba!" diye seslendi.

Yuri'nin ağzının bir tarafı yukarı

kıvrıldı. Çok tatlıydılar.

"Etrafta dolaşacak bolca vaktimiz olduğu için etrafta dolaşıyoruz, çünkü hiçbir şey olmuyor," dedi Abel odadakilere. "Ama aslında etrafta dolaşacak vaktimiz yok, çünkü insanların hayatları tehlikede. Yaklaşık birkaç milyar insanın hayatı. Bu yüzden bir şeyler yapmamız gerekiyor. Şimdi, Poncho'nun teyzesi yeniden ortaya çıkana kadar, belki hepiniz bize, sahip olduklarınızı dünyayı kurtarmak için nasıl kullanabileceğinizi anlatabilirsiniz," diye önerdi, elini kaldırıp parmağını Barb'a doğru uzattı, ama Ruby ve Aurora'yı da işaret etmek için parmağını bir yandan diğer yana çevirdi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Barb hemen, bu kadar basit, ve ben gözlerimi kırptım.

"Yapabileceğiniz her şeyi," diye cevapladı Abel. "Ama ne yapabileceğinizi bilmediğim için, belki siz bize söyleyebilirsiniz, böylece başlayabilirsiniz."

"Daha fazla cadı olsaydı ve *bruja* bizimle çalışsaydı çok yardımcı olurdu," dedi Barb.

"Poncho şu anda bunun üzerinde çalışıyor," diye cevapladı Abel. "Daha fazla cadı bulmak ise size kalmış. Ama hala diğerleriyle veya sahip olduklarınızla ne yapabileceğinizi söylemediniz."

"Koruma büyüsu yapabiliriz," dedi Aurora. "Ve bildiğiniz gibi yer belirleme büyüsu de yapabiliriz. Ancak, yerini belirlemek istediğiniz kişinin kanına ihtiyacımız var, kan yoksa saçına."

"İlki yardımcı olabilir. İkincisi ise, düşmanlarımızın kanı ya da başka bir şeyi olmadığı için, hayır," dedi Callum. "Başka ne var?"

Aurora ellerini yanlarına kaldırdı. "Bu gerçekten duruma bağlı."

"Durum, dünyayı kurtarmak," dedi Abel, sabrını açıkça yitirmiş bir şekilde. Ona yaklaştım, elini tuttum ve "Bebeğim" diye fısıldadım.

"Teyze, kadınlar odadan çıkarsa geri geleceğini söyledi," dedi Poncho ve hepimiz ona döndük. "Cadılar değil." Başını bana doğru eğdi ve "Siz üçünüz," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Tehlikeli olduğunuzu söyledi," diye cevapladı

Poncho. "Ne? Nasıl?" diye ısrar ettim.

Tavana baktı, başını salladı, "Unh-hunh, unh-hunh" diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Lilah, tatlım, teyzen senin ölümcül bir enerjin olduğunu söylüyor. Şu kızın" —başını Leah'a doğru salladı—"bir insan vampiri olduğunu ve bunun doğru olmadığını söylüyor, ama 'doğru değil' demedi." Son olarak başını bir kez daha sallayarak Sonia'yı işaret etti. "Ve şu kızın tüm hayvanları bir arada barındırdığını ve bunun da doğru olmadığını söylüyor."

"Vay canına," diye nefesini tuttu Leah.

"Görünüşe göre cadıların yardımına ihtiyacın yok," dedi Ruby.

Onu görmezden geldim ve elimi kaldırıp sallayarak Poncho'ya, "Bizim yeteneklerimiz var. Biz Üçlü'yüz. Ama biz iyiyiz. Ona zarar vermeyiz" dedim.

Poncho tavana baktı, birkaç kez başını salladı ve bana döndü. "Teyzem, üçünüzün dünyayı ele geçirecek kadar güce sahip olduğunuzu söylüyor."

Sesim yükseldi. "Ne?"

"Vay canına!" diye bağırdı Leah.

"İlginç," diye fısıldadı Sonia.

"Ben öyle hissetmiyorum," dedi Ruby burnunu çekerek.

Poncho ona baktı. "Teyzem, keçinin kanını kullanırsan hissedersin diyor."

Ruby dudaklarını büzdü.

"Lilah, git," diye emretti Abel.

Başımı ona çevirdim. "Gitmek mi?"

Kısa bir baş sallama yaptı. "Git. Cadılarla konuşmamız gerekiyor ve sen ve diğerleri buradayken bunu yapamayız."

"Ama..."

"*Bao bei.*" Bana doğru eğildi. "Leah ve Sonia'yı al ve *git.*"

Ona baktım.

Sonra "Tamam, peki" diye mırıldandım ve elini bıraktım. "Sonia, Leah, hadi buradan gidelim."

Odayı terk ettik ve Jezza ile Flo'nun koridorda yavaşça yürüyerek odaya doğru ilerlediklerini gördük, sanki kurtarılacak bir dünya yokmuş gibi.

"Orada," dedi Sonia onlara.

Bizi geçtiler ve kapı arkalarından kapandı.

"Dünyayı ele geçirecek kadar gücümüz var mı?"

Bu Leah'dan geldi.

"O öyle dedi, ama ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Bu benim sözlerimdi.

"Bu çok *sinir bozucu*," diye bağırdı Sonia. "Sanki her şeye sahibiz, ama ne olduğunu bilmediğimiz için kullanamıyoruz."

"Belki karate hareketlerini bırakıp mavi ışığı denemeliyim," diye önerdim. "Sen hayvanlarla konuşmayı denemelisin," dedim Sonia'ya. "Ve sen..." Leah'a döndüm. "Senin hakkında bir şey bilmiyorum. Vampir bir insan mısın?"

"Lucien'in yeteneklerini kazanıyorum," diye hatırlattı Leah.

"Belki de onları denemelisin," diye cevap verdim. "Belki orada bir şey vardır."

"Bu bir plan, belirsiz bir plan, ama yine de bir şey," dedi Sonia.

"Leah."

Hepimiz koridora doğru döndük ve Lucien'in yaklaştığını gördük.

Mutlu görünmüyordu.

"Hayatım," diye seslendi, ona doğru ilerlerken. "Her şey yolunda mı?"

"Breed düşmanın yanındaydı," dedi Lucien kısa ve keskin bir şekilde, onun yanında durup elini beline koyarak. "Adamlar içeride mi?"

"Uh... evet, ama ne oldu...?" diye başladı ama o eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde durdu, sonra doğruca kapıya yürüdü, içeri girdi ve kapıyı arkasında kapattı.

"Biliyor musun, dünyayı ele geçirebilecek üç kadın olarak, pek saygı görmüyoruz gibi," diye mırıldandı Leah.

"O zaman saygıyı hak edelim," diye cevap verdim ve Sonia'ya baktım.
"Gidip tavşanlarla konuşalım."

O gülümsedi ve kolunu benim dirseğıme taktı. Ben de kolumu Leah'ın dirseğıne taktım.

Ve biz tavşanlarla konuşmaya gittik.

* * *

İkinci oturma odasında durmuş, kötü düşüncelerle boğuşuyordum. Abel'ı kaybetme düşünceleri.

Beni terk edip, nereye gittiğı bilinmeyen düşünceleri.

Midem boşalıyor, boşluk donuk bir acıyla doluyordu.

Sonra kolumu uzattım, parmağımla masanın üzerine koyduğum kırmızı Solo bardağı işaret ettim ve...

Hiçbir şey olmadı.

"Siktir," diye mırıldandım.

Başka bir şey denedim, Abel'ı başka bir kadınla düşünerek.

Ağrı daha da keskinleştğinde, iki elimi kaldırıp bardağa doğru uzattım.

Hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

"Küçük kız," diye başladı babam, "biraz ara ver. Bir saattir bu saçmalığı deniyorsun ve hiçbir şey elde edemedin. Kendi kafanı yoruyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona öfkeyle baktım.

"Hey, Lilah," diye seslendi Moose, koltuğına uzanmış, başını kol dayamasına dayamış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, ayak bileklerini çaprazlamış ve gözlerini kapatmış halde. "Dünyayı ele geçirdiğinde, Harley'imi ön kapıdan sokabileceğim kadar büyük bir malikane al bana," diye rica etti.

"Moose, dünyayı ele geçirmeyeceğim," dedim ona.

"Yazık," diye mırıldandı. "Şu anda dünyayı yöneten pisliliklerden daha iyi bir iş çıkarırsın diye düşünmüştüm."

Dünya felaketin eşiğindeyken, bu tahmin muhtemelen yanlış değildi.

"Eğer sipariş alıyorsan," koltuğına oturmuş, kucağında açık bir paket patates cipsi, yanında açık bir şişe Bud bira olan Jabber araya girdi. "O kız kardeşlerden birini istiyorum, ünlü olmakla ünlü olan reality şovundaki kızlardan. Hangisi olduğu umurumda değil, ama uzun boylu olanı hiç de fena değil."

"Jabber, dünyayı ele geçirmeyeceğim," diye tersledim.

"Tamam, diyelim ki ünlü oldun," diye ısrar etti. "Bir partide onunla tanışabilirsin.

Benim için iyi şeyler söyleyebilirsin."

"Jabber, duyularını aç ve ruh halimi oku," diye tısladım.

"Kızım, seni üç yaşından beri tanıyorum," diye cevapladı. "Ruh halini okuyabilirim. Ama dünyayı ele geçirebilecek yeteneğim olduğunu öğrenseydim, kırmızı Solo bardağa bakıp sinirlenmek yerine *planlar* yapardım."

"Ben sen değilim," dedim. "Yazık," diye mırıldandı.

Babama

döndüm.

Omuz silkti.

"Belki de bu yetenek geliştirilemez, Lilah," dedi Jian-Li, Jabber'ın karşısındaki sandalyede çayını yudumlarırken. "Belki de bu yetenek doğuştan gelir. Abel, bu yeteneğin çok güçlü olduğunu söylemişti ve sen onu kullandığının farkında bile değildin." Başını yana eğdi ve sesi yumuşadı. "Sinirlenmek için pek çok neden var, *qīn ài de*, bu yüzden kendini daha da sinirlendirmenin bir anlamı yok."

Haklıydı.

Boş bir koltuğa geçtim ve üzerine çöktüm.

"O kadar bakıp kolunu sallayıp durmak, bir kızı çok yorar. Sana bira getirmemi ister misin?" diye teklif etti Jabber.

Yıllardır onunla birlikte olduğum için Jabber'ın sinir bozucu olduğunu öğrenmiştim. Aynı zamanda tatlı biriydi.

Bu yüzden ona gülümsedim ve "Hayır, Jabber, ben iyiyim" dedim. O da başını salladı ve kendi birasına uzandı.

Arkamdaki kapı açıldı.

Sandalyeye dönüp arkama baktım ve Abel'in kardeşleri Jin ile birlikte içeri girdiğini gördüm.

Anında ona kızdığımı fark ettim, çünkü Poncho'nun teyzesiyle konuşurken odadan çıkmamızı istediğinden beri onu görmemişim.

Bu yüzden hemen geri döndüm, kollarımı ve bacaklarımı çaprazladım ve ayağımı sallamaya başladım.

Abel'in sandalyemin yanında durduğunu

hissettim. "*Bao bei*," diye selamladı.

"Sen de *Bao bei ol*," diye öfkeyle mırıldandım, ona bakmadan. "Lilah?" diye seslendi.

"Ne?" diye cevap verdim, hala ona bakmadan.

"Bebeğim, ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim ve sonunda başımı geriye eğdim, kısık gözlerimle onun gözlerine baktım. "*Odayı terk etmem* istendi."

"Lilah..." diye başladı.

"Bir kavga çıkacak gibi," dedi babam Abel'in sesini bastırarak, sanki hareket halindeymiş gibi konuşuyordu. "Burayı terk etmemizi tavsiye ederim."

"Ben hallederim," dedi Jabber. "Ben rahatım," diye homurdandı Moose.

Onun tarafına baktığımda, babamın Moose'un karnına hafifçe yumruk attığını gördüm. Moose gözlerini açtı ve başını ve ayaklarını birkaç santim kaldırarak babama somurtarak baktı. Ama ayağa kalkmadı.

"Bud, küçük kızıma ve erkeğine biraz yer aç," diye emretti babam.

"Kimse gitmek zorunda değil," dedim. "Önümüzdeki üç saat boyunca Abel ile konuşmayacağıma karar verdiğim için, aslında bir kavga olmayacak."

Oda boşalırken Abel'in elinin ensemini kavradığını hissettim. Babam Moose'a kapıyı işaret etti, sonra elini tutup onu koltuktan çekip çıkardı.

"İyi şanslar, dostum," dedi babam Abel'a çıkarken.

Kapının kapandığını duydum, sonra koltuktan kalktım ama tekrar oturdum, Abel'in kucağına.

"Uh, dostum," dedim alçak sesle. "Sinirliyken beni oradan oraya sürüklemene nasıl tepki verdiğimi açıkça belirttim sanırım."

"Peki ya ben sinirliyken?" diye sordu ve o anda onun enerjisini hissettim ve yüzündeki ifadeyi fark ettim.

Sırtım dikleşti. "Neden sinirlisin?"

"Bilmiyorum, belki de Poncho onun için çok uğraştıktan sonra nihayet bize gelen güçlü bir cadı vardı, ama sen gitmedikçe konuşmak istemiyordu ve onun yardımına ihtiyacımız vardı ve bunu yapmasını sağlamanın tek yolu onunla *konuşmaktı*. Bu durumda arkadaşımın yapabileceği en iyi şey, odadan çıkmak, ona ulaştığımda her şeyi anlatacağıma güvenmek ve bu konuda sinirlenmemektir."

Haklı olduğu için sinir bozucu davranıyordu.

"Önemli bir şey olurken odadan çıkmak zorunda kalsan nasıl hissederdin?" diye sordum, pes etmek yerine.

"Hoşuma gitmezdi. Ama yapılması gerekiyorsa, bu durumda yapılması gereken *bir şey* varsa, yapardım."

Yine haklıydı, bu yüzden daha da sinir bozucu oldu.

"Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, ama bazen siz büyük, güçlü vampirler ve kurtlar, biz kızların sunabileceği hiçbir şey olmadığını düşünüyor muşsunuz gibi geliyor," dedim.

"Saçmalık," diye cevapladı ve ben gözlerimi kırptım. "Uh... ne dedin?" diye sordum.

"Saçmalık, çünkü öyle değil," dedi. "Sen sinirlisin. Anlıyorum. Ben de öyleyim. Her şeyin olabileceği bir potansiyel varken hiçbir şey olmuyor, her şey kötü ve biz de boş boş dolaşıp hiçbir şey yapmıyoruz. Bu da seni kötü bir ruh haline sokuyor. Bunu anlıyorum çünkü ben de boktan bir ruh halindeyim. Ayrıca, işler çok ağırlaştığında, senin bokunu yüklediğin güvenli kişi olduğumu da anlıyorum." Kollarını bana doladı ve beni sıktı. "Bu yükü omuzlayacağım ama bu teklif, sana aynayı tutmamayı içermiyor. Kızgın olmak için bir nedenin yok, Lilah. Sen saldırdın, şimdi kendini kontrol et."

Ve yine haklıydı.

Dizlerime baktım.

"O yardım edecek," dedi ve gözlerim tekrar ona döndü. "Poncho'nun teyzesi. Adı Josefa."

Ona sarılmak istedim. Beni haklı çıkarmıştı. Haklıydı. O bunu biliyordu ve benim de bildiğimi biliyordu.

Ama bunu zorlamadı. Yüzüme vurmadı. Beni küçük düşürmedi. Düşündüğünü söyledi ve şimdi yolumuza devam ediyorduk.

Ona sarılmadım. Bu konuda hiçbir şey söylemedim. Onunla birlikte yoluma devam ettim.

Bunu, ona rahatça yaklaşarak ve "Öyle mi?" diye sorarak yaptım.

"Onu ikna etmek zaman aldı, ama bazı öngörüler elde etmeye çalışacak. Geleceği söyleyecek," dedi.

Aniden boğazımı bir korku sardı. "Tanrım, bu iyi olmayabilir."

O başını salladı. "Ona göre gelecek esnektir. Şu anki gibi söyleyebilir, ama bu, öyle olması gerektiği anlamına gelmez."

Tanrıya şükür.

"Görüntüleri ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre, büyü kesin değildir," dedi Abel. "Ama önce ona bir sürü tuhaf şey bulmalıyız ki bir dizi ritüel yapıp konsantre olabilsin."

"Ne tuhaf şeyler?"

Kafasını salladı. "Üçüncü malzemeyi duyduğumda dinlemeyi bıraktım. Poncho listeyi aldı ve Yuri ihtiyacımız olan her şeyi temin edeceklerini söyledi."

"Bu iyi," dedim.

"Evet. Daha da iyisi, diğer beşi kardeşimin peşinde olacak, ama aynı zamanda Lucien'in kanını kullanarak Lucien'in babasını bulabileceklerini düşünüyorlar, çünkü baba ve oğul birbirlerine bağlılar. Bunun zor bir ihtimal olduğunu, daha fazla cadı olursa daha iyi sonuç verebileceğini söylediler, ama birkaç gün önce cadı topluluğu neredeyse tamamen yok edildiği için, daha fazla cadı bulabileceklerini düşünmüyorlar ve bizim zamanımız da yok. Ama ellerindekiyle bir deneme yapacaklar."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Bu harika olur!" O sırtıttı. "Evet." Sonra sırtı kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sana anlatmam gereken geri kalan kısmın iyi yanı, bunun olacağını bilmemiz.

Kötü yanı ise, bunun gerçekleşiyor olması."

Vücudum yine gerildi, ama "*ne*" diye tekrarlamadım.

"Lucien'i görmeye gelen o askı mı?" diye başladı ve ben başımı salladım. "O, The True tarafından işe alındı. Onlar askılarla yaptıklarını yaparken o da onlarla kaldı. Ve durum güvenli hale geldiğinde, Lucien'i bulmak için acele etti ve ona olanları anlattı."

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Bir ordu kuruyorlar. Eğitim yapıyorlar. Bu Asil Savaş'a yardım etmek için, ne zaman başlayacaksa, ve diğer görevler için."

"Ne gibi diğer görevler?"

"İnsanları hapsedecekleri kampları korumak gibi." Boğazıma bir şeyin yükseldiğini hissettim.

"Uh... *ne*?" diye soluk soluğa sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

"Bir sürü planları var," diye devam etti Abel. "Tabii ki, bazı insanları işlerini yapmaları için bırakmak zorundalar. İnsanları hayatta tutmak için yiyeceğe ihtiyaçları var, bu yüzden çiftçilere ihtiyaçları olacak, bunun gibi şeyler. Ve istedikleri zaman istediklerini alabilecekler. *Lezzetli lokmalar*" — son iki kelimeyi sanki tadı tuhafmış gibi söyledi—"onlar böyle diyorlar, üreyecekler ve beslenmek için onlara ihtiyaçları olacak. Bu yüzden kamplar kuracaklar, bu tür insanları oraya toplayacaklar ve bu işi halledecekler. Ama dahası da olacak."

"Bu gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandım. "Evet," diye onayladı.

Bunu bırakmak zorundaydım.

"Bu askı Lucien'i nerede bulacağını nasıl biliyordu?" diye sordum.

"Görünüşe göre Lucien ona iyilik yapmış. Adam Lucien'in gittiği yerlerde takılıyormuş, Lucien'e iyilikler yapmış. Lucien bu iyilikleri bedavaya kabul etmemiş, adama giyecek ve yiyecek alması için para vermiş. Lucien, bunun bir şekilde aralarında bir bağ oluşturduğunu tahmin ediyor. Ama bu sadece bir tahmin. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyor ve adamın bunu bilmesi onu rahatsız ediyor."

"En azından bize bir iyilik yaptı," dedim. "İyilik her zaman karşılığını bulur." "Evet."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Daha da iyisi, bu adam bize bu eğitim kampının yerini verdi ve başka kamplar da olduğunu söyledi. Açıkçası, bunlar gizli ama bu Breed'e göre büyük operasyonlar. Bir hangar kaçak olursa, taşınması kolay değil. Birinin yerini biliyoruz, diğerlerinin yerini bilmiyoruz ama artık onları aramamız gerektiğini biliyoruz. Gregor, üst düzey vampir askerlerinden bazılarını bu üssü yok etmek için bir plan yapmaya görevlendirdi. Aynı zamanda, diğer kampların yerini tespit edip onları da vurmak için istihbarat uydularına erişmek üzere başkanı arıyorlar."

"ABD hükümeti casus uyduları olduğu için bu tür faaliyetleri takip etmiyor mu?"

"Kötü şeyler olduğunu düşündükleri her tesise saldırı yapamazlar ve bugüne kadar onların bu tür şeyler yaptığını bilmiyorduk. Artık bu kötü şeylerin ne olduğunu bildiğimize göre, daha yakından ilgilenebilirler, adamlarını sahaya gönderip daha yakından ilgilenmelerini sağlayabilirler ve belki de The True'nun üslerini ortaya çıkararak onları hedef alabilirler."

İçimde bir şey çözüldü ve yumuşak bir sesle, "Yani aslında bir planımız var," dedim.

Abel de biraz daha az stresli görünüyordu ve başını salladı. "Sonunda, devam etmek için sağlam bir şeyimiz var ve bir şeyler yapabiliriz."

Derin bir nefes aldım ve başımı omzuna yaslayarak nefesimi bıraktım. Beni daha sıkı sarıp, yanağını başımın üstüne koydu.

Abel'e yakın olmanın verdiği mutluluğun içime tamamen işlemesine biraz zaman tanıdıktan sonra, "Az önce cadalozluk yaptığım için özür dilerim," dedim.

"Bu durumun daha uzun süre böyle devam edeceğini garanti edemem, ben de pislik olmayacağımı garanti edemem. Bu durum hepimizi etkileyecek. Hepimizi. Sadece bunun farkında olmalı ve birbirimize düşman olmamalıyız."

Ona daha da sarıldım. "Görünüşe göre iki yüz yıl dünyada yaşamak bir adamı oldukça akıllı yapıyor."

"Her neyse" diye mırıldandığında sesinde bir gülümseme vardı.

"Her neyse" kelimesinin sonunu zar zor çıkardıktan sonra ayağa kalktı ve beni kollarında o kadar sıkı tuttu ki kemiklerimi kıracak diye korktum.

"Abel, ne...?"

Aniden ayağa kalktım ama geri itildim.

Abel, kurda dönüşecekmiş gibi önümde çömeldi.

"Abel! Neler oluyor?" diye bağırdım.

Sadece başını bana çevirdi. Dişlerini gösteriyordu ve dişlerinin uzadığını gördüm.

"Koş!" diye bağırdı.

O kurt haline dönüşürken, ben de koşmaya başladım. O kadar güzel, o kadar büyük, o kadar gururluydu ki. Onu kurt olarak seviyordum, gümüş rengi kürküyle karışık koyu rengi, yoğun kahverengi gözleri, zeki yüzüyle.

Ama o anda, adamım kurt olduğunda genelde yaptığım şeyi yapamadım, yani onu hayranlıkla seyredip onun harika olduğunu düşünmeyi.

Bunu yapamadım çünkü dört ayak üstüne indi, ama hemen iki ön pençesinin üzerine eğildi ve görünürde hiçbir şeye hırlayarak.

Ta ki bir şey olana kadar. Beni donduracak bir şey.

Abel bana köpek gibi havladı, önüme gelene kadar etrafımda daireler çizdi ve arka ayaklarıyla beni geriye doğru itti.

Ama ben, Abel'in kurt olarak hırladığı yerde dönen kıvılcımlara büyülenmiştim.

Yeşil, mor ve kırmızı kıvılcımlar, sanki bir santrifüjdeymiş gibi, hızla dönüp duruyorlardı.

Çok havalı, çok güzel, büyüleyiciydi.

Abel, kıvılcımlar devam ederken sürekli ve çok yüksek sesle havlayarak beni geri çekmeye devam etti.

Ve bir dönüşte, kıvılcımlar kayboldu, ama onların yerine iki kişi belirdi.

Biri uzun boylu, çok ince, inanılmaz derecede güzel bir Afrikalı-Amerikalı kadındı; dolgun, uzun, yumuşak siyah buklelerden oluşan bir afro saçı, büyük, koyu kahverengi gözleri ve inanılmaz elmacık kemikleri vardı. Üç sıra dikdörtgen kemikten yapılmış, alt kısmında tüyler sarkan bir gerdanlık takıyordu. Ayrıca kahverengi süet bir yelek ve yanlarında püsküllü, çok düşük bel süet pantolon giyiyordu. Son olarak, kulaklarında büyük altın halkalar vardı - içlerinde sallanan sivri uçlar vardı - ayrıca her bileğine sarılmış havalı deri bantlar ve her parmağında yüzükler vardı, bunlardan bazıları üst

ve orta eklem arasına tam oturan ve son eklemimin altından tırnak yatağına kadar tüm parmağını kaplayan bir yüzük de vardı.

O muhteşemdi ve kıyafeti de *harikaydı*.

Onu içeri aldım ve sonra yanındaki iri adamı gördüm. Ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Çünkü o Abel'dı.

Çizmeler. Kot pantolon. Termal giysi. Uzun boylu. Koyu saçlı. İnce ama güçlü bir vücut. Baştan ayağa.

Ancak yüzünde yara izi yoktu ve mavi gözünün olması gereken yerde kahverengi gözü vardı, tersi de geçerliydi.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Gözleri Abel'dan, kurt olarak, bana kaydı.

"Beni mi çağırdın?" diye sordu, kaşlarını tembelce kaldırarak.

Ve bunu tam da kapı açılıp oda hırlayan, ısırgan kurtlarla dolduğunda sordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Güzellik ve Acı

Abel

Saldırmayın! Abel, Callum'a, kardeşlerine ve Ryon'a emir verdi, aynı anda da adama doğru atladı.

Ama zaten saldırmayacaklarını biliyordu. Çünkü onların önünde duruyordu.

O olmasa da.

Gözlerini kardeşinden başka kimseye dikmeyen Abel, kot pantolonuna doğru sürünerek eğildi ve onu kapmak için eğildi.

"Biz şanslı kızlarız," diye mırıldandığını duydu ve kardeşinin yanındaki kadına baktı.

Kadının gözleri onun penisine takılmıştı ve gülümsüyordu. Ayrıca Delilah'a da sesleniyordu.

Abel, onu süzen kadını görmezden geldi ve kot pantolonunu giyerken kardeşine baktı. Pantolonunu kışına zar zor geçirmişken, Delilah'ın ellerini üzerinde hissetti, biri belinin altında, diğeri belinin yanında. Sonra ön tarafını sırtının yan tarafına bastırdı, olabildiğince derine, olabildiğince yakına.

Bu onu daha iyi hissettirmeliydi. Başka herhangi bir durumda, eşinin sessiz desteği onu daha iyi hissettirirdi.

Kan kardeşine bakarken, kendini daha iyi hissetmedi.

Diğerleri odada dolaşıyor, mesafelerini koruyor, kurt olarak kalıyorlardı.

Delilah'ın hareket ettiğini hissetti, yakınında kalıyordu, onun hareket etmesine izin vereceği tek yol buydu ve eline bastırarak onun termal Henley'ini aldığını biliyordu.

Kardeşiyle göz teması kurdu, sadece tişörtü başına geçirdiğinde göz teması koptu.

Gömleği karnına kadar indirdiğinde bile, hala hiçbir şey söylemedi.

"Başlamak ister misin?" diye sordu onun görüntüsü. "Yoksa ben mi başlatsam?" "Sen," diye homurdandı ve Delilah daha da yaklaştı.

"Bu Teona," dedi adam, kadını kolunun kıvrımına daha da yaklaştırmak için. "Eşim. Cadım."

Gözünün ucuyla kadının önünde elini yarım daire şeklinde salladığını gördü.
"Merhaba."

Abel gözlerini kardeşinden ayırmadı. "Sen?"

Adamın gerginleştiğini gördü.

"Ben Cain."

Abel ona

baktı.

"Ciddi misin?" Delilah fısıldadı.

"Abel, her şey yolunda mı?" Lucien arkalarından sordu. Kurtlar içeri girdiğinden beri vampirin kapıda durduğunu biliyordu, ama Delilah Lucien'in sesini duyunca ona atladı.

"Kardeşim Luce ile tanış," dedi Abel. "Bu da lanet olası *Cain*."

Lucien'in yaklaştığını ve yanına geldiğini hissetti, ama kısmen Abel'in arkasına doğru.

Saldırgan değildi.

Bu Abel'in oyunuydu.

"Görünüşe göre ailenin alışılmadık bir mizah anlayışı var," dedi Lucien.

Abel cevap vermedi.

"Kurtlarını geri çağırmak ister misin?" diye sordu

Teona. Callum'un köpek gibi gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

"Gidin," dedi Abel ve ekledi, "Ama geri dönün."

Kurtlar dönüp odadan çıktılar.

Kardeşinin bakışlarının Abel'in eşine kaydığını gördü.

"Delilah," dedi yumuşak bir sesle.

"Bana bak," diye bağırdı Abel ve kardeşi bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Benim bir eşim var, Abel. İkinizin yeni olduğunu biliyorum, ama benim bir tehdit olmadığımı bilmeniz gerekir," dedi.

"Biliyorsun," diye cevapladı Abel ve Cain açıkça kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Biliyorum?" diye sordu.

"Sen biliyorsun biliyorsun kurtların koruyucular
koruyucu olduklarını koruyucudur korurlar.

"Şiddetle koruyucudurlar," diye açıkladı Abel.

Teona rahatsız bir şekilde hareket etti ve bunu yaparken erkeğine daha da yaklaştı. Cain kardeşinin gözlerine baktı.

"Biliyorum," dedi

yumuşak bir sesle.

"Nasıl?" diye sordu

Abel.

O anda, beş dakikadan az süredir tanıdığı kardeşi onu içten içe parçaladı.

"Babam öğretti."

Abel'ı bir ara sokakta bırakmışlardı. Ama Cain'i yanlarında tutmuşlardı.

Delilah anında onun önüne kaydı ve bu sırada kendini ona yapıştırdı. Oraya vardığında, ellerini onun karın kaslarına koydu ve onu nazikçe itmeye başladı.

Bunu konuşarak yaptı.

"Lucien, Cain ve Teona'nın rahat etmelerini sağlayabilir misin? Abel ve benim konuşmamız gerek."

"Elbette," diye kabul etti Lucien.

"Geri döneceğiz," diye devam etti, ama Lucien gözlerini kardeşinden ayırmadığı için, Delilah'ın Cain ve karısına seslendiğini sandı.

O itmeye devam etti.

O ise kıpırdamadı.

"Bebeğim, salonda," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

"Ailemizi tanıyor muydun?" diye sordu Abel kardeşine.

Kadın daha sert ve daha yüksek sesle, "Lütfen Abel tatlım, salona" dedi. Adam kardeşine başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Delilah ellerini gömleğine geçirip, sesini boğuklaştırarak "*Lütfen*" diye yalvardı.

Onu etkileyen ses tonuydu. Gözlerini kardeşinden ayırıp eşine baktı ve hemen anladı.

Bu, onun hazır olmadığı bir şeyi yapması için onu zorlamasıyla ilgili değildi.

Bu başka bir şeydi. O acı çekiyordu.

Onun için.

Bu nedenle, tereddüt etmeden kolunu ona doladı ve onu koridora çekip beşinci oturma odasına indirdi. Orada, onları içeri soktu ve kapıyı kapattı.

O kapıyı kapattığı anda, kadın kollarıyla ona sarıldı, ona yakınlaştı ve sıkıca sarıldı.

"Sadece bekle," diye göğsüne fısıldadı.

Kollarını kadının etrafına doladı, başını kadının başına eğdi ve söyleneni yaptı.

Biraz zaman aldı, ama kadının dokunuşu, kokusu, ona vermek için çaresizce istediğini bildiği şey içini sardı ve öfkeyi kontrol etmek için gelen uyuşukluk, öfkeyle savaştığını bildiği bir dinginliğe dönüştü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve sükunet, öfkenin alevleri değil, yüzyıllardır hiç deneyimlemediği kadar güzel, yatıştırıcı bir merhem gibi bir sıcaklığa dönüştü.

Onun kendisini sevdiğini biliyordu.

Çoğunlukla bunu söylemişti. Ama açıkça değil.

Öyle değil.

Ama henüz bitirmemişti.

"Aileni sevme şeklini seviyorum. Beni ve sevdiğin herkesi koruyucu olmanı seviyorum. Bana bu kadar düşkün olmanı seviyorum. İhtiyacım olduğunu ben fark etmeden, ihtiyacım olan her şeyi bana verebiliyor olmanı seviyorum. Özür dilemek istediğinde bunu doğrudan söylemeni seviyorum. Görünüşünün güzelliğini seviyorum. O güzelliğin o kadar derin olduğunu seviyorum ki, sonsuza kadar sahip olsam bile, sonunu asla bulamayacağımı biliyorum. Bana dokunma şeklini seviyorum. Kokunu seviyorum. Giyinme tarzını seviyorum. Saçlarının dokunuşunu seviyorum. Kahkahanın sesini seviyorum. Zeki olmanı seviyorum. Sert olmanı seviyorum. Seninle ilgili sevdiğim binlerce şey daha olduğunu bilmemi seviyorum ve bunları söylemem bir yıl sürse bile, orada durup beni kucaklayıp dinlemeni seviyorum."

"Evet, çünkü bana ne kadar harika olduğumu söylüyorsun," diye cevapladı, sesi sert çıkmıştı ve kızın başı geriye doğru eğildiğinde başını kaldırdı. Kızın gözlerine baktı. "Her erkek bir yıl boyunca burada durup bunu dinlerdi."

Kız fısıldamaya devam etti, gözlerinde kalbi, ifadesinde ona olan sevgisi kazınmıştı ve bu, iki yüz yıldır gördüğü en güzel şeydi.

Ve içinden gelen bir hisle, bunun sonsuza kadar göreceği en güzel şey olacağını biliyordu.

"Ve senin ukala davranmanı seviyorum."

Yeterince dinlemişti. Dayanabileceğinden fazlasını. Güzelliğin sınırları olduğunu hiç bilmiyordu, ama artık Delilah'ın ona verdiği gibi çok fazla güzellik aldığında patlayabileceğini biliyordu.

Bu yüzden onu durdurması gerekiyordu.

Bunu, başını eğip ağzını onun ağzına yaklaştırarak, derin bir nefes alarak, alabildiği kadarını alarak yaptı.

Ve her zamanki gibi, Delilah, onun baştan çıkarıcısı, eşi, kadını, hayatının aşkı, sahip olduğu tek aşk, sahip olacağı tek aşk, sıkıca sarıldı ve ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, uzaklaşmadı.

Yakınında kaldı, süt yeşili gözlerine baktı, sonsuza kadar bakabilmeyi umduğu gözlere, ve fisıldayan oydu.

"Ben de seni seviyorum, *bao bei*, tüm varlığımla, ve güneş gökyüzünden düşene kadar bunu yapacağım."

Gözlerinde parlayan yaşları gördü, bu yüzden elini omurgasına kaydırды, başının arkasına doladı ve yüzünü göğsüne bastırды.

Birbirlerine sarıldılar ve uzun süre öyle kaldılar.

Ve bunu yaparken, Abel'a, az önce olanlarla, onun dediği gibi, o neye ihtiyacı olduğunu bilmeden önce ona verdiği şeyin, tam da ona verdiği şey olduğu geldi.

Bir çapa.

Güvenli bir liman.

Ait olma hissi.

Onun dünyasının kesinliği, aşk ve hayat, tüm bunlar kayıpla iç içe geçmiş, yeni bir anlam kazanmıştı.

Bu, güzellik ve acı ile dolu bir yolculuktan başka bir şey değildi. Onu ona götüren bir yolculuk.

Asla bitmeyecek bir yolculuktu, ama artık tek bir şey sabit kalacaktı.

O, onun yanında olacaktı.

Gözlerinde hissettiği acıya karşı gözlerini kapattı ve boynunu eğerek dudaklarını onun başının üstüne bastırды.

Derin bir nefes aldı, onun kokusunu daha fazla içine çekti, kollarında hissettiği onu, onun kollarında hissettiği onu derinlemesine içine çekti.

Sonra saçlarına doğru, "Artık geri dönebilirim," dedi.

O başını geriye eğdiğinde, o da başını tekrar kaldırdı. "Emin misin?" O başını salladı.

Kız onu bir an inceledikten sonra, ellerini onun sırtındaki gömleğine geçirip yumruk yaptı.

"O senin ikizin," dedi kız sessizce.

"Evet," diye cevapladı adam.

Kadının dudakları yukarı kıvrıldı. "Sen daha yakışıklısın."

İşte o anda oldu. Yüzyıllardır varlığından haberdar olmadığı kardeşi ile yüz yüze geldikten sonra bu kadar çabuk olacağını hayal bile edemeyeceği bir şey. Delilah'ın derin sevgisini paylaştıktan sonra bu kadar çabuk olacağını hayal edebileceği bir şey.

Başını geriye attı ve kahkahayı patlattı.

"Doğru," dedi kız, onun kahkahaları arasında, gömleğini çekerek.

Vücudu titriyordu ve hala gülüyordu, çenesini eğip tekrar gözlerine baktığında, onun sırtıttığını gördü.

"Bana çok benziyor."

"Bir eş farkı anlayabilir. Zaten her kız yara izlerinin seksi olduğunu bilir."

"Doğru," dedi, gülmeye devam ederken.

"Yine de, bahse girerim o bir motorcu sürtüğü. O kıyafet, bu arada, bu iş bittiğinde ben de aynısından alacağım, motorcu olduğunu haykırıyor." Ona sarıldı. "O bir şey."

"Sen daha seksisin."

Gülümsemesi yerinde kaldı, ama gözleri ısındı ve zaten sıcak olan gözlerinde şimdi görülen sevgi inanılmazdı.

Ama o, onun söylediklerine cevap vermedi. Parmak uçlarına yükseldi ve onun boynunu öptü.

Geri çekildiğinde, sıcaklık hala oradaydı, ama gülümseme sadece kalıcıydı.

"Geri dönmeliyiz."

Adam başını salladı.

Ona bir koluyla sarılmadan önce onu bıraktı, diğer kolunu belinde tuttu. O da aynısını yaptı, ama kolunu onun omuzlarına doladı.

Birbirlerine sarılmış olarak, geldikleri yere geri döndüler.

Odaya vardıklarında herkes oradaydı. Callum ve Sonia. Lucien ve Leah. Jian-Li, Xun, Wei ve Chen. Hook, Poncho, Moose ve Jabber. Yuri ve Aurora. Barb, Ruby, Jezza ve Flo. Ve Gregor.

Tüm gözler ona çevrildi ve hemen kendini bunalmış hissetti. Üzerine çöken sadakat ve şefkat dalgası onu neredeyse ayakları üzerinde sendeletti, ruhunda sonsuza kadar kalacakmış gibi hissettiren bir şekilde yerleşti.

O bu duyguyu memnuniyetle kabul etti ve dikkatini kardeşine ve kadınına çevirdi.

Cain rahat görünmüyordu.

Teona mutlu görünmüyordu.

Konuşan Teona oldu.

"Bunu biraz daha özel yapabilir miyiz?"

"Bu benim ailem," dedi Abel. "Ve önemli bir şey olduğunda, ailemi yanımda tutarım."

Delilah'ın hareket ettiğini hissetti ve ona baktığında Jian-Li ile bakıştıklarını gördü. Delilah'ın bakışları Jian-Li'ninkileri yansıtıyorsa, gururla doluydu.

Abel sırtının daha da dikleştiğini hissetti ve kolunu uzattı.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Ayakta durmak iyi," diye mırıldandı Cain.

Abel başını salladı ve hemen konuya girdi.

"Sen bizim ebeveynlerimizle birlikte büyüdün."

Cain onu dikkatle izledi ve başını salladı. "Neden ben büyümedim?"

"Biz ikiziz," dedi Cain.

"Anladım," diye cevapladı

Abel.

"Biz anormalliklerimiz," dedi Cain.

"Onu da anladım, ama bunu iki yüz beş yaşında öğrendim, sen şanslıydın ki anne babaların bu bilgiyi seninle paylaştı," diye cevapladı Abel.

Cain bu darbeyi hafif bir yüz buruşturma ile karşıladı ama üstesinden geldi. "Onlar Kehanetleri biliyorlardı."

"Nasıl?" diye sordu Abel.

"Babam Kral McDonagh'ı tanıyordu," diye cevapladı Cain. "Biz doğduğumuzda kral açıkladı."

Abel hiçbir şey söylemedi, ama Callum'un daha da uyanık hale geldiğini hissetti. "Kehanetler sayesinde, senin olacağını biliyorlardı," diye devam etti Cain. "İkimiz vardık. Bunu nasıl bildiler?" diye sordu Abel.

Cain başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama benim çocuğum yok. Ebeveynlerin neyi bildiklerini ve neyi bilmediklerini bilmiyorum. Onlar sadece biliyorlardı ve haklı oldukları ortaya çıktı."

Abel buna karşı çıkamadı.

"Ben senin koruyucunum," dedi Cain, sözlerinin aksine, sessizce ve tamamen ciddiyetle. "Ebeveynlerimizin yaptığı şey gerekliydi."

Bunu birazdan konuşacaklardı.

"Hayatta mı?" diye sordu Abel ve Cain ile Teona'dan gelen şeyi hissedince kendini hazırladı.

"Hayır. Babam, ben kırk yedi insan yaşındayken, yaklaşık dokuz kurt yaşındayken saldırıya uğradığımızda öldü. Ama anneme ve bana kaçmak için zaman kazandırdı. Kaçtık. Annem elli iki yıl önce öldürüldü. Beni korurken öldü. Kafasını kestiler, ama amacına ulaştı. Ben kaçtım."

Sözleri kısaydı ve gözlerindeki acıyı gizlemiyordu. Abel bunu anladı.

İlk olarak, babaları, Cain o kadar gençken, kaçmaktan başka seçeneği yoktu. İkincisi ise öldürmek zorundaydı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Abel ve Delilah'ın hafif ve yatıştırıcı elini karın kaslarına koyduğunu hissetti.

Cain çenesini kaldırdı. "Babam kurttu. Annem vampirdi."

"Hui'yi benim için buldular, değil mi?" diye tahmin etti Abel ve kısa bir baş sallama ile onay aldı. "Annem bana, her zaman sokak köpeklerini ve kedilerini beslediğini söylemişti. Onlara artıkları verirdi," diye doğruladı Cain. "Bir köpek yavrusu görse, onu alırdı. Seni de aldı. Annem, babamın izleyip beklediğini söyledi. Annemin sana baktığından emin olmak için. Mümkün olduğunca yakın kaldılar. Sonra peşimize düştüler, biz de kalamadık."

Abel, nasıl olduysa, nereden geldiğini bilmediği bir şekilde anladı.

Ve şokunu gizlemeye çalışmadan fısıldadı: "Seni yem olarak kullandılar."

Cain'in ağzı sıkılaştı. "Peşimizdeki ölümsüzler başka birinin daha olduğunu bilmiyorlardı."

"Aman Tanrım," Delilah, odada gerginliğin tırmandığını hissederken bile nefesini tuttu.

"Annem benim için Teona'yı buldu," diye devam etti Cain. "Teona beni maskeleydi, böylece kokumu asla alamadın. Bu sayede sana yaklaşıp seni izleyebildim, sen ise farkına bile varmadın. Ayrıca beni gizledi, böylece kimse beni bulamadı. Teona ile tanıştıktan bir dakika sonra, birbirimizin hayat arkadaşı olduğumuzu anladık. On yıllardır benim yanımda."

"Sen hep yakındın," dedi Abel. "Bana," diye bitirdi.

Cain tekrar başını salladı. "Annem de öyleydi, sen ne hissettiğini anlayacak yaşa geldiğinde, senin hissetmeden olabildiğince yakın olmaya çalışıyordu. Hayatının en güzel günü, benim kendi başıma dışarı çıkabildiğim gündü. Sana göz kulak olabilmek için. O zamana kadar kameralar icat edilmişti. Bu sayede elimden gelen her fotoğrafı çekebildim. Sonunda, senin binlerce fotoğrafın olmalı."

Delilah'ın eli, Abel'in kardeşinin sözlerinin uyandırdığı duygularla mücadele etmek için her şeyi sıkıca tutarken derinlemesine bastırdı.

Annesi onun fotoğraflarına sahipti. Ailesi ona yakın duruyordu. Onu güvende tutmak için bırakmak zorunda kalmışlardı, ama ona yakın durmuşlardı.

Yüzyıllar boyunca.

Bunun da onu öldürdüğünü biliyordu.

Bununla mücadele etmek neredeyse imkansızdı, ama bunu yapmak için çaba göstererek, "Beni Dallas'ta kurtardın," dedi.

Cain'in gözleri Jian-Li'ye kaydı, sonra tekrar Abel'a döndü. "O cadı senin yerini buldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Serpentine Körfezi'ne varana kadar bunu başaran tek kişi oydu. Körfezdeyken, tahminimce, sen ve ben o kadar uzaklardaydık ki, ikimizi de bulma şansları yoktu. Bu yüzden bir şekilde Delilah'ı buldular. Onu takip ettiler. Seni ortaya çıkarmak için onu tehlikeye attılar. Cadılar bunu daha önce de yaptıkları için bunu anladım."

Abel, kardeşi konuşurken Jian-Li'ye bakarken vücudu gerildi.

Ama o bakışın, Jian-Li'nin kocası, kardeşlerinin babası Ming'i de öldürdükleri anlamına geldiğini biliyordu. Cain'in cadıların bunu daha önce de yaptığını söylediğinde, Ming'e saldırarak aynı şeyi yapmaya çalıştıklarını ama başarısız olduklarını da biliyordu.

Ming, Abel için ölmüştü. Anlamsız bir şekilde.

Jian-Li'ye, Xun'a, Wei'ye veya Chen'e bakarken hissettiği acıyla mücadele etti. Onlara Ming'i anlatmayacaktı. Şu anda değil.

"Cadılar neden bu işe karıştılar, bir fikrin var mı?" diye sordu Abel.

Cain başını salladı. "Hayır, sadece ölümsüzlerle çalışmadıklarını bil. Teksas'taki faaliyetleri sadece kendilerine aitti. Sana olanlardan sonra kaçtın, seni kaybettiler. Ama ne yapmaya çalışıyor olsalar da, o cadı seni öldürmeyecekti. Amaç öldürmek değil, yakalamaktı. Cadılar emrinde bir melez var, güçleri var. En azından Teona öyle inanıyor. Tarih bunun doğru olduğunu gösteriyor. Cadılar ölümsüzleri kontrol altına almaya ilk kez çalışmıyor. Ama Kehanetlerde bahsedilen üç ölümsüzden birini ele geçirirlerse, *tüm* ölümsüzler üzerinde üstünlük sağlayacaklar. Yaşadıkları onca şeyden sonra istedikleri şey bu. Özellikle de o cadı grubu. Çok uzun zamandır kin besliyorlardı."

Bu mantıklıydı. Cadıların büyük bir öfke besledikleri açıktı. O kadar uzun süre bu tür bir öfke beslediğinizde intikam almak çok da uzak bir yol değildir.

Öfkeye sahip olduğunuzda intikam almak uzak bir yol değildir. Üçlü'den birini emrinde bulunduran cadılar, ölümsüzlerin her iki tarafını da merhametlerine bırakabilirlerdi.

Bu mantıklı olduğu için Abel bu konuyu bırakıp, "Serpentine Körfezi'nde Delilah'ın peşine düşenler vampirler ve kurtlardı." dedi.

"Evet." Cain başını salladı.

"Bu konuda bir fikrin var mı?" diye ısrar etti Abel.

"Hiçbir fikrim yok, ama Kutsal Üçlü'nün diğer ikisinin kimliği tespit edildiği açıktı," dedi Cain. "Bu da Kehanetlerin gerçekleşmeye başladığı ve Asil Savaş'ın yaklaştığı anlamına geliyordu. Büyünün varlığı yüzyıllardır gizli tutulmuştu, ama açıkça ortada olduğu belliydi. Cadılar. Kahinler. Bu isyancılar, kanıtladıkları gibi, yol gösterici olacak birini bulmak da dahil olmak üzere her şeyi yaparlardı."

Bu da mantıklıydı.

"Yani sen, annemiz ve babamız, sizi ben olduğunuzu düşündükleri için hayatlarınız boyunca avlandınız, ama aynı zamanda beni bulamamaları için onlara yakın kaldınız," diye özetledi Abel.

Cain başını salladı ve "Evet" diye onayladı. Bu berbat bir durumdu, ama Delilah haklıydı.

Kardeşinin hikayesini dinleyene kadar sinirlenmeyi beklemeliydi. "Ve şimdi buradasın...?" diye sordu Abel.

"Neredeyse nefes almaya başladığımdan beri her yerde olduğum için şimdi de buradayım. Çünkü Teona ve ben, sana hiçbir tehdit ulaşmasın diye yakınında kalıyoruz. Ama şimdi buradayım" —*burada* derken yere işaret etti—"çünkü sen bizden önce her türlü tehdidi buluyor ve ya onu etkisiz hale getiriyorsun ya da senin için etkisiz hale getiriliyor."

Abel'in kan kardeşi odaya girdiğinden beri yüzünde taşıdığı ihtiyatlı yoğunluk, dudakları kıvrıldığında çatladı.

"Ve son olarak, şimdi buradayım çünkü bir sürü cadı peşimde ve bu eşimi rahatsız ediyor. O rahatsız olmaktan hoşlanmaz, ama rahatsız olduğunda bana bunu söylemekten hoşlanır ve ben bu saçmalığı duymaktan bıktım."

Delilah'ın kendisine yaslandığını hissetti, ama Cain'in söylediği bir şey aklından çıkmıyordu.

Neredeyse nefes almaya başladığımdan beri her yerde olduğum gibi, şimdi de aynı nedenle buradayım.

Neredeyse nefes almaya başladığımdan beri...

Kendisi olmayan kendi görüntüsüne baktı. Gezegendeki tek diğer yaşayan vampir kurt adama baktı. Avlanan, babası onu korumak için ölen, annesi de aynı şekilde ölen, ailesini kaybeden ve eşini bulana kadar onların yerini alacak kimsesi olmayan adama baktı.

avlanan, babası onu korumak için ölen, annesi de aynı şekilde ölen, ailesini kaybeden ve eşini bulana kadar onların yerini alacak kimsesi olmayan adama baktı.

Abel'inkinden farklı bir hikayesi olan, ama onun hikayesinden daha güzel olmayan adama baktı.

Sonra o adamın eşine baktı. "Kardeşimi güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Delilah'ın çok yakına yaklaşırken çıkardığı anlamlı bir ses duydu. Ayrıca Teona'nın gözlerinin kenarında anlamlı bir parıltı gördü ve buna sevindi.

Bu, onun da derin duygular beslediği anlamına geliyordu.

Kardeşi için.

Ve sonra Abel bir an daha kaybetmedi.

Sessizce ağlayan eşini dikkatlice kardeşinin yanına götürdü, onun iki adım önünde durdu, Delilah'ı kendisine yaslayarak kolunu onun omzundan çekti ve elini kardeşine uzattı.

Cain elini tuttuğunda Delilah hemen doğruldu.

Cain'in eli güçlü, sıcak ve emindi.

Bunu hisseden Abel'in boğazı düğümlendi.

Sonra kardeşinin elini, ikisi de göğüslerine yapışana kadar çekti ve diğer kolunu Cain'in omuzlarına doladı.

Cain bu harekete karşılık verdiğinde, Abel çok iyi hissetti.

O anda birden fazla hıçkırık sesi duydu. Birinin Delilah'a ait olduğunu biliyordu, diğerinin Leah'a ait olduğunu tahmin etti ve üçüncüsünün Aurora'ya ait olduğunu düşündü. Sonia kraliçe olduğu için işlerini iyi takip ediyordu. Jian-Li de bunu özel olarak yapardı.

"Siktir! Bu parti demek!" diye bağırdı Hook ve Abel geri çekildi ama çok uzağa değil. Elini Cain'in omzunda tuttu. Cain de aynısını yaptı. "Gregor, siz vampir piçler havalı müşterilersiniz, ama lütfen, Tanrım, bu kocaman evde, alçak, göğüsleri yukarı, taşakları patlatan, aya uluyan *bir parti* düzenleyecek malzemeleriniz olduğunu söyle."

"Esasen, kayınpederim," diye açıkladı Abel sessizce.

"Ah," diye mırıldandı Cain, dudakları yine kıvrıldı.

"Eğer yoksa, bir kurt her şeyden bir parti çıkarabilir," dedi Sonia. "Hook, gidip neyle çalışacağımıza bir bakalım."

Abel geri adım attı, elini kardeşinin omzundan çekti ama tutuşunu sürdürdü ve Hook'a baktı, ancak Hook onun yönüne doğru geliyordu.

Yaklaştığında, Abel'in sırtına yumruk attı, adamın gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Senin adına sevindim dostum," diye mırıldandı. "Kendimi kaybettim evlat." Ona bir kez daha vurdu, elini indirdi ve Cain'e baktı. "Ve seninle tanıştığımıza çok memnun oldum kardeşim. Bil bunu."

Cain çenesini eğdi ve Hook uzaklaştı.

"Hadi, küçük kraliçe, partiyi başlatalım!" diye Sonia'ya bağırdı.

"Tamam!" Jabber onun arkasından bağırdı.

O anda Abel, kardeşini bırakmak zorunda kaldı. Herkes onlara doğru ilerleyerek tanışmak ve selam vermek için yaklaştı. Ardından, çoğu kişi Hook ve Sonia'ya parti hazırlıklarında yardım etmek için dışarı çıktı.

Sadece Gregor ortamı bozdu.

"Kutlama zamanı geldiğinde kutlamak her zaman önemlidir," dedi alçak sesle. "Ama Cain, sana anlatılması gereken çok şey var."

"Aileye birbirlerini tanımaları için bir saat verip, sonra kardeşimle konuşabiliriz," dedi Abel, Gregor'un tek bir cevap seçeneği olduğunu açıkça belirten bir tonla.

Aptal bir adam olmadığı için bu cevabı verdi, ama bunu yaparken vampir onun için mutlu olduğunu gösteren bir gülümsemeyle Abel'ı şok etti.

"Tabii ki."

Gregor uzaklaştı.

Delilah sözü devrildi, bakışları Teona'ya çevrilmişti.

"Bebeğim, cidden, bu kıyafeti nereden aldığını söylemezsen, ilişkimizi kavga ederek başlatacağız."

"Gerek yok kardeşim, ben servetimi paylaşmayı seven bir kaltakım," diye cevapladı Teona.

"Haklısın," diye karşılık verdi

Delilah. Abel, Cain'e baktı.

"Senin kadının görünüşüne bakılırsa, senden bahsetmiyorum bile." Abel, Cain'in giydiği tanıdık üniformaya başını eğdi. "Anladığım kadarıyla bir motosikletin var."

"Tabii ki," dedi Cain kararlı bir şekilde. "Harley. Vintage. Seninkini aldıktan yaklaşık bir hafta sonra ilk motosikletimi aldım."

Bunu bilmek ve olaydan bu kadar sonra öğrenmek büyük bir başarıydı. Ama yine de bunu bilmek iyi hissettiriyordu.

"Babam motosikletleri severdi," dedi Cain sessizce. "Annem, sen bir tane aldığında, ben de aldım dediğinde şaşırmadı çünkü babamın da fırsatı olsaydı bir tane alacağını ve oğullarının da tıpkı onun gibi olduğunu biliyordu."

Bu da çok etkileyiciydi.

Ama bu sefer, bunu bilmek *harika bir* duyguydu.

"Bourbon içerken paylaşmaya ne dersin?" diye önerdi Delilah.

"Bebeğim Kentucky'nin en iyisini sever, ama sen votka aldın, bu kardeşin minnettar olacaktır," dedi Teona.

Delilah ona kocaman bir gülümsemeyle, yanına yaklaşıp kolunu Teona'nın koluna taktı.

"Her şeyimiz var. Hadi seni *hazırlayalım!*"

Sonra Teona'yı dışarı çıkardı ve Teona omzunun üzerinden seksi ve mutlu bir gülümseme attı.

Delilah da ona mutlu bir gülümseme attı.

Abel kolunu uzattı ve "Hazırlanalım" diye mırıldandı. Kan kardeşi çenesini kaldırdı ve ilerledi. Abel onu takip etti.

Ve bunu, kendisinin de mutlu bir gülümseme takındığını bilerek yaptı.

* * *

"Artık önemi yok," diye fısıldadı Jian-Li pencereye. "Tatlım," diye fısıldadı Abel onun profiline.

"Artık önemi yok," diye tekrarladı, ona bakmadan. Abel az önce ona Ming'den bahsetmişti.

"Ma..." Chen, diğer tarafında duran Chen, başladı.

Ama kız aniden başını çevirip Abel'e bakmak için geriye eğdiğinde durdu.

"O senin için ölecek."

Abel, onun sözlerinin uyandırdığı duyguları bastırmak için dişlerini sıktı. Bu duygular onu çökertmek üzereydi.

"O, *tian xin*, hepiniz için bunu yapardı," dedi ona nazikçe. "Senin için öldüğü için huzur içinde, Abel. Ve bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Anneleri arkasında, onların yanına yakın duran Wei ve Xun, daha da yaklaştılar.

Onlar da bunun doğru olduğunu biliyorlardı.

Abel elini kaldırdı ve parmağıyla kadının çenesine dokundu. Bunu yaptığında, uzun zamandır ilk kez kadının gözlerinde hüznün belirmedi. Kadının bakışları sadece onun bakışlarını sabit tuttu.

"Üzgünüm," dedi sessizce.

"Senin kontrolünde değildi," diye cevapladı kadın.

"Bu anlamsızdı," dedi Abel dikkatlice.

"Hiçbir şey anlamsız değildir," diye karşılık verdi Jian-Li. "Bunu anlamlandıramayabiliriz, Abel'im, ama bu anlamsız olduğu anlamına gelmez. Ondan kısa bir süre sonra taşındık. Hepimizin çok daha güvende olabileceği bir yere taşındık, çünkü hepimiz olası hedeflerdik. Eğer kocamın ölümünün tek amacı buysa ve o da bunu biliyorsa, bunu gerçekleştirmek için milyonlarca kez ölürdü."

Bu da doğrudu.

Bunu bilen Abel, yutkundu ve parmağını kadının çenesinden kaydırarak elini kadının ensesine doladı ve onu göğsüne çekti.

Kadın kollarını onun boynuna doladı.

Diğer oğulları da yaklaştı. Chen elini kaldırıp annesinin beline koydu. Wei parmağını kadının saçlarından kulağına, sonra da ensesindeki topuzuna kaydırды. Xun, Abel'in kollarından birini çekip elini tuttu.

Jian-Li bu sevgi gösterisini birkaç saniye kabul ettikten sonra hepsinden uzaklaştı ve onlara bakarak, "Yeterince üzüldük. Bir kutlama var. Üzüntünün zamanı vardır. O üzüntünün zamanı geçti. Şimdi kutlayalım." dedi.

Her zamanki gibi (en azından çoğu zaman), Jian-Li konuştuğunda oğulları onu dinledi.

Bu sefer, tam da bunu yapmalarını sağladı ve odadan çıkıp, tam gaz devam eden partiye geri döndü.

Oğulları birbirlerine baktıktan sonra onu takip ettiler.

* * *

"Teona'nın *doksan sekiz yaşında* olduğuna inanabiliyor musun?" Delilah, Abel yatak odasının kapısını açarken ona ağır bir şekilde yaslanarak sordu.

Kadını sarhoştı.

Bir motorcu ve kurtadamların kraliçesi birlikte müthiş bir parti verebilirdi, bunu söylemek yeterli. Saat sabahın üçüydü ve Ryon, Moose, Jabber, Poncho, Calder, Caleb, Regan, Jian-Li ve çocuklar, Hook ve vampiri, Ursula, Barb, Ruby, Jezza ve Flo hâlâ partideydiler.

Diğerleri, eşleri olduğu için partilerini başka bir yere taşımaya karar verdiler. Cain ve Teona, Abel ve Delilah'tan beş dakika önce ayrılmışlardı.

Abel neden olabildiğince uzun süre kaldığını biliyordu. Tahmin edemezdi, ama kardeşini tanımak ve anne babası hakkında bilgi almak hiç de fena değildi.

Delilah'ın yaptığı gibi Teona'dan da farklı bir kutlama havasında olduklarına dair işaretler almasına rağmen Cain'in kalması da hiç de kötü değildi.

farklı bir kutlama havasında olduklarını ima eden işaretler almasına rağmen, mümkün olduğunca uzun süre kalması da hiç fena değildi.

Bu, Cain'in kardeşi ile paylaşmanın hiç de kötü olmadığını düşündüğü anlamına geliyordu. Abel bunu sevdi.

Ama kardeş kardeştir, uzun süredir kayıp olsun ya da olmasın, ve eş eştir.

Sonunda, vahşi doğanın çağrısını görmezden gelemezdin.

"Evet, kedicik, o bilgiyi paylaştığında ben de oradaydım," diye mırıldandı Abel, eşini odalarına götürürken ve arkalarından kapıyı kapatırken yüzünde bir gülümsemeyle.

Delilah'ın önünde iki adım sendeleyerek yürüdüğünü izledi, sonra dönüp bir dönüş yaptı (Delilah sendelemeye başlayınca ellerini uzattı ama Delilah kendini toparladı), sonra yumruklarını beline koydu ve başını küstahça yana eğdi.

"*Sonsuza kadar* genç kalmayı *çok* seveceğim," dedi ve onun gülümsemesi daha da büyüdü.

Hayatında birçok kez bunun berbat olduğunu düşünmüştü.

Sonsuza kadar genç kalmak, ama bunu onunla birlikte yapmak, sonunda, bunu dört gözle bekliyordu.

"Evet," diye onayladı ve ona yaklaştı.

Yeterince yaklaştığında, kız ellerini onun göğsüne koydu ve ona yaslandı.

"Eğer takip ediyorsan, bu da senin hakkında sevdiğim başka bir şey.

Bana bunu verebilmen."

Sözleri biraz peltek çıkıyordu, ama yine de çok güzeldi. "Ben de, *bao bei*."

Kafasını tekrar yana eğdi ve sordu, "Biliyor musun, listemde eksik bir şey daha var."

Adam ellerini kadının boynunun iki yanına koydu. "Nedir o?"

Kadın bir elini adamın göğsünden karnına kaydırıp ve kasıklarına avuçladı.

Adam tıslayarak nefes aldı, ama kadın onu sıktığında nefesi kesildi.

"Bu," diye fısıldadı.

"Bebeğim," diye inledi.

Diğer eli aşağı kaydıp ve onun fermuarını açtı.

"Annecik sık emmek istiyor," dedi, sesi ateşli, gözleri rahatsız, her şeyi ona bunu *gerçekten* istediğini söylüyordu.

"Seni durdurmayacağım," dedi ona.

Kız sevimli ve sarhoş bir şekilde sırtıttı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, onu dışarı çıkardı ve bir saniye bile tereddüt etmeden ona oral seks yapmaya başladı.

Adam başını geriye attı ve parmaklarını kadının saçlarına geçirdi. "Siktir, bu işte çok iyisin," diye homurdandı.

O bu cesaretlendirmeyi aldı ve onunla harika şeyler yaptı. Bir süre yaptı ve elinden gelenin en iyisini yaptı.

Ve o, adam daha fazla dayanamayana kadar bunu yaptı.

"Yutmak mı istiyorsun yoksa içimde olmamı mı istiyorsun?"

Onu dışarı çıkardı, dilini kullanarak başını yuvarladı ve gözlerini ona dikti. Bunu yaptığıında, dudaklarına boşalmaması bir mucizeydi. Gözleri sarhoştı. Alkol, hayat, seks ve aşktan sarhoştı, vahşi, canlı ve kaygısızdı.

İkinci sıradaydı, ama o öğleden sonra beş numaralı salonda ona verdiği güzellik kadar iyiydi.

"Seçim senin," diye fısıldadı.

O hızlıca seçimini yaptı, bu yüzden kız sadece nefes almaya vakit bulabildi, sonra kızın kot pantolonunu kışından çıkardı, kızın gövdesini sandalyenin arkasına eğdi ve kız onun sikini aldı.

Adam üzerine eğilip boynunu hazırladıktan ve dişlerini batırdıktan sonra, kızın orgazm olması uzun sürmedi.

Kızın kanı ağzına fişkırdı ve kız anında orgazm oldu.

Adam ona devam etti, sertçe vurarak, onu sarsarak, sandalyeyi öne doğru iterek, orgazmını sınırlara zorlayarak, eli göğsünü buldu, çimdikledi ve çevirdi.

Kadın çığlık attı, boynunu geriye doğru eğdi, kışını onun kalçalarına doğru kaldırdı, adam daha fazla verdi, kadın daha fazla aldı ve her şeyini ona verdi.

Adam, dilini kullanarak kadının yaralarını temizledi, elini kadının bacaklarının arasındaki kıvrımlara soktu ve kadını buldu, hala kadının meme ucunu çimdikleyip büküyor, hala derinlere giriyordu.

"Devam et," diye kulağına sertçe emretti.

"Tamam, bebeğim," diye inledi, sözleri iniltiyle bitti, başı hala geriye doğru, ağzı açık, inilti devam ederken sessizleşti.

Kızın amı onu sıktı ve o da onu çalıştırmaya devam etti, ona ulaşmaya çalıştı, yaklaşmaya çalıştı.

"Devam et, kedicik," diye inledi.

"Evet," diye nefes nefese, amıyla onu sıkıca kavradı, uzun bir orgazm dalgasını ya da birkaç orgazm dalgasını sürerken nefesi kesildi.

O bunu sevdi.

Sikik sevdi.

Ona vermek ve onun bunu kaldıracabileceğini bilmek. Şimdi sıra ondaydı.

Yüzünü kadının boynuna gömdü ve meme ucunu sertçe çekti.

"Geliyorum," diye homurdandı, kendini köküne kadar soktu ve patladı.

Çiğ, vahşi ve olağanüstüydü, bu yüzden kafası netleşene kadar biraz zaman aldı. Kafası netleştikten sonra, göğsünü avuçladı ve boynundaki hızla kaybolan izleri nazikçe yaladı.

"Seninle sarhoşken seks yapmanın bomba gibi olacağını biliyordum," dedi kız sessizce, sesi hala nefes nefeseydi.

"Seninle her seks bomba gibi," dedi ve uzun bir süre sessizlik oldu.

Kadın sessizliği bozdu ve "Senin hakkında sevdiğim bir başka şey daha. Böyle düşünmen," dedi.

Yüzünü kadının boynuna daha da yaklaştırdı ve sorduğunda sesinin sertliğini hissetti: "Bende sevmediğin bir şey var mı?"

"Henüz yok."

Tanrım.

"Bunu bulmak için sonsuza kadar vaktin var," dedi ona. "O kadar uzun süreceğini tahmin ediyorum."

Tanrım.

Onun baştan çıkarıcısı, eşi, kadını.

Kader onu çok seviyordu.

"Uykun mu var yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu. "Bütün gece devam edebilirim," diye cevapladı.

"Zor değil, çünkü iki saat sonra sabah olacak," diye alay etti.

Kız boynunu çevirip ona baktı. "O zaman kesinlikle o kadar uzun süre dayanabilirim."

Yavaşça içinden çıktı ve kadın onu kaybettiğinde eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Başını kaldırdığında, "O zaman benim için soyun, kedicik.

Ne kadar dayanabileceğini görmek istiyorum." "Bir meydan okuma," dedi kız.

"Evet."

"Kabul," dedi, sonra onu geri itti, iki adım attı ve onun önünde durarak soyundu.

Adam izledi ve gördüklerini sevdi.
Abel ölümsüzdü. Süper gücü, süper duyuları ve süper dayanıklılığı vardı.
Delilah ise değildi. Onda bu özelliklerin hiçbiri
yoktu. Ama onun orospusu *yine de* onu yordu.
Evet, lanet olsun.
Kader onu çok seviyordu.

* * * *

Yuri

Yastığa dirseğini dayayarak, diğer eliyle onun ıslaklığını okşayan Yuri, Aurora'yı ele geçirirken yaptıklarını izledi, kokladı ve dinledi.

Aurora, yastıkların üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, dizlerini onun emriyle genişçe açmış, ellerini başlığa dayamış, sırtını kavisletmiş, kıcını tavana doğru kaldırmış ve Yuri onunla oynarken uzun süre bu pozisyonda kalmıştı.

Sıkıca tutunuyor, nefes nefese kalıyor, kalbi hızla atıyor, cinsel kokusu güçlüydü. Vücudu uzun zamandır gerginleşmiş, onu arıyor, istiyor, çaresizce arzuluyordu, ama o geri duruyordu.

"Yuri," diye nefes nefese, kalçalarını oynatarak onun parmaklarını aradı, Yuri baskıyı kaldırıp parmaklarını sadece hafifçe dokundurduktan sonra. Belirsiz ve muhteşem gözleri onun gözlerini buldu. "*Lütfen.*"

"Yeterince tatmin oldun mu, tatlım?" diye sordu sakın bir sesle, sakinliği penisinin çarpıntısını gizliyordu.

"Evet," diye nefes nefese söyledi.

"Tamam, aşkım," diye mırıldandı ve başparmağıyla sertleşmiş klitorisini okşarken iki parmağını ıslak amına derinlemesine soktu.

Omurgası daha da öne doğru eğildi, başı geriye düştü, saçları sırtının pürüzsüz, kremi tenine değdi ve elleri başlığı kavradı, boğazından tatlı küçük sesler çıkarken, onun eline süttü.

Zirveden inmeye başladığında, onu derin ama nazikçe okşadı, parmağını klitorisinden çekip içini derinlemesine itti ve kıcını tavana doğru kaldırmış halde başını öne eğdiğini izledi, o ona zevk verirken o da aldığı zevkin tadını çıkarıyordu.

"Tamam mı, tatlım?" diye sordu.

"Evet, tatlım," diye nefes nefese cevap verdi.

Parmaklarını dışarı çıkardı, elini kınının üzerinde gezdirerek, "Rahatla" diye mırıldandı.

O dirseğinden kalkarken, bir kolunu beline doladı ve onu kendine çekti. Onları yatakta aşağı kaydırđı, üzerlerine battaniyeyi çekti ve onu yanına sıkıca yerleştirdi.

Kız yanağınđı onun göğsüne dayadı ve fısıldadı, "Ya sen?"

Onun sorusunun cevabı, ona bunu verip kendine vermeden, bir dahaki sefere onu elde ettiğinde orgazmının olağüst olacağıydı.

Ya da küçük cadısının ona her zaman verdiğı orgazmdan daha olağüst olacaktı.

Bazen vermek iyiydi, çünkü daha sonra aldığın şey çok daha iyi olabilirdi.

Bunu açıklamadı.

Ona başka bir açıklama yaptı, ama yine de doğruydu.

"ğreneceksin tatlım, seni memnun etmekten zevk aldığımı."

Ona daha da yaklaştı ve kolunu onun beline doladı. "Bunu çoktan öğrendim."

O tavana gülümsedi.

"Sen... sonunda sen..." O başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. "Sen hiç, bilirsin, şey... benden beslenecek misin?"

Kalbi hızla çarptı ve hala sert olan penisi sıçradı.

"Buna hazır olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bunun... şey, hoş olduğunu duydum." "yledir," diye onayladı.

"Bana çok güzel şeyler verdin, Yuri." Onun böyle düşünmesinden çok memnun oldu.

Onu kendine yaklaştırdı, göğsüne çekti ve sesini alçaltarak, "Sana çok uzun bir süre boyunca çeşitli güzel şeyler vermeye devam etmeyi planlıyorum, Aurora," dedi.

Yüzü ısındı, o büyük mavi gözleri ona bu fikir hakkında ne hissettiğini anlatıyordu.

"Peki, yakında...?" Açıkça söylemedi, ama Yuri anladı. "Yarın sabah," dedi ve kız onun kollarında rahatladı.

"Güzel. Güzel bir şey almayı seviyorum." Eli karnından göğsüne, boğazının dibine kadar kaydı. "Ve sonunda sana güzel bir şey verebileceğimi daha çok seviyorum."

"Tatlım, benimle birlikte zevk aldığınđı görmek, yani benim sana zevk vermeme izin verdiğini görmek, bana güzel bir şey vermediğini düşünüyorsan

güzel bir şey vermediğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Dudaklarını ısırdı ve yüzünü yaklaştırdı.

Dudaklarını bırakarak fısıldadı, "Güzel."

"Şimdi beni öp Aurora, hadi uyuyalım."

Gözlerinde bir gülümseme belirdi, sonra ona doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Çekingen dili onun dudaklarına dokundu ve o da ona izin verdi, onu tatmasına izin verdi, sonra kollarını ona doladı ve hak ettiği iyi geceler öpücüğünü verdi.

O, dudaklarını onunkilerden ayırıp onu tekrar vücuduna doğru çektiğinde, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"Rahatına bak, tatlım," diye mırıldandı ışığı kapatmak için uzanırken. Oda karanlığa büründüğünde, o da söyleneni yaptı.

Ama uyumadı.

O bir süre buna izin verdi, sonra "Aurora?" diye seslendi.

"Ben kahin değilim," dedi kız garip bir şekilde.

"Anlamadım?"

Kollarını onun beline sıkıca doladı.

"Ben kahin değilim Yuri, ama yine de yakında bir şey olacağı hissini kafamdan atamıyorum. Daha önce hiç böyle bir hisse kapılmamıştım." Titrek bir nefes aldı. "Ve bu beni biraz korkutuyor."

Yuri ona döndü, onu kendine yakın tuttu ve yanına uzandığında onu daha da kendine çekti.

"Bu sadece bir his mi?" diye sordu.

"Evet."

"Hiç görüntü görmedin mi?"

Yastıkta başını salladı ve "Hayır" dedi.

"Olanlara karşı endişelenmen çok da abartılı değil, tatlım." Kız bunu düşünerek sessiz kaldı, sonra "Umarım öyledir" dedi. Yuri de aynı şeyi umuyordu.

"Uyuyabilmek için bunu aklından çıkarmaya çalış."

"Tamam, tatlım."

O, ona daha da yakınlaşırken, kız da ona sıkıca sarıldı. Endişelerini ona anlattıktan sonra, kız çabucak uykuya daldı.

Onun kokusunu koklayarak, minik yumuşaklığını kendine yakın hissederek, sıcaklığını hissederek, kalp atışlarının düzenli ritmini dinleyerek, tüm bunlara rağmen Yuri aynı şeyi yapamadı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Umut Güçlüdür
Delilah

"Şunu bir netleştirelim," dedi Cain üç gün sonra kahvaltıda. "Arka bahçede çılgın bir Meksikalı cadı, ne olabileceğine dair öngörüler elde etmek için bir yak falan kurban ediyor, ya da onun gibi bir şey, bunu ya zihninizi rahatlatmak için ya da size neyi durdurmanız gerektiğini söylemek için yapıyor. Diğer altı cadı, benim eşim de dahil, bu karmaşanın liderine ulaşmanıza yardımcı olacağını umduğunuz bir kasenin üzerinde büyü yapıyorlar. Bir tanesini ve belki de beş tane daha eğitim kampını tespit ettiniz, şu anda ölümsüzler ve ölümlülerden oluşan ekipler bu kamplara girip onları yok etmek için hazırlık yapıyorlar. Ve bunların herhangi biri başarılı olursa, düşmanı ciddi şekilde kızdıracak. Ayrıca, güvendiğin bir vampir var, düşman bir vampiri köşeye sıkıştırmış, tecavüz edip öldürmek üzere olduğu cariyeyi kurtarmış ama onu gözaltına almış. Bu nedenle, buradaki güvenlik o kadar sıkı ki, kimsenin nefes alması imkansız gibi, ama sen, Abel'in bu adamı sorgulayabilmesi için Üçlü'yü tehlikeye atarak hepsini iki bin mil öteye götürmeyi planlıyorsun. Unutma ki bu adam, senin kullanabileceğin hiçbir şey bilmiyor olabilir.

Nefes aldı, gözleri masadaki insanları taradı; üçlü, ailenin geri kalanı, Gregor ve Yuri vardı, ama cadılar yoktu.

Sonra sözünü bitirdi: "Haklı mıyım?"

"Evet," diye onayladı yanımdayan Abel.

Cain kardeşine gözlerini kısarak baktı. "Sen *deli* misin?"

Abel'in gerginleştiğini hissettim, bu yüzden elimi dizine koyup

sıktım. "Hayır," dedi adamım keskin bir sesle.

"Öylesin kardeşim. Tamamen kafayı yedin," diye cevapladı Cain ve ben daha sıkı sıkıttım.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Cain'in ilk doğduğunu öğrenmiştik.

Ve şimdi, yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Abel'dan yaklaşık on beş dakika büyük olmasına rağmen, kesinlikle ağabey eğilimleri olduğunu öğreniyorduk.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye karşılık verdi Abel.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Cain. "Ama öyle yapma." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Lanet olsun, sen benim her şeyimi aldın, neden ben de senin her şeyini almadım ki, böylece senin yerine ben gidebilirdim?"

Bunu anlıyordum.

Cain, Abel'in zihin kontrol yeteneklerine sahip değildi. Bu yetenek sadece Üçlü'nün sonuncusuna aitti.

"Ben de senin tehlikeye girmeni istemem kardeşim," diye çıkıştı Abel.

"Evet, peki, ben bir yüzyıl boyunca seni korumak için uğraşmadım, ondan önceki yüzyılda da anne babamızın bunu yapmasını izlemedim, senin intihar görevine gitmen için," diye karşılık verdi Cain.

Bu sözlerle gerilen bendim.

Söylemeye gerek yok, Abel bu planı benimle paylaştığında ben de pek hevesli değildim.

Ama o benim erkeğim, eşim, kaderimde yazılmış olan kişiydi. Onu korumak zorundaydım.

Bu da şu anda ağzımı kapalı tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Abel gerginliğini hissetti. Sesi gerginleşince bunu anladım. "Bu intihar falan değil dostum. Bizim arkamızı kollayacaklar."

"Bundan emin misin?" diye karşılık verdi Cain.

Abel'in sesi hala gergindi: "Savaşta hiçbir şey kesin değildir. Bu, oturup felaket gerçekleşene kadar bekleyip sonra bir şeyler yapman gerektiği anlamına gelmez. Elimizde çok fazla bilgi olmadığı için, elde edebileceğimiz kadar çok bilgiye ihtiyacımız var ve bu adamın da fazla bilgisi olmasa bile, elde ettiğimiz bilgi daha fazla olacaktır."

"Anlıyorum, onu yakalayanlar onu sorgulasınlar," diye önerdi Cain.

"Çalıştırıyorlar," diye araya girdi Gregor. "Cosmo ve Stephanie sorgulama konusunda çok yeteneklidir. Sadece başarılı olamıyorlar."

"O zaman onu buraya getirin," dedi Cain Gregor'a.

"Onlara çip takıldı," dedi Callum, Cain'e durumu tam olarak bilen Cain'in zaten bildiği bir şeyi söyledi.

"Ne olmuş?" diye sordu Cain. "Çip, ülke çapında yaptığı yolculuk sırasında öğrendiklerini silmeyecek."

"Onu buraya getirirsek, onu yakaladığımızı anlarlar. Şu anda, şüphe uyandırmayacak şekilde evinde tutuluyor," diye işaret etti Lucien.

"Tekrar ediyorum, çip onun hafızasını silmeyecek," dedi Cain.

"Evet, ama eğer o gerçekten önemli biriye, onun bildiği ve paylaşabileceği her şeyi onlar da bilecek ve onun tehlikeye atıldığını düşünürlerse planlarını değiştirmek için harekete geçebilirler," diye ekledi Yuri. "Onların planladıklarını bilmeliyiz, planladıkları ve bizim adamlarından birini yakaladığımız için iptal ettiklerini değil."

Cain sandalyesine yaslandı ve çenesinin sertleştiğini gördüm.

Yanımda oturan adamımın tıpatıp aynısını kahvaltı masasının karşısında görmek biraz ürkütücüydü. Buna alışacağımı biliyordum. Ama bu, durumu daha az ürkütücü hale getirmiyordu.

Kapı keskin bir şekilde çalındı ve tüm gözler oraya çevrildi. Ama kimse içeri girmesini söylemeden kapı açıldı ve bir vampir orada duruyordu.

Gregor'a bakıyordu.

"Efendim, bir şey sorabilir miyim?" diye seslendi.

"Bu odadaki herkesin duyabileceği bir şey söylemeyeceksin," diye cevapladı Gregor, elini önünde daire çizerek. "Gir, Terrance."

Vampir içeri girdi ve kapıyı kapatmaya başladı, ama bunu yapmadan önce konuşmaya başladı.

"Gastineau'dan bir haber aldık," dedi.

Nefesimi tuttum ve Abel'a yaklaştım, o da kolunu sandalyemin arkasına attı.

"Serena'yı kurtarma girişimi başarısız oldu," diye devam etti vampir Terrance.

"Olamaz," diye fısıldadı Sonia.

"Hayalet kayıpları önemliydi," dedi Terrance. "Takviye kuvvet istiyor."

"Demek onu buldu," dedi Gregor, peçetesini masaya atıp sandalyesini geri iterek.

"Evet," diye onayladı Terrance.

"Etienne'in o konumda olduğunu bildirdi mi?" diye sordu Gregor, masadan kalkıp kapıya doğru ilerlerken.

"Hayır efendim, bunu bildirmedi. Başarısızlıkları ve bir kez daha denemek istediği dışında hiçbir şey bildirmedi. Şu anda Skype'ta. Sizinle doğrudan konuşmak istiyor."

Gregor, odaya bakmadan başını salladı ve "Haberlerle döneceğim" dedi.

Kapıdan çıktı, Terrance onu takip etti ve Terrance kapıyı arkalarından kapattı.

"Haberler iyi değil," diye mırıldandı Leah.

"Hayalet kayıplar önemliydi," dedi Cain, herkesin dikkatini çeken bir şekilde.

Ama onun dikkati tamamen kardeşindeydi.

"Bana bir iyilik yap," diye sessizce devam etti. "Bekle. Bir gün. Bana bir hediye vermek istiyorsan, iki gün bekle. O cadı bir görüntü alacak mı bak. Diğerleri liderin yerini bulabilecek mi bak. Bekle, biraz zaman tanı, belki neyle karşı karşıya olduğumuzu anlarız, ya da içeri girdiğinde, riske değer bir hedef bulursun."

"Üçlü'nün de kabul etmesi gerekir," diye cevapladı Abel ve içimde bir şeylerin gevşediğini hissettim.

Belki de pes ediyordu.

Cain sandalyesini geri itti, bakışları masanın etrafında dolaştı ve sonra şöyle dedi: "O zaman hepiniz bana bir iyilik yapmış olacaksınız. Sonunda kardeşim var. Onu kaybetmek istemiyorum."

Bunun üzerine peçetesini masaya attı ve öfkeyle dışarı çıktı.

"Kahretsin, sigara içmem lazım," diye mırıldandı Jabber, sandalyesini geri iterek.

"Ben de seninleyim kardeşim. Sigara molası zamanı," dedi Hook, Jabber'ı takip etmek için ayağa kalkarak.

Moose da aynısını

yaptı. Poncho ise

yerinde kaldı.

"Teyzeni işleri hızlandırması için ikna edebilir misin?" diye sordu Abel.

"Çalışırken onu rahatsız etmek iyi olmaz," diye cevapladı Poncho.

Ben iç geçirdim.

Abel'in çenesi sertleşti.

"Gerçekten bir yak kurban mı ediyor?" diye sordu

Leah. "Öküz," diye cevapladı Poncho.

Gözleri büyüdü ve bana döndüler.

Dudaklarımı kıvırdım ama omuz silktim.

"Cain'e katılıyorum," dedi Lucien, gelininin ve benim sözsüz iletişimimizi keserek. "Bir gün, iki gün, bekleyebiliriz. Cosmo o vampiri çalıştırıyor. Belki onu kırabilir."

"Abel?" Callum, Lucien oyunu verdikten sonra seslendi.

Abel de oyunu verdiğiğinde, bunun sadece kardeşine vermek istediği için değil, aynı zamanda bana da vermek istediği için olduğunu anladım.

"İki gün. Sonra gideriz," dedi.

"Kabul," diye bitirdi Callum.

Sonia'nın, Leah'ın veya benim fikrimi sormadıkları gözümünden kaçmadı, ama oylama istediğim gibi sonuçlandığından, çenemi kapalı tuttum.

"Antrenman yapmalıyız," dedi Abel.

"Sana öğretecek başka bir şey kalmadı kardeşim," dedi Callum. "Tanrılar adına, sen doğuştan yeteneklisin."

"O zaman birbirimize saldırıp biraz stres atmalıyız," diye karşılık verdi Abel.

Callum gözlerine bakarak yavaşça başını salladı. "Tamam, Abel."

Lucien de dahil olmak üzere adamlar geri çekildi, gözleri Xun'a çevrilmişti, bu da onların da antrenman yapacakları anlamına geliyordu.

Dünyayı kurtarmak için karate hareketleri yapmaya kaderimde olmadığını düşündüğümünden, olduğum yerde kaldım ve gümüş kahve fincanına uzandım.

Sapından tutup havaya kaldırdığımda, Abel'in eli boynuma dolandığını hissettim.

Başımı geriye eğdim, o da eğilip bana kısa ve yumuşak bir öpücük verdi, sonra gitti.

Callum ve Lucien de eşlerine benzer hareketlerle onunla birlikte gittiler. Öpülecek kadın kalmayınca, geri kalanlar da sırayla dışarı çıktılar.

Leah, Sonia ve ben Poncho ile baş başa kaldık.

"Sigara içmiyor musun?" diye sordu Sonia, o da ona kötücül bir şekilde sırttı.

"Sigara içerim güzelim, ama üç güzel kadınla şık bir masada oturup kahve içip sohbet etme fırsatı bulduğumda içmem."

Poncho böyleydi. Flörtçüydü.

Ona gülümsedim.

O da gülümsedi.

Sonra kahvemi doldurdum, elimde fincanla arkama yaslandım ve dünya dengede kalmaya devam ederken arkadaşlarımla sohbet ettim.

* * *

Çimlerin üzerinden, günlerdir yaptıkları şeyi yapan kurtlara doğru ilerledim.

Ve gördüklerimden keyif alarak yaptım bunu.

Callum inanılmaz derecede yakışıklı bir kurttu, Ryon, Calder ve Caleb de fena değillerdi, ama Abel muhteşemdi. Büyük. Güzel. Ve kürkü muhteşemdi. Dokunduğumda kalın ve yumuşak olduğunu hissettim. Onu kurt olarak görünce,

bir gün onunla birlikte dolaşma şansım (ya da birçok şansım) olmasını dilemiştim.

Abel beni hissetti, s r nden ayrıldı ve insana dönüştü. Tamam, daha da muhteşem.

Döndüm, geriye doğru yürüdüm, onlara da aynısını yapıp düzgün görünmeleri için zaman verdim.

"Biz iyiyiz, Lilah," diye seslendi Abel ve ben geri döndüm.

"B ld ğ m için  zg n m," diye yüksek sesle söyledim, çünkü hala o kadar yakın değildim, "ama Gregor'un Gastineau ile konuşması bitti. Bize kızlara rapor verdi ve ben de sana rapor vermek için buradayım."

"Leah Lucien'e gitti mi?" diye sordu Callum.

"Evet. Sonia da cadılarla birlikte," dedim, artık yeterince yaklaşmıştım, durdum. "Onlara Gastineau ve Gregor'un ona gönderdiği ölümsüzlere koruma büyüsü yapıp yapamayacaklarını sormaya karar verdik."

"Yani Gregor ona takviye gönderiyor," dedi Ryon ve ben başımı salladım.

"Etienne, Serena'yı tuttukları yerde değildi," dedim. "Bir sığınakta, vampirlerin sahip olduğu bir gökdelenin üç kat altında, görünüşe göre eskiden bir şölen'in yapıldığı yerde. Girilmesi zor. Yine de tekrar deneyecekler."

Adamlar buna bir yanıt veremediler.

"Gastineau, şey... sabırsızlanıyor," dedim onlara. " kinci deneme yakında gerçekleşecek."

"Beklemesi gerek," diye mırıldandı Ryon.

"Belki, ama bu kadar çok kayıp verdikten sonra ikinci bir girişimin bu kadar çabuk yapılması beklenmedik olur," diye cevapladı Callum. "Belki bu onların amacına yardımcı olur."

Abel yaklaştı ve elini boynuma doladı. Ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

İki gün boyunca o güvendeydi,   l  güvendeydi, arkadaşlarım ve ailem güvendeydi, dünyayı kurtarmak için risk almaya başlamadan önce?

Bunun beni korkak yaptığını biliyordum, ama iyiydi. "Evet, tatlım," diye cevap verdim.

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibi beni inceledi, doğru cevabı almış olmalıydı (  nk  yalan söylemiyordum) ve kolunu omuzlarımın üzerine koydu.

"Sanırım işim bitti," dedi Callum'a.

Callum çenesini kaldırdı.

Abel bana baktı. "Gidip cadıların ne diyeceklerini görelim."

Bu gereksiz bir işti. Ne istersek yaparlardı. Vampirlerden nefret ediyor olabilirlerdi, ama bizi seviyorlardı. Ayrıca, dünyayı olduğu gibi seviyorlardı.

Bunu bilmeme ve Abel'in da bildiğini bilmeme rağmen, "Evet, gidip bakalım" diye cevap verdim.

Diğerlerine el sallayarak (ben salladım, Abel çenesini kaldırdı), eve doğru yürüdük.

Ve cadılara ulaştığımızda, haklı olduğumuzu gördük.

* * * *

O gece geç saatlerde, herkes Gregor'un ofisinde toplanmıştı. Çoğu kişi, benim de dahil olduğum, bol miktarda bulunan koltuklarda uzanıyordu (Gregor'un çok büyük bir ofisi vardı). Ben Abel'in kucağında oturuyordum.

Aurora ayaktaydı ve odada volta atıyordu.

Odayı dolaşan tek kişi o olmasına rağmen, odadaki hava gerginlikle doluydu.

Aniden Aurora dolaşmayı bıraktı, annesine baktı ve "Elimizden gelen her şeyi yaptık mı?" diye sordu.

"Evet, tatlım," diye cevapladı Barb. "Verilen süre ve aramızdaki mesafe göz önüne alındığında, elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Teona acemi değil," diye Ruby araya girdi. "Onda ciddi bir güç var. Onlara iyi bir ders verdik."

Bu, göğsümdeki sıkışıklığı biraz hafifletti ve Teona'ya baktım. Gözlerimi hissedip bana baktığında gülümsedim.

O da göz kırptı.

Abel'in baldızını çok sevdim.

"Operasyon üç saat önce başladı," dedi Abel, gözleri Callum'a, sonra Lucien'e kaydı. "İçgüdün, hiçbir haber almamış olmamız ne anlama geliyor?"

Callum, Lucien'e baktı, sonra ikisi de odayı taradılar, bakışları dokunduğu her kadında anlamlı bir şekilde durdu.

İşte buradaydı. Koruyucu vampirler ve kurtlar.

Gözlerimi devirdim.

"Bize doğrudan söyle, sevgilim," diye Leah Lucien'i cesaretlendirdi. "Bunu kaldırabiliriz."

"Nasıl istersen, canım," diye cevapladı, sonra Abel'a baktı. "Bu, başarılı oldukları, ama zar zor, ve şu anda Serena'yı saklayacak ve ona bakacak güvenli bir yer aradıkları anlamına gelebilir

ve Serena'ya bakmak için güvenli bir yer arıyorlar, ki bu da Serena'nın zarar görmüş olma ihtimali yüksek."

Serena'nın zarar görmüş olma ihtimali pek iyi değildi, ama olası sonuç iyiydi, bu yüzden sevgilime yaslanarak rahatladım.

"Ya da, The True onları yok etti ve rapor verecek kimse kalmadı," diye bitirdi Lucien.

"Siktir," diye fısıldadım, artık hiç de rahat değildim.

"Öğrenene kadar bilemeyiz," dedi Jian-Li, bariz olanı işaret ederek. "Yani, bir kayıp yaşadığımızdan emin olmadan, kayıp için yas tutarak negatif enerji harcamaya gerek yok. Pozitif enerji bu varlıkları ayakta tutar, onlara ışık ve hayat verir, bu yüzden olabildiğince pozitif kalarak onları onurlandırmamız çok önemli."

Eğer tüm ataları onun kadar bilgeyse, Abel'in bu kadar zeki olmasına şaşmamak gerek.

Bu düşünceyle, tuhaf bir şey hissettim ve Abel'a baktım, onun bakışları odanın diğer ucuna yönelmişti. Ağzında küçük bir gülümseme vardı.

Gözlerinin baktığı yere baktım, ama ne göreceğimi biliyordum.

Adamımın aynadaki görüntüsü, ağzında beliren gülümseme dahil. Cain.

Abel'i kimin yetiştireceğine dair anne babasının doğru kararı verdiğini biliyordu. Ama eminim ki bunu doğrulamak hiç de fena olmamıştır.

Hepimiz sessiz kaldık ve ben Abel ile kardeşinin sözsüz iletişimini yakından takip ederek, bunu Serena'ya, eşine ve onu kurtarmaya çalışan herkese pozitif enerji göndermek için kullandım.

Sessizliğimiz bir süre devam etti, sonra babam "Tanrım, bir esrar içsem iyi olur" diye mırıldanarak sessizliği bozdu. Ona baktım, gözleri Gregor'a takılmıştı. "Bu mekanda esrarın var mı? Benim stoğum üç gün önce bitti."

Abel'in kahkahadan titrediğini hissettim ve ona gülümsemek için döndüğümde, Gregor'un bilgisayarından kesin bir *boop, boop, boop* sesi geldi.

Gözleri bilgisayara kayarken, eli vampir hızıyla fareye uzandı. Tıkladı.

Boop, boop, boop sesleri kesildi ve oda derin, yumuşak bir sesle doldu.

"Serena güvende."

Oda rahatlamayla dolarken ben Abel'a yaslandım. "Ancak kayıplar yine büyük oldu," diye devam etti ses. Rahatlama kayboldu.

"Güvendeyiz. Eşim zayıf, ama ona bakılıyor," diye devam etti ses.

Bu, Gastineau olduğu anlamına geliyordu.

"Kayıplar haberi üzücü, Gastineau," diye cevapladı Gregor bilgisayara.

"Ama Serena'nın kurtarıldığını duyduğuma çok sevindim."

"Hayaletler sizde," dedi Gastineau ve ben Abel'a yaslanmayı bıraktım. "Bir heyet şu anda tesisinize doğru yola çıktı. Diğerlerine de haber göndereceğim. Kraliçemin hayaletlerini Gerçek'in tarafına adadığını zaten biliyorsunuz."

"Çok minnettarız," dedi Gregor. "Heyetini ve Serena'nın kurtarıldığı haberini bekliyorum."

"Tamam," dedi Gastineau, sonra farklı bir *bip* sesi geldi ve bağlantıyı kestiğini anladım.

"Sürpriz değil. Pozitif enerji işe yarıyor," dedi Teona ve Jian-Li'ye gülümsediğini gördüm. "Tehlikede olan biz değiliz ve muhtemelen sadece yardım etmek için elimizden geleni yaptığımızı umuyoruz, ama umut güçlüdür. Bunu asla unutmamalıyız."

Haksız değildi.

"Daha doğru söz söylenemezdi," dedi Barb, benim düşüncelerimi (bir nevi) dile getirerek.

"Başka bir parti önerirdim, ama tek istediğim vampirimle sevişmek ve yarın karşılaşacağımız her ne boks a ona hazırlanmak için uyumak," dedi babam. "O yüzden ben yatmaya gidiyorum."

Gülümsedim ve babama bakıp başını sallayan Abel'a baktım.

Dağılmamız uzun sürmedi, sessiz, rahatlamış ama gergin bir şekilde iyi geceler diledik ve sıkı sıkı sarıldık.

Abel ve ben odamıza kadar yol boyunca sessiz kaldık. Yatmaya hazırlanırken de sessiz kaldık.

Yatak çarşaflarının arasına girdiğimizde sessizliği sürdürdüm ve o beni kollarına aldı, yüz yüze geldi ve yüzümü boynuna gömdü.

Sanırım bu, seks olmayacağı anlamına geliyordu.

Hayal kırıklığına uğradım, ama anladım. Kafasında çok şey vardı ve ben de ona bunları çözmesi için zaman tanımalıydım.

Bir süre sonra Abel sessizliği bozdu ve aklındakileri bana anlattı. "Serena'yı aldığımız için çok kızacaklar."

Gözlerimi kapattım.

"Evet," diye fısıldadım, ona daha da yaklaşıp sıkıca sarıldım.

"Misilleme yapacaklar."

"Evet," diye tekrarladım ve dudaklarımı onun boynuna bastırdım.

"Çoğunun hala cariyeleri var." Onu sıkıca sarıldım.

"Bu iş patlayacak, Lilah, hem de çok yakında," dedi.

"Muhtemelen," diye onayladım.

"Umarım hazırsınız," diye mırıldandı. Ben de öyle umuyordum.

Ama bunu kendime ben yaptım.

Yüksek sesle, kararlı bir şekilde, "Hazırsınız"

dedim. "Umarım haklısındır." "Şşş, bebeğim, kafanı boşalt. Uyuyun."

"Ellerini ve ağzını üzerimde hissetmek istiyorum." Beni kendine doğru çekerek yüz yüze geldik ve sesini alçaltarak konuştu. "Vahşiliğini istiyorum. Senin tarzındaki canlılığı istiyorum. Kapalı bir yerdeyken bile sadece senin bana verebileceğin özgürlüğü hissetmek istiyorum."

"Neye ihtiyacın varsa, tatlım," diye fısıldadım, ellerimi onun üzerinde gezdirerek. "Seni seviyorum, Lilah," diye fısıldadı o da, ellerini benim üzerimde gezdirerek.

"Ben de seni seviyorum, Abel," diye cevap verdim, o da başını eğip beni öptü. Sonra ona ellerimi verdim. Ağzımı. Vahşiliğimi. Canlılığımı. Ve Onu özgür hissettirmek için elimden geleni yaptım.

Sanırım iyi iş çıkardım, çünkü üçüncü turdan sonra, bizi tekrar kendine sıkıca sarıp uykuya daldı.

Ama ben uyanık kaldım, umutla. Çok çok umutla. Beni Abel'e bağlayan kadere ulaşması için evrene pozitif enerjimi gönderdim, bana güzellik verdi, onların doğru tarafta karar vermelerini sağladı.

Umut etmekten yoruldum, ancak o zaman uykuya daldım.

* * *

Ölmüşlerdi.

Hepsi.

Herkes.

Sokakta, saf kötülüğün sonuçları arasında dururken, sarışın vampire bakarken kan oluklara damlıyordu. Onun kibirli sırıtışını izliyordum. Ama aynı zamanda gözlerindeki kötülüğü de izliyordum.

Evet.

Saf kötülük.

Ve aynı zamanda öfke.

Vücudum kilitlenmişti, donmuştu, ama yine de kalbimi korku sardığında omurgamdan bir ürperti geçtiğini hissettim.

"Söyle onlara," diye tısladı. "Bize Üçlü'yü vermelerini söyle. Teslim olmazlarsa bunun daha fazlasının olacağını söyle," diye hırladı ve kolunu salladı.

Çenesini bir santim kaldırdı ve burnunun ucuyla bana baktı.

"Eğer teslim olmazlarsa, açlıktan ölmeye ve zayıf türleri tamamen yok etmeye hazırız. Biz hayatlarımızı kaybedeceğiz, onlar da hayatlarını kaybedecekler - bildiğimiz dünya sona erecek ve yeni bir başlangıç için fırsat doğacak. Onlara söyle. Onlara dünyayı temizlemeye hazır olduğumuzu söyle. Bize Üçlü'yü vermelerini söyle."

* * *

"Lanet olsun, Lilah, bebeğim, *uyan!*" Abel bağırdı ve ben birden uyandım.

Uyanır uyanmaz, kapıdan keskin bir vuruş geldi.

Abel, üzerimde dikilip dehşete kapılmış bir şekilde başını o yöne çevirdi.

"Aşağı!" a ses Ben tanımadığım tanımadım
bağırdı. "Hemen!"

Kütüphane!"

"Siktir," diye homurdandı Abel, üzerimden yuvarlanarak beni de yanında götürdü ve yataktan çıktı.

Henüz tam olarak uyanmamıştım, o da beni giysilerimin yanına götürdü, eğilip külotumu aldı ve bana uzattı.

Ben giyinirken, o da kot pantolonunu giyyordu, ben de "Rüya mı görüyordum?" diye sordum. "Evet," diye cevapladı, eğilip kot pantolonumu kaparken.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bana kot pantolonumu uzattı ve ben onu aldığımda, ellerini çeneme koydu ve bana yaklaştı.

"Hiçbir fikrim yok, kedicik. Şimdi bana bir iyilik yap ve giyin. Çabuk."

Başımı salladım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, bunu yaparken uykumu silkeledim.

Giyinir giyinmez, ikimiz de hala çıplak ayakla dururken, Abel kolumdan tuttu, beni kendine çekti ve *bir anda* odadan çıkıp kütüphaneye girdik.

Gregor oradaydı, elini kulağına dayamış telefonla konuşuyordu. Lucien ve Leah da oradaydı. Henüz başka kimse gelmemişti.

Hepsi odadaki tek bir noktaya bakıyordu.

Abel beni ayağa kaldırırken o yöne baktım ve genellikle büyük, düz ekran televizyonu gizleyen medya dolabının açık olduğunu gördüm. Haberler oynatılıyordu, bir haber spikeri haberleri sunuyordu, ekranın altında bir haber bülteni akıyordu, sol üst köşede resimler vardı.

"...bugün bir katliam yaşandı. Son haberlere göre, Iowa'nın kuzeydoğusundaki küçük bir kasaba, İskoçya'nın dağlık bölgesindeki bir köy, Bulgaristan'ın Sofya kentinin hemen dışındaki başka bir köy ve Çin'in doğusundaki bir mezra tamamen yok edildi. Her durumda, sadece bir tanık hayatta kaldı. Saldırıları, tam olarak aynı anda, dünyanın dört bir yanında gerçekleşti. Katliamla ilgili ilk haberler geldiğinde, bu video basına gönderildi."

Haber spikeri kayboldu ve yakışıklı, açıkça kibirli, sarışın bir adamın başı ekrana geldi. Sadece başı. Siyah bir arka plan.

Etienne.

"Bugün, The True ilk görevimizi başarıyla yerine getirdi. Niyetimizi açıkça belirtmek için bunu yapmak önemliydi. Ancak, artık daha fazla kan dökülmesini istemiyoruz. Bu nedenle, dünya liderlerini halklarını gecikmeden bize teslim etmeye çağırıyoruz. Aranızdaki gerçek ölümsüzler, vampirler, kurtadamlar ve golemeler, teslim olmanızı talep ediyor."

Callum ve Sonia'nın bize katıldığını hissettim, ancak sarışın vampir konuşmaya devam ederken gözlerimi ekrandan ayırmadım.

"Artık üstünlüğümüzü gizlemeyeceğiz. Artık gölgelerde yaşamayacağız. Artık kardeşlerimizin, insan kölelerimizi hak ettikleri esaretten korumak için gösterdikleri çabaları tolere etmeyeceğiz."

Gözleri korkutucu bir hal aldı ve boğazımın sıkıştığını hissettim.

"Reddedilmeyeceğiz," diye uyardı. "Teslim olun. Yoksa düşeceksiniz."

Bundan sonra dişlerini gösterdi, bir çırpıda dişlerini uzattı ve ekran, endişeli bir ifadeyle haber spikeri görüntüsüne geri döndü.

"İzleyicilerimizin bunun başka bir aldatmaca olduğunu düşündüklerini tahmin edebiliyorum. Bunun öyle olmadığını bildirmek beni üzüyor. Bu anlamsız katliamın binlerce kurbanının parçalanıp kanlarının akıtıldığı bildirildi. Hiçbirinin herhangi bir silahla yaralandığı tespit edilmedi. Binlerce kilometre uzakta bulunan tüm tanıklar, aşırı hız ve güce sahip erkek ve kadınların yanı sıra bir dizi kurt ve onların 'tüysüz devler' olarak tanımladıkları yaratıkların kasabalarını, evlerini istila ettiğini ve katliam yaptığını, geride sadece ölüm ve binlerce kayıp bıraktığını bildiriyor." Kameraya hafifçe eğildi ve sesini alçaltarak sözlerini bitirdi: "Ve bu saldırılar *anlar* sürdü."

"Bu olamaz," diye fısıldadı Sonia. Lucien, uzaktan kumandayı eline aldı, kaldırdı ve düğmeye bastı.

Bir sonraki kanal, katliamla ilgili haberleri yayınlıyordu.

Başka bir düğmeye bastı.

Saldırılarla ilgili daha fazla haber. Ve bir tane daha.

Her kanal bu haberlerle doluydu.

O, bir kadın haber spikeriyle birlikte bıraktı. Spiker şöyle diyordu: "Birkaç gün önce tüm sosyal medya sitelerinde görülen videolar, görünüşe göre tam olarak göründükleri gibiydi. Aramızda vampirler var. Bu yaratıkların son zamanlarda işlediği iğrenç saldırılarla ilgili olarak, medyanın izleyicilerimize aktarmak için neden yanlış bilgi aldığına dair henüz bir açıklama almadık."

"Siktir et şu telefonu," dedi Abel, gözlerim doğrudan ona kayacak şekilde homurdandı.

Gregor'a bakıyordu.

"*Siktir et telefonu!*" diye bağırdı.

"Tatlım," diye fısıldadım.

"Evet, tamam. Seni geri ararım," dedi Gregor ve telefonu kulağından indirdi.

"Binlerce kişi öldü. Biz hiçbir şey yapmadan oturuyoruz ve binlerce kişi öldü," diye hırladı Abel.

"Avery yolda. Buraya gelecek..." diye başladı Gregor.

Abel bir anda Gregor'un yüzüne yaklaştı.

"*Avery'nin nerede olduğu umurumda bile değil.*" Yüzünü Gregor'un yüzüne yaklaştırdı ama kolunu televizyona doğru uzattı. "Binlerce kişi. *Katledildi!*"

"Kardeşim, sakın ol," diye Callum sessizce seslendi.

Abel hızla Gregor'dan uzaklaştı ve Callum'a gözlerini kısarak baktı. "Sen de buna katılıyor musun?" diye sordu.

"Olmadığımı biliyorsun," diye tersledi Callum. "Bana sırtını dönme, Abel. Kendi başına harekete geçme. *Lanet olası* kilidi tak.

Abel derin bir nefes aldı ve Gregor'dan uzaklaştı. Ama gözlerinde öfke hala yanıyordu.

"Bir sonraki saldırılarının nerede olacağına dair herhangi bir fikrimiz var mı?" diye sordu Lucien Gregor'a.

"Yok," diye cevapladı Gregor. "Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, Konsey ile birlikte hazırladığı ve bizim de onayladığımız bir açıklama yapmak üzere.

onayladığımız bir açıklama yapacak."

"Ne diyecekler?" diye sordu Leah keskin bir sesle. "Evet, ölümsüzler var ve evet, bazıları kötü, ama emin olun, çoğu öyle değil. Kötü olanların ne yapmaya çalıştığını bilmiyoruz ve bu sorunu çözmeden önce birkaç milyonunuz daha ölecek... umarız... Ama sabredin."

Bu biraz komikti.

Aynı zamanda hiç de komik değildi.

"Harekete geçmeliyiz," dedi

Abel. "Nereye?" diye sordu

Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Abel keskin bir sesle. "*Bir yere.*"

"Sinirli olduğunu biliyorum, Abel..." diye başladı Gregor, ama Abel onu kesip, "Öyle mi? Biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"*Ben de öyleyim!*" diye bağırdı Gregor ve odadaki herkes, onun alışılmadık bir şekilde kontrolünü kaybetmesine şaşkınlıkla sessizleşti.

Ama henüz bitirmemişti.

"Onlarca yıldır bu *lanet* kehanetleri yedim, içtim ve soludum, çünkü bu dünyada sevdiğim birkaç varlıktan birinin onlara karşı savunmasız olduğunu biliyordum." Kolunu Sonia'ya doğru salladı. "Kazanabileceğimizi bilmeme rağmen, *kazanamayabileceğimizi* ve her şeyin kaybedilebileceğini de biliyordum. *Her şey. Her şey kaybedilebilirdi.* Ve bunun olmaması için her an çalışıyordum. Evet, Abel, hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ben de... öyle..."

Abel burnundan nefes aldı ve sesi çok daha sakinleşti: "Seni anlıyorum. Hadimi aştım. Kızgınlım. Özür dilerim."

"Bunun için minnettarım," dedi Gregor, sesi de daha sakinleşmişti, ama hala keskin bir tondaydı. "Ve umarım, Kehanetlerin gerçekleşmek üzere olduğunu öğrendiğimizden beri, Üçlü'nün güvende olduğundan emin olmak için yaşadığımı anlıyorsundur. Umarım ihtiyatlılığımı anlıyorsundur. Sen bizim *tek* umudumuzsun. Ve bunu yapmak, halkıma, ölümsüzlere, bu gezegende yaşayan herkese karşı benim görevimdi. Ben de öyle yaptım."

"Anlıyorum," dedi Abel sessizce, belki sakin değildi, ama şimdi Gregor'u sakinleştirmek istiyordu.

"Şimdi," diye devam etti Gregor. "Hangar eğitim kamplarını ele geçirmek için hazırlanan tüm ekiplere, hazır olur olmaz harekete geçmelerini emrettim. Mümkün olduğunca çok ölümsüz yakalamaları emredildi. Bu iş bittiğinde, buradan en yakın

Abel'in esirler arasında yolunu bulabilmesi için kamp kurun. Seyahatiniz sırasında size çok sıkı güvenlik önlemleri alınacağından emin olabilirsiniz. Hayaletler ve ruhlar ile iletişime geçildi ve emrimize hazırlar. The True, onları ve görünmezliklerini kullanarak yaklaşıp istihbarat toplamaya çalışabileceğimiz konusunda tetikte olacak olsa da, onları göndermeye mecburuz. Bu, bu görevleri son derece tehlikeli hale getirecek, ama elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Son olarak, Konsey şu anda dünyanın dört bir yanındaki liderlerle görüşerek askeri konularda onların bağlılıklarını sağlamak ve halklarının korkularını yatıştırmak için çaba gösteriyor. Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi söyle, harekete geçmeye hazır mısınız?

"Evet," dedi Lucien hemen.

"Kesinlikle," diye onayladı

Callum.

"Ben de sonuna kadar varım," diye ekledi

Sonia. "Ben de," dedi Leah.

Ben sadece başımı salladım.

Abel homurdandı, "Ne düşündüğümü

biliyorsunuz." "Detayları ayarlayacağım,"

diye mırıldandı Gregor.

"Hayır," dedi Abel. "Ağzımız var, bu işi biz hallederiz. Senin yeterince işin var. Onunla ilgilen, ve şunu söyleyeyim, üstesinden gelebileceğimiz her şeyi bize ver."

Gregor ona baktı ve başını salladı.

Sonra, bir anda, ortadan kayboldu.

Gözlerim tekrar televizyona

kaydı. "Başladı," dedi Sonia.

"Başladı," diye tekrarladı Leah.

Omurgamdan yukarı doğru, son derece rahatsız edici ve tuhaf bir şekilde

tanıdık gelen bir ürperti geçti. "Başladı," diye fısıldadım.

* * *

"Sevgili Amerikalılar," dedi başkan televizyonda.

Hepimiz kütüphanede birlikte oturuyorduk. Aurora, Teona ve diğer cadılar hariç hepimiz. Onlar Etienne'i bulmak için bir yerlere gitmişlerdi ve aynı zamanda bizimle birlikte gitmeye karar veren sevdiklerimize ve o sırada eğitim kamplarını basan ekiplere koruma büyüsü yapmak için deli gibi çalışıyorlardı.

Gregor da orada değildi. Yapacak işleri vardı.

Sabahımız yeterince kötü geçmemiş gibi, Vampir Hakimiyeti'ne ve Callum'a gönderilen bir e-posta ile

tutuklu olan diğer cariyelerin öldürüldüğünü öğrendik. Bu yeni vahşetin kanıtı, her birinin hayatının son anlarının videoya kaydedilmiş olması nedeniyle reddedilemezdi.

Leah'ın ailesinden bir başka üye de dahil olmak üzere, yüz yedi cariyeye ölmüştü.

Artık çantalarımız hazırды. Haber alır almaz yola çıkmaya hazırдыk.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti başkan, "bu dünyada ölümsüzler var." Yanında, Rudolf adında yakışıklı, sarışın bir vampiri işaret etti. Rudolf, Konsey üyesiydi ve az önce dişlerini uzatıp geri çekmişti. Yanında, Saint adında bir kurt da vardı. Kameralar onun dönüşümünü yakalamıştı ama şimdi uysalca oturuyordu ve insan formundaki güzel, siyah saçlı dişi kurt, eşi Juliana tarafından okşanıyordu. Son olarak, başka bir sandalyenin üzerinde oturan, çarpıcı, ruhani bir hayalet vardı.

Başkan nefes aldı ve kamerayla göz göze geldi, ancak kamera yakınlaştırmadı ve normal görünen ve daha da önemlisi saldırgan olmayan, yanında oturan ölümsüzleri kadrajda tuttu.

"Onlar, bu gezegende insanlar var olduğu sürece aramızda yaşamışlardır," diye devam etti başkan ciddi bir ses tonuyla. "Onlar sizin meslektaşlarınız. Komşularınız. Üretken, katılımcı vatandaşlar. Vergi ödüyorlar. İş yaratıyorlar. Hayat kurtaran doktorlar var. Hemşireler var. Hastalıkların ortadan kaldırılmasına yardımcı olan bilim adamları var. Onlarla birlikte varlığımız binlerce yıldır uyumlu bir şekilde devam ediyor. Onlar sadece bizim güvenliğimiz için kendilerini gizli tutuyorlar, ancak aramızda onları tanıyan birçok kişi var. Onlarla çalışın. Onları eş olarak alın. Aslında onlar *da* bizim gibi insan, sadece farklı bir ırk. Ancak her ırkta olduğu gibi, uyumu bozmak isteyenler de var."

Bu noktada kamera yakınlaştırıldı ve sadece başkanın endişe ve kararlılık dolu yüzünü gösterdi.

"Bu büyük ulusun vatandaşlarından çok şey istediğimin farkındayım, ancak sakın olmanızı rica ediyorum. Iowa'da ve dünyanın diğer yerlerinde bizimkilere saldıran bu grup... az sayıdadır. Biz ve ölümsüzler, onların varlığının farkındayız. Misilleme yapmaya hazırız. Bu küçük, haydut grubun işleyebileceği diğer barbarlıkları, gerçekleştirmeden önleyeceğimize dair umudumuzdan daha fazlası var. Onları yenmek için silahlarımız var. Ve size söz veriyorum, başkanınız, başkomutanınız, bu ırkları tanıyan ve onlara güvenen bir adam olarak, ölümsüz kardeşlerimizle birlikte galip geleceğiz."

Başkan ortadan kayboldu ve haber spikeri ekrana geldi.

Uzaktan kumandayı elinde tutan Callum, sesi kısıdı. "Sence işe yaradı mı?" diye sordu Xun.

"Hayır," diye cevapladı

Moose. Ben iç geçirdim.

"Bu doğru mu, sizler insan mısınız?" diye sordu Wei.

"Propaganda," diye cevapladı Lucien. "Biz sihirden doğduk. Ancak, bu noktada bu pek kabul görmeyecektir."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Lucien, Leah'ın oturduğu koltuğun kolundan kalkarak, "Gregor'u bulup, durumun nasıl olduğunu göreceğim..." dedi.

Cümlesini bitirmedi.

Abel başını çevirip oturduğumuz kanepenin arkasını baktı, ben de öyle yaptım.

Bir saniye sonra, bulanık bir şeklin Gregor olarak belirginleştiğini gördüm. O bir saniye bile kaybetmedi.

"Pennsylvania'daki eğitim kampını ele geçirme görevi başarıyla tamamlandı. The True'dan çok sayıda kişiyi gözaltına aldılar. Jetimiz hazır bekliyor." O konuşurken herkes harekete geçti.

Ve aniden Poncho'nun teyzesi onun yanında belirdiğinde herkes hareket etmeyi bıraktı.

Saçları dağınıktı, yüzü ve giysileri çamurla kaplıydı, *çok* kötü kokuyordu ve ciddi bir durumdaydı, kolları sallanıyor, ağzı dakikada bir mil hızla hareket ederek kelimeleri tükürüyordu.

Ne yazık ki, hepsi İspanyolca idi. Neyse ki, Poncho bizimle birlikteydi.

"*Tía, despacio, por favor,*" dedi.

Onun bakışları, bir *bruja* olduğu için, kelimenin tam anlamıyla kayaları parçalayabilecek kadar keskin olduğunu düşündüm, sonra konuşmaya devam etti.

Bana yine çok hızlı geliyordu, ama görünüşe göre daha yavaştı, çünkü Poncho onu anlıyordu ve çevirmeye başladı.

"Gidemezsiniz diyor," dedi bize, sonra dinleyip daha fazlasını anlattı.

"Burada kalmanız gerekiyor diyor."

"Siktir, ciddi misin?" diye bağırdı Abel.

Poncho onu görmezden gelip çevirmeye devam etti.

"Senin işinin burada biteceğini söylüyor. Kaderin sonucu belirlemediğini söylüyor. Sonucu insan ırkının belirleyeceğini söylüyor."

Eğer seni güvende tutan bu kompleksin güvenliğini terk edersen, Gerçek galip gelecektir diyor."

Poncho'nun teyzesi konuşmayı kesti.

"İşimiz burada bitecek mi?" diye sordu

Leah. "O öyle diyor," diye cevapladı

Poncho.

"İnsan ırkı sonucu nasıl belirleyecek?" diye sordum. "Ölümsüzlere karşı kazanmaları neredeyse imkansız."

Poncho teyzesine döndü, teyzesi ona bir şey söyledi, sonra bana döndü. "Bunun bir sınav olduğunu söyledi. Bu sınavı geçmeleri gerektiğini, yoksa başarısızlıklarının bedelini ödeyeceklerini söyledi."

"Harika, şimdi de belirsiz kehanetlerle uğraşacağız," diye mırıldandı babam, sonra daha yüksek sesle, "Alınma, Poncho'nun *teyzesi*," dedi.

Teyze babama omuz silkti.

"Harekete geçmezsek tehlikede olan insanlar var," dedi Callum. "Josefa başkalarının zarar gördüğünü gördü mü?"

Poncho yine teyzesiyle konuştu.

Sonra Callum'a seslendi. "Bir sonraki dövüşte orada olacağız." Kafamı salladım. "Buradaysak nasıl olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Teyze sadece orada olacağımızı söyledi," dedi Poncho.

"Kardeşim," diye başladı Jabber, "bu çok önemli bir mesele. Yaşlı kadın geleceği bu kadar iyi tahmin edebiliyor mu?" diye sordu, sonra Poncho'nun teyzesine bakarak ekledi, "Alınma lütfen."

Teyze onu gözleriyle deldi.

"İlk karım, o kaltağın beni aldatacağını söyledi. İkincisi, o kaltağın benden çalacağını söyledi. Üçüncüsü, o kaltağın beni kesmeye çalışacağını söyledi," dedi Poncho.

"Vay canına," dedi Jabber, gözleri büyüdü. "Kadın *iyiymiş*."

"Evet, iyiymiş," diye cevapladı Poncho. "Başka sorusu olan var mı?"

"Yani oturup bekleyeceğiz... *daha fazla* mı?" diye sordu Abel, sesinde açıkça hayal kırıklığı vardı.

Poncho'nun teyzesi tekrar konuşmaya başladı. Sonra Poncho tekrar çevirmeye başladı.

"Senin için, evet. Onun için ise, koruma büyülerine başlaması gerekiyor. *Gringa* cadılarının iyi iş çıkardığını söylüyor, ama karşılaşacağın şeylere karşı güçlü olman gerekiyor ve o sana bunu sağlayacak."

"Peki, ona başlamasını söyle," dedi babam hemen.

"Uh... İngilizce biliyor mu?" Poncho ona başlaması için emir vermeden önce sordum.

"Anlıyor, ama konuşamıyor. Bunun büyüünün saflığını bozduğunu söylüyor," diye cevapladı Poncho.

Bu ilginçti.

"Artık başlayabilir, Poncho," diye homurdandı Lucien.

"Tamam," diye mırıldandı Poncho ve teyzesine döndü.

"Bu cadının tavsiyesine uyacak mısınız?" diye sordu Gregor.

"Şey, sadece şunu söyleyeyim," diye başladım, "Poncho'nun ilk karısı onu aldattı, ikincisi ondan para çaldı ve üçüncüsü onu tamamen kesmeye çalıştı."

"Harika," diye mırıldandı Abel, başını eğip botlarını incelemeye başladı, ben de elini bulup sıkıca tuttum.

"Ben..." diye başladı Leah ve ona baktığımda başını sallıyordu. "Şey, bence olanlar sihirli, bizi birleştiren, bazılarımızı yaratan, mücadele etmek için gereken gücü veren şey sihirli. O yüzden bence sihirden anlayan birini dinlemeliyiz."

"Daha fazla gecikme olmasından endişeliyim, ama katılıyorum," dedi Sonia. Herkes bana baktı.

Gözlerimi *bruja*'dan

ayırmadım. O da gözlerini

benden ayırmıyordu. "Bizi

koru," diye fısıldadım. O da

başını salladı ve ortadan

kayboldu.

Ve yine Abel, "Harika," diye mırıldandı.

* * *

Gregor

O gece geç saatlerde Gregor, Callum'un annesi Regan ile ofisinde oturuyordu. "Anlaştık mı?" diye sordu.

Kadın gözlerine bakarak bir kez başını

salladı. "Evet, Gregor. Anlaştık."

Telefonunu aldı ve düğmeye basarak aramayı yaptı. Telefonu kulağına götürdü.

Arama, "Zamanı geldi mi?" diye cevaplandı.

"Zamanı geldi. Onları serbest bırak."

"Yapılacak," dedi ses.

Bağlantının kesilmesini bekledi, sonra derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Onlar mutlu olmayacaklar," dedi masadaki deftere. "Bütün köyleri katlettiler."

Regan'ın sesi, onun gibi nazik bir dişi kurttan çıkmış olmasına rağmen o kadar sertti ki, Gregor şaşkınlıkla ona baktı.

"Başka seçeneğimiz yok," diye bitirdi.

Haklıydı.

Başka seçenekleri yoktu.

Sadece, gelecekte ne olursa olsun hayatta kalırlarsa, Üçlü'nün de aynı fikirde olmasını umuyordu.

* * *

Barb

"Hepimiz var

mıyız?" Barb

etrafına baktı. Flo

başını sallıyordu.

Jezza endişeli görünüyordu, ama o da başını

sallıyordu. Ruby sadece ona bakıyordu.

"Ruby?" Barb sordu.

"Bu bizim ölümümüz anlamına gelebilir, tüm cadı grubumuz yok olabilir, tüm bunlar iki haftadan az bir sürede," diye cevapladı Ruby.

"Aynı zamanda, elimizden geleni yapmazsak, yardım etmezsek, gelecek ay cadı grubumuz büyülerimizi saklayacak, ölümsüzlere çay ikram edecek ve öldüğümüz güne kadar bu saçmalığı yapmaya devam edecek," diye cevapladı Barb.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Ruby.

"Peki, var mısın?" diye ısrar etti

Barb.

Ruby tereddüt

etti.

Sonra başını

salladı.

"Güzel," dedi Barb ve yatak odasındaki komodinin üzerinde duran, köpüren pembe sıvıyla dolu şişelere döndü. Onları etrafa dağıtırken, "Aurora'ninkini ben götürürüm," dedi. Gözleri Flo ve Jezza'ya kaydı. "Kurtları ve Jin kardeşleri sen halledersin, değil mi?"

Onlar başlarını sallayınca, onlara daha fazla şişe verdi.

Ruby'ye şişeyi verirken, "Teona ile konuşur musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Ruby.

Barb ona ikinci bir şişe verdi.

Gelecek olana hazırlanırken, hepsi Barb'ın yatağının üzerinde duran kutsanmış aletlere gittiler, birer tane seçtiler ve kapıya doğru yürüdüler.

"Rüyalarında görüşürüz," diye Barb onların uzaklaşan sırtlarına seslendi. Son çıkan Ruby, onun bakışlarını yakaladı.

"Rüyalarında görüşürüz, sevgili kardeşim," diye fısıldadı.

Sonra kapıyı kapattı.

Kapıyı kapattığı anda Barb yatağa gitti, kararını verdi ve bıçağı yastığının altına koydu. Elini bıçağın sapına dolayarak uyuyacaktı.

Sonra bir anne olarak yapmak istemediği ama yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı.

Odasından çıkıp kızını aramaya gitti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Benimle Dua Et

Leah

Lucien dudaklarını ve dilini boynuma doğru hareket ettirdi, az önce bana açtığı yaraların kaybolduğunu biliyordum.

Üzerime uzandı, bir kolunu sırtıma doladı, diğer elinin parmaklarını benimkilerle birleştirip yanımdaki yatağa bastırdı.

Hâlâ içimde derinlerdeydi, kıpırdamadan, bizi birbirimize bağlı tutuyor, bana ağırlığını, sıcaklığını veriyordu. Parmakları benimkilerle iç içe geçmişti, o kadar sıkı tutuyordu ki, bize ait olan her şeyin sembolü olarak bana verdiği yüzükler parmaklarımın tabanına batıyordu.

Ayrıca kalbimizin tek bir kalp gibi atması için bana iz bırakmıştı. Güzellik.

Ben ise, serbest kalan tek kolum ve iki bacağımla onu sıkıca kendime sarıldım.

"Her şey yoluna girecek," diye kulağına fısıldadım. Başını kaldırıp bana baktı.

Endişeliydi.

Yüzünün o halini görmekten nefret ediyordum. Aslında, olan onca şeye rağmen, yüzünün o halini daha önce *gördüğüm*den bile emin değildim.

Türünün en güçlü, en hızlı ve en zeki olan Güçlü Vampir Lucien, endişelenmedi.

İnsanlığın kaderinden endişe duyduğunu biliyordum. Benim kaderimden daha çok endişelendiğini biliyordum. "Her şey yoluna girecek, sevgilim," diye tekrarladım.

"Neredeyse bin yaşındayım ve seni Seçim'de gördüğüm andan beri gerçek mutluluğu tattım, sonunda benim olacağını bilerek bunu yaptım."

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim ve yutkundum.

Yüzünü bana yaklaştırdı. "Seni kaybedemem, tatlım."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye söz verdim.

Beni saran kolunu çekip elini yüzüme uzattı. Başparmağıyla şakaklarımın, elmacık kemiklerimin, burnumun kenarlarının, dudaklarımın çevresini izledi

dudaklarımın kenarını izledi, gözleri beni izliyordu, diğer eli ise benim elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu.

Sonra bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki ateşi görünce nefesimi tuttum. "Eğer seni kaybedersem, sana yemin ederim, savaşıarak öleceğim."

"Sevgilim," diye fısıldadım.

"Ama ben aşağı ineceğim," diye devam etti. "Sen olmadan yaşayamam, Leah.

Ve gitmeyeceğim."

"Böyle söyleme," diye sessizce ama şiddetle ısrar ettim. "Çocukların. Isobel. Julian. Annen..."

"Anlayacaklardır."

Serbest elimi de yüzüne kaldırdım, yanağını avuçladım, parmak uçlarımı içine gömdüm.

"Seni kaybedersem, sence devam etmemeli miyim?"

"Kaybetmeyeceksin," dedi. "Sonunda, bu dünya senin güzelliğinden mahrum kalacak. Ruhundan. Mizahından. Sonunu bulman doğal. O zaman gelene kadar devam edeceksin. Ama ben, bunların hiçbirisi olmadan sonsuza kadar mahkum olacağım. Ve ruhumun derinliklerinde bununla yüzleşemeyeceğimi biliyorum."

Bu çok güzeldi (çoğu kısmı).

Yine de nefret ediyordum.

"Bana bir yemin ettin," diye hatırlattım ona. "Güneş gökyüzünden düşene kadar."

"Leah..." diye inledi, adım ağzından zorlukla çıkıyordu.

"Sen vampirsin," diye tısladım. "Yeminini bozamazsın."

"Haklısın, edemem," diye kabul etti. Sonra beni mahvetti. "Buna zorlanmadığım sürece."

Aniden, bu konuşmaya tahammül edemedim.

"Bunu konuşmak zaman kaybı," dedim. "Hayatta kalacağız. Galip geleceğiz. Bir ailemiz olacak ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

"Umarım haklısındır, sevgilim."

Başımı yastıktan kaldırdım. "Umut et, Lucien sevgilim, çünkü elimizde olan tek şey bu. Umut güzeldir. Aynı zamanda güçlüdür. Bizi zafere götürecektir."

Gözleri gözlerime saplanıp kaldı, sonra başını eğdi ve dudaklarımı ateşli bir öpücükle kapattı.

İkimizin de kalplerini daha hızlı attırmayı bitirdiğinde, nazikçe çekildi. Işığı kapatmak için uzanırken beni üstüne yatırdı. Sonra yanlara döndük, yüz yüze geldik ve beni kendine çekti.

"Uyu, canım," diye mırıldandı.
"Sen de uyursan," diye cevap verdim.
"Uyuyacağım," dediğinde sesinde bir gülümseme vardı.
Ona daha da yakın sarıldım, kollarımı sıkıca onun etrafına doladım. "Güzel." "Seni seviyorum, Leah."
Gözlerimi kapattım ve göğsüne bir öpücük kondurdum.
Sonra fısıldadım, "Ben de seni seviyorum, Güçlü Vampir Lucien."
Uykuya dalmadan önce duyduğum son şeyin eşimin kıkırdaması olması, kaderimin bir lütfu oldu.

* * *

Sonia

Sevişmeyi bitirdikten sonra, Sonia yakışıklı kurtunun üzerine oturdu, onun penisi hala içindeydi, dizleri bükülmüş, onu sarmalıyordu, gövdesi yukarıda, kolları onu sarıyordu, büyük elleri sırtındaki deriyi yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu, yüzü göğsüne gömülmüş, çenesi göğüslerinin arasında dinleniyordu.

Sonia elini onun saçlarının arasında gezdirdi, boynunu eğdi, dudaklarını onun başının üstündeki saçlara değdirdi, hoş olmayan düşünceler olduğunu bildiği halde onun düşüncelerine izin verdi.

Konuştuğunda, onun haklı olduğunu kanıtladı. "Seni bir kez kaybettim."

Sonia, iki eliyle onun başının arkasını kavrayarak dudaklarını onun saçlarına bastırdı.

"Kaybetmedin," diye fısıldadı.

"Kaybettim sanmıştım. Ve bu çok acı vericiydi."

Sonia, onun sözlerinin ardında yatan gerçeğin acısına irkildi.

"Biliyorum, kurt," diye cevapladı, başını kaldırdı ve ellerini saçlarına geçirip nazikçe geriye doğru çekti. İsteddiği gibi, başını eğdi, böylece gözlerine bakabilirdi. "Bu bir daha olmayacak."

"Eğer o cadı haklıysa, artık Kahinlerin neden geleceğimizi görmediklerini anlıyorum. Çünkü henüz yazılmamış. Ve kaderimiz insanlığın elinde. Bunu anlamıyorum. Ayrıca bundan hoşlanmıyorum."

"İnsanlar Cömertlik.

İyilik. Umut," dedi ona.

"Onlar aynı zamanda büyük bir nefret kapasitesine de sahipler. Yargılama. Kıskançlık. Önyargı. Ve yüzyıllar boyunca korkuyla pek iyi başa çıkamadıklarını kanıtladılar," diye cevapladı.

Elini onun çenesine kaydırıldı. "Bu doğru, kocacığım, ama dikkat çeken şeyler bunlar. Sen uzun yaşadın ama insanlara pek yakın olmadın. İnan bana, iyi şeyler çok daha sık oluyor, ama manşetlere çıkmıyor."

"Umarım haklısındır," diye mırıldandı Callum, çenesini eğip kadının göğsünü öptü.

Sonia dudaklarını yine onun başının üstüne koydu. "Ben de öyle umuyorum. Ama insanları güvende tutmak için zaten çok şey kaybettin. Kaderin, ve daha da önemlisi Tanrı'nın, sana daha fazlasını kaybettireceğine inanamıyorum."

Callum yüzünü göğsünden çekti ve Sonia, Callum başını geriye doğru eğdiğinde başını tekrar kaldırdı.

"Bebeklerimiz olacak," diye fısıldadı, normalde muhteşem berrak mavi olan, ama şimdi kralının hissettiği duygularla parlak, nefes kesici altın rengi olan gözlerine baktı. "Yetiştireceğimiz yavrularımız olacak." Elleri onu sakinleştirmeyi bıraktı ve kollarını ona doladı. Dudaklarını onun dudaklarına indirdi, iki elini de boynuna koydu ve başparmaklarıyla çenesini okşadı. "Sonsuza kadar yaşayacağız ve seveceğiz, kralım. O gelecek bizden alınmayacak."

"Hayır," diye homurdandı.

"Seni kaybetmeyeceğim," diye ilan etti kadın. "Ve sen de beni kaybetmeyeceksin. Bir daha asla."

"Hayır," diye tekrar homurdandı.

"Hayır," diye fısıldadı, başını eğdi ve dilinin ucunu onun dolgun alt dudağına kaydırıldı.

Kocası, yakışıklı kurdu, kralı, her zamanki gibi daveti kabul etti ve hem insan hem de canavar gibi vahşice onu öptü.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, geriye yaslandı ve ışığa uzandı. O, üzerlerine battaniyeyi çekerken, ışığı kapattı.

Her zamanki gibi, birbirlerine bağlı kaldılar.

Sonia, alnını onun boynunun yanına bastırarak ona sıkıca sarıldı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu karanlıkta ve Sonia gözlerini kapattı.

"Biliyorum," diye fısıldadı onun cildine. "Ben de seni seviyorum, yakışıklı kurtum. Tüm varlığımla ve olmam gereken her şeyle. Ve biliyorum, *biliyorum*," dedi son cümleyi şiddetle, ona sıkıca sarılarak, "Ben *çok şey* olmak için yaratılmışım."

Callum onu kollarının arasına alıp sıktı. "Ben de seni aynı şekilde seviyorum, bebeğim, tüm varlığımla ve olmam gereken her şeyle."

Çenesini eğerek dudaklarıyla onun cildine dokundu ve sonra yerleşmeye başladı. Callum elini nazikçe omurgasında yukarı aşağı gezdirdi.

Bağlandılar, olabildiğince yakınlaştılar, tam da onun ve onun istediği gibi, Sonia, Kurtadamların Kraliçesi, kralının üzerinde uykuya daldı.

* * *

Hook

Kızının kapısının önünde duran Hooker Johnson, elini kaldırıp kapıyı çalmak için tereddüt etti.

Birkaç saniye sonra, kapı aralandı ve Lilah'ın erkek arkadaşı sadece kot pantolon giymiş olarak orada duruyordu.

Siktir, ama çocuk çok iyi vücutluydu.

"Böldüğüm için üzgünüm dostum," diye mırıldandı. "Ama küçük kızıma iyi geceler demek istiyorum."

Abel, Hook'un yüzünü inceledi, kendi yüzünde anlayışlı bir ifade vardı ve bunu gören Hook, bir kez daha, onun hayatı boyunca özlemini çektiği kişinin bu olduğunu görünce rahatladı.

"Tamam, Hook. Bir saniye," dedi Abel sessizce. Kapıyı hafifçe aralık bırakıp ortadan kayboldu.

Lilah, erkeğinin termal giysisini giyerek kapıyı daha da açıp içeri girene kadar çok uzun sürmedi.

"Baba?"

Zorla gülümsedi, kalbi ağırlaşmış, içini tedirginlik kemiriyordu, güzel küçük kızı, artık her şeye sahipti, sonunda, önünde duruyordu.

"Sadece iyi geceler demek istedim, Lilah."

Yüzündeki ifade yumuşadı ve ona doğru yaklaştı, kollarını sırtına doladı ve yanağını göğsüne dayadı.

"Mutluyum," dedi yumuşak bir sesle ve ona sarıldı.

Kollarını onun etrafına doladı ve onu içine çekti, sağlamlığını, yumuşaklığını, sıcaklığını hissetti, saçlarının tatlı kokusunu kokladı, ona olan sevgisinin derinlere işlediğini hissetti. Bunu, onu ilk kez kucağına aldığını hatırlayarak yaptı. Çıplaktı. Üzerindeki yapışkan madde zar zor silinmişti. Kolları ve bacakları çırpınıyordu. Gözleri sıkıca kapalıydı. Ağzı açık, bağırıyordu.

O, onun gördüğü en güzel şeydi ve bu, hayatındaki en değerli andı.

Ta ki ona daha fazlasını

verene kadar. Ve daha

fazlasını.

Ve daha fazlasını.

Kollarını daha da sıkı. Boğazı da öyle. Boğazını temizlemek için kısa bir öksürük yaptıktan sonra, "İyi uyu" dedi. "Uyuyacağım, baba. Sen de." Onu sıkıca sarıp bıraktı. O da ona sarılmadan bırakmadı. O bunu uzatmadı. Uzatamazdı. O sert bir adamdı, ama bunu... bunu kaldıramazdı. Sadece ona gülümsedi, döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Baba," diye seslendi kız. O geri döndü. "Seni seviyorum," dedi kız sessizce. Boğazına bir yumru oturdu, onu boğacak gibiydi. "Seni daha çok seviyorum, küçük kız," diye cevapladı sert bir sesle. Kız gülümsedi ve babası gözlerinin ıslandığını gördü. Başını yana eğdi, zorla gülümsedi, döndü ve bebeğinden uzaklaştı, bu duvarlar içinde ne olursa olsun, bunun son kez olmaması için dua ederek.

* * * *

Aurora

"Oh tanrıça, *tatlı tanrıça*," diye inledi Yuri, arkasında ve altında, penisi derin ve sert bir şekilde girip çıkarken, kolları onu sarıyor, bir elinin parmakları meme ucuyla, diğer elinin parmakları klitorisiyle oynuyor, yüzünü boynuna gömmüştü.

O az önce onu parçalamıştı ve kanının aktığını hissetti.

Ayrıca, orgazmının onu yiyip bitirdiğini, onu onun kucağında şiddetle sarsarak onu mahvettiğini hissetti.

Vampirinin ilk kez beslendiği

andı. İnanılmazdı.

Orgazm ve Yuri'nin hissedeceğini söylediği uyuşukluk nedeniyle, belirsiz bir şekilde, onu boynunun derisini yaladığını hissetti, sonra onu nazıkçe aşağı itti, yanağını yorgana dayadı. Bir eliyle omuz bıçaklarının arasında onu tuttu, diğer eliyle kalçasını kavrayarak, bacaklarının arasında güçlenmeye devam ederken, onunla sevişmesinin güzel vahşiliğine karşı onu sabit tuttu.

Zirveye ulaşma hissi azalıyordu, ama Aurora onu alırken inlemeye devam etti.

Yuri'nin ona verebileceklerini seviyordu. Onunla oynama şeklini seviyordu. Onun şefkatli hakimiyetini seviyordu. İçine girdiğinde aldığı kadifemsi şiddeti seviyordu. Özellikle her seferinde ona enfes bir şey vermesini seviyordu: daha önce ona verdiği orgazmlardan her zaman daha iyi olan bir orgazm.

Ama o bittiğinde ve Yuri bitmediğinde de bunu seviyordu. Kolayca tekrar orgazm olabilirdi, ama kendini tutmaya çalışıyordu. (Yuri onun orgazm olmasını istediğinde bu başarısız oluyordu. Yuri genellikle istediğini elde ederdi ve Aurora da ona bunu vermekten her zaman hoşlanırdı.

Ona odaklanmak istediği için kendini tutmaya çalışıyordu. Onun homurtu ve inlemelerinin sesini seviyordu. Kontrolünü kaybetmesini ve kendi doruğuna ulaşmadan önce içinde kıvrınmasını seviyordu. Bu oyunun, her şeyi ona teslim etmiş gibi görünmesine rağmen, aslında her şeyi elinde tuttuğunu bilmek ona güç veriyordu.

Bundan gurur
duyuyordu. Bir vampir
üzerinde güç.
Vampirine, Yuri'ye karşı gücü.
Bundan *büyük zevk alıyordu*.
Tabii ki, o bir cadıydı. Öyle
olacaktı.

Ve tam o anda, o ona bu gücü verdi. Elini omuzlarının arkasından belinin yanına kaydırды, sıkıca tuttu ve kontrolünü kaybetti, çılgınca itti, homurtuları odayı doldurdu, boşalırken çıkardığı inilti, tüm vücudunu içten dışa titretmeye yetecek kadar güçlüydü.

Zirveye ulaştığında ona nazikçe sevgi gösterdi ve elleri kalçalarının üstüne kayarak başparmaklarıyla poposunu okşadığında, onun zirveden indiğini anladı.

Sonunda, kendini köküne kadar kaydırды ve nazikçe sordu, "Tamam mı, tatlım?"

"Evet, tatlım," diye cevapladı.

"Mm," diye mırıldandı, bu mırıldanma klitorisini titretmişti.

Evet, vampiri üzerindeki gücünden büyük keyif alıyordu.

Yavaşça dışarı çıktı ve onu kaybetmenin hayal kırıklığıyla dudaklarını ısırdı.

Sonra dilinin kalçasının bir yanını yaladığını hissetti.

Bir kez daha yaladıgında, adamın dişlerinin donuk ısırığını hissedince yumuşak bir miyavlama çıkardı.

Kıçını yukarı kaldırdı, onun ağzına daha derine girdi.

Adam, kadının cildine karşı homurdandı, kadının dilini tekrar hissetmeden önce parmaklarını kadının uyluğunun iç kısmına sıkıca tuttu. Sonra, doğal hızıyla, kadın sırt üstü yatarken vampir onun üstündeydi.

Onun yüzüne baktı, yüzü soğuk, uzak ya da ifadesiz olabilirdi ve ona baktığında genellikle böyleydi.

Bu yüzden yüzüne bakmadı.

Gözlerine baktı, ona her zaman bilmek istediklerini söyleyen gözlere.

O, cadısına en az onun kendisine duyduğu hayranlık kadar, hatta belki daha fazla hayranlık duyuyordu.

Daha fazla güç ve o bunu cömertçe veriyordu. O bunu seviyordu, belki de en çok bunu.

Hayır. Aurora Lenox en çok neyi sevdiğini biliyordu.

Bir vampire aşık olduğunu sevdi.

Ellerini onun omuzlarına koydu, kaldırdı ve çenesinin altını öptü.

Yastıklara geri uzandığında, ona her şeyi anlatan sadece gözleri değildi.

Bütün yüzüydü.

"Bu iş bittiğinde, tatlım, benimle birlikte yaşamayı düşünmeni istiyorum."

Kalbi sevinçle atarken gözlerini kırptı. Adam gülümsedi.

Kalbinin atışını duymuştu. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Elini kaldırıp kadının yan tarafını okşadı.

"Gerçekten," diye onayladı.

Kız kaşlarını çattı. "Teksas'ta mı yaşıyorsun?"

Adam başını salladı. "Hayır, Napa, Toskana ve Miami'de evlerim var, ayrıca New York, Paris, Sidney ve Barselona'da dairelerim var ve son olarak Girit'te bir villam var. Bu iş bittiğinde, dinlenmek için biraz zamana ihtiyacımız olacak. İlk olarak nereyi ziyaret etmek istediğini sen seçebilirsin."

"Hepsi senin mi?" diye sorduğunda gözlerinin büyüdüğünü biliyordu.

"Evet, ve bu olay başlamadan önce Japonya'da bir ev satın almak için görüşmeler yapıyordum." Yakınlaşarak, "Bahçesi olağanüstü." dedi.

"Her zaman bir Japon bahçesi görmek istemişimdir," diye fısıldadı. "Gerçek bir tane, Japonya'daki gibi."

"O zaman göreceksin," dedi ona.

"Ben, şey..." Tereddüt etti. "Bir işim var. Bir evim var. Tüm bunlar başladığında patronuma bir bahane uydurdum ve bana izin verdiler. Ama ben..."

"Anlamıyorsun," diye Yuri sözünü kesti. "Ben..."

Tamam, o zaman belki de bana açıklamalısın."

"Çalışmak istiyor, ama aynı zamanda benim evlerimden birinde vakit geçirmek istiyorsan, sana bir iş buluruz. Mevcut işinden memnunsan, Dallas'ta bizim için bir ev satın alırım. Ancak, sana sunabileceğim fırsatlardan yararlanmak ve benim dünyamın sunduklarını keşfetmek istiyorsan, seninle ilgilenirim. Yukarıdakilerin herhangi bir kombinasyonunu da yapabilirsin. Ne istersen, Aurora, onu alacaksın."

"Vay canına, bu çok fazla," diye fısıldadı. "Belki," diye mırıldandı.

Aurora ona sarıldı. "Çok fazla, Yuri." "Senin için kesinlikle. Benim için pek değil." "Benim için öyle olduğuna göre, o zaman..."

"Tatlım," diye fısıldadı, sonra başını yarım santim kaldırmadan önce dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Açıklamam bitmedi."

"Tamam," diye fısıldadı Aurora.

"Uzun bir hayat yaşadım," dedi ona.

"Biliyorum," diye cevapladı.

"Ve onca yüzyıl boyunca, senin gibi birini hiç bulamadım." Nefesi kesildi.

Yuri, onun yanını okşamayı bıraktı ve parmaklarını kolundan aşağı doğru kaydırarak elini buldu. Büyük elini onun küçük elinin etrafına doladı ve yukarı çekerek ellerini kalbine bastırdı.

Aurora nefes almaya devam etmedi.

"Seni yanımda tutmak istiyorum," dedi adam nazıkçe. "Ve daha da önemlisi, en büyük dileğim, senin de beni yanında tutmak istemen."

Nefesini zorla dışarı vererek, "İstiyorum," dedi.

Onun gevşediğini hissetti ve onun gergin olduğunu fark etmemişti.

Ve fark ettiğinde, bunun dayanılmaz derecede tatlı

olduğunu düşündü. "Dünya kurtarıldıktan sonra, bunu

halledeceğiz," dedi. "Evet, Yuri. Dünya kurtarıldıktan sonra,

bunu halledeceğiz."

Gözleri ısındı ve tekrar eğilip ona derin, coşkulu bir öpücük verdi.

Öpüşmeyi bitirdikten sonra ışığı söndürmek için uzandı.

Sonra, her zamanki gibi, onu istediği pozisyona getirdi. Bu gece, kaşık pozisyonunda, kollarını ona doladı, küçük bedenini kendi büyük bedeninin sıcak, sert kıvrımlarına bastırdı.

Kız onun elini buldu ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Bunu yaptığında, onun eli sıkılaştı.

Yine, dayanılmaz derecede tatlıydı.

"İyi geceler, tatlım," diye karanlığa fısıldadı. "İyi geceler, düğme," diye saçlarına mırıldandı.

Onun dediği *kadar*

sevimliydi. Onun

vampiri.

Dayanılmaz derecede tatlı.

Bu düşünceyle, rahatlamaya çalıştı, kalbini sakinleştirmeye çalıştı, onun ne zaman uykuya daldığını tam olarak bileceğini bilerek.

İkisini de yapamadı.

Artık her şey sessizdi ve o ona dokunmuyor, onunla sevişmiyor, sessizlikte kendi dünyasını ona sunarak onun dünyasını renklendirmiyordu. Aurora endişelendi.

O gece yapacağını bildiği yolculuğa onu da götürmek istemiyordu. Tehlikeliydi. Çok tehlikeliydi. Ve o aşık oluyordu. Onu kaybetme riskini göze almak istemiyordu.

Ama geri döndüğünde, onu korumak için yanında olmadan tek başına gittiği için çok kızacaktı.

Onu uzun süredir tanımıyordu ve birlikte çok zaman geçirmiş olsalar da, o yüzyıllar öncesinden geliyordu. Onun hakkında keşfedilecek çok şey vardı, bu yüzden onu hala iyi tanımıyordu. Yine de öğreniyordu.

Bildiği tek şey, onun ona çok kızacağı ve bu kızgınlığın, ona zevkli bir şaplak ve ardından inanılmaz bir orgazm yaşatmayacağıydı.

Onu asla affetmeyebilirdi.

Ve o bunu kabul edemezdi.

Çünkü emin olamıyordu, ama ona inanmaya başlamıştı, onsuz yaşayamayacağını.

Bu yüzden onu almak

zorunda kaldı. Ve

bundan nefret ediyordu.

Yine de hazırlandı, elini onun eline sıkıca tuttu ve bacağını kaydırarak onun kalçasını kendi kalçasına dolamaktan başka seçeneği kalmasın diye yaptı.

Onları birbirine dolayarak, uyurken birbirlerine bağlı olmalarını sağladı.

Böylece rüyalarında tatlı vampirini de yanında götürebilirdi.

* * *

Abel

"Oh evet, evet Abel, bebeğim, *evet!*" Delilah dört ayak üzerinde geriye doğru eğilirken ve orgazm olurken haykırdı.

O uzandı, saçlarını kavradı ve onu sikine doğru itti, onu almaya devam ederken, boşalmaya devam ederken, burnuna gelen am kokusunu dinledi, ta ki tüm bunlar ve tatlı amcığı onu çılgına çevirip patlayana kadar, kendini onun içine gömüp spermlerini derinliklerine fıskırttı.

Kendine geldiğinde, onun sikinde nazıkçe kendini siktiğini hissetti. Saçını bıraktı ve omzuna eğilip omuz kemiğini öptü.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, kedicik," diye fısıldadı ve çekildi. "Bu gece seni temizleyeceğim."

"Ne istersen," diye mırıldandı, yanına düşerek kıvrıldı ve ona gözlerini verdi.

Siktir, o kadar güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu.

Ama kendini durduramıyordu. Acı çok iyi geliyordu.

Yataktan kalkmadan önce elini kalçasına kaydırdı, banyoya gitti, ılık suyla bir bez ıslattı, geri geldi ve kızın mırıldanır gibi sesler çıkararak izin vermesiyle onu nazıkçe temizledi.

Onu bırakıp havluyu geri götürmek için banyoya girmeye zahmet etmedi. Havluyu kapıdan lavaboya attı, sonra vampir hızıyla yatağa gidip eşini kendine çekti, üzerlerine battaniyeyi çekti ve sonunda derin bir uykuya daldı.

"İyi misin?" diye sordu. "Çok

iyiyim," diye cevapladı.

Bir süre sessizlik oldu, sonra kadın devam etti: "Hazır mısınız?"

"Hazırdan da öteyim," dedi adam. "Ne olursa olsun, her şey bittiğinde, sonunda özgür ve vahşi olacağız."

"Özgür ve çılgın," diye fısıldadı kadın, ona daha da yaklaşarak. "Özgür ve çılgın, bebeğim. Sen ve ben, sonsuza kadar."

Göğsünü öptü, yerleşip ona sıkıca sarıldı.

Bu onu çok şaşırttı, ama Delilah'ı uykuya dalmakta hiç zorlanmadı.

Abel için durum aynı değildi.

Tavana bakarak, onu sıkıca sararak, yalan söylememiş olmayı umuyordu. Hazır olmayı umuyordu. Hepimizin hazır olmasını umuyordu. Ne olursa olsun, o ve eşi vahşi ve özgür olmayı umuyordu.

Bunu uzun bir süre yaptıktan sonra, sonunda Abel uykuya daldı.

* * *

Gregor

Hiç uyumayan Gregor, ertesi sabah saat altı da, şöminenin yanında duran koltuğa yöneltilmiş büyük bir televizyon kamerası ve ızgarasında sıcak bir ateş yanan, insanlarla ve ekipmanlarla dolu odaya girdi.

"Hazırız efendim," büyük kulaklıklar takmış ve monitörlerin önünde oturan bir adam ona böyle dedi.

Gregor başını salladı ama gözlerini sandalyenin yanında duran kadından ayırmadı. Ona yaklaştı ve onu süzdü.

Kadın, yeşil ve mavi çiçeklerle süslenmiş kırmızı saten, zarif bir elbise giyyordu. Mandarin yakalıydı. Griye dönmüş siyah saçları, ensesinde zarif bir topuz halinde toplanmıştı. Makyajı, egzotik gözlerini vurgulayan dramatik bir tarzdaydı.

Sakin görünüyordu.

Kırmızı, güç rengi olduğu için seçilmişti, ancak rengin derinliği ve nakışların inceliği, gücün yanı sıra sükuneti de yansıtacağına emindiler.

"Hazır mısınız?" diye sordu sessizce.

"Hazırım," diye cevapladı Jian-Li.

Adam başını salladı.

"Başlıyorlar," diye birisi duyurdu ve o da başını televizyon ekranlarına çevirdi.

"Sesini açın lütfen," diye seslendi.

Ses açıldı ve Gregor, uzun bob saçlarında yumuşak bukleler olan, şık ve stil sahibi ama rahat bir kıyafet giyen siyahı bir kadını izledi. Kadın, taupe rengine dokunmuş kaşmir balıkçı yaka kazak, uzun yakalı nervürlü hırka ve ustaca dikilmiş yün pantolon giyyordu. Bununla birlikte, sade ama zarif ve son derece şık, sivri topuklu ayakkabılar giyyordu.

Onun açık sözlü, derinlemesine röportajlar yapma geçmişi, röportaj yaptığı kişilerden şaşırtıcı bir samimiyet ve duygu ortaya çıkarmasıyla, sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde değil, tüm İngilizce konuşulan Kuzey Amerika'da da medyanın en güvenilir üyesi olduğu konusunda eminlerdi.

Ekranda, bir kalenin dibindeki geniş, geniş merdivenleri çıkıyordu. Sonunda, taştan oyulmuş gururlu bir kurt heykeli bulunan korkuluğa doğru ilerledi.

Bunu konuşarak yaptı.

"Canis'in merdivenlerinde duruyorum, kurtadamların kralı Callum olarak bilinen adamın evinde. Ve bunu, insanlığı, vampirler, kurtadamlar ve golem olarak bilinen bir ırktan oluşan isyancı bir grubun elinde olduğumuzu öğrendiğimiz şok edici tehditten kurtarmak üzere olan savaşçıların hikayelerini sizlerle paylaşma onuruyla yapıyorum."

Konuşmasını kesip, taupe rengi deri eldivenli elini korkuluğa koydu.

"Canis'teyim," diye devam etti, "ama raporuma Kral Callum ve kraliçesi Sonia ile başlamayacağım. Raporuma, gücünün eşi benzeri olmadığı söylenen vampir Lucien ile başlayacağım. Bu vampir, ölümsüz vampirlerin insanlarla birlikte, insan ırkının üyelerini avlamak, onlardan beslenmek ve öldürmek isteyen bir düşmana karşı verdikleri son savaşta generaldi. Bu, ölümcül bir gizli savaştı ve her iki taraf da büyük kayıplar verdi, ancak vampirler ve insan müttefikleri galip geldi."

Devam etmeden önce yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Ancak bu savaş sırasında Lucien, içtenlikle sevdiği insan ortağını kaybetti. Düşmanları tarafından yakalanan kadın işkence gördü ve öldürüldü. Önce onun hikâyesini, ardından insan eşi Leah'ın hikâyesini anlatacağım. Bir cariye, bu kelimeyi söylediğimde aklınıza gelen şey değil. Onlar, vampirlerin insanları avlamadan hayatta kalabilmeleri için onlara bağlılık yemini eden, sadakatlerini ve kanlarını veren, yüzyıllardır süren güçlü kadınlar silsilesidir. Bizi korurlar. Güvenliğimizi sağlarlar. Birçoğunun son zamanlarda internette yayınlanan videolarda acımasızca tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gördüğü güçlü kadınlar."

Lucien ve Leah'ın fotoğrafları, Leah'ın doğumundan itibaren çekilmiş fotoğrafları ile birlikte, sunucunun onların hikayelerini anlattığı ses eşliğinde gösterildi ve ardından İddia Töreni'nin fotoğraflarına geçildi. İkisi de gülümsüyordu. İkisi de açıkça çok mutluydu.

Sunucu, Sonia ve Callum'un hikayesini anlatmaya devam etti ve hikayeleri anlatılırken daha fazla fotoğraf gösterildi.

Sunucu, Abel ve Delilah'ın hikayesini tanıtmaya devam etti ve onların hikayesini anlatmaya yardımcı olmak için fotoğraflarından oluşan bir montaj da gösterildi.

Hikayeler etkileyici ve güzel bir şekilde sunulmuştu, ancak Gregor, Abel ve Delilah'ın hikayesinin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Her ikisi de olağanüstü

yakışıklı olsalar da, her ikisi de çok mütevazı bir hayat sürmüşlerdi ve Gregor, onların hikayesinin en güçlü etkiyi yaratacağına inanıyordu.

Bu sırada sunucu, Canis'in içinde, sıcak ve davetkar (çünkü öyleydi) bir kütüphaneye benzeyen bir odada bir sandalyede oturuyordu.

Yanındaki masada çekici bir toprak kupa duruyordu. Abartılı hiçbir şey yoktu, tahtın arkasındaki güç, onun kaleye çıkan merdivenleri tırmanışıyla tasvir ediliyordu. Şimdi mecazi olarak kurtadamların kucağında oturuyordu — iddiasız, açık kalpli, rahat, zarif.

Bu arada, Gregor'un bulunduğu odada, Jian-Li'yi sandalyesine oturtmuşlardı.

Sunucu, "Ve bugün," dedi, "kalbini ve evini melez kurt adam vampir Abel'e açan Çinli Amerikalı kadınlardan biriyle konuşma zevkini yaşıyorum. Ailesinin nesiller boyu onu güvende ve gizli tuttu, ölümsüz Abel de aynısını onun ailesi için yaptı. Onları güvende tuttu. Onlara baktı. Size, restoran sahibi ve dört oğlunun annesi olan Jian-Li Jin'i tanıtmaktan mutluluk duyuyorum. Oğullarından birini Abel olarak görüyor." Başını yana eğdi. "Jian-Li, sizinle tanışmak çok güzel."

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Susannah," dedi Jian-Li yumuşak bir gülümsemeyle.

Gregor, sunucunun önce nazik, sonra giderek daha derin sorular sorduğunu ve Jian-Li'nin bunları sarsılmaz, samimi ve gururla yanıtladığını izledi.

Bunun kablo dahil tüm kanallarda yayınlandığını bilerek izledi. Bittiğinde tekrar tekrar yayınlanacağını bilerek izledi. Bittiğinde, kitlelere sunulan tüm çevrimiçi platformlarda yayınlanmasının an meselesi olduğunu bilerek izledi.

Ve Gregor, aşk ve sadakatle birbirine sıkı sıkıya bağlı olan Üçlü'nün hikayesinin milyarlarca insanın kalbini kazanacağını umarak izledi.

"Jian-Li, zaman ayırdığınız ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Ama en çok da, dünkü olayların ardından ne olacağını haklı olarak endişeyle bekleyen birçok insana huzur vermek umuduyla ailenizin özel meselelerini paylaştığınız için teşekkür ederim," diye bitirdi sunucu röportajı.

"Oğlum, onun sevimli eşi ve tanıştığım, tanıdığım ve sevdiğim diğer kişiler hakkında konuşmak benim için bir zevk ve onurdu.

"Derinden," diye
cevapladı Jian-Li.

Sunucu gülümsedi.

Kameradaki kırmızı ışık söndü.

"Harika!" diye bağırdı yapım müdürü ve Jian-Li'ye doğru koştu. Ancak Gregor, sunucu işleri tamamlarken televizyonu izledi, sonuçlandırırken, Üçlü hakkında söylediği her kelimeye insanlık katarken ve sonunda şu sonuca varırken televizyonu izledi.

"Bu çiftleri, eşleri, kralları ve kraliçeleri, partnerleri veya kendilerinin ve bizim deyimimizle *arkadaşları* bekleyenlerin ne olduğunu bilmiyoruz. Bize sadece, insan, vampir, kurt adam, hayalet ve fantom ırklarının barış içinde, uyum içinde ve güvenli bir şekilde yaşayabilmesi için çok tehlikeli bir görevi üstlenmeyi özveriyle kabul ettikleri söylendi."

Kamera hafifçe yaklaşırken bakışları yoğunlaştı.

"Ve ben, tüm kalbimle, onların hizmetleri için onlara teşekkür ediyor ve Lucien, Leah, Callum, Sonia, Abel ve Delilah'ın her birinin zarar görmeden dönmesini umuyorum. Bu amaçla, onlar için dua edeceğim. Umarım siz de benimle birlikte bu cesur ruhlar için dua edersiniz."

Nefes aldı ve çenesini eğdi.

"İzlediğiniz için teşekkürler. Sakin olun. Güvende kalın. Ve umudunuzu kaybetmeyin," diye bitirdi.

Program sona erdi ve haber spikeri ekrana çıktı.

Ses kapatılmıştı ve Gregor, Jian-Li'nin koluna dokunduğunu hissetti. "Çok iyi gitti," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Gregor ve elini Jian-Li'nin kolundaki elini kaplayacak şekilde hareket ettirdi. "Harika bir iş çıkardın."

"Umarım öyledir."

Gregor ona küçük bir gülümseme attı. "Ne oluyor?"

Bu, kulaklıkları adamdan geldi ve Gregor'un dikkati hemen ona yöneldi.

Sonra vücudu dondu.

"Ne oldu?" arkasında duran ve elinde bir klips tahtası tutan kadın, gözleri monitörlere sabitlenmiş halde sordu.

"Bilmiyorum. Ne...? Ben... Lanet olsun!" Kulaklıkları adam küfretti. "Yayın ele geçirildi. Ben... Kahretsin!" diye bağırdı ve koltuğundan kalktı. Jian-Li'nin eli, kolunda bir pençeye dönüşmüştü. Jian-Li, kolunun sıkılığına verdiği gerginliği hissederek, sağlıklı hızla atan kalbinin ritmine ayak uydurmak için elinden geleni yapıyordu.

hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Gregor bunun nedenini biliyordu.

Çünkü her ekranda Etienne, bir yerlerde bir caddenin ortasında duruyordu.

Ve kameraya sırtı dönük, ona bakan Delilah duruyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Biz Üçümüz Delilah

Sokakta dikkatlice yürüdüm, midem panikle düğümlenmişti. Pencereelerde perdelerin arkasından bakan yüzler gördüm. Her yerden gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Korkunun havayı boğduğunu hissettim.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Tişörtümü, kot pantolonumu, motosiklet botlarımı giydiğimi hatırlamıyordum.

Oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum.

Bu doğru olamazdı. Burada olamazdım.

Neden buradaydım?

Yalnız.

Benimle kimse yok.

Üçlüden tek bir kişi bile yok.

Beni koruyacağını bildiğim arkadaşım bile.

"Bu bir uyarı."

Sesin geldiği yöne döndüm ve onu caddenin ortasında dururken gördüm.

Bir vampir. Yakışıklı. Gururlu.

Kötü.

Etienne.

"Ne yapabileceğimizi biliyorsun. Ne yapacağımızı biliyorsun. Dün sana gösterdik," diye devam etti. "Bu yüzden boyun eğecekler."

Tamam, belki de birkaç karate hareketi öğrenmiş olmam iyi olmuştu.

Ama ben, tek başıma bir vampire karşı? Bunlar beni çok uzun süre hayatta tutmazdı.

Yani.

Yine.

Buraya nasıl geldim ve herkes neredeydi?

Bu düşünceler aklımdan geçti.

Ama Etienne'e karşı dururken, dik durdum, başımı dik tuttum ve gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

Ben Üçlü'nün bir üyesiydim. Gücüm vardı.

Sadece onu nasıl kullanarak kendime yardımcı olabileceğimi bulabilmeyi umuyordum.

Kalbimin derinliklerinde bu umudu saklayarak, sesimin sabit çıkmasından çok memnun olarak kararlı bir şekilde, "Biz kazanacağız" dedim.

Etienne başını salladı. "Bugün, Üçlü'yü yok edeceğiz ve insanlık üzerinde hakimiyetimizi tesis etme görevimizi tamamlayacağız."

"İmkansız," diye tısladım.

"Eşin seni kurtarmaya gelecek."

Nerede olursam olayım, beni bulabilirse bulacaktı. Bunu doğrulamadım.

Etienne'in onaylamasına gerek yoktu.

"Senin için kendini feda edecek."

İçim dondu ve bu acı vericiydi.

Vampir, bana acı verdiğini biliyor gibi gülümsedi. Ve bundan hoşlanıyordu.

"Sana gelince, sonsuza kadar yaşamayacaksın. Yarın bile olmayacak. Sadece bir ömür boyu yas tutacaksın." Başını yana eğdi. "Merak etme, uzun sürmeyecek. Sadece bir insan ömrü kadar sürecek. Ama o ömür boyunca sen, Delilah, *benim* kişisel kölem olacaksın."

Sonra, bir anda, arkasında şekiller belirdi.

Bir vampir ordusu.

Ve arkada ağır ağır ilerleyen vampirlerin arkasında, kocaman, tüysüz, korkunç devler vardı.

İnsan standartlarına göre bile yavaşça bana doğru ilerlemeye başladılar. Elimi kaldırdım, mavi ışığının çıkmasını umarak. Sonra "*Hayır!*" diye bağırdım.

* * *

Gregor

Gregor, Jian-Li ve etrafındakiler Etienne ile Delilah arasındaki etkileşimi izlediler.

Bir şekilde, onlar da bunu duydular.

"Kontrol Merkezi ile görüştüm," dedi kulaklıklılı adam. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorlar. Ama uydularının hacklendiğini ve bunu durduramayacaklarını söylüyorlar."

Gregor hiçbir şey söylemedi, çünkü Etienne, Abel'in Delilah için kendini feda edeceğini duyurduğu anda Jian-Li odadan kaçtı.

Gregor, Konsey'in insan üyelerinden birine döndü.

"Üçlü'yü uyarın. Gastineau ile iletişime geçin. Bu odaya mümkün olduğunca çok silah getirin. O lanet yerin neresi olduğunu bulun." Ekranları işaret etti.

ekranları işaret etti. "Ve Josefa'yı bana getirin." Öne eğildi ve bağıarak sözlerini bitirdi, "*Hemen!*"

Hızlıca başını sallayan insan kadın kapıdan dışarı koştu.

* * * *

Abel

"Delilah, bebeğim, uyan," diye seslendi Abel, elini eşinin kalçasına koyup sertçe sallayarak.

Kız, inleyerek ve heyecanla hareket etmeye devam etti.

"Lilah, *bao bei*, uyan lan." Onu daha sert salladı. "*Hayır!*"

diye bağırdı, ama bunu uykusunda yaptı.

Ve bunu yaptıktan sonra uyanmadı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, onu sırt üstü çevirip üzerine eğildi ve elini çenesinin altına koydu. "Delilah, uyan." Yakınlaşarak, ona zarar vermeden elinden geldiğince sertçe parmaklarını çenesine bastırdı. Kız hareket etmeyi bırakıp kıvranmaya başladı. "Uyan," diye tekrarlardı. Kız uyanmayınca, "*Uyan!*" diye bağırdı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve omzunun üzerinden Jian-Li'nin içeri koştuğunu gördü.

"Abel'im..." diye başladı.

"Onu yakaladılar," diye sözünü kesti. "Onu oradan çıkaramam. İçeri girmem gerek." Yatağın yanında kayarak durdu. "Ama..."

"Lucien'i çağır," diye emretti

Abel. "Abel, sen..."

"*Git onu getir!*" diye bağırdı, Delilah'a döndü ve sadece eşine odaklandı. *Beni içeri al*, emretti. *Beni içeri al*, *Delilah*. Yüzünü o kadar yaklaştırdı ki burnu onun burnuna değdi. *Lanet olsun, beni içeri al!*

Bununla birlikte, onun üzerine yığıldı, göğsü göğsüne değdi, alnı yanağına kayd, gözleri kapalıydı, görünüşe göre uyuyordu.

Jian-Li bir saniye bile tereddüt etmeden dönüp odadan koştu.

* * *

Londra'da Bir Pub'da "O ne?" diye

sordu barmen, gözleri televizyonda. Futbol maçı bitmişti.

Onun yerine, sokakta duran bir kadın vardı, bir sürü uzun boylu erkek ve kadına karşı...

Daha yakından baktı.

"Onlar ne?" diye ekrana sordu.

Bunu yaparken, ılığı duyduklarında, barda oturan birkaç adamın dikkati televizyona yöneldi.

* * *

Delilah

ılığımla birlikte mavi ışık
yanmadı. Kahretsin.

Onlar ilerlemeye devam ederken ben geri
çekilmeye başladım. Tamam, bu hiç iyi
değildi.

Onlar yaklaşmaya devam ederken ben geri çekilmeye devam ettim ve
Etienne benimle konuşmaya başladı. "Eşin yok mu?" diye sırıttı. "Neden
senin için gelmiyor, Delilah?"

Elini uzattı. "Belki de bir insanın diğerinden farksız olduğunu anlıyor.
Kolayca başka birini bulabilir. Yüzlerce, *binlerce* bulabilir ve sen gittikten
sonra onlarla eğlenebilir."

"Belli ki hiç aşık olmamışsın, pislik," diye mırıldandım.

Beni içeri al.

Kafamda Abel'in sesini duydum ve gözlerimi kııptım.

"Bundan bıktım," dedi Etienne, aniden durdu ve o durduğunda ordusu da
aynı şeyi yaptı.

Beni içeri al, Delilah.

Uh-oh.

Bir rüyadaydım.

Ama rüyada değildim. *Rüyadaydım.*

Önümdeki doğaüstü varlıkların denizine baktım.

Abel ve benim zayıf çabalarımızla, hepsine karşı, ikimiz de hayatta
kalamazdık.

Onu durdurmak için elimden geleni yaptım (ne yaptığımı bilmeden ama
yine de umutla).

"Onlara bir teşvik vermeliyiz," dedi Etienne yanındaki vampire. "Bana bir
insan getir."

Lanet olsun, beni içeri alın!

Bir anda, bir vampir ortadan kayboldu.

Sonra hemen geri döndü ve dehşet içinde ılık atan genç bir kadını
Etienne'e doğru itti.

Bir genç kız.

Pijamaları vardı. Dar pembe bir kaşkorse ve üzerinde beyaz ve mavi
puantiyeli sevimli pembe bir alt.

Hıçkırarak ağlıyor, debeleniyordu, korkusu bana ulaşıyor, beni tırmalıyordu.
Etienne onu önüne çekti ve ellerini kızın başının iki yanına koydu.
Kızın boynunu kıracak ya da kafasını koparacaktı. Bir insanın hızıyla hareket ediyordu ve bunu benim görebilmem için yapıyordu.

Biliyordum.

Biliyordum.

Xun, Wei ve Chen'in bana *bir şey* vermesini umarak ona saldırmaya hazırlandım.
bunu durdurmamı sağlayacak bir şey. Birini kurtarmak için.

Sadece birini.

Onlar beni öldürmeden önce.

Etienne'in dudakları iğrenç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar, kız çılgılık atamadan, artık onun elinde değildi.

Arkamda bir varlık hissettim, dönüp baktım ve kızın iten Abel'e baktım.

"Koş!" diye

bağırdı.

Kız koştu.

* * *

Idaho'da Bir Evde

"Tanrım, hayatım, bu da ne?" "Şşş."

"Aman Tanrım, bu daha önce Susannah'da gördüğümüz adam mı...?" "Şşş!"

Kadın, kocasının oturduğu koltuğun koluna çöktü.

Ve birlikte izlediler.

* * *

Gregor

"Kahretsin, adamlardan biri orada," dedi kulaklıklılı adam ve Gregor'un ağzı sıkılaştı.

Onun rüyaları.

Abel rüyasında arkadaşının yanına gitmişti.

"Sinyalin nereden geldiğini buldun mu?" diye sordu. "Kontrol altında," diye cevapladı adam.

"Onları daha hızlı hareket ettirin," diye emretti

Gregor. "Elinden geleni yapıyorlar..."

"Onları *daha hızlı* hareket ettirin," diye tısladı
Gregor. Adam başını salladı.
Gregor gözlerini tekrar monitörlere çevirdi.

* * *

Delilah

"Onu geri getir," diye emretti Etienne.
"Ben olsam bunu yapmazdım," diye
uyardı Abel. "Hemen," diye bağırdı
Etienne.

Bir vampir bulanık bir şekilde ileriye doğru uçtu, ama başsız bir şekilde benim hemen yanıma düştü ve Abel onun üzerinde duruyordu, ölü vampirin kafasını ellerinde tutuyordu.

Adamım.

Harika.

Bu çok iğrenç olsa da. Etienne
diğer tarafına döndü.

"Siz, ikiniz, gidin," diye emretti Etienne.

"Bunu yapacak mıyız?" diye sordu Abel alaycı bir şekilde, Etienne'in emrini yerine getirmeden önce, tuttuğu kafayı sanki oyuna atılan bir futbol topu gibi koltuğunun altına attı. "Yoksa bir an önce akıllanıp diz çöküp Konsey'in gelip seni tutuklamasını mı bekleyeceksin, böylece tüm yaptığın boktan şeylerin hesabını verebilesin?"

"Arkamda iki yüz elli ölümsüz var, genç Abel. Gerçekten hepimizi alt edebileceğini mi sanıyorsun?" Etienne, kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Dostum, akıllan," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Abel. "Ben bir nedenden dolayı Üçlü'nün kaderinde yazılı bir üyesiyim. Arkadaşım da öyle. İnan bana, bu nedenleri öğrenmek istemezsin."

"Tatlım," dedim, Etienne'den gözlerimi ayırmadan ona doğru yanaşarak, "iyi şeyleri saklama."

Abel göz kırparak elini uzattı, elimi yakaladı ve beni arkasına çekti.

"Merak etme. O ölmeyecek. Onu kullanacağım." Etienne'in gözleri beni baştan aşağı süzdü, midemi bulandırdı ve erkeğimin öfkesini uyandırdı. "Senin kafanı keseceğiz. Ama o izleyecek."

"Bu iş bitti. Diz çökmeyeceksin, konuşmayı kes," diye emretti Abel. "Oyun zamanı."

Etienne, Abel aptalın tekiymiş gibi başını salladı.

Sonra, "Nasıl isterseniz," dedi. Sağına döndü ve başını salladı. "İkiniz." Soluna döndü. "Ve ikiniz." Gövdesini çevirdi ve üç kez başını salladı. "Sen, sen ve sen." Doğaüstü varlıkların ötesinde, ekstra büyük, ekstra korkutucu bir golemi işaret etti. "Ve sen."

Bize geri döndü ve gülümsedi, henüz bitirmemişti, bundan çok keyif aldığını açıkça gösteriyordu.

Son derece.

"Eşi yakalayın. Melez'i bana canlı getirin." Sekiz kişiye karşı tek başlarına ve Abel'in silahı yoktu.

Midemi bir ağrı sardı.

"Şimdi," diye fısıldadı Etienne.

* * *

Washington DC'de bir apartman dairesinde

"Tanrıya şükür, kızı kurtardı," diye fısıldadı bir kadın, kahve fincanını yanındaki tezgahta unutmuş, gözleri dolaplarının altına asılı televizyona kilitlenmiş halde. "Umarım o ikisi ne yaptıklarını biliyorlardır."

Bu böyle devam etti.

Kadın izlemeye
devam etti. Ve
umut etmeye.

* * *

Gregor

"Tanrım, izleyemiyorum!" diye bağırdı klipsli tahtası olan kadın, tahtası yere düşerken, ellerini kulaklarına götürdü ve gözlerini sıkıca kapattı.

Gregor yüzünü tavana çevirdi. "Üçlü
nerede?" diye bağırdı.

* * *

Delilah

Doğaüstü varlıklar ileri atıldılar.

Homurtular duydum.

Hepsi Abel'inkilerdi.

Etrafımda rüzgarın estiğini hissettim.

Sokağın asfaltına kan sıçradığını gördüm. Ve
bunun son olduğunu anladım.

Vahşi ve özgür.

Vahşi,

tamam. Ama

özgür değil.

Asla özgür değil.

Aniden, başka homurtular duydum ve gerçekten odaklanabileceğim bir hareket gördüm.

Kalbim hızla çarpmaya başladı,
boğazıma kadar çıktı. Xun, Wei ve
Chen oradaydı.

Silahsız.

Ama aynı zamanda korkusuz.

Bir fırsat gördüm, eğildim, bacağımı hızla salladım ve sertçe vurdum. Ayağımdan kalçama kadar bir ağrı hissettim, sanki bir ağaç gövdesi gibi sert bir şeye çarpmıştım, ama onu hazırlıksız yakalamıştım.

Golem sendeledi ve kollarını beceriksizce sallayarak düştü.

Yere düşer düşmez, uzuvları ve kafası bir hareketle koparıldı, parçaları gelişigüzel ama güçlü bir şekilde fırlatıldı ve evlerin ötesine düştü.

Üç dakika geçmeden sekizinin de kafası kopmuş (ve birinin uzuvları kopmuş) ve kalıntıları etrafıma dağılmıştı.

Xun, Wei ve Chen, beni sıkıca çevreleyerek, ağır ağır nefes alıp veriyorlardı. Giysileri kanlıydı ve gözleri önlerindeki orduya sabitlenmişti. Abel, golemın yanına yavaşça yürüdü, gövdesini kaldırdı, ikiye ayırdı ve her iki yarısını da birer birer uzağa fırlattı.

Daha da müthiş ve daha da
iğrenç. Neyse.

Kardeşlerine bakıp nasıl orada olduklarını anlamaya çalışmak için bir an bile durmadan, Etienne'e döndü.

"Bitti mi?" diye sordu. "Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

Etienne, takipçilerinin kaybından, sokakları kaplayan başsız cesetlerinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Hâlâ gülümsüyordu.

Adamım, bu herif *kafayı yemiş*.

Aniden, "İnsanlar!" diye bağırdı.

Abel, çocuklar ve ben hepimiz hazırlandık. Abel çömelmişti, belli ki kurda dönüşmeye hazırlanıyordu; Xun, Wei ve Chen ellerini kaldırıp bacaklarını kaydırıyor, sanki başlangıç çizgisinde duran atletler gibi dizlerini büküyorlardı. Ama hiçbirimiz nefes almaya fırsat bulamadan, önümüzde duran bir dizi vampir, önlerinde insanları tutuyordu.

Otuzda saymayı bıraktım.

Hayır, birinin küçük bir çocuk tuttuğunu gördüğümde saymayı bıraktım. Beş yaşından büyük olamazdı, o da pijamalarıyla duruyordu — buruşuk mavi bir tişört ve üzerinde kaplumbağalar olan bir pantolon.

Küçük, solgun yüzü korku dolu bir maske gibiydi.

Midemi bulandırdı. Panikle birlikte midemi bulandırdı.

Etienne başını yana eğerek meydan okudu: "Hepsini kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

Vücudunun gerginliğinden Abel'in korktuğunu ve endişelendiğini anladım.

Ben de öyleydim.

"Evet," diye cevapladı Abel dikkatsizce.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Etienne, elini kaldırarak. "*Hayır!*" diye tekrar bağırdım.

* * *

Florida'da bir yerlerdeki bir market

"Hiç şansları yok," diye bağırdı, kasada duran ve kasa arkasındaki rafta duran küçük televizyonu izleyen kalabalıktan biri.

"Aman Tanrım, bunlar Susannah River'in bu sabah bahsettiği adam ve kız!" diye bağırdı az önce gelen bir kadın. "Ne oluyor?"

"Şşş," dedi başka bir kadın onu susturarak.

"O Çinliler dövüşmeyi biliyorlar ve o iri adam çok hızlı, ama o zavallı insanlar yenilecekler," diye mırıldandı başka bir adam. "Ve iyi adamları da beraberlerinde götürüyorlar."

"Tanrı korusun, öyle olmasın," diye tezgahın yakınındaki bir kadın fısıldadı. "Tanrı korusun. Tanrı korusun. Tanrı korusun, hepsini kurtarsınlar."

* * *

Gregor

Bir vampir odaya girip durdu. "Efendim, Üçlü," dedi.

"Bu iyi değil, bu iyi değil, bu iyi değil," diye tekrarladı kulaklıklılı adam, gözlerini monitörlere dikmiş.

"Ne?" Gregor vampire yaklaştı. "Onları kurtarmaya çalıştık ama..."

"Ne?" diye bağırdı Gregor.

"Onları uyandıramıyoruz." Derin bir nefes aldı. "Ve az önce haber geldi. Tesis saldırı altında."

* * *

Delilah

Ben görmedim.

Her şey bitip tüm insanlar yanımdan koşarak geçene kadar, büyük bir adam kaplumbağa pijamalı çocuğu kucağında taşıyarak hayatlarını kurtarmak için koşuyordu.

Ama önümde Abel duruyordu, arkasında Xun, Wei ve Chen vardı. Ve yanlarında...

Lucien ve Callum
vardı. Benim yanımda
ise...
Leah ve Sonia vardı.

* * *

Florida'da bir yerlerdeki market

"Evet! Başardılar!" diye bağırdı bir adam, dönüp ellerini kaldırdı ve en yakınındaki adam ve kadından high five aldı.

"Tanrım, *gerçekten!*" diye bağırdı geç gelen kadın. "Hepsi burada. Susannah River'ın bu sabah bahsettiği herkes." Yanındaki adama döndü. "Gördün mü?"

Adam cevap vermedi.

Gözleri ekrana dikilmiş, fısıldadı, "Henüz bitmedi." Yutkundu ve ekrana bakmaya devam etti. "O pislikler henüz bitmedi."

* * *

Delilah

Sonunda Etienne de sarsıldı.

"Nasıl...?" diye başladı.

"Merhaba, Peder," dedi Lucien alaycı bir şekilde. "Sen..." Etienne tekrar denedi.

"*Hepimiz* rüya görürüz," diye bilgilendirdi Lucien. "Delilah'ın rüyalarına girecek bir cadı bulduğunda bunu bilmiyordun, eminim. Ve görünüşe göre, bizim de kendi cadılarımız olduğunu bilmiyordun."

Etienne cevap vermedi.

Çenesini kaldırdı, gözlerini oğluna dikti. "Senin kafanı almak istemedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Lucien. "Bu ilginç. Benimkini almakta hiç zorlanmayacağım."

Lucien.

Harika.

Gözlerimi olaydan ayırıp Leah'a gülümsedim, hepimizin burada olması beni çok daha iyi hissettiriyordu.

Birlikte.

Üçlü.

Sonunda.

O da kendi şansını denedi ve bana gülümsedi.

İkimiz de önümüze baktık.

Callum etrafına dağılmış cesetlere bir göz attı, sonra tekrar Etienne'e döndü. "Bizden biri ve onun insan kardeşleri," dedi, Abel ve çocukların yaptıklarını kast ederek. "Teslim oluyor musun?"

"Asla teslim olmayacağız," dedi Etienne soğukkanlılıkla. "Yazık," diye mırıldandı Callum.

"Sanmıyorum," diye araya girdi Abel. "Bu orospu çocuklarını daha fazla öldürmekten zevk alacağım."

Etienne Lucien'e baktı. "Oğlum olarak sana söz veriyorum. Ölümün hızlı olacak."

"Oğlun olarak sana söz veriyorum. Seninki hızlı olmayacak," diye cevapladı Lucien.

"Öyle olsun," dedi Etienne yumuşak bir sesle, sonra yüksek sesle bağırdı.

"Kurtları getirin!"

Ve sonra, her yerden, etrafımızdan, evlerin önünden, bahçelerden, önümüzdeki doğaüstü varlıkların ordusunun arkasındaki caddeden, kurt dalgaları koşarak geldi.

Dalgalar.

Yüzlerce.

Callum ve Abel kurtlara atladılar.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Lucien Xun, Wei ve Chen'e posta kutularının alt kısımları ve sokak levhalarının direkleri gibi görünen şeyleri fırlatıyordu.

"Onları koruyun... hayatlarınız pahasına," diye emretti kısaca. "Anlaşıldı," diye cevapladı Xun iyi huylu bir şekilde.

Lucien tam zamanında döndü ve kurtlar yaklaşmıştı.

* * *

Jian-Li

Jian-Li, Delilah'ın yanındaki yatağa oturdu, gözleri yatakta yatan, bilinçsiz ve titreyerek hareket eden iki cesede dikildi.

Delilah'ın elini tuttu. Onu tutarken, Abel'in elini de tuttu. Parmaklarını birbirine sıkıca doladı ve iki eliyle sıkıca tuttu.

Gözlerini kapattı ve başını eğdi.

"Güvende olacaksınız," diye fısıldadı. "Güvende olacaksınız," diye tekrarladı. "Yaşayacaksınız, böylece mutlu olabileceksiniz."

Gözlerini açmadı ve ellerini bırakmadı. Onları sıkıca tuttu.
Ve umut etti.

* * *

Nevada'da Bir Kafede

"Onlar kurtadamlar olmalı," dedi bir adam, her taburesi dolu uzun tezgahın etrafında toplanmış, arkalarında bir grup insan vardı. Müşteriler ve garsonlar toplanmış, başlarını geriye eğmiş, gözlerini tavandan sarkan televizyona dikmişlerdi. "Ve lanet olsun, çok fazla var."

"Bu sabah o şeyi gördün mü? O kediler ve kadınları o programdaydı," dedi başka bir adam, kahve fincanını ekrana doğru kaldırarak. "O boktan şey... o kadar çok ölümsüz pislik... paramparça olacaklar. O zaman hepimiz boku yedik."

"Geri adım atmıyorlar," diye fısıldadı bir garson.

"Ne, Naomi?" diye sordu meslektaş.

"Sayıca azınlıktalar. Ama kaçmadılar. Pes etmediler," dedi Naomi.

"Çılgınlık," dedi bir adam.

"Aptalca," dedi bir başkası.

"Cesur," dedi Naomi sessizce, gözlerini ekrandan ayırmadan.

* * *

Delilah

Kurtlardan biri Xun'u yere indirerek Leah, Sonia ve bana yol açtı.

Xun'un boğazına saldırırken, ben de tekme attım ve çenesine vurdum. Sonia ise dönüşerek bize saldırarak başka bir canavara saldırdı.

Tekmem, Xun'a dirsekleri üzerinde geri çekilebilmesi için yeterli zaman kazandırdı, ama kurt başka bir hedef buldu, dişlerini göstererek Xun'un uyluğuna saldırdı.

Isırmadı.

Sonia, Abel veya Callum değil, başka bir kurt ona yandan saldırdı ve tereddüt etmeden boğazını parçaladı.

O kurdu tanıdım. Onların antrenmanlarını yeterince izlemiş ve büyük bir dikkatle yapmıştı.

Calder.

"Evet, evet, oh evet," diye nefes nefese söyledi Leah, ben başımı sağa sola sallarken sırtıma yaslanmıştı.

Hepsi oradaydı. Calder.

Caleb.

Ryon.

Belki bir şansımız vardı.

Sayımız çok azdı, ama lütfen Tanrım, bize bir şans ver.

Dua ettim, ama durum iyi görünmüyordu. Her yerde kurt cesetleri vardı, tanıdığım tek bir tane bile yoktu, ama savaş şiddetli, kanlı ve *acımasızdı*.

Sonia, Wei, Chen ve ayağa kalkıp savaşımaya devam eden Xun'u yenmek üzere olan her şeye saldırdı. Sonra yüksek bir inilti çıkardı, kurt gözleri kavgaya yöneldi ve ben de o yöne baktım.

Ryon yere düşüyordu.

"Hayır, Tanrım, hayır!"

diye bağırdı Leah.

Kurt, Ryon'un boğazına saldırdı, ama daha önce hiç görmediğim, ama çok tanıdık gelen bir kurt tarafından acımasızca yana itildi. Yeni kurt, Ryon'u neredeyse yakalayan kurtla çatıştı, sonra Ryon da kavgaya katıldı ve düşman boğazını kaybetti.

Yeni kurt döndü ve Chen'in işaret direği sopasıyla geri püskürttüğü iki kurttan birine saldırdı ve kahverengi gözlerini gördüğümde onun Cain olduğunu anladım.

Teşekkürler Tanrım.

Yüksek tizli inlemeler ve garip sesli havlamalar duyuldu ve aniden Callum ayağa fırlayarak bağırdı: "*Geri çekilin, merhametli davranayım!*"

Savaşta kalan kurtların yarısı kuyruklarını kısıtıp kaçtı.

Geri kalanlar ise kısa sürede kurtlarımızın dişleri arasında asfaltta can verdi. Sonuncusu da yere düştüğünde, bizimkiler tekrar insan şekline dönüştü.

* * *

Londra'da Bir Pub'da

"Tamam!" diye bağırdı bir adam, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Gördün mü dostum?" diye sordu başka bir adam, taburede oturan adamın omzuna vurarak. "*Geri çekilin, merhametli davranacağım!*" diye bağırdı, sonra

"Adam çıplak ve sayıca az, ama yine de o canavarların yarısı kuyruğunu kıstırıp kaçtı. *Kahrolasıca.*"

"İki renkli gözlü olan çok seksi," dedi bir kız. "Hangisi?"

dedi başka bir kız.

"İkisi de." İlk kız televizyondan gözlerini ayırmadan gülümsedi. "Ben iyi vampiri seviyorum. O *çok çekici*," dedi üçüncü kız.

"Kapa çenen, daha bitmedi," diye bağırdı bir adam.

"Sinirli," dedi ikinci kız, üçüncü kıza büyük gözlerle bakarak.

Üçüncü kız gülümsedi.

Sonra ikisi de tekrar televizyona döndü.

* * *

Delilah

Callum kot pantolonunu giydi. Abel kot pantolonunu giydi.

Sonia etrafta dolaştı, kurt olarak kaldı ve kralının yanına oturdu.

Ve birdenbire ortaya çıkan Teona, eşine, Ryon'a, Caleb'e ve Calder'a daha fazla kot pantolon dağıtırken takdirle gülümsedi.

"Tanrım, sen delisin," diye mırıldandı Cain, kotunu giyerken, ona gülmek üzere olduğunu gösteren bir bakış attı.

Ya da hırlamaya.

"Belki," diye cevapladı küstahça. "Ama biliyorsun bebeğim, benim için tek bir erkek var."

Gözlerini devirdi ve dönerek, poz verenlerin karşısındaki Gerçekler sırasına katıldı.

Etienne, Cain'i süzdü.

"İkiz mi?" diye sessizce sordu.

"Sürpriz," diye cevapladı

Cain.

Kıkırdamamaya çalıştım.

Onlar saldırmaya devam etti, biz de karşılık vermeye devam ettik. İçimde umut yeşerdi.

Etienne Cain'i görmezden geldi ve onun ötesine baktı. "Ve işte senin cadın," dedi.

"Dostum, sen anlamıyorsun," dedi Abel sinirle. "Elimizde ne olduğunu bilmiyorsun ve sana söyledim, bilmek istemezsin." Her iki kolunu da açarak parçalanmış cesetleri gösterdi. "Bu sana yeterli kanıt mı?"

"Sen de benim neye sahip olduğumu bilmiyorsun, genç Abel," diye karşılık verdi Etienne. "Belki bilmiyorum, ama bunun yeterli olmadığını biliyorum," diye cevapladı Abel.

"Emin misin?" diye sordu Etienne.

"Tanrım, senin neyin var?" diye sordu Abel. "Bu abartılı cevaplar, sanki bir filmdeki kötü adam gibisin. Cidden, bu gerçek ve eğer geri çekilmezsen, çok uzun süre nefes alamayacaksın."

"Bunu bir deneyelim mi?" diye sordu Etienne.

Abel başını sallayıp "Her neyse" diye mırıldanırken, ben onun arkasından izledim.

Bir anda, etrafımız vampirlerle çevrildi.

Birkaç yüz tane değil.

Çok daha fazlası.

Ve hepsi ölümcül kılıçlarla silahlanmıştı.

İçimdeki umut bir anda söndü ve nefesimi tuttum.

"Siktir," diye fısıldadı Xun, başını yavaşça sağa sola çevirerek onları gözden geçirirken, Leah ve bana doğru geri çekildi, Wei ve Chen de aynısını yaparak bizi çevrelediler.

"Şimdi, elimizde ne varsa ortaya çıkarmak için iyi bir zaman," diye mırıldandı Leah.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandım.

"Ne kadar eminsin, genç Abel?" Etienne alaycı bir şekilde sordu. "Hadi bakalım," diye bağırdı Abel.

Harika.

Adamım harikaydı ve Üçlü ile ailelerimiz de işleri yoluna koymuştu. Ama o anda, başımız beladaydı.

Büyük bir belada.

Mavi ışığıma ihtiyacım vardı, nasıl olursa olsun.

Ama Abel tehlikedeydi, ciddi bir tehlikedeydi ve bana gelmiyordu.

"Kafalarını kesin!" diye bağırdı Etienne.

Abel haklıydı.

Daha önce oyun oynuyorlardı.

Tam o anda başladı.

* * *

Idaho'da Bir Evde

Adam uzanıp karısının elini tuttu.

Kadın ona yaslandı, vücudu onun omzuna dayanmış, sıkıca tutunmuştu.

"Lütfen Tanrım, lütfen," diye fısıldadı, gözleri ekrandan ayrılmadan. "Onlara yardım et. *Lütfen.*"

* * *

Gregor

"Bulduk!" kulaklıklı adam yüksek sesle bağırdı. "Sinyal Missouri'nin bir banliyösünden geliyor."

Gregor gözlerini ekranlardan ayırdı, uzun zamandır her yerde kamera ve mikrofon olduğunu ve birinin en iyi açıları yakalamak için bunları değiştirdiğini fark etmişti.

Şu anda her şey bulanıktı, ama vampir gözleriyle Gregor, Lucien'in sekiz vampirle savaştığını görebiliyordu.

Ve kaybediyordu.

Başını emir bekleyen vampirlerin sırasına çevirdi.

İlkine baktı. "Tam yerini öğren. Elimizdeki her şeyi oraya gönder."

İkinciye baktı. "Gastineau'yu ara. Ona konumu ver. Elinden gelen herkesi göndermesini söyle."

Üçüncüye baktı. "Josefa'ya ne olduğunu öğren." Üçüncü vampir dışarı fırlarken, başka bir vampir içeri girdi.

"Durum nedir?" diye sordu hemen. "Onları duvarda tutuyoruz. Yardımımız var, hayaletler ve ruhlar arkadan saldırıyor." Nefesini çekti. "Ama sayıları çok fazla efendim. Elimizdeki her şeyi onlara karşı kullanmalıyız."

"Mümkün olduğunca çoğunu toplayın ve gidin," diye emretti Gregor ve vampir dışarı fırladı.

Gregor onların oyununu biliyordu. Etienne'in bir şekilde en azından Delilah'ı rüyalarında yakalayabileceğini anladığını biliyordu. Ve belki Abel'i da çekebilirdi.

Bu da Üçlü'yü savunmasız hale getirecek ve tesise saldırı için uygun zamanı yaratacaktı.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı yapım müdürü ve Gregor arkasına bakınca Teona'nın Lucien'in etrafındakileri büyülediğini gördü. Geriye savrulmuşlardı ve Lucien'in tekrar savaşma şansı vardı.

Ve o da bu şansı değerlendiriyordu.

"Bebeğim nerede? Küçük kızım nerede? Bebeğim nerede?" Hook fısıldadı.

Adam ve kardeşleri beş dakika önce onlara katılmışlardı.

Şimdi Hook ekranlara yaslanmış, elleri konsola dayalı, gözleri birkaç santim uzaklıktaydı.

"Geri çekil kardeşim. O iyi olacak. O güçlüdür. Akıllıdır. İyi olacak. Sakin ol," dedi Moose nazikçe, elini Hook'un sırtına koyarak.

Ama Hook arkadaşını dinleyecek durumda değildi. O tamamen odaklanmıştı.

"Nerede o? Bebeğim nerede?"

"Orada!" Jabber bağırdı. "Onu gördüm, ayakta duruyor. O iyi, dostum. Hala ayakta duruyor!"

"Siktir, tamam, siktir, *harika!*" diye bağırdı Moose. "Diğer cadılar da orada!"

Gregor da onların orada olduğunu gördü. Barb, Ruby, Jezza ve Flo ellerini kaldırdılar ve Gregor'un bildiği kadarıyla düşmana büyü yapmaya başladılar, ilginç bir şekilde ekrana yansımayan bir büyü. Sanki sadece kollarını sallıyor gibi görünüyordular.

Ama aynı zamanda kolayca görülebilen silahlar da kullanıyorlardı. Kısa, keskin bıçaklar, uzun, kavisli bıçaklar ve ince hançerler. Kutsanmış aletler.

Her kesik ve darbede, yaralanan ölümsüzler geri çekildi.

Ama o, cadıların ve Poncho'nun teyzesinin onlara daha fazlasını verdiğini biliyordu. Üçlü ve aileleri, bu kadar çok düşmanın saldırısını durdurmaları imkansızdı.

Güçlü bir büyüünün koruması olmadıkça. Ama bunu izleyen Gregor gerildi.

Çünkü oğlunu Aurora'nın yanında, silahsız olarak üç vampir ve bir golemi savuştururken gördü.

Oğlu.

Orada.

Onun rüyasında.

Cadısını koruyordu.

Onun kızı olan Sonia'ydı. Şimdi ise hem kızı *hem* de oğluydu.

"Lanet olasıca... nerede... bu...?" diye başladı.

"O burada, kardeşim. O burada, *amigo*," Poncho'nun homurdandığını duydu ve kاپıya baktı, yeğeninin teyzesini aceleyle içeriye eşlik ettiğini gördü.

Gözleri hemen ekranlara kaydı ve dudakları inceldi.

"Onun bana göndermesini istiyorum, ve şunlar da" —Gregor, Jian-Li'nin yüzyıllar önce oturmuş olduğu koltuğun yanında duran bir dizi kılıcı işaret etti—"orada." Ekranı işaret etti.

Kız yeğenine dönüp bir şey söyledi. Poncho başını salladı ve Gregor'a baktı.

"Gitmemelisin diyor."

"Oğlum ve kızım orada," dedi Gregor kısa bir cevapla.

Poncho, konuşan teyzesine baktı, sonra tekrar Gregor'a döndü. "Adamım, diyor ki..."

"Siktir, Çinlilerden biri yere düştü," dedi kulaklı adam.

"Wei," diye fısıldadı Jabber, arkadaşının adını sert bir sesle söyledi.

"Beni ve o silahları... çocuklarıma gönderin!" diye bağırdı Gregor.

Ursula aniden yanına geldi. "Ben de gidiyorum."

Poncho teyzesi ile konuşurken Moose bağırdı, "*Siktir!* Neden *siktiğimin...* burada ve onlar orada *mı?*"

"Zaman kaybediyoruz," dedi Gregor sertçe.

Poncho ona baktı. "Kılıçları al."

Vampir hızlarıyla Gregor ve Ursula kılıçları aldılar ve cadının önüne geçtiler.

"Gitmeyin ve Delilah'ın ailesini göndermeyin," diye emretti. Poncho tartışmaya hazır görüldüğünde ve Moose'dan sert bir ses duyduğunda, Gregor hızla devam etti, "Bu çok dikkat dağıtıcı olur. Odaklanmaları gerekiyor. Ve tesis ne pahasına olursa olsun savunulmalı, bu yüzden ölümsüzleri de göndermeyin. Josefa, Üçlü'ye buradan bakmalı. Zihinleri orada, ama bedenleri burada ve savunmasız."

"Anladım dostum," diye onayladı Poncho.

"Hook," diye seslendi Ursula ve Hook ona bakmış olmalı ki Ursula devam etti. "Bana mutluluk verdin. Kızından önce ölmeye yemin ederim."

"Bebeğim," diye fısıldadı Hook ve başka bir şey söylemedi.

Cadı, başlarına doğru uzanarak, fısıldayarak mırıldanıyordu.

"İyi şanslar," dedi Poncho yumuşak bir sesle.

Gregor gözlerini adama kaydırды ve başını salladı. Bir saniye sonra, cehennemdeydi.

* * *

Nevada'daki bir kafede "Olmaz, olmaz, olmaz," diye mırıldanan bir adam **vardı**.

"Yakala onu! Parçala onu! Evet!" diye bağırان bir başkası vardı.

"Arkanda!" diye bağırdı Naomi, sonra "Tanrıya şükür" diye inledi.
"Hayır! Evet! Hayır! *Evet!*" diye ağladı bir kadın.
"Kalk, dostum, kalk, dostum, kalk," diye fısıldadı bir garson, gözleri ekranındaki katliamın ortasında cansız yatan Wei'ye dikilmişti.
"Siktir!" diye bağırdı bir adam. "O dişi kurdu yakaladılar!"

* * *

Delilah

Korkunç bir çığlık atarak, Sonia kurt olarak yan tarafına kayarak asfaltta kaydı ve her santimetrekaresi kanla kaplı, her yerinde pençe ve diş izleri olan kürkünü görünce tüylerim diken diken oldu.

Bir saniye sonra, ona saldıran kurt boğazından yakalandı ve havaya fırlatıldı.

Ama bir şey bıraktı geride.

Callum'un çenesindeki boğazının kanı.

Callum başını sallayarak onu bir kenara attı ve Sonia'nın burnuna dokundu. Sonia başını salladı ve ayakları üzerinde doğruldu.

Sonra onu bizim çemberimizde sıkıca kokladı ve saldırgana doğru döndü. Yanımda bir hareket hissetmeden önce tüm bunları yakaladım.

Nasıl bir hamle yapabileceğimi düşünürken, bir şekilde etrafımdaki hareketler netleşti.

Canlı bir odaklanma.

Bunu kullanarak, Xun'un üstüne çullanan bir vampirin sırtına atladım. Beni atmak için döndü. Abel'in beni sürüklemesi sayesinde edindiğim tecrübeyle, tüm gücümle tutundum. Daha fazlasını isteyerek, elimi çenesinin etrafına doladım ve geri çektim.

Onu çok uzağa götüremedim, ama Xun'un posta kutusu direğinin sivri ucunu boğazına saplaması için yeterince uzağa götürdüm. O bükülerek direği yana doğru kesti ve kan fişkırان büyük bir yara açtı.

Vampir dizlerinin üzerine çöktü.

Atladım ve kafasına tekme attım, böylece yanına düştü.

Xun direği başının üzerine kaldırdı ve aşağı doğru indirerek boynunu kesti.

"Geri çekil!" Xun hala kesmeye devam ederken homurdandı. "Şimdi, Lilah!"

Leah'ın arkasına çekildim.

"Bebeğim, Gregor geldi," dedi ve elimi tuttu. Onu görmedim.

Gördüğüm şey, bizimkilerin artık silahları olduğuydu. Gregor getirmiş olmalıydı.

Önemli değildi.

Wei yerde yatıyordu. Görünüşüne bakılırsa, öldüğünden emindim.

Cain'in ortaya çıktığını görmüştüm ve o da paramparça olmuştu, zar zor ayakta duruyor gibi görünüyordu.

Jezza ve Flo'nun izini kaybetmişim.

Ruby, Wei gibi yerde yatıyordu, kıpırdamıyordu. Kaybediyorduk.

Her şey kaybedilecekti.

Kanla kaplı cesetlerin arasında dururken, yeniliğe doğru gidiyorduk.

* * *

Florida'da bir yerlerdeki bir market

Kalabalık daha da büyümüştü.

Hiçbiri farkında değildi, ama hepsi el ele tutuşmuştu. Sessizdiler.

Tüm bakışları ekrana kilitlenmişti.

* * *

Delilah

"Hayır," diye fısıldadım. "*Hayır!*" diye bağırdım.

Sonia havladı. Bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi, ama ben kurt dilini bilmiyordum.

"Siktir et," diye tısladı Leah.

Eğilip, düşmüş, başsız bir vampirin elinden kılıcı çekti ve yıldırım hızıyla savaşa girdiğinde gözlerimi kırptım.

O anda belirsiz bir öfke ılgığı duydum ve o yöne baktığımda Lucien'in ortaya çıktığını gördüm.

Ses ondan geliyordu.

Sonra harekete geçti ve gelininin savaştığı yere doğru yolunu açarak ilerledi. Bir vızıltı ve çarpışma sesi duydum ve hızla döndüm.

Kahretsin! Neredeyse bir vampir kılıcıyla öldürülüyordum.

O vampir artık başsızdı ve beni kurtaran Ursula, uzaklaşmadan önce dönüp bana göz kırptı.

İzleyecek vaktim yoktu. Chen bir golemle savaşıyordu.

Başımı eğip, devin üzerine atıldım, sırtımdan bir acı saplandı ama onu hazırlıksız yakaladım ve Chen onun elini kesebildi.

"Hadi, mavi ışık, hadi, mavi ışık, hadi!" diye bağırdım, dizimi kaldırıp, büküp, sertçe yukarı çekerek, onu tam golem'in

Aile mücevherlerini neden vurduğunu anlayamadım, çünkü bebek yapmak için eti parçalıyordu.

Görünüşe göre, iyi bir hedefti.

O homurdandı, kalan eli bacaklarının arasına gitti. Chen onun kafasını kesti.

Geri adım attım ve bir sonraki adımda ne yapabileceğimi düşünürken, Leah'ı gördüm. Xun, Wei ve Chen'in bize öğrettikleri her şeyi (ve daha fazlasını) kullanarak, neredeyse bulanık bir hızla hareket ediyordu ve kocasıyla birlikte kötü adamların canına okuyordu. Garip bir şekilde, sanki senkronize olmuşlar gibi bir takım olarak çalışıyorlardı.

Sonra Chen, golem'in bacağını dizinden kopardı ve o, yere çakılmadan önce sendeledi.

O zaman yeni müttefiklerimiz olduğunu gördüm.

Şaşırtıcı müttefikler.

Köpekler.

Ve

kediler.

Ve

sıçanlar.

Ve yılanlar.

Ve lanet *tavşanlar*. Her yerdelerdi. Fazla bir şey yapamıyorlardı.

Ama yüzlerce olduklarını ve hepsinin çok kızgın olup kötü adamlara saldırdıklarını düşünürsek, kesinlikle dikkat dağıtıcıydılar.

Üçlü'nün küçük ordusunun yıkım yaratması için birbiri ardına fırsatlar yaratıyorlardı.

* * *

Washington DC'de Bir Apartman Dairesi

Kadın çok küçük bir gülümsemeyle, korkunun hakim olduğu kalbini zayıf bir umut ışığıyla doldurdu.

"Tavşanları bile var," diye fısıldadı.

*

Delilah

"Vay canına," diye mırıldandım, bir kedinin yüzünü tırmalarken bir köpeği bacağından sallamaya çalışan bir vampire bakarak.

"Yere yat!" Abel'in bağırdığını duydum ve içgüdüsel olarak yere atladım, cesetlerin (ve ceset parçalarının) üzerine düştüm.

Üzerimden bir şeyin hızla geçtiğini hissettim.

Sonra Abel üzerimden hızla geçti. Tam o sırada, bir ceset boynu önde gözlerimin önüne düştü.

Kan fişkınyordu.

Tiksinmeye bile vaktim olmadan, kaldırılıp döndürüldüm ve Abel'ın sırtına karşı karşıya geldim.

"Atla," diye emretti.

"Bebeğim, benimle kavgaya edemezsin..." "*Siktir git!*" diye bağırdı.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca tuttum, sallanarak, sarsılarak, sarsılarak, o savaşımaya devam ederken.

"Zihin kontrolünü kullanabilir misin?" diye kulağına fısıldadım, sıkıca tutunmaya devam ederek. "Çok fazla," diye homurdandı, sallanarak.

"Odaklanmam lazım."

Kahretsin.

Bir kılıç omzumu kesti, acı o kadar şiddetliydi ki neredeyse kollarımı bırakıyordum.

Ama inlememi bastırdım. Abel'ın beni düşünmesini istemedim.

O anda boğuk, dehşete kapılmış, işkence görmüş bir sesle

"*Anne!*" diye bağırarak Aurora'yı duydum.

Bu Barb demekti.

Abel dönüp cesetlerin üzerinden atladı, ben de onun etrafına bakındım ve Barb'ı kışının üstünde, bir eliyle kendini tutarken, diğer elini uzatmış halde gördüm. Kanlar içinde ve kesiklerle doluydu, avucundan zayıf bir kırmızı ışık parlıyordu, üzerinde bir vampir vardı, kılıcıyla kafasını kesmek için yana doğru sallıyordu.

O kılıcı sallarken Abel ona doğru koştu ve kılıç başka bir kılıçla çarpıştı.

Gregor oradaydı.

Abel, biriyle dövüşmek için durmak zorunda kaldı, bir o yana bir bu yana savruldu ve beni de yanında götürdü.

Ama bu olduğunda geriye doğru savruldu.

Vampir bulanık bir görüntü olsa da, ben her şeyi net bir şekilde gördüm. Aslında, her şey yavaş çekimdeydi.

Bu yüzden her saniyeyi gördüm. Gregor'un kafasının koparılmasının her *lanet* saniyesi beynime kazındı.

Hafızama kazındı.

Sonsuza kadar.

* * *

Londra'da bir barda "Hayır!" diye
bağırdı bir kız, sesi umutsuzluktan kısılmıştı. Ama sesin
yankısı sönünce, oda sessizliğe büründü. Ve herkes
gözlerini ekrana dikti.
Her biri kalbinde umut besliyordu. Bir
iplik kadar ince bir umut.

* * *

Delilah

Abel'i bıraktım, ayaklarım yere değdi ve dünya durdu. Etrafımdaki
tüm hareketler durdu.
Tamamen.
Sadece Gregor'un başsız bedeni vardı, yavaşça, çok yavaşça yere çöküyordu.
Sanki ses kesilmiş, bozulmuş, uzamış ve yavaşlamış gibi, Yuri'nin kederli,
öfkeli ulumasını duydum.
Nefesim kesildi, kalbim durdu, Gregor sonunda asfalta çakıldığında
vücudum elektriklendi.
Ve o anda başımı geriye eğdim, kollarımı aşağı doğru uzattım ve
yumruklarımı sıktım.
Ağzımı açtım ve çaresizliğimi gökyüzüne haykırdım. Ses
iğrençti.
Acı içindeydi.
Ve ben bunu yaparken, benim haberim olmadan, vücudumun ortasından
mavi bir ışık çemberi parladı, daire şeklinde yayıldı, gittikçe genişledi,
genişledi, *genişledi*, *genişledi*, savaşıları, evleri ve ötesini kesip geçti.
Başımı eğdim, kanlı botlarımı gördüm. Birinin yanında bir golem kolu,
diğerinin ucunda bir vampir kafası vardı.
Gözlerimi kapattım.
"Gregor," diye fısıldadım, adı içimden koparıldı ve dudaklarımdan çıkan
her harfin beni paramparça ettiğini hissettim.

* * *

New York'ta bir elektronik mağazasının önünde

Vitrindeki düzinelerce ekranda, kanlı, yaralı Delilah Johnson'ın görüntüsü
vardı, başı eğik, sevdiği ve saygı duyduğu ölen vampirin yasını her
santimetresinde hissediyordu.

Onlarca insan kaldırımında duruyordu, kalabalık caddeye doğru yayılmıştı ve trafiği durdurmuştu.

Ama sürücüler kornaya basmıyordu. Araba kapıları açık bırakılmıştı, böylece dışarı çıkıp yaklaşıp izleyebiliyorlardı.

Ve televizyon ekranlarına bakan kalabalıktan hiçbir ses çıkmıyordu. Sadece kalplerinde birleşen sessizlik vardı.

* * *

Delilah

"*Bao bei*," diye fısıldadı Abel ve elini sırtımda hissettim.

Hareketsizce durdum.

"Lilah," dedi Abel daha da yaklaşarak, dudakları kulağıma değecek kadar yakın, eli sırtıma bastırarak.

Hareketsiz kaldım.

"Bebeğim, başardın."

Gözlerimi açıp göz kırptım ve başımı kaldırdım. Etrafıma baktım.

Ayakta duranlar bizimkilerdi, Xun ve Chen hariç, birkaç kişiydik, onlar hareketsiz Wei'nin üzerinde eğilmişlerdi.

Ölü düşmanların cesetleri sonsuz yığınlar halinde dağılmıştı.

Hayvanlar amaçsızca dolaşıyor, kokluyor, sürünüyor, zıplıyordu.

Ve dizlerinin üzerinde, garip bir şekilde hareketsiz duran düşmanımız vardı.

"Sana söylemiştim, kedicik, neyin varsa, o şey *tam bir bok*," dedi Abel.

"Ne?" diye kekeledim, gözlerim ona kaydı.

"Şu mavi ışık mı?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Onların içinden geçti. Birdenbire savaşmayı bıraktılar. Dizlerinin üzerine çöktüler. Orada kaldılar."

"Ben... şaka yapıyorsun," diye fısıldadım.

"Etrafına bak," dedi, kolunu uzattı, sonra elimi tutup beni en yakındaki vampirlerin yanına çekti. Beni yakınında tutarak, kadın vampire sordu.

"Hareket etmek ister misin?"

Gözleri parladı ve vücudu sarsıldı.

Sadece biraz.

Ama dizlerinin üzerinde kaldı.

"Vay canına," diye fısıldadım, sonra her şey birdenbire kafama dank edince susup kaldım.

Başım Wei'ye doğru fırladı.

"Zaten kontrol ettim, kedicik," diye fısıldadı Abel. "Hâlâ bizimle birlikte."

Xun bize bakıyordu. "Nefes alıyor kardeşim, ama onu eve götürmeliyiz."

"Ben hallederim," dedi Teona, onlara doğru sürünerek. Çömeldi, sonra Wei'nin vücudunu dikkatlice bacaklarının arasına alıp kollarının arasına aldı ve sırtını gövdesine bastırdı.

Teona Wei'yi kucağına aldığı anda, Wei'nin cansız ağırlığı sallanırken Abel'in elini sıkıca sıkıttım.

"Benimle geri dönüyorsanız bana dokunun," dedi Xun ve Chen'e. "Sen geri dön. Ben kalacağım," dedi Chen kardeşine.

Xun başını salladı, elini Teona'nın omzuna koydu ve Teona Cain'e baktı.

"Görüşürüz bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve ortadan kayboldu.

Bu imkansızlığı içime sindirdikten sonra, düşünmeden döndüm ve yavaşça yürümeye başladım, elim Abel'in elinde, onu da yanımda götürerek.

Abel ve ben cesetlerin üzerinden geçerken, Yuri'nin babasının başında eğilmiş, başı eğik, bakışları Gregor'a çevrilmiş, vücudu bizi iyi bir savaş verebilmemiz için güvende tutan adamı görmemizi engelliyordu.

Ve görünüşe göre, onun ölümü bizi zafere götürmüştü.

"Onu eve götürmeme izin ver, tatlım," dedi Barb sessizce, eğilip Yuri'nin omzuna dokunarak.

"Aurora'yı da yanına al," diye cevapladı Yuri, her zamanki yumuşak, soğukkanlı sesi, gizleyemediği duygularla boğuklaşmıştı.

Bunu duyunca boğazım düğümlendi.

"Tamam, tatlım," diye fısıldadı Barb ve Gregor'un üzerine eğildi. Aurora yaklaştı.

"Yuri, tatlım..." Saçlarının arkasına dokundu ama daha fazla konuşamadı.

"Git, düğme," diye nazikçe emretti.

Tanrım, birlikte *çok* tatlıydılar.

"Nasıl istersen," diye fısıldadı, eğildi, saçını öptü ve annesinin yanına gitti.

Ellerini tuttular ve ikisi de Yuri'ye üzgün gözlerle baktıktan sonra, Gregor'u da yanlarına alarak ortadan kayboldular.

Abel ve ben Yuri'nin arkasına yaklaştık, diğerleri de onun etrafında toplandılar. Yuri başını kaldırdı ama çömelmiş pozisyonundan çıkmadı. Gözleri, babasının canını alan vampire döndü.

"Bu kadar merhametli bir şekilde ölmeyeceksin," diye fısıldadı ve ses tonu yüzünden tüylerim diken diken oldu.

Uzakta siren sesleri duyduk ve aniden üşüdüm.

Bunun bir nedeni vardı, çünkü üç hayalet, arkalarında daha fazlası ve bazı ruhlar önümüzde süzülüyordu.

"Kameraları devre dışı bıraktık. Diğerleriyle istediğinizi yapabilirsiniz," dedi öndeki üç hayaletin ortasındaki hayalet.

"Kameralar mı?" diye sordu Leah.

"Bu olay tüm dünyada televizyonda yayınlandı. Herkes gördü. Artık kameralar ve mikrofonlar devre dışı bırakıldı," dedi soldaki hayalet.

"Harika," dedi Lucien. "Yuri, hadi eve gidelim."

Yuri'ye baktım ve Sonia'nın önünde diz çökmüş, Callum'un da hemen arkasında durduğunu gördüm. Sonia kanlıydı ama giyinikti. Üst göğsünde pençe izleri vardı, kot pantolonundan sızan kan izlerine bakılırsa kalçasında da vardı ve boynunda ve kollarında ısırık izleri vardı, ama güçlü görünüyordu.

"Yuri, tatlım." Yuri cevap vermediğinde, Sonia ellerini Yuri'nin yanaklarına koydu. "Hadi eve gidelim."

"Hayatta kaldın," dedi Yuri, sesi beni korkuttu çünkü soğuk değildi, sert değildi. Hiçbir şeydi. "Üçlü hayatta kaldı. O düştü."

Sonia hiçbir şey söylemeden Yuri'nin yüzünü tutmaya devam ederken, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Düştü," diye fısıldadı Yuri, ve sesinde artık hiçbir şey yoktu. Sesiyle doluydu.

Acıyla doluydu. Gözlerim yaşıyordu.

"Lütfen benimle eve gel. Gregor'un yanında olmamız gerekiyor," diye yalvardı Sonia, sesi hıçkırıklarla boğulmuştu.

Aniden Yuri ayağa kalktı.

"Evet, Sonny. Eve," dedi kısaca.

Sonia başını salladı ve doğruldu, ama ben hızlıca harekete geçtim.

Yuri'nin önüne geçtim, ona yaklaştım ve kollarımı beline doladım, yanağımı göğsüne dayayarak onu sıkıca sarıldım. Ve

onu kendime yaklaştırdıktan sonra, "Baban tam bir bomba gibiydi, Yuri. Kesinlikle bomba gibiydi. Vampir Gregor *muhteşemdi*," dedim.

Yuri uzun süre hareketsiz bir şekilde kollarımda durdu ve ben ona bunu verecektim. O anda ona her şeyi verirdim.

Ama sonunda, elinin boynumun arkasında hafışe kıvrıldığını hissettim. "Evet, Lilah," dedi sessizce. "Öyleydi."

"Kayboluyoruz, tatlım. Tutun," diye bağırdı Sonia.

Ben bıraktım ve Abel kolunu göğsüme doladı, Yuri elini kaldırdığı anda beni geri çekti, Sonia elini tuttu ve o ve kardeşi kayboldu.

"Kurtların Kralı, geri kalanlar için ne dilersin?" diye sordu hayaletlerden biri.

O anda etrafıma bakındım ve her şeyi gördüm.

Korkunçtu.

Ama bize başkaları da katılmıştı, sadece hayaletler değil.

İnsanlar evlerini terk etmişti. Bazıları kapılarının yakınında, merdivenlerinde duruyordu. Bazıları bahçelerine çıkmıştı, ama çok uzağa gitmemişlerdi. Hepsi silah, tabanca, beyzbol sopası, bıçak gibi silahlar tutuyordu.

Bizi mi endişelendiklerini yoksa yardım etmek için mi bir araya geldiklerini bilmiyordum.

Fark etmezdi.

Her şey bitmişti.

Bakmaya devam ettim ve bloğun her iki ucunda polis arabalarının ışıkları yanıp sönen, polislerin dışarı çıkmış, silahlarını kaputlara ve tavanlara dayayarak arabaları kalkan olarak kullandıklarını gördüm.

"Lilah'ın ışığının ne kadar süre dayanacağından emin miyiz?"

diye sordu Callum. "Hiçbir şeyden emin değiliz," diye cevapladı

Abel.

"O zaman onları etkisiz hale getirin ve Konsey ile iletişime geçin," diye hayaletlere emretti Callum.

Onlar başlarını salladılar ve çoğu uçup gitti.

Biri geride kaldı ve "Konsey konumunuzun farkında" dedi.

Takviye kuvvetler beş dakika içinde burada olacak.

"Biraz geç kaldılar," diye mırıldandı Cain.

Ben iç geçirdim.

Hayalet uzaklaştı.

"Onları nasıl etkisiz hale getirebilirler?" diye sordu Leah, Lucien'e ağır bir şekilde yaslanarak.

"Enerjiyle beslenirler ve bazen... açgözlü olabilirler," diye cevapladı Callum. "Bu durumda, bu onları hasta edebilir." Hayaletler hareketsiz doğaüstü varlıkların üzerine atladığında, başını arkamızdaki sahneye doğru çevirdi. Doğalüstü varlıklar, narkoleptikler gibi yanlarına ya da sırtlarına düştüler. "Tüm o negatif enerji. Ama güvenli bir yere vardıklarında, bu enerjiyi temizleyebilirler. Orada enerji dağılır ve başka bir varlığı etkilemez."

"Ah," diye mırıldandı Leah.

Aniden, Lucien ağırlığını Callum'a aktardı ve uzaklaştı. Hepimiz onu izledik.

Sonra, nereye gittiğini fark edince, hepimiz hızla peşinden gittik.

Durdu ve diz çökmüş olan babasına baktı. "Teslim ol," diye fısıldadı.

Babası ona sessizce baktı.

Bir sonraki görüntüde Lucien'in Etienne'i boğazından havaya kaldırdığı için nefesim kesildi.

"*Teslim ol!*" diye bağırdı. "Asla,"

diye zorla çıkardı Etienne.

Lucien onu yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı.

"O zaman yanacaksın," diye homurdandı ve daha fazla uzatmadan babasını bir kenara attı.

Etienne yere düşmeden önce Abel'in vücudunun sarsıldığını hissettim.

Hemen arkama döndüm, yeni saldırganlar olduğu için paniğe kapıldım.

Sonra şaşkınlıkla baktım.

Pembe kaşkorse ve puantiyeli pijama pantolonu giyen kız, adamımı belinden sarılıyordu.

Kalbim sıkıştı.

"*Buraya gel Amelia!*" kaldırımda duran bir kadın çığlık attı. Kız başını geriye doğru eğdi.

"Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı. "Asla. Seni *asla* unutmayacağım."

Abel elini kaldırdı ve kızın başına koydu.

Kız gülümsedi. Zayıf ve titrek bir gülümsemeydi, ama yine de başardı.

Sonra onu bırakıp annesinin yanına koştu, cesetlerin üzerinden atlayarak, kan ve kanlı parçaların üzerinde kayarak.

Araç sesleri duyduk. Bazılarımız bir tarafa, bazılarımız diğer tarafa baktı ve ordu yeşili cipler ile parlak siyah SUV'lerin polis arabalarının arkasına yanaştığını gördük.

"Hadi eve gidelim," dedi Leah, sevgilisine yaklaşıp onu yandan kucakladı.

Erkek arkadaşı kolunu Leah'ın omuzlarına doladı.

Leah uzanıp Callum'un elini tuttu.

Callum diğer elini kaldırdı ve Cain'in omzuna koydu.

Xun araya girip Leah ve Callum'u kollarıyla sardı. Ryon, Calder ve Caleb de araya girip onlara katıldı. Ursula da aynısını yaptı. Jezza ve Flo, topallayan Ruby'ye yardım ederek bize katıldı.

Abel beni kendine çekti ve Cain'in elini tuttu, onları kaldırdı ve ellerini yanlarına koyacak şekilde vücutlarını birbirine yaklaştırdı.

Abel beni çekmesine rağmen, ben uzak durdum.

Bunu, caddeyi yukarıdan aşağıya kadar gözden geçirmek için yaptım.

Sonunda öne doğru eğildim, Lucien'in elini tutmak için uzandım ve başımı geriye atarak "*Biz Üçlü'yüz!*" diye bağırdım.

Ve mavi ışığın yaydığı daire içinde, bizim grubumuz ortadan kayboldu. Böylece insanların tezahüratlarının kakofonisini kaçırdık.

* * *

Idaho'da bir evde, bir karı koca kucaklaştı, adamın gözleri kızarmış, kadının gözleri yaşlarla dolmuştu.

Londra'da bir barda, barmen asi kalabalığa seslendi: "Bira! Herkese! Müesseseden!"

Florida'da bir marketin içinde ve New York'ta bir sokakta, birbirini hiç tanımayan insanlar kucaklaştı, gülümsemeler titredi ve gözyaşları aktı, çünkü hepsi tatlı bir rahatlama yaşıyordu.

Ve Washington DC'deki bir apartman dairesinde, bir kadın haber spikerini dinlerken sessizce ağlıyordu.

Ama bunu gülümseyerek yaptı.

* * *

Nevada'da bir kafede

Arkasındaki alkışlar kulakları sağır ederken, Naomi gözlerini ekrandan ayırmadı. Sonra gözlerini tavana kaldırdı.

Dua kısa ve sessizdi.

Hiç şüphe duymadım, ama yine de teşekkür ederim.

Dua ettikten sonra arkasını döndü ve "Herkese limonlu merengli turtla!" diye bağırdı.

Sevinç çığlıkları kulaklarını sağır etti.

Ama onlar pasta umrunda
değildi. Bunu bilen Naomi
gülümsedi.

* * *

Abel

Abel gözlerini açtı ve başını kaldırdı.

Yanında eşinin kıpırdadığını hissetti, ama Jian-Li'nin yatakta oturduğunu gördü ve ellerinin kendisinininkini ve Delilah'ınkini sıkıca kavradığını hissetti.

Onun bakışlarını yakaladığında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve konuşurken dudakları titriyordu.

"Hoş geldin, *tian xin*."

Ona gülümsedi ve Delilah'ın kalkmaya çalıştığını hissettiğinde ona yardım etti, bir koluyla onu kucaklarken diğer koluyla Jian-Li'yi yakaladı.

Kadınlarını kendine yakın

tuttu. Onları sıkıca sarıldı.

Ve bunu çok uzun bir süre yaptı.

Epilog

Olabileceğimiz Her Şey

Delilah

Güneş ufukta kaybolurken, Abel'in gitar tellerinin sesi koyun kayalıklarına yankılandı.

Koy, vampirler, kurtlar, hayaletler, fantomlar ve insanlarla omuz omuza doluydu.

Önde, haki pantolonu ayak bileklerine kadar sıyrılmış, beyaz keten gömleği rüzgarda dalgalanıyor, çıplak ayakları denizin dalgalarıyla ıslanıyordu, Yuri duruyordu.

Bir tarafta, ona yaslanmış, eli elinde, başı omzunda, Aurora duruyordu.

Diğer tarafında ise kolunu ona dolamış, başını da omzuna dayamış Sonia duruyordu.

Aurora'nın yanında, kızının elini tutan Barb duruyordu.

Onların birkaç adım arkasında, kollarını birbirlerine dolamış Callum ve Regan duruyordu.

Ve biz Callum ve Regan'ın arkasında duruyorduk. Ben. Leah ve Lucien. Jian-Li, Xun ve Chen, yaralı olmasına rağmen gelmeyi reddeden Wei'yi tutan çocuklar. Babam, Ursula, Moose, Poncho, teyzesi, Josefa ve Jabber. Aurora'nın cadı arkadaşları. Ryon, Calder ve Caleb.

Hepimiz el ele tutuştuk (benim bir elim askıda olduğu için kullanılamıyordum, bu yüzden Leah diğer tarafımdan belimden tuttu).

Saygılarını sunmak için gelen diğerleri arkamızda duruyorlardı.

Gözlerimiz dalgaların üzerinde huzurla süzülen Viking gemisine dikilmişti.

Abel'in gitarına bir başka gitar eşlik etti, tellerin gücü bedenlerimizde yankılandı.

Abel'in sesi yankılanırken, orkestranın yaylı çalgıları ona eşlik etti.

Bariton sesiyle John Denver'ın "The Eagle and the Hawk" şarkısını söyledi. Sözler beni derinden etkiledi ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Ama dinledim.

Her güzel kelimeyi dinledim.

Son notalar durgun havada yankılanırken, yüzlerce yanan ok, karanlık lavanta rengi gökyüzünün örtüsüne krema rengi ışıklarını yaydı.

Bazıları suya çarptı.

Çoğu tekneye çarptı ve son yolculuğuna çıkan tekne ve içindeki değerli yük alevler içinde kaldı.

Hıçkırıklarımı bastırmayı başaramadım ve Jian-Li'nin elimdeki eli sıkılaştı.

Tekne yandı.

Kimse kıpırdamadı.

Abel'in yanıma yaklaşıp Jian-Li'nin elinden benim elimi tutup kendi eline aldığı hissettim.

"Olabileceğimiz her şey," diye fısıldadı Leah.

Onun sözleriyle, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Yanan tekne bulanıktı, ama gözlerimi ondan ayırmadım.

Uç, Gregor, diye dua ettim. Görevini yerine getirdin. Artık güvendedeyiz. Senin sayende tüm dünya güvende.

Düşüncemle birlikte kıvılcımlar gökyüzüne fırladı. Gülümserken tuzlu bir tat aldım.

Aurora başını Yuri'nin omzundan kaldırdı ve hepimiz onun sessizce "Onu tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum, Yuri" dediğini duyduk.

Yuri, gözlerini denize dikmiş, elini bırakıp kolunu onun omuzlarına doladı.

Ama cevap vermedi.

Callum cevap verdi.

"Hayatında daha güçlü bir adamla asla karşılaşmayacaksın," dedi kurtların kralı, gözleri yanan gemiye dikilmiş halde. "Önümüzde sonsuzluk varken, hiçbirimiz karşılaşmayacağız."

Sonia kocasına baktı ve gözyaşları arasında gülümsedi. Başımı Abel'in omzuna yasladım ve ağırlığımı ona verdim. Ve eşim Abel, güçlü durdu ve bana izin verdi.

* * *

Lucien

"Neredeydiniz?" diye sordu Lucien.

"Oradaydık," diye cevapladı Avery.

"Öyle mi? *Neredeydiniz?*" Lucien keskin bir sesle sordu.

"Oradaydık. Kadimler her yerdeler. İsyancılar uyduları hackleme yeteneğine sahip miydi sence?" Avery başını salladı ve gözleri Lucien'in gözlerini kırılmaz bir şekilde yakaladı. "İnsanlar, Lucien, onlar *görmek zorundaydı.*"

"Televizyonda yayınladınız mı?"

Lucien tısladı. "Görmek zorundaydılar."

"Bunu daha önce de söyledin," diye Lucien sertçe karşılık verdi.

"Büyü, Lucien, bizi yaratan büyü, bizi birbirimize bağlayan büyü, bize ölümsüzlük veren, ırklarımızı birbirine bağlayan, damarlarımızda akan büyü, sadece umut sayesinde var. Umut ve sevgi. Etienne ve köleleri bunun ölümünü temsil ediyordu. Üçlü ise kurtuluştı."

"Onların planladıklarını biliyordun, neden bize yardım etmedin?" diye sordu Lucien.

"Yardım ettik," dedi Avery.

"Nasıl yardım ettiniz?" Bu bir alaycı soruydu.

"Son birkaç on yıldır size Gregor'u verdik." Lucien'in çenesi sertleşti.

Konuyu değiştirdi. "Leah'a saldırdıktan sonra babamla hesaplaşabilirdim. Sen buna izin vermedin. O cariyeleri tecavüz etmeden, köyleri katletmeden önce bir şeyler yapabilirdim..."

"Evet, ama eğer görseydin, onlar *görmezdi*."

Lucien öfkeyle nefesini verdi. "Senin mantığını anlamıyorum. Aşk ve umut uğruna masumların zarar görmesini kabul mu ediyorsun?"

"Anlamıyorsan, sana şunu söyleyeyim," diye cevapladı Avery. "Gregor'a bu kavgada hayatını kaybedeceğini söyleseydim, oğlu, kızı ve *sana* yardım etmeye gitmek dahil, yaptığı hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu aşk, Lucien. Bu umut. Bu güzellik." Öne doğru eğildi. "Bu *sihir*."

Kahretsin, ama Lucien buna karşı çıkamadı.

"Onlar gördü," diye devam etti Avery. "Tüm dünya, senin savaşını gördü. Kanadığını gördü. Fedakarlığını gördü. Yenilmez bir düşmanla yüzleştiğini gördü. Ve onu yendiğini gördü. Umudun gücünü gördü. Sevginin kudretini gördü. Peki şimdi elimizde ne var?"

Lucien cevap vermedi.

"Uyum," diye fısıldadı Avery. "Ölümsüzler ve ölümlüler, binlerce yıl sonra, uyum içinde birlikte yaşıyorlar."

Yanılmıyordu.

Savaştan bu yana geçen beş gün içinde bazı olaylar yaşandı.

Ama ölümsüzler dünyanın dört bir yanında kendilerini ortaya çıkardılar ve hiçbir olay şiddet içermemişti. Hiçbiri endişe verici değildi.

Avery'nin söylediği doğrudu.

Kabul görmeleri şaşırtıcıydı.

Lucien bu konuyu geçiştirdi ve "Gregor'u kaybedeceğimizi biliyor muydun?" diye sordu.

Avery başını salladı. "Binlerce yaşındayım, becerilerim ve güçlerim var, ama kahin değilim. Diğerleri de öyle. Düşmanın planını biliyorduk çünkü bunu öğrenecek becerilerimiz vardı. Ama sonucun ne olacağını bilmiyorduk. Sadece umut ediyorduk."

Lucien onun gözlerine bakarak, "Lilah'ın ışığı," dedi. "O, aranızdaki en iyisi."

O anda Lucien ona baktı. "Anlamadım?"

"Başımdan beri anahtar oydu, Lucien. Onun ışığı. Lilah'ın ışığı onu Üçlü'nün en güçlüsü yaptı."

"Aşk," diye tahmin etti Lucien ve Avery başını salladı. "Ama hepimizde o vardı," diye işaret etti.

"Kabul etmek, Delilah Johnson'ın kelime dağarcığında olmayan bir kelime," dedi Avery. "Nedenini fark etmişsinizdir."

Lucien yavaş yavaş anlıyordu. "Çünkü o hiçbir fark görmüyor. Kabul etmek zorunda değil, çünkü yargılamaya bile başlamıyor."

Avery tekrar başını salladı. "O herkesi olduğu gibi kabul eder. Korkutucu koşullar ve daha da korkutucu açıklamalar altında bile, neredeyse anında Abel'in tarafını tuttu. Bunun gücü, Lucien, onun sevgi, sadakat ve umut kapasitesiyle birleştiğinde... Bu gezegende bundan daha güçlü bir şey yok. Delilah bizim tüm benliğimiz değil. Delilah, olabileceğimiz her şeyi temsil ediyor."

Lucien, Avery'nin haklı olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Bu nedenle, koltuğundan kalkarak, "Gelinime geri dönmek istiyorum" diye mırıldandı.

"Ona sevgilerimi ilet."

Ayağa kalkıp Gregor'un masasındaki sandalyesinde oturan Avery'ye bakarken boğazı düğümlendi.

Avery'yi severdi. Ona saygı duyardı. Ne kadar kızgın olursa olsun, ona karşı hissettikleri asla değişmeyecekti.

Ama onu Gregor'un koltuğunda görmekten nefret ediyordu.

"Çoğu zaman sahip olduklarımızın değerini, onları kaybedene kadar bilmeyiz," dedi Avery nazikçe. "Sen uzun zamandır bu dünyadasın, ama bu hepimizin sürekli unuttuğu bir ders." Avery ona sıcak bir bakış attı. "Umarım bu sefer unutmazsın, Lucien."

Lucien çenesini kaldırdı.

Unutmayacaktı.

Hiçbiri unutmuyacaktı.
Sonra odadan çıkıp gelinini aramaya gitti.

* * *

Yuri

"Douse," diye seslendi Yuri.

Bunu yaptığında, etrafındaki çimlerde battaniyelere ve bahçe sandalyelerine uzanmış, şarap yudumlayıp, kaju fıstığı, üzüm veya brie peyniri sürülmüş krakerleri ağızlarına atan cadılar tembel ellerini kaldırdılar ve kazığa zincirlenmiş vampiri yakan ateş söndü.

Bu, babasını öldüren vampirdi. Acı
çığlıkları iniltiye dönüştü.

Yuri, sırtını ağaca dayamış, bacaklarını önüne uzatmış, dizüstü bilgisayarını kucağına almış, e-postalarını okumaya devam ediyordu.

Biraz zaman almıştı, ama gönder tuşuna bastığında, sonunda işinin bittiğini gördü. "Ateş," dedi ve Barb, Ruby, Jezza ve Flo ellerini tekrar kaldırdılar.

Ateş alevlendi ve çığlıklar geri döndü.

Yuri dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı.

"Biliyor musun," dedi Ruby çığlıkların arasında rahat bir şekilde, sanki bir vampir kazıkta yakılmıyor da kamp ateşi gibi yanan ateşe bakarak, "bu, vampirler hakkındaki duygularımı çözmeme çok yardımcı oluyor."

Yuri dudaklarının bir tarafının yukarı kıvrıldığını hissetti.

"O senin merhametine kaldı," dedi ve cadılar ona baktı. "Ancak, işin bittiğinde, onun da işi bitecek."

Barb başını salladı.

"Aurora'ya gidiyorum," dedi Barb'a. "Bu akşam şehirdeki bir deniz ürünleri restoranında yemek yiyeceğiz. Akşam yemeğine katılır mısınız?"

"Tabii ki," diye cevapladı.

"Mutlaka gel," dedi Ruby, ağzına peynir sürülmüş bir kraker daha tıktırarak.

Aslında davet edilmemişti.

Ama yine de eğlenceli bir arkadaş olacaktı.

Çenesini Ruby'ye doğru eğdi.

Sonra küçük cadısını bulmak için uzaklaştı.

* * *

Callum

"Amerika Birleşik Devletleri'nde işler böyle yürümüyor," dedi başkan, önündeki büyük ekranda.

"Yüzyıllardır hükümetlerimiz sizinle birlikte çalışıyor, Darren," diye cevapladı Callum. "Biz adaleti kendi yöntemimizle sağlıyoruz ve siz buna karışmıyorsunuz. Siz kendi yönteminizle yapıyorsunuz ve biz de size aynı şekilde karşılık veriyoruz."

"O eskiden öyleydi. Artık ölümsüzler ortaya çıktı..."

"Bunu zaten konuştuk," diye Callum sözünü kesti, sabırsızlığını göstererek. "Kurtlar ulusu benim, vampirler ise Dominion tarafından yönetilmeye devam edecek," diye devam etti, yanında oturan Rudolf ve Cristiano'yu işaret ederek. "Ve hayaletler ile fantomlar ise Serena ve Gastineau tarafından," diye bitirdi, diğer yanında uçan ikiliyi işaret ederek. "Bu, eskiden olduğu gibi ve her zaman böyle olacak."

"O ve ordusu *iki* Amerikan kasabasına saldırdı," diye karşılık verdi başkan.

"O ve ordusu suçlarının bedelini ödeyecek," diye yanıtladı Callum.

"Golem ve diğerlerini çoktan yakaladık. Hepsi öldürüldü." "Vampir Etienne yargılanmalı," diye açıkladı başkan.

"Yargılandı ve suçlu bulundu. Bu yüzden konuşuyoruz," diye hatırlattı Callum.

"Onu öylece idam edemezsiniz..." diye başladı başkan, ama Callum koltuğunda öne eğilip ifadesini değiştirdiğinde sözünü kesti.

"İnsanlar yaptıklarını yaparlar ve bunların çoğunu ben anlamıyorum. Ne istediğinizi biliyorum. Yargılamasının televizyonda yayınlanmasını istediğinizi biliyorum. Ve küçük bir şekilde, bunun bir sonuca varacağını, adaletin yerini bulduğunu ve intikamın alındığını anlamayı sağlayacağını anlıyorum. Ama çoğunlukla, bunun tek amacı heyecan ve röntgencilik için bir fırsat sağlamak olacaktır. Ölümsüzler böyle şeyler yapmazlar. Duruşmanın tutanaklarını tüm ülkelerin yönetim organlarına sunacağız ve siz de bunlarla ne yapacağınıza karar verebilirsiniz. Ama Lucien bu gece Etienne'in kafasını alacak. Ve sonra her şey bitecek."

"Biz yapamayız..." başkan tekrar denedi.

"Bu arama bir nezaketti," diye keskin bir sesle söyledi Callum. "Bu zulmü yapan bizim halkımızdı. Bunu durdurmak için kanını döküp hayatını kaybedenler de bizim halkımızdı. Adalet yerini bulacak. Bundan emin olabilirsiniz. Ve şimdi, konuşmamız bitti."

"Callum, gelecekte işlerimizi bu şekilde yürütmeyi planlıyorsan, ciddi endişelerim var," dedi başkan burnunu çekerek.

"Ve bizim fedakarlığımızdan, bizim uyum istediğimizi, ancak egemenlik veya müdahale değil, özerklik istediğimizi öğrenmediyseniz,

Çünkü bu, sizin pek de zeki bir lider olmadığınızı kanıtlar," diye karşılık verdi Callum.

Başkan, baron koltuğunda geriye yaslandı.

"Çok iyi bildiğiniz gibi, bu tehdit yeni değildi. Uzun zamandır bu tehdidi kontrol altında tutmak için çok şey kaybettik. Dahası, her konuda, aynı uzun süre boyunca halkımız arasında düzeni sağladık," dedi Callum, başkanın bildiği bir şeyi paylaştı. "Kendi halkımızı nasıl yöneteceğimizi biliyoruz. Siz bunun farkında değilsiniz. Ama ne olursa olsun, ölümsüz varlığın bilgisini insanlarla paylaşmak için bir plan oluşturmak üzere yapılan müzakereler sırasında, böyle bir müdahale hiç tartışılmadı. Tüm toplantılarınızın tutanaklarını ve Gregor'un bol miktarda notlarını dikkatlice inceledim. Biz, ve sadece biz, halkımızın topluma güvenli bir geçişini sağladıktan sonra, şimdi taktiklerinizi değiştirmek aptalca olur."

Başkanın kaşları havaya kalktı. "Bu bir tehdit mi?"

"Bunu bir tehdit olarak almak istiyorsanız, buna engel olamam," diye cevapladı Callum. "Ancak bu bir tehdit değildi. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi."

Başkan sert bir bakış attı.

Callum sözlerini bitirdi: "Etienne ile konuyu sonuçlandırdıktan sonra basın açıklaması yapmadan önce sizinle paylaşacağız. Şimdi, iyi günler dilerim."

Bunun üzerine öne eğildi, fareyi hareket ettirip tıklayarak bağlantıyı kesti.

"Yaklaşan seçimlerde, ona karşı kampanya yürüten ve kazanması beklenen aday çok daha açık fikirli bir insan," dedi Cristiano.

"Bunun nedeni, kızının bir kurtla çıkması," diye mırıldandı Callum, koltuğundan kalkarak. "Lucien'e gitmeliyim."

"Onunla konuşurken, mümkünse Konsey'e katılma davetimizden bahset," diye seslendi Rudolf, Callum kapıya doğru ilerlerken. "O reddetti, ama bizim grubumuza mükemmel bir katkı sağlayacaktır ve senin tavsiyen onun üzerinde büyük etki yaratacaktır."

Callum durdu ve vampire gözlerini dikti. "Sence de en azından biraz huzur hak etmedi mi?"

"O saygı duyulan biridir, Callum, ve hepimiz büyük değişiklikler yaşıyoruz," diye cevapladı Cristiano. "O çok yardımcı olabilir."

Onların endişelerini anlıyordu.

Gregor'u kaybetmişlerdi.

O boşluğu doldurmaları gerekiyordu.

Doldurulamayacak bir boşluk. Lucien bile dolduramazdı. Hatta, politikacı olmayan Lucien *özellikle* dolduramazdı.

"Ona huzurlu bir zaman, eşiyle birlikte geçireceği bir zaman verin, bir yıl, beş yıl, sonra tekrar deneyin," dedi Callum, ne kadar zaman geçerse geçsin başarısız olacaklarını bildiği halde.

Vampirler başlarını salladılar.

Callum, hayaletlerin kraliçesine ve hayaletlerin kralına baktı.

"Katılacak mısınız?" diye sordu.

"Elbette," diye cevapladı Gastineau, kolunu eşinin omzuna dolayarak onu yanına çekti.

Hayaletler ve fantomlar yeniden bir araya gelmişti. Gregor'un mirasına ek bir hediye.

Callum çenesini kaldırdı.

Sonra Lucien'e infazın planlandığı gibi başlayacağını söylemek için ayrıldı.

Bundan sonra, kraliçesini bulacaktı.

* * *

Üçlü

İtalya'nın Speranza kentinde, yargılamanın yapıldığı Vampir Hakimiyeti'nin merkezinde, Yuri ile yan yana duruyorlardı, ancak önlerinde duran Lucien hariç, elinde kıvrımlı, süslü altın kabzalı, parlak, uzun, ince ve ölümcül bir kılıç tutuyordu.

Serena, Gastineau ve hayalet ve fantom tanıklardan oluşan bir heyet, sağ tarafta, onların arkasında süzülüyordu.

Aralarında Lucien'in çocukları Julian ve Isobel ile annesi Magdalene de vardı. Etienne'in ailesinin temsilcileri olarak gelmemişlerdi. Lucien'in kanından gelenler olarak gelmişlerdi ve Lucien'in intikamına tanık olmak için oradaydılar.

Hayaletlerin ve ruhların ötesinde beş kişilik bir insan heyeti duruyordu.

Regan, Ryon, Calder, Caleb, Saint ve kurt ve dişi kurt tanıklarından oluşan bir heyet, onların sol arkasında duruyordu.

Hemen arkalarında Leah'ın annesi, teyzeleri ve cariye tanıklarından oluşan bir heyet duruyordu.

Hayaletlerin çabaları nedeniyle gücünün çoğunu kaybetmiş, bitkin görünümlü ve çirkin bir haki tulum giymiş Etienne, elleri arkada kelepçeli olarak Lucien'in önünde diz çökmüştü.

Rudolf yan tarafta, Cristiano ise hemen arkasında duruyordu. Rudolf elinde bir tablet tutuyor ve suçlamaları okuyordu.

Ve kararları.

Dominion zaman kaybetmedi. Gregor'un hayatını kaybettiği savaşın üzerinden sadece iki hafta geçmişti.

Ancak, ne olursa olsun, kanıtlar reddedilemezdi. Ve ne yazık ki, çok fazla kanıt vardı.

Rudolf bitirdiğinde, Lucien'e doğru baktı ve ona doğru ilerledi. "**B u n u** istediğinden emin misin?" diye sessizce sordu. "Bu Eşi benzeri görülmemiş bir durum. Onun suçları tüm ölümsüzlere karşıdır ve normalde böyle bir cezayı Konsey üyesi uygular." Yaklaşarak sözlerini bitirdi, "Cristiano kılıcı almaya gönüllü oldu."

"Ben yapacağım," dedi Lucien sertçe.

"Lucien..."

Lucien gözlerini Rudolf'a çevirdi ve Rudolf sessizleşti.

"konuştuğumuz gibi, ben bu bunubunu benim işaretim diye diye homurdandı. "Dominion'un bana olan borcu ödendi."

Rudolf yavaşça başını salladı ve önceki pozisyonuna geri döndü.

Etienne'e baktı. "Suçlamaları anladın. Kararı anladın. Ve şimdi kararımızı uygulayacağız. Son bir sözün var mı?"

Etienne'in yüzü kötülükle buruştu ve ağzını açtı.

Ancak Lucien bıçağın ucunu boğazına batırıp çevirdiği için boğazından sadece bir hırıltı sesi çıktı.

"Sanırım hepimiz ondan yeterince dinledik," dedi Lucien. "Bravo, bravo," diye bağırdı Leah'ın teyzelerinden biri olan Kate.

"Eşime dokunduğun için bıçağımın ucunu boğazında hissediyorsun," dedi Lucien yumuşak bir sesle, gözleri babasının gözlerine bakarak.

Etienne'in gözlerinden oğluna nefret ışınları yayılıyordu. Lucien buna aldırmaz etmedi.

"Uzun bir hayat yaşadın, baba," dedi Lucien, Etienne'e. "Okumak için bolca vaktin oldu, biliyorum. Bundan zevk alırdın."

Bıçağın ucunu diğer tarafa çevirdi ve Etienne'in ağzından bir gırgır sesi çıktı, gözleri nefret ve acı karışımıyla büyüdü.

"Sen de ben çocukken beni bu konuda teşvik etmiştin," diye devam etti Lucien. "Annem de öyle. Bir keresinde bana harika bir kitap vermişti. O bana verdiğinden beri, onu birkaç kez okudum. Bana çok şey öğretti."

bana, senin onu fantezi olarak gördüğünü ve ilgini çekmediğini söyledi. Ama kitap önemli bir ders içeriyordu. Senin açıkça kaçırдың bir ders."

Lucien bıçağı tekrar çevirerek, babasına doğru eğilirken daha derine soktu.

"Güç, haklı olmakla eşdeğer değildir," diye fısıldadı, gözleri Etienne'in gözlerine kilitlendi. "Haklı olmak, güçle eşdeğerdir. Bu dersi öğrendikten kısa bir süre sonra ölecek olman çok yazık. Ama en azından öğrendin."

Etienne'in gözleri kısıldı.

Lucien bıçağı çıkardı ve bir insanın hızıyla babasının kafasını kopardı.

Tereddüt etmeden, kanlı kılıcı Etienne'in cesedinin üzerine attı ve gelinine doğru ilerledi.

Kimse tek kelime etmeden, hatta canavarın kalıntılarına bir bakış bile atmadan, hepsi dışarı çıktılar.

Ve bir saat sonra, dünyanın dört bir yanındaki televizyonlarda, haber ajansları normal yayınlarını keserek vampir Etienne'in Kurtlar, Vampirler, Hayaletler ve Fantomlar Müttefik Koruma Birliği tarafından idam edildiğini bildirdi.

Çeşitli tepkiler vardı. Ama

çoğunlukla, tepki rahatlamaydı.

Ertesi gün, herkes her zamanki gibi işine gitti.

Ancak bazıları, vampir ve kurtlar olduğunu bilmedikleri kişilerle birlikte çalışmaya başladı.

Şimdiye kadar.

* * *

Abel

Bisikleti uzakta, yolun kenarında park edilmiş halde, Abel kurt olarak dolaşıyordu, eşi de yanındaydı.

Şimdi bir insandı ve onu yaprakların üzerinde sırt üstü yatırmış, başlarının üzerinde yıldızlar parlıyordu, elleri kaburgalarını kavrayarak onu bacaklarının arasına, yüzüne doğru çekiyordu.

Derin ve aç bir şekilde klitorisini emiyordu.

Olağanüstüydü.

Durdu ve dilini içine gömdü.

Sırtının kavislendiğini hissetti. Parmaklarını sıkıştırdı ve onu ağzına daha sertçe bastırdı.

Onun inlemesini duydu.

Evet, lanet olsun.

Ağzını tekrar klitorisine açtı, diliyle yaladı, sonra tekrar emmeye başladı.

Kadın topuklarını onun sırtına sapladı. Yaklaştığını biliyordu.

Bu yüzden durdu, üzerine atladı ve sıcak, ıslak amının içine sikini sokarken dilini kadının boynuna daldırdı.

O, kadının kanı ağzına akarken, kadının boşaldığını biliyordu.

"Abel, bebeğim," diye inledi.

Abel bunu duydu, itmeye devam etti, beslemeye devam etti, ama gülümseyerek yaptı. Vahşi.

Her zamanki

gibi. Ama

şimdi...

Özgür.

* * * *

"Kardeşim, sözünü geri al," diye uyardı

Hook.

"Geri alacak bir şey yok, bu lanet olası gerçek," diye karşılık verdi Moose.

Abel, odadaki havanın neden bu kadar çabuk değiştiğini anlamadan başını çevirdi. Ayrıca, Sonia'nın Calder'ın (Callum'un zorlamasıyla) isteksiz ama maceracı eş arayışını anlatmasını dinlediğinden beri hiçbir şey duymamıştı.

"O zaman ben sana geri almanı sağlayacağım." Masanın başında, bir tarafında Delilah, diğer tarafında Aurora, Delilah'ın yanında Abel ile oturan Hook, sandalyesinden fırladı.

Sonra masanın üzerinden atladı, kollarını uzattı ve bunu yaparken, yiyeceklerle dolu tabakları ve tepsileri, ayrıca masa örtüsünün büyük bir kısmını da beraberinde götürdü.

Yuri'nin yanında oturan Moose'a çarptı, Aurora'nın yanındaki vampir, ve Moose'un sandalyesi geriye düştü.

Hemen yerde boğuşmaya başladılar, yuvarlanıp, homurdanıp, küfürler savurdular.

Delilah sandalyesinde öne eğilerek gözleri fal taşı gibi açılmış Aurora'ya, "Merak etme. Bu sık sık olur," dedi.

Söylediği doğrudu.

Johnson ailesinin evinde Şükran Günü kutlanıyordu ve ortalığın cehenneme dönmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Moose ve Jabber'ın arasında masada oturan Ursula, sandalyesinin koltuğuna atladı ve "İşte böyle, canım. Ona nasıl olduğunu göster!" diye bağırdı.

Abel masanın ayak ucuna baktı ve Jian-Li'nin yüzünde eğlence dolu bir ifadeyle motosikletçilerin güreş maçını izlediğini gördü.

"Hay aksi, hoisin sosu yere döküldü ve benim de biraz ihtiyacım vardı," diye mırıldandı Xun.

Aurora kıkırdamaya başladı.

Delilah kahkahayı patlattı.

Sonia ve Leah birbirlerine sırıttılar.

Lucien, Callum'a kaşlarını kaldırdı, Callum ise sadece omuz silkti.

Chen, masada kalan tek şey olan yumurtalı börekleri istedi.

Barb ona yumurtalı börekleri uzattı.

Cain, beş dakika önce kucağına aldığı Teona'yı tutarken, eşinin boynunu uzatıp olan biteni izlemesini izleyerek, çıtır çıtır parçalanmış ördek ile doldurulmuş son krepini ağzına attı.

Wei bira şişesinden bir yudum aldı, arkasında kavga eden adamları izlemek için gözlerini yere dikti ve dudakları gülümsedi.

Abel ise sandalyesine yaslanarak, eşinin sayısız vahşi yönlerinden birini keşfettiği şeyi izledi ve bunu özgür hissederek, gülümseyerek yaptı.

Güreş maçı berabere sonuçlandı.

Sonra masa temizlendi ve Jian-Li ile Delilah dört çeşit turta servis etti.

* * *

Abel yatakta sırt üstü yatmış, gözleri tavana bakıyordu, kadını ona yakın bir şekilde kıvrılmış, parmağıyla hafifçe dokunarak göğsüne desenler çiziyordu.

"Herkes yarın ayrılıyor," dedi Delilah sessizce.

"Evet," diye cevapladı Abel.

"Aralık ayında Yuri ve Aurora'nın Hak Talep Töreni için tekrar bir araya geleceğiz," diye ona zaten bildiği bir şeyi söyledi.

"Evet," diye tekrarladı Abel.

"Eğlenceli olacak," diye

mırıldandı Delilah. "Evet," diye

yine aynı şeyi tekrarladı Abel.

"Umarım babam ve Moose uslu dururlar," diye mırıldanmaya devam etti.
"Aksi takdirde Barb onları kel ve iktidarsız yapabilir."

Abel'in vücudu kahkahalarla titremeye başladı.

Delilah daha da yakınlaştı, yanağını göğsüne dayadı ve elini durdurarak kolunu onun beline doladı.

"Yarın ata binmek ister misin?" diye sordu. Abel istedi.

Kesinlikle.

Aylarca at sürdüler.

Bir yerden bir yere gittiler. Lucien ve Leah'ı ziyaret etmek için. Jian-Li ve kardeşlerini. Cain ve Teona'yı. Ya da sadece birinin ya da diğerinin görmek istediği yerleri.

Ve o sırada Abel, Austin dışındaki bir yol kenarındaki lokantanın arkasında durmuş, bira yudumlarken, arkadaşının canlı müzik eşliğinde çığlık atıp bağırarak coşkuyla dans etmesini izliyordu.

Ayrıca Kuzey Kaliforniya'da bir uçurumun tepesinde durmuş, el ele tutuşmuş, birlikte atlamış ve tuzlu, ılık deniz sularına düşmüşlerdi.

Ve o, Philly dışındaki bir yerde kırk Coney hot dog yeme rekorunu kırmaya çalışırken (kaybetti, sadece on beş tane yiyebildi) onun kucağına oturmuştu.

Güney Carolina'da ay ışığı altında sahilde sevişmişlerdi.

Leah ile paylaştığı evin yanındaki Dragon Gölü'nde Lucien'in hızlı sürdüğü bir sürat teknesine binmişlerdi, Abel Delilah'ı sıkıca tutarken, Delilah çoğu zaman iki kolunu havaya kaldırmış, sevinçle çığlık atıyordu.

Sevdikleri insanlarla masada oturmuş, yemek yemiş, konuşmuş, paylaşmış, gülmüşlerdi. Abel, elinde çubuklarla, botları masanın üzerinde, Jian-Li'yi taklit eden eşini izlerken, hayallerinin birer birer gerçek olduğunu görmüştü.

Yuri ve Aurora'nın Evlilik Töreni'nden sonra İskoçya'ya gidip Sonia, Callum ve aileleriyle Noel'i geçireceklerdi.

Bütün bunları yaparken, gittikleri hemen her yerde tanınırlardı.

Ama şaşırtıcı ve minnettar bir şekilde, bunun her zaman saygılı olduğunu fark ettiler.

Her zaman.

Biri yaklaşırsa da, sadece "teşekkür ederim" demek, Abel'in elini sıkmak veya Delilah'a sarılmak için olurdu.

Çoğunlukla sadece baş sallama veya gülümsemeyle karşılaşıyorlardı. Diğerleri de aynı şeyi yaşadıklarını bildirdiler.

Böylece, sonsuz maceralarını hiçbir şey bozamadı. Hiçbir şey onların vahşi ve özgür yaşamlarını bozamadı.

"Bebeğim?" Delilah, onun mutlu düşüncelerine seslendi.

"Evet?"

"Kurt özellikleri galip geldi."

Kaşlarını çatarak çenesini eğdi.

Yanağını göğsüne kaydırarak ona baktı. "Ne?"

"Onlar çok üretken," diye fısıldadı ve adamın tüm vücudu gerildi. "Ne?" Bu kelime keskin bir nefesle çıktı.

"Eminim şımartabileceğin bir kız çocuğu istiyorsundur. Ama ben iki renk gözlü bir erkek çocuk istiyorum ve..."

Sözünü bitiremedi çünkü sırt üstü yatıyordu, onun ağırlığını taşıyordu ve dilini ağzına alıyordu.

Öpüşmeyi bıraktığında, sesi kısılmıştı ve "Benden hamile misin?" diye sordu.

O başını salladı.

Abel, sevgi ve neşeye dolu yeşil gözlerine baktı. Eşi.

Kadını.

Onun baştan

çıkarıcısı.

Yakında çocuklarının annesi olacak Delilah'ı.

Sonra başını geriye eğdi ve hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Ve bunu hiç yapmamıştı çünkü hiç bir nedeni olmamıştı. Abel

Jin tavana doğru, aya olan hayranlığını haykırdı.

Johnson malikanesinde bunu duyan ve anlayanlar, birbirlerine mutlu bir şekilde gülümsediler.

Anlamayanlar da bunu yanlış anlamadı. Onlar da mutlu bir şekilde gülümsedi.

* * *

Emekli Savaşçılar

Yeni ABD başkanı, podyumda heyecan verici bir şükran ve anma konuşması yaptıktan sonra, izleyenler sessizce dururken

ve anma konuşmasını yaptığı podyumdan döndüğünde, onu arkasında yükselen, örtülü kütleye doğru ilerlerken izlediler.

Sonra onun kırmızı kadife ipi çekmesini izlediler.

Karanlık örtü düştü ve bronzdan yapılmış, omzunda açık bir yara, boynu eğik, vücudunun her çizgisi keder dolu bir kadın heykeli ortaya çıktı.

Tabanındaki plakette şöyle

yazıyordu: "*Biz Üçlü'üz!*"

Delilah

Üçlü'den

Gregor Fallen'ın Anısına

Missouri'deki İyi Niyet Savaşı'nda

Asil Savaşın Başlangıcı ve Sonu "Hepimiz

özgür olabilelim diye."

First Lady, heykelin kaidesine büyük bir kırmızı gül çelengi koydu, sonra kocasının yanına gidip elini tuttu, başlarını eğip plaketi okudular, sessizlik büyük kalabalığı etkisi altına almıştı.

Sekiz kişi, izleyicilerin çok ötesindeki bir tepenin yamacından aşağıya bakıyordu.

Hiçbir şey
söylemediler. Ta ki
içlerinden biri
konuşana kadar. "Bir
içki içmem lazım."

Bu Abel'di.

"Aurora'nın ve benim süitimde mi?" diye önerdi Yuri.

"Orada görüşürüz," diye mırıldandı Lucien, Leah'ın elini tutup onu caddeye park edilmiş parlak siyah Porsche'ye doğru yönlendirdi.

Callum onaylayarak çenesini kaldırdı ve kolunu Sonia'nın omzuna atarak onu Jaguar'ın arkasında park edilmiş yeşil Range Rover'a götürdü.

"Umarım Jack'i yakalamışsındır," dedi

Abel. Aurora güldü.

Yuri, "Her şey elimizde," diye cevapladı.

Abel başını salladı ve Delilah'ı boynuna doladı. "Jian-Li ve Greg'i kontrol ettikten sonra oraya geleceğiz," dedi Yuri'ye ve kadınıyla birlikte motosikletine doğru yöneldi.

"Hazır mısın, tatlım?" Yuri, eşine bakarak sordu. "Her zaman,

Yuri," diye cevapladı kadın, ona bakarak, dudakları titreyerek.

Yuri, her zamanki gibi (ve bunu sık sık yapardı) onun elini tuttu ve küçük elini avucuna aldığıında, sol yüzük parmağıındaki altın yüzüklerin arasında yer alan büyük elmasın üzerinde başparmağını gezdirdi.

Bu, onun kendisine ait olduğunu hatırlatıyordu.

Bu, ona olan sevgisini ve onun da aynı şekilde karşılık verdiğini hatırlatıyordu.

Ve uzun hayatında, onların birleşmesini mümkün kılmaya yardım etmek de dahil olmak üzere, çok şey yapan babasını hatırlatıyordu.

Sonra, o ve küçük cadısı birlikte Jaguar'larına doğru yürüdüler.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüdü, ancak Colorado'nun Denver kentinde ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı. Bu sayede, dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için çok şanslıydı. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgındı, ancak yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailenin evinde büyüdü. Orta Amerika'nın kalbindeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) arasında yaşıyorlardı.

Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Kristen Ashley'nin diğerk kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluşu
Rock Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlık
Rock Chick Devrimi

The ‘Burg Serisi:

Senin İçin
Huzur
Altın İz
Kalbin Oyunları Söz

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele Geçir
İçindeki Ateş

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adamı
Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık Güvercin

Magdalene Serisi:

Vasiyet

Üç Serisi:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Tüm Varlığımla

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Creed

Raid

Deacon

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Canlanan Masal

Cennet ve Cehennem

Lacybourne

Malikanesi Şanslı

Yıldızlar

Mathilda, Süper Cadı

Penmort Kalesi

Güvenli Oynayın

Sommersgate Evi Üç

Dilek

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi web sitesi: [www.kristenashley .net](http://www.kristenashley.net)

Kristen'in Facebook sayfası: www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kit Crack bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?
[Goodreads'teki Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) katılın

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin](#)

[Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

